

Tiểu Sát Tinh 2

Contents

Tiểu Sát Tinh 2	3
1. Chương 1: Đoạn Trường Chân	4
2. Chương 2: Duyên Ngàn Dặm	7
3. Chương 3: Chấn Động Giang Hồ	10
4. Chương 4: Thủ Pháp Tuyệt Luân	13
5. Chương 5: Ma Nữ Đối Diện Tiểu Sát Tinh	19
6. Chương 6: Trái Tim Vẫn Mềm	23
7. Chương 7: Yêu Phụ Thọ Nạn	26
8. Chương 8: Tình Nghĩa Nữ Ma Đầu	29
9. Chương 9: Đấu Thần Công	31
10. Chương 10: Kỳ Ngộ	34
11. Chương 11: Rẻ Đông Sàng	37
12. Chương 12: Trên Đường Sứ Mạng	45
13. Chương 13: Đồng Cổ Hoang Vu	48
14. Chương 14: Bốn Tên Bịt Mặt	50
15. Chương 15: Âm Khí Quỷ Kiến Sầu	52
16. Chương 16: Cuộc Diện Xoay Chiều	55
17. Chương 17: Lòng Người Sâu Hiểm	58
18. Chương 18: Khẩu Phật Tâm Xà	61
19. Chương 19: Chuẩn Bị Hạ Độc Thủ	64
20. Chương 20: Bình Trà Kịch Độc	67
21. Chương 21: Độc Kế Tiếp Diễn	71
22. Chương 22: Hóa Phúc Vô Môn	73
23. Chương 23: Tiền Hung Hậu Kiệt	76
24. Chương 24: Hóa Hổ Bất Thành	79
25. Chương 25: Miệng Lưỡi Tài Tinh	84
26. Chương 26: Uất Khí Xung Thiên	87
27. Chương 27: Rắn Độc Nọc Vằn Độc	89
28. Chương 28: Quỷ Kế Thần Sầu	92
29. Chương 29: Cực Hình Đường	95
30. Chương 30: Trận Luân Đấu Sinh Tử	98
31. Chương 31: Quyết Tử	102
32. Chương 32: Sa Cơ	106
33. Chương 33: Thủ Đoạn Hèn Hạ	109
34. Chương 34: Trời Còn Ngó Lại	113
35. Chương 35: Tội Làm Dạ Chịu	116
36. Chương 36: Cao Tóc Tinh Lang Trừ Nợ	118
37. Chương 37: Thoát Hiểm	122
38. Chương 38: Bằng Hữu Sinh Tử Chi Giao	126
39. Chương 39: Tiếng Hú Trong Rừng Già	128
40. Chương 40: Mê Lâm Kỳ Trận	131
41. Chương 41: Chọn Mặt Gửi Vàng	134

42. Chương 42: Tái Đấu Trận Cuối Cùng	138
43. Chương 43: Trận Quyết Đấu Sinh Tử	140
44. Chương 44: Cực Kỳ Nguy Hiểm	142
45. Chương 45: Khí Tiết Đại Kỳ Nhân	145
46. Chương 46: Tiếp Tục Cuộc Hành Trình	148
47. Chương 47: Cổ Nhân Tao Ngộ	150
48. Chương 48: Mọi Sự Hiểu Lầm Tai Hại	152
49. Chương 49: Miệng Lưỡi Kẻ Ác Nhân	155
50. Chương 50: Hoạ Phúc Khôn Lường	159
51. Chương 51: Chiếc Bóng Bí Mật	161
52. Chương 52: Tai Hoạ Liên Miên	163
53. Chương 53: Oan Khiên Vô Lượng	167
54. Chương 54: Ác Chiến	170
55. Chương 55: Lãng Di Kiếm Pháp	172
56. Chương 56: Quả Bất Địch Chúng	175
57. Chương 57: Giữa Trùng Vây Nguy Khốn	178
58. Chương 59: Thắng Bại Chỉ Đường Tơ	184
59. Chương 60: Phút Cuối Cùng	187
60. Chương 61: Trên Đường Đào Tẩu	190
61. Chương 62: Hoạ Vô Đơn Chí	193
62. Chương 63: Tình Nghĩa Phu Thê	198
63. Chương 64: Tiếng Kêu Cứu Trong Rừng	202
64. Chương 65: Ngộ Biến	205
65. Chương 66: Nhất Sinh Vạn Tử	209
66. Chương 67: Như Lửa Cháy Mây	212
67. Chương 68: Thần Y Trại Biển Thước	216
68. Chương 69: Thác Nước Kinh Hồn	218
69. Chương 70: Tử Thần Môn	222
70. Chương 71: Thần Y Trại Biển Thước	226
71. Chương 72: Ba Chiêu Quyết Định	229
72. Chương 73: Cơ Duyên Kỳ Diệu	231
73. Chương 74: Qua Cơn Ác Mộng	233
74. Chương 75: Tần Bảo Cử Hành Hôn Lễ	235
75. Chương 76: Trù Tính Kế Hoạch	238
76. Chương 77: Đêm Lễ Đại Hỉ Từng Bùng	239
77. Chương 78: Dung Mạo Nan Phân	243
78. Chương 79: Ai Thật, Ai Giả	246
79. Chương 80: Kịch Chiến	248
80. Chương 81: Bộ Mặt Gian Ác Xuất Hiện	251
81. Chương 82: Tử Mệnh Do Thiên Mệnh	256
82. Chương 83: Diễn Biến Vừa Qua	258
83. Chương 84: Mỹ Nhân Lâm Nạn	260
84. Chương 85: Đại Ác Đầu	262
85. Chương 86: Một Chiêu Sấm Sét	266
86. Chương 87: Động Tam Yêu	269
87. Chương 88: Vào Động Tam Yêu	271
88. Chương 89: Ánh Ma Quang Trên Đồi	274
89. Chương 90: Mỹ Nhân Thần Bí	276
90. Chương 91: Rơi Vào Tay Yêu Phụ	279
91. Chương 92: Chết Thảm Vì Tình	282
92. Chương 93: Sóng Tình Cuồn Cuộn	283
93. Chương 94: Chết Trong Trận Tình	283
94. Chương 95: Bảng Hữu Chi Cừu	286
95. Chương 96: Một Trời Sắt Khí	288

96. Chương 97: Giây Phút Cực Kỳ Căng Thẳng	291
97. Chương 98: Kịch Chiến	292
98. Chương 99: Nhân Vật Thần Quái	295
99. Chương 100: Đột Nhập Cẩm Địa Đoạn Hồn Giáo	297
100. Chương 101: Quái Nhân Trong Động	301
101. Chương 102: Một Đại Kỳ Nhân	303
102. Chương 103: Kẻ Thù Chính	306
103. Chương 104: Mai Hận Thiên Thu	309
104. Chương 105: Mai Hận Thiên Thu	312
105. Chương 106: Tái Ngộ Mỹ Nhân	314
106. Chương 107: Bí Mật Tiết Lộ	317
107. Chương 108: Tình Thù Nan Giải	319
108. Chương 109: Lời Tâm Huyết Cuối Cùng	324
109. Chương 110: Ác Chiến Trên Đồi	325
110. Chương 111: Thiên Tà Đại Ma Tôn	329
111. Chương 112: Giác Mộng Kê Vàng	332
112. Chương 113: Yêu Phụ Gặp Ma Nữ	336
113. Chương 114: Nguy Kịch	340
114. Chương 115: Chiếc Lá Treo Cành	342
115. Chương 116: Vô Đề	344
116. Chương 117: Lời Trối Trối Cuối Cùng	349
117. Chương 118: Tung Tích Đoạn Trường Thảo	350
118. Chương 119: Vào Hang Cọp	353
119. Chương 120: Dĩ Đào Vi Thượng	356
120. Chương 121: Lọt Vào Trùng Vây	357
121. Chương 122: Đại Ác Chiến	360
122. Chương 123: Sát Khí Mờ Trời	363
123. Chương 124: Đại Chiến Tái Diễn	366
124. Chương 125: Tin Sét Đánh	368
125. Chương 126: Thành Sự Tại Thiên	371
126. Chương 127: Trận Tranh Hùng Võ Lâm Chi Vương	374
127. Chương 128: Sát Hận Võ Lâm	378
128. Chương 129: Tử Ảnh Trần Lan	381
129. Chương 130: Một Chiêu Thần Quái	385

Tiểu Sát Tinh 2

Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Nguồn: nhanmonquan. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-sat-tinh-2>

1. Chương 1: Đoạn Trường Châm

Hai thốt ngựa màu đỏ sẫm trên lưng chở một già một trẻ phi nhanh trên con đường nhỏ quanh co, xuyên qua cánh rừng già cây cối rậm rạp, cành lá rườm rà giữa buổi chiều nắng màu vàng nhạt.

Đó là một vị lão nhân tuổi trạc thất tuần, mình vận trường y xám, mặt to tai lớn, râu dài đuồn đuột, mắt sáng như hai vì sao, tướng mạo phi phàm và ả thiếu nữ vận xiêm y màu thụy lục, tuổi trạc mười sáu mười bảy, tư dung khác phàm, đúng là một trang tuyệt thế mỹ nhân.

Hai thốt ngựa một trước một sau cách nhau khoảng năm sáu trượng, tám vó dồn dập trên đường thiên lý.

Vào sâu trong cánh rừng già, hai thốt ngựa vừa quẹo qua một khúc quanh có nhiều cây cổ thụ cành lá đặc dày...

Bỗng, nhiều vật ly ti đen sì từ cành cây bắn vào người lão nhân vận trường xám không nghe tiếng động.

Lão nhân vận trường xám rú lên một tiếng, lão đảo trên lưng ngựa rồi lộn nhào xuống đất.

Lão nằm bất động.

Ả thiếu nữ vận lam y trông thấy kinh hãi dừng phắt ngựa lại bên đường, nhảy xuống, chạy tới đỡ lão nhân vận trường xám, miệng kêu:

- Trời... nội tổ...

Nàng vạch áo lão nhân, nhìn vào ngực rồi kêu thất thanh:

- Đoạn Trường châm !

Trên vùng ngực của lão nhân, ba mũi độc châm đen sì cắm ngập, da thịt thâm đen.

Lão nhân gương cặp mắt lơ đãng, hơi thở hỗn hển, bọt mép sùi ra, triệu chứng của người sắp chết.

Thiếu nữ mặt ngọc buông lão nhân ra, đứng phắt lên, nhìn vào rừng thét:

- Ai ám kích nội tổ ta?

- Ha... ha... ha...

Đáp lại câu hỏi của thiếu nữ mặt ngọc là một tràng cười ghê rợn.

Thiếu nữ mặt ngọc giật mình đưa mắt nhìn về phía có tiếng cười ghê rợn vừa phát ra.

Hai gã đại hán thân hình vạm vỡ vận võ phục màu đen đang ngồi vắt vẻo trên cành cây đại thụ, phóng ánh mắt xuyên qua lỗ thủng vuông vải bịt mặt nhìn nàng.

Ánh mắt đầy sát khí và khủng bố mà bất cứ ai trông thấy cũng sởn cả tóc gáy.

Thiếu nữ mặt ngọc thét:

- Bọn ngươi là ai?

Một tên cất giọng ồm ồm:

- Đoạn Hồn Giáo.

Thiếu nữ giật mình nhưng lại thét:

- Hai tên ác quỷ! Nội tổ có oán thù gì với Đoạn Hồn Giáo mà hai ngươi lại ám kích?

Tên đại hán cười hăng hắc:

- Chẳng oán thù gì cả, đây chỉ là sứ mạng của bọn ta phải giết lão.

Thiếu nữ áo lam trừng mắt:

- Sứ mạng gì mà hai ngươi lại giết nội tổ ta?

Giọng nói của tên đại hán lạnh khiếp người:

- Thái Quân giáo chủ ra lệnh cho bọn sát thủ chúng ta phải giết cho sạch lực đại kỳ nhân, các chương môn nhân thất đại môn phái, luôn cả các cao thủ võ công thượng thặng trên giang hồ. Lão Nhạc Vô Xa này có tên trong bảng danh sách Đoạn Trường Lệnh nên bọn ta phải giết.

Thiếu nữ áo lam lại giật mình:

- Hai người là sát thủ Đoạn Hồn Giáo?

Tên đại hán bật mặt gật đầu:

- Đúng không sai.

Hắn dọa dẫm:

- Ta nói cho cô nương biết. Lão Nhạc Vô Xa đã trúng Đoạn Trường châm, dù cho bậc thần tiên xuống đây cũng chẳng có cách nào cứu nổi lão đầu. Cô nương đừng tìm thần đan linh dược vô ích. Tốt nhất cô nương hãy chờ lão tắt thở rồi chôn cất. Ha ha ha... Ha ha ha...

Thiếu nữ áo lam thét:

- Hai tên ác quỷ hãy đền mạng cho nội tổ ta.

Soạt một tiếng, nàng rút thanh trường kiếm ra toan phóng vào rừng.

Nàng quyết liều một phen sống chết với hai tên sát thủ bật mặt.

Tên sát thủ bật mặt quát:

- Cô nương muốn chết!

Hắn vẫy tay một cái.

Từ bàn tay tên sát thủ bật mặt bắn ra hai làn khí đen cực nhỏ, chỉ bằng mũi kim thêu lao vút vào giữa ngực thiếu nữ áo lam nhanh không kịp thấy.

Thiếu nữ áo lam đang trên đà vừa phóng lên, hai mũi độc châm đã tới cách chỉ ba thước không còn tránh né hay ứng phó kịp nữa.

Nàng rú lên một tiếng nhắm mắt chờ chết.

Đột nhiên...

- Keng... Keng...

Hai mũi đoạn trường châm bị đánh tạt ra ngoài rơi xuống đất.

Không hiểu ám khí bị chỉ lực hay thần công và từ hướng nào đánh bật trở lại.

Thiếu nữ áo lam thoát chết chỉ trong đường tơ kẽ tóc, mở mắt ra nhìn...

Một làn gió thoảng nhẹ. Một chàng thiếu niên mặt mũi cực kỳ anh tuấn, hai mắt to tròn, ánh mắt tựa vì sao nhìn hai tên sát thủ bật mặt ngồi trên cành cây.

Mặt ngọc, da tuyết, y phục trắng, trong chàng chẳng khác cây ngọc rung rinh trước gió.

Thiếu nữ áo lam nhìn thiếu niên sững sốt.

Một tên sát thủ bật mặt cất tiếng ồm ồm:

- Người là ai?

Thiếu niên tuấn tú đáp gọn:

- Tần Bảo.

- Tần Bảo nào? Tiểu Sát Tinh Tần Bảo phải không?

Thiếu niên gật đầu:

- Lại còn phải hỏi. Ta chính là Tiểu Sát Tinh Tần Bảo chứ còn ai nữa.

Vèo... vèo...

Hai tên sát thủ bị mặt vừa nghe dứt tiếng, hốt hoảng băng vào cánh rừng già.

Thiếu nữ áo lam thét:

- Hai người chạy đâu cho khỏi.

Nàng vùng trường kiếm định đuổi theo hai tên sát thủ bị mặt lúc này chỉ còn là hai cái bóng thấp thoáng trong rừng.

Thiếu niên vừa xuất hiện chính là Tần Bảo đưa tay cản thiếu nữ áo lam.

Giọng chàng dịu nhẹ:

- Tiểu thư hãy dừng lại, đuổi theo bọn quỷ quái đó chúng phóng ám khí Đoạn Trường châm tiểu thư tránh không kịp đâu.

Chàng quay lại lão nhân đang nằm thiu thiu, nói:

- Tiểu thư hãy xem lại thương tích cho lão tiền bối như thế nào rồi, coi có còn phương chữa trị nữa không.

Chàng và nàng song song chạy tới lão nhân đang nằm thoi thóp, ánh mắt lơ đãng.

Thiếu nữ áo lam kêu lên thán thiết:

- Nội tổ ơi...

Nàng cúi xuống bên mình lão nhân khóc thê thảm, giọt lệ trào ra như suối.

Tần Bảo ngồi xuống bên cạnh lão nhân khẽ hỏi:

- Lão tiền bối nghe trong mình thế nào?

Lão nhân giương hai mắt nhìn Tần Bảo, cất tiếng thì thào:

- Lão phu... chết...

Dứt câu lão nhân nhắm mắt lại.

Thiếu nữ áo lam kinh hoàng gào to:

- Trời... nội tổ...

Nàng òa ra khóc lớn.

Tần Bảo nhanh lẹ đặt song chưởng vào hai nơi, một tâm huyết một trên đỉnh thiên linh, khẩn cấp vận chân khí truyền sang.

Vài phút sao, lão nhân mở mắt ra, ánh mắt lạt thần không còn sinh khí.

Lão nhìn Tần Bảo, thều thào giọng:

- Thiếu hiệp... là ai?

Thiếu niên cúi xuống kề bên tai lão nhân:

- Tiểu bối là Tần Bảo, bọn giang hồ gọi là Tiểu Sát Tinh Tần Bảo, con trai của Thần Châu Kỳ Hiệp Tần Quỳnh, mẹ là Tuyệt Thế Hằng Nga Đông Thi.

Ánh mắt lão nhân tỏ rõ sự vui mừng, nói với giọng thều thào:

- Thiếu hiệp, Thần Châu Kỳ Hiệp là bằng hữu của lão phu. Thiếu hiệp... ta là Nhạc Vô Xa... sắp chết...

Tần Bảo hốt hoảng:

- Lão bá...

Cố gắng giương hai cặp mắt lạc thần nhìn Tần Bảo, Nhạc Vô Xa nói tiếng như tơ mảnh:

- Tần thiếu hiệp... Ta ký thác cháu gái Nhạc Phụng Giao lại cho... thiếu hiệp...

Lão như đứt hơi:

- Người hãy... chu toàn cho... Nhạc Phụng Giao...

Nhạc Vô Xa thở hắt ra một cái, hai mắt từ từ nhắm lại, chiếc đầu ngoẹo qua.

Thiếu nữ áo lam chính là Nhạc Phụng Giao thét lớn:

- Nội tổ...

Nàng ôm lấy thi hài Nhạc Vô Xa khóc như mưa gió.

Tần Bảo nhìn kỹ trông thấy Nhạc Phụng Giao mặt ngọc môi son, da trắng như tuyết, đôi mắt tơ xanh biếc đầm đìa lệ, rõ là một trang mỹ nhân sắc nước hương trời, trầm ngư lạc nhạn.

Chàng cảm khái nhủ thầm:

- Tự cổ hồng nhan đa bạc mệnh chính là nàng đây.

Tần Bảo đứng lên nhìn Nhạc Phụng Giao gào khóc, lòng rung động bồi hồi.

Chàng cảm thấy nàng giống như con chim non đang trong hồi giông mưa bão tố.

2. Chương 2: Duyên Ngàn Dặm

Chờ đến lúc Nhạc Phụng Giao nhẹ bớt cơn sầu thảm, Tần Bảo mới cất giọng nhẹ nhàng:

- Nhạc tiểu thư, người đã chết đi rồi không bao giờ sống lại, tiểu thư hãy bớt cơn sầu thảm, lo mai táng Nhạc tiền bối rồi nhanh lẹ rời khỏi cánh rừng nguy hiểm này vì trời sắp tối đến nơi rồi.

Nhạc Phụng Giao buông thi hài Nhạc Vô Xa, đứng dậy đưa tay lau thảm lệ, nhìn Tần Bảo nghẹn ngào:

- Tần công tử! Tiểu muội đang bối rối không còn tâm trí chủ định được một điều gì nữa cả. Xin công tử tìm chỗ mai táng cho nội tổ giùm, trọn kiếp này muội không dám quên ơn.

Không đáp lời Nhạc Phụng Giao, Tần Bảo bước vào rừng chọn một chỗ cao ráo gần cây đại thọ, dùng chưởng lực đào thành một cái huyệt sâu, trở ra ngoài bế thi hài Nhạc Vô Xa, mang tới đặt xuống huyệt, lấp đất rồi vun lên thành ngôi mộ.

Nhạc Phụng Giao bước tới quì phục xuống, ôm lấy ngôi mộ khóc thê thảm.

Nàng khóc cho tới lúc khản cả cổ mới chịu đứng lên nhìn Tần Bảo qua hai màn lệ

Nàng nghẹn ngào:

- Tần công tử...

Tần Bảo khoát tay:

- Nhạc hiền muội đừng gọi huynh là Tần công tử nữa. Nhạc tiền bối đã ký thác muội cho huynh, dĩ nhiên, chúng ta là tình huynh muội, nhưng...

Tần Bảo ngừng lại giữa chừng không tiếp lời, gương mặt ngọc ra chiều nghĩ ngợi.

Không nghe Tần Bảo tiếp lời, Nhạc Phụng Giao thay đổi cách xưng hô:

- Tần ca ca, sao ca ca không nói... Ca ca có điều gì trở ngại phải không?

Tần Bảo khẽ gật đầu, chậm rãi nói:

- Nhạc muội nói đúng. Điều trở ngại cũng huynh là: chính phụ thân của huynh cũng bị bọn Đoạn Hồn Giáo sát hại cách nay hơn một năm rồi, còn mẫu thân cũng bị thất lạc hiện nay không biết đang ở phương trời nào, còn sống hay đã chết, phần huynh đang trên đường đi tìm thù tiết hận. Tần gia trang chỉ còn có lão Dương quản gia và hai người tỳ nữ cùng một ít gia nhân, huynh muốn muội tới đó tạm ẩn náu một thời gian, nhưng không hiểu muội có bằng lòng hứng chịu cái cảnh buồn tẻ đó hay không...

Nhạc Phụng Giao thiết tha:

- Tần ca ca, hay là ca ca hãy cho tiểu muội đi theo, muội cũng muốn tìm tên giáo chủ Đoạn Hồn giáo, giết hẳn báo thù cho nội tổ.

Tần Bảo lắc đầu:

- Nhạc muội không thể nào đi theo huynh được.

Nhạc Phụng Giao hỏi:

- Tại sao vậy Tần ca ca? Tại sao tiểu muội không thể đi theo Tần ca ca được?

Tần Bảo nhìn Nhạc Phụng Giao:

- Tại vì bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo hiện nay truy tìm huynh rất gắt, rình rập âm thầm truy kích huynh, vì vừa rồi huynh đã giết năm tên sát thủ và đang trên đường đi tìm nội tổ và đi không một định hướng nên Nhạc muội không thể nào theo được.

Nhạc Phụng Giao chớp mắt:

- Nội tổ Tần ca ca là ai vậy?

- Thiên Tà Đại Ma Tôn.

Nhạc Phụng Giao sửng sốt tròn đôi mắt:

- A! Thế ra Tần ca ca là cháu nội của lão đại tiền bối Thiên Tà đây sao? Tiểu muội thật không ngờ!

Tần Bảo gật đầu:

- Đúng vậy!

- Thiên Tà đại lão tiền bối hiện đang ở đâu?

- Nội tổ của huynh đã tuyệt tích mười mấy năm rồi. Tuyệt tích sau trận đại ác chiến cùng quần hùng tại núi Thái Hành Sơn.

Nhạc Phụng Giao tò mò:

- Tần ca ca, câu chuyện thế nào ca ca hãy nói cho tiểu muội nghe với!

Gương mặt Tần Bảo chợt trầm tư như đang thả hồn về một quá khứ xa xôi, sao đó cất giọng chậm rãi:

- Mười hai năm về trước, nội tổ của huynh bị trên năm trăm cao thủ Hắc Bạch vây đánh tại chân núi Thái Hành Sơn. Trong ba ngày ba đêm, nội tổ của huynh giết gần hai trăm cao thủ thượng thặng, trong đó có cả ba vị cường môn nhân trong thất đại môn phái. Sau trận đó, nội tổ huynh chạy vào trong núi tuyệt tích cho tới nay, bọn giang hồ cho huynh là cháu đích tôn của kẻ thù, nên tìm huynh giết để báo thù và cướp đoạt thanh Mạc Da Hùng Kiếm, khiến cho huynh hiện thời phải đối phó cả hai mặt. Một mặt công khai là bọn cao thủ Hắc Bạch giang hồ, một mặt bí mật ẩn trong bóng tối là bọn sát thủ Đoạn Hồn Giáo sử dụng Đoạn Trường châm ám kích huynh bất cứ lúc nào, do đó muội không thể nào đi theo huynh nguy hiểm như vậy được.

Nhạc Phụng Giao kinh ngạc:

- Tần ca ca, tại sao bọn cao thủ Hắc Bạch và thất đại môn phái lại vây đánh Thiên Tà đại tiền bối. Bọn chúng có hận thù gì với đại tiền bối hay sao?

Tần Bảo lắc đầu:

- Không hận thù gì cả. Bọn họ bắt buộc nội tổ của huynh phải giao nộp thanh Mạc Da Hùng Kiếm, nội tổ khước từ bởi thanh kiếm đó là bảo vật tổ truyền nên bọn họ vây đánh nội tổ để cướp lấy bảo kiếm.

Ngưng lại rồi chàng tiếp:

- Trong trận đại ác chiến đó, chỉ vì nội tổ huynh giết quá nhiều người, quá khủng khiếp, vì vậy, sau này bọn giang hồ gọi nội tổ huynh là đại ma tôn còn huynh là cháu nội nên họ phong lên chức tiểu sát tinh. Huynh thật thấy buồn cười nhưng vẫn nhận danh xưng đó.

Nhạc Phụng Giao chớp nhanh đôi mắt:

- Tiểu muội có nghe nội tổ nói về chuyện Mạc Da Hùng Kiếm. Đây là loại Hùng Kiếm có từ thời Đông Châu phải không ca ca?

- Nhạc muội nói đúng. Mạc Da Hùng Kiếm và Can Tương Hùng Kiếm có từ thời Chiến quốc, sau đó khi nhà Ngô mất, hai thanh bảo kiếm này cũng biến mất, cho tới sau này đời nhà Đường, tổ tiên của huynh mới tìm được thanh Mạc Da Hùng Kiếm trong núi Ngũ Hành Sơn và truyền cho tới bây giờ.

- Tần ca ca, hiện nay Mạc Da Hùng Kiếm đang ở nơi đâu?

- Mạc Da Hùng Kiếm đã biệt tích theo nội tổ của huynh từ sau trận đại ác chiến tại núi Ngũ Hành Sơn, hiện huynh đang đi tìm nội tổ và thanh Mạc Da Hùng Kiếm.

Tần Bảo băng khuôn:

- Chỉ vì huynh có quá nhiều kẻ thù truy đuổi và rất nhiều việc phải làm trong cuộc hành trình muôn phần nguy hiểm, chết sống không biết lúc nào, nên Nhạc muội không thể cùng đi với huynh được, thực lòng không phải huynh tìm cách chối từ với muội đâu. Muội hãy hiểu cho huynh.

Chàng hỏi Nhạc Phụng Giao:

- Hiện nay muội còn thân nhân quyến thuộc ở nơi nào hay không?

Nhạc Phụng Giao lắc đầu buồn bã:

- Song thân tiểu muội chết sớm từ lúc muội còn trong tuổi ấu thơ, được nội tổ dưỡng nuôi, muội cô đơn không có bằng thân quyến thuộc nào cả.

- Nhạc muội đến Tần gia trang ẩn náu trong một thời gian như huynh vừa nói được không?

Nhạc Phụng Giao miễn cưỡng gật đầu:

- Tiểu muội xin vâng lời Tần ca ca...

Tần Bảo vui mừng:

- Như vậy huynh rất an tâm. Bây giờ huynh viết một lá thư cho lão Dương quản gia, Nhạc muội tới Tần gia trang trao cho lão. Lão sẽ chu toàn cho muội.

Chàng mở túi hành trang lấy giấy bút ra thảo vội mấy dòng, lại lấy một viên bảo ngọc trao cho Nhạc Phụng Giao:

- Nhạc muội hãy trao lá thư, luôn cả viên bảo ngọc này cho lão Dương quản gia làm tin, mọi sự sẽ an toàn không có điều gì trở ngại. Muội hãy an tâm.

Nhạc Phụng Giao cất lá thư và viên ngọc, nhìn Tần Bảo bằng cặp mắt buồn rầu:

- Tần ca ca đi rồi có định đến bao giờ trở về bảo trang không?

Ngẫm nghĩ phút giây, Tần Bảo gật đầu:

- Đến tết Nguyên Đán này huynh sẽ trở về gặp muội. Trời sắp tối rồi, chúng ta hãy chia tay!

Đưa mắt nhìn quanh, chàng hỏi:

- Hai con ngựa đâu rồi?

Nhạc Phụng Giao trở tay về sau đám lá rậm:

- Hai con ngựa đang gặm cỏ sau đám lá đó.

Hai người đi nhanh tới con bạch mã và con hồng mã, còn một con chẳng hiểu chạy đi đằng nào không thấy.

Tần Bảo nhìn Nhạc Phụng Giao:

- Nhạc muội, chúng ta hãy tạm chia tay, trên đường tới Tần gia trang muội hãy bảo trọng.

Nhạc Phụng Giao bùi ngùi:

- Tần ca hãy nhớ lời hẹn, tết Nguyên Đán trở về thăm muội. Muội đợi chờ...

Hai người lên ngựa, bốn mắt nhìn nhau lưu luyến một lúc, sau đó mỗi người một đường phi ngựa như bay.

3. Chương 3: Chấn Động Giang Hồ

Đại tửu lầu Hoàng Hạc hôm nay náo nhiệt. Rộn rịp khác hơn ngày thường. Người ra kẻ vào tấp nập.

Đại tửu lầu này chính là nơi tập trung các tin tức sốt nóng trên giang hồ và bọn cao thủ hắc bạch muốn biết tin đều đến nơi này.

Hai cái tin chấn động giang hồ đó là :

Thứ nhất bọn sát thủ bịt mặt Đoạn Hồn giáo đến thời kì ra mặt xuất hiện khắp mọi nơi với số lượng đông đảo. Sử dụng Đoạn Trường châm ám kích các đại tuyệt thủ võ lâm. Liên tiếp xảy ra nhiều vụ thảm sát.

Trong gần hai tháng, bọn sát thủ bịt mặt Đoạn Hồn giáo đã giết hai lão chưởng môn nhân Thanh Thành. Côn Luân. Hai vị đại kỳ nhân Thần châu kỳ hiệp Tần Quỳnh, Nhạc Vô Xa, hai vị quái lão phong châu kỳ hiệp. Ba vị trưởng lão Cái Bang cùng một số cao thủ võ công thượng thặng trong hai đạo hắc bạch.

Hành tung cực kì bí mật, không một ai biết được căn cứ địa Đoạn Hồn Giáo ở đâu. Tên thật của giáo chủ là gì. Ngoài danh hiệu Thái Quân Giáo chủ.

Bọn sát thủ luôn luôn trùm một vuông vải đen trên mặt. Chỉ thừa hai lỗ thủng con mắt, ẩn mình trong bóng tối rình rập ám kích đối thủ rồi biến mất chẳng khác nào loài ma quỷ hiện hình. Nhất là bọn chúng thường hành thích vào ban đêm.

Cái tin này khiến cho giang hồ khẩn trương lên cực độ.

Cái tin thứ hai là tiểu sát tinh Tần Bảo, đồ tôn của Thiên Tà Đại Ma Tôn Tần Trì vừa xuất hiện trên giang hồ võ công cao thâm cực độ, giết năm tên sát thủ bịt mặt Đoạn Hồn giáo và trên ba mươi cao thủ Hắc Bạch chặn đường hỏi tội của nội tổ gã cách mười hai năm về trước.

Khủng khiếp nhất là chuyện kịch độc Đoạn Trường trâm của Đoạn Hồn giáo và thanh Mạc Da Hùng Kiếm của Thiên Tà Đại Ma Tôn Tần Trì.

Bọn cao thủ hắc bạch quả chắc thanh Mạc Da Hùng Kiếm đang ở trong mình Tần Bảo, mọi người đều có tham vọng chiếm lấy bảo kiếm này.

Trên đại tửu lầu Hoàng Hạc Lâu, ngoài số thực khách bình thường còn có một số cao thủ bàn bạc, tranh cãi với nhau về chuyện Đoạn Hồn giáo, Đoạn Trường trâm, Thiên Tà Đại Ma Tôn, Mạc Da Hùng Kiếm và tiểu sát tinh Tần Bảo.

Bốn tên đại hán vận phục màu xám ngồi hai chiếc bàn gần nhau, ăn uống một lúc, rượu đã sẵn sẵn, nói chuyện oang oang ắt hẳn mọi thực khách.

Một tên đại hán mặt đỏ như gấc chín, ngồi chiếc bàn bên trái, vỗ bàn quát to :

- Mẹ kiếp ! Đoạn Hồn giáo là cái quái gì ? Thiên Tà Đại Ma Tôn là cái quái gì ? Mẹ kiếp ! Nếu có tên giáo chủ Đoạn Hồn giao hay tên tiểu quỷ Tần Bảo, cô gia cho một nhát là xong đời.

Tên đại hán mặt tròn ngồi chiếc bàn bên phải lên tiếng cãi lại :

- Tôn huynh chưa hiểu rõ, chỉ cách có mấy tháng nay bọn sát thủ Đoạn Hồn Giáo đã giết hai vị chưởng môn Thanh Thành, Côn Luân, hai vị đại lý nhân Tần Quỳnh, Nhạc Vô Xa võ công thuộc hàng thượng thặng bằng ám độc Đoạn Trường thâm, đang gây khiếp đảm trên giang hồ, còn tên tiểu sát tinh Tần Bảo là cháu nội của Thiên Tà Đại Ma Tôn, công lực cao thâm tuyệt luân, không kém các chưởng môn nhân thất đại môn phái. Tôn huynh nói đùa, chứ nếu huynh gặp tên giáo chủ hoặc tên Tần Bảo, đệ chỉ sợ e.....

Đại hán họ Tôn trợn mắt :

- Ta sẽ thế nào Lâm huynh hãy nói ta nghe !

Đại hán họ Lâm cười khẩy :

- Đệ chỉ sợ e khi gặp tên tiểu sát tinh Tần Bảo hay tên Thái Quân Giáo chủ Đoạn Hồn giáo, Tôn huynh chưa đánh mà chạy.....

Hắn cao giọng :

- Chí như tiểu đệ võ công xoàng xoàng chưa bằng ai. Tôn huynh còn không thắng nổi huống chi là.....

Đại hán họ Tôn đứng dậy, xô ghế bước ra ngoài trống, trợn mắt nhìn đại hán họ Lâm quát :

-

.....” Thiếu 2 trang ”

Nhìn kĩ lại đó là một ả thiếu nữ áo đỏ tuổi trạc mười sáu mười bảy, mặt trắng như tuyết, xinh đẹp tuyệt trần.

Được cơ hội tốt, hai đại hán họ Tôn họ Lâm cùng bỏ cuộc, đưa mắt nhìn qua thiếu nữ áo đỏ lúc này vẫn còn cười khúc khích.

Đại hán họ Tôn hiểu rõ ả thiếu nữ cười chế nhạo liền nổi giận sầm sầm bước tới đứng trước mặt nàng, gằn mạnh giọng :

- Cô nương cười bọn đại gia ?

Thiếu nữ áo đỏ gật đầu :

- Phải.

Đại hán họ Tôn trợn mắt :

- Cô nương bọn ta cười chuyện gì ?

Thiếu nữ áo đỏ giễu cợt :

- Ta cười hai vị ăn uống xong không có tiền túi, giả bầy trò đánh lộn nhau cho chủ quán hoảng hồn bỏ chạy để hai vị hát bài tấu mã như phi.

Nàng lại cất tiếng tiếng cười khúc khích.

Đại hán họ Tôn giận dữ quát :

- Xú nữ.....

Nhưng đại hán họ Tôn bỗng a một tiếng, im bặt không nói nữa.

Mọi người nhìn kĩ thì thấy một chiếc đũa xuyên qua từ má trái sang má phải của đại hán họ Tôn, khóa mồm hắn lại, máu rỉ rả chảy ra, cặp mắt hắn trợn tròn như hai cái lục lạc ngựa.

Bọn người vận võ phục cất tiếng cười ầm ĩ náo loạn khắp cả đại tửu lâu.

Một người khen :

- Thủ pháp phóng phi đao tuyệt luân.

Một người khác tiếp :

- Tài phi đao quả vô song.

Dĩ nhiên ai nấy thấy đều hiểu rõ ả thiếu nữ áo đỏ vừa phóng chiếc đĩa xuyên ngang qua má họ Tôn.

Có điều, không một ai nhận ra nàng phóng chiếc đĩa từ lúc nào.

Chính đại hán họ Tôn cũng không tài nào ngờ nổi thủ pháp của ả thiếu nữ áo đỏ lại kì diệu đến thế.

Phần thì khiếp đảm, phần chiếc đĩa khóa mồm khiến hán không tài nào mở miệng ra được, đứng trơ trơ, mắt trợn trừng nhìn ả thiếu nữ trông thật kỳ dị.

Trông thấy đồng bọn lâm nạn, đại hán họ Lâm và hai tên đại hán lao tới đứng trước mặt ả thiếu nữ áo đỏ.

Tên đại hán thân hình to lớn quát :

- Yêu nữ !..

“Ừp...”

Hán tất nghẹn tiếng nói tiếp theo vì chẳng hiểu từ đâu một cái chén ập ngay miệng hán, gấn chặt không rời.

Tên đại hán to lớn chụp cái chén tháo gỡ mãi không ra, vận công bóp cũng chẳng xong, cái chén dường như đã dính chặt vào thịt hán từ bao giờ.

Hán chỉ còn cách ậm ự, hùng hục với cái chén.

Mọi người cười ồm lên, cười nghiêng ngửa.

Có tiếng hét :

- Thủ pháp ném phi đao tuyệt hảo.

- Công lực tuyệt luân.

Đại hán họ Tôn bị chiếc đĩa xiên ngang má, đại hán to lớn bị cái chén úp vào mồm vầy vùng lồng lộn dữ dội, nhưng không cách nào tháo gỡ ra được.

Hai tên đại hán còn lại vừa kinh hoảng, vừa phẫn nộ đảo mắt nhìn quanh tìm thủ phạm vừa ụp cái chén vào mồm đại hán cao lớn.

Theo họ, dĩ nhiên kẻ này không phải là ả thiếu nữ áo đỏ vì vừa rồi trên bàn ả không có cái chén nào.

Tìm không ra thủ phạm hai tên đại hán quát :

- Ai ?

- Tại sao....

“Phụp...” “Phụp...”

Đang khi hai tên đại hán há mồm quát, thành linh hai cái chung nhỏ không biết từ hướng nào không rõ bay vút tới chui tọt vào trong họng của hai gã.

Hai tên đại hán muốn la hét cũng không được, trợn mắt, thò tay vào miệng móc mãi mà vẫn chẳng có cách nào lôi hai cái chung ra.

Mọi người lại cười ồm lên. Họ cười đến té nghiêng té ngửa mà vẫn còn cười.

Đại hán họ Tôn quá xấu hổ, nổi cơn thịnh nộ, nắm một đầu chiếc đĩa giật phăng.

“Phập...”

Từ hai bên má hán máu phun ra xối xả, máu nhuộm cả mặt trông thật buồn cười.

4. Chương 4: Thủ Pháp Tuyệt Luân

Hắn nhìn ả thiếu nữ áo đỏ quát :

- Yêu nữ phải chết.

Đại hán họ Tôn phóng chiếc đuă dínđ đầy máu nhằ vào yết hầu ả thiếu nữ áo đỏ.

Mọi người la hoảng :

- Tránh mau.

Nhưng thiếu nữ áo đỏ vẫn ngồi yên tại chỗ chờ chiếc đuă còn cách một gang tay đưa hai ngón tay ngọc kẹp cứng.

Mọi người hô to :

- Tuyệt diệu !

Người khác tiếp :

- Loại võ công gì đây ?

Chợt nghe thiếu nữ cười khẩy :

- Trả lại cho người đó.

Bàn tay nàng vẫy tới.

“Vù...”

“Phập...”

Đại hán họ Tôn la oái một tiếng. Chiếc đuă cắm phập vào cánh tay phải trong lúc hắn vừa toan rút thanh giới đao ra tấn công nàng.

“Soảng...”

Thanh giới đao trong tay đại hán họ Tôn rơi xuống đất vang lên một tiếng thanh tho, rờn rợn.

Một người la lớn :

- Các hạ không thắng nổi nàng đâu, hãy chạy cho mau kẻo chết tức khắc.

Đại hán họ Tôn đứng chết sững, trố cặp mắt trắng dã nhìn thiếu nữ áo đỏ, ngật ngừng, nửa như muốn bỏ chạy, nửa lại không, nên chẳng biết làm sao.

Bỏ chạy thì sợ mất thể diện mình là một cao thủ, nhược bằng ở lại chắc phải chết về tay thiếu nữ áo đỏ không sai bởi thủ pháp của ả vô cùng kỳ diệu.

Đại hán họ Lâm và hai đại hán kia ngó thấy tình trạng của đại hán họ Tôn, thấy đều kinh hoàng nhưng không thể nào nói năng kêu la gì được.

Đại hán họ Lâm bị cái chén trảm chặt mềm, hai đại hán kia bị hai cái chung nhỏ dínđ cứng vào trong cổ họng.

Ba tên đại hán cũng đứng chết trân trố mắt nhìn thiếu nữ áo đỏ.

Đại hán họ Tôn lấy lại sự bình tĩnh, rút chiếc đuă bên tay phải ra, máu tuôn lại lắ. Hắn trợn mắt dữ tợn nhìn thiếu nữ áo đỏ, gầm lên :

- Yêu nữ, người tên gì ?

Thiếu nữ áo đỏ nhìn đại hán họ Tôn bằng cặp mắt lạnh lùng, đáp gọn :

- Vu Sơn Ma Nữ.

Nàng vừa dứt tiếng tất cả mọi người trong tửu lầu xông lên dữ dội. Nhiều người la lớn :

- Thiên Ma Chỉ.
- Thiên Ma Chưởng.
- Chạy mau kéo chết.

Đại hán họ Tôn mặt xanh như chàm đỏ, run rẩy cả thân mình. Tay chân tê dại, quỳnh quáng quay sang ba tên đại hán kia cất giọng run run :

- Chạy !

Đại hán họ Lâm cũng chẳng hơn gì đại hán họ Tôn, vừa nghe tới cái tên Vu Sơn Ma Nữ hắn đã run cầm cập. Hai đại hán kia rụng rời cả tay chân, muốn chạy nhưng hai chân đã như chôn vào đất.

Vu Sơn Ma Nữ vốn là nữ ma đầu võ công trác tuyệt, xuất hiện mới vài tháng nay đã giết hàng trăm gã đàn ông háo sắc ve vãn nàng bằng chiêu thức Thiên Ma Chỉ và Thiên Ma Chưởng, tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ chẳng còn một ai không biết tới tên nàng.

Có điều không một ai biết được tên thật của nàng. Chỉ vì nàng đã giết quá nhiều người trên giang hồ tặng cho nàng cái tên Vu Sơn Ma Nữ.

Vì vậy đại hán họ Lâm và hai đại hán kia nghe qua tên nàng đã xiêu hồn lạc phách, tay chân rụng rời.

Cùng lượt bốn đại hán họ Tôn toan phóng xuống thang lầu trốn chạy.

Bỗng có tiếng quát :

- Đứng lại !

Tiếng quát tuy to nhưng khi nghe đã phải sởn cả gáy khiến cho tất cả mọi người đều giật mình.

Bốn tên đại hán giật mình cùng dừng phắt lại đưa mắt nhìn về phía thang lầu xem nhân vật vừa quát đó là ai.

Từ dưới thang lầu, bốn gã đàn ông bịt mặt, lưng giắt đoản đao bước lên, tới đứng trước mặt bọn đại hán họ Tôn ánh mắt bắn ra hàn quang nhìn bọn đại hán

Một người trong bọn vân võ phục kêu lên :

- Sát thủ Đoạn Hồn giáo !

Tất cả mọi người thấy đều kinh hãi sau khi được biết bốn gã áo đen bịt mặt vừa xuất hiện kia là sát thủ Đoạn Hồn giáo.

Bầu không khí trong tửu lầu căng thẳng cực độ vì sự xuất hiện của bốn tên sát thủ bịt mặt.

Bởi từ trước đến nay, mỗi khi bốn sát thủ bịt mặt xuất hiện ở đâu là phải có người chết vì ám khí Đoạn Trường châm, loại ám khí giống như cây kim thép có tẩm kịch độc.

Tên sát thủ bịt mặt nhìn đại hán họ Tôn, hầm hừ :

- Bọn ngươi, vừa rồi tên nào nói Thái Quân Giáo chủ Đoạn Hồn giáo là cái quái gì, nói mau !

Thì ra bốn tên sát thủ bịt mặt đã đứng phía dưới thang lầu từ lâu, nên lúc đại hán họ Tôn sĩ vả giáo chủ Đoạn Giáo và Tần Bảo đã lọt vào tai bọn chúng.

Bọn đại hán họ Tôn nghe tên sát thủ bịt mặt hỏi mặt mũi tái xanh, mồ hôi nhỏ giọt, thân hình run rẩy, không có ai mở được lời đáp ứng.

Bọn họ cùng hiểu như nhau, trong bọn người của họ chắc chắn có kẻ bị bọn sát thủ bịt mặt giết, hoặc chúng sẽ giết hết tất cả bốn người.

Không nghe bọn đại hán họ Tôn đáp lời, tên sát thủ bịt mặt quát :

- Nói mau, tên nào vừa nói Thái Quân Giáo chủ Đoạn Hồn giáo là cái quái gì ? Hãy nói mau !

Đại hán họ Lâm trở tay :

- Vị bằng hữu hãy nói.

Tên sát thủ bịt mặt to lớn nhìn đại hán họ Tôn, hừ lạnh một tiếng.

Hắn quát :

- Người chết trước.

Lời chưa dứt, tên sát thủ đã vấy tay một cái.

Một vật đen sì cực nhỏ từ lòng bàn tay tên sát thủ bịt mặt bắn tới giữa ngực đại hán họ Tôn.

Đại hán họ Tôn phần đang khiếp sợ, phần ám khí bắn tới nhanh như chớp không tài nào tránh né chống đỡ kịp.

Hắn rú lên một tiếng thê thảm, thân hình từ từ ngã lặn xuống đất giãy giụa vài cái đã tắt thở.

Ba tên đại hán còn lại trông thấy đại hán họ Tôn bị giết mặt mũi tái xanh, đứng run run muốn bỏ chạy xuống thang lầu nhưng không dám chạy.

- Đoạn Trường châm.

Bọn người vận võ phục xầm xì, to nhỏ với nhau những gì không ai nghe rõ.

Sau đó, bọn họ lần lượt ra ngoài hành lang phi thân xuống đất, nháy mắt không còn người nào.

Dĩ nhiên, họ sợ tai bay vạ gối vì kịch độc Đoạn Trường châm của bọn cao thủ bịt mặt.

Tên sát thủ cầm đầu nhìn ba gã đại hán còn đang run rẩy như thằn lằn cụt đuôi, ánh mắt sợ hãi kinh khiếp.

Tên sát thủ cười ghê rợn :

- Ai khóa mõm các người trông dị hình dị dạng, quái gở như thế ?

Ba tên đại hán nghe hỏi run cầm cập, không một ai đáp được lời vì mõm bị cái chén ụp và hai cái chum dính vào cổ họng.

Tên sát thủ bịt mặt quát :

- Cút ngay !

Đại hán họ Lâm và hai tên đại hán hốt hoảng chạy xuống thang lầu bất kể sống chết hoặc mang thương tích.

Bọn sát thủ nhìn theo ba tên đại hán cất tiếng cười khăng khắc, xem ra rất thích thú.

Sau đó trên lầu lầu im bật.

Bấy giờ chỉ còn lại sáu người.

Bốn tên sát thủ Đoạn Hồn giáo, Vu Sơn Ma Nữ và một thiếu niên xấu xí, mặt mũi đen xì, y phục như tên hành khất ngồi một mình gật gù bên chum rượu.

Gã làm như không hay biết chuyện gì đã xảy ra vừa rồi trên lầu lầu.

Tên sát thủ bịt mặt cầm đầu quăng ánh mắt xuyên qua hai lỗ thủng vuông vải đen bịt mặt về phía Vu Sơn Ma Nữ. Nhìn nàng một lúc.

Hắn cất giọng ồm ồm :

- Nàng là Vu Sơn Ma Nữ ?

Vu Sơn Ma Nữ gật đầu :

- Không sai. Chính ta là Vu Sơn Ma Nữ. Người hỏi ta có chuyện gì không ?

- Có lẽ đây là lần đầu tiên có người xem thường bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo.

Tên sát thủ bịt mặt hừ một tiếng :

- Bọn ta đang đi tìm nàng.

Vu Sơn Ma Nữ lạnh băng :

- Các người tìm ta làm chi chứ ?

Giọng nàng khinh khỉnh ngạo mạn.

Tên sát thủ bịt mặt dần mạnh :

- Cách đây bảy ngày nàng giết một sát thủ của bản giáo tại chân núi Hắc Hổ sơn phải không ?

Vu Sơn Ma Nữ gật đầu :

- Phải thì sao chứ ?

- Tại sao nàng giết hắn ?

Vu Sơn Ma Nữ vẫn lạnh băng :

- Tên bại hoại đó rình rập theo ta nên ta phải giết, ta đã từng giết bọn người như gã từ trước đến nay.

Nàng nhìn tên sát thủ, cười khẩy :

- Các người tìm ta làm chi ?

Tên sát thủ bịt mặt cao giọng :

- Bọn ta tìm nàng để đưa nàng về bản doanh bản giáo gặp Thái Quân Giáo chủ.

Vu Sơn Ma Nữ hỏi :

- Thái Quân Giáo Chủ của các người là ai ? Hắn tên gì ?

Tên sát thủ bịt mặt nói như quát :

- Nàng hãy tới bản doanh bản giáo sẽ biết Thái Quân Giáo chủ là ai. Nàng hãy theo bọn ta đi ngay bây giờ.

Vu Sơn Ma Nữ nghênh mặt :

- Nếu ta không chịu đi theo bọn người thì sao ? Bọn người làm gì ta chứ ?

Tên sát thủ bịt mặt nổi giận, ánh mắt lộ hung quang nhìn vào mắt Vu Sơn Ma Nữ.

Hắn cười ghê rợn :

- Nếu nàng ương ngạnh không tuân theo lời ta, bắt buộc bọn ta phải động thủ bắt nàng đưa về bản giáo.

Hắn dọa :

- Nàng nên hiểu, đợi khi bọn ta bắt nàng giải về đó, nàng phải tổn thương đến thân ngọc mình vàng, tốt hơn nàng hãy theo bọn ta. Thái Quân Giáo chủ sẽ niệm tình mà tha thứ cho nàng.

Vu Sơn Ma Nữ đứng phắt lên rời khỏi bàn bước ra ngoài đối diện bốn tên sát thủ bịt mặt, gương mặt hoa hiện lên luồng sát khí.

Vu Sơn Ma Nữ thách thức :

- Nào, các người hãy động thủ ta xem.

Tên sát thủ bịt mặt quát :

- Một lần nữa ta hỏi, nàng có chịu đi theo ta trở về bản giáo hay không ?

Vu Sơn Ma Nữ hét :

- Câm mồm người lại ! Các người là hạng gì mà đòi bắt ta phải đi theo chứ ?

Vu Sơn Ma Nữ vừa dứt lời, tên sát thủ bịt mặt vẩy tay một cái.

Một vật đen sì nhỏ như cây kim thêu bay vút tới yết hầu của Vu Sơn Ma Nữ.

Dĩ nhiên, vật đó là Đoạn Trường châm, bởi mỗi khi xuất thủ bọn sát thủ bịt mắt đều sử dụng loại ám khí này trước khi giao đấu với đối thủ.

Vu Sơn Ma Nữ trông thấy, chờ ám khí tới cách một thước, nhanh lẹ nghiêng đầu sang phải.

Ám khí xẹt qua mang tai Vu Sơn Ma Nữ đánh keng vào từng rơi ngay xuống đất.

Tên sát thủ bịt mắt kinh ngạc trở mắt nhìn Vu Sơn Ma Nữ không chớp mắt.

Hắn bật khen :

- Khá lắm ! Thân pháp nàng có hạng, nhưng hãy xem Đoạn Trường đao của ta.

Tên sát thủ bịt mắt đặt tay vào bên lưng.

“Soạt...!”

Một tiếng khô rợn nổi lên, hắn đã rút thanh Đoạn Trường đao ra khỏi vỏ. Lưỡi đao sáng ngời đen sì, dĩ nhiên có tấm chất kịch độc, chỉ cần một vết thương nhẹ có máu là đối thủ sẽ ngã ra chết liền tại chỗ. Nhìn thanh Đoạn Trường đao trong tay tên sát thủ bịt mắt, Vu Sơn Ma Nữ không dám coi thường, thò tay rút thanh trường kiếm bên lưng, chìa mũi kiếm về phía trước. Ánh kiếm xanh biếc kì dị.

Nàng hét :

- Nào, hãy xuất chiêu ta xem !

Tên sát thủ bịt mắt quát :

- Nàng ương ngạnh không chịu đi theo bọn ta, bắt buộc ta phải giết nàng.

Tiếng “nàng” vừa dứt, tên sát thủ bịt mắt vung Đoạn Trường đao công kích ngay yết hầu Vu Sơn Ma Nữ.

Vu Sơn Ma Nữ hừ lạnh một tiếng, khoa trường kiếm trước mặt một vòng, ánh kiếm tròn như đạo hào quang xanh biếc.

“Soảng...!”

Kiếm khí chạm nhau vang lên một tiếng chát chúa, nhá lửa tóe rực.

Tên sát thủ bịt mắt thoái lui một bước, trong khi Vu Sơn Ma Nữ vẫn còn đứng yên.

Hắn sửng sốt nhìn thanh trường kiếm xanh biếc của Vu Sơn Ma Nữ, rồi bật kêu lên :

- Thiên Ma Kiếm !

Vu Sơn Ma Nữ khinh khỉnh :

- Đúng rồi, lại còn phải hỏi. Lâu nay bọn đàn ông háo sắc, những tên bại hoại như ngươi đều chết bởi Thiên Ma Kiếm của ta.

Nàng cười chế giễu :

- Bọn ngươi đã biết rồi sao còn đứng đó không chịu chạy.

Tên sát thủ bịt mắt giận dữ nhìn Vu Sơn Ma Nữ bằng ánh mắt hung tợn, rồi nhìn thanh Thiên Ma Kiếm trong tay nàng chớp màu xanh biếc.

Do dự một lúc, tên sát thủ bịt mắt quát :

- Chư đệ, hợp công !

Ba tên sát thủ bịt mắt đứng chờ từ nãy liền ứng thỉnh, rút đoản đao đen sì bên hông ra lướt tới.

Tên sát thủ bịt mắt cầm đầu lại quát :

- Động thủ !

Lập tức bốn lân tinh màu đen ghê rợn điểm vào bốn nơi tử huyệt Vu Sơn Ma Nữ nhanh như chớp.

Hiểu rõ sự lợi hại của Đoạn Trường Dao. Vu Sơn Ma Nữ hét lên một tiếng, vũ lộng thanh Thiên Ma Kiếm xuất ngay chiêu Thiên Ma Kiếm pháp. Ánh kiếm màu xanh chớp rục che chở một vùng rộng trước mặt.

“Soảng...” “Soảng...” “Soảng...”

Bốn thanh Đoạn Trường Dao bật văng ra ngoài, liền đó như hàng trăm ngàn đao ảnh đen sì vun vút chớp tới tấn công Vu Sơn Ma Nữ.

Hai bên đấu nhau trên hai mươi hiệp bất phân thắng bại.

Dù trong tay đã có Thiên Ma Kiếm nhưng Vu Sơn Ma Nữ bất lợi hơn bốn tên sát thủ bịt mắt, vì bọn chúng sử dụng Đoạn Trường Dao tẩm chất kịch độc, chỉ cần chảy máu sẽ chết ngay.

Lại trải qua mười hiệp thành linh nghe tiếng keng....keng nổi lên thanh thao.

Bốn thanh đao của bốn tên sát thủ bịt mắt đang điểm tới Vu Sơn Ma Nữ bỗng bị kinh lực từ đâu kích tới đánh bật lại.

Dĩ nhiên, một nhân vật thần bí nào đó đã sử dụng chỉ pháp tối thượng bằng lối cách không đánh vào bốn thanh Đoạn Trường Dao của bọn sát thủ.

Bốn tên sát thủ bịt mắt giật mình thu hồi thân thủ và Đoạn Trường Dao.

Bọn chúng cũng đảo mắt xuyên qua lỗ thủng vuông vải đen bịt mắt nhìn chung quanh kiếm tìm nhân vật vừa xuất thủ đánh văng bốn thanh Đoạn Trường Dao.

Trên tửu lầu Hoàng Hạc lâu bấy giờ đã trống vắng, bọn thực khách và bọn người vận võ phục đã đi từ lâu, chỉ còn một gã thiếu niên mặt mũi đen sì, ngồi một mình gật gù bên chén rượu, ngoài ra chẳng còn ai nữa cả.

Bốn tên sát thủ bịt mắt đều nghĩ như nhau :

- Nếu không phải gã thiếu niên mặt mũi đen sì kia vừa xuất thủ thì còn là ai nữa?

Tên sát thủ bịt mắt cầm đầu nhìn gấn vào mặt gã thiếu niên mặt mũi đen sì, hỏi lớn :

- Tiểu tử ! Ngươi là ai ?

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì hình như chưa nghe tên sát thủ bịt mắt hỏi, nâng chung rượu kê lên miệng uống cạn, đặt trở xuống bàn rồi khà ra, mùi rượu bay sực nồng.

Tên sát thủ bịt mặt giận dữ bước tới đứng trước mặt gã thiếu niên mặt mũi đen sì, trợn mắt nhìn :

Hắn hừ một tiếng :

- Ngươi là....

“Ừp...”

Đang lúc tên sát thủ bịt mặt há miệng, cái chung nhỏ từ tay gã thiếu niên đen sì vút tới chui tọt vào họng trám ngòam mồm hắn.

Hắn kinh hãi thò tay móc cái chung ra nhưng không thể nào được. Cái chung như đã dính liền với da thịt.

Hắn khiếp đảm đứng yên tại chỗ trở mắt nhìn gã thiếu niên mặt mũi đen sì.

Ba tên bịt mặt kia kinh hãi cùng lao tới đứng bên đồng bọn nhìn gã thiếu niên xấu xí.

Bọn chúng lần lượt cất ba thanh Đoạn Trường Dao lên chuẩn bị xuất chiêu.

Tên sát thủ đứng giữa quát :

- Tiểu tử....ngươi....

“Cốp....!”

Tên sát thủ rú lên một tiếng, lão đảo lui lại ba bốn thước, từ cửa miệng hắn rơi ra một vật, máu tươi chảy ra.

Hắn vừa trúng nhằm cái chung nhỏ bay vút tới đánh gãy hai cái răng. Cái chung của gã thiếu niên xấu xí vừa uống cạn rượu.

Gã xuất thủ lúc nào, cái chung bay từ bao giờ chẳng một ai trông thấy.

5. Chương 5: Ma Nữ Đối Diện Tiểu Sát Tinh

Cả bốn tên sát thủ cùng hiểu chính gã thiếu niên mặt mũi đen sì vừa xuất thủ chứ chẳng còn là ai nữa.

Hai tên sát thủ kia kinh khiếp trở mắt nhìn gã thiếu niên đứng bất động.

Bọn chúng hiểu ngay đã gặp một nhân vật võ công lẫn thủ pháp tuyệt luân nhưng chưa biết danh tánh của gã thiếu niên xấu xí và gã thuộc môn phái nào.

Hai tên sát thủ bịt mắt, một tên bị cái chung đánh chặt mõm, một tên gãy răng, hai tên bất động, trông thật buồn cười.

Vũ Sơn Ma Nữ nhìn gã thiếu niên mặt mũi đen sì cười khúc khích :

- Người là tiểu sát tinh Tần Bảo giả trang đó phải không ? Hãy tháo gỡ bộ mặt đi!

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì hướng mắt nhìn sang Vũ Sơn Ma Nữ hỏi :

- Do đâu cô nương bảo ta là tiểu sát tinh Tần Bảo ?

Vũ Sơn Ma Nữ đáp :

- Người vừa sử dụng chiêu thức Trầm Mạch Chỉ, lối võ công tuyệt truyền của lão Thiên tà Đại Ma Tôn, ai lại không biết. Hãy tháo bỏ cái mặt nạ quái quỷ ra mau.

Không đáp lời Vũ Sơn Ma Nữ, gã thiếu niên mặt mũi đen sì từ từ đứng lên rời khỏi bàn ra ngoài, đưa tay phủ nhẹ trên gương mặt một cái.

Chiếc mặt nạ rơi xuống, tức thì gương mặt ngọc cực kì tuần mĩ hiện ra trước mắt Vũ Sơn Ma Nữ và bốn tên sát thủ Đoạn Hồn giáo.

Ánh mắt Vũ Sơn Ma Nữ lay động nhìn gần vào gương mặt ngọc của gã thiếu niên chẳng ai khác hơn Tần Bảo hóa trang.

Một tên sát thủ bịt mắt nhìn Tần Bảo hỏi :

- Người là Tần Bảo ?

Tần Bảo khinh giọng :

- Đồ ngốc, nếu ta không phải là Tần Bảo thì còn là ai nữa chứ ?

Tên sát thủ kinh hãi phất tay sang ba tên sát thủ :

- Chạy mau !

Lời chưa kịp dứt, tên sát thủ bịt mắt phi thân tới thang lầu lao nhanh xuống đất.

Ba tên sát thủ bịt mắt kia hoảng hốt cùng lướt phóng theo tên sát thủ vừa biến dạng.

Bọn chúng phóng xuống thang lầu bất kể sự nguy hiểm có thể dẫn tới gãy cổ hoặc gãy chân.

Tần Bảo hét :

- Các người chạy đâu cho khỏi.

Chàng định phi thân đuổi theo bốn tên sát thủ bịt mắt, bỗng trước mắt chàng một chiếc bóng đỏ lùa qua một cái.

Tần Bảo bắt buộc phải thu hồi thân thủ đưa mắt nhìn.

Vu Sơn Ma Nữ đã đứng ngay trước mắt chàng, ánh mắt gắn vào mặt chàng không chớp.

Nàng gắt :

- Người đuổi theo bọn chúng làm chi ?

Tần Bảo nhìn Vu Sơn Ma Nữ. Mặt trắng như tuyết, môi đỏ, má hồng phơn phớt, ánh mắt như hồ thu xinh đẹp như một nàng tiên giáng phàm.

Chàng hỏi :

- Cô nương ngăn cản không cho ta đuổi theo bọn chúng có ý gì?

Vu Sơn Ma Nữ nhìn sâu vào mắt Tần Bảo, rồi bỗng nhiên cất giọng lạnh như băng :

- Người chưa biết ư ?

Tần Bảo lắc đầu :

- Ta chưa biết. Ta làm sao biết được ý định của cô nương muốn gì ở ta.

Vu Sơn Ma Nữ nghiêng rằng :

- Ta giết người....

Tần Bảo giật bắn mình :

- Giết ta ?

Vu Sơn Ma Nữ gật đầu ;

- Không sai.Ta sẽ giết người....

- Cô nương nói thật ?

- Ta nói dối với người làm chi.

Bất giác Tần Bảo bật cười khanh khách vừa nhìn Vu Sơn Ma Nữ như trêu chọc nàng.

Vu Sơn Ma Nữ nổi giận thét :

- Người cười gì ?

Tần Bảo thôi cười nghiêm nghị :

- Ta cười cô nương không hiểu một chút gì về đạo lý giang hồ.

- Đạo lý giang hồ gì ?

- Ta đánh đuổi bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo bỏ chạy, cô nương đã không tạ ơn ta, tại sao còn đòi giết ta là nghĩa làm sao chứ.

Vu Sơn Ma Nữ lạnh lùng :

- Tại người nổi hứng nhảy vào vòng chiến, chứ ta có cần người can thiệp bao giờ. Một mình ta không giết nổi bốn tên quỷ quái kia sao chứ ?

Tần Bảo sững sốt bỗng cười khanh khách vang cả tứ lầu.

Vu Sơn Ma Nữ trừng mắt :

- Người cười gì nữa ?

Tần Bảo mỉm cười gật đầu :

- Cũng đúng thôi, cô nương đâu cần ta can thiệp. Bọn chúng nghe tới cái tên Vu Sơn Ma Nữ là khiếp vía bay hồn rồi, chỉ tại ta can rồi.

Rồi càng hỏi :

- Nhưng ta muốn biết từ trước tới nay ta và cô nương chưa từng quen biết, cũng không thù oán tại sao cô nương lại đòi giết ta là làm sao ?

Vu Sơn Ma Nữ gần giọng :

- Không cần phải có oán thù, không cần quen biết từ trước tới nay, bất cứ ta gặp đàn ông hoặc con trai nào là ta giết. Ta giết sạch chẳng chừa một tên nào sống sót.

Tần Bảo lại gật gù :

- Hay....hay. Cô nương thù tất cả bọn đàn ông trên cõi đời này ?

Vu Sơn Ma Nữ gật mạnh đầu :

- Phải. Ta thù tất cả bọn chúng.

Tần Bảo trố trêu :

- Ta cũng là một kẻ thù ?

- Đúng !

- Tại sao cô nương thù ta, thù tất cả bọn đàn ông, con trai ?

Vu Sơn Ma Nữ hậm hực :

- Bởi vì tất cả bọn đàn ông, con trai các người đều là những tên bội bạc, phản phúc nên ta giết hết. Người cũng là một tên bội bạc phản phúc.

Tần Bảo cười thâm :

- Ầ này quả thật quá quái. Ta hãy trêu chọc ả xem ả phản ứng như thế nào.

Chàng hóm hỉnh :

- Cô nương nói ta là một tên bội bạc, phản phúc phải không ?

Vu Sơn Ma Nữ hừ lạnh :

- Phải !

Tần Bảo trêu già :

- Ta hỏi cô nương: Từ trước đến nay ta có động chạm vào người cô nương bao giờ và bỏ rơi cô hồi nào sao cô nương lại đòi giết ta ?

Vu Sơn Ma Nữ giận dữ thét:

- Hãy cầm cái mồm thối tha của người lại. Dù từ trước đến nay người chưa sờ sẫm, bỏ rơi ta, phụ bạc ta, ta vẫn giết như thường, giết để báo thù.

- Cô nương chưa bị ta bội bạc phản phúc vậy cô giết ta để trả thù cho ai ?

- Cho mẹ ta !

Tần Bảo giật mình:

- Cho nữ tiên bối ?

- Phải.

- Nữ tiên bối bị ai bội bạc, phản phúc ?

- Người không cần biết, nhưng mẹ ta bị bội bạc đau khổ sinh bệnh nặng chết đi. Nên ta báo thù bọn đàn ông các người.

Tần Bảo bật cười khanh khách. Vu Sơn Ma Nữ trừng đôi mắt đẹp:

- Câm mồm lại. Người còn cười nữa ta giết người ngay.

Tần Bảo cười khẩy:

- Quả thật là một chuyện thú vị. Rõ là pháp sư ăn xôi bắt hòa thượng mớm lá, tất nhiên ta cũng là một hòa thượng, không sai.

Chàng hỏi Vu Sơn Ma Nữ:

- Tính ra từ trước đến nay cô nương đã giết được bao nhiêu đàn ông, con trai rồi?

Vu Sơn Ma Nữ thản nhiên:

- Trong ba tháng ta đã giết năm mươi tư gã đàn ông bại hoại. Bốn mươi lăm gã con trai như người. Tính chung tất cả là chín mươi chín tên. Giờ ta giết người cho đủ số một trăm.

Tần Bảo gật gù:

- Hay... hay... cô nương giết ta cho đủ số một trăm người, rồi còn định giết ai nữa không ?

Vu Sơn Ma Nữ nghiêng răng:

- Ta cứ giết. Giết cho tới bao giờ hết sạch bọn đàn ông con trai trên thế gian này mới ngưng tay.

- Hahaha...haha.....

Tần Bảo trở mặt một loạt cười....

Vu Sơn Ma Nữ trợn mắt nhìn Tần Bảo:

- Người cười gì ?

Tần Bảo thôi cười nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của Vu Sơn Ma Nữ như muốn chinh phục trái tim ả.

Chàng giễu cợt:

- Ta cười cô nương đấy.

- Người cười ta chuyện gì ?

- Tính chung mấy tháng nay cô nương đã giết tất cả chín mươi chín người, còn ta thì.....

Vu Sơn Ma Nữ nhướng mày:

- Còn người thì sao ?

Tần Bảo thản nhiên:

- Cô nương không giết nổi ta đâu

Vu Sơn Ma Nữ nổi giận:

- Tại sao ta không giết nổi người. Người cậy vào võ công cao cường của người phải không ?

Tần Bảo lắc đầu:

- Không đúng.

- Chứ tại sao ta không giết nổi người...?

- Cô nương chưa biết tại sao ư ?

- Tại sao ?

Tần Bảo nheo đôi mắt, trêu già:

- Tại vì cô nương trông thấy ta quá đẹp trai, cô nương làm sao xuống nổi tay kiếm chứ. Cô nương thấy có đúng như vậy hay không ?

Vu Sơn Ma Nữ giận dữ thét:

- Càng đẹp trai càng đều giả, càng bội bạc, gian ác. Ta giết ngươi không hề gớm tay một chút nào.

6. Chương 6: Trái Tim Vẫn Mềm

Tần Bảo nghênh mặt:

- Ta thách cô nương đấy. Ta biết cô nương không xuống tay được đâu.

Vu Sơn Ma Nữ thét:

- Ngươi đã lắm. Ngươi phải chết. Đây, ngươi hãy xem ta giết ngươi đây.

Nàng vung trường kiếm lên điểm mũi kiếm vào ngực Tần Bảo nhanh như chớp.

Tần Bảo nhẹ nhàng dịch thân mình sang trái ba bước tránh khỏi nhát kiếm.

Hút một chiêu, Vu Sơn Ma Nữ càng giận vung trường kiếm xuất luôn tám chiêu liên hoàn, kiếm ảnh xanh biếc biến thành tám làn sóng cùng lúc điểm tới các tử huyệt trên khắp thân mình Tần Bảo.

Cười khẩy một tiếng, thân mình Tần Bảo phiêu phiêu phưởng phưởng như áng mây trôi chập chờn, nháy mắt tránh hết tám chiêu của Vu Sơn ma nữ.

Vu Sơn Ma Nữ thét:

- Ngươi trốn đi đâu cho thoát.

Nàng xuất luôn ba mươi sáu chiêu liên hoàn, kiếm ảnh xanh biếc dày đặc vây chặt Tần Bảo, kiếm khí rít gió vèo vèo vô cùng ghê rợn.

Nếu là một cao thủ nào khác chắc chắn sẽ bị trường kiếm của Vu Sơn Ma Nữ chẻ ra làm tám mảnh.

Vẫn với thân pháp nhẹ nhàng như làn mây theo gió đùa, Tần Bảo chột qua, chột lại, chột tới, chột lui, chẳng mấy chốc đã thoát khỏi vùng kiếm ảnh khiếp người của Vu Sơn Ma Nữ chẳng thấy một nhọc chút nào.

Vu Sơn Ma Nữ thét:

- Khá lắm, nhưng ngươi hãy xem Thập Nhị Liên Hoàn kiếm của ta.

Vu Sơn Ma Nữ vừa vung trường kiếm lên, bỗng Tần Bảo thét lớn:

- Dừng lại.

Vu Sơn Ma Nữ thu hồi trường kiếm nhìn Tần Bảo cất giọng lạnh lùng:

- Ngươi sợ chết ư?

Tần Bảo cười khinh khỉnh:

- Cô nương đã xuất chiêu ba lần, tính chung bốn mươi lăm chiêu chưa chạm nổi tà áo của ta làm sao ta lại sợ chết chứ.

Chàng tiếp:

- Bây giờ cô nương có xuất thêm một ngàn chiêu cũng chỉ làm hao hơi sức thân ngọc mình vàng của cô nương thôi. Ta có một sáng kiến...

Vu Sơn Ma Nữ hạ trường kiếm:

- Sáng kiến gì?

- Ta vừa nghĩ ra một cách cô nương có thể giết ta dễ dàng.

Vu Sơn Ma Nữ nhướng mày:

- Cách gì?

- Ta đứng yên một chỗ cho cô nương đâm một kiếm, nhưng ta vẫn e ngại.

Vu Sơn Ma Nữ sửng sốt:

- Người nói có thật không?

Tần Bảo gật đầu:

- Ta nói thật, ta không dối nàng đâu. Nhưng ta chỉ sợ nàng không dám đâm ta.

Đôi mày ngược của Vu Sơn Ma Nữ dựng ngược:

- Hay a! Người sắp chết tới nơi rồi. Người hãy xem ta có dám đâm người hay không?

Nàng vươn thanh kiếm Thiên Ma kiếm lên phát màu xanh biếc chuẩn bị đâm thẳng vào tim Tần Bảo.

Vu Sơn Ma Nữ thét lớn:

- Hãy xem đây!

Mũi Thiên Ma kiếm chớp tới ngực Tần Bảo.

Tần Bảo đứng yên nhìn thẳng vào đôi mắt Vu Sơn Ma Nữ bằng ánh mắt thu hồn.

Kiểm ảnh đâm tới ngực Tần Bảo nhanh như chớp, nhưng khi chạm vào áo chàng liền ngưng lại.

Bốn mắt của Tần Bảo và Vu Sơn Ma Nữ nhìn nhau gần chặt như sắt vừa chạm vào đá nam châm.

Bàn tay ngọc cầm Thiên Ma kiếm của Vu Sơn Ma Nữ run run, đôi mắt anh đào lấp lánh, hai má ửng hồng đứng tại chỗ như một pho tượng mỹ nhân.

Tần Bảo cười khẩy:

- Sao cô nương không đâm một nhát?

Vu Sơn Ma Nữ áp ứng:

- Người không sợ chết ư?

Tần Bảo nheo mắt:

- Ai lại không sợ chết, nhưng được chết bởi lưỡi kiếm của một trang mỹ nhân tuyệt sắc như cô nương quả là một điều vinh hạnh lớn lao, tại sao lại sợ chứ.

Vu Sơn Ma Nữ chợt hỏi:

- Tại vì người đã yêu ta phải không?

Tần Bảo lắc đầu:

- Ta không yêu cô nương đâu, nhưng nếu cô nương đủ gan mật giết ta, ta sẵn sàng đứng yên cho cô nương đâm một kiếm vào trái tim.

Sát khí trong mắt Vu Sơn Ma Nữ dịu lại, hai má ửng hồng:

- Người không né tránh ?

Tần Bảo gật đầu:

- Cô nương muốn giết ta thì ta còn né tránh làm chi nữa. Nào động thủ đi. Nếu nàng không dám đâm kẻ như nàng thua trận.

Chàng nhìn nàng như thách thức.

Mũi Thiên Ma kiếm vẫn gắn chặt vào mắt chàng. Vu Sơn Ma Nữ hé đôi môi anh đào, định nói gì nhưng không thốt được.

Nàng đứng yên không cử động. Tần Bảo cũng bất động như nàng.

Một lúc sau, Vu Sơn Ma Nữ bật thốt:

- Ta không giết nổi ngươi...

Thu thanh trường kiếm lại, Vu Sơn Ma Nữ giắt trở vào vỏ bước nhanh tới thanh lâu.

- Cô nương khoan đi đã.

Lao qua một cái, Tần Bảo đã đứng sững trước mặt Vu Sơn Ma Nữ, ngăn đường xuống thang lầu.

Vu Sơn Ma Nữ trừng mắt:

- Ngươi muốn gì?

Tần Bảo nói:

- Cô nương không dám đâm một kiếm vào ngực ta kể như cô nương đã thua trận rồi.

Vu Sơn Ma Nữ nghênh mặt:

- Thua trận rồi thì sao?

- Cô nương hãy đền bồi cho ta.

- Đền bù cái gì?

- Một nụ hôn...

Nhanh như chớp Tần Bảo đã áp sát vào, vòng hai tay ôm chặt lấy Vu Sơn Ma Nữ đặt vào chiếc má ửng hồng một nụ hôn thật dài rồi mới buông ra.

Chát!

Vu Sơn Ma Nữ tát vào má phải Tần Bảo một tát tay như trời giáng.

Tần Bảo lão đảo lui lại mấy bước, đưa tay xoa má, cười lên khanh khách:

- Một cái tát tay đổi lấy một nụ hôn ngàn vàng quả là một điều vô cùng vinh hạnh.

Vu Sơn Ma Nữ giận dữ tròn xoe đôi mắt nhìn thẳng vào mặt Tần Bảo, nửa như muốn động thủ, nửa lại không, sau đó hai má ửng như hai đóa hồng.

- Ngươi...

Chợt nàng phóng thẳng xuống thang lầu mất dạng, chỉ còn lại một mùi hương kì diệu.

Tần Bảo nhìn theo nàng lẩm bẩm:

- À! Thì ra một mỹ nhân dù có hung dữ đến đâu, nhưng rốt lại trái tim cũng mềm...

Nhặt chiếc mặt nạ cất vào lòng, Tần Bảo thông thả bước xuống lầu đưa mắt nhìn quanh, chẳng còn trông thấy một bóng người nào cả.

Bọn họ vì sự xuất hiện của bốn tên sát thủ bị mất lúc này đã bỏ chạy, luôn cả lão chủ quán và đám tũn bàn cũng chốn sạch.

Tần Bảo bước ra ngoài lao lên lưng con bạch mã, rời khỏi thị trấn nhằm thẳng cánh rừng tới...

7. Chương 7: Yêu Phụ Thọ Nạn

Người trên cây như ngọc, ngựa trắng như tuyết, Tần Bảo buông lơ dây cương cho con bạch mã đi chậm chậm, mắt nhìn cảnh sắc trời chiều, những giọt nắng vàng đậu trên tầng cao cành lá cổ thụ bên đường.

Tần Bảo ra khỏi cánh rừng già trên một trăm dặm, sắp tới cánh rừng bạch dương trước mắt.

Chàng đi không định hướng, cứ tiếp tục trên cuộc hành trình, ngày đi đêm nghỉ với bốn mục đích:

Một là tìm nội tổ Thiên tà Đại Ma Tôn Tần Trì, thân mẫu Tuyệt Thế Hằng Nga Đông Thi, kế đó tìm căn cứ địa Đoạn Hồn giáo và thanh Mạc Da Hùng Kiếm mà từ ngày nội tổ chàng đấu nhau một trận đại ác chiến cùng trên năm trăm cao thủ chẳng hiểu đã thất lạc ở nơi nào.

Bốn chuyện này Tần Bảo đang mù tịt như người đi trong đêm, nhưng trong thâm tâm chàng nhất định phải thực hiện bằng được, bởi tất cả đều quan yếu đối với chàng.

Người ngựa vừa lọt vào cánh rừng bạch dương, bên tai Tần Bảo chợt nghe có tiếng quát tháo và tiếng võ khí chạm vào nhau.

Tần Bảo lẩm nhẩm:

- À! Thì ra đã có trận náo nhiệt.

Tần Bảo liền thúc ngựa chạy nhanh tới đó để xem các nhân vật đang đánh nhau là ai.

Nháy mắt đã đến nơi, Tần Bảo dừng con bạch mã lại, đưa mắt nhìn vào rừng.

Một khoảng trống trong rừng bạch dương mười hai tên hòa thượng trung niên vận cà sa vàng đang vây đánh một ả thiếu phụ áo hoa diễm lệ xinh đẹp tuyệt trần.

Nhìn kỹ đó là mười hai tăng nhân của môn phái Thiếu Lâm có mang phật hiệu trên áo.

Một thanh trường kiếm sáng bạc, ả thiếu phụ xinh đẹp chống lại mười hai cây thiền trượng nặng trăm cân của mười hai tên hòa thượng trung niên, xem ra nàng đã mệt nhoài, kiếm pháp dần dần chậm lại.

Tần Bảo lẩm bẩm:

- Nàng đã nguy rồi, chẳng bao lâu nữa sẽ thất thủ, ta phải vào đó trợ lực nàng mới xong.

Tần Bảo rời khỏi lưng ngựa, tới cây đại thụ bẻ một cành nhiều lá xanh, bay vút vào rừng nơi ả thiếu phụ xinh đẹp và bọn hòa thượng đang đấu nhau.

Chân vừa chạm mặt đất Tần Bảo đã hét lớn:

- Dừng lại!

Vừa hét, cành lá trong tay chàng phất lên, một loạt chiếc lá xanh bay ra. Mỗi chiếc lá biến thành một lưỡi kiếm bắn ngay mười hai cây thiền trượng của bọn trung niên hòa thượng phái Thiếu Lâm.

Một loạt tiếng chát chúa nổ lên. Mười hai cây thiền trượng bị những chiếc lá xanh đánh bật ra ngoài.

Cách sử dụng lá xanh biến thành kiếm của Tần Bảo quả thật cao thâm kỳ diệu.

Tần Bảo lao thẳng vào đấu trường đáp xuống bên cạnh ả thiếu phụ áo hoa xinh đẹp.

Mười hai trung niên hòa thượng ngưng tay, trở mắt kinh dị nhìn Tần Bảo.

Các tăng nhân không thể nào ngờ được đối phương sử dụng chiếc lá xanh biến thành kiếm đánh bật cả cây thiền trượng nặng ngót trăm cân.

Mười hai trung niên hòa thượng đứng bất động nhìn Tần Bảo chăm chú như muốn khám phá chàng là nhân vật nào.

Thiếu phụ xinh đẹp vui mừng bởi có vị cứu tinh nhưng chưa biết Tần Bảo là ai nên kinh ngạc nhìn chàng.

Tần Bảo quay qua thiếu phụ áo hoa xinh đẹp, bằng một giọng thân mật:

- Tỷ tỷ có sao không?

Thiếu phụ xinh đẹp hé nụ cười mê hồn như hai cánh anh đào, giọng trong như rót ngọc:

- Tỷ tỷ không sao cả, nhưng không có đệ đệ đến đây tiếp sức chắc mười hai tên trọc kia sẽ gây phiền phức cho ngu tỷ không ít.

Vừa gặp nhau lần đầu, Tần Bảo và thiếu phụ xinh đẹp đã thân mật như từng quen thân nhau từ bao giờ vậy.

Thiếu phụ xinh đẹp hỏi:

- Đệ đệ đây là...

Tần Bảo chưa kịp đáp lời chợt tên trung niên hòa thượng tay cầm cây phật tượng bước tới.

Trung niên hòa thượng nhìn Tần Bảo, cất giọng sang sảng:

- Tiểu thí chủ là ai? Tiểu thí chủ vừa sử dụng chiêu Xuyên Tâm Thần Công Phi Vũ phải không?

Tần Bảo gật đầu:

- Không sai. Ta sử dụng chiêu Xuyên Tâm Phi Vũ vậy rồi sao?

Hòa thượng trung niên cầm cây phật tượng bằng giọng hàm hồ hỏi:

- Ngươi là Tiểu sát tinh?

Tần Bảo ngênh mặt:

- Đúng, không sao. Ta chính là Tiểu sát tinh rồi lão hòa thượng làm gì ta chứ?

Hòa thượng cầm cây phật tượng trịnh trọng:

- Bọn bản tăng được lệnh chưởng môn nhân Thiếu Lâm đi tìm ngươi mấy ngày rồi.

Tần Bảo giễu cợt:

- Lão hòa thượng sai chư vị đi tìm ta làm gì chứ?

- Thu nạp bảo vật.

- Bảo vật gì?

- Thanh Mạc Da Hùng Kiếm. Ngươi có mang theo đó không? Nói mau!

Tần Bảo nghĩ thầm: “Xem ra bọn hòa thượng này chỉ là những tên bại hoại, tham lam chẳng khác nào bọn cường đồ dọa người cướp của, ta hãy dọa cho bọn chúng một phen.”.

Nghĩ vậy, Tần Bảo thản nhiên:

- Thanh Mạc Da Hùng Kiếm ta đã giao nộp cho một người rồi, đâu còn để mà trao cho chư vị.

Trung niên hòa thượng cầm cây phật tượng nhướn cao cặp lông mày:

- Ngươi giao thanh Mạc Da Hùng Kiếm cho ai?

Tần Bảo bịa:

- Ta giao nộp thanh Mạc Da Hùng Kiếm cho Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo.

Cả bọn trung niên hòa thượng xôn xao trở mắt nhìn Tần Bảo. Trung niên hòa thượng cầm cây phật tượng hỏi tiếp:

- Ngươi là sát thủ Đoạn Hồn giáo?

Tần Bảo lắc đầu:

- Không đúng, những tên sát thủ Đoạn Hồn giáo dưới quyền của ta.
- Người giữ chức vụ gì trong Đoạn Hồn giáo?
- Tổng lãnh sát thủ. Thái Quân giáo chủ nói ta có công trao thanh Mạc Da Hùng Kiếm nên phong cho ta chức vị đó, hiện nay ta cầm đầu bọn sát thủ.

Thiếu phụ xinh đẹp hơi giật mình nhìn chăm chăm vào mặt Tần Bảo để tìm hiểu hư thực.

Trung niên hòa thượng cầm cây phật tượng tháo lui một bước, nhìn thẳng vào mặt Tần Bảo.

Tần Bảo chìa cành cây ra dọa tiếp:

- Ta nói cho chư vị hòa thượng biết, cành cây cộng tất cả có một trăm lẻ tám lá, mỗi lá đều có tẩm chất kịch độc Đoạn Trường thảo, hiệu lực có thể ngang hàng với Đoạn Trường châm. Nếu hiện giờ ta sử dụng chiêu Xuyên tâm Phi Vũ, phóng ra một lượt, các người đều thăng thiên lên cõi niết bàn châu phật tổ ngay. Không một người nào còn sống sót. Ta vì niệm một chút đức từ bi hỉ xả nên chưa nổ động thủ, ta nói trước cho các vị liệu hồn, đừng chờ ta ra tay, lúc đó e rằng đã quá muộn.

Chàng dọa tiếp:

- Muốn phóng một trăm lẻ tám chiếc lá tẩm kịch độc đoạn trường thảo này, phải sử dụng chiêu thứ hai là Xuyên Tâm Phi Vũ Thần Công, bây giờ ta thử phóng một chiếc lá cho các vị xem có đúng như lời ta đã nói hay không?

Tần Bảo bứt một chiếc lá, vận chân khí Xuyên Tâm Thần Công Đại Pháp nhằm trung niên hòa thượng chuẩn bị phóng đi.

Trung niên hòa thượng sợ hãi kêu to:

- Lui mau!

Vèo.

Trung niên hòa thượng phát cây phật tượng, bay vèo ra khỏi cánh rừng bạch dương.

Vèo... vèo... vèo...

Mười một trung niên hòa thượng trông thấy chủ tướng bỏ chạy hốt hoảng thi nhau phóng mình theo sau, nháy mắt chẳng còn một chiếc bóng vàng nào.

Thiếu phụ áo hoa xinh đẹp nhìn Tần Bảo cười khúc khích:

- Đệ đệ tài thật. Đệ đệ chỉ đấu võ mồm có mấy câu mà mười hai tên hòa trọc đã hoảng sợ bỏ chạy cả.

Nàng hỏi:

- Nhưng đệ đệ là tổng lãnh....

Tần Bảo cười khanh khách:

- Tỷ tỷ đã lầm rồi. Vừa rồi đệ mượn hơi hùm nhất thổ đấy. Đệ đâu có phải là tổng lãnh sự Đoạn Hồn giáo bao giờ, chỉ tại lão hòa thượng tham lam nên đệ dọa bọn chúng chạy cho khuất mắt đấy.

Thiếu phụ áo hoa xinh đẹp chột tỉnh ngộ:

- A! Thì ra đệ dùng chức vị tổng lãnh sát thủ Đoạn Hồn giáo dọa dẫm mười hai tên trọc bỏ chạy, để chúng ta khỏi phải đấu với chúng chẳng?

- Tỷ tỷ nói không sai. Tiểu đệ bịa chuyện đệ là tổng lãnh sát thủ Đoạn Hồn giáo để dọa cho mười hai tên hòa thượng bỏ chạy chứ nếu đệ giết bọn chúng cũng chẳng có ích gì, lại gây thêm thù oán với môn phái Thiếu Lâm, sẽ khó khăn cho đệ trên bước hành trình thiên lý.

Thiếu phụ áo hoa xinh đẹp khen:

- Đệ đệ quả thật cao minh, ngu tởm trí óc hạn hẹp không sánh nổi với đệ đệ.

- Tỷ tỷ qua khen, tiểu đệ rất hổ thẹn...

Chàng nhìn thiếu phụ áo hoa:

- A này, tỷ tỷ là ai, tại sao lại bị mười hai tên hòa thượng Thiếu Lâm vây đánh trong cánh rừng này như vậy?

Thiếu phụ áo hoa chớp mắt:

- Ngu tỷ tên là Diễm Diễm Thư, ở tại núi Kê Sơn, ngu tỷ có chuyện tới thị trấn Giang Lăng, trở về tới đây thì bị bọn hòa thượng bại hoại kia chặn đường vây đánh, chúng cho tỷ tỷ là một ác nhân cần phải diệt trừ.

Tần Bảo chú ý:

- Diễm tỷ tỷ đã giết ai mà bọn hòa thượng Thiếu Lâm kia lại gọi tỷ tỷ là nữ nhân ác độc?

Diễm Diễm Thư lạnh giọng:

- Ngu tỷ thường giết những tên đàn ông háo sắc có hành vi khả ố, ve vãn theo ngu tỷ nên phải giết cho bỏ ghét.

8. Chương 8: Tình Nghĩa Nữ Ma Đầu

Tần Bảo cười lớn:

- Hay... hay...

Diễm Diễm Thư nhìn Tần Bảo ngạc nhiên:

- Đệ đệ cười gì vậy?

Tần Bảo đáp:

- Tiểu đệ cũng vừa gặp một nữ nhân giống như tỷ tỷ.

- Nữ nhân đó nói gì với đệ đệ?

- Nàng bảo nàng đã giết chết chín mươi chín tên đàn ông háo sắc vì nàng oán thù bọn đàn ông.

Diễm Diễm Thư ngạc nhiên:

- Đệ đệ, nữ nhân đó là ai vậy? Gia trang của ả ở nơi nào đệ đệ có biết không?

Tần Bảo lắc đầu:

- Tiểu đệ không biết. Nàng tên là Vu Sơn Ma Nữ. Nàng còn đòi giết đệ cho đủ số một trăm.

Diễm Diễm Thư mở to đôi mắt:

- Đệ đệ làm gì Vu Sơn Ma Nữ mà ả lại đòi giết đệ đệ cho đủ số một trăm?

Tần Bảo lắc đầu:

- Tiểu đệ không làm gì nàng cả. Nàng đấu với bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo trên đại tửu lâu Hoàng Hạc Lâu, đệ hỗ trợ nàng đánh đuổi bọn chúng, nàng đã không tạ ơn lại còn đòi giết đệ...

Nhớ lại chuyện Vu Sơn Ma Nữ và chàng trên đại tửu lâu, Tần Bảo bật cười khanh khách.

Diễm Diễm Thư hỏi:

- Đệ đệ cười gì vậy?

- Tiểu đệ cười nàng. Lúc đó đệ thách nàng đâm một kiếm, đệ đứng yên cho nàng đâm vào trái tim đệ, nàng đâm không nổi, đệ bắt nàng phải đền bù, vì nàng thua nên đã bị đệ hôn.

Diễm Diễm Thư bật cười:

- Đệ đệ thật là quá quắt, nhưng cô nàng có nói tại sao nàng thù oán đàn ông hay không?
- Nàng nói mẫu thân của nàng bị gã đàn ông nào đó bội bạc, đau khổ, buồn rầu sinh bệnh rồi chết, nên nàng giết bọn đàn ông để trả thù cho mẹ nàng.

Chàng hỏi Diễm Diễm Thư:

- Tỷ tỷ có biết tên thật của Vu Sơn Ma Nữ không?

Diễm Diễm Thư lắc đầu:

- Ngu tỷ không biết, hình như bọn cũng không biết. Nàng xuất hiện tại chân núi Vu Sơn giết người như ngóe, nên giang hồ đặt cho nàng cái tên Vu Sơn Ma Nữ thành danh, ngoài ra không một ai biết được lai lịch của nàng.

Tần Bảo gật gù:

- À! Ra là vậy.

Chợt chàng hỏi Diễm Diễm Thư:

- Còn tỷ tỷ thì sao? Tỷ tỷ cũng bị tên đàn ông bại hoại nào đó bội bạc phải không?

Diễm Diễm Thư lắc đầu:

- Không đúng. Ngu tỷ không bị một tên đàn ông nào bội bạc cả. Ngu tỷ chỉ thù ghét bọn đàn ông háo sắc, vừa ngó thấy mỹ nhân là nhảy cẫng cả lên, nên tên nào đi theo trêu trọc là tỷ giết ngay, bởi vì ngu tỷ đã giết quá nhiều gã bại hoại nên bọn giang hồ cho ngu tỷ là nữ ác nhân. Bọn trọc Thiếu Lâm hiểu lầm toan sát hại ngu tỷ như vừa rồi.

Nàng nhìn Tần Bảo:

- Đệ đệ là ai? Sao bọn hòa thượng bại hoại kia lại gọi đệ là Tiểu sát tinh?

Tần Bảo thành thật:

- Tiểu đệ tên là Tần Bảo, chỉ vì năm xưa trong trận đại ác chiến, nội tổ đã sát hại gần trăm cao thủ Hắc Bạch, bọn họ nghĩ đệ là cháu đích tôn nên gán cho đệ cái tên ghê gớm Tiểu sát tinh. Đệ thấy hay nên không từ chối.

Đôi mắt Diễm Diễm Thư tròn xoe:

- Hừ! Thế ra đệ là Tiểu sát tinh Tần Bảo đây sao? Lúc này ngu tỷ hoài nghi nhưng không dám chắc, ngờ đâu đúng là đệ.

Nàng hỏi:

- Tần đệ đi đâu trên còn đường này mà gặp ngu tỷ lâm nạn giải vây như vậy?

Tần Bảo chợt buồn:

- Tiểu đệ chưa biết phải đi đâu. Đệ đang trên đường vô định. Có điều đệ phải đi tìm mẫu thân, tìm nội tổ, tìm thanh Mạc Da Hùng Kiếm và cứ địa của Đoạn Hồn giáo, giết chết tên Thái Quân giáo chủ báo thù cho phụ thân đã chết vì cây Quỷ Kiếm.

Diễm Diễm Thư ngập ngừng:

- Tần đệ đệ là...

Tần Bảo gật đầu:

- Phải! tiểu đệ là con trai của Thần Châu kỳ hiệp Tần Quỳnh, mẹ là Tuyệt Thế Hằng Nga Đông Thi.

Diễm Diễm Thư kinh ngạc kêu lên:

- A! Quả thật ngu tỷ không ngờ Tần đệ đệ là con trai của đại kỳ nhân Tần tiên bối.

Nàng hỏi:

- Bây giờ Tần đệ đệ định đi đâu?

Tần Bảo lắc đầu:

- Tiểu đệ chưa biết, đệ định tới thị trấn kia rồi sau đó sẽ nghĩ xem phải đi đâu.

Diễm Diễm Thư thương hại:

- Này đệ đệ, hay là đệ hãy theo ngu tử tới núi Kê Sơn lưu lại một thời gian nghỉ ngơi cho tâm thần ổn định rồi sẽ tiếp tục cuộc hành trình được không?

Tần Bảo thở nhẹ:

- Đa tạ tỷ tỷ đã quan tâm tới tiểu đệ, nhưng đệ còn nhiều việc quan trọng phải lên đường, dù chưa định hướng, đệ cũng phải đi tìm mẫu thân và nội tổ cho bằng được.

Chàng nhìn nàng:

- Bây giờ tiểu đệ xin tạm biệt tỷ tỷ, sau này có dịp đệ sẽ tới núi Kê Sơn gặp tỷ tỷ.

Hai người rời khỏi cánh rừng bạch dương trở ra quan đạo.

Diễm Diễm Thư vỗ tay một cái, con tuấn mã sắc hồng từ phía trước chạy tới.

Diễm Diễm Thư và Tần Bảo lên ngựa.

Diễm Diễm Thư nhìn sâu vào đôi mắt Tần Bảo, bằng một giọng luyến lưu:

- Tần đệ đệ hãy nhớ lời, sau khi trở về núi Kê Sơn, ngu tử ngày đêm trông chờ đệ đệ.

Tần Bảo nao nao:

- Tiểu đệ xin nhớ ghi. Diễm tỷ tỷ... tạm biệt...

Chàng giật sợi dây cương, con bạch mã cất bốn vó phi nhanh, nháy thị trấn trước mặt thẳng tới.

Nhìn người ngựa Tần Bảo cho tới khi khuất dạng, Diễm Diễm Thư thở dài quay lại thúc ngựa ra đi...

9. Chương 9: Đấu Thần Công

Tần Bảo chợt dừng con bạch mã lại bên đường vì vừa nghe có tiếng động trên ngọn núi.

Chàng đưa mắt nhìn lên đỉnh núi.

Tần Bảo trông thấy giữa khoảng bình nguyên dài rộng chừng hai mươi trượng, có mấy cây cổ thụ tàng lá che phủ, hai vị lão nhân đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai ngọn chưởng xấp vào nhau như dính chặt.

Không cần phải suy nghĩ lâu, Tần Bảo cũng hiểu hai vị lão nhân trên đỉnh núi kia đang đấu nội lực thần công, nhưng vì cách xa chàng chưa nhận rõ gương mặt của hai người thuộc nhân vật nào trên giang hồ.

Phía ngoài, cách vài trượng một gã đàn ông vận võ phục đứng nhìn trận đấu không can dự vào.

Gần đó, một ả thiếu nữ áo xanh chạy lăng xăng, vừa khóc vừa la, xem ra nàng đang sợ hãi một vị lão nhân nào đó sắp chết.

Tần Bảo lẩm bẩm:

- Hai vị lão nhân đang đấu thần công trên đỉnh núi kia là ai? ả thiếu nữ kia tại sao lại khóc, có lẽ một trong hai vị lão nhân này đang nguy ngập.

Ngồi trên lưng con bạch mã nhìn một lúc, chợt động tính hiếu kỳ, Tần Bảo quyết định:

- Ta hãy lên đỉnh núi xem hai vị lão nhân kia là ai, không thể bỏ qua được.

Thầm nghĩ xong, Tần Bảo dắt con bạch mã tới đám cỏ xanh vỗ vào đầu:

- Người ở đây, ta lên kia một lúc rồi trở xuống...

Con bạch mã nhìn Tần Bảo khi một tiếng như nghe được tiếng người.

Tần Bảo trở lại chỗ, như một làn mây bay lên đỉnh núi.

Lên đến nơi, Tần Bảo không muốn lộ diện sớm bởi sợ mình thất thố khi chưa biết hai vị lão nhân đang đấu thần công kia là ai.

Chàng như chiếc bóng quỉ mị ẩn vào một bụi cây lá cành rậm rạp, căng mắt quan sát.

Tần Bảo chú mắt nhìn kỹ, trông thấy hai vị lão nhân kia tuổi đều trạc ngũ tuần.

Vị lão nhân ngồi bên phải thân hình khô vôi cận trường bào, mặt như vàng trắng xưa.

Trên đỉnh đầu hai vị lão nhân đang bốc lên làn khí trắng như lớp sương mù.

Dĩ nhiên, hai vị lão nhân đã giao đấu thần công từ lâu tới hồi quyết liệt, sắp có một vị nằm xuống, hoặc cả hai vị cùng chết hay trọng thương.

Xem qua cách giao đấu đủ rõ hai vị lão nhân đều là đại tuyệt thủ công lực trên mức thượng thừa và hình như công lực cả hai đều ngang ngửa.

Ả thiếu nữ áo xanh mặt trắng như bạch ngọc, đôi môi anh đào, tuổi trạc mười sáu, mười bảy.

Gã đàn ông trạc hai mươi vận võ phục màu xám, mặt xương xẩu, da hổ bì, mắt sáng chói.

Thiếu nữ áo xanh nắm tay gã áo trắng niên kia vừa dậm chân vừa gào khóc:

- Đại sư ca, mau mau tìm cách ly khai gia gia và Lâm sư bá. Hai người sắp chết đến nơi rồi.

Gã trắng niên vận võ phục vẫn đứng trơ ra không đáp lời, chỉ nhìn hai vị lão nhân đang đấu nhau.

Thiếu nữ áo xanh càng gào to hơn:

- Đại sư ca, gấp lên. Đại sư ca tìm cách ly khai hai người mau đi.

Cho đến bây giờ gã trắng niên mới quay lại nhìn thiếu nữ áo xanh.

Gã lắc đầu:

- Ngu huynh ly khai không được đâu.

- Tại sao đại sư huynh ly khai không được.

- Sư phụ và Lâm sư bá đang đấu thần công với nhau. Hai vị đều là nhân vật thượng thặng, nội lực có tới trăm năm, ngu huynh công lực chẳng có bao nhiêu, nếu huynh chen vào giữa họ lúc này chắc chắn sẽ nhận lấy cái chết.

Thiếu nữ áo xanh buông tay gã trắng niên, chạy ra xa, khóc lớn:

- Được rồi. Tào sư huynh sợ chết, không dám ly khai hai người để mặc gia gia tiểu muội sống chết ra sao thì ra...

Bỗng nàng thét:

- Tào Can. Người là một tên hèn nhát, một tên sư đồ bất nghĩa, huy tử tham sinh.

Thiếu nữ áo xanh đưa tay lau sạch lệ, nhìn vào đấu trường, trên đỉnh đầu của hai vị kỳ nhân làn khí trắng càng lúc càng rõ giống như hai cầng mây tròn.

Thiếu nữ áo xanh cắn răng:

- Được rồi, ta sẽ vào đó ly khai gia gia và Lâm sư bá không cần người nữa đâu.

Dứt câu thiếu nữ áo xanh từ từ bước tới đấu trường, song chường cất lên.

Tào Can lướt tới cản ngay trước mặt thiếu nữ áo xanh, nói mau:

- Mộ Anh ! Muội đừng làm thế... ngu huynh ...

Thiếu nữ áo xanh tên Mộ Anh dừng lại nhìn Tào Can bằng ánh mắt vui mừng:

- Tào sư huynh định vào đó ly khai hai người phải không? Nhanh lên đi sư huynh !

Mộ Anh nghĩ Tào Can ngăn cản nàng để gã vào đấu trường ly khai hai vị lão nhân.

Tào Can lắc đầu:

- Không phải vậy đâu hiền muội.

Mộ Anh tròn đôi mắt:

- Thế Tào sư huynh gọi tiểu muội làm chi?

Tào Can đáp:

- Lâm sư bá và sư phụ, hai người công lực thuộc hàng thượng thừa, ngu huynh và sư muội vô công hãy còn thấp kém, muội vào đó ly khai sẽ bị hai luồng nội lực đổ vào, chắc chắn muội sẽ chết ngay.

Nói xong gã thở dài thườn thượt như xót thương cho số mạng của hai vị lão nhân.

Mộ Anh nổi giận thét:

- À, thì ra người chỉ sợ ta chết chứ không sợ gia gia của ta chết. Ta không cần người. Ta sẽ cùng chết với gia gia.

Máng Tào Can xong. Mộ Anh từ từ bước tới chỗ hai vị lão nhân.

Đứng nép trong lùm cây lá rậm. Tần Bảo nghe rõ câu chuyện giữa Tào Can và Mộ Anh.

Chàng nghĩ thầm:

- Đúng như lời họ Tào nói. Mộ Anh vào đó ly khai là chết ngay tức khắc, bởi hai vị lão nhân áo gấm này xem qua đều thuộc hàng đại kỳ nhân nội lực vô cùng thâm hậu, có lẽ hàng trăm năm, làm thế nào chịu đựng nổi hai sức mạnh khủng khiếp dồn ép...

Nhìn Mộ Anh đang bước tới đấu trường. Tần Bảo gấp lên:

- Nguy rồi, nàng liều mạng...

Chàng gọi to:

- Tiểu thư đứng lại !

Cùng theo tiếng gọi, Tần Bảo lướt tới cản ngay trước mặt Mộ Anh.

Nghe có tiếng gọi mình. Mộ Anh ngừng bước đưa mắt nhìn coi đó là ai.

Bốn mắt to đen nhánh hút hồn nhìn nhau gấn mặt. Mộ Anh khen thầm:

- Chàng là ai đây ?

Nhưng nhớ lại gia gia đang lâm nguy. Mộ Anh tỉnh cơn mộng lên tiếng:

- Ca ca gọi tiểu muội có chuyện gì ?

Đang cơn khẩn cấp. Mộ Anh không cần phân biệt lạ hay quen gọi Tần Bảo bằng ca ca.

Tần Bảo hướng mắt sang hai vị lão nhân, nói với Mộ Anh:

- Tiểu thư hãy lui ra ngoài, để tại hạ vào đó ly khai hai vị tiền bối...

Như vừa bắt được viên ngọc liên thành, Mộ Anh vô cùng hoan hỉ chụp lấy tay Tần Bảo. Nàng rồi rít:

- Đại ca vào đó mau đi ! Khói trắng bốc lên đỉnh đầu gia gia rồi, hai người sắp chết đến nơi. Ca ca hãy cẩn trọng !

Nàng nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt khẩn cầu tha thiết nom càng đẹp mê hồn.

Tần Bảo gật đầu:

- Tại hạ biết rồi. Trường hợp ly khai hai vị tiền bối vô cùng nguy hiểm, bởi nội lực nhị vị thuộc hàng thượng thừa. Nhưng tại hạ đã tới đây rồi không thể nào đứng nhìn nhị vị chết được phải can dự vào.

Chàng nói với một giọng vô cùng cương quyết.

Tào Can nhìn Tần Bảo cười chế nhạo:

- Tiểu huynh đệ, ta trông ngươi hãy còn quá bé con, sao lại tính chuyện đội đá vá trời. Sư phụ ta là người mặc áo trường bào, còn lão nhân kia là một vị đại kỳ nhân trong lục đại kỳ nhân, công lực thấy đều xuất quỷ nhập thần, chỉ như ta đây là đại đệ tử, dĩ nhiên công lực không vừa, vậy mà còn không dám dự vào trận đấu thần công một mất một còn này, võ công của ngươi bao nhiêu mà dám nói tới chuyện ly khai giữa sư phụ ta và Lâm sư bá?

Dứt câu, Tào Can nhìn Tần Bảo bằng cặp mắt khinh khỉnh, chế giễu.

Mộ Anh trừng to đôi mắt:

- Ngươi đã sợ chết không dám vào đó ly khai gia gia và Lâm sư bá, bây giờ bỗng nhiên có vị đại ca này tới với tấm lòng hào hiệp, không nỡ nhìn thảm cảnh xảy ra, tình nguyện ly khai hai người khỏi cái chết, ai cần người chôn mồm vào ngăn cản ca ca của ta. Hãy im cái mồm.

Gương mặt Tào Can tái xanh vì bị sư muội mắng nhiếc thậm tệ. Gã nín bặt không nói nữa, nhưng ánh mắt căm hờn nhìn Tần Bảo không chớp.

Làm như không nghe những lời giễu cợt, chê bai của Tào Can. Tần Bảo nhìn Mộ Anh:

- Thế ra đây là hai vị đại kỳ nhân, chắc là thuộc hàng võ lâm chánh đạo. Điều này càng khiến cho tại hạ thêm hứng thú vô cùng, dù nội lực của tại hạ chưa được bao nhiêu, lại thuộc hàng tiểu bối, nhưng tại hạ sẽ liều chết một phen vào đó can thiệp vị tiền bối, mặc hậu quả ra sao thì ra.

Mộ Anh xúc động:

- Đại ca hãy cẩn trọng... tiểu muội rất lo ngại, nhưng sợ gia gia không tránh khỏi cái chết...

Tần Bảo khẽ gật đầu không đáp. Chàng quay lại chú mắt nhìn vào đấu trường ...

10. Chương 10: Kỳ Ngộ

Vầng trăng trên đỉnh đầu hai vị lão nhân càng lúc càng đậm hơn, dĩ nhiên hai bên đang dốc hết nguồn nội lực cuối cùng trước khi có người nằm xuống, hoặc cả hai đều tử nạn.

Bây giờ, thần sắc Tần Bảo cực kỳ trầm trọng, mắt nhìn vào vầng khí trắng trên đỉnh đầu hai vị lão nhân, chân từ từ bước tới gần.

Chàng đo lường nội lực của hai vị lão nhân và nội lực của mình trước khi ly khai họ.

Đây quả là một chuyện khó hơn lên trời, Tần Bảo chỉ gặp lần đầu tiên.

Và đây cũng là lần thứ nhất từ ngày chàng luyện được Càn Khôn Đại Pháp của phụ thân truyền cho, giờ mang ra thử thách ly khai hai đại kỳ nhân chưa rõ hậu quả sẽ ra sao.

Tần Bảo biết rõ trong trường hợp nếu chàng không đủ sức tách rời hai vị lão nhân ra, chàng sẽ cùng chết với hai người tại đấu trường.

Nhưng bình sinh tính khí của Tần Bảo rất cương cường, khí khái, dù gặp chuyện khó đến đâu cũng không bao giờ chịu lùi bước.

Lại nữa, vừa rồi Tào Can nhạo báng miệt thị chàng càng làm tăng thêm ý chí quyết tâm cho chàng.

Nhìn Tần Bảo, gương mặt ngọc của Mộ Anh biến đổi nhiều lần. Nàng nín thở.

Nàng vừa lo cho lão nhân vận trường bào lại vừa lo cho Tần Bảo.

Tào Can cười chế nhạo:

- Ngốc tử. Người đã muốn thì cứ việc, có can chi tới ta đâu.

Nghe Tào Can sỉ vả Tần Bảo, Mộ Anh quay mặt lại, trừng mắt mắng:

- Câm cái mồm thối của người lại. Nếu gia gia ta chết, ta sẽ chết theo, để mặc người sống thong dong tự tại trên cõi đời.

Nàng “ hừ “ một tiếng rồi quay lại nhìn vào đấu trường.

Tần Bảo đã tới gần hai vị lão nhân, chàng nhìn hai cẳng khí trắng rồi thầm nghĩ:

- Quả là trận đấu thần công chưa từng thấy, giờ ta không thể dùng nội lực bình thường được, mà phải sử dụng Cần Khôn Đại Pháp của phụ thân mới có thể ly khai họ được.

Thầm nghĩ xong, Tần Bảo cất song chưởng chia ra một tả, một hữu, vận chân khí Cần Khôn Đại Pháp.

Chiếc áo trắng phùng rộng ra như bọc gió, Tần Bảo vận lên mười thành.

Đồng thời chàng vận Vạn Trụ Căn thân hình đứng vững như một toà thành.

Hai vị lão nhân đã trông thấy Tần Bảo có vẻ rất ngạc nhiên nhưng không thể mở lời, vì nếu hé môi, nội lực sẽ phân tán nguy hiểm vô cùng.

Vì vậy hai lão nhân vẫn tiếp tục đấu thần công như chưa hay có kẻ lạ mặt tới gần.

Tần Bảo vận toàn bộ công lực tách hai ngọn chưởng của hai vị lão nhân. Tức thì, hai luồng nội lực của hai vị lão nhân bị chia tách cuộn cuộn tổng sang song chưởng của Tần Bảo như sóng biển tràn bờ.

Dĩ nhiên một mình Tần Bảo tiếp nhận hai luồng kinh lực của hai vị lão nhân. Thời gian khoảng chừng uống cạn một bình trà.

Thân hình Tần Bảo lay động, hơi thở nặng nề, sắc mặt tái xanh, từ hai khe miệng máu tươi ứa ra, xem ra cơ hồ muốn ngã xuống bất cứ lúc nào...

Mộ Anh nhìn thấy tình trạng nguy ngập, tròn xoe hai mắt nhìn Tần Bảo nhưng không biết phải làm cách nào cứu nguy cho chàng.

Tào Can nhếch mép cười tỏ ra rất hài lòng. Hai vị lão nhân nhìn thần sắc của Tần Bảo trong lòng kinh hãi biết rõ chàng đã bị nội thương nặng, và có thể không tránh khỏi cái chết nếu trận đấu thần công còn tiếp tục.

Lập tức chẳng ai bảo ai, hai vị lão nhân cùng lướt thu hồi ngọn chưởng.

Hai ngọn chưởng vừa thu lại, Tần Bảo mất thăng bằng ngã xuống đất.

Mộ Anh kinh hoàng kêu lên:

- Đại ca bất tỉnh rồi !

Nàng phóng mình vào đấu trường toan đỡ Tần Bảo ngồi lên để xem xét thương tích.

Lão nhân vận trường bào khoát tay:

- Ái nữ hãy để mặc ta.

Lão nhân vận trường bào nhanh lẹ thò tay vào lòng lấy chiếc hộp nhỏ màu đỏ trút ra hai viên linh đan, vạch miệng Tần Bảo nhét vào rồi dùng chỉ lực điểm ngay huyệt linh toàn cho linh dược trôi xuống.

Lão nhân vận trường bào đỡ lấy thân hình Tần Bảo, tay kia lão nhân đặt vào tâm huyệt, vận chân khí thấu vào hướng dẫn linh đan chạy qua các huyệt.

Lão nhân áo gấm cũng ngồi xuống bên cạnh Tần Bảo, đặt một chưởng lên đỉnh đầu vận khí chân nguyên cuộn cuộn truyền vào.

Hai luồng chân khí của hai vị lão nhân mạnh như thác đổ tràn sang cơ thể Tần Bảo không ngừng.

Mộ Anh đứng nhìn trong lòng hồi hộp. pháp phòng không giây phút nào yên.

Tào Can vẫn đứng tại chỗ nhìn hai vị lão nhân với ánh mắt không hài lòng.

Chẳng bao lâu sắc mặt Tần Bảo hồng hào trở lại, hơi thở điều hoà sau cùng mở bừng mắt ra.

Mộ Anh hoan hỉ reo lên:

- Đại ca tỉnh lại rồi.

Hai vị lão nhân thu hồi ngọn chưởng đứng lên.

Tần Bảo đứng dậy chấp tay trước ngực, bằng một giọng hết sức cung kính:

- Tiểu bối xin cảm tạ nhị vị lão tiền bối.

Lão nhân vận trường bào nhìn Tần Bảo cất tiếng cười lên ha ha:

- Tiểu huynh đệ nói sai rồi, chính bọn lão phu vận tạ tiểu huynh đệ mới đúng.

Lão nhân trịnh trọng:

- Nếu không có tiểu huynh đệ kịp thời can ngăn, chắc chắn trận đấu thần công này lão phu và Đô Dị Tẩu lão huynh cùng chết với nhau rồi.

Tần Bảo sửng sốt nghĩ thầm:

- Ô, Đô Dị Tẩu là một đại kỳ nhân trong lục đại kỳ nhân, ta không ngờ lại gặp ở nơi này.

Đô Dị Tẩu cười lớn:

- Mộ lão huynh nói không sai. Nếu không có vị tiểu huynh đệ này ly khai, hiện giờ lão đệ và lão huynh đã qui tiên rồi, trận đấu thần công này quả là khủng khiếp.

Lão nhân nhìn Tần Bảo bằng cặp mắt ưu ái:

- Tiểu huynh đệ quả là một trang thiếu hiệp hùng khí ngất trời, tấm lòng nghĩa hiệp chẳng ai bì nổi, biết chuyện phải chết trước mắt vẫn can dự vào, chỉ tiếc là lão phu không có được một đệ tử như tiểu huynh đệ để truyền đạt lại tất cả các chiêu thức tuyệt truyền khỏi bị thất lạc sau này.

Tần Bảo chấp tay:

- Lão tiền bối quá khen, tiểu bối không dám nhận. Vừa rồi tiểu bối chỉ muốn lãnh giáo nhị vị tiền bối về thần công đó thôi, sự thực nội lực của tiểu bối hãy còn non kém, nếu nhị vị lão tiền bối không kịp thu hồi, chắc chắn giờ này tiểu bối đã vong mạng rồi.

Đô Dị Tẩu hỏi:

- Tiểu huynh đệ, nhị vị lệnh đường là ai vậy ?

Tần Bảo thành thật:

- Thừa lão tiền bối, phụ thân tại hạ là Thần Châu Kỳ Hiệp Tần Quỳnh, còn mẫu thân là Tuyết Thế Hằng Nga Đông Thi.

Đô Dị Tẩu lẫn lão nhân vận trường bào cùng ồ lên một lượt. Bốn mắt nhìn thẳng vào gương mặt ngọc của Tần Bảo.

Hai vị lão nhân vô cùng kinh ngạc bởi không ngờ Tần Bảo là con trai của một trong lục đại kỳ nhân.

Lát sau Đô Dị Tẩu thở dài:

- Lão phu được tin đồn của bọn giang hồ Tần lão huynh chết vì cây Quỷ Kiếm, ta đi tìm hung thủ mãi đến nay vừa được biết chủ nhân ám khí chính là tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa rõ được chân tướng của hắn chính là ai, tổng đàn của hắn đặt ở nơi nào, quả thật là khó khăn cho tiểu huynh đệ trong việc tìm thù rửa hận.

Lão nhân hỏi:

- Tiểu huynh đệ tên Tần Bảo, bọn giang hồ thường gọi là Tiểu sát tinh Tần Bảo phải không?

Tần Bảo gật đầu:

- Thưa lão tiền bối, đúng vậy. Tiểu bối chính là Tiểu sát tinh Tần Bảo.

- Tiểu huynh đệ đang trên đường đi tìm hung thủ báo thù cho Tần lão huynh phải không ?

Tần Bảo thành thật:

- Lão tiền bối nói không sai. Tiểu bối đang trên đường đi tìm tung tích của Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo xem hắn là ai, giết hắn báo thù cho phụ thân. Đạo nghĩa làm con, thù cha phải trả cho bằng được.

Đô Dị Tẩu khen ngợi:

- Tiểu huynh đệ là một trang thiếu hiệp khí khái, can trường, tuổi còn trẻ mà công lực cao thâm quán chúng, chắc rồi sớm muộn cũng sẽ trả được mối thù cho Tần lão huynh chứ chẳng không đâu.

Lão nhân cảm khái:

- Lão phu không có món vật nào quý báu đền bù lại công lao tổn thất chân khí của tiểu huynh đệ vừa qua, nay ta chỉ có mười viên Bồi Ngươn Chân Dương tặng cho tiểu huynh đệ, loại này uống vào có thể giúp tiểu huynh đệ thêm hai mươi năm nội lực, nhưng khi uống phải thận trọng vì nó là chất cực dương. Tiểu huynh đệ không nên chối từ tấm lòng nhân ái thành thật của lão phu đối với tiểu huynh đệ.

Đô Dị Tẩu thò tay vào lòng lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ trao cho Tần Bảo:

- Bây giờ lão phu phải trở về núi Đô Thiên, không còn thời gian đàm đạo cùng tiểu huynh đệ được, trong những ngày sắp tới bao giờ tiểu huynh đệ thấy có hứng thú hãy tới đó gặp lão phu, chúng ta sẽ uống vài chén rượu tái ngộ.

Không thể chối từ được, Tần Bảo hai tay tiếp lấy chiếc hộp đựng mười viên Bồi Ngươn Chân Dương cất vào lòng.

Chàng chấp tay cung kính:

- Tiểu bối xin đa tạ, có phen sẽ tới núi Đô Thiên thỉnh giáo lão tiền bối.

Đô Dị Tẩu nhìn Tần Bảo một cái thật dài, rồi quay sang lão nhân vận trường bào:

- Lão phu xin cáo biệt, ba năm sau lão phu và Mộ lão huynh sẽ tái ngộ trên đỉnh núi này.

Trở tay sang Tần Bảo, lão nhân tiếp:

- Tiểu huynh đệ là một bậc kỳ tài ngàn năm chỉ gặp một lần. Mộ lão huynh hãy nên chiều cổ đến già đừng bỏ qua rất uống, lão phu tiếc vì không có duyên...

m thanh hãy còn đó. Đô Dị Tẩu đã tới đỉnh núi bên kia, rồi mất hút.

Thân pháp của lão nhân chẳng khác nào một vị thần vừa xuất hiện đã biến mất.

11. Chương 11: Rể Đông Sàng

Nhìn theo chiếc bóng Đô Dị Tẩu, Tần Bảo khen thầm:

- Lão tiên bối này đúng là một con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi thân pháp cao thâm không thể nào tưởng tượng.

Đô Dị Tẩu đi rồi, lão nhân vận trường bào nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt cảm kích:

- Tần thiếu hiệp, lão phu chờ ngươi đã lâu rồi, từ ngày được tin Tần lão huynh lâm nạn, hôm nay bỗng nhiên ngươi tới đây quả đúng là một điều may mắn, lão phu thỉnh mời thiếu hiệp dời gót vào tề viện, trước thù tạc vài chung rượu tẩy trần, sau đó tác oai điều cần nói với ngươi.

Không đợi Tần Bảo kịp đáp lời, lão nhân vận trường bào ung dung bước đi.

Tần Bảo đang còn do dự, chợt thấy Mộ Anh nắm lấy tay chàng cất giọng oanh:

- Đại ca theo tiểu muội !

Tần Bảo nhìn Mộ Anh:

- Tiểu thư...

Mộ Anh ngắt lời:

- Tiểu muội tên là Mộ Anh, Tần ca hãy gọi muội là Anh muội được rồi, tuy mới gặp ca ca nhưng muội thấy rất thân tình, ca ca đừng gọi muội bằng tiểu thư nữa.

Trước giọng ru hồn, cử chỉ chân thành của Mộ Anh, Tần Bảo thân mật ngay:

- Huynh xin nghe theo lời Anh muội.

Chàng nhìn Tào Can:

- Anh muội, vị đại ca đây là...

Mộ Anh đáp ngay:

- Đó là đại sư ca của tiểu muội, tên là Tào Can, Tần ca ca hãy gọi hán bằng Tào huynh.

Tần Bảo chấp tay trước mặt Tào Can:

- Tiểu đệ Tần Bảo xin có lời chào Tào sư huynh !

Mộ Anh bĩu môi:

- Ai cần đại sư huynh đa tạ ở chót lưỡi đầu môi. Tần ca ca theo muội !

Tần Bảo khoát tay:

- Anh muội, hãy chờ huynh !

Chàng nhìn xuống chân núi vỗ tay ba cái.

- Con bạch mã hí một tiếng, chạy bay lên đỉnh núi.

Mộ Anh bật khen:

- Con ngựa này quả là thần mã.

Nàng dắt tay Tần Bảo đi theo lão nhân vận trường bào qua ánh mắt chớp rục của Tào Can. Con bạch mã đi theo phía sau Tần Bảo và Mộ Anh.

Vào sâu trong dãy núi Tây Nhạc, tới một toà trang viện tráng lệ, nguy nga.

Một tên gia nhân chạy ra mở cổng, bốn người trước sau bước vào trong. Tên gia nhân dắt con bạch mã vào chuồng.

Đến sân cỏ, lão nhân vận trường bào quay lại bảo Tào Can:

- Tào nhi hãy vào hậu viện bảo bọn hoả đầu làm thị con nai tơ bắt được buổi sáng, nấu vài món cho thật ngon, rồi dọn tiệc rượu lên bàn mau.

Lão nhân lại nhìn Tần Bảo:

- Thiếu hiệp hãy theo lão phu !

Lão nhân vận trường bào đi trước, lão bước lên các bậc thềm tiến vào toà đại sảnh trang viện.

Mộ Anh cầm tay Tần Bảo đi theo sau giống như đôi tình nhân đã yêu từ thuở nào.

Tào Can ném cái nhìn theo Mộ Anh và Tần Bảo, nghiêng răng ken két rồi mới đi vòng ra phía sau toà trang viện tìm bọn hoả đầu sai làm thịt con nai tơ.

Vào tới toà đại sảnh, lão nhân vận trường bào dừng lại trở tay sang chiếc ghế cổ mộc chạm trổ thật tinh vi, nhẹ nhàng bảo Tần Bảo:

- Tând thiếu hiệp hãy ngồi xuống đó !

Lão nhân vận trường bào ngồi xuống chiếc ghế bên phía Tần Bảo.

Mộ Anh đứng bên cạnh lão nhân.

Chờ lão nhân đã an toạ, Tần Bảo mới ngồi xuống ghế cung cách lễ nghi của một kẻ tiểu bối đối với một vị tiền bối đáng kính.

Mộ Anh quay lại phía sau:

- Ý nhi dâng trà !

Có tiếng ứng thình trong trẻo phía trong màn, liền đó một ả nữ tỳ bưng kỹ trà ra rón rén đặt trên bàn, lên nhìn gương mặt tuấn mỹ của Tần Bảo rồi mới lui.

Mộ Anh rót ra hai chung trà, mời lão nhân vận trường bào và Tần Bảo, mắt nàng trườ mền nhìn chàng, đôi môi anh đào luôn he hé nhụy.

Nhận ra nụ hồng qua ánh mắt của Mộ Anh, trong lòng Tần Bảo cảm thấy băng khuâng.

Một tình niệm thoáng qua trong đầu óc của chàng.

Trà được vài tuần, lão nhân vận trường bào nhìn Tần Bảo bằng một giọng thân mật:

- Tần thiếu hiệp, lão phu thỉnh mời thiếu hiệp vào tậ viên có chuyện riêng muốn nói.

Tần Bảo cung kính:

- Tiền bối có điều gì chỉ giáo xin nói ra, tiểu bối đang hết sức nghiêm chỉnh nghe lời dạy bảo.

Lão nhân vận trường bào vào chuyên:

- Năm xưa lão phu và Tần lão huynh là chỗ bằng hữu chi giao, ngoài ra lại còn có một mối thâm tình khác...

Tần Bảo thăm dò:

- Tiểu bối xin mạo muội được hỏi: Cao danh của tiền bối là gì ?

Lão nhân vận trường bào chậm rãi:

- Lão phu là Mộ Hoằg, bọn giang hồ thường gọi là Tây Nhạc đại kỳ nhân Mộ Hoằg.

Tần Bảo kinh hãi, bất giác đứng phắt lên chấ hai tay trước ngực:

- Tiểu bối có mắt không người, gặp sư bá đây mà không biết mang tội bất kính, thật đáng chết, mong sư bá niệm tình tha thứ cho.

Mộ Anh sửng sốt vì không ngờ gia gia nàng và phụ thân Tần Bảo lại là bằng hữu với nhau.

Gương mặt hoa của nàng càng thêm rạng rỡ nhìn Tần Bảo, trái tim đập rộn lên.

Tây Nhạc Mộ Hoằg phất cánh tay áo rộng, liền thay đổi cách xưng hô:

- Tần hiền đệ hãy ngồi xuống, lão phu còn mấy điều muốn hỏi người.

Tần Bảo lặng lẽ ngồi trở xuống chiếc ghế, đợi chờ câu hỏi của Tây Nhạc Mộ Hoàng.

Lòng chàng hồi hộp khác thường vì đã biết lão nhân sẽ nói chuyện gì rồi.

Tần Bảo liếc mắt nhìn Mộ Anh, gặp ngay đôi mắt nàng nhìn chàng chăm chăm.

Tây Nhạc Mộ Hoàng hỏi:

- Tần hiền đệ đang trên đường đi tìm sào huyệt của bọn Đoạn Hồn giáo trả thù cho Tần lão huynh phải không ?

Tần Bảo gật đầu:

- Thưa sư bá đúng vậy, ngoài ra tiểu đệ còn đi tìm tung tích của nội tổ mãi đến nay chưa biết ở nơi nào.

Tây Nhạc Mộ Hoàng hỏi:

- Mộ phần của Tần lão huynh ở nơi nào hiền đệ hãy nói để lão phu đến thăm.

Tần Bảo buồn bã:

- Thưa sư bá, phụ thân của tiểu đệ đang trên đường hành hiệp bị bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo ám kích bằng Đoạn Trường châm chết ngay tại một cánh rừng, tiểu đệ chỉ nghe lời đồn đãi chưa biết ở cánh rừng nào, cho mãi đến nay vẫn chưa tìm được hài cốt của phụ thân đem về an táng.

Tây Nhạc Mộ Hoàng chỉnh sắc diện:

- Cứ như lão phu được biết, không phải Tần lão huynh bị bọn sát thủ ám kích bằng ám khí Đoạn Trường châm. Lão huynh chết do cây Quỷ Kiếm của tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo.

Tần Bảo sững sờ:

- Sư bá nghe tin này ở đâu ?

- Cách đây hai tháng lão phu ra giang hồ, tới đại tửu lầu Hoàng Hạc, gặp vị bằng hữu vong niên nói cho ta biết năm trước Tần lão huynh đấu với tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, chẳng may gãy kiếm nên đã tự sát.

Chợt lão nhân thở dài:

- Tần lão huynh chết đi lục đại kỳ nhân gây thêm một cánh. Lão phu lấy làm đau đớn vô cùng.

Nghe Tây Nhạc Mộ Hoàng nhắc tới phụ thân, Tần Bảo suýt rơi nước mắt cổ nuốt trôi nghẹn ngào đang dâng lên cổ họng.

Tây Nhạc Mộ Hoàng nói tiếp:

- Từ mấy tháng nay bọn sát thủ bịt mắt Đoạn Hồn giáo luôn luôn rình rập lão phu và Đô Dị Tẩu lão huynh, rõ ràng tên Thái Quân giáo chủ quyết tâm sát hại hết lục đại kỳ nhân và các bậc kỳ tài trong thiên hạ, chiếm lấy ngôi vị võ lâm chi vương đúng như lời đồn bao lâu nay, Tần hiền đệ có hay biết chuyện đó không ?

Tần Bảo gật đầu:

- Thưa sư bá, tiểu đệ cũng nghe bọn giang hồ nói như thế. Tên Thái Quân giáo chủ đã ra lệnh cho bọn sát thủ bịt mắt phải giết hết lục đại kỳ nhân và các cao thủ võ công thượng đẳng, kể luôn các vị chương môn nhân của thất đại môn phái với tham vọng độc bá giang hồ thống trị võ lâm.

Tây Nhạc Mộ Hoàng thở dài:

- Quả là hoạ kiếp của bạch đạo võ lâm không sao tránh khỏi.

Lão nhân hỏi Tần Bảo:

- Tần hiền đệ, hiện nay Đông Thi hiền tỷ ở đâu, có còn ở tại Tần gia bảo không?

Tần Bảo buồn rầu:

- Mẫu thân của tiểu diệt được tin phụ thân bị bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo ám hại, đi tìm hài cốt biệt tích cho đến nay, không hiểu chết sống lẽ nào, tiểu diệt đang trên đường tìm kiếm mẫu thân nhưng chưa ra tung tích.

Tây Nhạc Mộ Hoàng thở than:

- Tai vạ xảy ra liên tiếp cho Tần gia, qua là một điều bất hạnh cho Tần hiền diệt. Trước đây Tần lão huynh có di chúc cho người chuyện gì không?

Liếc nhìn Mộ Anh một cái, Tần Bảo gật đầu:

- Thưa sư bá, trước kia phụ thân của tiểu diệt có ký thác cho tiểu diệt một lá thư và một tín vật gởi cho sư bá, bảo lúc nào gặp sư bá hãy trao lại:

Tây Nhạc Mộ Hoàng vẫy tay:

- Tín vật và lá thư đâu. Tần hiền diệt có mang theo trong mình không ?

Tần Bảo gật đầu:

- Thưa sư bá, lá thư và tín vật tiểu diệt đang cất trong người đây.

- Tần hiền diệt hãy trao cho lão phu xem qua.

Thò tay vào lòng, Tần Bảo lấy ra một lá thư và một viên bảo ngọc chiếu diệu ngũ sắc, hai tay cung kính trao sang Tây Nhạc Mộ Hoàng.

Tiếp lấy lá thư và viên ngọc. Tây Nhạc Mộ Hoàng mở thư ra đọc.

Đọc xong lá thư, xem qua viên ngọc Tây Nhạc Mộ Hoàng nhìn Tần Bảo:

- Đúng rồi, đây là viên ngọc lão phu đã trao cho Tần lão huynh làm tín vật giao ước cuộc hôn nhân cho Tần hiền diệt và ái nữ Mộ Anh.

Lão nhân thở nhẹ:

- Tần lão huynh đã tiên liệu điều bất hạnh xảy đến cho mình nên trao quyền cho lão phu đứng chủ hôn. Tần hiền diệt, kể từ nay người hãy gọi ta là nhạc phụ.

Quay sang Mộ Anh, Tây Nhạc Mộ Hoàng bảo:

- Ái nữ, Tần Bảo đây chính là vị hôn phu của con. Bây giờ hai con hãy chào nhau đi. Chuyện này phụ thân đã nói với con từ mấy tháng nay rồi.

Hai má Mộ Anh ửng hồng, chớp mắt nhìn Tần Bảo e ấp:

- Gia gia ...

Tây Nhạc Mộ Hoàng giục:

- Hai con hãy mau chào nhau theo nghi lễ, ta còn có chuyện nói với Tần hiền tể.

Tần Bảo vội vàng đứng lên, rời khỏi ghế, bước ra ngoài chấp tay trước mặt Mộ Anh:

- Ngu huynh xin chào Anh muội.

Mộ Anh hồng hai má, đôi mắt chớp nhanh, bẽn lẽn chấp tay trước ngực đáp lễ:

- Tiểu muội xin chào Tần ca ca.

Bốn mắt nhìn nhau, hai trái tim cùng đập mạnh. Tần Bảo và Mộ Anh nghe lòng bồi hồi.

Tây Nhạc Mộ Hoàng tươi cười:

- Tần hiền tể hãy ngồi xuống. Ái nữ hãy ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh ta.

Tần Bảo trở lại ngồi xuống ghế. Mộ Anh ngồi chiếc ghế bên cạnh Tây Nhạc Mộ Hoàng.

Tây Nhạc Mộ Hoàng nhìn Mộ Anh rồi nhìn Tần Bảo bằng một giọng nghiêm chỉnh:

- Ái nữ. Tần hiền tế hãy nghe ta nói. Hai con nay dù chưa làm lễ đại hỉ chánh thức giao bôi, nhưng từ nay Tần hiền tế và ái nữ hãy xem nhau như tình nghĩa vợ chồng không có gì thay đổi được. Hai con hãy ghi nhớ điều này !

Tần Bảo cung kính:

- Tiểu tế xin vâng theo lời chỉ dạy của nhạc phụ.

Giọng oanh của Mộ Anh run run:

- Con xin vâng lệnh gia gia.

Tây Nhạc Mộ Hoàng gật đầu tỏ sự hài lòng:

- Chuyện hôn nhân của Tần hiền tế bà ái nữ như đã xong, hiền tế hãy nghe lời ta nói đây.

Gương mặt như vàng trắng xưa của Tây Nhạc Mộ Hoàng chợt trầm hẳn xuống:

- Tần hiền tế, tình hình vô lâm xem ra sắp tới ngày đại loạn, nhiều nường, do sự xuất hiện của bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo. Một giáo phái vô cùng bí ẩn, mà mãi đến nay chưa biết chân tướng của tên Thái Quân giáo chủ là ai, bọn sát thủ thường nhào động vào lúc ban đêm, ẩn hiện chẳng khác nào loài ma quỷ, rình rập, chờ cơ hội ám kích các nhân vật nổi tiếng trên giang hồ hình như bọn này đã bị tên Thái Quân giáo chủ đầu độc bằng chất Hoại Tâm Dược trở thành cuồng tín, ngu xuẩn mất cả lương tri của con người, bạo tàn, khát máu vô luân...

Lại như để tạo thêm bầu không khí thật trang trọng, lão nhân tiếp:

- Cứ theo tin tức mới nhất ta vừa nghe Đô Dị Tẩu cho biết, tên Thái Quân giáo chủ mật lệnh cho bọn sát thủ bịt mắt phải giết sạch lục đại kỳ nhân, nay Tần lão huynh và Nhạc Vô Xa lão huynh đã chết, chỉ còn lại ba người Đông Nhạc Lữ Tấn, Nam Nhạc Lăng Di, và ta chẳng hiểu sẽ bị bọn chúng ám kích vào lúc nào, đối với bọn này dù võ công cao cường đến đâu cũng khó lòng đối phó, bởi bọn chúng ẩn nấp trong bóng tối, chờ lúc đối phương không đề phòng bất ngờ ám kích bằng chất kịch độc Đoạn Trường châm nay ta uỷ thác ái nữ Mộ Anh lại cho hiền tế, nếu chẳng may trong những tháng ngày sắp tới ta gặp chuyện bất thường, con hãy chu toàn cho ái nữ ...

Mộ Anh kinh hãi kêu lên:

- Gia gia...

Tây Nhạc Mộ Hoàng phát tay ngăn Mộ Anh không cho nàng tiếp tục nói thêm.

Lão nhân nghiêm nghị:

- Ái nữ hãy nghe ta nói, đó là những lời ta ngửa trước, phòng khi có chuyện bất trắc xảy ra, con và Tần hiền tế đã biết để tự lo liệu. Còn ta nhất quyết phải đi tìm cứ địa tổ chức bí mật này, giết tên Thái Quân giáo chủ, tiêu diệt bọn sát thủ bịt mắt, phá tan sào huyệt bọn chúng, trừ đại hoạ cho giang hồ và cũng là rửa hận cho Tần lão huynh.

Nhìn thẳng vào mặt Tần Bảo, Tây Nhạc Mộ Hoàng trịnh trọng tiếp lời:

- Lúc này trên đỉnh núi, khi ta vừa trông thấy mặt Tần hiền tế, ta đã biết con là hôn phu của ái nữ rồi, vì vậy ta bảo con vào đây để chu toàn hôn phối giữa con và ái nữ, phó thác sứ mạng trọng đại cho con. Cứ như ta nghĩ, trên giang hồ hiện nay chỉ có một mình con mới có thể khai phá nổi cứ địa Đoạn Hồn giáo và tìm chân tướng của tên Thái Quân giáo chủ, tiêu diệt ác ma này, cho nên từ nay trách nhiệm của con rất nặng nề. Con hãy tận tâm tận lực hoàn thành sứ mạng, một là báo thù cho Tần lão huynh, hai là đại hoạ cho vô lâm cứu nguy bạch đạo đang hồi nghiêng ngả. Con hãy ghi nhớ những lời ta dặn.

Tần Bảo chấp tay trước ngực cất giọng khảng khái:

- Con xin tuân theo những lời chỉ giáo của nhạc phụ. Con sẽ tận tâm tận lực đi tìm cứ địa của Đoạn Hồn giáo và tên Thái Quân giáo chủ, tiêu diệt bọn này.

Tây Nhạc Mộ Hoàng gật đầu, tỏ sự hài lòng về cung cách của Tần Bảo.

Lão nhân hài lòng vì nhận thấy người hiền tế là một trang thiếu niên võ công cao cường, hùng khí ngất trời lại lễ độ ít có ai bì kịp.

Mộ Anh nở trên đôi môi hồng một nụ cười mãn nguyện khi thấy vị hôn phu của nàng được phụ thân tin cậy thương yêu.

Tây Nhạc Mộ Hoàng bảo:

- Tần hiền tế, ngoài chuyện đi tìm cứ địa Đoạn Hồn giáo và tên Thái Quân giáo chủ, con phải tìm tung tích của Đông Thi tử tử xem chết sống lẽ nào cho tròn đạo nghĩa làm con. Ta rất băn khoăn về chuyện này.
- Con xin vâng theo lời chỉ giáo của nhạc phụ. Hiện nay con đang đi tìm tung tích của mẫu thân, lòng con không phút nào xao lãng.
- Còn nội tổ con Thiên Tà lão tiên bối hiện đang ở đâu con có biết không ?

Tần Bảo lắc đầu:

- Nội tổ của tiểu tế sau trận đại ác chiến quần hùng hắc bạch tại chân núi Ngũ Hành sơn đã biệt tích cho đến nay con chưa tìm ra tung tích nội tổ.
- Thanh Mạc Da Hùng Kiếm cũng biệt tích theo Thiên Tà lão tiên bối phải không?
- Thưa nhạc phụ đúng vậy. Thanh Mạc Da Hùng Kiếm đã biệt tích theo nội tổ con tính tới nay đã mười hai năm rồi.

Tây Nhạc Mộ Hoàng khuyến khích:

- Con phải đi tìm cho được Thiên Tà lão tiên bối, thỉnh cầu người cho con thanh Mạc Da Hùng Kiếm mới có thể thắng tên giáo chủ Đoạn Hồn giáo. Như vừa rồi đã nói, lúc trước Tần lão huynh không phải chết vì ám khí đoạn trường châm do bọn sát thủ bịt mắt ám kích, lão huynh thua trận bởi cây Quỷ Kiếm của Thái Quân giáo chủ, cây kiếm này vô cùng lợi hại. cần phải có thanh Mạc Da Hùng Kiếm mới mong chống lại vô khí thần quái đó.
- Con xin bái mạng nhạc phụ. Con sẽ cố công tìm nội tổ để thỉnh cầu chuyện này.
- Trên đường sứ mạng từ nay con hãy hết sức cẩn trọng, đề phòng bọn sát thủ bịt mắt ám kích bất ngờ, đừng nên coi thường bọn chúng mà phải di hận thiên thu.
- Con xin tuân lời nhạc phụ chỉ dạy.
- Ngày nào mọi chuyện đã yên xong, ta sẽ bày tiệc đại hỉ cho con và ái nữ Mộ Anh chánh thức thành hôn trước mặt quần hùng.
- Đa tạ nhạc phụ.

Chợt nghe có tiếng động, Tây Nhạc Mộ Hoàng và Tần Bảo ngưng lại cùng nhìn qua, từ ngoài Tào Can bước vào đảo mắt nhìn Tần Bảo và Mộ Anh rồi đứng trước mặt Tây Nhạc Mộ Hoàng. Hấn vòng tay:

- Thưa sư phụ, bọn hoả đầu đã nấu xong các món ăn, tiểu đồ sắp đặt đâu đó đằng hoàng, tiệc rượu sắp dọn lên.

Tây Nhạc Mộ Hoàng gật đầu:

- Tào nhi thật chu đáo.

Trở tay sang Tần Bảo, Tây Nhạc Mộ Hoàng nói với Tào Can:

- Tào nhi đây là Tần Bảo, con trai của Thần Châu Kỳ Hiệp, một trong lục đại kỳ nhân và cũng là vị hôn phu của ái nữ Mộ Anh, Tào nhi hãy chào hiền tế đi !

Nhìn sang Tần Bảo, lão nhân tiếp:

- Tần hiền tế. Đây là Tào Can vị đại đệ tử của ta. Hai con hãy chào nhau đi.

Tào Can tái xanh cả mặt, thân hình lay động nghẹn cứng trong cổ họng, nhất thời đứng chết trân tại chỗ nhìn Tần Bảo lại nhìn Mộ Anh.

Hắn hoàn toàn tuyệt vọng vì bấy lâu nay hắn thầm yêu trộm nhớ Mộ Anh, nuôi mộng sẽ lọt vào đôi mắt xanh của mỹ nhân. Nay mộng đã tan thành mây khói.

Tây Nhạc Mộ Hoảng không nhận ra cử chỉ lạ lùng của Tào Can vì mắt nhìn Tần Bảo và chỉ chú trọng đến chàng.

Mộ Anh thấy Tào Can đứng chết lặng, cười thầm trong bụng.

Tần Bảo đứng lên vòng tay thi lễ:

- Tiểu đệ xin chào đại sư huynh.

Tào Can giựt mình như người tỉnh cơn ác mộng, vội chấp tay gắng gượng:

- Ngu huynh xin chào Tần nhị đệ.

Trong bụng hắn thầm nghĩ:

- Người đừng đắc chí, rồi người sẽ được xem Tào Can rửa mối nhục này.

Tây Nhạc Mộ Hoảng vẫn không phát giác ra thần thái của Tào Can, trở tay sang chiếc ghế bên cạnh Tần Bảo:

- Tào nhi hãy ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Tần hiền tể. Hiền tể ngồi xuống, chúng ta cùng ăn uống mừng cho cuộc gặp gỡ hôm nay và cũng mừng cho ái nữ Mộ Anh và hiền tể sánh duyên cầm sắt.

Mỗi lời nói của Tây Nhạc Mộ Hoảng chẳng khác nào từng mũi tên bén nhọn bắn vào trái tim của Tào Can.

Hắn cố hết sức lấy lại sự bình tâm vì sợ mọi người trông thấy cử chỉ lạ thường của hắn, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Tần Bảo, lòng xót xa nhức nhối.

Tần Bảo vô tâm không chú ý đến cử chỉ biến đổi của Tào Can nên chẳng hề hay biết gì cả.

Mộ Anh mắng thầm:

- Người nổi ghen mặc người, làm gì được ta chứ.

Phút chốc hai nữ tì áo xanh dọn tiệc rượu lên đặt trên bàn, dĩ nhiên mỗi nàng nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt đắm đuối, say mê trước gương mặt cực kì tuấn mỹ của chàng.

Niềm mơ ước ngập tràn trong trái tim hai nàng xuân nữ.

Bốn người cùng nhau ăn uống.

Sự có mặt của Tào Can gây trở ngại khiến Tây Nhạc Mộ Hoảng không nói thêm lời nào nữa.

Hai má đào của Mộ Anh luôn ửng hồng, vừa ăn vừa nhìn lên Tần Bảo.

Tần Bảo cũng nhìn trở lại. Bốn mắt gặp nhau, tình xuân phơi phới dâng lên tràn ngập trong lòng hai trái tim cùng đập rộn ràng.

Riêng phần Tào Can máu hần sôi sục trong tim, sắc mặt biến đổi liên liên, chột xanh chột tái, cố gắng nuốt trôi thức ăn, đắng cay cặn chung rượu.

Cặp lông mày rậm của hắn hơi nhíu lại như đang thăm tính một chuyện gì quan trọng.

Tây Nhạc Mộ Hoảng vốn là một vị đại kỳ nhân, tính tình phóng khoáng không hề lưu tâm đến tiểu tiết, các diễn biến chung quanh, vui vẻ chén tạc, chén thù cùng Tần Bảo, vị hiền tể và sư đồ Tào Can.

Hơn nữa lão nhân bận lo nghĩ tới sự an nguy của giang hồ nên không quan tâm đến chuyện khác. Rượu được vài tuần. Tây Nhạc Mộ Hoảng đặt chung rượu xuống bàn nhìn Tần Bảo:

- Tần hiền tể hãy ở lại đây ba ngày rồi sẽ lên đường, ta còn có chuyện cần nói với con. Tần Bảo cung kính:

- Con xin vâng theo lời nhạc phụ.

Chàng không dám cãi lời Tây Nhạc Mộ Hoàng, kì thực trong lòng chàng đang nóng nảy muốn đi ngay từ phút giây này vì còn nhiều chuyện khẩn cấp, một là tìm tung tích mẫu thân, tung tích Thiên Tà Đại Ma Tôn và cứ địa Đoạn Hồn giáo. Từ nãy im lặng, cho tới bây giờ được cơ hội tốt Tào Can mới lên tiếng:

- Thưa sư phụ, sẵn dịp Tần nhị đệ lên đường, tiểu đồ xin theo nhị đệ trở về quê viếng thăm từ mẫu, đã hai năm rồi tiểu đồ vắng nhà sợ mẹ nó trông, vài tháng sau con sẽ trở về đây bái mạng.

Vô tình không hiểu thâm ý của Tào Can, Tây Nhạc Mộ Hoàng gật đầu, lại còn khuyến khích:

- Tất nhiên là được. Ta bằng lòng cho Tào nhi trở về quê hai tháng. Tào nhin cần phải lo toàn hiếu đạo đối với đáng sinh thành không nên chểnh mảng, lại nữa, con cũng cần ra ngoài giang hồ học thêm kinh nghiệm của bọn võ lâm. Trên đường về con hãy thận trọng đề phòng bọn sát thủ bịt mặt Đoạn Hồn giáo, vì bọn chúng đã biết con là đệ tử của ta, chúng sẽ không dung tha cho con đâu.

- Tiểu đồ xin vâng lời sư phụ.

Lời nói rất ngọt ngào, nhưng hai ánh mắt của Tào Can ánh lên tia sáng kì dị, hình như hắn đang nghĩ tới một điều gì quan trọng trong những ngày sắp tới.

Mộ Anh cũng muốn khẩn cầu Tây Nhạc Mộ Hoàng đi theo Tần Bảo, nhưng chẳng dám hé môi vì e thẹn và cũng vì sợ phụ thân rầy la.

Tiệc rượu kéo dài tới đầu canh hai mới mãn. Ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

12. Chương 12: Trên Đường Sứ Mạng

Chiều lại, những giọt nắng vàng còn đọng trên những tàng cổ thụ hai bên quan đạo, người ngựa của Tần Bảo và Tào Can đã tới một vùng đồi cỏ xanh ngát bao la.

Vùng đồng cỏ bao la này trước kia hàng trăm năm là vùng tiếp nối từ Trung thổ tới ải biên thùy Nhạn Môn quan, một bãi sa trường đầm máu.

Lúc đó, người Trung thổ và giặc Hung nô đánh nhau từng ngày, giết hại lẫn nhau thây chất chồng như núi, máu chảy thành sông như cổ sử đã ghi chép nhiều đời.

Nơi đây cũng là vùng biên ải vào đời nhà Hán Võ Đế tiến đưa tuyệt thế mỹ nhân Chiêu Quân sang cống Hồ, bịn rịn chia tay trước phút chia ly.

Giờ đây trong cảnh thái bình, cỏ xanh trải dài hàng dặm hút tới chân trời đẹp như bức tranh tuyệt vời.

Tiết trời vào mùa thu mát mẻ, đồng cỏ xanh rờn, gió dậy từng cơn, cảnh sắc hữu tình bất cứ ai nhìn qua cũng phải bồi hồi ngẩn ngơ trong dạ.

Nhớ lại tích xưa, Tần Bảo chợt cảm khái trong lòng, cất tiếng ngâm nga:

"Mỹ nhân tự cổ như danh tướng

Bất hứa nhân gian kiến bạch đầu"

Giọng chàng ngâm nga vừa trầm hùng lại vừa buồn rười rượi gợi nhớ tới ngày xưa khiến cho người nghe lòng dậy lên một niềm hoài cổ.

Nghe Tần Bảo ngâm hai câu thơ Tào Can lướt ngựa tới song song bạch mã khen ngợi:

- Tần nhị đệ có giọng ngâm thơ thật hay, chẳng hiểu chiều nay nhị đệ đã cảm khái điều gì lại ngâm hai câu thơ của đại thi hào Đỗ Phủ?

Tần Bảo vẫn còn xúc động, nghe Tào Can hỏi bèn quay qua, mặt buồn rười rượi.

Chàng trở tay sang cánh đồng cỏ bao la:

- Tiểu đệ đọc cổ sử thấy năm xưa nơi đây là chốn sa trường, quân Trung Nguyên và giặc Hung nô đánh nhau chết đến nỗi sách có câu “đồng xương vô định”, nên về sau đại thi hào Đỗ Phủ cảm khái chuyện xưa đã sáng tác hai câu thơ bất hủ đó, đệ nhìn cảnh củ nhớ lại người xưa nên ngâm hai câu thơ đó.

Chàng tiếp:

- Cổ sử còn ghi chép trên cánh đồng cỏ này mãi đến nay vẫn còn vết chân của trang tuyệt thế mỹ nhân Chiêu Quân đi cống Hồ, ngang qua đây có đàn chim nhận hàng ngàn con đưa tiễn, sau đó nàng đã tuấn tiết bên xứ Hung nô. Đệ lại đọc tới chuyện Tây Thi thời Đông Châu, Điêu Thuyền thời nhà hậu Hán, Dương Quý Phi đời nhà Đường. Cũng như Chiêu Quân, tất cả đều yếu thọ nên sinh lòng hoài cổ ngâm hai câu thơ bất hủ đó.

Tào Can lại khen:

- A. Thì ra Tồn nhị đệ vừa là một trang thiếu hiệp võ công cao cường, lại vừa là một tài tử phong hoa tuyết nguyệt, lão thông thi phú, văn chương kim cổ, thực lòng ngu huynh vô cùng bái phục tài hoa của nhị đệ.

Hắn khen ngợi để chinh phục tình cảm của Tồn Bảo.

Tồn Bảo khiêm tốn:

- Tào sư huynh dạy quá lời, tiểu đệ không dám nhận. Sự thực thuở còn thơ ấu đệ được mẫu thân dạy văn chương thi phú suốt mấy năm trời nên cũng hiểu chút ít cổ sử, sự tích người xưa đó thôi.

- Tồn nhị đệ quá khiêm nhường nên nói vậy, ngu huynh xem qua trên chốn giang hồ hiện nay chưa có một thiếu niên nào sánh nổi với nhị đệ.

Tồn Bảo chưa kịp nói thêm, thình lình nghe từ phía sau lưng có tiếng vó ngựa phi tới. Tồn Bảo và tất cả cùng ngoảnh lại nhìn xem kỳ mã kia là ai, lại tới vùng đồng cỏ hoang vu trong lúc trời sắp sửa hoàng hôn.

Nháy mắt đã thấy hai thớt ngựa hồng từ xa phi tới, trên lưng chở một nam một nữ.

Nam nhân mặc áo gấm, còn nữ nhân vận xiêm y sắc sỡ. Dĩ nhiên họ thuộc hàng danh gia, vọng tộc.

Tồn Bảo nói:

- Lạ thật, Đôi nam nữ này là ai, sao lại tới vùng hoang vu vào lúc này?

Tào Can nhìn đôi nam nữ ngồi trên yên ngựa:

- Đôi nam nữ kia chắc phải là con nhà danh vọng, chúng ta hãy chờ xem họ là ai.

Chẳng mấy chốc hai thớt ngựa hồng chạy tới. Tồn Bảo nhìn rõ nam nhân là một gã thiếu niên trạc mười tám, mười chín, mặt mũi khá khôi ngô, mắt sáng tựa ngôi sao. Còn nữ nhân là một thiếu nữ trạc mười sáu, mười bảy tuổi, gương mặt kiều sa, lạnh lùng không nhìn ai cả.

Tồn Bảo không nhìn kỹ người mà nhìn chăm chăm vào hai con ngựa hồng dáng vóc hùng vĩ, đúng là hai con thiên lý câu quý hiếm trên giang hồ.

Bất giác Tồn Bảo bật khen:

- Tuyệt đẹp!

Đúng lúc hai thớt ngựa hồng chở đôi nam nữ thiếu niên chạy ngang qua Tồn Bảo và Tào Can.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe tiếng khen của Tồn Bảo, tưởng lầm chàng trêu ghẹo nàng, không cần nhìn mặt chàng, liền nổi giận la lớn:

- Tên bại hoại ti tiện, ghẹo gái giữa đường không biết xấu hổ hay sao. Bản tiểu thư đang bận chuyện phải lên đường, bằng không sẽ dừng lại đây dạy cho người một bài học để sau này gặp nữ nhân không còn vô lễ nữa.

Thiếu nữ xinh đẹp nói dứt câu, hai con hồng mã đã vượt qua khỏi người ngựa của Tồn Bảo và Tào Can bốn năm trượng.

Thấy ả thiếu nữ hiểu lầm mình, Tần Bảo tức giận mở to đôi mắt nhìn theo ả, không kịp nói một lời để giải bày.

Thiếu nữ xinh đẹp ngoảnh lại trở roi ngựa vào mặt Tần Bảo, mắng tiếp:

- Nhìn chi mà nhìn dữ vậy? Chắc ngươi thèm ngọn roi ngựa này lắm phải không?

Dứt lời, thiếu nữ xinh đẹp giục ngựa đi nhanh.

Nhìn theo thiếu nữ, Tần Bảo tức giận hừ một tiếng, nói với theo:

- Liễu đầu xấu xa, không hiểu gì cả, ai thèm lưu ý tới bao giờ mà hòng...

Tào Can lướt ngựa tới gần Tần Bảo:

- Tần nhị đệ, cái ả liễu đầu kia nói gì mà nhị đệ lại nổi xung thiên lên như vậy?

Mắt vẫn nhìn theo bóng thiếu nữ ngồi trên lưng con hồng mã. Tần Bảo hậm hực:

- Tiểu đệ thấy hai con ngựa màu hồng vừa đẹp vừa hùng vĩ, đúng là loại thiên lý câu, khi chạy ngang qua đệ khen hai con ngựa, ả liễu đầu tưởng lầm đệ trêu ghẹo đã mắng đệ là tên bại hoại, ghẹo gái giữa đường, lại còn đòi dạy đệ một bài học giang hồ để sau này có gặp nữ nhân đừng vô lễ nữa. Tào huynh thấy có đáng buồn cười chưa?

Tào Can nói:

- À, Theo huynh nghĩ có lẽ ả liễu đầu áo hoa kia là một ái nữ của gia trang trâm anh, vọng tộc, tính tình kiêu căng thái quá, nghĩ mình là hạng người cao sang quyền quý tội bực xem dưới mắt không có người, nên nói ra những lời bất ngộ đó. Tần nhị đệ quan tâm tới hạng thiếu nữ kiêu hãnh, ngạo mạn đó làm chi cho phiền lòng. Thôi chúng ta hãy đi nhanh kéo trời sắp tối.

Tần Bảo vẫn còn tức giận trong lòng, nhưng không nói gì thêm, giục ngựa chạy song song cùng con tuần mã của Tào Can tiến vào cánh đồng cỏ mênh mông bát ngát.

Trên cánh đồng không có một bóng người, chỉ thấy xa xa nhiều chấm đen điểm lô nhô trên thảm cỏ xanh trông như bức họa vẽ vời ngoạn mục.

Nắng chiều tắt hẳn, hoàng hôn xuống dần dần, trên cánh đồng cỏ xanh hiện ra từng bầy lừa ngựa lũ lượt kéo nhau về chuồng trước khi trời tối.

Tần Bảo lo ngại:

- Tào sư huynh, trời sắp tối mà đường còn quá xa, có lẽ đêm nay chúng ta phải nghỉ ngơi trên cánh đồng cỏ hoang vu này rồi.

Tào Can trấn an:

- Tần nhị đệ hãy an tâm, chúng ta không phải ngủ trên cánh đồng này đâu, sẽ có chỗ an toàn cho chúng ta nghỉ đêm nay.

Tần Bảo ngạc nhiên:

- Tào sư huynh, chúng ta sẽ nghỉ ngơi chỗ nào?

Trở tay về phía những chấm đen xuất hiện to dần, Tào Can đáp:

- Những chấm đen ló nhỏ đằng xa kia là các gian trại, chúng ta tới đó nghỉ nhờ qua đêm nay, sáng sớm sẽ tiếp tục lên đường.

Tần Bảo nhìn theo tay chỉ của Tào Can, ngạc nhiên hỏi:

- Tào sư huynh, những gian trại của ai lại cất giữa cánh đồng cỏ hoang vu này?

13. Chương 13: Đồng Cỏ Hoang Vu

Tào Can đáp:

- Đó là những gian trại của những người dân du mục, chăn nuôi cừu, ngựa và các loại súc vật khác cần phải có cỏ non, nên cất lều giữa những cánh đồng này mới đủ thực phẩm cho bọn chúng ăn, nơi đây ngu huynh đã từng qua lại mấy lần rồi nên huynh biết rất rõ. Tần nhị đệ mới đến đây lần đầu tiên phải không?

Tần Bảo gật đầu:

- Tiểu đệ mới tới cánh đồng cỏ này có một lần, nên không hiểu gì về các gian trại kia.

Tào Can giục:

- Tần nhị đệ, chúng ta hãy đi mau, kéo trời sắp tối khó lòng hỏi xin chỗ nghỉ ngơi.

Tào Can giục ngựa chạy nhanh hơn trước, Tần Bảo thúc ngựa theo phía sau.

Chẳng mấy chốc người ngựa Tào Can và Tần Bảo đã tới các gian trại.

Tần Bảo đưa mắt nhìn qua, nhận ra trên khoảng cỏ rộng rãi rác có trên hai mươi gian trại nối tiếp nhau thành hai hàng. Trại cất bằng cây, lợp bằng lá rừng.

Tào Can trở về một gian trại có ánh đèn chiếu sáng ra ngoài cửa:

- Tần nhị đệ, chúng ta hãy xuống ngựa vào hỏi thăm trại chủ xem sao.

Hai người xuống ngựa dắt vào gian trại có ánh đèn.

Vừa tới cửa trại, chợt thấy một lão nhân tuổi trạc ngũ tuần từ trong bước ra.

Lão nhân dừng lại hỏi:

- Nhị vị công tử định tìm chỗ nghỉ ngơi qua đêm nay phải không?

Tần Bảo buông dây cương ngựa vòng tay:

- Thưa lão trưởng, anh em lỡ đường, trời đã tối không thể tiếp tục đi được nữa, xin lão trưởng tình cho anh em tiểu bối nghỉ qua đêm nay, đợi sáng sẽ lên đường.

Nhìn kỹ gương mặt Tần Bảo, lão nhân vui vẻ:

- Được. lão thỉnh mời nhị vị công tử bước vào trong, rồi sẽ chuyện trò.

Lão nhân đi trước, Tào Can và Tần Bảo chậm chậm đi theo phía sau.

Vừa bước vào trong gian trại qua ánh đèn, nhận ra đôi nam nữ thiếu niên, Tần Bảo đã phải sững sờ.

Đôi thiếu niên nam nữ chàng vừa gặp trên con đường dẫn tới đây, và ả đã từng sỉ nhục chàng, gọi chàng là tên bại hoại ghẹo gái giữa đường.

Mặt ngọc Tần Bảo đỏ lên như gấc chín tới, nhưng cổ thản nhiên như chưa hề gặp họ.

Gã thiếu niên mặc áo gấm đưa mắt nhìn Tần Bảo gay gắt, nhìn Tào Can một cái rồi dời ánh mắt đi nơi khác làm như chưa từng gặp lần nào.

Riêng ả thiếu nữ vận xiêm y sắc sỡ không thềm nhìn một ai cả, thái độ của ả quả là một nữ nhân kiêu căng tự phụ đúng như lời Tào Can đã nói.

Lão nhân trại chủ trở tay vào hai chiếc ghế bện bằng loại dây rừng bảo Tào Can và Tần Bảo:

- Nhị vị công tử hãy ngồi xuống đó dùng bữa với lão phu. Hãy tự nhiên đừng khách sáo chi cả.

Lão ngồi xuống, Tần Bảo và Tào Can cũng ngồi xuống, vô tình đối mặt với ả thiếu nữ xinh đẹp kiêu căng.

Ả vừa hát mặt đi nơi khác vừa bĩu môi, cũng không nhìn Tần Bảo như lúc còn ngoài quan đạo.

Tần Bảo cũng ngoảnh mặt đi nơi khác tránh gương mặt khó ưa của thiếu nữ.

Hai tên gia nhân dọn mâm cơm trên bàn, chỉ có hai món ăn thô sơ bằng thịt thỏ.

Lão nhân trại chủ vui vẻ mời Tần Bảo, Tào Can và đôi thanh niên nam nữ dùng bữa.

Sẵn trong bụng đã đói cồn cào, Tần Bảo và Tào Can ngồi ăn ngon lành không một chút khách sáo.

Gã thiếu niên gườm gườm nhìn Tần Bảo một hồi rồi không nói không rằng đứng dậy.

Gã chỉ chào lão nhân trại chủ rồi cùng gã thiếu nữ kiêu sa bước ra ngoài, không ngoảnh gò tới Tần Bảo và Tào Can và cũng chẳng có lời nào.

Chờ cho đôi thiếu niên nam nữ khuất dạng rồi, lão nhân trại chủ dừng đưa lại, nhìn Tần Bảo:

- Cặp nam nữ lạ mặt kia thật là quái gở, cùng là người trung thổ với nhị vị công tử, gặp nhau chẳng có một lời chào hỏi, lại còn tỏ ra mình là một người vọng tộc cao sang, chỉ ăn một chén cơm rồi bỏ đi, chê bai thức ăn của người dân dã, lần sau có tới đây lão hủ sẽ không tiếp đãi hạng người kiêu căng như vậy.

Tần Bảo ném mắt nhìn sang Tào Can, cả hai cùng nở nụ cười ý nhị nhưng chẳng nói gì.

Bữa cơm xong, đã thấy bọn nam nữ mục đồng lần lượt lừa hàng trăm con lừa, hàng trăm con ngựa và bầy dê từ ngoài đồng cỏ trở về chuồng nhốt lại.

Bọn nam nữ đi tắm rửa, dùng cơm rồi ra ngoài sân rộng đốt lửa lên. Phút chốc ngọn lửa cháy bập bùng soi sáng những gương mặt chất phát hiền lành.

Một tên gia nhân bưng trà lên mời lão trại chủ. Tần Bảo và Tào Can cùng uống.

Uống trà xong, lão nhân trại chủ đứng dậy bảo Tần Bảo và Tào Can:

- Nhị vị công tử hãy đi theo lão phu ra ngoài sân xem bọn con trai con gái múa may ca hát cho tinh thần được sảng khoái rồi sẽ vào trại bên kia nghỉ ngơi.

Tào Can và Tần Bảo theo chân lão nhân trại chủ đi ra sân.

Tần Bảo trông thấy bọn trai vận phục chèn trông thật gọn gàng, còn đám con gái vận phục theo lối Hồi giáo, áo quần màu sắc sỡ, hai cánh tay áo rộng, tóc vấn tròn lên cao, để lộ những chiếc gáy nõn nà.

Bọn trai gái quây quần vừa nhảy múa vừa cất tiếng hát lãnh lót, du dương ầm áp làm dịu lòng người sau một ngày cằn cù mệt nhọc.

Lão nhân trại chủ nhìn bọn trai gái nhảy múa hát ca, thích thú dạy qua Tần Bảo:

- Nhị vị công tử thấy thế nào, ca nhạc trên đồng cỏ nghe êm tai không?

Tần Bảo khen ngợi:

- Thật là tuyệt diệu, bình sinh văn bối chưa từng được thưởng thức cảnh vui tươi ngoạn mục này.

Lão nhân trại chủ tươi cười tỏ ra sự hài lòng, vỗ vai Tần Bảo nói:

- Công tử quả là một trang thiếu niên phong hoa tuyết nguyệt, biết thưởng thức nghệ thuật của dân gian, chắc công tử là một ái tử của danh gia vọng tộc chắc?

Tần Bảo từ tốn:

- Lão trượng chỉ dạy quá lời, sự thật tiểu bối chỉ là một thiếu niên bình thường, học văn văn chương chẳng có bao nhiêu.

Ba người tiếp tục nhìn bọn trai gái nhảy múa ca hát cho tới khi ngọn lửa tàn lụi.

Lão nhân trại chủ chỉ tay sang một gia nhân đứng gần đó bảo:

- Người hãy đưa nhị vị công tử này vào trại cuối cùng nghỉ ngơi, nhớ phải chu đáo.

Tên gia nhân vâng dạ, Tần Bảo và Tào Can đứng lên từ biệt lão nhân trại chủ rồi đi theo tên gia nhân vào một gian lều, có đồng cỏ khô trải trên mặt đất.

Hai người mỗi một vị đi trọn một ngày, khi vừa nằm xuống đã thiếp đi trong giấc ngủ êm đềm...

14. Chương 14: Bốn Tên Bịt Mặt

Đêm dần dần vào khuya...

Cảnh vật chung quanh các trang trại mập mờ dưới ánh trăng khuya vắng lặng như tờ, chỉ có tiếng gió từng cơn thổi rì rào từ ngoài cánh đồng cỏ bắt ngát đưa vào.

Lão nhân trại chủ, đã ngủ từ lâu, bọn trai gái du mục đang say sưa trong giấc mộng.

Phập!

Một tiếng động khô khan từ bên kia gian lều sát với gian lều Tần Bảo và Tào Can đang ngủ.

Tần Bảo và Tào Can cùng giật mình thức giấc mở mắt ra, ngồi dậy.

Tào Can lắng tai nghe ngóng, rồi quay qua thì thầm bên tai Tần Bảo:

- Tần nhị đệ, hình như có kẻ vừa phóng ám khí vào gian lều bên kia.

Tần Bảo đáp khê:

- Đệ nghe hình như là một vật cắm vào vách gian lều, có lẽ đúng là ám khí.

- Ngu huynh và Tần hiền đệ hãy ra ngoài sang bên kia gian lều xem có chuyện gì xảy ra.

Tào Can đứng dậy rời khỏi gian lều bước ra ngoài. Tần Bảo theo sau lưng hắn.

Trăng khuya vắng vặc, gió thổi rì rào, cảnh vật im lìm càng tăng thêm vẻ kỳ bí.

Tới cửa gian lều, Tào Can và Tần Bảo dừng lại. Hai người ghé mắt nhìn vào lỗ hổng.

Ánh trăng đã chiếu trong gian lều ánh sáng lơ mơ, nhưng Tần Bảo và Tào Can nhãn lực tinh vi nên trông thấy rất rõ ràng mọi sự vật.

Tần Bảo trông thấy gã thiếu niên áo gấm đang cầm một ngọn tiểu phi đao nhìn kỹ.

Ả thiếu nữ kiêu sa đứng bên cạnh gã thiếu niên hỏi thật khê:

- Đại ca, mảnh giấy viết gì vậy?

Gã thiếu niên đáp:

- Hình như một lá thư.

- Đại ca mở ra xem mau đi!

Gã thiếu niên mở mảnh giấy cột vào cánh mũi tiểu phi đao, đưa lên đọc.

Ả thiếu nữ đứng im chờ xem lá thư nói gì.

Đọc xong lá thư, chợt gã thiếu niên kêu lên:

- Nhị muội, rắc rối lắm rồi.

Ả thiếu nữ hỏi mau:

- Lá thư nói gì vậy đại ca?

- Họ viết thư dọa chúng ta.

- Bọn nào vậy?

- Bọn chúng không để tên dưới lá thư, ngu huynh chưa biết họ là ai.

- Bọn chúng dọa chuyện gì?

- Bọn chúng bảo anh em chúng ta hãy ra ngoài kia gặp chúng.

- Bọn chúng bảo chúng ta ra gặp có chuyện gì?

- Bọn chúng bảo anh em ta phải trao cho chúng món vật kia, bằng không chúng sẽ đốt gian lều này.

Giọng nói của ả thiếu nữ có vẻ lo sợ:

- Đại ca, bây giờ chúng ta đối phó thế nào, có nên ra ngoài kia gặp bọn chúng hay không?

Gã thiếu niên gật đầu:

- Dĩ nhiên chúng ta phải ra ngoài đó xem bọn chúng là ai, thuộc môn phái nào lại dám to gan như vậy.

Gã hăm hở:

- Nhị muội hãy theo huynh.

Gã cúi xuống nhặt túi hành trang mang lên vai, bước lại mở cánh cửa gian lều.

Tào Can đưa tay khều nhẹ Tần Bảo ra hiệu. Cả hai liền ẩn mình vào trong bóng tối.

Cửa gian lều mở hé, gã thiếu niên và ả thiếu nữ kiêu sa bước ra ngoài.

Đôi nam nữ đảo mắt quan sát một vòng rồi cùng phi thân ra phía ngoài cánh đồng cỏ.

Tào Can gấp rút:

- Tần nhị đệ đi mau.

Hai người cùng phi thân theo hai chiếc bóng đôi nam nữ cách ngoài hai mươi trượng hướng về phía bầy lừa, ngựa đang ngủ trong chuồng.

Nháy mắt đôi nam nữ thiếu niên đã tới một khoảng đất trống phía ngoài chỗ lừa, ngựa.

Cả hai đảo mắt nhìn quanh. Kiếm tìm kẻ vừa phóng tiểu phi đao hăm dọa.

Tào Can dạy qua Tần Bảo khe thì thầm:

- Tần nhị đệ, chúng ta hãy tới chuồng lừa, ngựa kia ẩn mình, đừng cho hai anh em ả kia trông thấy.

Hai người như hai chiếc bóng quỷ phi thân tới nấp sau chuồng lừa, ngựa đưa mắt nhìn đôi nam nữ thiếu niên rồi nhìn chung quanh cánh đồng cỏ.

Tìm kiếm không thấy bóng người, gã thiếu niên lên tiếng:

- Vị nào vừa gửi thư gọi anh em ta ra đang ở đâu hãy xuất hiện mau!

Chưa nghe có tiếng ứng đáp của đối phương và cũng không thấy một chiếc bóng nào thấp thoáng, ả thiếu nữ kiêu sa cất tiếng cười ngạo mạn:

- Rõ là đồ hèn nhát, đã gọi anh em ta ra đây, rồi khiếp vía lẫn trốn như loài chuột.

Ả thét:

- Ra mau, chậm trễ bản tiểu thư sẽ đi lùng soát xem các ngươi trốn ở đâu.

Vẫn không nghe tiếng trả lời, tứ bề im lặng như tờ.

Chờ một lúc không thấy bóng người nào cả, gã thiếu niên áo gấm nói:

- Nhị muội, chắc chắn bọn chúng đang lẫn khuất đâu đây, anh em chúng ta hãy đi lùng tìm bọn chúng.

Gã thiếu niên áo gấm và ả thiếu nữ kiêu sa đi lùng sục một lúc chẳng thấy gì trở về chỗ cũ.

Thình lình từ trong bầy ngựa bốn chiếc bóng đen phi thân ra ngoài, tới đứng phía sau lưng hai anh em gã thiếu niên áo gấm.

Một tên lên tiếng:

- Bọn ta ở đây này.

Đôi nam nữ thiếu niên giật mình cùng quay phắt trở lại, đưa mắt nhìn.

Đó là bốn tên đại hán áo đen bịt mặt kín đáo, chỉ chừa lỗ thủng đôi mắt nhìn đôi nam nữ thiếu niên bằng sát nhãn trông thật là kinh khiếp.

Gã thiếu niên áo gấm hất mặt hỏi:

- Các người vừa đưa thư cho anh em ta phải không?

Đại hán cao lớn cất tiếng ồm ồm:

- Không sai, chính bọn ta đã phóng ngọn tiểu phi đao đưa thư cho người.

Gã thiếu niên áo gấm cười gằn:

- Các người gọi anh em ta ra ngoài này có chuyện gì?

Đại hán bịt mặt to lớn hỏi:

- Anh em người có mang món vật kia theo đó hay không?

Gã thiếu niên áo gấm hơi giật mình:

- Món vật gì?

Đại hán bịt mặt cao lớn đáp gọn:

- Đoạn Trường thảo!

Gã thiếu niên áo gấm, luôn cả ả thiếu nữ kiều sa cùng lùi lại một bước, nhìn bốn tên đại hán bịt mặt.

Tần Bảo giật mình vì hiểu rõ Đoạn Trường thảo là chất kịch độc chế tạo ra ám khí Đoạn Trường châm của Đoạn Hồn giáo.

Tần Bảo trầm nghĩ:

- Có lẽ bốn tên bịt mặt này là bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo chứ chẳng còn gì nữa.

Chàng tiếp tục nhìn vào bọn sáu người và vận thính lực nghe ngóng câu chuyện đối đáp giữa hai anh em gã thiếu niên và bốn tên đại hán bịt mặt.

Gã thiếu niên áo gấm hỏi:

- Các người là bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo đó có phải không?

Tên đại hán bịt mặt cao lớn lắc đầu:

- Nói nhảm, bốn anh em chúng ta không phải là sát thủ của Đoạn Hồn giáo.

Gã thiếu niên áo gấm cau mày:

- Vậy các người là môn đệ của môn phái, bang hội nào hãy nói cho ta biết rõ.

Tên đại hán bịt mặt cao lớn lắc đầu:

- Chuyện này người không cần phải biết. Hãy mau mau trao cái gói Đoạn Trường thảo cho bọn ta!

15. Chương 15: Âm Khí Quỷ Kiến Sầu

Gã thiếu niên áo gấm trợn mắt:

- Anh em chúng ta không mang theo Đoạn Trường thảo, chỉ có một vật rất quý, sợ các người không chịu nhận.

Tên đại hán bịt mặt cao lớn hỏi:

- Món vật gì?

- Món vật của danh gia họ La, các người có bằng lòng nhận nó hay không?

- Món vật đó tên gì?

- Ám khí Quỷ Kiến Sầu!

Bốn tên đại hán bịt mặt cùng lui về phía sau một bước nhìn gã thiếu niên chăm chăm.

Tên đại hán bịt mặt cao lớn hỏi:

- Người tên là La Hải, còn vị cô nương kia là La Yến có phải không?

Thiếu niên áo gấm gật mạnh đầu:

- Đúng! Người đã biết rõ anh em ta là ai rồi. Ta khuyên các người hãy mau mau rời khỏi nơi này, đừng chờ ta sử dụng ám khí Quỷ Kiến Sầu, chắc chắn các người không thoát khỏi cái chết thảm khốc đâu.

Tên đại hán bịt mặt cao lớn cất tiếng cười hăng hắc:

- Tiểu tử, đừng dọa dẫm bọn chúng ta vô ích. Ám khí Quỷ Kiến Sầu không làm gì nổi bọn ta đâu.

Hắn dẫn mạnh giọng:

- Cái gói Đoạn Trường thảo người cất ở trong túi hành trang hãy mau giao nộp cho bọn ta.

La Hải nổi giận thét:

- Đừng lảm nhảm, nếu các người có đủ tài năng, hãy xuất thủ ta xem rồi chịu chết. Ta sẽ lột mặt nạ của các người xem các người là ai, thuộc môn phái nào!

Tên đại hán bịt mặt cao lớn cười gằn:

- Người đừng tự phụ, hãy xem thanh giới đao của ta lấy mạng người!

Hắn phất tay sang hai tên đại hán bịt mặt:

- Tam đệ, tứ đệ hãy giết gã cho ngu huynh.

Hai tên đại hán bịt mặt ứng thỉnh rút thanh giới đao ra cùng lượt tập kích tới La Hải.

Hai lần sáng điểm vào hai nơi tử huyệt của La Hải.

La Hải cười khinh một tiếng, rút trường kiếm vung lên đón cặp đao đang chớp tới.

Tức thì trận ác đấu diễn ra.

Hai tên đại hán bịt mặt kia đứng nhìn trận đấu chưa động tĩnh.

La Yến vẫn còn đứng yên nhìn trận đấu giữa huynh trưởng và hai tên bịt mặt.

Ả nghĩ La Hải sẽ thắng hai tên bịt mặt chỉ trong vài chiêu.

Nào ngờ đao pháp của hai tên đại hán quả cao cường, chỉ đấu với nhau mười chiêu mà đã bức La Hải phải lui về phía sau bốn năm bước.

Bây giờ La Yến không còn coi thường bọn đại hán bịt mặt kia nữa.

Nàng thét:

- Các người hãy xem ám khí Quỷ Kiến Sầu của bản tiểu thư lấy mạng đây.

La Yến thò tay vào lấy ám khí Quỷ Kiến Sầu ra phóng đi.

Nhưng hai tên đại hán bịt mặt kia hiểu rõ ám khí Quỷ Kiến Sầu rất lợi hại đồng quát:

- Cô nương đừng vọng động vô ích.

Hai tên đại hán bịt mặt rút nhanh thanh giới đao kích thẳng vào người La Yến.

La Yến không kịp lấy ám khí Quỷ Kiến Sầu, cũng không kịp rút trường kiếm bên lưng, đành phải sử dụng chỉ lực ứng phó với hai tên đại hán bịt mặt.

Đao liềm chạm nhau chát chúa, đao ảnh chỉ lực chớp loè, vèo vèo bóng người tới lui qua lại nhanh như dẹt cửi.

La Yến vì không có trường kiếm trong tay, lại không thể sử dụng ám khí Quỷ Kiến Sầu nên chỉ đấu qua sáu chiêu ả đã rơi vào thế hạ phong.

Ả chỉ còn biết né tránh hai thanh giới đao của hai tên đại hán mà không trả lại được một chiêu nào.

Phần La Hải cũng chẳng hơn gì La Yến, sau hai mươi hiệp rơi vào thế thủ và lùi dần...

Bốn tên đại hán bịt mặt thắng thế càng vùng thanh giới đao tấn công La Hải và La Yến ác liệt hơn.

Nháy mắt đã trải qua năm mươi hiệp, La Hải và La Yến đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Qua mười chiêu nữa, La Yến nổi giận thét:

- Các người cạy đông bức bách anh em ta, bắt buộc ta phải hạ thủ giết chết các người.

Ả giật lùi về phía sau, thò tay vào lòng toan móc ám khí Quỷ Kiến Sầu.

Tên đại hán bịt mặt bên phải cười lạnh:

- Nàng thi thố ám khí Quỷ Kiến Sầu không được đâu. Hãy đầu hàng cho sớm, đừng chờ cảnh đấm ngọc, trầm châu.

Mồm nói, hai tên bịt mặt vừa lao tới vùng giới đao tấn công La Yến.

Hàng trăm lần sáng chớp rực điểm vào tất cả các yếu huyệt trên thân mình La Yến.

Quả nhiên La Yến không thể nào lấy ám khí Quỷ Kiến Sầu ra được, đành sử dụng thân pháp tránh né hàng loạt nhát đao liên miên bất tận.

Bên kia đấu tràng, La Hải đã lâm vào tình trạng nguy ngập sắp sa cơ.

Trông thấy La Hải lâm nguy, La Yến định phóng sang cứu nguy. Hai tên đại hán bịt mặt hiểu ý đánh chặn lại.

Đằng phía chuồng lừa, Tần Bảo và Tào Can theo dõi trận đấu giữa hai anh em La Hải và bốn tên đại hán bịt mặt.

Tần Bảo khẽ thầm bên tai Tào Can:

- Tào sư huynh, sư huynh có biết rõ ám khí Quỷ Kiến Sầu của ả liễu đầu vừa nói đó không?

Mắt vẫn nhìn gần vào trận đấu đang diễn ra tới hồi ác liệt. Tào Can đáp:

- Ám khí Quỷ Kiến Sầu là loại tiểu phi đao tẩm kịch độc danh tiếng xưa nay của lão La Hán, thân phụ của ả liễu đầu và gã La Hải, kẻ trúng nhằm nó sẽ chết ngay tức khắc không có loại thần đan nào chữa trị nổi.

Tần Bảo lại hỏi:

- Tào sư huynh, ám khí Quỷ Kiến Sầu và Đoạn Trường châm loại nào lợi hại hơn?

Tào Can khẽ thì thầm:

- Hai loại ám khí này tương đương nhau, cứ trông thấy máu là nạn nhân phải chết, thân thể nạn nhân lở lói hôi tanh trông thật ghê tởm, nhưng ám khí Quỷ Kiến Sầu chết chậm hơn Đoạn Trường châm của Đoạn Hồn giáo.

- Ám khí Quỷ Kiến Sầu chế tạo bằng chất độc gì, sao vừa rồi bọn bịt mặt kia bảo gã La Hải nộ Đoạn Trường thảo, là loại chế tạo Đoạn Trường châm. Tào sư huynh có biết không?

Tào Can nói:

- Ám khí Quỷ Kiến Sầu của La môn hay Đoạn Trường châm của Đoạn Hồn giáo đều dùng một kịch độc Đoạn Trường thảo chế tạo. Gã họ La nói dối với bốn tên bịt mặt kia, chắc chắn trong túi hành trang có gói Đoạn Trường thảo chứ chẳng không. Có lẽ gã lấy ở đâu đó mang về tới đây, bọn kia biết được nên đón chặn nơi này bắt buộc gã giao nộp kịch độc.

Bỗng nghe một tiếng soạt nổi lên. Tào Can và Tần Bảo giật mình đưa mắt nhìn kỹ.

La Yến vừa bị một thanh giới đao của một tên đại hán bịt mặt chém phớt qua đứt nửa tà áo phía trước, bay la đà theo gió.

Hai tên đại hán bịt mặt thừa thắng càng tấn công La Yến ác liệt hơn trước.

Bọn chúng quyết triệt hạ ả trong vài chiêu sắp tới, kết thúc trận đấu đã kéo dài.

Bên kia trận, La Hải bị hai tên bịt mặt dồn về một góc, kiếm pháp của gã đã rối loạn, xem ra không còn có thể chống cự nổi nữa.

Nhìn thấy hai anh em La Hải đã lâm nguy, Tào Can dạy qua Tần Bảo nói mau:

- Tần nhị đệ hãy mau vào đấu trường trợ lực với ả liễu đầu La Yến, ả sắp thất thủ rồi, còn ngu huynh sẽ trợ lực với gã La Hải một tay.

Đứt câu Tào Can rời khỏi chuồng lừa bằng mình thẳng tới đấu trường.

Không chút chậm trễ, Tần Bảo cũng phi thân ra ngoài phóng tới trận đấu.

Chàng hét lớn:

- Ngưng tay!

16. Chương 16: Cuộc Diện Xoay Chiều

Miệng hét, Tần Bảo vừa bắn ra hai đạo chỉ nhằm hai thanh giới đao của hai tên đại hán bịt mặt vừa chém tới La Yến...như lần chớp.

Kềng...kềng...

Ánh lửa té rực, hai thanh giới đao chỉ còn cách La Yến chỉ chừng ba tấc thì bị chỉ lực của Tần Bảo đánh bật văng trở ra.

Giá nếu Tần Bảo không ra tay kịp, sinh mạng La Yến đã chẳng còn.

Hai tên đại hán bịt mặt kinh hãi tháo lui ba bốn bước nhìn Tần Bảo.

Hai tên bịt mặt cũng sửng sốt lên.

Bọn chúng không ngờ Tần Bảo tuổi hãy còn trẻ mà công lực cao siêu dường đó.

Đối phương chỉ sử dụng chỉ lực đã có thể đánh bại hai thanh giới đao nặng nề của bọn chúng, quả là một chuyện không thể tưởng tượng.

Hai tên đại hán bịt mặt đứng bất động nhìn Tần Bảo, chưa biết phải hành động như thế nào.

Tần Bảo cũng đứng yên nhìn hai tên đại hán bịt mặt bằng ánh mắt khinh khỉnh.

La Yến buông tiếng thở phào thoát nạn, đưa tay lau sạch mồ hôi trên trán.

Cho tới bây giờ ả mới chịu nhìn Tần Bảo.

Dưới vầng trăng sáng tỏ, gương mặt ngọc của Tần Bảo cùng với bộ y phục trắng như tuyết trông chẳng khác nào cây ngọc rung rinh trước gió.

Bất giác, đôi mắt La Yến mở tròn, trái tim đập loạn lên khi vừa nhận ra gã thiếu niên ả cho là tên bại hoại lại là một trang nam nhân tuyệt thế.

Bởi do tính tình kiêu căng cố hữu, từ lúc gặp Tần Bảo trên đường tới đây, cho đến khi ngồi với nhau trong bữa ăn, La Yến không hề nhìn mặt bất cứ là ai, nên không nhận ra dung diện của Tần Bảo.

Giờ đã nhận ra Tần Bảo là một trang thiếu niên dung mạo tuyệt vời, võ công trác tuyệt, La Yến phải sửng sốt nhìn gắn vào gương mặt ngọc của chàng.

Tên đại hán bên phải cất giọng ồm ồm:

- Tiểu tử, ngươi là ai sao lại can dự vào chuyện riêng của bọn đại gia.

Tần Bảo cười khinh:

- Ngươi muốn biết ta là ai lắm phải không?

Tên đại hán bịt mắt gật đầu:

- Phải.

Tần Bảo nhủ thầm:

- Ta hãy dọa bọn bịt mắt này để bọn chúng chạy cho rồi, đấu nhau với bọn chúng làm chi vô ích.

Nghĩ vậy Tần Bảo nói rõ từng tiếng:

- Ta chính là Tiểu sát tinh Tần Bảo, hai người đã nghe rõ rồi chứ?

Hai tên đại hán bịt mắt kinh hãi tháo lui trở lại ba bốn bước, vuông vãi đen che mặt rung rinh.

Tên đại hán bịt mắt bên phải hô to:

- Tam, tứ đệ...khẩn...

Tiếng khẩn vừa dứt, tên đại hán bịt mắt lao đi vun vút về phía cánh đồng cỏ bao la.

La Yến còn cảm giận vừa thua trận hai tên đại hán bịt mắt hét lên:

- Các ngươi chạy đi đâu!

Ả phi thân đuổi theo hai tên đại hán bịt mắt đã cách xa mười trượng.

Bên kia trận, hai tên đại hán bịt mắt bị chưởng lực của Tào Can bức lui liền liền.

Chợt nghe tiếng hô to của tên đại hán bịt mắt cầm đầu, hai tên đại hán hốt hoảng phóng mình sang ngã khác.

La Hải quát:

- Hai ngươi chạy đâu cho khỏi tiểu gia.

Gã phi thân đuổi theo hai tên đại hán bịt mắt.

Trông thấy La Hải đuổi theo bắt buộc Tào Can cũng lao mình đi nhanh như chớp...

Nháy mắt bốn người đã mất dạng giữa cánh đồng cỏ bao la...

Tần Bảo trông thấy La Yến chưa từng trải giang hồ, sợ có điều gì bất trắc, nghĩ thầm:

- Ả liễu đầu ngu ngốc, đuổi người cùng đường, nếu ta không tiếp ứng chỉ sợ ả phải chết về tay bọn kia.

Nghĩ vậy, Tần Bảo trở khinh công lướt đi như bay trên đồng cỏ...

La Yến trở khinh công thần tốc rượt theo hai tên đại hán bịt mắt, quyết giết bọn chúng.

Hai bên cách nhau chừng năm trượng.

Đang chạy, hai tên đại hán bịt mắt bỗng quay lại, nhắm vào La Yến vẫy tay.

Vèo...vèo...

Hai mũi ám khí màu đen từ bàn tay hai tên đại hán bắn vút ngay ngực La Yến.

Ngó thấy hai mũi ám khí bay tới nhanh như chớp, La Yến kinh hoàng thu hồi khinh công lộn nhào xuống đất né tránh...

Vèo...vèo...

Hai mũi ám khí trượt La Yến chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Ả vừa đứng lên, một tên đại hán bịt mặt quát:

- Nằm xuống đó.

Tiếng quát chưa dứt, hai thanh giới đao sáng ngời trong tay bọn chúng đã chém xả xuống đầu ả.

La Yến khiếp đảm không còn cách nào khác tránh né hay chống đỡ kịp nữa rú lên, nhắm mắt chờ chết...

Keng...keng...

Khi cặp giới đao chỉ còn cách đỉnh đầu không đầy một tấc, La Yến trở mắt nhìn hai tên đại hán bịt mặt.

Hai tên đại hán bịt mặt vốn đã khiếp đảm trước công lực siêu việt của Tần Bảo, vừa trông thấy mặt chẳng ai bảo ai quay mình lại lao đi vun vút...

La Yến giận dữ thét:

- Chạy đâu cho khỏi!

Ả toan phi thân đuổi theo hai tên đại hán bịt mặt nhưng Tần Bảo đã gọi:

- Dừng lại! Cô nương coi chừng trúng kế hai tên đại hán bịt mặt đó.

Nghe tiếng gọi của Tần Bảo, La Yến dừng lại, quay nhìn chàng chăm chăm.

Trái tim ả đập mạnh bồi hồi, hai má ửng hồng, dáng điệu tỏ ra e lệ, La Yến cất giọng oanh:

- Người...là...công tử, công tử là ai vậy?

Nhớ lại những lời sỉ nhục của La Yến trên đường dẫn đến cánh đồng cỏ, Tần Bảo chỉ liếc mắt nhìn La Yến, rồi quày quả bỏ đi không nói năng gì cả.

La Yến phi thân tới cản ngay trước mặt Tần Bảo, bắt buộc chàng phải ngưng bước.

Chàng vẫn nhìn ả không nói lời nào.

La Yến nở nụ cười như hoa, cất giọng dịu dàng:

- Công tử đi đâu mà vội vàng vậy? Tiểu muội có lời xin lỗi công tử về chuyện hồ đồ lúc chiều, vì lúc đó không biết công tử là ai, cứ tưởng là một tên thiếu niên bại hoại.

Tần Bảo vẫn im lặng không đáp lời, chỉ nhìn La Yến bằng ánh mắt lạnh lùng.

Không nghe Tần Bảo đáp lời, La Yến cất tiếng cười khúc khích.

Ả nói:

- Tiểu muội đã hiểu ra rồi. Công tử mới gặp chưa quen nên không trả lời, nhưng công tử đã theo tiểu muội từ lâu, hẳn phải có một chút tình niệm phải không?

Tần Bảo giật mình, nghĩ thầm:

- Ả liễu đầu đã hiểu lắm ta yêu ả, ta nào có yêu ả bao giờ. Ta hãy nói cho ả biết.

Chàng lắc đầu:

- Cô nương chớ nên hiểu lầm, tại hạ đâu có ý định đi theo cô nương bao giờ.

La Yến lại cười khúc khích:

- Tiểu muội hiểu công tử rồi. Công tử còn quá trẻ, bình sinh chưa từng yêu thương ai, nên khi gặp mỹ nhân đứng trước mặt sinh ra bối rối, không dám thú nhận lòng mình, không dám nói ra những gì mình muốn,

nên tìm cách chối quanh, chứ thực sự trong lòng lại khác. Công tử đừng ngại, hãy thản thản nói thật lòng mình, muội hiểu công tử đã yêu muội từ lúc gặp nhau trên quan đạo...

Nàng nhìn chàng:

- Muội nói vậy có đúng không?

Tần Bảo sững sốt:

- Cô nương...

La Yến ngắt lời:

- Công tử hãy nhớ, gia trang của tiểu muội ở tại dãy núi Ngũ Nhạc, có con đường nhỏ vào sâu khoảng hai mươi dặm, muội chờ tin công tử, chắc chắn gia gia trông thấy mặt công tử là người sẽ bằng lòng ngay.

Ả cười khúc khích rồi bỏ đi.

Chợt hiểu ra La Yến muốn nói gì, Tần Bảo hốt hoảng gọi giật lại:

- Cô nương hãy trở lại, không phải như thế đâu, tại hạ không hề có ý nghĩ...

La Yến ngoảnh lại nhìn Tần Bảo, lại cười khúc khích:

- Công tử hãy yên tâm, bình nhật tiểu muội chỉ nói có một lời thôi không bao giờ thay đổi, công tử hãy cùng lệnh đường tới gặp gia gia...

Rồi ả băng mình đi luôn...

17. Chương 17: Lòng Người Sâu Hiểm

Tần Bảo đứng nhìn theo chiếc bóng La Yến đến xuất thần. Chàng không thể ngờ sự tình quái dị lại xảy ra như vậy.

Chỉ vì buổi chiều, trông thấy hai con ngựa hồng tuần mỹ, chàng bật khen tuyệt đẹp, ả tưởng lầm chàng khen ả nên mới phát sinh chuyện kỳ dị này.

Tần Bảo nghĩ thầm như thế.

Chàng định chạy theo La Yến phân trần cho ả hiểu sự thực lúc chiều về chuyện hai con ngựa, nhưng ả đã hút dạng rồi, không biết phải làm sao.

Bất giác, Tần Bảo bật cười khanh khách:

- Hay...hay...Cho dù nữ nhân có tính kiêu căng, tự đại tới đâu, trái tim vẫn mềm.

* * *

Trong lúc đó, từ đằng xa Tào Can và La Hải đuổi theo hai tên đại hán bị mặt một lúc, bọn chúng chợt biến dạng đi đằng nào, tìm mãi không ra.

Tào Can lên tiếng:

- Huynh đài, chúng ta đừng đuổi nữa vô ích, bọn chúng đã trốn chạy rồi.

Tào Can dừng bước, La Hải ngưng lại, đảo mắt nhìn chung quanh tìm hai tên đại hán bị mặt.

Hắn tức giận:

- Tiểu đệ định bắt một tên bại hoại kia xem chúng là ai lại đòi phải...

Biết mình đã lỡ lời, La Hải ngừng lại không nói nữa. Dĩ nhiên gã có điều trắc ẩn.

Tào Can dò xét:

- Lúc này tiểu đệ nghe tên bịt mặt kia bắt buộc huynh phải giao nộp Đoạn Trường thảo. Hắn nói vật đó đang ở trong túi hành trang phải không?

Nghĩ không thể nào dấu Tào Can được nữa, vì hắn đã nghe rõ câu chuyện đối đáp giữa bọn bịt mặt và gã. La Hải thú nhận sự thật:

- Huynh nói đúng, vừa rồi tiểu đệ đã nói dối tên bịt mặt kia, sự thật là đệ có mang một ít Đoạn Trường thảo trong túi hành trang, nhưng không hiểu tại sao bốn tên bịt mặt đó lại biết mà đón đường ở nơi này toan chiếm đoạt.

Tào Can phăng lời:

- Huynh đòi mang Đoạn Trường thảo về La gia bảo để chế luyện chất kịch độc này thành ám khí Quỷ Kiến Sầu đó phải không?

Nghĩ tới Tào Can vừa cứu mình thoát chết trong tay hai tên đại hán bịt mặt, bắt buộc La Hải phải thành thật:

- Huynh nói đúng, ám khí Quỷ Kiến Sầu phải có chất kịch độc của Đoạn Trường thảo mới chế luyện được, ngoài ra không còn loại kịch độc nào chế được nó.

Tào Can lại hỏi:

- Huynh đòi đi lấy Đoạn Trường thảo ở địa phương nào lại phải đi ngang qua cánh đồng cỏ biên thù này?

Đến đây như đã thấy khó khăn không thể tiết lộ bí mật được. La Hải lắc đầu:

- Xin huynh đài tha thứ cho tiểu đệ, điều này đệ không thể nào dám tiết lộ cho huynh được, bởi đây là một điều cấm kỵ rất nghiêm ngặt của gia phụ đệ.

Tào Can gật gù:

- Nếu có sự cấm ngặt của tiền bối thì thôi vậy, tiểu đệ chỉ hỏi cho biết thôi chứ chẳng có gì quan trọng.

Chợt một ý niệm hiểm ác nảy ra trong đầu, Tào Can nghĩ thầm:

- Được rồi ta hãy tìm cách lấy một ít Đoạn Trường thảo đánh độc tên tiểu quỷ Tần Bảo là thượng sách.

Thầm tính trong bụng xong, Tào Can vờ vĩnh:

- Từ lâu tiểu đệ đã nghe nói tới cái tên Đoạn Trường thảo nhưng chưa từng thấy bao giờ, huynh đài có thể cho tiểu đệ xem qua không?

Do dự một lúc, La Hải khẽ gật đầu:

- Đại huynh là vị ân nhân của tiểu đệ, huynh muốn xem Đoạn Trường thảo cho biết, lẽ nào tiểu đệ lại từ chối để thất kính với huynh hay sao?

La Hải liền mở gói hành trang trên vai, lấy ra một cái gói nhỏ mở ra, nói:

- Đại huynh hãy xem, Đoạn Trường thảo là những cái lá nhỏ li ti như vậy đó.

Tào Can nhìn vào cái gói, thấy đó là những chiếc lá cực nhỏ màu đen rất dị kỳ.

Hắn đưa tay sờ soạng những chiếc lá Đoạn Trường thảo, gật gật đầu:

- Tiểu đệ đã thỏa nguyện rồi, huynh đài hãy gói lại cất nó đi.

Đang lúc nói, Tào Can rón hai ngón tay kẹp lấy mấy chiếc lá Đoạn Trường thảo rồi rút tay ra.

Vô tình không hay Tào Can đánh cắp Đoạn Trường thảo. La Hải gói lại cất vào túi hành trang.

Gã nhìn Tào Can:

- Xin cáo từ đại huynh, ngày sau sẽ gặp lại uống vài chung rượu, bây giờ tiểu đệ còn phải đi tìm nhị muội chẳng hiểu có điều gì bất trắc xảy ra hay không!

Tào Can gật đầu:

- Phải đấy. Huynh đài hãy mau đi tìm vị cô nương, báo đừng đuổi theo bọn bịt mặt rất nguy hiểm, còn tiểu đệ cũng phải đi tìm vị hiền đệ coi có chuyện gì xảy ra không?

La Hải chấp tay:

- Tiểu đệ xin cáo biệt.

Dứt câu, La Hải băng mình đi.

Chờ cho La Hải đi xa rồi. Tào Can bỏ những chiếc lá Đoạn Trường thảo vào lòng bàn tay, nhìn qua ánh trăng, thử xem có đúng hay không.

Hắn gật đầu:

- Quả không sai, đây chính là Đoạn Trường thảo chứ chẳng còn hoài nghi gì nữa.

Tào Can cười đắc chí:

- Tần Bảo ơi, số mạng của người tới đây kể như chấm dứt rồi, nên mới khiến xui đêm nay gã tiểu tử họ La mang theo Đoạn Trường thảo tới đây, ta mới có kịch độc cho người uống...Ha ha ha ha ha ha...

Hắn nghiêng rằng:

- Cũng bởi tại người chiếm đoạt người yêu ta Mộ Anh, ta đã theo đuổi nàng từ mấy năm trời biết bao nhiêu công lao khổ cực nên bắt buộc ta phải hạ độc thủ với người...

Nhắm tính phút giây, Tào Can vui mừng:

- Đúng rồi, trước nhất ta thừa cơ hội người không lưu tâm đánh độc cho người chết. Người chết rồi ta sẽ trở về núi Tây Nhạc nói dối lão sư phụ lẩm cẩm kia rằng người đã bị trúng nhảm ám khí Đoạn Trường châm của bọn sát thủ bịt mặt Đoạn Hồn giáo, còn lại một ít ta bỏ vào bình trà cho lão sư phụ uống giết luôn lão cho rảnh nợ. Cuối cùng, ta thừa lúc Mộ Anh không lưu ý ta điểm huyết nàng cho nàng mê man, cưỡng bức nàng vài lần, khi ván đã đóng thuyền, tất nhiên nàng phải bằng lòng kết duyên phu phụ cùng ta. Ta và nàng hưởng hạnh phúc thần tiên trọn đời...Ha ha ha...ha ha ha...

Tần Can cười híp mắt...

- Tào sư huynh cười gì vậy?

Giọng nói ảm áp của Tần Bảo vọng vào tai Tào Can.

Tào Can giật mình quay phắt lại, trông thấy Tần Bảo đứng phía sau lưng từ bao giờ hắn không hề hay biết.

Không biết Tần Bảo có nghe lọt những lời nói vừa rồi hay không. Tào Can lúng túng, ngập ngừng.

Nhưng là một thiếu niên rất giáo hoạt, Tào Can nhanh trí đáp ngay:

- À...huynh cười hai cái tên đàn ông bịt mặt kia trông qua hùng hùng, hổ hổ, hung tợn khác thường, tưởng bọn chúng công lực cao cường quán chúng nào ngờ huynh chỉ xuất có hai chiêu bọn chúng khiếp đảm bỏ chạy đi như loài chuột không bằng. Tần nhị đệ thấy có đáng cười không?

Tần Bảo vô tâm khen ngợi:

- Chương pháp của sư huynh là do nơi nhạc phụ tiểu đệ truyền cho, mà nhạc phụ là một trong lục đại kỳ nhân, làm thế nào hai tên đàn ông bịt mặt kia đấu nổi với sư huynh mà không bỏ chạy trốn chết, có lẽ sư huynh cũng nương tay, bằng không bọn chúng chết cả rồi phải không?

Tào Can gật đầu lia lịa cố che dấu sự lúng túng, bối rối vì không hiểu vừa rồi Tần Bảo có nghe lọt những lời nói của hắn hay không.

Hắn nói:

- Tần nhị đệ quả thật thông minh ít ai bì kịp. Tất nhiên ngu huynh nhẹ tay chỉ sử dụng có ba thành cho hai chiêu, bằng không hai tên đàn ông bịt mặt kia đã mất mạng từ lâu, đâu còn gì để bỏ chạy trốn chui trốn lủi.

Sợ Tần Bảo phát giác ra sự giả dối, Tào Can chuyển sang chuyện khác:

- Nay Tần nhị đệ, lúc này nhị đệ theo hỗ trợ ả liễu đầu, ngu huynh trông thấy ả đuổi theo hai tên bịt mặt, có chuyện gì bất trắc cho ả không?

Tần Bảo thành thật:

- ả liễu đầu họ La suýt chết do thanh gươm của hai tên bịt mặt, tiểu đệ kịp thời đánh bại bọn chúng cứu ả, hai tên kia bỏ chạy ả lại đuổi theo, nếu đệ không sử dụng chỉ lực đánh bật hai thanh gươm đao ả đã chết rồi.

Tần Can hỏi:

- ả liễu đầu có còn mắng nhiếc, sỉ vả Tần nhị đệ như buổi chiều nữa không?

Tần Bảo lắc đầu:

- ả không mắng nhiếc tiểu đệ nữa, ả lại hẹn tiểu đệ tới núi Ngũ Nhạc gặp gia gia ả.

- ả bảo Tần nhị đệ tới gặp gia gia ả để làm gì?

- ả bảo tiểu đệ tới gặp gia gia ả để nói chuyện cầu hôn ả, chắc chắn gia gia của ả sẽ bằng lòng. Đại sư huynh nghĩ có buồn cười chưa, đệ đã có vị hôn thê Mộ Anh rồi, làm thế nào đáp ứng tình yêu của ả được.

Tào Can gật đầu:

- Đúng...đúng. Tần nhị đệ quả là có cái số đào hoa, đi đâu cũng có các mỹ nhân tuyệt sắc yêu thương cầu khẩn, ngu huynh vô cùng khâm phục.

Hắn giả lả cố che giấu sự toan tính thâm độc mưu hại Tần Bảo vừa rồi.

Tần Bảo vô tình nghĩ hắn là đại sư huynh, làm sao hiểu rõ thâm tâm của hắn.

Tào Can bảo:

- Tần nhị đệ, bây giờ chúng ta hãy trở vào trại xem có chuyện gì nữa không.

Tần Bảo gật đầu. Hai người đi nhanh vào trại.

18. Chương 18: Khẩu Phật Tâm Xà

Phía đằng kia La Hải cũng gặp lại La Yến mặt tươi như hoa.

Ả nghĩ: chắc chắn Tần Bảo sẽ tới Ngũ Nhạc cầu hôn theo lời đã hẹn.

La Yến hỏi La Hải:

- Đại ca, hai tên bịt mặt quái quỷ kia bỏ chạy đi đâu rồi, đại ca có giết được tên nào không?

La Hải lắc đầu:

- Bọn chúng đã bỏ chạy đi biệt dạng, ngu huynh và vị đại huynh kia đuổi theo không kịp. Huynh trở lại tìm muối xem có chuyện gì hay không.

Chúng ta hãy đi lòng sục coi bọn chúng ở nơi nào.

La Yến lắc đầu:

- Muối không việc gì cả. Thôi bỏ qua đi đại ca, đuổi theo chúng chẳng ích lợi gì.

La Hải ngạc nhiên:

- Hôm nay nhị muội thật là lạ. Bình thường gặp chuyện như thế này, có bao giờ muội chịu buông tha cho bọn bại hoại đâu, sao hôm nay muội lại hiền lành như vậy.

La Yến cười khúc khích:

- Đại ca chưa hiểu tại sao tiểu muội buông tha bọn bịt mắt kia ư?

La Hải lắc đầu:

- Ngu huynh có hiểu gì đâu. Tại sao nhị muội hãy nói cho huynh nghe?

La Yến ra vẻ bí mật:

- Tại vì tiểu muội đang có một oan gia theo đuổi bên muội, nên muội bỏ qua chuyện đó.

La Hải mở to hai mắt:

- Oan gia nào vậy?

La Yến trịnh trọng:

- Oan gia của tiểu muội là cái gã thiếu niên có gương mặt khôi ngô tuấn tú đó. Vô công của gã rất cao cường, chỉ một chiêu đánh bại hai tên bịt mắt, bọn chúng khiếp sợ phải bỏ chạy. Gã có tình ý với muội. Đại ca trông gã có được không?

La Hải gật đầu lia lịa:

- Được chứ. Gã đó với nhị muội thật là xứng đôi vừa lứa, lại nữa, công lực của gã tuyệt luân. Gã là con nhà danh vọng chứ chẳng phải bình thường. Muội kết duyên với gã rất xứng đáng. Ngu huynh mừng cho muội.

La Yến cười đắc chí:

- Tiểu muội chọn vị hôn phu thì đâu có lầm được đại ca, trước sau gì gã cũng tới bảo trang bá kiến gia gia chúng ta, cầu hôn muội. Chắc hẳn gia gia trông thấy diện mạo tuấn tú của gã sẽ bằng lòng nhìn nhận gã là rể đông sàng ngay. Đại ca thấy muội nói có đúng không?

La Hải gật đầu:

- Đúng không sai. Gia gia cũng đang tìm người tài ba để bành trướng thế lực Quỷ Kiếm Môn trên khắp giang hồ, chắc chắn gia gia sẽ nhìn nhận gã.

La Hải hỏi:

- Nhị muội gã nói bao giờ tới gặp gia gia cầu hôn muội?

La Yến lắc đầu:

- Gã chưa nói, nhưng cứ theo tình ý của gã đối với tiểu muội từ buổi chiều, có lẽ nay mai gã sẽ tới La gia bảo cầu hôn muội chứ không lâu.

Ả hỏi La Hải:

- Đại ca, chúng ta trở vào gian trại chứ?

La Hải lắc đầu:

- Chúng ta không nên trở vào đó. Chúng ta hãy đi ngay từ bây giờ.

La Yến ngạc nhiên:

- Tại sao vậy đại ca. Tại sao chúng ta phải đi ngay từ bây giờ? Có điều gì trở ngại phải không?

- Tại vì nếu anh em chúng ta còn ở lại đây, bọn bịt mắt kia đi gọi đồng bọn chúng kéo tới đây đông đảo, chúng ta sẽ không tài nào chống nổi, nếu để bọn chúng chiếm đoạt cái gói Đoạn Trường thảo, ngu huynh và nhị muội đắc tội với gia gia, gia gia sẽ quở phạt nặng nề. Thưa lúc này, chúng ta lên đường đi suốt đêm nay tránh trước khi bọn chúng kéo tới.

La Yến chột buồn:

- Tiểu muội định gấp gã nói lại một lần nữa, nhưng thôi cũng được, nay mai gã tới gia trang muội gấp lại gã cũng chẳng muộn màng gì.

La Hải giục:

- Nhị muội, chúng ta đi mau.

La Hải và La Yến đi nhanh tới hai con hồng mã, leo lên lưng len lén rời xa các gian trại chăn nuôi, rồi phi nhanh về hướng biên thùy trung thổ...

Lúc bấy giờ, trong các gian trại, bọn gia nhân và trai gái đã thức giấc, lần lượt chạy tới gian trại của lão nhân chủ trại xem chuyện gì vừa xảy ra.

Lão nhân chủ trại cũng vừa tỉnh giấc, khoác vội chiếc trường y bước ra ngoài.

Tào Can và Tần Bảo cũng vừa đi tới.

Lão nhân trại chủ hỏi mau:

- Nhị vị công tử, chuyện gì xảy ra ở ngoài này? Lão phu nghe hình như có tiếng kẻ nào đó đến phá phách phải không?

Tần Bảo đáp ngay:

- Thưa lão trưởng, vừa rồi có bốn tên bịt mặt tới đây khuấy rối, anh em bọn tiểu bối đánh bọn chúng bỏ chạy về hướng này...

Chàng trở tay về phía đồng cỏ.

Lão nhân chủ trại cau mày:

- Bốn tên bịt mặt kia là thù nhân của nhị vị công tử đi tìm thủ phải không?

Tần Bảo lắc đầu:

- Thưa lão trưởng, bốn tên bịt mặt không phải thù nhân của anh em tiểu bối, bọn chúng tới đây gọi hai anh em gã thiếu niên áo gấm họ La ra ngoài gây sự đánh nhau, nên an hem tiểu bối phải can thiệp cứu nguy họ.

Lão nhân chủ trại gật đầu khen:

- Nhị vị công tử quả là hào hiệp, hai an hem gã thiếu niên đối xử với nhị vị công tử không hảo cảm, vậy mà thấy người lâm nguy vẫn ra tay cứu nạn, thật đáng khen, lão phu vô cùng hâm mộ.

Tần Bảo từ tốn:

- Lão trưởng quá khen đó thôi. Thực long bọn tiểu bối không muốn có cuộc đổ máu xảy ra nơi này, sẽ gây phiền phức cho lão trưởng và cũng không nỡ đành để mặc cho hai anh em họ La chết trong tay bốn tên bịt mặt.

Lão nhân trại chủ hỏi:

- Công tử có biết bốn tên bịt mặt kia là ai không?

Tần Bảo lắc đầu:

- Tiểu bối không biết bọn bịt mặt là ai, có lẽ họ từ vùng trung thổ vào đây tìm hai anh em họ La, đòi hỏi một món vật gì đó, hai người này từ chối nên xảy ra trận đánh nhau ngoài đồng cỏ vừa rồi.

Đưa mắt nhìn ra ngoài đồng cỏ không có bóng người, lão nhân trại chủ hỏi:

- Còn gã thiếu niên họ La và vị cô nương kiêu hãnh kia ở đâu sao không thấy?

- Có lẽ hai anh em họ La đã đi xa rồi, lúc còn ngoài đồng cỏ tiểu bối nghe có tiếng vó ngựa chạy về hướng biên thùy giáp với Trung thổ.

Lão nhân chủ trại hừ nhạt:

- Thật là vô nghĩa, vô tình, hai anh em thiếu niên đó ra đi không có một lời chào từ giả, muốn đến cứ đến, muốn đi cứ đi, chẳng xem lão phu ra làm sao cả.

Lão bảo:

- Thôi bỏ qua chuyện đó đi, nhị vị công tử hãy trở vào trong uống trà cùng lão phu.

Ba người trở vào trong gian trại, tên gia nhân bưng kỷ trà ra. Lão nhân chủ trại, Tần Bảo, Tào Can vừa uống trà vừa trò chuyện mãi khi tới vầng trăng sắp lặn mới chia tay nghỉ ngơi...

19. Chương 19: Chuẩn Bị Hạ Độc Thủ

Sáng ra, Tần Bảo và Tào Can thức dậy rất sớm tới gian trại vấn an lão nhân trại chủ.

Lão nhân trại chủ tỏ lòng lưu luyến Tần Bảo, cầm giữ hai người ở lại một ngày, làm thịt một con dê, nấu mấy món ăn đãi đằng, đưa hai người đi xem qua các chuồng lừa, ngựa và cánh đồng cỏ xanh bao la.

Qua ngày sau, Tần Bảo, Tào Can từ biệt lão nhân trại chủ lên ngựa ra đi.

Hai con tuấn mã song song chạy nhanh trên cánh đồng cỏ xanh ngát tận chân trời.

Đang đi, chợt Tần Bảo quay sang Tào Can:

- Tào sư huynh có biết bốn tên bịt mặt xuất hiện kia là môn đồ của phái nào không?

Tào Can lắc đầu:

- Ngu huynh không rõ bốn tên bịt mặt kia là ai, mãi suy nghĩ mấy ngày vẫn không dò ra lại lịch của chúng.

Hắn hỏi lại Tần Bảo:

- Tần nhị đệ có hiểu bốn tên bịt mặt đòi anh em họ La giao nộp cái gói gì không?

Tần Bảo lắc đầu:

- Đệ không hiểu, nhưng lúc này tên bịt mặt bảo La Hải cái gói đó là Đoạn Trường thảo. Bốn tên bịt mặt liều chết đánh nhau với hai anh em họ La như vậy, Tào sư huynh biết trong đó có đúng là Đoạn Trường thảo không?

- Cái gói đó đựng Đoạn Trường thảo đấy.

Tần Bảo trố hai mắt:

- À! Thế ra hai anh em họ La có mang Đoạn Trường thảo theo trong mình.

- Đúng vậy, cũng chỉ vì hai anh em họ La mang Đoạn Trường thảo theo trong mình, nên bốn tên bịt mặt chặn đường toan chiếm đoạt lấy.

- Chẳng lẽ bốn tên bịt mặt là môn đồ của Đoạn Hồn giáo, toan cướp lấy Đoạn Trường thảo của hai anh em họ La mang về cho Thái quân giáo chủ của chúng để chế luyện ám khí Đoạn Trường châm?

- Không đúng, tên bịt mặt cầm đầu đã nói bọn hắn không phải là người của Đoạn Hồn giáo, theo huynh nghĩ hẳn nói thật chứ không hề giả dối.

- Hai anh em họ La đi lấy Đoạn Trường thảo đem về luyện ám khí Quỷ Kiến Sầu phải không Tào sư huynh?

- Đúng không sai.

Tần Bảo gật đầu tỏ ra hiểu biết:

- Tào sư huynh, ám khí Đoạn Trường châm và ám khí Quỷ Kiến Sầu, món nào độc hơn?

- Âm khí Đoạn Trường châm và âm khí Quỷ Kiến Sầu tương tự như nhau, có điều kẻ trúng nhằm âm khí Đoạn Trường châm chết nhanh hơn âm khí kia khoảng nửa ngày.

- Âm khí Đoạn Trường thảo và âm khí Quỷ Kiến Sầu đều dùng kịch độc Đoạn Trường thảo chế luyện ra phải không Tào sư huynh?

- Đúng rồi, hai món âm khí này đều lấy chất kịch độc từ Đoạn Trường thảo chế luyện do đó tương tự nhau, cách chế luyện của Đoạn Hồn giáo cao siêu hơn La gia môn.

Chợt nhớ lại một chuyện, Tần Bảo hỏi Tào Can:

- Tào sư huynh có biết cứ địa của Đoạn Hồn giáo ở trong địa phận nào không?

Tào Can nghĩ thầm:

- À ra người muốn chết đây. Được rồi, ta sẽ tìm kẻ lừa gạt người tới vùng cấm địa Đoạn Hồn giáo cho tên Thái Quân giáo chủ giết người bằng kịch độc Đoạn Trường châm, khỏi sợ cái lão sư phụ lẩm cẩm kia hoài nghi ta hạ sát người giữa đường, sau đó ta sẽ bí mật thi hành theo diệu kế đã dự định, trước sau gì ta cũng đoạt lại Mộ Anh trong tay người.

Tào Can đáp nửa vờ:

- Ngu huynh chưa rõ cứ địa của Đoạn Hồn giáo, nhưng nếu Tần nhị đệ muốn tìm, huynh sẽ tình nguyện cùng đi với nhị đệ khám phá cho bằng được sào huyệt của chúng.

Tần Bảo xúc động:

- Đa tạ Tào sư huynh đã hết lòng với tiểu đệ, ân tình này đệ xin ghi nhớ đến trọn đời chẳng bao giờ dám quên.

Thấy Tào Can lịch lãm trên giang hồ chuyện gì cũng đều biết, Tần Bảo hỏi tiếp:

- Tào sư huynh có biết lão chủ nhân trồng Đoạn Trường thảo là nhân vật nào không?

Tào Can hỏi lại Tần Bảo:

- Tần nhị đệ định gặp lão chủ nhân Đoạn Trường thảo?

- Đúng vậy.

- Tần nhị đệ gặp lão có chuyện gì?

- Tiểu đệ gặp lão để hỏi lão khám phá ra một chuyện quan trọng từ lâu đã không tìm ra.

- Chuyện gì Tần nhị đệ có thể nói cho ngu huynh biết được hay không?

- Dĩ nhiên là được, tiểu đệ gặp lão để tìm chân tướng tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo.

Tào Can ngạc nhiên:

- Tần nhị đệ tìm cách nào?

- Tiểu đệ gặp lão sẽ tìm lời khéo léo, hoặc tặng lão vài hạt minh châu hỏi tên thật của tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, vì quyền lợi chắc chắn lão sẽ nói thật, bởi vì lão là một tay thương mại thấy tiền là phải động tâm.

Tào Can buông dây cương ngựa vỗ tay:

- Tần nhị đệ quả thật cao minh, liệu việc như thần, ngu huynh vô cùng khâm phục. Chúng ta sẽ đi tìm lão chủ nhân trồng Đoạn Trường thảo, chắc chắn nhị đệ sẽ toại nguyện.

Hắn vờ như chưa hề hay biết gì đến biến cố Tần gia bảo.

- Tần nhị đệ có mối thâm thù với tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo phải không?

Tần Bảo thành thật:

- Tào sư huynh nói đúng, tiểu đệ có hai mối thù phải trả trên mình tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo.

- Hai mối thù gì?

- Mối thù thứ nhất tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo đã sát hại phụ thân tiểu đệ. Mối thù thứ hai hẳn sai hai tên sát thủ bịt mặt ám kích lão đại tiền bối Nhạc Vô Xa bằng ám khí Đoạn Trường châm.

- Lão đại kỳ nhân Nhạc Vô Xa có mối liên hệ gì với Tần nhị đệ lại phải báo thù?

- Lão đại tiền bối là nội tổ của người nghĩa muội của tiểu đệ nên phải báo thù.

- Người nghĩa muội của Tần nhị đệ tên gì?

- Nhạc Phụng Giao.

- Hiện nay nàng ở nơi đâu?

- Nàng đang ở tại Tần gia trang của tiểu đệ trong dãy núi cách thị trấn Khai Sơn chừng bốn mươi dặm.

Tào Can cười khanh khách...

Tần Bảo ngạc nhiên:

- Tào sư huynh cười gì vậy?

Tào Can lắc đầu:

- Không có gì. Ngu huynh thấy Tần nhị đệ là một trang nam tử tuyệt thế hào hoa, nên huynh nghĩ có lẽ người nghĩa muội của nhị đệ chắc chắn phải là một trang mỹ nhân tuyệt sắc nhị đệ mới ưng thuận kết nghĩa huynh muội, có đúng không?

Tần Bảo đỏ bừng cả mặt:

- Tào sư huynh chế nhạo tiểu đệ rồi đó. Sự thật đúng như lời sư huynh nói, Nhạc Phụng Giao là một trang mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng không phải nàng xinh đẹp tiểu đệ mới kết tình nghĩa huynh muội, mà chỉ vì một duyên kỳ ngộ, lúc lão đại tiền bối Nhạc Vô Xa sắp chết có ký thác nàng lại cho đệ hãy chu toàn cho nàng, đệ đã nhận lãnh tất phải lo lắng cho nàng.

Tào Can à một tiếng im đi không hồi nữa.

Cặp tuần mã song song phi nhanh.

Mặt trời mọc, chiếu ánh hồng rực rỡ, từng đám lửa, ngựa chạy tung tăng trên cánh đồng cỏ xanh ngát bao la trông vô cùng ngoạn mục.

Cặp tuần mã đi khoảng bốn, năm dặm, chợt Tào Can nói:

- Tần nhị đệ, chúng ta hãy hủy bỏ cuộc hành trình sang xứ Hồi này, trở lại Trung thổ.

Tần Bảo kinh ngạc:

- Tại sao chúng ta lại hủy bỏ chuyến đi sang xứ Hồi này Tào sư huynh?

- Ngu huynh vừa chợt nhớ ra cứ địa của bọn Đoạn Hồn giáo không phải ở ngoài quan ngoại mà là ở trong một khu vực nào đó trong hai miền Trung thổ nên phải quay trở lại.

Tần Bảo gật đầu:

- À, nếu cứ địa Đoạn Hồn giáo ở trong vùng Trung thổ chúng ta sang xứ Hồi làm chi.

Hai con tuần mã quay lại, chạy nhanh về hướng biên thùy quan ngoại.

Sang chiều hôm sau, người ngựa Tần Bảo, Tào Can về tới một thị trấn nhỏ không tên, chỉ gọi là thị trấn biên thùy.

Nơi đây, thổ dân bản xứ cùng người dân Trung thổ sống bằng nghề săn thú và chăn nuôi đủ loại lừa ngựa, lạc đà, trâu dê và các loại súc vật khác.

Họ là những người dân tánh tình mộc mạc, chất phát, hồn hậu, vui tươi trong cảnh thái hòa.

Tần Bảo, Tào Can xuống ngựa dắt vào trong thị trấn, tìm một khách điểm thuê hai gian.

Cả hai đi tắm gội bởi cuộc hành trình trên cánh đồng cỏ cát bụi bám đầy người.

Tào Can như hứng chí:

- Tần nhị đệ, trải qua đoạn đường dài gần ngàn dặm, bây giờ ngu huynh cảm thấy thèm rượu. Vậy chúng ta hãy tìm một tửu quán uống vài vò rượu tẩy trần.

Tần Bảo tán đồng:

- Phải đấy, chính tiểu đệ cũng đang thèm rượu. Chúng ta hãy mau đi tìm tửu quán uống vài vò rượu, gọi là tổng uế trải qua giai đoạn đường xa.

Tần Bảo, Tào Can rời khỏi phòng, xuống đường tìm một tửu quán vắng vẻ, chọn chiếc bàn bên góc phải ngồi xuống ghế.

Tần Bảo gọi tên tiểu nhị dọn ra hai món thịt rừng và hai vò rượu hâm nóng.

Hai người cùng ăn uống.

Vừa ăn uống, Tào Can vừa nghĩ thầm:

- Được rồi, hôm nay ta ép người uống rượu thật say. Ta để sẵn một bình trà trong phòng người, chừng nào thức giấc người sẽ uống bình trà đó, và người sẽ ngủ một giấc ngàn thu.

Trong lòng Tào Can vô cùng hoan hỉ khi đã nghĩ ra diệu kế giết Tần Bảo một cách âm thầm và bí mật.

Hắn gọi hết vò rượu này đến vò rượu khác cố mời mọc Tần Bảo uống cho tới khi không còn uống nổi nữa.

Tần Bảo nhìn Tào Can cất giọng lẽ nhè:

- Tào sư huynh, tiểu đệ không còn uống nổi nữa rồi, sư huynh hãy trả tiền rượu thịt, chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi rồi sáng mai sẽ lên đường.

Trông thấy Tần Bảo đã say túy lúy, Tào Can thầm mừng, khẽ gật đầu:

- Tần nhị đệ uống không nổi nữa thì thôi, ngu huynh sẽ gọi tên tửu bảo tính tiền, đưa nhị đệ về phòng nghỉ ngơi.

Tào Can gọi tên tửu bảo đứng gần đó tới trả tiền rượu thịt, dìu Tần Bảo rời khỏi tửu quán, trở lại khách điểm đưa lên phòng tửu điểm. Hắn đặt Tần Bảo lên giường, rồi trở ra khép cửa lại.

Hắn quay trở lại căn phòng Tần Bảo, trước khi vào phòng hắn lấy mấy chiếc lá li ti Đoạn Trường thảo bỏ vào bình trà rồi bước vô đặt trên bèn.

Nhìn Tần Bảo ngủ say như chết, cất tiếng ngáy như sấm, Tào Can nghiêng răng:

- Tần Bảo, cũng chỉ tại vì người cướp đoạt người yêu Mộ Anh trong tay ta, nên người phải chết thảm bởi kịch độc Đoạn Trường thảo. Sáng mai ta sẽ trở lại đây, đưa tử thi người trở về núi Tây Nhạc nói với cái lão sư phụ lắm cớ rằng người bị bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo đánh độc dọc đường, chắc chắn lão không thể nào nghi ngờ ta được.

Tào Can nhếch một nụ cười thâm hiểm, nhìn Tần Bảo lần chót, bước ra khỏi cửa phòng, trở về phòng hắn với một niềm hoan hỉ vô biên...

20. Chương 20: Bình Trà Kịch Độc

Ngủ một giấc dài tới khuya, Tần Bảo tỉnh rượu ngồi lên nhìn thấy gian phòng tối om mới hay trời đã về đêm từ lâu rồi.

Chàng bước xuống giường tìm một cây nến chủ phòng đã đặt sẵn thấp lên sáng cả gian phòng.

Tần Bảo ngồi trở xuống giường nghe cơn say đã dịu đi chín phần, nhắm mắt lại điều tức.

Trải qua nửa thời thần các huyết đạo đã trở lại bình thường, Tần Bảo mở mắt ra.

Chàng ngồi trầm tư hồi tưởng những chuyện đã qua. Từ lúc chàng dần bước trên giang hồ cho tới nay.

Chợt Tần Bảo nhớ tới mười viên Bồi Ngươn Chân Dương của lão đại kỳ nhân Đô Dị Tẩu tặng cho chàng.

Tần Bảo khê thầm:

- Ô, ta hãy uống mười viên Bồi Ngươn Chân Dương cho cơ thể được cường tráng, nội lực gia tăng như lão đại kỳ nhân đã dặn, để có thêm công lực đối phó với bọn sát thủ Đoạt Hồn giáo và tên Thái Quân giáo chủ.

Tần Bảo thò tay vào long lấy chiếc hộp nhỏ trút hết mười viên Bồi Ngươn Chân Dương bỏ vào miệng nuốt chửng.

Chàng bất ý chưa nhận ra bình trà trên bàn, lại vận chân khí trợ giúp linh đan truyền sang ngũ tạng lục phủ, hý vọng nội lực sẽ chóng gia tăng.

Nào ngờ chỉ trong chốc lát Tần Bảo nghe trong cơ thể như có trận lửa cháy ngùn ngụt, mồ hôi toát ra ướt đầm mình, hơi thở nóng bỏng, tay chân rã rời.

Đây là triệu chứng Tần Bảo đã trúng nhằm kịch độc trong vò rượu đã uống tại tửu quán.

Chỉ trong nháy mắt cổ họng Tần Bảo nóng rực như nung lửa, mắt mờ, tai điếc, đầu óc hoa lên, một cơn khát khủng khiếp đến không chịu nổi.

Tần Bảo bước xuống giường định ra đường tới tửu quán gọi trà ra uống.

Nhưng chàng chợt ngưng lại vì vừa nhận ra có bình trà đặt trên bàn.

Tần Bảo cầm bình trà kê vào miệng uống ừng ực một hơi hết sạch chẳng còn một giọt nào.

Uống cạn bình trà, Tần Bảo ngã ra nằm trên giường đắm chìm trong vô thức, chẳng còn hay biết điều gì nữa cả...

Tào Can đứng phía ngoài cửa phòng nhìn rõ, lòng mừng khôn tả.

Hắn nhủ thầm:

- Hãy ngủ giấc ngàn thu đi, sáng mai ta sẽ nhật xác người đưa về núi Tây Nhạc.

Tào Can trở về phòng, trong lòng khắp khởi đỉnh ninh Tần Bảo uống bình trà kịch độc vừa rồi. Dĩ nhiên kẻ tình thù của hắn sẽ chết trong đêm nay.

Hắn lẩm bẩm:

- Sáng mai ta sẽ trở sang phòng gã, tri hô lên cho mọi người chạy tới, có bằng chứng gã trúng kịch độc trong bình trà chết chứ không phải do ta gây ra. Ta đi tìm một cỗ xe song mã đưa thi thể gã trở về núi Tây Nhạc là thượng sách... Ha ha ha... Ha ha ha...

Tào Can cười đắc chí, nằm xuống giường phút chốc thiếp đi trong giấc mộng.

Trong giấc mộng hắn thấy hắn và Mộ Anh mặc đồ cưới đứng trước bàn thờ tổ tiên bái lễ, rồi hắn vòng tay qua lưng nàng đi lên phòng hoa chúc.

Hắn bế nàng lên giường, thất bảo có ánh hoa đăng soi ánh sáng huyền diệu, sau đó trút bỏ y xiêm nàng, một pho tượng trắng như tuyết lộ lộ, xuất hiện trước mắt.

Hắn run rẩy chồm lên thân ngọc của Mộ Anh.

Cộp... cộp... cộp...

Đang nằm mơ giấc mộng đẹp bỗng nghe có tiếng gõ cửa phòng, Tào Can giật mình mở bừng hai mắt mới hay mình vừa nằm mộng.

Hắn ngồi lên cất tiếng cười khoái trá:

- Mộng tức là thực, ta đã thành công rồi, hãy mau sang phòng gã...

Cộp... cộp... cộp...

Tào Can giật mình quay nhìn ra cánh cửa phòng.

Tào Can lẩm bẩm:

- Là thật! Ai gõ cửa phòng vào buổi sáng này. Tên tiểu nhị gọi có chuyện gì đây.

Bỗng hắn vui mừng reo lên:

- A! Ta hiểu rồi, chắc gã tiểu nhị phát giác tên Tần Bảo chết nên mới gõ cửa phòng ta.

Tào Can vô cùng hoan hỉ mặc vội chiếc áo, bước tới cánh cửa phòng.

Hắn nhanh tay mở cánh cửa ra:

Một người xuất hiện trước mặt hắn như cây ngọc rung rinh trước gió.

Tào Can kinh hãi kêu thảm:

- Trời... Tần Bảo... chưa chết...

Tào Can trở to hai mắt sững sờ nhìn Tần Bảo, mồm há hốc, cổ họng nghẹn cứng chẳng thốt ra được một lời.

Quả là một chuyện giống như chuyện hoang đường không thể nào tưởng tượng nổi.

Rõ ràng hắn đã bị kịch độc Đoạn Trường thảo trong bình trà và hắn đã quay trở lại, trong thấy Tần Bảo uống cạn, sao gã không chết?

Tào Can nghĩ thảm như thế.

Hắn hoang mang trong lòng khôn tả, sắc mặt biến đổi liên từ màu xanh chuyển sang màu tái xám.

Tào Can thảm lo sợ Tần Bảo đã phát giác trong bình trà có chất kịch độc Đoạn Trường thảo sẽ vô cùng tai hại cho hắn.

Bởi vì đem qua chính hắn tới tửu quán gọi bình trà đem về phòng cho Tần Bảo, không thể nào chối cãi được.

Tào Can chôn chân tại chỗ đứng nhìn Tần Bảo chờ xem phản ứng ra sao.

Trông thấy sắc diện bất bình thường của Tào Can, Tần Bảo hết sức ngạc nhiên.

Chàng nhìn Tào Can lo lắng:

- Kìa, Tào sư huynh làm sao vậy? Sư huynh có bệnh gì hay không, sao sắc mặt tái xanh như vậy?

Tào Can lúng túng:

- Ngu huynh... ngu huynh... À, huynh chào Tần nhị đệ. Nhị đệ tới sớm...

Tần Bảo ngắt lời:

- Tiểu đệ tới đây sớm gọi cửa để hỏi Tào sư huynh một chuyện xem thế nào.

Tào Can kêu khê thảm:

- Chết rồi! Gã đã khám phá ra trong bình trà có kịch độc Đoạn Trường thảo.

Hắn lấp bắp:

- À... Tần nhị đệ tới gặp ngu huynh... có chuyện gì. Hay là chúng ta...

Tần Bảo nhìn Tào Can thông thả:

- Tiểu đệ tới đây gặp Tào sư huynh muốn biết đêm qua có phải sư huynh đem bình trà vào đặt trên bàn trong phòng của đệ hay không? Xin huynh hãy nói cho đệ biết.

Tào Can lại than khê:

- Trời hại ta rồi... Gã đã biết ta bỏ kịch độc trong bình trà nên mới nói như vậy.

Hắn tái xanh cả mặt, nói lắp bắp:

- Bình trà đó ngu huynh... ngu huynh bình trà đó...

Tần Bảo tươi cười:

- Tiểu đệ tạ ơn Tào sư huynh đã đem bình trà đó cho đệ uống nên mới...

Tào Can chặn lời:

- Sao? Tần nhị đệ uống rồi sao?

Tần Bảo chậm rãi:

- Cũng nhờ bình trà của Tào sư huynh, tiểu đệ mới còn sống gặp sư huynh, bằng không đệ đã chết rồi.

Chàng hỏi:

- Có phải Tào sư huynh đã bỏ thần đan vào bình trà đó phải không?

Tào Can ấp úng:

- Thần đan...

Tần Bảo nói mau:

- Đêm qua sau khi tiểu đệ tỉnh rượu vào lúc nửa đêm, ngồi trên giường nghĩ ngợi viển vông, chợt nhớ tới mười viên Bồi Ngươn Chân Dương của lão đại kỳ nhân Đô Dị Tẩu tặng cho lúc trên đỉnh núi Tây Nhạc, đệ uống hết mười viên đó, với ý định tăng cường nội lực, nào ngờ không bao lâu trong tim gan của đệ như có trận lửa thiêu, mắt mờ tai điếc, đệ hốt hoảng tưởng mình trúng kịch độc lo sợ khôn cùng, cơn khát lại dấy lên, bỗng thấy bình trà đặt trên bàn, đệ uống hết sạch, uống xong, đệ nằm mê man không biết gì cả, chừng trời đã sáng, đệ tỉnh lại tất cả trở lại bình thường, hình như nội lực tăng thêm chừng hai mươi nam, đệ hoài nghi Tần sư huynh có bỏ thần đan gì đó trong bình trà hóa giải nhiệt độ khủng khiếp trong cơ thể của đệ do mười viên Bồi Ngươn Chân Dương đệ đã uống quá nhiều, quên đi lời dặn dò của lão đại nhân Đô Dị Tẩu...

Chấp hai tay trước mặt Tào Can, Tần Bảo cung kính:

- Vì vậy, tiểu đệ sang đây vạn tạ công ơn cứu mạng của Tào sư huynh...

Chợt hiểu ra, Tào Can kêu thảm:

- Trời hại ta rồi! Ta quả là ngu ngốc. Ta không ngờ bỏ kịch độc Đoạn Trường thảo trong bình trà lại cứu mạng gã khỏi chết vì gã uống linh đan nhiều quá, nếu ta không đem bình trà bây giờ gã đâu còn đứng đây đa tạ.

Hắn cố gương gật đầu lia lịa:

- Phải... phải... Chính ngu huynh có bỏ một viên linh đan trong bình trà đem vào phòn Tần nhị đệ, vì sợ đêm qua nhị đệ quá say sẽ bị nhiễm phong sương. Viên linh đan đó gọi là “Xu Độc Hoàn”, công hiệu như thần, vì vậy nhị đệ uống vào là hóa giải nhiệt độ trong tức khắc.

Nhìn Tần Bảo nhận ra chỉ có một đêm mà thần thái khác thường, dĩ nhiên nội lực đã gia tăng gấp bội, Tào Can nghe như có ai xé nát cả tâm can, cơn phẫn hận dâng lên cùng cực trong lòng, ánh mắt tia ra một thứ ánh sáng ghê sợ.

Hắn hận người và lại hận mình, vì âm mưu hãm hại Tần Bảo từ mấy ngày qua đã bất thành, lại còn giúp kẻ tình thù gia tăng nội lực.

Tào Can tự hiểu ra nếu hiện giờ hắn xuất thủ đầu với Tần Bảo chưa chắc gì hắn chống nổi một chiêu, bằng như muốn ám kích chỉ sợ e cũng thảm bại.

Nếu hắn thảm bại tất nhiên cái mộng chiếm đoạt Mộ Anh sẽ thành mây khói.

Tào Can nghiên thâm:

- Được rồi, nay ta không giết được ngươi bằng kịch độc Đoạn Trường thảo, ta cũng còn diệu kế khác. Ta sẽ đưa ngươi tới vùng cấm địa của Đoạt hồn giáo cho tên Thái Quân giáo chủ hạ sát ngươi.

Nghĩ vậy, trong lòng Tào Can tỉnh táo trở lại, sắc diện tươi tỉnh như bình thường.

Hắn bảo Tần Bảo:

- Tần nhị đệ, chúng ta hãy lên đường cho sớm, diên trì nơi đây sẽ gặp chuyện bất trắc.

Tên tiểu nhị dắt hai con tuấn mã từ trong chuồng ra. Tần Bảo, Tào Can lên ngựa ruổi dong...

21. Chương 21: Độc Kế Tiếp Diễn

Mặt trời rụng từ phương Đông lên như viên đại hồng ngọc phát ánh sáng trên vạn vật rực rỡ từng bừng sau một đêm dai dẳng chìm trong màn trời.

Hai con tuấn mã chở Tần Bảo và Tào Can trên lưng, song song chạy theo con đường quan đạo thẳng tắp...

Nhờ mười viên Bồi Ngươi Chân Dương Tần Bảo đã gia tăng thêm hai mươi năm nội lực, gương mặt ngọc càng rạng rỡ, tuấn mỹ lạ thường, tinh thần càng sáng khoái thêm hơn, trên đôi môi mong đỏ luôn điểm nụ cười.

Tần Bảo càng sáng khoái bao nhiêu Tào Can càng tăng thêm cảm hận bấy nhiêu. Hắn nhất quyết phải giết chàng cho bằng được trong những ngày sắp tới.

Chợt nhớ tới một chuyện, Tào Can nghĩ thâm:

- Đúng rồi, chút nữa ta quên mất. Ta sẽ đánh lừa ngươi lên núi gặp lão quái vật Công Tôn Dã Tiên cho lão giết ngươi, lần này ngươi đừng hồng thoát khỏi cái chết.

Thăm nghĩ ra độc kế, Tào Can phấn chấn cả tinh thần, nhưng không để hiện ra bên ngoài sợ Tần Bảo phát giác sẽ đề phòng, cơ mưu bại lộ.

Chiều đó người ngựa Tào Can, Tần Bảo đã tới ngọn núi cao ngất chùng trời, chung quanh địa thế cực kỳ hiểm trở, khí vượng khó leo.

Đang đi Tào Can chợt dừng ngựa lại bên đường, ngoảnh mặt về phía sau.

Hắn làm như vui mừng:

- Tần nhị đệ, đây rồi!

Không hiểu Tào Can nói chuyện gì, Tần Bảo lướt ngựa tới cận kề con tuấn mã của Tào Can.

- Tào sư huynh, đây là đâu?

Tào Can đáp:

- Đây là nơi trồng Đoạn Trường thảo ngu huynh đã nói với nhị đệ lúc trước, đệ cũng muốn gặp lão chủ nhân để hỏi lai lịch của tên Thái Quân, giáo chủ Đoạt Hồn giáo.

Tần Bảo hoan hỉ:

- Tào huynh, gã trồng kịch độc Đoạn Trường thảo ở nơi nào vậy?

Trở tay lên đỉnh núi cao vời vọi, Tào Can đáp:

- Ở trên đỉnh núi cao kia có khoảng bình đài, giữa bình đài là một tòa cổ tháp, phía sau cổ tháp trồng toàn Đoạn Trường thảo cung cấp cho Đoạn Hồn giáo và La gia môn chế luyện ám khí như Tần nhị đệ biết.

Tần Bảo chớp mắt:

- Tào sư huynh có nhớ tên lão chủ nhân trồng Đoạn Trường thảo này hay không?

Tào Can gật đầu:

- Ngu huynh cũng vừa chợt nhớ, lão chủ nhân trồng Đoạn Trường thảo tên là Công Tôn Dã Tiên.

- Công Tôn Dã Tiên.

- Đúng vậy!

- Tiểu đệ nghe nói lão Công Tôn Dã Tiên là một bậc đại kỳ nhân, không lẽ lại trồng Đoạn Trường thảo buôn bán, giết hại nhiều người.

- Giang hồ ngày nay tà chánh nan phân, làm thế nào đo lường được. Hơn nữa, Đoạn Trường thảo quý giá hơn cả trân châu bảo ngọc, lòng người lại túi tham không đáy, biết đâu lão Công Tôn Dã Tiên chỉ vì quyền lợi vật chất quên đi chuyện tác hại cho mọi người. Tần nhị đệ cũng từng nói thấy tiền là phải động tâm, nhị đệ quên rồi sao?

Tần Bảo gật đầu:

- Tiểu đệ nhớ rồi, nếu thế lão Công Tôn Dã Tiên chỉ vì háms lợi mà trồng Đoạn Trường thảo, quả thật lòng người khó đo lường.

Rồi chàng lại nói:

- Như vậy càng tốt, lão đã háms lợi, tiểu đệ càng dễ khám phá ra chân tướng của tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn. Đệ tặng lão hai hạt minh châu là mọi việc êm xong.

Tào Can vờ hỏi:

- Tần nhị đệ định lên núi lão Công Tôn Dã Tiên hay sao?

Tần Bảo gật đầu:

- Tiểu đệ đã quyết định rồi, đệ phải gặp lão hỏi lại lịch tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, tìm kiếm nơi khác làm chi nữa.

Tào Can lắc đầu:

- Cứ theo ngu huynh, Tần nhị đệ đừng lên núi gặp lão Công Tôn Dã Tiên.

Tần Bảo ngạc nhiên:

- Tại sao vậy Tào sư huynh?

- Cứ theo lời đồn đại, lão Công Tôn Dã Tiên chỉ độc quyền bán kịch độc Đoạn Trường thảo cho Đoạn Hồn giáo và La gia môn, lão không muốn tiết lộ tên thật của Thái Quân giáo chủ. Tần nhị đệ lên đó gặp lão đã không thành công lại còn sinh ra chuyện rắc rối khó lòng.

Tần Bảo khẳng khái:

- Nếu lão Công Tôn Dã Tiên không chịu nói tên thật của tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, tiểu đệ sẽ phá nát khu trồng dht của lão trừ đại họa cho giang hồ.

Tào Can vờ khuyên bảo:

- Ngu huynh cần nói cho Tần nhị đệ biết: công lực của lão quái vật Công Tôn Dã Tiên cao thâm hơn cả lực đại kỳ nhân, tánh tình lại vô cùng quái đản, dù võ công nhị đệ rất cao cường nhưng chưa phải là địch thủ của lão.

Tần Bảo cương quyết:

- Tiểu đệ nhất định phải lên núi gặp lão Công Tôn Dã Tiên, dù công lực của lão có xuất thần nhập quỷ tới đâu, đệ vẫn không lùi bước.

Chàng bảo Tào Can:

- Tào sư huynh hãy đứng dưới này chờ tiểu đệ lên đó gặp lão Công Tôn Dã Tiên.

Dứt câu Tần Bảo hăm hở dẫn bước lên ngọn núi. Đường núi vô cùng hiểm trở.

Tào Can gọi giật:

- Tần nhị đệ.

Tần Bảo dừng bước nhìn trở xuống:

- Tào sư huynh còn điều gì chỉ bảo tiểu đệ nữa không. Hãy nói cho tiểu đệ biết?

Tào Can vẻ lo lắng hỏi:

- Tần nhị đệ đi một mình lên núi gặp lão Công Tôn Dã Tiên, ngu huynh thấy chẳng an tâm một chút nào. Hay là huynh sẽ đi cùng với nhị đệ.

Hắn ra vẻ hăm hở toan bước lên núi.

Tần Bảo khoát tay:

- Tào sư huynh đừng lên núi, một mình tiểu đệ được rồi. Sư huynh hãy trông chừng hai con tuấn mã, nếu có chuyện gì trở ngại đệ sẽ xuống gặp cùng sư huynh lên đường...

Dứt câu Tần Bảo phi thân lên núi.

Nhìn Tần Bảo đến khi khuất dạng phía sau ghềnh đá trên cao, Tào Can cười đắc chí:

- Ha ha ha... Tần tiểu quý, lần này chắc ngươi phải chết rồi. Ta phỉnh gạt ngươi chứ lão quái vật Công Tôn Dã Tiên đâu có trồng kịch độc Đoạn Trường thảo, ngươi lên đó hỏi lão sẽ nổi trận lôi đình giết ngươi tức khắc. Bây giờ ta chờ ở dưới chân núi này, nếu tìm được xác ngươi hoặc không có xác ta vẫn trở về Tây Nhạc nói với lão sư phụ lẩm cẩm rằng ngươi vọng động, lên núi Kê Sơn bị lão quái vật Công Tôn Dã Tiên đánh chết. Ha ha ha... ha ha...

Rồi hắn hướng mặt về phía Tây bằng một giọng thiết tha van cầu:

- Mộ Anh hiền thê. Muội hãy ráng chờ huynh, vài ngày nữa đôi ta sẽ bái tổ tông, động phòng hoa chúc, hưởng thú thần tiên.

Hắn dắt hai con tuấn mã tìm đám cỏ cho ăn, bước lại cây cổ thụ ngồi xuống, hai mắt thỉnh thoảng nhìn lên núi chờ tử thi Tần Bảo bị lão Công Tôn Dã Tiên vắt xuống...

22. Chương 22: Họa Phúc Vô Môn

Chẳng bao lâu Tần Bảo đã lên tới đỉnh núi chọc trời. Chàng dừng bước đưa mắt nhìn.

Lúc bấy giờ trời sắp hoàng hôn, cỏ cây cảnh vật trông mơ hồ.

Đúng như lời Tào Can nói, trên đỉnh núi là một bình đài, chu vi hơn một dặm, chỉ trước từng bách xanh um, kỳ hoa dị thảo mọc đầy.

Phía trong từng bách, một tòa cổ tháp sừng sững xây toàn bằng loại đá xám vô cùng kiên cố.

Tần Bảo khẽ thầm:

- Lão Công Tôn Dã Tiên đây rồi!

Tần Bảo theo con đường trải đá sỏi tiến tới tòa cổ tháp.

Trước sân cổ tháp không có bảng hiệu, hai bên kỳ hoa dị thảo bay mùi hương thơm ngát theo từng cơn gió thoảng qua.

Cánh cửa cổ tháp đóng chặt, chung quanh không thấy một bóng người nào.

Tần Bảo tới gần cánh cửa cổ tháp, cất tiếng gọi:

- Lão tiền bối.

Im bật.

Tần Bảo vận lực gọi to hơn:

- Lão tiền bối... Lão tiền bối...

Vẫn không có tiếng đáp ứng của lão Công Tôn Dã Tiên.

Tần Bảo lẩm bẩm:

- Lạ thật, lão Công Tôn Dã Tiên đi đâu ta gọi mấy lần không nghe đáp ứng.

Tần Bảo toan giở ngọn chướng tống một đạo kinh vào cánh cửa nhưng kịp nghĩ ra liền dừng lại.

Chàng thầm khẽ:

- Tiên lễ hậu binh, chừng nào lão không chịu nói tên thật của tên Thái Quân giáo chủ ta sẽ hành động, không nên thất thố trước rất tai hại...

Tần Bảo gọi đến lần thứ mười phía trong cổ tháp vẫn im lìm không nghe một tiếng động nhỏ.

Chàng bước lên thềm tới cánh cửa đá đưa tay xô một cái. Cánh cửa vẫn trơ trơ.

- Bây giờ phải làm sao?

Tần Bảo nghĩ thêm:

- Có lẽ lão Công Tôn Dã Tiên đi xuống núi, không có ở trong tòa cổ tháp, ta hãy nên ẩn nhẫn chờ lão trở về.

Tần Bảo trở xuống, đi vài vòng qua trái cổ tháp đảo mắt nhìn quanh không thấy bóng người nào cả.

Chàng bước tới một gốc cây lá cành xum xuê, ngồi tựa lưng đợi chờ...

Ngồi chờ, Tần Bảo thầm nghĩ:

- Ta hãy nên bình tĩnh khi gặp lão Công Tôn Dã Tiên. Trước nhất ta trao tặng cho lão hai hạt minh châu kiến lễ cho lão vui lòng, sau đó ta sẽ hỏi lại lịch tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, có lẽ lão sẽ không chối từ, được vậy ta sẽ gác lại chuyện phá hủy khu trồng Đoạn Trường thảo của lão.

Chàng lại nghĩ:

- Nhược bằng lão không chịu nói, ta sẽ ra phía sau tòa cổ tháp này, phá hủy cánh vườn trồng Đoạn Trường thảo rồi sau đó tùy tình thế sẽ liệu toan...

Tính đâu đấy đã xong, Tần Bảo an lòng ngồi chờ lão Công Tôn Dã Tiên.

Hoàng hôn xuống dần, cảnh vật cỏ cây chìm mờ trong bóng tối từ ngàn phương kéo về.

Không thấy bóng dáng lão Công Tôn Dã Tiên nơi đâu cả, Tần Bảo nghe trong lòng bất ổn.

Cố gắng nhẫn nại ngồi chờ thêm một lúc nữa. Chợt Tần Bảo nghe có một mùi thơm ngọt ngào kỳ diệu theo cơn gió thoảng qua mũi chàng, làm ngây ngất.

Đưa mắt nhìn lên, Tần Bảo trông thấy trên cành có sáu quả trắng như tuyết, hình thù giống như trái đào nhưng không có hạt.

Tần Bảo lẩm bẩm:

- Ô, quả đào trên cây kìa.

Thì ra từ nãy Tần Bảo ngồi tựa lưng gốc đào mà chẳng hề hay biết.

Đi suốt từ sáng tới giờ trong bụng không có một món gì, Tần Bảo vốn đã đói lại càng đói hơn.

Mùi thơm kỳ diệu của sáu quả đào trên cành kích động dạ dày chàng nghe thật xốn xang.

Không thể dừng được, Tần Bảo đứng lên với tay hái một quả đào đưa vào miệng cắn, nghe mùi thơm tho ngon ngọt lạ lùng.

Mùi vị quả đào trắng này không giống bất cứ loại đào quý nào Tần Bảo đã từng gặp trên bước giang hồ lâu nay.

Ăn hết quả đào, Tần Bảo vẫn nghe trong bụng chưa yên, lại hái thêm hai quả nữa ăn luôn sau đó ngồi sụp trở xuống gốc đào đợi lão Công Tôn Dã Tiên.

Trời sắp tối, Tần Bảo nóng nảy trong lòng toan đứng lên chợt nghe có tiếng quát:

- Người là ai?

Tiếng quát không to nhưng âm thanh như lưỡi kiếm chọc thủng cả màng tai.

Tần Bảo giật mình đứng phắt lên đưa mắt nhìn qua phía có tiếng quát.

Một vị lão nhân tuổi trạc tứ tuần thân hình to lớn như hộ pháp, mình vận trường bào, ba chòm râu nửa bạc nửa đen, mắt sáng tựa hào quang đã đứng cách Tần Bảo khoảng ba trăm trượng bao giờ chẳng hề hay biết.

Thính lực của Tần Bảo giờ đây đã đạt tới trình độ tinh vi nhưng không phát giác ra tiếng động khi lão nhân kia tới, đủ hiểu thân pháp của lão đã đạt đến mức xuất quỷ nhập thần.

Hoài nghi lão nhân chính là Công Tôn Dã Tiên, Tần Bảo bước tới đứng trước mặt lão nhân.

Lão nhân vận trường bào quắc mắt hỏi như quát:

- Người là ai, tới tòa cổ tháp của lão phu có chuyện gì. Nói mau.

Tần Bảo vẫn giữ lễ độ:

- Tiểu bối lên đây tìm lão tiền bối. Xin mạo muội được hỏi lão tiền bối có phải là lão Công Tôn Dã Tiên hay không?

Lão nhân vận trường bào gật đầu:

- Công Tôn Dã Tiên chính là lão phu, người lên đây có chuyện gì?

Tần Bảo chỉnh sắc diện:

- Tiểu bối có một chuyện cần lãnh giáo lão tiền bối, trước nhất tiểu bối xin kiến lễ.

Chàng lấy hai hạt minh châu chiếu màu ngũ sắc, hai tay trao qua lão Công Tôn Dã Tiên.

Công Tôn Dã Tiên trợn mắt:

- Người làm gì thế?

- Tiểu bối xin kiến lễ vật mọn này thỉnh cầu lão tiền bối giúp cho một việc.

Công Tôn Dã Tiên không nhìn hai hạt minh châu trong bàn tay Tần Bảo, chỉ hỏi:

- Người thỉnh cầu chuyện gì?

- Tiểu bối muốn biết tên thật của tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, xin lão tiền bối chỉ giáo cho.

Công Tôn Dã Tiên trở cặp mắt thần sáng như hai đóa hào quang nhìn gấn vào mặt Tần Bảo như đang sờng sốt đến tột độ.

Hình như lão nhân hết sức lạ lùng trước câu hỏi của Tần Bảo.

Không nghe Công Tôn Dã Tiên đáp ứng câu hỏi của mình, Tần Bảo lặp lại:

- Lão tiền bối có nghe tiểu bối hỏi không? Tiểu bối muốn biết tên thật của Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, lão tiền bối hãy chỉ giáo cho.

- Ha ha ha... ha ha... Ha ha ha...

Công Tôn Dã Tiên gióng lên một loạt cười chấn động khắp cả bình đài đỉnh núi.

Hàng ngàn vạn tiểu kinh như ngọn tiểu phi đao bắn qua tám hướng khiến cho người nghe đỉnh tai nhức nhối tận trái tim.

Tần Bảo không nén được cơn giận, trợn mắt:

- Lão tiền bối cười gì?

Công Tôn Dã Tiên chấm dứt trận cười nhìn Tần Bảo, dần mạnh từng tiếng.

- Tiểu tử, gã nào nói lão phu biết tên thật của Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo?

Tần Bảo lạnh lùng:

- Có một vị bằng hữu nói với tiểu bối rằng lão tiền bối biết rõ danh tánh của tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo nên tiểu bối mới lên ngọn núi này hỏi.

- Vị bằng hữu của người nói thế nào mà bảo rằng lão phu biết danh tánh của Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo?

- Chỉ vì lão tiền bối trồng Đoạn Trường thảo thường bán cho tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo chế tạo ra Đoạn Trường châm, tất nhiên lão tiền bối phải hiểu rõ danh tánh của hắn.

Bỗng lão Công Tôn Dã Tiên cười khà:

- Người đúng là một tên ngu ngốc, hồ đồ, lão phu chưa từng biết mặt cây Đoạn Trường thảo bao giờ, làm thế nào có thể trồng loại kịch độc sát nhân đó.

Tần Bảo sững sốt nhủ thầm:

- Chẳng lẽ Tào sư huynh muốn hại ta, bịa chuyện cho ta lên đây hứng lấy tai họa.

Quét hai luồng sáng rực nhìn từ gương mặt tới thân mình Tần Bảo, lão Công Tôn Dã Tiên trầm giọng:

- Lão phu nói lại một lần nữa cho người biết: trên cổ tháp này không có trồng cây Đoạn Trường thảo và lão phu cũng không hề gặp gỡ tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo lần nào. Lão phu trông qua người là một trang thiếu niên cốt cách phi phạm, khôi ngô tuấn mỹ giết đi rất uống một đóa kỳ tài của võ lâm, bằng không người đừng hòng trở xuống núi.

23. Chương 23: Tiền Hung Hậu Kiệt

Nhận ra cử chỉ, cốt cách và những lời nói của lão Công Tôn Dã Tiên, Tần Bảo nghĩ thầm:

- Ta xem qua lão Công Tôn Dã Tiên này không phải chủ nhân trồng Đoạn Trường thảo, cũng chẳng hề quen biết tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, chốc lát nữa đây ta trở xuống hỏi Tào sư huynh về chuyện này.

Tần Bảo hoang mang trong lòng, đứng yên nhìn lão Công Tôn Dã Tiên chưa có phản ứng.

Lão Công Tôn Dã Tiên lại quát:

- Cút xéo mau. Cút nhanh.

Tần Bảo vẫn đứng yên chưa đáp ứng, chợt lão Công Tôn Dã Tiên nghe mùi thơm thoang thoảng bay qua mũi, từ nơi cửa miệng Tần Bảo phát sang.

Lão phát cánh tay áo rộng:

- Hãy đứng yên đó chờ lão phu, không được chạy đi đâu cả, chạy là chết ngay.

Lão Công Tôn Dã Tiên đi nhanh tới gốc đào, ngẩng mặt lên nhìn trên cành.

Bỗng lão kêu lên:

- Kẻ nào ăn trộm ba quả đào vậy?

Lão Công Tôn Dã Tiên nhìn kỹ ba quả đào còn lại trên cành, sắc mặt biến đổi. Tần Bảo kinh hãi, trong lòng cảm thấy bất an sau khi lão Công Tôn Dã Tiên phát giác mất ba quả đào.

Là một trang thiếu hiệp tiếng tăm đang thời lừng lẫy trên khắp chốn giang hồ, lại mang lấy cái tiếng ăn trộm đào thì còn chi là sĩ diện.

Tần Bảo chôn chân tại chỗ, mặt ngọc tái xanh, mồ hôi rịn ra trên vầng trán rộng.

- Xẹt.

Lão Công Tôn Dã Tiên đã đứng sững ngay trước mặt Tần Bảo nhìn chàng.

Lúc bấy giờ sắc mặt lão Công Tôn Dã Tiên trở nên hung dữ khác thường, ánh mắt tóe hung quang nhìn Tần Bảo như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Lão Công Tôn Dã Tiên dẫn mạnh giọng:

- Tiểu tử, có phải ngươi vừa ăn trộm ba quả đào tiên của lão phu hay không?

Nghĩ không cần phải chối cãi thêm nhục, Tần Bảo gật mạnh đầu:

- Không sai, chính tiểu bối vừa ăn ba quả đào trên cành cây kia.

Lão Công Tôn Dã Tiên ngạc nhiên về sự khảng khái của Tần Bảo, mắt nhìn chàng chằm chằm.

Ánh mắt của lão nhân bất cứ ai trông qua cũng đều khiếp vía bay hồn.

Ánh mắt của lão Công Tôn Dã Tiên cũng biểu lộ một nội lực cao thâm độc nhất vô nhị trên giang hồ hiện nay.

Nhìn ánh mắt lão nhân, Tần Bảo rung động trong lòng, tự hiểu chàng chưa phải là đối thủ của lão.

Phút giây, lão Công Tôn Dã Tiên “hứ” một tiếng:

- Tiểu tử, ngươi dám nhìn nhận ăn trộm ba quả đào của lão phu ư?

Tần Bảo khảng khái:

- Tại sao lại không dám chứ. Tiểu bối đã hái ba quả đào, chối cãi làm chi chứ.

Lão Công Tôn Dã Tiên sôi giận:

- Ngươi có biết đào này là loại đào gì không?

Tần Bảo lắc đầu:

- Tiểu bối không biết, lúc này đang đói không chịu nổi, tiểu bối nghe có mùi thơm ngon ngạt ngào liền nhìn lên trên cành, trông thấy có sáu quả đào trắng. Tiểu bối hái ba quả ăn, thừa lại ba quả cho chủ nhân.

Lão Công Tôn Dã Tiên nói:

- Ba quả ngươi ăn vừa rồi tên là Bạch Quả đào tiên. Ngươi biết chưa?

Tần Bảo cao giọng:

- Bạch Quả đào tiên rồi sao?

Lão Công Tôn Dã Tiên kể lai lịch:

- Bạch Quả đào tiên là một thứ đào tiên một trăm năm mới đơm bông kết quả một lần, mỗi lần chỉ có được sáu quả, ăn một quả sẽ có thêm mười năm nội lực, từ mấy mươi năm nay lão phu chưa được ăn một quả đào nào, đào đang chín lão phu chờ cho nó thật mùi, chưa kịp hái nó, người đã hái trộm ba quả, cái tội tày trời của người làm thế nào dung tha cho người được.

Tần Bảo kinh hãi nghĩ thầm:

- Ta không ngờ cây đào này lại thuộc loại đào tiên, loại đào quý giá liên thành, dù bậc vua chúa cũng không có được, nhưng nay ta đã lỡ ăn ba quả của lão rồi, làm sao moi bụng lấy ra trả lại cho lão.

Tần Bảo chỉ biết đưa mắt nhìn lão Công Tôn Dã Tiên không nói được lời nào cả.

Lão Công Tôn Dã Tiên hầm hừ:

- Tiểu tử, bây giờ ngươi tính thế nào về chuyện ba quả đào tiên của lão phu?

Tần Bảo ngập ngừng:

- Tiểu bối đã lỡ ăn ba quả đào tiên rồi không có cách nào lấy ra được, tiểu bối xin bồi đền cho lão tiên bối.

Lão Công Tôn Dã Tiên trợn mắt:

- Nói nhảm. Người không cách nào bồi đền nổi ba quả đào tiên của lão phu đâu. Đào tiên này gọi là Chí tôn chí bảo, vô giá, dù cho các bậc vua chúa cũng không thể nào đền bồi nổi ba quả đào tiên của lão phu.

Tần Bảo bắn khoăn:

- Nếu thế lão tiên bối xử trí thế nào xin nói cho tiểu bối được biết?

Lão Công Tôn Dã Tiên cười gằn:

- Người muốn biết lão phu xử trí bằng cách nào phải không?

Tần Bảo gật đầu:

- Phải.

- Lão phu sẽ lấy lại ba quả đào tiên kia.

Tần Bảo ngạc nhiên:

- Lão tiên bối, tiểu bối đã ăn ba quả đào rồi, làm thế nào lấy lại được.

Lão Công Tôn Dã Tiên nói rõ từng tiếng:

Lão phu sẽ mổ bụng người ra lấy lại ba quả đào chứ còn cách nào khác nữa.

Biết ngay lão Công Tôn Dã Tiên khi nói là hành động, Tần Bảo khiếp đảm kêu lên:

- Lão tiên bối...

Nhưng chàng đã kêu “hự” một tiếng rồi đứng trơ trơ như pho tượng.

Tần Bảo vừa bị Công Tôn Dã Tiên điểm vào hai nơi huyệt đạo trên ngực.

Thân pháp lẫn chỉ pháp của lão nhân quả nhiên quỷ thần vô lượng, đứng cách Tần Bảo gần hai trượng, lão xuất thủ từ bao giờ chẳng hay biết.

Lại nữa, đang lúc Tần Bảo bị phân tâm về chuyện ăn trộm đào tiên, lấy làm xấu hổ và không một chút đề phòng nên lão Công Tôn Dã Tiên không chế một cách hết sức dễ dàng.

Tần Bảo trở tay không kịp nên cam đành thúc thủ.

Điểm huyết xong, lão Công Tôn Dã Tiên chậm chậm bước tới đứng ngay trước mặt Tần Bảo.

Lão nhân trở vào bụng chàng:

- Bây giờ lão phu bắt đầu mổ bụng người.

Tới đây Tần Bảo kinh hoàng thật sự, hiểu rõ lão Công Tôn Dã Tiên sẽ mổ bụng chàng chứ chẳng hề nói đùa.

Tần Bảo kêu lớn:

- Lão tiên bói mổ bụng tiểu bối thật sao?

Lão Công Tôn Dã Tiên quắc cặp mắt tóe hung quang:

- Lão phu dù người làm gì. Lão phu sẽ mổ bụng người...

Lão lạnh như băng:

- Lúc đầu lão phu không có ý định giết người về cái tội cả gan xâm phạm vào cấm địa này, nhưng sau khi biết được người ăn trộm ba quả đào tiên, ta không thể buông tha người được. Ta sẽ mổ bụng người lấy ba quả đào đó.

Tần Bảo hét:

- Tiểu bối đã ăn ba quả đào rồi, lão tiên bói có mổ bụng tiểu bối cũng vô ích.

Lão Công Tôn Dã Tiên hỏi:

- Tại sao lại vô ích?

Tần Bảo đáp mau:

- Tại vì hiện giờ ba quả đào tiên đã tiêu hóa hết rồi, lão tiên bói mổ bụng tiểu bối cũng không lấy lại được đâu.

Lão Công Tôn Dã Tiên hỏi:

- Người đã ăn ba quả đào tiên bao lâu rồi?

Tần Bảo thành thật:

- Tiểu bối ăn khoảng nửa giờ. Ăn xong, kể lão tiên bói về tới.

Lão Công Tôn Dã Tiên gật gù:

- Được rồi. Như vậy là ba quả đào tiên hãy còn nằm yên trong vực đan điền của người. Người ăn xong nó sẽ nằm đó ba ngày, sau ba ngày sẽ tiêu hóa xuống đường đại tiện, đến bốn tháng sau mới phát động gia tăng nội lực. Bây giờ, lão phu sẽ lấy ba quả đào tiên lại rất dễ dàng...

24. Chương 24: Họa Hổ Bất Thành

Lão Công Tôn Dã Tiên lại gần Tần Bảo, mở áo để lộ cái bụng trắng như ngọc của chàng.

Tần Bảo bạt vía, mở to đôi mắt nhìn lão Công Tôn Dã Tiên, mồm há hốc ra, mồ hôi lạnh toát ướt đẫm mình.

Lão Công Tôn Dã Tiên rút ngón trỏ thủ bên lưng ra toát ánh sáng lạnh lẽo khiếp người. Lão ngấm nghĩa chiếc bụng của Tần Bảo một lúc, vè phốt trỏ thủ, khê gặt đầu:

- Đúng rồi. Bây giờ lão phu sẽ đâm mũi trủy thủ vào phía trên bụng của ngươi, rọc một đường chừng ba tấc cho lòi cái bao tử ra, ta cắt lấy bao tử đựng ba quả đào tiên đang nằm trong đó. Sau đó rồi ngươi sẽ được tự do ra đi.

Dứt lời, lão Công Tôn Dã Tiên cất ngọn trủy thủ lên toan đâm một nhát vào phía trên bụng Tần Bảo.

Tần Bảo hét lớn:

- Khoan đã.

Lão Công Tôn Dã Tiên dừng trủy thủ lại, quắc mắt hỏi:

- Ngươi còn trối trăn lời gì nữa hãy nói mau, đừng lải nhải phí mất thì giờ.

Tần Bảo diên trì:

- Lão tiên bối đừng mổ bụng tiểu bối, tiểu bối sẽ đền bồi lại ba quả đào tiên một giá xứng đáng.

Lão Công Tôn Dã Tiên hỏi:

- Ngươi đền bồi lại lão phu ba quả đào tiên ngươi đã ăn?

Tần Bảo đáp:

- Không phải ba quả đào tiên.

- Chứ ngươi đền bồi cái gì?

- Tiểu bối sẽ đền bồi lại vật khác có giá trị tương xứng với ba quả đào.

- Vật gì có giá trị tương xứng với ba quả đào.

- Tiểu bối đền bồi mười hạt Minh châu to bằng mắt rồng cho lão tiên bối.

Lão Công Tôn Dã Tiên cười gằn:

- Dù ngươi có đền bồi một ngàn hạt Minh châu to bằng mắt rồng lão phu cũng chẳng cần. Ngươi phải biết chỉ vì cây đào tiên này lão phu đã khổ công ở trên đỉnh núi này trên hai mươi năm rồi, để canh chừng bọn gian phi tới hái trộm, không có thứ bảo ngọc, kỳ trân nào sánh nổi với nó. Vì vậy ta phải mổ bụng ngươi lấy lại ba quả đào tiên, ngươi đừng nói lảm nhảm nữa vô ích.

Lão động dậy ngọn trủy thủ như toan đâm một nhát vào bụng chàng.

Tần Bảo kinh hoảng hét lớn:

- Lão tiên bối...

Lão dừng lại:

- Nếu ngươi quá sợ hãy nhắm mắt lại, lão phu phải mổ bụng ngươi thôi.

Tần Bảo lại hét lớn:

- Tiểu bối không nhắm mắt, tiểu bối muốn xem thủ đoạn ác độc của lão tiên bối.

Chàng trợn cặp mắt suýt rách cả hai khóe trừng trừng nhìn ngọn trủy thủ trong tay lão Công Tôn Dã Tiên.

Lão Công Tôn Dã Tiên cất ngọn trủy thủ chực đâm vào bụng Tần Bảo.

Bỗng nghe có tiếng thét lạnh lạnh:

- Dừng tay lại.

Từ phía dưới núi một chiếc bóng phóng lên nhẹ như áng mây mỏng.

Lão Công Tôn Dã Tiên dừng ngọn trủy thủ quay lại nhìn chiếc bóng đang phóng lên.

Tần Bảo đưa mắt nhìn chiếc bóng xem đó là ai lại tới đây giữa giờ phút cuối cùng của cuộc đời chàng.

Nháy mắt chiếc bóng kia đã dừng lại đứng gần bên cạnh lão Công Tôn Dã Tiên.

Đó là một thiếu phụ tuyệt sắc mặc áo hoa sắc sỡ.

Tần Bảo mừng rỡ reo thầm:

- Diễm Diễm Thư.

Quả vậy, thiếu phụ tuyệt sắc áo hoa chính là Diễm Diễm Thư mà Tần Bảo đã gặp tại cánh rừng bạch dương vào mấy tháng trước, giờ xuất hiện ở trên ngọn núi này.

Lão Công Tôn Dã Tiên nhìn Diễm Diễm Thư:

- Nhị muội về đó ư?

Diễm Diễm Thư gật đầu:

- Chuyện đó đã xong, muội trở về nói cho đại huynh được rõ. Nhưng... a...

Nàng nhìn Tần Bảo kêu lên:

- Tần đệ đệ...

Tần Bảo cũng kêu to:

- Tỷ tỷ...

Lão Công Tôn Dã Tiên kinh ngạc trở mắt nhìn Diễm Diễm Thư, không hề chớp.

Lão chưa hiểu giữa Diễm Diễm Thư và Tần Bảo có liên hệ gì mà thân mật vậy.

Diễm Diễm Thư nhìn lão Công Tôn Dã Tiên:

- Đại huynh định làm gì gã đây?

Lão Công Tôn Dã Tiên hậm hực:

- Tên tiểu tử này hái trộm ba quả đào tiên ăn, bây giờ ngu huynh mổ bụng gã lấy ba quả đào đó.

Diễm Diễm Thư biến sắc:

- Đại huynh đừng mổ bụng gã lấy ba quả đào, hãy cho muội xin đi.

Lão Công Tôn Dã Tiên kinh ngạc:

- Tại sao nhị muội lại ngăn cản không cho ngu huynh mổ bụng tên tiểu tử?

Trở Tần Bảo, Diễm Diễm Thư đáp:

- Tại vì gã là người nghĩa đệ của muội, đại huynh không nên giết gã.

Lão Công Tôn Dã Tiên sững sốt:

- Thế ra gã tiểu tử là nghĩa đệ của nhị muội sao?

Diễm Diễm Thư gật đầu:

- Đúng vậy. Lần trước muội tới thị trấn Hàn Châu, lúc trở về tới cánh rừng bạch dương bị mười tên hòa thượng phái Thiếu Lâm chặn đường bảo muội là một nữ nhân độc ác, bọn chúng vây đánh muội sắp lâm nguy, gã đã đánh đuổi bọn trọc cứu muội, sau đó kết nghĩa tỷ đệ đồng tử đồng sanh, đại huynh giết gã cũng như giết muội. Muội xin đại huynh hãy tha thứ cho đệ đệ của muội một phen.

Lão Công Tôn Dã Tiên càng sững sốt nhìn Diễm Diễm Thư, nhìn Tần Bảo rồi quay lại hỏi:

- Nhị muội, còn ba quả đào tiên thì sao? Ngu huynh biết tính lẽ nào cho ổn.

Diễm Diễm Thư đáp ngay:

- Rất dễ. Cây đào tiên tất cả có sáu quả, cứ theo giao ước phần đại huynh ba quả, tiểu muội ba quả. Nay Tần đệ đệ của muội đã ăn hết ba quả rồi, ba quả còn lại là của đại huynh.

Lão Công Tôn Dã Tiên gật đầu:

- Cũng được...

Lão giắt ngọn trủy thủ trở vào lưng, nhìn Tần Bảo, dịu giọng lại:

- Thật là tốt số cho ngươi. Nếu nhị muội lão phu không về kịp lão phu đã mổ bụng ngươi rồi.

Lão Công Tôn Dã Tiên bảo:

- Hãy mau tạ ơn nhị muội của ta.

Nói dứt, lão Công Tôn Dã Tiên đã lướt tới cánh cửa đá tòa cổ tháp, lão búng vào cánh cửa, tức thì cửa mở ra. Lão biến mất vào trong đó.

Diễm Diễm Thư vươn chỉ điểm vào hai mươi yếu huyệt của Tần Bảo.

Tần Bảo kêu hự một tiếng, huyệt đạo bị điểm bể liền giải tỏa.

Trở tay về phía một phiến đá bằng phẳng trơn láng, Diễm Diễm Thư bảo Tần Bảo:

- Đệ đệ, tỷ đệ chúng ta hãy tới ngồi trên phiến đá kia nói chuyện.

Nàng bước tới phiến đá cách đó chừng hai trượng ngồi xuống. Tần Bảo theo ngồi bên cạnh.

Chàng chấp tay:

- Đệ đệ xin đa tạ công ơn cứu mạng của tỷ tỷ, nếu không có tỷ tỷ đến kịp đã bị lão Công Tôn Dã Tiên mổ bụng chết rồi.

Diễm Diễm Thư vẫy bàn tay ngọc:

- Đệ đệ đừng nói như vậy. Ngu tỷ và đệ đệ là tình nghĩa tỷ đệ sinh tử chi giao, lẽ nào ngu tỷ để mặc cho vị đại huynh giết đệ đệ hay sao. Ba quả đào tiên kia tuy rất quý, nhưng làm sao sánh nổi sinh mạng của đệ đệ.

Tần Bảo xúc động mạnh:

- Tỷ tỷ đã hy sinh cho tiểu đệ quá nhiều, đệ không biết phải đền đáp lại cách nào cho xứng đáng.

- Đệ đệ đừng nói thế, tình nghĩa tỷ đệ giữa ngu tỷ và đệ như tình thủ túc sao lại nói đáp đền.

Nàng kể:

- Từ ngày ngu tỷ và đệ đệ chia tay tại cánh rừng bạch dương trở về đây, ngu tỷ hằng nhớ đến đệ đệ không hiểu trên bước giang hồ có chuyện bất trắc xảy ra không. Ngu tỷ cũng định đi tìm kiếm đệ đệ, nhưng không rõ đệ đệ đã phiêu bạt tận phương trời nào, chẳng ngờ hôm nay đệ đệ tới đây, ngu tỷ vui mừng khôn xiết.

Tần Bảo càng thêm xúc động trước tình nghĩa thâm sâu của Diễm Diễm Thư.

Chàng nói:

- Đa tạ tỷ tỷ...

Rồi chàng hỏi Diễm Diễm Thư:

- Tỷ tỷ, lão Công Tôn Dã Tiên là gì của tỷ tỷ, đệ xem lão rất nể nang tỷ tỷ.

Diễm Diễm Thư đáp:

- Lão là huynh trưởng của tỷ tỷ đấy. Ngu tỷ và đại huynh cùng ở trên ngọn núi này.

- Ngọn núi này tên là gì vậy tỷ tỷ?

- Núi Kê Sơn, ngu tỷ đã có nói với đệ đệ một lần tại cánh rừng bạch dương rồi, đệ đệ quên sao.

Tần Bảo sững sờ:

- Á! Thì ra ngọn núi này là núi Kê Sơn, tiểu đệ vô tâm không biết gì cả.

Diễm Diễm Thư phất tay:

- Hãy bỏ qua chuyện đó, ngu tử muốn biết đệ đệ đi đâu lại lên ngọn núi này suýt mang họa như vậy.

Tần Bảo thành thật:

- Tiểu đệ đang trên đường đi tìm tung tích tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo và chủ nhân trồng Đoạn Trường thảo, đệ nghe nói trên đỉnh núi này có người trồng kịch độc Đoạn Trường thảo, đệ nghe tên lão Công Tôn Dã Tiên nên lên tới đây hỏi xem. Đệ đứng trước tòa cổ tháp gọi mãi không nghe ai đáp lời, đệ tới gốc đào kia ngồi chờ nghe mùi thơm ngon ngọt, đệ nhìn lên thấy có sáu quả chín, sẵn bụng đang đói đệ hái ăn hết ba quả, kể đó lão Công Tôn Dã Tiên từ đâu đó trở về bắt đệ phải bồi đền ba quả đào tiên, đệ nói đệ sẽ đền bởi mười hạt Minh châu. Nhưng lão tiên bối không bằng lòng định mổ bụng để lấy lại bảo vật, đúng lúc tỷ tỷ xuất hiện cứu mạng đệ như vừa rồi.

Diễm Diễm Thư bật thốt:

- Ai nói với đệ đệ trên đỉnh núi này có người trồng kịch độc Đoạn Trường thảo.

Tần Bảo không giấu giếm:

- Vị đại sư huynh của đệ nói. Hắn bảo lão Công Tôn Dã Tiên trồng Đoạn Trường thảo phía sau tòa cổ tháp này, và biết rõ lai lịch tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, nên đệ lên đây không ngờ gặp tai nạn.

Diễm Diễm Thư hừ một tiếng:

- Vị đại sư huynh của đệ đệ đâu rồi.

- Vị đại sư huynh của đệ đệ đang ngồi chờ đệ ở dưới chân núi có hai con tuần mã.

- Vị sư huynh của đệ đệ tên gì?

- Hắn tên là Tào Can. Hắn quả quyết với tiểu đệ trên đỉnh núi này có trồng Đoạn Trường thảo.

Diễm Diễm Thư bật thốt:

- Đệ đệ đã trúng kế của vị sư huynh đó rồi. Vị sư huynh của đệ đệ định hại đệ đệ nên bịa chuyện trên đỉnh núi Kê Sơn này trồng kịch độc Đoạn Trường thảo và đại huynh của ngu tử biết lai lịch của tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, đệ đệ hãy coi chừng.

Tần Bảo kinh hãi:

- Tỷ tỷ, quả thật như vậy sao, chẳng lẽ vị sư huynh của đệ lại hại đệ.

Diễm Diễm Thư khẽ gật đầu:

- Chứ còn là gì nữa nếu không phải muốn hại đệ đệ, chẳng lẽ ngu tử là chị của đệ đệ lại giả dối với người em trai hay sao.

Nàng giải bày:

- Chính vì sư huynh của đệ có mối hận thù gì với đệ nên hắn mới hành động hiểm độc như thế, từ nay về sau đệ hãy hết sức cẩn phòng hắn mới được.

Tần Bảo rúng động trong lòng, thầm nhủ:

- Ta và Tào sư huynh xưa nay đâu có oán thù gì hắn lại làm hại ta, chuyện này khi trở xuống núi gặp lại hắn, ta sẽ hỏi rõ cho minh bạch.

Tần Bảo đâu ngờ Tào Can chỉ vì yêu thương Mộ Anh nên sinh oán thù chàng, quyết giết cho bằng được chàng để chiếm vị hôn thê của chàng.

Diễm Diễm Thư hỏi Tần Bảo:

- Tần đệ đệ, hiện giờ đệ đệ có thể ở lại nơi đây vài ba ngày cùng ngu tử dạo xem phong cảnh ngọn núi Kê Sơn này và nghỉ ngơi vài ngày cho tâm thần được ổn định hay không?

25. Chương 25: Miệng Lưỡi Tài Tình

Tần Bảo lắc đầu:

- Hiện nay tiểu đệ còn rất nhiều chuyện cấp bách, tỷ tỷ hãy cho đệ được cáo từ, sau này đệ sẽ tìm cách gặp tỷ tỷ, vả lại, vừa rồi đệ ăn ba quả đào tiên đã làm phiền phức cho lão Công Tôn Dã Tiên cũng khó lưu lại. Xin tỷ tỷ thứ lỗi cho đệ.

Tần Bảo đứng lên. Diễm Diễm Thư cũng đứng dậy, nhìn chàng lo lắng:

- Tần đệ đệ, ngu tỷ cần nói với đệ đệ thêm lần một lần nữa: Khi gặp lại vị sư huynh họ Tào kia, đệ đệ hãy hết sức đề phòng, lần này hắn thất bại, nhưng hắn sẽ không buông tha cho đệ đâu. Hắn sẽ tìm quỷ kế khác hãm hại đệ đệ cho bằng được. Theo ngu tỷ, chắc chắn hắn đã thù hận đệ một chuyện gì đó chứ chẳng không. Đệ đệ hãy tin lời ngu tỷ.

Tần Bảo chấp tay:

- Đa tạ tỷ tỷ, tiểu đệ xin cáo biệt tỷ tỷ, hẹn có ngày sẽ tìm gặp lại tỷ tỷ.

Tần Bảo nhìn Diễm Diễm Thư lưu luyến, quay mình lại phi thân xuống núi, dọc đường chàng nghĩ thầm: "Những lời Diễm tỷ tỷ vừa nói rất đáng tin, nhưng lâu nay ta và Tào sư huynh chưa từng ân oán, tại sao lại hại ta suýt mất mạng trong tay lão Công Tôn Dã Tiên. Ta cần hỏi lại thử xem hắn trả lời thế nào về chuyện này.

Chàng đi thẳng xuống núi.

Lúc bấy giờ, trời sắp tối, cỏ cây cảnh vật mập mờ, gió từng hồi thổi lồng lộng.

Chẳng bao lâu Tần Bảo đã xuống tới chân núi, dừng lại, đảo mắt nhìn quanh.

Không thấy bóng dáng Tào Can và hai con tuần mã nơi đâu cả.

Tần Bảo khẽ thầm:

- Có lẽ Tào sư huynh và hai con ngựa ở trong cánh rừng kia, ta hãy tới đó.

Tần Bảo tiến thẳng vào trong cánh rừng cận kề ngọn núi khoảng hai mươi trượng, chợt nhận ra Tào Can đang ngồi tựa cây cổ thụ to tàng, nhắm mắt dưỡng thần, hai con tuần mã đứng cách đó không xa cúi đầu gặm cỏ.

Tần Bảo nhẹ nhàng bước tới gần Tào Can, nhìn qua một cái, cất tiếng gọi:

- Tào sư huynh...

Đang đắm chìm trong giấc mộng, chợt nghe có tiếng gọi bên tai, Tào Can giật mình mở bừng hai mắt ra.

Hắn nhìn qua trong bóng tối lơ mơ xem là ai.

Nhận ra Tần Bảo đang đứng cách một trượng, Tào Can kinh hãi đứng phắt lên.

Hắn kêu thầm:

- Tên tiểu quỷ còn sống sao đây.

Nhưng Tào Can vờ mừng hỏi:

- A! Tần nhị đệ vừa trở xuống đây sao. Nhị đệ có gặp lão Công Tôn Dã Tiên không?

Tần Bảo khẽ gật:

- Tiểu đệ đã gặp lão Công Tôn Dã Tiên rồi.

Tào Can hỏi hộp:

- Câu chuyện thế nào, Tần nhị đệ hãy nói cho huynh được biết.

Tần Bảo nghiêm sắc mặt:

- Tiểu đệ lên núi gặp lão, đệ hỏi về chuyện trên núi có trồng kịch độc Đoạn Trường thảo, luôn cả chuyện lão bán kịch độc cho tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, lão nổi giận nói với đệ lão ở trên núi chưa từng gặp tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo một lần nào, lão định giết đệ, nhờ cơ may đệ mới còn sống, bằng không đệ đã chết trong tay lão rồi.

Tào Can tái xanh cả mặt kêu khổ trong lòng, nhưng đã lấy lại sự bình tĩnh.

Hắn vờ vĩnh:

- Tần nhị đệ nói sao? Lão Công Tôn Dã Tiên không có trồng Đoạn Trường thảo hay sao?

Tần Bảo lắc đầu:

- Đúng vậy, lão Công Tôn Dã Tiên đã khẳng định như thế. Vị tỷ tỷ của tiểu đệ cũng cho biết như vậy. Đệ tin vị tỷ tỷ của đệ nói thật.

Tào Can nhảy dựng lên:

- Chết rồi... chết rồi...

Hắn làm như có chuyện gì xảy ra rất kinh khủng.

Tần Bảo kinh ngạc hỏi mau:

- Tào sư huynh làm sao vậy? Cái gì chết rồi, hãy mau nói cho tiểu đệ biết.

Tào Can đứng yên trở lại, gương mặt vô cùng đau khổ, vỗ trán đồm độp:

- Ngu huynh ngu ngốc cả tin, nên mới bị người hại huynh, lừa gạt huynh.

Tần Bảo hỏi:

- Người nào hại Tào sư huynh, người đó lừa gạt sư huynh về chuyện gì?

Tào Can thở hắt hơi:

- Người đó nói với ngu huynh lão quái vật Công Tôn Dã Tiên trồng kịch độc trên đỉnh núi này và biết rõ lai lịch của tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, huynh tin thật nói lại cho Tần nhị đệ chút nữa đã làm cho nhị đệ chết trong tay lão quái vật kia rồi.

Hắn la lớn:

- Tội của ngu huynh đáng chết. Huynh không xứng đáng sống trên cõi đời này.

Một tiếng soạt nổi lên, Tào Can đã rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.

Hắn trợn mắt:

- Tần nhị đệ, ngu huynh xin lấy cái chết đền lại cái tội ngu xuẩn của ngu huynh.

Tào Can cất thanh trường kiếm lên cao, xoay nửa vòng đâm mũi kiếm vào cổ họng.

Hắn đâm nhanh nhưng chích hai phần thành lực và mũi kiếm hơi nghiêng qua phải...

“Kéng”

Trường kiếm còn cách yết hầu Tào Can chừng ba tấc bỗng bật văng ra ngoài.

Tần Bảo vừa xuất chỉ nhanh như chớp đánh bật trường kiếm của Tào Can.

Tần Bảo nói lớn:

- Tào sư huynh đừng làm thế! Tại sao lại dùng kiếm hủy diệt đời mình.

Tào Can cất giọng khẳng khái:

- Ngu huynh đã quyết tâm rồi, Tần nhị đệ đừng ngăn cản huynh, hãy để mặc huynh tự sát, chuyện xảy ra như vậy, huynh còn mặt mũi nào dám nhìn đệ. Huynh chết đi để tạ lỗi với đệ chuyện huynh ngu xuẩn bị người ta lừa đảo, suýt nữa hại đệ phải chết trong tay lão quái vật Công Tôn Dã Tiên.

Hắn vươn trường kiếm lên toan đâm vào cổ họng mình.

Tần Bảo hét:

- Ngưng tay.

Miệng hét, chàng vừa vươn tay thành chảo chop trường kiếm của Tào Can.

Tào Can la lớn:

- Ngu huynh đã bào Tần nhị đệ đừng ngăn cản, nhị đệ đoạt kiếm của huynh, huynh vẫn tự sát để tạ tội với đệ.

Tần Bảo nói mau:

- Chuyện gì hãy còn đó, Tào sư huynh hãy nên bình tĩnh lại, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau.

Chàng nhủ thầm: “Xem cử chỉ của Tào sư huynh, quả thật sư huynh đã bị kẻ khác phỉnh gạt chứ không phải quyết tâm hại ta như lời Diêm tỷ tỷ vừa nói...”.

Tần Bảo nhìn Tào Can, bằng một giọng ôn tồn:

- Tào sư huynh, người nào đã nói với sư huynh lão Công Tôn Dã Tiên là chủ nhân trồng Đoạn Trường thảo và biết rõ lai lịch của tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, sư huynh hãy nói cho tiểu đệ nghe.

Tào Can nghĩ thầm: “Nhân cơ hội này ta cũng tạo nên sự hiềm khích giữa tên tiểu quỷ cùng La gia môn, tạo nhiều thù nhân cho gã, nếu ta không giết được gã cũng còn nhiều kẻ khác giết gã, miễn sao gã chết ta đoạt được Mộ Anh là được rồi.

Tào Can cố tạo trên gương mặt nét đau khổ rõ rệt, giọng nói rất thành thật:

- Chính cái đêm bốn tên bịt mặt tới gọi hai anh em họ La ra ngoài cánh đồng cỏ, Tần nhị đệ chạy theo trợ lực cho ả liễu đầu, ngu huynh theo giúp sức cho La Hải, sau khi bốn tên bịt mặt bỏ chạy rồi, huynh hỏi La Hải, gã bảo chủ nhân trồng Đoạn Trường thảo là lão quái vật Công Tôn Dã Tiên, luôn cả chuyện lai lịch tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, huynh tin gã nói thật, lúc vừa nói tới ngọn núi này mới nói cho nhị đệ biết.

Tính tình của Tần Bảo lâu nay rất phóng khoáng, không quan tâm những điều tiểu tiết, trông thấy Tào Can khổ não, bất giác phải động lòng thương hại:

- Tào sư huynh hãy bình tĩnh lại. Tiểu đệ đã nghĩ ra rồi, sư huynh chỉ bị gã họ La phỉnh lừa, sư huynh không có lỗi gì cả. Chuyện này thôi hãy bỏ qua, đừng quan tâm tới nữa cho bận lòng lo nghĩ.

Tào Can cố tạo sự thành khẩn của mình lắc đầu:

- Đa tạ Tần nhị đệ có lòng tốt đối với ngu huynh, nhưng huynh thấy rất nhục nhã đối với nhị đệ, huynh còn sống sẽ mãi mãi cắn rứt lương tâm, thà rằng huynh tự sát chết đi để chứng tỏ tấm lòng chân thật của huynh đối với nhị đệ.

Hắn rơi nước mắt...

Tần Bảo nói:

- Tào sư huynh không thể tự sát được, nếu tiểu đệ để sư huynh chết đi, sau này đệ nói năng thế nào cùng nhạc phụ, hơn nữa, đây chỉ là một chuyện sư huynh nghe lầm do người khác phỉnh lừa, tại sao sư huynh lại chết. Đệ đâu có thể để mặc cho sư huynh tự sát được. Sư huynh hãy bỏ qua, đừng nhắc tới nữa.

Tào Can đưa tay lau nước mắt:

- Tần nhị đệ đã nói như thế, ngu huynh phải vâng lời. Nhưng thực lòng huynh rất xấu hổ vì ngu ngốc bị tên La Hải lừa dối làm huynh phải có lỗi với nhị đệ nên huynh định tự sát để chứng tỏ tấm lòng thành.

Tần Bảo nói:

- Tiểu đệ đã hiểu rõ tất cả sự tình rồi. Tào sư huynh đừng quan tâm đến chuyện đó nữa, đệ vẫn thương mến sư huynh như xưa, không có gì thắc mắc trong lòng. Chúng ta ngồi xuống nghỉ ngơi trong chốc lát rồi lên đường, nơi đây rừng núi quanh hiu không thể ngủ yên được.

Tào Can gật đầu:

- Ngu huynh xin nghe theo lời Tần nhị đệ.

Tần Bảo trao thanh trường kiếm lại cho Tào Can, ngồi ngay xuống lớp lá khô.

Tào Can nhận lấy trường kiếm gài vào lưng, ngồi lại bên cạnh Tần Bảo.

Hắn buông một tiếng thở nhẹ như vừa trút đi một gánh nặng ngàn cân.

26. Chương 26: Uất Khí Xung Thiên

Trong lòng muốn biết chuyện Tần Bảo xảy ra trên núi, Tào Can hỏi:

- Tần nhị đệ, câu chuyện xảy ra trên đỉnh núi là như thế nào, ngu huynh chỉ vừa biết chút ít thôi, nhị đệ hãy kể lại một lần nữa cho huynh được rõ.

Tần Bảo kể:

- Khi tiểu đệ lên tới đỉnh núi, trông thấy trên đó là một bình đài, có nhiều tùng bách xanh um, phía trong là một tòa cổ tháp, đệ tới đứng trước cánh cửa gọi mãi không ai trả lời, đệ bước sang phía trái tòa cổ tháp ngồi dưới gốc cây chờ lão Công Tôn Dã Tiên, bỗng đệ nghe có mùi thơm ngon ngọt phát qua mũi, đệ nhìn lên thấy có sáu quả đào trắng như tuyết, sắp đang chín, đệ hái ba quả ăn, lại ngồi chờ, thành linh lão Công Tôn Dã Tiên đi đâu trở về, phát giác mất ba quả đào, lão buộc tội đệ là tên ăn trộm đào, điểm huyết đệ không còn cử động được, lão rút trủy thủ đòi mổ bụng đệ để lấy ba quả đào trắng kia lại...

Tào Can chặn lại:

- Quả đào có quý hiếm chi đâu, lão Công Tôn Dã Tiên lại đòi mổ bụng Tần nhị đệ để lấy lại ba quả đào, thảo nào bọn giang hồ bảo lão là một con quái vật.

Tần Bảo lắc đầu:

- Tào sư huynh chưa biết đâu, ba quả đào trắng như tuyết kia chính là Bạch quả đào tiên đấy.

Tào Can giật mình, chớp nhanh ánh mắt sắc bén như gươm, gật đầu:

- À, thì ra Tần nhị đệ hái ba quả đào tiên của lão Công Tôn Dã Tiên, quả đào tiên trăm năm mới đơm bông kết quả một lần, loại đào này ít thấy trên giang hồ.

Tần Bảo tiếp lời:

- Công Tôn lão tiên bối nói với tiểu đệ ăn mỗi quả sẽ có mười năm nội lực, quý hơn cả bảo ngọc trên châu, đệ đền bồi ba quả đào bằng mười hạt Minh châu lão không bằng lòng, lão bảo chỉ cần mổ bụng để lấy lại ba quả đào kia thôi.

Tào Can nóng nảy:

- Rồi sau đó thế nào?

Tần Bảo nói:

- Lão Công Tôn Dã Tiên cởi áo tiểu đệ, rút ngọn trủy thủ chuẩn bị mổ bụng đệ lấy ba quả đào, đệ năn nỉ cách mấy cũng không được, đệ tưởng tánh mạng đệ không còn, nào ngờ trong khi lão vung ngọn trủy thủ lên toan đâm vào bụng đệ, thì có một người xuất hiện ngăn cản lão.

Tào Can nhíu mày:

- Người nào vậy?

Tần Bảo vô tâm không lưu ý đến cử chỉ bất thường của Tào Can, chàng đáp:

- Diễm Diễm Thư, người tỷ tỷ kết nghĩa với tiểu đệ.

Tào Can phăng tới:

- Diễm Diễm Thư là gì với lão Công Tôn Dã Tiên?

- Diễm Diễm Thư là em gái của Công Tôn lão tiên bối đấy.

Rồi...

- Diễm Diễm Thư nói với lão Công Tôn Dã Tiên rằng tiểu đệ là người em kết nghĩa tỷ đệ với tỷ tỷ, nên lão tiên bối bỏ qua chuyện đệ hái trộm ba quả đào tiên.

Tào Can lấp bắp:

- Tần nhị đệ ăn ba quả đào tiên, mỗi quả có được mười năm nội lực, như vậy hiện giờ nhị đệ đã có thêm ba mươi năm nội lực nữa phải không?

Tần Bảo gật đầu:

- Phải, Công Tôn lão tiên bối nói như thế, chính Diễm tỷ tỷ của đệ cũng nói như thế, nhưng phải bốn tháng sau nội lực đó mới phát động hình thành...

Sắc mặt Tào Can tái ngắt, mồ hôi lạnh tháo ra ướt cả áo, khi biết được Tần Bảo lại có thêm ba mươi năm nội lực nữa.

Hắn than thầm: "Trời hại ta nữa rồi. Lần trước tại tửu quán, ta phục rượu tên tiểu quỷ này uống rượu say, ta bỏ kịch độc Đoạn Trường thảo trong bình trà, vô tình đã cứu gã khỏi chết vì gã uống quá nhiều bởi nguyên chân dương, giúp gã gia tăng hai mươi năm nội lực, lần này ta phỉnh lừa gã lên núi cho lão Công Tôn Dã Tiên giết gã, nào ngờ gã lại ăn ba quả đào tiên, đã không bị giết lại còn tăng thêm ba mươi năm nội lực. Trời... có lẽ mạng của hắn giống như mạng của lão Tào Tháo nhà Hán năm xưa.

Uất khí cuộn cuộn xung lên tràn ứ cổ họng Tào Can, phần hận cho sự bất thành. Hắn phần hận cho mình đã suy nghĩ nát óc mới tìm ra diệu kế hãm hại Tần Bảo, nhưng rốt lại không giết được kẻ tình thù lại còn giúp gã có thêm công lực khủng khiếp hơn xưa.

"Huých"

Uất khí dồn ép quá mạnh khiến cho Tào Can bỗng ngắt xiũ đi ngã xuống đất.

Hắn nằm bất động...

Tần Bảo kinh hãi, không hiểu chuyện gì xảy ra cho Tào Can, nắm lấy vai lắc mạnh:

- Tào sư huynh... tào sư huynh... tỉnh lại...

Gọi ba bốn lần vẫn chưa thấy Tào Can mở mắt, xem ra hắn đã hôn mê trầm trọng.

Tần Bảo lẩm bẩm:

- Có lẽ Tào sư huynh vì quá hối hận về chuyện nói với ta lên đỉnh núi có trồng Đoạn Trường thảo khiến ta suýt chết về tay Công Tôn tiên bối, nên uất khí xung lên làm cho sư huynh ngắt xiũ. Rõ ràng sư huynh là người chân thật chứ không phải kẻ xảo trá.

Bây giờ ta hãy vận chân khí truyền sang cho sư huynh một ít là sẽ tỉnh lại ngay.

Tần Bảo đặt song chưởng lên hai đại huyệt Tào Can, vận chân khí truyền vào.

Dù ba quả đào chưa tựu thành thêm ba mươi năm nội lực, nhưng Tần Bảo đã có sẵn tám thành nên nguồn chân khí cuộn cuộn như sóng bể tràn sang cơ thể Tào Can.

Không bao lâu, Tào Can buông tiếng thở phào, mở hai mắt ra ngồi dậy.

Thu hồi hai ngọn chướng lại, Tần Bảo vui mừng ân cần hỏi Tào Can:

- Tào sư huynh nghe trong mình thế nào? Đã bình phục lại như trước chưa?

Tào Can gật đầu:

- Đa tạ Tần nhị đệ. Ngu huynh đã bình phục lại rồi, chỉ vì ngu huynh quá xúc động chuyện lầm lẫn vừa qua nên ngất đi một lúc đó thôi, không sao cả.

Hắn nghiêng thẳm:

- Người làm ta quá đau khổ, rồi người sẽ coi ta, trước sau gì ta cũng sẽ giết người.

Tần Bảo không sao hiểu rõ được nội tâm của Tào Can, vẫn tin hắn nói thật với chàng nên không để ý tới ánh mắt hắn tia ra thứ hung quang khủng khiếp.

Nhìn trời đã tối từ lâu, Tần Bảo nói:

- Tào sư huynh, chúng ta hãy tới thị trấn trước mặt kia tìm khách điểm nghỉ ngơi qua đêm, đến sáng mai hãy lên đường cho sớm.

Tào Can gật đầu đứng dậy, Tần Bảo đứng lên.

Hai người tới hai con tuần mã lên lưng giật cương phi nhanh về hướng thị trấn...

Vừa đi Tào Can vừa âm thầm tính độc kế hãm hại Tần Bảo thêm một lần nữa.

Nghĩ ngợi thật lâu, chợt Tào Can nở một nụ cười bí hiểm trong bóng tối, không một ai hiểu rõ hắn vừa nghĩ ra diệu kế gì thi hành độc thủ sắp tới.

Tần Bảo giục ngựa đi trước nên không nhận ra nụ cười độc ác của vị sư huynh đang ngấm ngầm tìm độc kế hãm hại chàng thêm một lần nữa.

27. Chương 27: Rắn Độc Nọc Vắn Độc

Trưa hôm sau, người ngựa Tần Bảo, Tào Can đã tới ngã ba quan đạo thuộc địa phận Lữ Xuyên.

Đây là một vùng núi có nhiều núi non hiểm trở, rừng rậm mịt mù, kỳ mật.

Tào Can dừng con tuần mã lại ngã ba chờ Tần Bảo từ phía sau tới.

Hắn nghiêng thẳm:

- Tiểu quỷ Tần Bảo! Hai lần trước ngươi thoát chết, lần này ngươi đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Phút giây sau, Tần Bảo đã tới, dừng ngựa lại kề cận con tuần mã của Tào Can.

Cố tạo trên gương mặt vẻ âu sầu, Tào Can nhìn Tần Bảo cất giọng buồn buồn:

- Tần nhị đệ, giờ chúng ta hãy chia tay nhau ở tại ngã ba này.

Tần Bảo sửng sốt:

- Tào sư huynh, sao chúng ta lại chia tay nhau ở nơi đây? Sư huynh đi đâu?

Tào Can thở dài:

- Ngu huynh trở về thôn Lợi Xuyên viếng thăm từ mẫu. Huynh rời khỏi gia môn đã trên hai năm rồi, từ mẫu trông đợi mỗi mòn, huynh mang tội bất hiếu với mẹ, nên phải về thăm viếng, vài tháng sau huynh sẽ đi tìm Tần nhị đệ.

Trở tay sang con đường quanh co phía trái, Tào Can nói tiếp:

- Ngu huynh sẽ đi con đường đó trở về thôn Lợi Xuyên, từ đây tới thôn cách chừng trên hai trăm dặm.

Tần Bảo nói:

- Tào sư huynh, hay là tiểu đệ cùng đi với sư huynh tới thôn Lợi Xuyên bái kiến lão bá bá.

Tào Can khoát tay:

- Hiện nay Tần nhị đệ mang rất nhiều sứ mạng trong mình, không nên phí mất thời giờ. Nhị đệ hãy lo tròn sứ mạng, huynh sẽ đi tìm đệ.

Hắn tỏ sự hết sức quan tâm đến Tần Bảo:

- Điều cần thiết trên đường sứ mạng. Tần nhị đệ hãy hết sức thận trọng đối với những tên bại hoại giang hồ, coi chừng rơi vào bẫy cạm bẫy chúng, nhất là bọn sát thủ bịt mặt Đoạn Hồn giáo ngày đêm theo nhị đệ rình rập ám kích, thực lòng huynh xa nhị đệ chẳng một chút an lòng.

Tần Bảo xúc động:

- Đa tạ Tào sư huynh đã có lòng quan tâm tới tiểu đệ, trên đường về thôn Lợi Xuyên sư huynh hãy bảo trọng.

Tào Can rầu rầu:

- Đa tạ Tần nhị đệ, ngu huynh đi đây.

Hắn nhìn Tần Bảo như bịn rịn không nỡ rời tay, rồi rẽ ngựa sang con đường quanh co phía trái, giục ngựa đi mau.

Nhìn người ngựa Tào Can cho đến khi đã khuất dạng qua khúc đường quanh, bất giác Tần Bảo buông tiếng thở dài.

Tào Can ra đi, Tần Bảo cảm thấy mình cô đơn lạnh lẽo hơn cả bao giờ.

Thời gian hơn một tháng gần gũi Tào Can, trải qua mấy lúc an nguy, ít nhiều gì Tần Bảo cũng có kỷ niệm đẹp đối với Tào Can, giờ đã cách xa lòng chàng không sao tráng khỏi buồn bã.

Đơn độc trên đường, Tần Bảo thúc ngựa đi mãi cho tới lúc hoàng hôn đã tới thị trấn Hoài Châu.

Đây là một thị trấn nhỏ, tiếp nối với cánh rừng già, và dãy núi trùng điệp.

Tần Bảo xuống ngựa, tìm một khách điểm, thuê một căn phòng, bảo tên tiểu nhị dắt con bạch mã vào chuồng, rồi tắm rửa thay bộ võ phục mới.

Rời khỏi khách điểm, Tần Bảo tới một tửu quán, gọi thịt rượu ra ngồi ăn uống một mình.

Trong tửu quán chỉ vồn vộn có ba vị thực khách và Tần Bảo nên rất vắng vẻ.

Lòng buồn rười rượi vì vắng mặt Tào Can, Tần Bảo cúi mặt ăn uống không nhìn ai cả.

Bỗng có tiếng vó ngựa lộp cộp ngoài đường, phút giây sau có ba tên đại hán vận võ phục xám bước vào.

Bốn tên đại hán thân hình vạm vỡ, mắt sáng như sao chứng tỏ họ là những cao thủ có hạng trên giang hồ.

Bốn tên đại hán chọn chiếc bàn gần bên cạnh Tần Bảo, gọi rượu thịt ra ăn uống.

Sau một lúc ba tên đại hán uống sáu vò rượu đã sừng sừng, nói chuyện ồn ào như võ chợ.

Một tên nói như quát:

- Ta nghe giang hồ đồn đại tên Tần Bảo là con trai của lão Thần Châu kỳ hiệp, danh tiếng lẫy lừng, sao lại làm điều bại hoại kia được chứ?

Tần Bảo giật mình, đảo mắt nhìn sang, lắng tai nghe ngóng.

Tên đại hán có râu quai hàm lớn tiếng:

- Lão Thần Châu kỳ hiệp là một trong lục đại kỳ nhân, giang hồ đều kính phục, không ngờ lại sinh ra một đứa con trai như loài cầm thú.

Tần Bảo tái xanh cả mặt, lửa giận cháy phừng trong tim nhưng cổ dần xuống, lại tiếp tục nghe bọn chúng nói thêm.

Chợt gã trung niên áo lam ngồi bên kia bàn nhìn hai tên đại hán hỏi:

- Chư vị huynh đài có biết mặt Tần Bảo một lần nào chưa mà lại nói xấu gã như vậy?

Tên đại hán râu cằm nhìn gã trung niên quát:

- Bọn ta cần gì phải biết mặt tên Tần Bảo, chỉ cần biết gã là một con súc vật đáng ghét. Nếu có mặt gã tại đây, ta sẽ chặt gã làm hai đoạn.

Gã trung niên áo lam cười khanh khách. Tên đại hán râu cằm quắc mắt:

- Người cười cái gì?

Gã trung niên áo lam thôi cười, đáp:

- Tiểu đệ chỉ sợ có tên Tần Bảo đến đây, luôn cả ba vị huynh đài chưa đánh mà đã bỏ chạy đấy chứ.

Tên đại hán râu cằm gầm gừ:

- Tiểu tử, ngươi là gì của tên tiểu sát tinh Tần Bảo?

Trung niên áo lam lắc đầu:

- Không là gì cả, tiểu đệ nghe chư vị huynh đài nói cần bậy nên can dự đó thôi.

Đại hán râu cằm quát:

- Tiểu tặc! Người có đủ gan mật hãy ra ngoài kia cùng ta đấu vài chiêu.

Hắn tung mình ra ngoài sân cỏ trước tửu quán.

Liếc mắt sang phía Tần Bảo một cái, gã trung niên áo lam phi thân theo, đối diện gã đại hán râu cằm.

Tần Bảo hết sức lạ lùng, không hiểu gã trung niên là ai, sao lại bên vực chàng như thế.

Chàng ngồi yên đưa mắt nhìn ra ngoài sân cỏ, chờ xem hai bên đấu nhau.

Ngoài sân cỏ, đại hán râu cằm quát:

- Nhận chưởng!

Hắn vỗ một đạo kinh vào ngực gã trung niên áo lam.

Cười khinh một tiếng, gã trung niên áo lam giơ ngọn chưởng lên chống đỡ.

Bộp!

Đại hán râu cằm lão đảo lùi về phía sau ba bốn bước, trở mắt nhìn gã trung niên áo lam.

Hắn không ngờ công lực của đối phương lại cao thâm như vậy.

Trung niên áo lam quát:

- Nhận chưởng!

Gã vỗ một đạo kinh nặng ngàn cân ngay tâm huyết của đại hán râu cằm.

Đại hán râu cằm kinh hãi cất ngọn chưởng lên nghênh đón.

Bộp...Bình...

Đại hán râu cằm rú lên, loạn choạng lùi cả trượng, mồm phun ra một vòi máu.

Hai tên đại hán trong tửu quán nổi giận cùng quát to, nhảy vọt ra ngoài.

Đến đây Tần Bảo không còn ngồi yên được nữa, phi thân ra ngoài sân cỏ.

Chàng nhìn hai tên đại hán áo xám:

- Nhị vị huynh đài có muốn động thủ hãy ra tay với tại hạ, vị bằng hữu kia không liên quan gì cả!

Một trong hai tên đại hán quát:

- Người là ai?

Tần Bảo lạnh lùng:

- Tại hạ chính là tiểu sát tinh Tần Bảo mà chư vị huynh đài vừa nhắc tới đó.

Hai tên đại hán giật mình lùi lại hai ba bước, trở mắt nhìn Tần Bảo.

Bổng cả hai đồng quát:

- Người phải chết!

Hai tên đại hán vung chưởng tấn công Tần Bảo hai nơi.

Tần Bảo hét:

- Bay ra!

Song chưởng chàng chia làm hai, đánh trả lại hai tên đại hán áo xám.

Bộp... Bộp...

Bình... Bình...

Hai tên đại hán áo xám rú lên, bay ra ngoài hơn hai trượng rơi trở xuống đất đánh huych...

Cả hai lồm cồm đứng lên, mồm phun máu tươi, nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt hoảng sợ.

Gã trung niên áo lam cười khanh khách:

- Ta nói có sai đâu, các người chỉ là bọn đui mù không biết trời cao đất rộng là gì cả. Hãy chạy nhanh kẻo chết.

Ba tên đại hán kinh hoàng, chẳng ai bảo ai cùng chạy tới ba con ngựa, nhảy lên lưng phi nhanh như bị ma đuổi.

Chờ bọn đại hán đi rồi, Tần Bảo chấp tay:

- Đa tạ hiền huynh đã có lòng ưu ái đối với tiểu đệ. Xin thỉnh mời huynh trở vào quán chúng ta cùng uống vài chén rượu gọi là tri kỷ.

Gã trung niên áo lam tươi cười:

- Đệ hằng ngưỡng mộ Tần huynh đã lâu rồi, nghe bọn chúng hỗn xược nên ra tay dạy cho chúng một bài học giang hồ đó thôi. Chuyện tiểu tiết Tần huynh đừng lưu tâm.

Hai người trở vào tửu quán. Tần Bảo gọi thêm rượu thịt cùng gã thiếu niên ăn uống.

28. Chương 28: Quỷ Kế Thần Sâu

Rượu được vài tuần, Tần Bảo nhìn gã trung niên áo lam:

- Tiểu đệ mạo muội xin được hỏi quý danh của đại huynh là gì?

Gã trung niên áo lam đáp:

- Tệ danh của đệ là Lăng tử khách, Tần huynh cứ gọi như thế.

Tần Bảo lại hỏi:

- Đại danh của tiền bối là gì, gia bảo ở đâu, xin Lăng tử hiền huynh nói cho tiểu đệ được biết, sau này có dịp tới bái trang.

Trung niên áo lam cất giọng buồn.:

- Song thân của đệ mất sớm, gia trang của đệ bị người chiếm đoạt từ lâu, đệ như cánh chim trời bạt gió, rày đây mai đó không biết nơi đâu là tổ ấm, xin Tần huynh lượng thứ cho.

Tần Bảo xúc động:

- Nếu thế, cảnh ngộ của Lăng tử hiền huynh cũng gần giống như tiểu đệ. Phụ thân của đệ bị người sát hại, mẫu thân biệt tích không hiểu đang ở phương trời nào, chúng ta cùng chung một hoàn cảnh, hôm nay gặp nhau đây quả là duyên kỳ ngộ, hiền huynh có thấy như thế không?

Trung niên áo lam gật đầu:

- Tần huynh nói không sai. Đệ vô cùng hân diện gặp được tri âm, chúng ta hãy uống cho thật say, để mừng lần đầu tiên gặp gỡ.

Hai người vui vẻ ăn uống. Hết vò rượu này đến vò rượu khác.

Tần Bảo uống cho đến khi say khướt, cất giọng lè nhè:

- Lăng tử hiền huynh, tiểu đệ say lắm rồi, chúng ta hãy tạm chia tay, ngày sau gặp lại...

Chàng gọi tên tửu bảo trả tiền thịt rượu, chia tay trung niên áo lam lão đảo bước ra ngoài trở về phòng, ngã nằm trên giường thiếp đi chẳng còn hay biết gì nữa.

Trời dần dần về khuya, đèn đuốc trong khách điểm đã tắt, bóng tối phủ trùm trong thị trấn.

Chợt một chiếc bóng từ trong bóng tối xuất hiện, đi nhanh vào khách điểm tới căn phòng Tần Bảo.

Đứng phía ngoài lắng tai nghe ngóng một lúc, chiếc bóng khẽ thâm:

- Tên tiểu quỷ Tần Bảo ngủ say rồi, ta phải ra tay, chậm trễ sẽ có biến cố.

Hắn nhẹ nhàng xô cánh cửa phòng, rón rén bước vào phòng nhìn Tần Bảo đang ngủ say như chết, cất tiếng ngáy vang.

Chiếc bóng tới gần giường, nở một nụ cười âm hiểm.

Thình lình hắn vung trảo điểm ngay vào mê huyệt của Tần Bảo nhanh như chớp.

Tần Bảo chỉ kêu hự được một tiếng, sau đó thân hình bất động, hôn mê luôn.

Chiếc bóng cười nham hiểm:

- Ha...ha... Tần Bảo, hai lần trước ngươi may mắn thoát khỏi chết, lần này ta sẽ đưa ngươi tới vùng cấm địa Đoạn Hồn giáo cho tên Thái Quân giáo chủ giết ngươi, vài ngày sau tin tức sẽ đồn đãi ra trấn giang hồ, ta không mang tiếng giết ngươi. Ta sẽ chiếm lấy Mộ Anh theo như kế hoạch đã định. Ha...ha...ha...

Nếu như Tần Bảo hãy còn tỉnh, khi nghe chiếc bóng bí mật nói sẽ biết ngay đó là Tào Can.

Quả vậy, từ khi chia tay Tần Bảo tại ngã ba quan đạo, Tào Can vội phóng ngựa đi chừng mười dặm, hóa trang thành gã trung niên áo lam quay trở lại, âm thầm đi theo phía sau lưng Tần Bảo.

Tới thị trấn, Tào Can giấu con tuấn mã vào một lùm cây kín đáo rồi tìm Tần Bảo.

Vừa trông thấy Tần Bảo rời khỏi khách điểm, hắn nhanh chân tới tửu quán vào ngồi gọi thức ăn ra rồi vừa ăn vừa chờ đợi.

Lợi dụng lúc ba tên đại hán áo xám xỉ nhục Tần Bảo, hắn ra tay chinh phục tình cảm chàng để cùng ngồi chung một bàn phục rượu chàng uống mãi cho tới lúc say mềm.

Hắn ngấm ngầm đi theo chàng tới căn phòng chờ đèn đuốc trong thị trấn đã tắt, liền lên phòng điểm huyết chàng như vừa rồi.

Trông thấy Tần Bảo đã hôn mê, Tào Can lẩm bẩm:

- Ta hãy đưa tên tiểu quỷ đi ngay kéo có một tiểu nhị nào đó ngó thấy sẽ rắc rối.

Hắn xốc Tần Bảo lên vai rời khỏi khách điểm, theo bóng tối tới chỗ con tuần mã.

Tào Can đặt Tần Bảo nằm vắt ngang con ngựa. Hắn vội vã leo lên, phi nhanh về hướng khu rừng cấm địa của Đoạn Hồn giáo.

Trên đường, đêm khuya vắng bật bóng người, không có chuyện gì trở ngại xảy ra.

Bấy giờ vầng trăng vừa nhô lên khỏi đỉnh núi xa xa soi sáng trên cỏ cây, rừng núi im lìm.

Khoảng một giờ sau, tới dãy núi điệp trùng, Tào Can cho ngựa rẽ vào con sơn đạo, rồi lại phi nhanh.

Vào sâu trong dãy núi chừng hai mươi dặm, đến cánh rừng già bên phải, Tào Can cho ngựa đi chậm lại, đưa mắt quan sát tìm lối vào.

Chẳng bao lâu tới một nơi có con đường nhỏ dẫn hút vào cánh rừng già. Tào Can dừng ngựa lại.

Nhìn con đường nhỏ xem xét một lúc, Tào Can vui mừng gật đầu:

- Đúng rồi, con đường nhỏ này đi vào sào huyết Đoạn Hồn giáo chứ chẳng sai. Ta hãy mang tên tiểu quỷ vào trong kia bỏ nằm đó, chắc chắn sẽ có bọn giáo đồ đi tuần gặp gã đưa vào nạp cho Thái Quân giáo chủ.

Tào Can nhảy xuống ngựa, bế xốc Tần Bảo lên vai, chạy vào con đường nhỏ.

Vào khoảng một trăm trượng, Tào Can đặt Tần Bảo nằm xuống ngay giữa con đường nhỏ.

Nhìn Tần Bảo vẫn nằm hôn mê, Tào Can cất tiếng cười đắc chí.

Hắn nói:

- Tiểu quỷ, giờ ngươi hãy nằm đó, chẳng bao lâu nữa sẽ có bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo đưa ngươi vào sào huyết gặp tên Thái Quân giáo chủ. Ngươi sẽ bị hắn giết, vài ngày nữa cái tin của ngươi sẽ đồn đại ra giang hồ thấu tới tai nhạc phụ của ngươi. Ta hoàn toàn không bị tai tiếng gì cả. Sau đó ta sẽ thực hiện diệu kế chiếm lại Mộ Anh hiền thê của ta.

Hắn cất tiếng cười khoái trá, đi nhanh trở ra ngoài, trên lưng con tuần mã, trở lại con đường cũ phi nhanh, nháy mắt đã mất dạng giữa màn đêm.

* * *

Đúng như lời Tào Can nói, chỉ trong phút chốc đã thấy hai bóng người xuất hiện.

Dưới bóng trăng cho thấy hai bóng người đó là hai tên sát thủ bịt mặt.

Bọn chúng tuần phòng ban đêm trong khu rừng cấm địa Đoạn Hồn giáo.

Hai tên sát thủ bịt mặt tiến ngay tới chỗ Tần Bảo đang nằm hôn mê.

Sắp tới nơi, chợt hai tên sát thủ bịt mặt dừng lại vì bọn chúng vừa phát giác có người nằm trên đường.

Một tên kêu lên:

- Nhị ca, tên nào nằm kia?

Tên sát thủ bịt mặt nhị ca bật kêu:

- Tứ đệ, gã này là tiểu sát tinh Tần Bảo, tứ đệ xem kỹ coi có đúng không?

Tên sát thủ bịt mặt kia cúi nhìn gương mặt ngọc của Tần Bảo, kêu lên:

- Đúng rồi. Gã này chính là tiểu sát tinh Tần Bảo, nhưng sao bất tỉnh nằm đây?

Thoảng nghe mùi rượu sặc nồng từ cửa miệng Tần Bảo phả ra theo hơi thở, tên sát thủ bịt mặt nhị ca nói:

- Gã uống rượu quá say nên bất tỉnh, bị tên nào đó điểm huyết đưa tới đây chứ chẳng sai.

Tên sát thủ bịt mặt kia ngạc nhiên:

- Nhị ca. Tại sao lại có kẻ điểm huyết tên tiểu sát tinh này rồi đưa gã tới nằm đây?

- Có lẽ kẻ đó có mối thù oán gì đó với tên tiểu sát tinh Tần Bảo nên mới điểm huyết đưa gã đến đây cho bọn ta giết gã.

Tên sát thủ bịt mặt kia hỏi:

- Nhị ca, bây giờ chúng ta làm thế nào, có nên đưa gã tiểu sát tinh vào cứ địa hay không?

Tên sát thủ bịt mặt nhị ca gật đầu:

- Dĩ nhiên chúng ta phải đưa tên tiểu sát tinh về bẩm trình với thiếu giáo chủ, chắc chắn sẽ được lãnh thưởng chứ chẳng không đâu.

Tên sát thủ bịt mặt kia reo lên:

- Quả trời đã giúp cho chúng ta, bỗng nhiên gã này lại tới đây nộp mạng không tốn một chút công sức nào.

Tên sát thủ bịt mặt nhị ca giục:

- Tứ đệ hãy trói tên tiểu sát tinh đưa vào sào huyết mau, kéo có kẻ nào đó tới đây sẽ thêm rắc rối.

Tên sát thủ bịt mặt kia rút sợi dây trong lưng ra, trói gô Tần Bảo lại.

Hai tên sát thủ bịt mặt kẻ trước người sau phóng thẳng vào con đường nhỏ quanh co dẫn hút vào cánh rừng kì mật.

29. Chương 29: Cực Hình Đường

Nhờ nội lực cực kì thâm hậu, chỉ đến cuối canh tư Tần Bảo đã tỉnh lại, mở mắt ra.

Chàng toan ngồi dậy, chợt phác giác ra tay chân đều bị xiềng xích nặng nề bắt giác trong lòng vô cùng kinh hãi.

Tần Bảo bật hốt:

- Ngụy rồi!

Chàng lê hai sợi xích to lớn gượng ngồi lên đảo mắt nhìn quanh. Chợt nhìn ra chỗ ánh đèn le lói soi vào một cánh cửa sắt đóng chặt, Tần Bảo hốt hoảng kêu lên:

- Ngụy mất! Ta đang bị giam trong một ngục thất chứ chẳng sai.

Chàng tự hỏi:

- Nhưng kẻ nào đã bắt ta giam vào đây? Kẻ đó là ai, đã có oán thù gì với ta?

Tần Bảo suy nghĩ mãi vẫn không tìm ra câu giải đáp. Hồi tưởng lại chuyện đã qua, sau khi chia tay Tào Can tại ngã ba quan đạo, chàng phi ngựa tới thị trấn Hoài Châu, thuê một căn phòng, gọi con bạch mã vào chuồng, sẵn đang buồn bực tới một tửu quán, gọi rượu thịt ra ăn uống. Bọn chúng xỉ vả chàng thậm tệ, chàng đang định động thủ thì bỗng một gã trung niên áo lam can dự cùng chàng đánh ba tên đại hán bỏ chạy. Chàng và gã trung niên áo lam trở vào ngồi uống rượu cho đến khi say mềm. Chàng trở về ngã lăn ra giường chẳng còn hay biết gì nữa, bây giờ tỉnh lại thấy mình đang ở trong ngục thất này.

Chàng chỉ biết đây là ngục thất của kẻ thù nào đó, bằng không chàng đâu bị xiềng xích tay chân như thế này.

Chợt nhớ lại một chuyện, Tần Bảo khiếp đảm nghĩ thầm:

- Không hiểu công lực của ta hiện giờ còn hay không? Ta hãy thử xem thế nào.

Chàng vận công lên, nghe các huyết đạo lưu thông như xưa mới biết mình hãy còn nguyên công lực.

Tần Bảo vui mừng:

- Thật là may mắn cho ta, nếu tên nào đó phế bỏ công lực của ta thì đại sự đã hỏng rồi.

Nhưng chàng lại thở than:

- Nếu trong lúc ta say, trở về phòng nằm bất tỉnh có Tào sư huynh bên cạnh thì bây giờ đâu phải khổ khổ như thế này. Chắc chắn sư huynh sẽ giết cái tên bại hoại nào đó bảo vệ ta một cách an toàn

Tần Bảo vẫn còn tin Tào Can là một vị sư huynh chân thành, đáng kính, nào hay chính hắn là thủ phạm điểm mê huyết cho chàng bất tỉnh rồi đưa tới cùng cấm địa Đoạn Hồn giáo cho hai tên sát thủ bịt mặt bắt chàng nhốt vào ngục thất này.

Tần Bảo cứ nghĩ ngợi miên man, mãi đến khi trời đã sáng từ lâu mà không hề hay biết.

Chỉ vì ngục thất xây toàn bằng đá xanh rất kiên cố, bịt bùng không có kẽ hở, ngoài cánh cửa sắt, ngọn đèn leo lét không còn chỗ nào cho ánh sáng lọt vào bên trong.

Tần Bảo tự hiểu nếu hiện giờ chàng không bị xiềng xích kiềm tỏa, nội lực hãy còn như xưa thì cũng không thể phá nổi cái ngục thất này bởi nó được xây toàn bằng đá.

Kịt...Kịt...

Mấy tiếng sắt ngân dài...

Tần Bảo giật mình đưa mắt nhìn ra phía cánh cửa sắt.

Cánh cửa sắt từ từ mở ra, ánh sáng từ phía ngoài tràn vào ngục thất.

Liền đó, ba tên vận võ phục đen, tay cầm đoản đao từ từ bước vào tiến tới chỗ Tần Bảo đang ngồi.

Nhìn ba tên áo đen bịt mặt với dáng bộ quen thuộc, Tần Bảo khê thẳm:

- Sát thủ Đoạn Hồn giáo!

Cho tới bây giờ Tần Bảo mới rõ chàng đã rơi vào tay bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo, dĩ nhiên ngục thất này là tử ngục của kẻ tử thù chàng đang tìm kiếm.

Và chàng cũng hiểu ngay khi đã rơi vào tay bọn Đoạn Hồn giáo, tánh mạng khó thể bảo tồn.

Nhưng tại sao chàng lại rơi vào tay bọn Đoạn Hồn giáo một cách dễ dàng như thế này?

Một kẻ thù nào đó đã hãm hại chàng hay là bọn sát thủ thừa lúc chàng say bất tỉnh nằm trên giường trong khách điểm, điểm huyết chàng đưa về sào huyết.

Tần Bảo mù tịt như người đi trong đêm đen không có lối ra.

Mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm cả lưng chàng.

Ba tên sát thủ bịt mặt tới gần Tần Bảo cùng dừng lại trước mặt chàng.

Tên sát thủ đứng giữa cất giọng oang oang:

- Tiểu sát tinh! Người hãy theo bọn ta tới Cực Hình đường gặp thiếu giáo chủ cho người xử tội.

Nghe tới ba tiếng Cực Hình đường cũng đủ rõ hình phạt nơi đó thảm khốc thế nào rồi. Tần Bảo rúng động tới trái tim nhưng chẳng có một lời.

Tên sát thủ đứng giữa quay qua tên đứng bên cạnh:

- Hiền đệ, hãy bịt mắt gã mau!

Tên sát thủ bên trái ứng thính rút vuông vải đen bên lưng ra bước tới bịt mắt Tần Bảo.

Tất nhiên Tần Bảo vừa bị xiềng xích trói chặt cả tay chân, vừa bị bọn sát thủ bịt mắt dẫn đi, hình thức tội tệ còn hơn đối xử với một tên tử tù.

Tên sát thủ đứng giữa quay sang tên sát thủ đứng bên phải:

- Hiền đệ hãy cởi xiềng chân cho tên tiểu sát tinh, kéo gã không đi được.

Tên sát thủ bên phải bước tới cởi sợi xích nặng nề dưới chân Tần Bảo.

Tên sát thủ đứng giữa bảo:

- Dẫn gã đi!

Hắn nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt hung tợn dọa:

- Người hãy theo bọn ta đến Cực Hình đường gặp thiếu giáo chủ. Dọc đường chớ nên vọng động, người không chạy thoát khỏi nơi này đâu!

Hắn nắm sợi xích trói tay Tần Bảo dẫn đi trước. Hai tên sát thủ bịt mắt cầm đoản đao hộ tống đi phía sau.

Bọn sát thủ vô cùng cẩn trọng, nơi đây là lãnh địa vậy mà chúng vẫn nghiêm mật đề phòng có kẻ tới giải cứu Tần Bảo.

Trên mặt bị vuông vải che kín hai mắt. Tần Bảo không trông thấy gì cả. Chàng để mắt cho tên sát thủ dắt đi, có khúc thẳng đường, có khúc quanh co chẳng biết đâu mà lần.

Tần Bảo muốn nhân dịp này quan sát địa thế trong cứ địa Đoạn Hồn giáo nhưng chẳng làm sao nhìn được.

Chừng uống cạn một bình trà, chợt bên tai Tần Bảo nghe tên sát thủ bịt mắt lên tiếng:

- Tới rồi, dừng lại!

Tần Bảo liền dừng bước, trong lòng hồi hộp vì chàng đã hiểu rõ khi bị đưa tới Cực Hình đường số phận sẽ thế nào rồi.

Tên sát thủ hướng về phía trước bằng một giọng hết sức cung kính:

- Bẩm thiếu giáo chủ, bọn thuộc hạ đã đưa tên tiểu sát tinh tới, xin thiếu chủ phát lạc!

Chợt Tần Bảo nghe một giọng nói trong như rót ngọc vọng tới tai chàng.

- Tháo bỏ vuông vải trên mặt gã!

Tên sát thủ ứng thính, tháo bỏ vuông vải trên mặt Tần Bảo rồi lui ra sau ba bước đứng chờ.

Hai tên sát thủ kia đứng sau lưng Tần Bảo đề phòng bất trắc xảy ra. Vừa được tháo bỏ vuông vải bịt mắt ra, thoát tiên Tần Bảo hướng mắt về phía có giọng nói trong như ngọc lưu ly vừa rồi.

Dĩ nhiên giọng nói đó là của thiếu giáo chủ Đoạn Hồn giáo như tên sát thủ đã trình bẩm vừa rồi.

Trên cao đại diện Cực Hình đường, một nữ lang vận võ phục màu thủy lục, đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế cổ mộc dát vàng cấn ngọc lóng lánh, đôi mắt che một mảnh lụa màu xanh.

Hai bên tả hữu nữ lang, hai ả thiếu nữ vận y phục màu xanh, mảnh lụa nhỏ màu xanh che nửa gương mặt đứng hai bên, hình như hai ả là nữ tỳ hay cận vệ cho vị nữ lang.

Dưới bậc thềm điện, một lão nhân vận trường xám che vuông vải đen trùm kín mặt đứng giữa, hai luồng nhân quan chớp người nhìn Tần Bảo.

Bên phải, dưới một bậc thềm lão nhân đứng, một tên đại hán áo đen, thân hình hộ pháp, mặt trùm kín, lưng dắt đoản đao, mắt chiếu sáng trông rất hung tợn.

Bên trái bậc thềm, một đại hán áo đen bịt mặt thân hình cao lêu nghêu, lưng dắt đoản đao, hai luồng tinh nhân sáng ngời hướng về Tần Bảo.

Hai phía tường trong Cực Hình đường rộng thênh thang, hai mươi tên sát thủ đứng dàn hai hàng theo đội ngũ, tay cầm đoản đao sáng ngời.

Tất cả đều trùm kín vuông vải đen trên mặt, ngoài trừ vị nữ lang ngồi trên ghế và hai ả thiếu nữ đứng hầu chỉ che kín đủ đôi mắt.

Bầu không khí trong Cục hình đường lạnh ngắt như u mộ, im phăng phắc rùng rợn, chẳng khác nào hình đường dưới cõi a tỳ xứ tội kẻ thế gian, nhưng vị phán quan lại là một nữ lang.

Lâu nay Tần Bảo vốn là một trang thiếu hiệp can trường, bất khuất, hùng khí ngất trời, nhưng trước cảnh tượng này không khỏi bất rùng mình mấy cái. Nhất là hiện nay, chàng là một tử tội sắp bị hành hình.

Nữ lang nhìn Tần Bảo một lúc lại cất giọng trong ngần như rót ngọc:

- Đưa gã tới gần đây!

Tên sát thủ bịt mặt ứng thỉnh:

- Tuân lệnh thiếu giáo chủ.

Hắn hướng dẫn Tần Bảo bước tới.

Tần Bảo nhủ thầm:

- Thì ra thiếu giáo chủ Đoạn Hồn giáo chỉ là một nữ nhân yêu kiều.

Còn cách toàn đại diện Cục hình đường khoảng ba trượng, tên sát thủ ra lệnh:

- Đứng lại!

Tần Bảo đứng lại, đưa mắt nhìn nữ lang, thiếu giáo chủ Đoạn Hồn giáo.

Dù che một mảnh lụa nhỏ trên gương mặt. Tần Bảo vẫn nhận ra được nữ lang là một thiếu nữ trạc mười bảy, mười tám tuổi, da trắng như ngọc, hai má ửng hồng, đôi môi anh đào hàm tiếu, ánh mắt làn thu thủy, mày tựa xuân sơn, quả là một trang sắc nước hương trời, khuynh thành khuynh quốc.

Hai ả thiếu nữ đứng hầu cũng là hai thiếu nữ rất xinh đẹp, lưng đeo trường kiếm, đúng là hai người cận vệ cho nữ lang thiếu giáo chủ.

30. Chương 30: Trận Luân Đấu Sinh Tử

Nữ lang cất tiếng như ngọc rót:

- Ngươi là Tần Bảo?

Tần Bảo gật đầu:

- Không sai!

Nữ lang hỏi tiếp:

- Phụ thân ngươi là lão Thần Châu kỳ hiệp Tần Quỳnh?

Tần Bảo gật đầu:

- Không sai!

- Tổ phụ ngươi là lão Thiên Tà Đại Ma Tôn Tần Trì?

- Không sai!

Tần Bảo đã lấy lại được sự bình tâm nên ứng đáp một cách khảng khái.

Nữ lang gật đầu:

- Người đang đi tìm cứ địa bản giáo với ý định giết Thái Quân giáo chủ báo thù cho phụ thân người, có đúng vậy không?

Tần Bảo gật mạnh đầu:

- Đúng. Ta đang trên đường tìm tên Thái Quân giáo chủ, báo thù cho gia phụ.

Nữ lang hừ nhạt:

- Người có biết công lực của Thái Quân bản giáo cao thâm tới độ nào hay không, lại đòi gặp người báo thù?

Tần Bảo lạnh lùng:

- Ta không cần biết công lực của hần cao thâm đến đâu, ta tìm hần để đấu một trận tử sinh phân tài cao thấp và cũng để rửa mối huyết thù.

Bỗng nữ lang cất lên một loạt cười trong trẻo. Loạt cười như chuỗi ngọc va chạm vào nhau, âm thanh êm tai nhưng nghe rờn rợn.

Giọng cười như ngạo mạn một kẻ điên cuồng, không biết thân phận của mình.

Tần Bảo nhướng cao đôi mày:

- Nương tử cười gì?

Cho dù là kẻ thù nhưng nữ lang thiếu giáo chủ là một nữ nhân, Tần Bảo không thể nào gọi bằng người mà phải dùng từ nương tử cho đúng phép lịch sự.

Nữ lang thôi cười, ánh mắt nhìn gấn vào gương mặt ngọc của Tần Bảo không chớp.

Nàng nói:

- Ta cười cho sự ngu ngốc, điên cuồng của người, không hiểu trời cao đất dày là gì cả.

Nữ lang hỏi:

- Hãy nghe ta hỏi. Công lực của người đến nay được bao nhiêu mà đòi đấu với Thái Quân giáo chủ của bản giáo?

Tần Bảo khẳng khái:

- Dù công lực của tên Thái Quân giáo chủ các người cao thâm tới mức độ nào ta vẫn muốn đấu với hần một phen sinh tử, hoặc ta chết, hoặc ta trả được mối huyết thù.

Nữ lang chớp mắt:

- Tần Bảo! Người có hiểu hiện nay thân người như cá chậu chim lồng hay không? Sao lại còn cường ngạnh trước Cực Hình đường của bản giáo?

Tần Bảo chớp mắt:

- Các người thừa cơ hội ta say bất tỉnh trong khách trọ lén lút vào điểm huyết mới bắt được ta chứ ta chưa phải là một kẻ thua trận.

Chàng đồng dục:

- Hành vi đề tiện của các người không xứng đáng với một đại giáo phái như từ trước tới nay các người đã từng huênh hoang trên chốn giang hồ.

Ánh mắt của nữ lang lay động nhiều lần, nghi ngại một lúc khẽ gật:

- Được rồi. Người là một gã thiếu niên ngu ngốc, coi dưới mắt không người. Ta sẽ ban cho người một ân huệ cuối cùng trước khi người chết, để không còn tự phụ vào võ công của người nữa.

Tần Bảo ngạc nhiên:

- n huệ gì?

Nữ lang đáp:

- Ta ban ân huệ cho người đấu với một số thuộc hạ cấp dưới nhất của bốn giáo, xem người có thắng nổi bọn chúng hay không mà lại dám trèo cao, đòi đấu với Thái Quân.

Tần Bảo thầm mừng, vì nếu giao đấu tất nhiên thân thể chàng sẽ được tự do có thể tùy cơ ứng biến.

Chàng gật đầu:

- Ta sẵn sàng chấp nhận điều đó.

Tên đại hán bịt mặt cao lêu nghêu đứng dưới bậc thềm vòng tay:

- Bẩm thiếu giáo chủ...

Nữ lang thấy bàn tay ngọc, cắt ngang câu nói của tên đại hán cao lêu nghêu:

- Quyền lực ở trong tay ta. Đây là chủ ý của ta muốn như vậy, phó tổng lãnh chớ nên can dự

Tên đại hán bịt mặt đứng phía phải khom lưng:

- Bẩm thiếu giáo chủ, nhưng trong...

Nữ lang nhìn tên đại hán quắc mắt:

- Ta đã nói với phó tổng lãnh rồi. Lời nói của thiếu giáo chủ cũng như Thái Quân giáo chủ, khi nói ra kẻ thuộc hạ phải tuyệt đối thi hành, tổng lãnh chưa hiểu ra điều đó hay sao chứ?

Tên đại hán tổng lãnh sợ hãi:

- Thuộc hạ can rõ, xin thiếu giáo chủ lượng tình tha thứ cho!

Hắn đứng yên không dám nói thêm một lời nào nữa.

Hắn đưa mắt nhìn tên phó tổng lãnh, trong khi tên phó tổng lãnh cũng vừa nhìn lại.

Ánh mắt hai tên đại hán có vẻ bất bình về cách xử lý lạ lùng của nữ lang thiếu giáo chủ.

Nhưng bọn chúng là thuộc cấp, kỷ luật Đoàn Hồn giáo vô cùng khắc nghiệt, cãi lệnh sẽ chịu lấy cực hình thảm khốc dù nhân vật đó ở đẳng cấp nào.

Tần Bảo cười thầm trong bụng về cử chỉ nhu nhược của hai tên đại hán trước một nữ lang, nhưng vẫn giữ nguyên sắc diện bình thản không để lộ ra ngoài.

Chàng ngấm ngấm vận chân khí điều hòa các huyết đạo trong cơ thể trước lúc giao đấu với bọn cao thủ Đoàn Hồn giáo.

Nhìn bốn tên đại hán bịt mặt đứng dưới bậc thềm chót, nữ lang truyền lệnh:

- Tứ vị sát thủ hãy tuân tự đấu nhau với gã Tần Bảo, cấm sử dụng kịch độc hạ đối phương!

Bốn tên đại hán chính là tứ đại sát thủ cùng vòng tay cung kính, rạp nhau:

-Tuân lệnh thiếu giáo chủ!

Bốn tên sát thủ lần lượt bước ra phía ngoài xa đại điện, giữa Cực Hình đường rộng lớn mênh mông.

Bọn chúng chuẩn bị chờ giao đấu với Tần Bảo.

Nữ lang quay sang ả thiếu nữ áo xanh phía trái ra lệnh cho tên sát thủ đứng gần Tần Bảo:

- Người hãy tháo sợi xích cho gã!

Tên sát thủ bịt mặt ứng thính, lập tức tháo bỏ sợi xích sắt trên tay Tần Bảo.

Nữ lang quay sang ả thiếu nữ đứng bên phải:

- Phụng Nghi! Người hãy xuống đấu trường trao thanh trường kiếm của người cho gã.

Thiếu nữ tên Phụng Nghi ứng thỉnh rút thanh trường kiếm bên lưng ra nhanh nhẹn bước xuống bậc thềm tới trước mặt Tần Bảo.

- Nhận kiếm!

Tần Bảo lẳng lặng tiếp lấy thanh trường kiếm trong tay Phụng Nghi, trở lại chỗ bốn tên sát thủ đang đứng chờ.

Lão nhân đứng dưới bậc thềm và hai tên tổng lãnh, phó tổng lãnh sát thủ tránh giạt ra hai phía cho nữ lang giám sát trận đấu giữa bốn tên đại sát thủ và Tần Bảo.

Cực hình đường lạng phát, tất cả cặp mắt đổ dồn về phía đấu trường.

Nữ lang đồng dục:

- Trận đấu khai diện, bắt đầu từ đệ tứ đại sát thủ.

Tên sát thủ đứng hàng thứ tư ứng thỉnh:

- Tuân lệnh thiếu giáo chủ!

Hắn bước tới ba bước đối diện với Tần Bảo khoảng một trượng, thanh đoản đao sáng ngời nắm chắc trong tay.

Ba tên sát thủ kia đứng ngoài mắt nhìn vào trận đấu sắp diễn ra.

Nữ lang, lão nhân vận trường xám và hai tên tổng lãnh, phó tổng lãnh nhìn vào mặt Tần Bảo.

Tần Bảo hiểu ngay nữ lang sử dụng thế liên hoàn đấu cho bốn tên sát thủ đấu trước với chàng, kể đó là hai tên tổng lãnh và phó tổng lãnh, có thể sau cùng là nàng.

Chàng đấu qua sáu trận cùng bốn tên đại sát thủ và hai tên tổng lãnh, phó tổng lãnh kia, tất nhiên sức khỏe đã hao mòn, cuối cùng ả xuất trận sẽ thắng chàng một cách hết sức dễ dàng.

Chàng bại trận tánh mạng sẽ chẳng còn.

Tần Bảo nghĩ thầm:

- Từ ngày ra chốn giang hồ đến nay ta chỉ sử dụng chưởng pháp, chỉ lực, chưa từng dùng đến kiếm pháp dù có học được hai chiêu sơ đẳng. Nay đấu kiếm là sở đoản của ta, vậy ta hãy lấy nội lực làm chuẩn đánh thật mạnh, thật nhanh hạ sát bốn tên sát thủ này trước là thượng sách.

Nghĩ xong, Tần Bảo nắm chặt thanh trường kiếm, mắt nhìn gắn vào mặt tên sát thủ.

Nữ lang lớn tiếng:

- Khai đấu!

Đệ tứ sát thủ vung thanh đoản đao một vòng quất:

- Tiếp chiêu!

Thanh đoản đao trong tay tên đệ tứ đại sát thủ lại khoa một vòng chém vút vào mặt Tần Bảo nhanh như chớp.

Vừa xuất chiêu đầu, tên đệ tứ sát thủ đã hạ độc thủ, ý chừng hắn định đánh ngã Tần Bảo chỉ trong một chiêu để được nữ lang khen thưởng.

Tần Bảo không chút chậm trễ, vận sáu thành nội lực, vạch trường kiếm nửa vòng trước mặt đón lấy thanh đoản đao của đệ tứ sát thủ...

Một tiếng soảng vang lên chát chúa, một đóa hoa lửa tóe ra.

Đệ tứ sát thủ lui ra sau hai bước, bàn tay tê chồn như vừa bị sét giật nhảm.

Tần Bảo vẫn còn đứng yên vị trí, thần thái thản nhiên như xưa.

Dĩ nhiên, tên đệ tứ sát thủ đã thua Tần Bảo một chiêu đầu.

Ba tên sát thủ và hai mươi tên sát thủ đứng phía ngoài thấy đều xôn xao lên khi thấy đồng bọn bại trận trước một gã thiếu niên tuổi mới vừa mười tám, mười chín.

Lão nhân vận trường xám và hai tên tổng lãnh, phó tổng lãnh sát thủ trở sau luồng mắt nhìn Tần Bảo. Ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Nữ lang vẫn ngồi yên trên ghế, ánh mắt nhìn gắn vào gương mặt ngọc của Tần Bảo không thấy xúc động.

Đắc thủ chiêu đầu, hùng khí bốc đầy trên gương mặt ngọc, Tần Bảo bước tới một bước, cất trường kiếm lên hết:

- Trả chiêu!

Chàng vận thêm hai thành cho đủ tám thành, vung trường kiếm vạch tới đệ tứ sát thủ, ánh kiếm nhanh hơn cả sét giạt lưng trời.

Tần Bảo quyết đánh ngã đệ tứ sát thủ ở chiêu này để còn đấu nhau cùng ba tên sát thủ đang chờ.

31. Chương 31: Quyết Tử

Đệ tứ sát thủ quát lên một tiếng vung tròn thanh đoản đao che chở trước mặt.

Soảng...

Oái...

Đệ tứ sát thủ rú lên một tiếng, lão đảo tháo lui về phía sau năm sáu bước, trước ngực hấn máu tuôn ra lai láng.

Hắn vừa trúng một kiếm xéo ngang ngực sâu một tấc, cũng may nhờ Tần Bảo không có ý sát hại.

Từ lão nhân vận trường xám tới hai tên tổng lãnh, phó tổng lãnh, ba tên sát thủ, luôn cả hai mươi tên sát thủ đứng ngoài đều kêu lên một lượt rồi im bật.

Dĩ nhiên đệ tứ sát thủ đã bại trận ở chiêu thứ nhì do Tần Bảo xuất chiêu.

Nữ lang ngồi trên ghế ánh mắt lay động, nhưng chẳng có một lời nào.

Liền đó, đệ tam sát thủ bước vào đấu trường thay thế cho đệ tứ sát thủ.

Vừa đứng đối diện với Tần Bảo không nói một lời đệ tam sát thủ vung thanh đoản đao xuất luôn sáu chiêu, đao ánh chớp lóe điểm tới tử huyết Tần Bảo.

Tần Bảo đã có cái quyết tâm đánh mạnh, đánh nhanh liền xuất luôn sáu chiêu chống trả sáu luồng đao ảnh của đệ tam sát thủ vừa chớp tới.

Tới chiêu thứ tư, bỗng đệ tam sát thủ rú lên một tiếng, lùi lại, trên vai hắn đã trúng nhằm một nhát kiếm, máu tuôn ra ướt cả áo.

Tần Bảo vừa thu hồi trường kiếm, đệ nhị sát thủ đã bước vào đấu trường.

Cũng như đệ tam sát thủ, không nói một lời, đệ nhị sát thủ xuất luôn mười hai chiêu liên hoàn tấn công Tần Bảo như vũ bão.

Qua hai trận, hắn biết rõ Tần Bảo là một đại cao thủ công lực cao thâm tột đỉnh nên xuất toàn lực.

Tần Bảo vung trường kiếm xuất chiêu đón nghênh, đao kiếm chạm nhau chan chát, ánh lửa chớp rực khắp cả đấu trường.

Nháy mắt, song phương đấu nhau trên mười chiêu, chưa định hơn thua.

Đến chiêu thứ mười bốn, Tần Bảo thét lên một tiếng, vung trường kiếm chẻ vào ánh đao đánh bật ra...

Keng...

Thanh đại đao rơi xuống đất, liền đó mũi kiếm của Tần Bảo đã dí vào ngực đệ nhị sát thủ.

Chiêu vừa rồi đệ nhị sát thủ chịu không nổi nội lực mười thành của Tần Bảo nên bủn rủn chân tay, đành phải buông thanh đoản đao và bị chàng khống chế tức khắc.

Toàn trường xông xao cả lên.

Thân hình nữ nhân khẽ lay động, nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt lạ lùng.

Lão nhân vận trường xám và hai tên tổng lãnh, phó tổng lãnh trở sáu con mắt nhìn Tần Bảo như nhìn một con quái vật vừa xuất hiện.

Tất cả đều không ngờ công lực của Tần Bảo cao thâm khủng khiếp đến thế.

Đệ nhị sát thủ lui ra ngoài, đệ nhất sát thủ liền vào thay.

Hắn vung thanh đại đao tấn công Tần Bảo tới tấp bằng các chiêu thức kì dị, khác hẳn chiêu đao của ba tên sát thủ vừa bại trận.

Qua ba trận vừa rồi, đệ nhất sát thủ đã hiểu rõ nội lực cao thâm không tưởng tượng nổi của Tần Bảo, nên hắn không dám coi thường và sử dụng liên hoàn đao cho đối phương chỉ lo chống đỡ, chẳng còn phản công được.

Tần Bảo xuất trường kiếm tiếp chiến.

Ánh đao, kiếm ánh sáng rực trong Cự Hình đường, vô khí chạm nhau tóe lửa.

Nháy mắt đã trên ba mươi hiệp, hai bên vẫn chưa bên nào giành được thế thượng phong.

Vừa xuất kiếm, Tần Bảo vừa nghĩ thầm:

- Tên đệ nhất sát thủ này rất lợi hại, kiếm pháp tinh thông lại khôn quỉ, cố tránh không chạm nội lực với ta, tình hình này ta không thể sử dụng kiếm thuật thắng nổi hắn, ta hãy thừa cơ hội dùng nội lực đánh bại hắn mới xong.

Nghĩ dứt, Tần Bảo vừa tránh khỏi một ánh đao của đệ nhất sát thủ, vừa vận lên đủ mười thành, hét to:

- Buông đao!

Mồm hét, chàng vừa lao vút thanh trường kiếm xuống đầu đệ nhất sát thủ nhanh hơn chớp giật, bề thế không có thân pháp nào tránh né cho kịp.

Đệ nhất sát thủ kinh hãi quát to một tiếng, vung thanh đoản đao chống đỡ.

Một tiếng soảng kinh rợn, kèm theo một tiếng rú lồng lộn nổi lên.

Đệ nhất sát thủ buông thanh đoản đao, loạng choạng thối lui cả trượng, từ miệng phun ra một vòi máu tươi trông thật ghê rợn.

Toàn đấu trường nhốn nháo cả lên. Mọi người dồn tất cả ánh mắt về phía đệ nhất sát thủ và Tần Bảo.

Phút giây, bầu không khí trong đấu trường trở lại im lặng như cũ. Sự im lặng trong căng thẳng, hãi hùng.

Từ lúc trận đấu diễn ra, nữ lang im lặng, cho tới bây giờ mới lên tiếng:

- Nhị vị tổng lãnh, phó tổng lãnh ứng chiến.

Phó tổng lãnh ứng thỉnh, bước tới đấu trường phất tay sang đệ nhất sát thủ.

- Lui!

Đệ nhất sát thủ lão đảo bước ra ngoài, lấy linh đan nuốt vào, điều trị nội thương.

Phó tổng lãnh sát thủ bước tới đối diện Tần Bảo, cách hai trượng.

Khoảng cách giao đấu của phó tổng lãnh sát thủ xa hơn bốn tên sát thủ một trượng, chứng tỏ công lực hần cao hơn thuộc hạ rất nhiều.

Phó tổng lãnh sát thủ nhìn Tần Bảo, gần giọng:

- Công lực của người chẳng vừa gì, nhưng hãy xem đao pháp của phó bản tọa.

Dứt tiếng phó tổng lãnh sát thủ vung thanh đoản đao xuất chiêu kỳ lạ, liên tiếp tấn công Tần Bảo như vũ bão.

Đao ảnh một biến thành mười, mười thành trăm bủa vây chàng như chiếc lưới tử quang.

Hiểu ngay đã gặp đối thủ rất lợi hại, đao pháp cao gấp bội bốn tên sát thủ, Tần Bảo liền phóng trường kiếm ra xa hơn nửa trượng đóng nghênh vùng lưới đao ảnh của phó tổng lãnh sát thủ.

Mười hiệp.

Hai mươi hiệp.

Rồi ba mươi hiệp...

Phó tổng lãnh sát thủ và Tần Bảo vẫn còn y trong cái thế quân bình.

Tới hiệp năm mươi chưa thắng nổi phó tổng lãnh sát thủ, trong lòng Tần Bảo sinh ra lo ngại, bởi chàng hiểu rõ sau trận này còn hai trận đấu sau cùng với tổng lãnh sát thủ và nữ lang thiếu giáo chủ Đoạn Hồn giáo.

Kể về đao pháp tên phó tổng quản đại sát thủ rất lợi hại, nhưng về nội lực hãy còn kém hơn Tần Bảo, nhưng hần rất khôn quĩ luôn luôn tránh né tiếp cận võ khí với chàng, vì vậy chàng khó lòng sử dụng nội lực mười thành đánh ngát hần.

Đã mấy lần chàng xuất mười thành, hần tháo lui lại không tiếp chiêu, sau đó lại vũ lộng đao pháp tới tấp tấn công chàng.

Đến hiệp thứ tám mươi, song phương vẫn chưa bên nào thắng bại, Tần Bảo nghĩ nhanh:

- “Nếu ta cứ kéo dài trận đấu, nội lực sẽ hao tổn rất nhiều, làm sao còn đủ sức đấu với tên tổng quản và ả kia, nhất định ta phải hạ cho bằng được hần ở chiều này”.

Thầm tính xong, Tần Bảo hét:

- Ra ngoài!

Mồm hét, Tần Bảo lao vút mũi trường kiếm vào tâm huyết phó tổng lãnh sát thủ nhanh không kịp thấy.

Nhìn thấy ánh kiếm chớp tới, phó tổng lãnh sát thủ giật mình khoa thanh đoản đao một vòng trước mặt chống đỡ.

Mũi kiếm tới nửa chừng, bất ngờ, Tần Bảo thu kiếm lại, chém dọc từ trên đầu phó tổng lãnh nhanh như chớp giật lưng trời.

Đứng ngoài, tổng lãnh sát thủ kinh hãi quát lớn:

- Tránh mau!

Nhưng đã chậm mất rồi, phó tổng lãnh lúng túng, khoa thanh đoản đao đón lấy nhát kiếm của Tần Bảo.

Một tiếng soảng chất chúa, phó tổng lãnh sát thủ buông thanh đoản đao rơi xuống đất.

Hần đưa tay ôm lấy ngực, mồm phun ra vòi máu, lão đảo lui về phía sau hơn một trượng.

Hần đã mang nội thương vì nội lực của Tần Bảo làm chấn động tâm can của hần.

Khắp cả đấu trường ồn ào lên dữ dội.

Từ lão nhân vận trường xám, đến tổng lãnh sát thủ và bọn thuộc hạ mở bét cả mắt nhìn Tần Bảo.

Ánh mắt thu thủy của nữ lang chớp chớp mấy cái, nhưng vì mảnh lụa che ngang nên không thể nhận rõ sắc diện của nàng.

Năm trận liên tiếp Tần Bảo đấu thắng luôn năm cao thủ của Đoạn Hồn giáo, quả là một chuyện chưa từng xảy ra từ trước đến nay.

Phó tổng lãnh sát thủ lui ra ngoài điều trị nội thương khá nặng.

Tổng lãnh sát thủ lâm trận.

Tần Bảo nhìn thân hình hộ pháp và thanh đại đao nặng nề của tổng lãnh sát thủ, khẽ thầm:

- “Tên này công lực rất cao thâm, ta không nên khinh suất sẽ bại trận.”

Vừa đối diện với Tần Bảo, không nói nửa lời, tổng lãnh sát thủ xuất chiêu liền. Đao ảnh trùng trùng như sấm chớp mây giăng, vây chặt Tần Bảo bốn bề, tám hướng không chừa một lối tránh né.

Đấu qua năm trận cùng với năm cao thủ Đoạn Hồn giáo, nội lực của Tần Bảo đã hao tổn hết vài phần nên thoát tiên chàng không sử dụng toàn lực đấu với tổng lãnh sát thủ. Chàng chỉ rung thanh trường kiếm bổ thành một màn kiếm mảnh như chiếc lưới giăng ngang trước mặt, ngăn chặn vô số đao ảnh của tổng lãnh sát thủ như trận mưa xối vào vị trí chàng.

Ý định của Tần Bảo vừa đấu với tổng lãnh sát thủ vừa phục hồi chân khí, chờ đối phương tổn hao nội lực sẽ đánh một chiêu cuối cùng quyết thắng.

Hai mươi hiệp...

Bốn mươi hiệp...

Sáu mươi hiệp...

Một trăm hiệp...

Hai bên vẫn bất phân thắng bại.

Tần Bảo vừa đấu cầm cự vừa thu hồi chân khí vẫn chưa chống trả lại một chiêu nào.

Đến hiệp một trăm hai mươi, Tần Bảo nhận ra đao ảnh của tổng lãnh sát thủ đó có phần chậm lại, nghĩ thật nhanh:

- “Hắn đã hao tổn một số nội lực, thừa cơ hội này ta hãy xuất một chiêu quyết định hạ hắn cho rồi.”

Vận đủ mười hai thành vào bàn tay cầm trường kiếm, Tần Bảo hét to:

- Bay ra!

Chàng xuất luôn tám chiêu liên hoàn. Tám làn kiếm ảnh điểm vào tử huyệt tổng lãnh sát thủ.

Một tiếng rú kinh hoàng nổi lên, thanh đoản đao bay ra ngoài hai trượng rơi xuống đất.

Tổng lãnh sát thủ bị hất về phía sau hơn một trượng, gượng gạo đứng lên, mặt mũi tái xanh, từ nơi cửa miệng phun ra một vòi máu tươi.

Hắn đã bị nội thương khá nặng.

Tần Bảo thu trường kiếm lại, đứng yên buông tiếng thở hổn hển, và vừa rồi chàng đã xuất tám chiêu toàn lực đánh bại tổng lãnh sát thủ, hao tổn nội lực hết nửa phần.

Thần sắc của chàng đã biến đổi, mồ hôi tháo ra ướt đầm cả bộ võ phục.

Lão nhân vận trường xám, bốn tên sát thủ và hai mươi tên sát thủ thấy đều khiếp đảm, trở to mắt nhìn Tần Bảo không hề thấy chớp.

Đến cả nữ lang cũng phải đứng phắt lên, gấn hai làn thu thủy vào mặt Tần Bảo.

32. Chương 32: Sa Cơ

Náo loạn lên một lúc khá lâu, đấu trường trở lại im lặng trong bầu không khí cực kỳ căng thẳng.

Dĩ nhiên đã tới lúc nữ lang lâm trận.

Chợt cái, nữ lang từ từ bước xuống các bậc thềm đại điện, tới trước mặt Tần Bảo.

Tần Bảo vẫn còn đang buông hơi thở một nhọc, chợt thấy nữ lang tới đứng trước mặt, hai mắt nhìn gấn vào đôi mắt nàng.

Bốn ánh mắt vừa chạm vào nhau liền hít chặt như sắt gập phải đá nam châm.

Tâm thần Tần Bảo liền dao động trái tim nghe đập mạnh bồi hồi.

Quả nhiên nữ lang có một sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, bất cứ là ai nhìn sắc đẹp của nàng thấy đều xiêu hồn lạc phách, không còn tự chủ nổi mình nữa.

Hình như đang tạo hóa đã gom thu cả một bầu trời tinh hoa hương sắc vào trong chỉ một con người ngọc này.

Tần Bảo ngằm hít một hơi chân khí chân ngưng, trấn áp cơn xúc động mạnh, lấy lại sự bình tâm khỏi bị đắm chìm, si dại trước sắc đẹp của mỹ nhân tuyệt thế.

Nhìn Tần Bảo một lúc, nữ lang cất giọng thanh thoả như ngọc rót.

- Tần Bảo, ta sẽ đấu với ngươi một chiêu.

Tần Bảo trở mặt:

- Chỉ có một chiêu thôi ư?

Nữ lang khẽ gọi:

Đúng vậy. Chỉ một chiêu thôi. Một chiêu ta đã thắng ngươi rồi.

Giọng nữ lang nói xem ra rất quả quyết.

Tần Bảo kinh ngạc đến tột cùng.

Chàng không thể nào tin nổi chỉ trong một chiêu nữ lang sẽ thắng chàng.

Tần Bảo nhìn nữ lang sửng sờ.

Nữ lang nhẹ nhàng rút thanh trường kiếm bên lưng ra. Trường kiếm đó như huyết châu, kì dị chưa từng trông thấy trên chốn giang hồ từ trước đến nay.

Nàng cất giọng kiều mỵ:

- Chuẩn bị tiếp chiêu!

Tần Bảo giật mình vươn thanh trường kiếm lên.

Trường kiếm đỏ của nữ lang vươn tới, đứng yên.

Trông thấy nữ lang chưa xuất chiêu, Tần Bảo nhìn trường kiếm đỏ chờ đợi. Đột nhiên, Tần Bảo không thấy trường kiếm đỏ đâu nữa, hình như đã biến mất, trong khi bàn tay ngọc của nữ lang vẫn chìa tới.

Tần Bảo khen thầm:

‘‘Quái lạ, tại sao trường kiếm đỏ của nàng lại biến mất. Nàng định xuất chiêu gì?’’

Đang lúc Tần Bảo còn hoang mang chưa biết hành động thế nào, chợt nữ lang đã tiếp cận, mũi kiếm đỏ lơ mờ đi vào ngực chàng.

Quả đúng như nữ lang vừa nói, chỉ một chiêu nàng đã thắng chàng.

Tần Bảo nhìn mũi trường kiếm đỏ trước ngực, sửng sốt đến kinh hoàng.

Chàng không hiểu nữ lang đã sử dụng chiêu pháp gì lại có thể khống chế chàng một cách thần tình như vậy.

Tần Bảo đứng bất động, mồ hôi chàng tháo ra đầy mình, cố nhiên chàng là kẻ bại trận.

Lão nhân vận trường xám hô to:

- Thiếu giáo chủ đã thắng...

Bọn tổng lãnh sát thủ hoan hô:

- Cung hỷ thiếu giáo chủ...

Chờ cho bầu không khí im lặng trở lại, nữ lang nhìn thẳng vào mặt Tần Bảo.

- Người ngạc nhiên lắm ư? Người chưa hiểu ta khống chế người bằng cách nào ư?

Tần Bảo lắc đầu:

- Ta chưa hiểu.

Nữ lang nói:

- Trước hết ta hỏi người: Người có biết thanh kiếm đỏ này thuộc loại kiếm gì không?

Tần Bảo vẫn lắc đầu:

- Ta chưa hiểu, thanh kiếm này là loại thanh loại gì?

Nữ lang đáp gọn:

- Quỷ Kiếm đấy!

Tần Bảo giật mình, tròn xoe đôi mắt nhìn trường kiếm trước ngực đã trông thấy hiện nên màu đỏ tựa máu châu như lúc nữ lang cầm trong tay.

Bất giác chàng bật thốt:

- Quỷ Kiếm!

Nữ lang gật đầu:

- Đúng vậy, thanh trường kiếm đỏ này chính là Quỷ Kiếm, cũng có tên là Vô Ảnh kiếm.

Nàng hỏi:

- Còn lúc ta xuất chiêu người có hiểu tại sao người không nhận thấy Quỷ Kiếm chĩa vào ngực người không?

Tần Bảo chỉ nhìn thẳng vào mặt nữ lang không đáp.

Nữ lang dẫn giải:

- Trước khi ta xuất chiêu, ta vận lên một luồng chân khí thấu vào Quỷ Kiếm. Quỷ Kiếm liền biến mất, người không thể nhìn thấy nó, ta liền sử dụng chiêu Vô Ảnh kiếm pháp người cũng không nhận ra cho tới lúc mũi kiếm đâm vào ngực người như hiện giờ.

Và người hãy xem đây.

Nữ lang vận một luồng chân khí chuyển sang Quỷ Kiếm.

Thanh trường kiếm đỏ liền biến mất chàng còn trông thấy hình dạng nơi đâu nữa.

Nữ lang cười khinh:

- Tần Bảo, người đã thấy rõ rồi chứ?

Tần Bảo kinh hãi nghĩ thầm:

‘ ‘Đúng rồi! Lúc trước phụ thân ta chết vì cây Quỷ Kiếm này, bởi không nhận ra nó khi đối thủ xuất chiêu, chứ chẳng là gì nữa cả.”

Nữ lang tiếp:

- Vì vậy, dù cho thân thủ kiếm pháp của người có cao thâm tới đâu, nội lực hùng hậu cách nào cũng không thể chống nổi thanh Quỷ Kiếm này trong chỉ một chiêu, đừng nói là kiếm pháp của người hiện nay chưa đạt tới cõi tinh thông. Người đã hiểu rồi chứ?

Tần Bảo gật đầu:

- ‘Ta hiểu rồi.

Nữ lang hỏi:

- Tần Bảo, nay ngươi là một kẻ bại trận. Người định xử trí thế nào?

Tần Bảo đồng ý:

- Đúng rồi, ta là kẻ bại trận. Bại trận là phải chết. Nàng hạ thủ đi thôi.

Chàng nhìn thẳng vào đôi mắt nữ lang, tỏ sự quả cảm, coi thường cái chết nhẹ nhàng lắm.

Nữ lang cười nhạt:

- Người muốn chết lắm ư? Người còn quá trẻ, chết đâu có dễ dàng đến thế.

- Nàng muốn gì nữa. Hãy đâm một kiếm vào trái tim ta đi.

- Ta có một điều kiện, nếu người bằng lòng, ta sẽ tha tội cho người khỏi chết.

- Điều kiện gì?

- Người hãy gia nhập vào bản giáo giữ chức cận tướng. Người bằng lòng không?

Tần Bảo lắc đầu:

- Ta thà chết thì thôi không bao giờ chịu làm tay chân cho giáo phái độc ác này.

Nữ lang hét lớn:

- Vậy người muốn chết phải không?

Tần Bảo khẳng khái:

- Phải! Hạ thủ đi.

Nhìn sâu vào đôi mắt Tần Bảo một lúc, chợt nữ lang hạ trường kiếm đỏ xuống.

Nàng thở dài:

- Ta không muốn giết người trong lúc này.

Nữ lang lui về phía sau ba bước.

Tần Bảo cũng người giương to đôi mắt nhìn nữ lang không hề thấy chớp.

Chàng không thể nào tưởng tượng nổi nữ lang lại buông tha cho chàng như vậy.

Lão nhân vận trường xăm bước tới chấp tay trước mặt nữ lang lớn tiếng:

- Bẩm thiếu giáo chủ. Thiếu giáo chủ không nên phóng thích gã, sẽ có hại về sau.

Nữ lang trừng đôi mắt đẹp nhìn lão vận trường xăm.

Nàng gắt:

- Ta thay quyền Thái Quân giáo chủ hay lão chấp pháp quyền giáo chủ?

Lão nhân vận trường xăm chính là chấp pháp của Đoàn Hồn giáo sợ hãi cúi mình.

Lão lấp bắp:

- Ty chúc mạo phạm, xin thiếu giáo chủ lượng thứ cho ti chúc một phen...

Lão lui ra phía ngoài.

33. Chương 33: Thủ Đoạn Hèn Hạ

Tổng lãnh và phó tổng lãnh sát thủ sững sốt trước cách xử trí của nữ lang đối với tên tử tội.

Cả hai đảo lộn ảnh mắt liên liền, tỏ sự bất đồng việc buông tha Tần Bảo, nhưng không dám hé môi vì sợ oai khí của nữ lang.

Nhìn Tần Bảo, nữ lang nghiêm giọng:

- Nay ngươi đã trông thấy rõ sự lợi hại của bản giáo rồi chứ. Bất cứ kẻ nào dám chống lại bản giáo là kẻ đó phải chết thảm khốc.

Nàng hạ thấp giọng:

- Ta thấy ngươi hãy còn trẻ quá, cũng là một thiếu niên kì tài, ta khuyên ngươi hãy vì tương lai, xóa bỏ hận thù, gia nhập vào bốn giáo. Bây giờ ta tạm tha ngươi. Ba tháng sau ta sẽ phái sứ giả đi tìm ngươi để biết ý định cuối cùng của ngươi. Nếu như ngươi cứ khăng khăng giữ nguyên sự ngu ngốc, không chịu thức ngộ, chừng đó chính tay ta sẽ giết ngươi cũng chẳng muộn màng gì.

Tần Bảo xúc động bồi hồi. Chàng hiểu rõ nữ lang kia tìm cách buông tha chàng khỏi bị cực hình do lão chấp pháp hành quyết sau khi nàng kết tội.

Nữ lang nói tiếp:

- Vì sự bí mật của bốn giáo, trước khi phóng thích ngươi, bắt buộc ta phải điểm vào mê huyệt ngươi, cho thuộc hạ đưa ngươi ra khỏi vùng cấm địa bản giáo. Ngươi ngủ một giấc chừng nửa ngày sẽ tỉnh lại...

Dứt lời, nữ lang từ từ gơ bàn tay ngọc lên.

Tần Bảo đứng yên nhìn sau vào mắt nàng... Bởi như thế là nàng đã ban cho chàng một ân huệ quá lớn lao. Chàng bất động để tỏ sự tri ân nàng.

Hai ngón tay ngọc của nữ lang điểm hai nơi huyệt đạo trên ngực Tần Bảo.

Tần Bảo kêu ‘‘hự hự’’ hai tiếng ngã lộn xuống đất hôn mê liền.

Điểm huyệt Tần Bảo xong, nữ lang buông hơi thở nhẹ như trong lòng thấy buâng khuâng.

Nữ lang nhìn sang mười tên sát thủ đứng bên phải:

- Bọn ngươi hãy tới gần đây nghe ta dặn.

Hai tên sát thủ ứng thính, bước tới vòng tay cung kính chờ nghe nữ lang truyền lệnh.

Nữ lang nhìn hai tên sát thủ:

- Hai ngươi hãy dùng cỗ xe song mã bứt bùng, đưa gã rời khỏi khu cấm địa chừng năm mươi dặm, bỏ gã nằm trong cánh rừng, rồi chờ về phục lệnh.

Hai tên sát thủ hô to:

- Tuân lệnh thiếu giáo chủ.

Bọn chúng bước tới, tên trước tên sau khiêng Tần Bảo rời khỏi cực hình đường.

Nữ lang nhìn lão chấp pháp, hai tên tổng lãnh, phó tổng lãnh, lạnh lùng:

- Chuyện gã Tần Bảo hôm nay coi như tạm xong, chư vị hãy trở về nghỉ ngơi.

Nàng giắt thanh Quỷ Kiếm trở vào võ, tha thướt bước ra khỏi Cực Hình đường.

Hai ả thiếu nữ vận y phục mại xanh đi theo phía sau...

* * *

Hai tên sát thủ đưa Tần Bảo tới trại. Bọn chúng cột hai con tuấn mã vào cổ xe bịt bùng, khiêng Tần Bảo đặt nằm trong đó, lên lưng ngựa rời khỏi Cực Hình đường cứ địa Đoạn Hồn giáo.

Phút chốc đã ra khỏi vùng cấm địa, hai tên sát thủ vừa cho cỗ xe song mã quẹo sang con đường dẫn tới khu rừng thình lình nghe tiếng gọi phía sau lưng:

- Hai người hãy dừng lại.

Hai tên sát thủ nghe tiếng gọi biết là tổng lãnh sát thủ, liền dừng cỗ xe lại.

Tổng lãnh sát thủ lao vút tới đứng trước mặt hai tên sát thủ.

Tên sát thủ bên phải vòng tay:

- Tổng lãnh có điều gì sai khiến bọn thuộc hạ không?

Tổng lãnh sát thủ đảo mắt nhìn quanh một vòng như sợ có người nào ẩn náu trong bụi cây gần đó nghe trộm.

Hắn khẽ giọng:

- Hai người hãy đưa gã tiểu quỷ này tới cánh rừng tùng, rồi giết gã ngay đừng để gã sống.

Tên sát thủ kinh ngạc:

- Bẩm tổng lãnh, lệnh của thiếu giáo chủ đã ban, bọn thuộc hạ đâu dám mạo phạm...

Tổng lãnh sát thủ cắt ngang câu nói của tên sát thủ:

- Người quả là ngu ngốc, chuyện phóng thích tên tiểu quỷ này là ý riêng của thiếu giáo chủ, nhưng hai người phải thi hành theo mệnh lệnh của ta.

- Bẩm tổng lãnh, nếu thiếu giáo chủ hay được chuyện này bọn thuộc hạ sẽ bị gia hình...

Tổng lãnh sát thủ trấn an:

- Người đừng lo sợ chuyện đó, mọi chuyện sẽ có ta lo chu toàn cho hai người, không cần hệ gì tới hai người.

Tên sát thủ cung kính đáp:

- Tuân lệnh tổng lãnh.

Tổng lãnh sát thủ dặn dò:

- Sau khi hai người bỏ gã tiểu quỷ này trong cánh rừng, hãy điểm vào tử huyết của gã, đừng sử dụng đoản đao hay kích độc Đoạn Trường châm. Hai người hãy ghi nhớ lời ta dặn.

Tên sát thủ ngạc nhiên:

- Bẩm tổng lãnh, tại sao phải điểm vào tử huyết gã này, mà không dùng đoản đao, kích độc?

Tổng lãnh sát thủ giải bày:

Nếu hai người dùng kích độc Đoạn Trường châm giết tên tiểu quỷ, thiếu giáo chủ hay được sẽ biết chúng ta là thủ phạm giết gã, dùng chỉ lực điểm vào huyết đạo cho gã chết, tất nhiên coi như người khác hại gã.

Tên sát thủ gật đầu:

- Tuân lệnh tổng lãnh.

Hai tên sát thủ cúi đầu chào tổng lãnh sát thủ, rồi thúc giục ngựa ra đi.

Đứng nhìn theo cỗ xe song mã. Tổng lãnh sát thủ lẩm bẩm nói một mình nghe:

- Xem ra thiếu giáo chủ đã có tình ý với tên tiểu quỷ Tần Bảo này, nên mới buông tha gã, nếu ta không giết gã, chắc chắn ta sẽ mất năng.

Hắn quay người lại phi thân trở về cứ địa Đoạn Hồn giáo.

* * *

Hơn một giờ sau đã tới cánh rừng tùng cách xa cứ địa Đoạn Hồn giáo khoảng năm mươi dặm, hai tên sát thủ bật mặt cho cỗ xe song mã dừng lại bên đường.

Đây là một cánh rừng già u tịch từng bách trùng trùng, quanh năm không thấy bóng người lai vãng.

Hai tên sát thủ bật mặt xuống ngựa, đảo mắt nhìn quanh xem có bóng người nào xuất hiện hay không.

Không thấy có ai, hai tên sát thủ khiêng Tần Bảo vào trong cánh rừng tùng rậm rạp.

Vào sâu chừng ba mươi trượng, hai tên sát thủ bật mặt đặt Tần Bảo nằm trên lớp lá khô.

Chàng vẫn còn hôn mê không hay biết gì cả.

Tên sát thủ bật mặt lùn thấp nhìn tên sát thủ kia hỏi:

- Sư huynh có hiểu tại sao thiếu giáo chủ lại buông tha gã Tần Bảo này, sai khiến bọn ta đưa gã tới cánh rừng tùng này không?

Tên sát thủ cao lớn gật đầu:

- Hiền đệ lại còn phải hỏi chuyện đó. Dĩ nhiên là ngu huynh phải biết chứ.

Tên sát thủ lùn thấp hỏi tiếp:

- Tại sao vậy sư huynh?

Tên sát thủ cao lớn tỏ ra lịch lãm:

- Tại vì tên Tần Bảo này quá đẹp trai, thiếu giáo chủ đã si mê cái dung mạo tuấn mỹ của gã, phá bỏ luật lệ bản giáo nên bảo bọn ta đưa gã tới cánh rừng tùng này phóng thích gã. Sư đệ hiểu chưa?

Tên sát thủ lùn thấp gật đầu:

- Đệ đã hiểu rồi. Nếu sư huynh không nói đệ hoang mang chẳng hiểu ra làm sao cả.

Gã hỏi:

- Nay sư huynh. Còn một chuyện từ nãy giờ đệ thắc mắc chưa hiểu?

Tên sát thủ cao lớn tỏ ra bậc huynh trưởng:

- Huynh là người từng trải giang hồ, huynh hiểu biết rất nhiều, sư đệ có chuyện gì thắc mắc cứ hỏi.

Tên sát thủ thấp lùn khẽ giọng như sợ có kẻ nghe lén:

- Sư huynh. Tại sao thiếu giáo chủ đã ra lệnh phóng thích tên Tần Bảo này, tổng lãnh lại truyền lệnh cho bọn ta phải giết gã, là do nguyên nhân nào?

Tên sát thủ cao lớn khinh giọng:

- Sư đệ chưa hiểu gì sao?

- Đệ chưa hiểu, sư huynh nói cho đệ nghe.

- Vì tổng lãnh nổi cơn ghen nên mới chạy theo bảo bọn ta giết tên Tần Bảo.

Tên sát thủ lùn thấp kinh ngạc:

- A! Nếu như thế chẳng lẽ tổng lãnh của bọn ta đã thương yêu thiếu giáo chủ hay sao?

Tên sát thủ cao lớn gật gù:

- Chứ còn gì nữa. Tổng lãnh của bọn ta đã yêu thương thiếu giáo chủ từ lâu. Nhưng chưa hé môi vị xem ra thiếu giáo chủ không ngó ngang gì tới hắn. Lúc này hắn thấy thiếu giáo chủ có tình ý với gã này, nên hắn ra lệnh cho bọn ta thủ tiêu tình địch của hắn. Sư đệ đã rõ rồi chứ.

Ánh mắt tên sát thủ lùn thấp chớp chớp như tình ngộ. Gã gật đầu lia lịa:

- Á...à... thì ra là vậy, đệ không ngờ tổng lãnh nổi cơn ghen nên mới chống lại lệnh thiếu giáo chủ như thế.

Gã lo lắng:

- Sư huynh, bây giờ bọn ta phải làm theo lệnh của ai? Của thiếu giáo chủ hay là tổng lãnh?

Do dự phút giây, tên sát thủ cao lớn quả quyết:

- Trường hợp của anh em bọn ta rất khó xử, nhưng tất nhiên bọn ta phải làm theo lệnh của tổng lãnh. Bọn ta điểm vào từ huyết của gã như lời tổng lãnh đã dặn dò.

Tên sát thủ lùn thấp lo sợ:

- Sư huynh, nếu anh em bọn ta làm theo lệnh của tổng lãnh, sau này thiếu giáo chủ phát giác ra chuyện này đệ chỉ sợ e bọn ta không khỏi bị gia hình.

Tên sát thủ cao lớn trấn an:

- Sư đệ khỏi lo tới chuyện đó. Tổng lãnh đã dặn bọn ta dùng chỉ lực hay chưởng lực giết tên Tần Bảo, đừng sử dụng đoản đao hay kích độc Đoạn Trường châm, làm thế nào phát giác ra chuyện làm của bọn ta mà sư đệ phải lo sợ chỉ cho nhọc lòng.

Tên sát thủ thấp lùn bắn khoăn chưa nói thêm một lời nào nữa.

Tên sát thủ cao lớn bày tỏ sự lợi hại:

- Sư đệ hãy nhớ, nếu anh em ta không tuân lệnh tổng lãnh, chắc chắn trước sau gì hắn cũng tìm cách giết bọn ta. Chỉ bằng bọn ta nghe theo lời hắn, nếu có gì bất trắc đã có hắn đứng ra nhận lãnh.

Tên sát thủ lùn thấp tán đồng:

- Đúng rồi. Anh em bọn ta phải giết tên Tần Bảo này cho tổng lãnh vừa lòng là thượng sách, còn chuyện kia đệ cho hắn lo liệu ở sau này.

Gã giục:

- Sư huynh hạ thủ nhanh đi, anh em bọn ta còn phải chờ về bẩm trình với thiếu giáo chủ.

Tên sát thủ cao lớn gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta phải giết gã ngay đừng chần chừ thêm nữa.

Tên sát thủ lùn thấp nói:

- Bây giờ đệ sẽ dùng chưởng lực giết gã Tần Bảo, sẽ không mang dấu vết gì của bản giáo, sư huynh thấy có được không?

Tên sát thủ cao lớn gật đầu:

- Đúng rồi, sư đệ hãy sử dụng chưởng lực là thượng sách.

Tên sát thủ lùn thấp vận công lên ngọn chưởng sắp vỗ xuống đầu Tần Bảo.

Tên sát thủ cao lớn gọi giật:

- Sư đệ dừng tay, hãy để cho ngu huynh.

Tên sát thủ lùn thấp lùi lại ba bước, tên sát thủ cao lớn bước tới gần Tần Bảo.

Hắn vừa vươn năm ngọn trảo sắc bén toan vỗ vào đỉnh thiên linh của Tần Bảo.

Sinh mạng của chàng như sợi chỉ mảnh treo chuông...

34. Chương 34: Trời Còn Ngó Lại

Nhưng khi năm ngọn trảo của tên sát thủ cao lớn còn cách đỉnh đầu Tần Bảo chừng một tấc, bỗng hắt rú lên một tiếng hãi hùng.

Hắn ngã lặn đùng xuống đất giã đành đập vài cái rồi im hẳn đi.

Nhìn kỹ lại, một mũi tiểu phi đao cắm ngấp vào trái tim tên sát thủ cao, hắn chết liền tức khắc.

Tên sát thủ lùn thấp quá đôi kinh hoàng, tháo lui liên liền rồi dừng lại.

Hắn đảo mắt tìm thủ phạm vừa phóng ngọn tiểu phi đao giết chết đồng bọn.

Chợt hắn bắt gặp một ả thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp tuyệt trần đang đứng dưới gốc cây cách đó chừng hai trượng nhìn hắn. Tên sát thủ lùn quát:

- Yêu nữ! Người là ai, sao lại dám phóng ám khí hại vị sư huynh của ta?

Thiếu nữ tuyệt sắc lạnh băng:

- Vu Sơn Ma Nữ là ta.

Tên sát thủ lùn thấp giết mình một cái, trở mắt nhìn Vu Sơn Ma Nữ.

Rồi hắn gầm lên:

- Tại sao ngươi lại giết vị sư huynh của ta?

Trở tay sang Tần Bảo, Vu Sơn Ma Nữ đáp:

- Tại vì tên quỷ quái kia toan giết Tần Bảo nên ta phải giết hắn.

Tên sát thủ lùn thấp hỏi:

- Tần Bảo là gì của ngươi?

Vu Sơn nữ đáp liền:

- Tần Bảo là vị hôn phu của ta, nên ta phải giết hắn rồi giết luôn ngươi.

Tên sát thủ lùn thấp quay sang nhìn Tần Bảo, rồi nhìn lại Vu Sơn Ma Nữ gặng hỏi:

- Tần Bảo là vị hôn phu của ngươi?

Vu Sơn Ma Nữ khẽ gạt:

- Không sai. Nếu chàng không phải hôn phu của ta, ta đâu có giết các người làm chi. Cái đạo lý là như vậy, người đã hiểu rồi chứ?

Tên sát thủ thấp lùn bước:

- Bây giờ ngươi định giết ta nữa phải không?

- Không sai. Tên kia là đồng bọn của ngươi nay đã chết rồi, ngươi là bằng hữu còn sống trên cõi đời này làm chi nữa chứ. Ta sẽ hóa kiếp cho ngươi cho ngàn thu có bạn.

Soạt một tiếng khô khan, tên sát thủ lùn thấp rút đoản đao ra khỏi vỏ.

Hắn gầm to:

- Ta sẽ giết ngươi báo thù cho vị sư huynh.

Tên sát thủ vung thanh đoản đao xuất một chiêu nhắm ngay yết hầu Vu Sơn Ma Nữ.

Đao ảnh nhanh tựa chớp, bởi hấn quyết giết nàng trong một chiêu.

Chưa thấy Vu Sơn Ma Nữ động tĩnh, mắt nhìn chăm vào ánh đao của hai tên sát thủ Đoạn Hồn giáo.

Đợi khi ánh đao tới còn cách chừng ba thước. Vu Sơn Ma Nữ dịch sang trái ba thước.

Cùng lúc ấy nàng vẩy bàn tay ngọc.

Vút!

Một mũi tiểu phi đao trong tay Vu Sơn Ma Nữ lao tới tên sát thủ bịt mắt lùn thấp nhanh đến nỗi không kịp nhìn thấy.

Phập!

Tên sát thủ lùn thấp rú lên một tiếng thảm khóc vang cả cánh rừng tùng.

Thân hình hấn từ tử ngã vật xuống, cặp mắt trừng trừng nhìn Vu Sơn Ma Nữ.

Ngọn tiểu phi tiêu cắm phập ngay trước ngực tên sát thủ lùn thấp, máu rịn ra.

Hấn nằm giãy giụa vài cái, rồi im đi, hai mắt nhắm nghiền lại.

Nàng đếm một lúc vui mừng:

À...tất cả được hai bốn mũi ám khí Đoạn Trường châm, cộng với hai mươi bốn mũi kia là bốn mươi tám mũi, như vậy là đủ rồi.

Bước lại gần Tần Bảo, Vu Sơn Ma Nữ nhìn chăm chăm một lúc, bật thốt:

- Ôi...oan gia...

Nàng xòe ngọc chưởng biến thành năm ngón trảo bắn vào mình Tần Bảo.

Sau đó, Vu Sơn Ma Nữ lùi nhanh về phía sau bốn năm bước nhìn chàng.

Tần Bảo kêu hừ một tiếng, tay chân cử động, mở hai mắt ra nhìn.

Chợt Tần Bảo nhận ra Vu Sơn Ma Nữ đang đứng gần gốc cây nhìn chàng.

Tần Bảo ồ một tiếng, đứng phắt lên nhìn Vu Sơn Ma Nữ trên trời.

Rồi chàng đưa mắt nhìn xung quanh, hỏi Vu Sơn Ma Nữ:

- Lạ thật, đây là đâu?

Vu Sơn Ma Nữ hé đôi môi hồng:

- Đây là đây chứ là đâu?

Chàng đảo mắt nhìn quanh khắp chưa bắt gặp hai cái tử thi của hai tên sát thủ Đoạn Hồn giáo.

Tần Bảo như đang còn trong mơ:

- Ta còn sống đây sao?

Vu Sơn Ma Nữ hóm hỉnh:

- Thế người chết rồi sao? Người chết sao còn đứng đó để nói chuyện với ta?

Đứng yên cau mày hồi nhớ lại chuyện đã qua. Tần Bảo chợt tỉnh ngộ gật gù:

- À...ta nhớ rồi. Ta còn sống. Nhưng ta nhớ ta bị nữ lang điểm huyết làm ta hôn mê. Lúc ở trong căn cứ địa Đoạn Hồn giáo, chẳng còn hay biết gì nữa, giờ sao lại ở trong cánh rừng này? Quái lạ thật.

Trở sang hai cái tử thi của hai tên sát thủ Đoạn Hồn giáo. Vu Sơn Ma Nữ hừ nhạt:

- Muốn biết nguyên do tại sao người ở trong cánh rừng này hãy hỏi hai cái xác chết kia.

Tần Bảo nhìn theo ngón tay Vu Sơn Ma Nữ trông thấy hai cái tử thi, bật kêu lên:

- Ô, hai tên sát thủ Đoạn Hồn giáo, chẳng lẽ bọn chúng đưa ta tới đây?

Vu Sơn Ma Nữ bĩu môi:

- Chứ còn ai nữa, chẳng lẽ ta đưa người tới cánh rừng này giết người.

Nàng trở tay ra ngoài:

- Người có trông thấy cỗ xe song mã kia không?

Tần Bảo đưa mắt nhìn ra ngoài cánh rừng bật à một tiếng, hiểu ngay chàng đã bị hai tên sát thủ chở chàng trên cỗ xe từ Cực Hình đường Đoạn Hồn giáo tới cánh rừng này.

Lại nhìn hai cái tử thi trên ngực cắm hai ngọn phi tiêu. Tần Bảo kinh ngạc:

- Hai tên sát thủ Đoạn Hồn giáo đưa ta tới đây, ai phóng tiểu phi đao vào ngực bọn chúng chết nằm kia.

Vu Sơn Ma Nữ lạnh băng:

- Bọn chúng bị giết.

Tần Bảo hỏi:

- Ai giết bọn chúng?

Vu Sơn Ma Nữ trở tay vào ngực:

- Ta giết bọn chúng chứ còn ai nữa.

Nàng tiếp:

- Nếu ta không giết hai tên sát thủ Đoạn Hồn giáo kia, hiện giờ người đâu có còn sống mà nói lảm nhảm.

Chợt hiểu ra mọi việc đã xảy ra trong cánh rừng, Tần Bảo gật gù:

- Ta hiểu ra rồi. Hai tên sát thủ Đoạn Hồn giáo chở ta trên cỗ xe song mã ngoài kia đưa ta tới cánh rừng này định thủ tiêu ta, nàng tới kịp, giết bọn chúng cứu ta, có phải như vậy không?

Vu Sơn Ma Nữ gật đầu:

- Phải.

Sẵn đang buồn phiền vì cô đơn lại vừa thoát qua tai nạn, Tần Bảo trêu chọc Vu Sơn Ma Nữ.

- À...ta hiểu rồi. Vậy là nàng theo ta từ lâu, nên khi hai tên sát thủ kia hạ sát ta, nàng ra tay giết bọn chúng, có đúng vậy không?

Vu Sơn Ma Nữ hừ nhạt:

- Đúng thì sao?

Tần Bảo càng trêu già:

- Nàng theo ta đòi nợ.

Vu Sơn Ma Nữ nhướng cao đôi lông mày thu nguyệt:

- Nợ gì?

Tần Bảo chậm rãi:

- Hôm trước trên đại tửu lâu Hoàng Hạc ta hôn nàng một cái, còn thiếu lại một nụ hồng, nên nàng đi tìm ta đòi nợ có phải không?

Vu Sơn Ma Nữ nổi giận thét:

- Nói nhảm. Người có dám hôn ta một lần nữa không?

Tần Bảo gật mạnh đầu:

- Tại sao lại không dám chứ. Nàng tìm ta đòi nợ, ta trả nợ cho nàng có gì lại không dám.

Tần Bảo sấn tới gần Vu Sơn Ma Nữ, dang rộng hai tay như chực ôm lấy nàng.

Chát.

Vu Sơn Ma Nữ tát vào má Tần Bảo một cái tát tai lần nữa, khiến chàng lão đảo.

Tần Bảo dừng lại, đưa bàn tay xoa xoa trên má ửng đỏ, gật gù khen:

- Tốt...tốt...Một cái tát tay chưa đủ cặp, nàng hãy tát thêm một cái tát nữa mới gọi là tình tứ...

Tần Bảo lại sấn tới gần Vu Sơn Ma Nữ.

Vu Sơn Ma Nữ lại giở ngọc chuông lên hét:

- Người...

Nhưng nhanh như chớp, Tần Bảo đã sát lại Vu Sơn Ma Nữ khóa chặt hai tay nàng, đặt một nụ hôn vào chiếc má ửng hồng bên phải thật lâu như không rời ra.

Chẳng hiểu sao Vu Sơn Ma Nữ không kháng cự, đứng yên cho Tần Bảo hôn vào má một lúc thật lâu không hề phản ứng gì cả.

Tần Bảo buông Vu Sơn Ma Nữ ra, lùi lại hai bước đắc chí nói:

- Nàng tát ta hai cái, ta hôn nàng một nụ ngàn vàng, đời ta chưa từng hôn nụ hôn thần tiên như vậy.

Vu Sơn Ma Nữ nhìn Tần Bảo cười khúc khích:

- Người làm gì mà dữ vậy, hãy thông thả một chút xem có được không?

Tần Bảo nghĩ thầm:

- Á đã xiêu lòng rồi, ta cũng nên lợi dụng cơ hội này hôn thêm vài nụ hôn nữa mới đỡ buồn.

Tần Bảo xáp trở lại cặp kề Vu Sơn Ma Nữ, toan ôm nàng hôn thêm vài nụ.

hự... hự...

Bỗng Tần Bảo kêu lên hai tiếng đứng trơ ra như pho tượng, chỉ còn hai mắt lay chuyển và khẩu đạo chưa bị điểm huyết bết.

Chàng vừa bị Vu Sơn Ma Nữ điểm huyết, bởi quá gần không tài nào phản ứng kịp.

Điểm huyết Tần Bảo xong, Vu Sơn Ma Nữ lui về phía sau ba bước nhìn chàng cười khúc khích.

35. Chương 35: Tội Làm Dạ Chịu

Tần Bảo nhìn Vu Sơn Ma Nữ sững sốt:

- Tại sao nàng lại điểm huyết ta?

Vu Sơn Ma Nữ thôi cười:

- Người chưa hiểu tại sao ư?

Tần Bảo chớp mắt:

- Ta chưa hiểu?

Vu Sơn Ma Nữ nói rõ từng tiếng:

- Ta điểm huyết người để bắt người phải đền bù lại hai cái hôn: một cái trên đại tửu lầu Hoàng Hạc, và một cái hôn thần tiên như người đã nói vừa rồi.

Tần Bảo bật cười:

- Nàng định bắt buộc ta hôn thêm vài nụ hôn nữa chứ gì?

Vu Sơn Ma Nữ trừng mắt đáp:

- Nói nhảm. hãy nghe ta nói đây.

Nàng bằng một giọng nghiêm chỉnh:

- Lúc ta còn bé thơ, mẫu thân ta có báo: Phàm khi đôi tân nhân động phòng hoa trức. người chồng mới có quyền hôn người vợ nơi má, dẫu dò ta đừng cho bất cứ ai hôn nơi má, bằng nếu kẻ nào hôn ta hãy xem kẻ đó là chồng của mình rồi. Ta thề với mẹ giữ đúng theo lời mẹ dặn.

Nay người hôn nơi má ta đến hai lần, đâu còn ai dám cưới ta nữa. người hãy đền bù xứng đáng về hai cái hôn đó ta mới bằng lòng.

Tần Bảo kêu khổ:

- Chết rồi, ả nói thế là bắt buộc ta phải cưới ả chứ còn gì nữa. ả nói đúng theo lễ nghi truyền thống xưa nay ta đâu có cách nào biện bạch. Cũng chỉ vì Tào sư huynh ra đi, ta buồn một thân cô độc trên bước giang hồ, thấy ả ngộ nghĩ ta đùa ả một tí cho vui cơn phiền muộn, nào ngờ đâu hậu quả tai hại đến thế này. Nếu ta cưới ả biết nói thế nào với Anh muội, lại còn trái lời di mạng của phụ thân mang tiếng bất hiếu.

Tần Bảo toát lạnh cả mồ hôi chỉ nhìn Vu Sơn Ma Nữ chưa biết phải ứng đáp thế nào cho đúng.

Vu Sơn Ma Nữ nói tiếp:

- Người là con nhà danh vọng, con trai lão đại kì nhân Thần Châu Kỳ Hiệp danh tiếng lừng lẫy lâu nay, ắt phải biết lễ nghi của các bậc hiền nhân lưu lại. tuy ta mang tiếng là Ma Nữ bởi giết quá nhiều bọn đàn ông bội bạc, phản phúc báo thù cho mẫu thân, nhưng ta vẫn còn xử nữ người hôn hai lần nơi má ta, kể như chiếm đoạt hết tiết trinh rồi, cứ theo đạo lý của thánh hiền bây giờ người phải cưới ta.

Nàng hỏi Tần Bảo:

- Người tính thế nào nói cho ta nghe?

Tần Bảo ấp úng:

- Ta...ta...

Rồi im bặt. Nếu chàng chối từ không bằng lòng cưới Vu Sơn Ma Nữ, chứng tỏ chàng là một tên bại hoại, không biết gì lễ nghi, bằng nếu chàng ưng thuận cũng chẳng xong bởi bấy nay chàng có vị hôn thê Mộ Anh rồi.

Vu Sơn Ma Nữ gằn giọng:

- Sao người không trả lời ta? trả lời mau!

Tần Bảo gượng gạo:

- Cô nương... ta chỉ đùa...

Vu Sơn Ma Nữ gắt:

- Người không thể đùa bằng cách hôn ngay má người con gái nguyên trinh được. Bây giờ ta hỏi người thêm một lần nữa: người tính xử trí như thế nào? Nói mau.

Bí thế, Tần Bảo đáp liêu:

- Nhưng... ta chưa yêu thương cô nương sao ta cưới cô nương được.

Vu Sơn Ma Nữ thản nhiên:

- Người yêu thương ta không chẳng cần. ta chỉ cần người thề hẹn với ta đủ rồi. dù cho người nằm thê bảy thiếp ta chẳng màng. Như vậy là quá dễ dãi với người rồi. người trả lời đi.

Tần Bảo nghĩ thầm:

- Ắ yêu thương một cách chân thành nên mới ra điều kiện như thế, bây giờ ta phải biết làm sao?

36. Chương 36: Cạo Tóc Tình Lang Trừ Nợ

Tần Bảo bối rối:

- Chẳng lẽ...

Chàng lại im đi chẳng biết phải nói thế nào cho Vu Sơn Ma Nữ nghe theo.

Vu Sơn Ma Nữ nhìn Tần Bảo:

- Người đã không trả lời được phải không. Ta sẽ trả lời thay thế cho người.

Tần Bảo băn khoăn:

- Cô nương trả lời thay ta thế nào?

- Ta vừa nghĩ ra rồi, có bốn điều cho người phải chọn lấy một điều..

Tần Bảo thăm dò:

- Bốn điều thế nào?

Giọng nói của Vu Sơn Ma Nữ lạnh băng:

- Điều thứ nhất: Kể từ nay người không được yêu thương bất cứ ả con gái nào cả. Nếu ta bắt gặp ả nào đi theo người, hoặc dính dấp tình yêu với người ta sẽ giết hết. Người có bao nhiêu tình nhân ta sẽ giết hết bấy nhiêu, nghĩa là ta cấm người trọn đời không được lấy vợ, cũng không được yêu thương ai, người nghe rõ rồi chứ?

Tần Bảo lạnh cả xương sống:

- Còn điều thứ hai?

Vu Sơn Ma Nữ đáp:

- Điều thứ hai, kể từ giờ phút này người đi đâu ta theo đó để xem xét hành vi của người xem người có dính dấp với đứa con gái nào hay không, nếu có ta giết ngay lập tức.

Tần Bảo tái xanh cả mặt:

- Còn điều thứ ba thì sao?

Giọng nói của Vu Sơn Ma Nữ càng lạnh hơn:

- Điều thứ ba: Ta sẽ cạo đầu người cho người làm thầy chùa. Người thành tên hòa thượng hết khoe khoang mình đẹp trai như lần trước người đã khoe với ta. Tất nhiên các ả con gái, các mỹ nhân thấy người trọc đầu sẽ xa lánh người.

Tần Bảo kinh hoàng mở to hai mắt:

- Còn điều thứ tư?

- Điều thứ tư, ta sẽ phế thải võ công của người, đưa người về núi Vu Sơn ta và người làm lễ thành hôn, người sống nơi đó với ta trọn đời không được ra chốn giang hồ nữa.

Vu Sơn Ma Nữ hỏi:

- Bốn điều ta đã nói bây giờ ngươi chọn điều nào hãy cho ta biết rõ.

Tần Bảo rùng mình nhưng không cử động được:

- Chẳng lẽ cô nương giết hết tất cả mỹ nhân trên cõi đời này hay sao?

Vu Sơn Ma Nữ lắc đầu:

- Ta không giết hết tất cả mỹ nhân, ta chỉ giết đứa con gái nào dám cả gan gần gũi ngươi thôi.

Tần Bảo cố duy trì câu chuyện để tìm phương kế thoát thân:

- Cô nương nghĩ rằng cô nương có đủ khả năng giết bất cứ người nào cũng được hay sao?

Vu Sơn Ma Nữ cả quyết:

- Tất nhiên ta đủ khả năng giết những đứa con gái đó, bằng không ta nói với ngươi làm chi. Ngươi hãy xem đây.

Vu Sơn Ma Nữ thò tay vào lưng lấy ra một cái bọc bằng da thú bóng lộn, nàng trút ra ba mũi ám khí chìa ngay trước mặt Tần Bảo:

- Ngươi có biết đây là cái gì không?

Tần Bảo nhìn ba mũi ám khí, giật mình thốt:

- Đoạn Trường châm.

Vu Sơn Ma Nữ khê gật đầu:

- Đúng rồi!

Tần Bảo hỏi:

- Tại sao cô nương lại có ám khí Đoạn Trường châm của Đoạn Hồn giáo?

Vu Sơn Ma Nữ thông thả:

- Lúc trước ta giết hai tên sát thủ bịt mặt, lấy từ trong mình hắn được hai mươi bốn mũi ám khí Đoạn Trường châm, vừa rồi ta giết hai tên quái quỷ nằm kia, lại lấy thêm được hai mươi bốn mũi ám khí nữa.

Tần Bảo cau mày:

- Cô nương lấy ám khí Đoạn Trường châm để làm chi?

- Ngươi chưa hiểu ư?

- Ta chưa hiểu.

- Ta sẽ sử dụng tất cả ám khí Đoạn Trường châm này để giết tình nhân của ngươi. Chẳng lẽ ngươi có bốn mươi tám ả liễu đầu.

Tần Bảo rên thầm:

- Chết rồi! Chỉ vì ta quá ngu ngốc hôn ả hai nọ nên giờ đây gánh lấy cái hậu quả thảm khổ như thế này.

Chàng không ngờ Vu Sơn Ma Nữ ghen đến độ khùng khiếp như thế. Đúng là một nữ ma đầu chẳng sai.

Nhưng tội làm dạ chịu, đã lỡ hôn ả rồi bây giờ biết kêu oan với ai.

Tần Bảo nghẹn cứng cả cổ không nói được một lời nào nữa.

Nhìn sắc diện Tần Bảo, giọng nói của Vu Sơn Ma Nữ có phần dịu lại:

- Ngươi không chọn được phải không?

Tần Bảo nhăn nhó:

- Phải!

- Nếu người không chọn được ta sẽ chọn cho người một điều trong bốn điều đó.

Tần Bảo hỏi:

- Cô nương chọn điều nào?

Vu Sơn Ma Nữ ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Ta chọn cho người điều thứ hai được không?

Tần Bảo chớp mắt:

- Không được, điều thứ hai độc ác quá.

- Vậy ta chọn điều thứ ba chắc vừa ý người.

Tần Bảo khiếp thầm ấp úng mãi không trả lời được, chỉ vì bốn điều Vu Sơn Ma Nữ đề ra điều nào cũng tai hại cả.

Điều thứ nhất Vu Sơn Ma Nữ cấm chàng không được cưới vợ trong khi chàng đã có vị hôn thê Mộ Anh, nếu ả gặp nàng chắc chắn ả sẽ giết nàng.

Điều thứ hai ả đòi đi theo sát bên chàng để kiểm soát hành vi, chàng làm sao lo tròn sứ mạng trong việc tìm thù rửa hận cho phụ thân và lão đại kỳ nhân Nhạc Vô Xa.

Điều thứ ba ả đòi cạo trọc đầu chàng làm hòa thượng, chàng còn sĩ diện gì đối với giang hồ.

Điều thứ tư ả đòi phế thải võ công chàng, đưa chàng về núi Vu Sơn sống với ả trọn đời không ra chốn giang hồ nữa thà rằng chàng chết sướng hơn.

Bây giờ Vu Sơn Ma Nữ đòi cạo đầu chàng, có la hét cũng vô ích.

Nói là làm, Vu Sơn Ma Nữ rút trủy thủ bên lưng ra chìa ngay trước mặt Tần Bảo:

Nàng trấn an chàng:

- Ngọn trủy thủ này rất bén, ta cạo đầu người rất ngọt không có đau đớn gì đâu. Người hãy an tâm.

Vu Sơn Ma Nữ kẻ lưỡi trủy thủ bén ngót lên mái tóc phía trước của Tần Bảo.

Tần Bảo hốt hoảng thét:

- Nàng đừng làm vậy, nàng cạo đầu ta ta đâu còn dám ngó mặt ai.

Vu Sơn Ma Nữ lạnh lùng:

- Ta cạo đầu người xong sẽ đưa người về núi Vu Sơn ở trọn đời với ta, còn đi đâu nữa mà ngó mặt ai làm chi chứ.

Vu Sơn Ma Nữ ngấm mái tóc Tần Bảo, định rọc một đường dài từ trước tới sau.

Tần Bảo thét:

- Dừng lại.

Vu Sơn Ma Nữ ngưng tay:

- Người còn muốn nói gì nữa, nói đi.

Tần Bảo trợn mắt:

- Nàng tàn nhẫn quá. Ta chỉ hôn nàng có hai nụ, nàng có thể cạo đầu ta được sao?

Vu Sơn Ma Nữ thản nhiên:

- Sao lại không được, người hôn ta hai nụ, ta chỉ cạo người có một cái đầu, người còn kêu ca nổi gì chứ.

Tần Bảo lại hét:

- Nàng đừng cạo đầu ta, nàng hãy đâm ta một nhát ngay trái tim đi.

Vu Sơn Ma Nữ lắc đầu:

- Người quá đẹp trai, ta làm sao giết nổi người. Ta chỉ cạo đầu người thôi, đừng la lối om sòm. Hãy xem ta cạo đầu người đây.

Tần Bảo đỡ khóc, đỡ cười, chỉ còn cách trợn mắt nhìn Vu Sơn Ma Nữ cạo đầu chứ chẳng biết làm sao hơn được.

Thình lình, trong lúc đó có tiếng chân người từ xa chạy tới, lại có nhiều tiếng vó ngựa khản cấp.

Vu Sơn Ma Nữ giật mình, dừng ngọn trủy thủ, đưa mắt nhìn ra ngoài rừng.

Tần Bảo cũng đưa mắt nhìn theo, trong lòng chàng lo sợ, vì nếu có bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo xuất hiện trong trường hợp này, hậu quả không thể đo lường trước được.

Chàng bị nàng điểm huyết bất động, một mình nàng không thể chống nổi bọn chúng.

Một gã đại hán vận bộ võ phục màu xanh xuất hiện chạy ngang qua chỗ Tần Bảo và Vu Sơn Ma Nữ nhanh như tên bắn.

Liền đó, từ phía sau cách vài trượng, năm thót ngựa hồng chở trên lưng năm gã đại hán bịt mặt, lưng giắt đoản đao ào ào đuổi tới.

Nhận ra năm tên đại hán bịt mặt, Tần Bảo bật thốt:

- Sát thủ Đoạn Hồn giáo.

Vu Sơn Ma Nữ cũng kêu lên:

- Nguy rồi! Đại sư huynh đang bị bọn sát thủ đuổi theo sát hại.

Nghe Vu Sơn Ma Nữ gọi gã đại hán áo xanh bằng đại sư huynh, Tần Bảo mừng thầm hỏi:

- Vị đại huynh của cô nương là người đàn ông mặc áo xanh chạy trước đó phải không?

Vu Sơn Ma Nữ gật đầu:

- Phải!

Tần Bảo kêu lên:

- Nguy rồi!

Vu Sơn Ma Nữ day lại:

- Chuyện gì?

Tần Bảo thể hiện trên mặt vẻ khản trương:

- Năm tên sát thủ Đoạn Hồn giáo vừa đuổi theo vị đại sư huynh của cô nương có một tên công lực tuyệt luân, chỉ sợ e vị đại sư huynh của cô nương không thoát chết trong tay hắn.

- Tại sao người biết tên sát thủ đó công lực tuyệt luân?

Tần Bảo đáp đối:

- Ta có đấu với hắn một trận tới chiều thứ một trăm năm mươi mới thắng nổi hắn, nên biết võ công của hắn cao cường không thể tưởng tượng.

- Tên sát thủ đó giữ chức vụ gì trong Đoạn Hồn giáo?

- Tổng lãnh sát thủ Đoạn Hồn giáo là hắn.

Tần Bảo bịa chuyện dọa dẫm Vu Sơn Ma Nữ, chứ thực sự trong năm tên sát thủ kia chỉ có một tên sát thủ mà thôi.

Vu Sơn Ma Nữ biến sắc:

- Nguy mất, nếu thế chắc vị đại sư huynh của ta không đấu nổi với tên tổng lãnh sát thủ đó đâu.

Tần Bảo giục:

- Cô nương hãy đuổi theo hỗ trợ cho vị đại sư huynh kia nhanh lên, chậm trễ sẽ chẳng còn kịp nữa.

Vu Sơn Ma Nữ lắc đầu:

- Ta không thể xuất hiện trong lúc này được, làm sao cứu được cho đại sư huynh...

37. Chương 37: Thoát Hiểm

Được cơ hội, Tần Bảo cao giọng:

- Ta có cách.

- Cách gì?

- Cô nương hãy giải tỏa huyết đạo cho ta, ta sẽ đuổi theo bọn quỷ quái kia giết chúng cứu vị đại sư huynh của cô nương.

Vu Sơn Ma Nữ ngập ngừng:

- Ta giải tỏa huyết đạo cho người, người sẽ trốn luôn làm sao ta cạo đầu người.

Tần Bảo khẳng khái:

- Rất dễ, cô nương hãy chờ ở đây, ta cứu vị đại sư huynh của cô nương rồi ta sẽ trở lại cho cô nương cạo đầu.

Vu Sơn Ma Nữ cười khúc khích:

- Người rất xảo hoạt. Người định phỉnh lừa ta, được rồi, ta sẽ giải tỏa huyết đạo cho người đi cứu đại sư huynh của ta, nếu như người không trở lại đây, ta sẽ giết tất cả bọn tình nhân của người cũng chưa muộn.

Vu Sơn Ma Nữ giắt trủy thủ trở vào vỏ, xòe bàn tay ngọc biếc chỉ lực điểm vào các nơi huyết đạo trên ngực Tần Bảo.

Tức thì các huyết đạo đang bế tắc trong cơ thể của Tần Bảo được giải tỏa.

Chàng nói mau:

- Đa tạ...

Tần Bảo phi thân ra ngoài, tháo mở một con ngựa trên cỗ xe song mã, nhảy lên lưng, giắt dây cương đuổi theo bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo.

Tần Bảo buông tiếng thở phào, lòng mừng vô kể bởi vừa thoát qua một tai nạn khủng khiếp suýt nữa đã bị Vu Sơn Ma Nữ cạo trọc đầu chỉ vì cái hôn đỡ buồn.

Nhớ lại lúc Vu Sơn Ma Nữ cầm trủy thủ sắc bén sắp cạo đầu, Tần Bảo thè dài lưỡi:

- Ghê thật!

Bây giờ đã thoát qua đại nạn rồi, Tần Bảo nghĩ tới chuyện phải cứu gã đại hán áo xanh, cũng nhờ gã xuất hiện nên chàng mới khỏi bị trọc đầu.

Tần Bảo phóng mắt nhìn tới. Năm thốt ngựa chở năm tên sát thủ đã cách xa vài dặm, cuốn lại phía sau đám cát bụi tung bay mịt mù.

Tần Bảo giắt mạnh sợi dây cương, con tuấn mã cất vó phi nhanh như gió lốc.

Ra khỏi cánh rừng tùng, trước mặt là dãy núi trùng điệp, trên đỉnh mây trắng bay vờn.

Tần Bảo trông thấy năm tên sát thủ đã rời khỏi lưng ngựa, bao vây gã đại hán áo xanh vào chính giữa.

Lo sợ năm tên sát thủ Đoạn Hồn giáo sử dụng ám khí Đoạn Trường châm giết chết gã đại hán áo xanh, Tần Bảo thúc ngựa chạy nhanh hơn trước.

Nháy mắt đã đến nơi, Tần Bảo hét:

- Dừng lại tất cả.

Tiếng hét xé mây của Tần Bảo làm cho năm tên sát thủ bịt mắt giật mình dừng lại, nhìn chàng.

Gã đại hán áo xanh cũng thu hồi trường kiếm quay lại nhìn xem là ai.

Tần Bảo dừng ngựa, nhảy xuống đất bước tới gần năm tên sát thủ bịt mắt.

Chàng nhận ra có bốn tên sát thủ trong số hai mươi tên đứng dàn hai bên Cực Hình đường, còn một tên là sát thủ đã từng bị chàng đánh bại.

Nhận ra người vừa tới là Tần Bảo, năm tên sát thủ bịt mắt kinh hãi hạ thanh đoản đao xuống.

Tên sát thủ oang oang giọng:

- Tần Bảo, ngươi còn sống đây sao?

Tần Bảo lạnh băng:

- Nếu ta chết đi còn biết lấy ai tế độ cho các người về cõi địa ngục chứ.

Tên sát thủ trở mắt:

- Thế ra ngươi đã...

Tần Bảo ngắt lời:

- Đúng rồi, ta đã giết hai tên sát thủ quỷ quái tại cánh rừng tùng kia, nếu họa hoằn các người còn sống hãy trở lại đó lấy xác đồng bọn.

Năm tên sát thủ Đoạn Hồn giáo đã hiểu rõ công lực Tần Bảo như thế nào rồi, chỉ lấy mắt nhìn nhau rồi nhìn chàng chưa phản ứng.

Hướng mắt về phía gã đại hán áo xanh, Tần Bảo quay lại hỏi tên sát thủ:

- Bọn người tất cả năm tên đuổi theo vị huynh đài kia có chuyện gì?

Tên sát thủ bịt mắt hậm hừ:

- Hấn đắc tội với bản giáo, bọn ta được lệnh đưa hấn về tử địa.

Hấn hỏi Tần Bảo:

- Người định can dự vào chuyện này hay sao?

Tần Bảo gật đầu:

- Tất nhiên là như vậy rồi. Người còn lăm nhăm làm chi vô ích.

Tên sát thủ hỏi:

- Hấn là gì của người?

Tần Bảo lạnh lùng:

- Chẳng là gì cả. Chỉ vì ta không muốn trông thấy cái cảnh các người cạy đông hiếp ít, bắt buộc ta phải can dự vào chuyện này. Người nghe rõ rồi chứ.

Tên sát thủ hỏi:

- Bây giờ người muốn gì?

Trở tay vào năm tên sát thủ Đoạn Hồn giáo, Tần Bảo bằng một giọng ra lệnh:

- Các người, năm tên hãy mau mau tháo bỏ vòng vây tức khắc cho vị huynh đài kia ra đi an toàn.

Tên sát thủ chớp nhanh mắt:

- Nhược bằng nếu bọn chúng ta không tháo bỏ vòng vây, không cho tên này đi thì sao?

Tần Bảo gần mạnh giọng:

- Nếu các người không tuân lệnh tháo bỏ vòng vây, thì tất cả bọn người đều phải phơi thây trên mộ địa này chứ còn sao nữa.

Chàng dọa tiếp:

- Như các người đã thấy rõ, lúc ở Cực Hình đường, ta đã hạ hết bốn tên sát thủ trong đó có người và luôn cả tên tổng lãnh, phó tổng lãnh sát thủ đều bị ta đánh bại. Bây giờ, dù cho năm người hợp công cũng chưa chống nổi một chiêu của ta đừng nói chỉ có một mình người.

Tên sát thủ biết rõ công lực của Tần Bảo cao thâm quỷ thần vô lượng, nên chỉ đứng yên nhìn chàng chưa thoát ra được lời nào nữa cả.

Bốn tên sát thủ nhìn Tần Bảo bằng con mắt khiếp hãi, cũng không dám động tĩnh.

Tần Bảo hét:

- Các người có chịu tháo mở vòng vây cho vị huynh đài kia ra đi hay không. Nói mau!

Tên sát thủ giật mình lùi hai bước, nhìn Tần Bảo nghiêng răng ken két:

- Tần Bảo! người bức bách bốn giáo thái quá, sau này người sẽ nhận lấy một cái giá rất đắt, bọn ta tạm thời tha tên khốn kiếp đó.

Hắn phát đoản đao sang bốn tên sát thủ bịt mắt:

- Lui!

Tên sát thủ nhảy lên lưng ngựa, quắc mắt căm hờn nhìn Tần Bảo lần chót, rồi thúc ngựa chạy nhanh.

Bốn tên sát thủ bịt mắt cũng lữ lượt leo lên lưng ngựa chạy theo phía sau tên sát thủ quay lại con đường cũ.

Chờ năm tên sát thủ Đoạn Hồn giáo đi xa rồi, gã đại hán áo xanh tới đứng trước mặt Tần Bảo.

Hắn vòng tay:

- Đa tạ công ơn cứu mạng của công tử, trọn kiếp này tại hạ chẳng dám quên.

Nhìn kỹ gương mặt bột hung khí của gã đại hán áo xanh, Tần Bảo nghĩ thầm:

- Vị huynh đài này đúng là một trang hảo hán, ta chớ nên thất lễ.

Chàng vòng tay đáp lễ:

- Một chút công nhỏ mọn chẳng có gì đáng kể, xin huynh đài chớ nên quan tâm đến tiểu tiết.

Chàng trình trọng:

- Chúng ta hãy tới thị trấn trước mặt kia tìm tửu quán ăn uống, vừa trò chuyện, tiểu đệ có điều muốn thăm hỏi huynh đài.

Gã áo xanh gật đầu:

- Xin tuân mạng.

Tần Bảo trở tay con tuần mã:

- Tiểu đệ cùng đi với huynh đài con tuần mã đó. Huynh đài hãy ngồi phía sau, tiểu đệ cầm cương.

Tần Bảo bước tới leo lên ngựa ngồi phía trước cầm cương.

Chẳng chút khách khí, gã đại hán áo xanh leo lên ngồi phía sau lưng Tần Bảo.

Con tuần mã cất bốn vó nhắm hướng thị trấn phi nhanh.

Qua khỏi dãy núi trùng điệp, tới cánh rừng nhỏ cây cối thưa thớt, chẳng mấy chốc tới thị trấn nhỏ không tên, chỉ gọi là thị trấn Lâm Thị.

Thị trấn thưa người qua lại, Tần Bảo và gã đại hán áo xanh cùng xuống ngựa.

Hai người dắt ngựa đi tìm một lúc trông thấy có một tửu quán gần bên đường.

Tần Bảo dẫn ngựa tới đám cỏ, rồi cùng gã đại hán áo xanh bước vào trong tửu quán.

Trong tửu quán vắng khách, chỉ có hai người ngồi ăn uống nơi chiếc bàn đằng xa.

Tần Bảo chọn một cái bàn gần cửa sổ, cùng gã đại hán áo xanh ngồi xuống ghế.

Tên tửu bảo chạy tới trước mặt Tần Bảo, vồn vã:

- Hai vị công tử dùng món chi? Quán này có thịt rừng nấu món lạ, có rượu mỹ tửu chắc hẳn nhị vị công tử uống rất hợp khẩu vị.

Tần Bảo phất tay:

- Người hãy dọn ra ba món thịt rừng và hai vò rượu lớn nhanh lên.

Tên tửu bảo vâng dạ chạy đi.

Bây giờ Tần Bảo nhìn gã đại hán áo xanh, với một giọng nhẹ nhàng:

- Tiểu đệ xin mạo muội được hỏi đại danh của huynh đài gọi là gì?

Gã đại hán áo xanh không do dự:

- Tại danh của tại hạ là Chữ Đồng...

Chữ Đồng hỏi lại:

- Còn công tử đây là Tần Bảo mà giang hồ tặng cho là tiểu sát tinh phải không?

Tần Bảo gật đầu:

- Chữ huynh nói đúng. Tiểu sát tinh Tần Bảo chính là tiểu đệ đây.

Chữ Đồng hỏi:

- Do đâu Tần công tử biết tại hạ lâm nạn nơi dãy núi này mà tới đây như vậy?

Tần Bảo thành thật:

- Tiểu đệ nghe Vu Sơn Ma Nữ nói Chữ huynh là vị đại sư huynh đang lâm nạn, nên tiểu đệ đuổi theo bắt bọn Đoàn Hồn giáo phải trở về.

Chữ Đồng sửng sốt:

- Tần công tử cũng quen với Vu Sơn sư muội của tại hạ nữa sao?

Tần Bảo khéo léo:

- Tiểu đệ là bằng hữu của Vu Sơn cô nương...

Chữ Đồng reo lên:

- A! Nếu thế chúng ta là bằng hữu của nhau rồi, chẳng hiểu Tần công tử...

Tần Bảo đáp mau:

- Tiểu đệ đang cô độc trên giang hồ, muốn tìm một vị bằng hữu kết tình nghĩa huynh đệ, tiểu đệ thỉnh mời Chữ huynh tới tửu quán này là có ý định, chẳng hiểu Chữ huynh có bằng lòng không?

38. Chương 38: Bằng Hữu Sinh Tử Chi Giao

Chử Đồng hoan hỉ:

- Tần công tử đã hạ cố đoái tình đến tại hạ, lẽ nào tại hạ dám từ chối.

Hắn hỏi Tần Bảo:

- Năm nay Tần công tử bao nhiêu niên kỷ?

Tần Bảo thật lòng:

- Tiểu đệ vừa mười chín tuổi, còn Chử huynh năm nay bao nhiêu niên kỷ?

- Tại hạ hai mươi một tuổi lớn hơn Tần công tử hai tuổi.

- Như vậy Chử huynh là huynh, tiểu đệ là đệ. Chử huynh bằng lòng chứ.

Chử Đồng gạt đầu chỉnh lại sắc diện thay đổi cách xưng hô theo tình huynh đệ:

- Tần nhị đệ một lời đã nói bốn ngựa khó theo. Từ nay chúng ta hãy xem nhau như tình huynh đệ, chết sống có nhau trên bước đường giang hồ, Tần nhị đệ có nghĩ như vậy không?

Tần Bảo cũng chỉnh sắc:

- Chử huynh đã dạy tiểu đệ cũng xin tuân theo. Hôm nay quả là duyên kỳ ngộ, trời xui đất khiến tiểu đệ gặp được huynh ở đây.

Chử Đồng gạt đầu:

- Tần nhị đệ nói đúng, nếu không có duyên kỳ ngộ làm sao tiểu đệ biết ngu huynh là sư huynh của Vu Sơn sư muội mà tới đây cứu huynh.

Hai người bắt tay nhau như thề nói lời thề nguyện đá vàng không phai.

Tửu bảo bưng mâm rượu thịt lên bàn rồi lui ra ngoài.

Tần Bảo cầm bình rượu rót hai chén đầy, trao cho Chử Đồng một chén.

Chàng nhìn Chử Đồng trịnh trọng:

- Chử huynh chúng ta hãy cạn chén rượu này gọi là chén rượu mừng cho duyên kỳ ngộ trời đã khiến xui cho tiểu đệ gặp được huynh.

Chử Đồng tiếp lấy chén rượu uống cạn. Tần Bảo cũng cầm chén rượu của mình.

Chử Đồng rót hai chén rượu đầy cầm một một chén trao cho Tần Bảo.

Hắn nhìn chàng:

- Chén rượu này là chén rượu thâm tình kết nghĩa bằng hữu sinh tử chi giao. Tần nhị đệ hãy uống cạn đi.

Chử Đồng và Tần Bảo cùng uống cạn chén rượu thứ hai, rồi cùng ăn uống.

Được một lúc, Chử Đồng nhìn Tần Bảo một cách thân mật:

- Tần nhị đệ lúc này nhị đệ gặp Vu Sơn muội ở nơi nào và do đâu nhị đệ quen thân với sư muội?

Tần Bảo kể lại chuyện gặp Vu Sơn Ma Nữ trên đại tửu lầu Hoàng Hạc, đấu nhau với bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo, chàng can dự đánh đuổi chúng lúc trước, luôn cả chuyện chàng say rượu nằm trong căn phòng bị kẻ nào đó điểm huyết đưa tới cứ địa Đoạn Hồn giáo, đấu nhau cùng bọn cao thủ, rồi lại bị điểm huyết mê tới rừng tùng sắp bị hai tên sát thủ hạ sát, nhờ Vu Sơn Ma Nữ cứu nguy. Mọi việc trước sau kể rõ, chỉ dấu việc Vu Sơn Ma Nữ sắp cạo đầu chàng kể Chử Đồng chạy tới.

Chử Đồng ngạc nhiên:

- Cứ theo hiển kiến của ngu huynh đã có kẻ nào đó oán thù Tần nhị đệ dùng quỷ kế “Tả nhân chi thủ” điếm huyết nhị đệ đưa tới cứ địa Đoạn Hồn giáo nhờ chúng giết dùm khỏi mang tiếng tai tiếng. Nhị đệ cần phải truy cứu truyện này cho thật tường tận kẻo sẽ còn bị hấn ám hại thêm lần nữa.

Tần Bảo tán đồng:

- Tiểu đệ hoài nghi có kẻ ám hại đệ chờ lúc đệ say, hạ độc thủ nhưng đệ cứ mãi suy nghĩ chưa tìm ra thủ phạm chính là ai.

Chữ Đồng hỏi:

- Cứ như theo những lời Tần nhị đệ vừa kể. Trước kia Tần nhị đệ có oán thù với Đoạn Hồn giáo phải không?

Tần Bảo gật đầu:

- Đúng vậy, nhị đệ có hai mối huyết thù với tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo.

- Hai mối huyết thù gì?

- Mỗi huyết thù thứ nhất phụ thân tiểu đệ bị Thái Quân sát hại trong cánh rừng, đệ đi tìm hài cốt chưa biết rõ nơi nào.

- Thúc phụ là Thần Châu kỳ hiệp tiền bối phải không?

- Phải! còn mối huyết thù thứ tiểu đệ phải trả đó là lão đại kỳ nhân Nhạc Vô Xa bị bọn sát thủ bịt mắt ám kích bằng ám khí Đoạn Trường trầm nơi cánh rừng tận Hàn Châu. Lão tiền bối ký thác lại cho đệ.

Chữ Đồng gật gù:

- Còn bá mẫu hiện nay đang ở đâu?

Tần Bảo chột buồn:

- Mẫu thân tiểu đệ mất tích từ lúc phụ thân bị giết, tiểu đệ cũng đang trên đường tìm mẫu thân và nội tổ.

- Nội tổ của Tần nhị đệ là ai?

- Thiên Tà Đại Ma Tôn.

Chữ Đồng “Ồ” một tiếng, sửng sốt nhìn Tần Bảo, vì không ngờ chàng là cháu nội của nhân vật thần quái từng gây khiếp mật bọn cao thủ Hắc, Bạch giang hồ từ mười mấy năm về trước.

Tần Bảo thăm dò:

- Chữ huynh từng trải giang hồ bao lâu nay có biết tung tích nội tổ của tiểu đệ ở đâu không?

Chữ Đồng lắc đầu:

- Ngu huynh chưa rõ chuyện này. Huynh chỉ nghe giang hồ đồn đại cách đây mấy mươi năm sau trận ác chiến với năm trăm cao thủ Hắc, Bạch tại chân núi Ngũ Hành sơn. Thiên Tà đại lão tuyệt tích luôn cho tới bây giờ không có một ai biết nơi ở đâu, có người nói lão đại tiền bối đã chết, lại có kẻ bảo lão đại tiền bối còn sống mai danh ẩn tích trong động nào đó. Tần nhị đệ hãy cố tìm xem sự thật như thế nào.

Hắn nói tiếp:

- Cũng theo lời đồn đại, năm xưa lão đại tiền bối đánh thắng năm trăm cao thủ là nhờ thanh Mạc Da Hùng Kiếm. chắc nhị đệ cũng đang tìm nó đối phó với cây quái kiếm của thiếu giáo chủ Đoạn Hồn giáo phải chăng?

Tần Bảo gật đầu:

- Đúng vậy, nếu không có thanh Mạc Da Hùng Kiếm trong tay, không có một loại bảo đao, bảo kiếm nào chống nổi bởi nó là một loại kiếm vô hình lúc ả thiếu giáo chủ Đoạn Hồn giáo xuất chiêu, tiểu đệ không hề hay biết chi cả, đành phải thúc thủ, cũng giống như không đánh mà bại.

Chữ Đồng lại hỏi:

- Tần nhị đệ đã biết rõ sào huyệt của bọn Đoạn Hồn giáo phải không?

Tần Bảo lắc đầu:

- Không phải, lúc tiểu đệ bị tên nào đó điểm huyệt mê man bất tỉnh đi, tới chừng mình tỉnh lại thấy mình đang nằm trong ngục thất, sau trận đấu nhau với các cao thủ Đoạn Hồn giáo, ả thiếu giáo chủ buông tha đệ, nhưng ả điểm huyệt mê đệ, kêu hai sát thủ đưa đệ tới cánh rừng tùng, lúc mở mắt ra thấy Vu Sơn cô nương đang đứng dưới gốc cây, vì vậy đệ không biết đâu là đâu cả.

Nốc cạn chén rượu, Chữ Đồng khăng khái:

- Ngu huynh tình nguyện cùng Tần nhị đệ đi tìm thức mẫu, tìm lão tiên bối, và thanh Mạc Da Hùng Kiếm, để nhị đệ rửa hai mối huyết thù...

Tần Bảo cảm kích:

- Đa tạ Chữ huynh...

Tần Bảo và Chữ Đồng tiếp tục ăn uống và truyện trò vui vẻ.

Ăn uống xong Tần Bảo gọi tên tửu bảo trả tiền rượu thịt, rồi cùng Chữ Đồng rời khỏi tửu quán nhảy lên ngựa lên đường...

39. Chương 39: Tiếng Hú Trong Rừng Già

Đêm đã khuya.

Trên quan đạo vắng bóng người qua lại, cỏ cây mập mờ dưới ngàn vạn ánh sao lẻ loi trên bầu trời thẳm.

Hai thớt ngựa một hồng một trắng trên lưng cỡi hai người phi nhanh trên cánh rừng già.

Đó là Tần bảo và Chữ Đồng.

Sau khi trở lại thị trấn Hoài Châu, Tần Bảo tới khách điểm, nơi chàng bị điểm huyệt hôm trước nhân con bạch mã và túi hành trang cùng Chữ Đồng lên đường tới cánh rừng già này.

Đường vắng, Tần Bảo và Chữ Đồng thúc ngựa đi nhanh không nói một lời nào.

Người ngựa Tần Bảo và Chữ Đồng đang rong ruổi, đột nhiên có tiếng hú từ trong cánh rừng vang vọng lại.

Tiếng hú kéo dài từng hồi một giống như loài quỷ đói hiện hình đang đi tìm mồi giữa đêm khuya.

Tiếng hú bất cứ ai đều gợn tóc gáy.

Tần Bảo lên tiếng:

- Chữ huynh tiếng hú gì quái gỡ vậy? tiếng hú giống như loài ma quỷ hiện hình.

Chữ Đồng lắc đầu:

- Ngu huynh chưa nhận rõ đó là tiếng hú gì, chúng ta hãy vận thính lực lắng nghe xem.

Tần Bảo và Chữ Đồng cùng cho ngựa đi chậm lại, vừa vận thính lực tinh vi lắng nghe trong rừng.

Tiếng hú lại rúc lên từng hồi ghê rợn làm khiếp đảm những kẻ yếu đuối nhất gan.

Tần Bảo bật hốt:

- Chữ huynh tiếng hú quái gỡ kia chắc là của một con vật đi tìm mồi.

Chữ Đồng gật gù:

- Đúng vậy con quái vật mới có tiếng hú đó, chứ còn loài thú nào nữa.

Hai tiếng “quái vật” khiến cho Tần Bảo bất giác động tiếng hiếu kỳ lâu nay.

Chàng bảo Chữ Đồng:

- Chữ huynh, chúng ta vào rừng tìm con quái vật đó xem hình thù nó ra sao, từ lâu tiểu đệ nghe nói mà chưa bao giờ trông thấy nó.

Chữ Đồng khẽ gật:

- Tần nhị đệ muốn xem nó thì ngu huynh sẽ đi cùng với đệ.

Tần Bảo và Chữ Đồng rẽ ngựa vào rừng, nhắm hướng có tiếng hú đi tới.

Vào sâu trong rừng cây cối, tàng lá mịt mù không trông thấy ánh sao trời.

Tiếng hú vụt im bất.

Tần Bảo, Chữ Đồng lạc hướng, dừng ngựa lại một gốc cây cổ thụ có các bọng to cùng đảo mắt nhìn xem có gì lạ hay không. Một lúc lâu không nghe tăm dạng gì. Tần Bảo thất vọng bảo Chữ Đồng:

- Chữ huynh chắc con quái vật đã đi xa rồi, chúng ta hãy trở ra ngoài, nhưng đi mãi vẫn trở lại gốc cây cổ thụ có cái bọng to.

Tần Bảo kinh ngạc:

- Chữ huynh, tại sao lại thế này? Chúng ta vừa đi qua cây cổ thụ đi ra ngoài, bây giờ trở lại cây cổ thụ có cái bọng to ở trên kia.

Vừa nói Tần Bảo vừa chỉ tay lên cái bọng to ở trên lưng chừng cây cổ thụ.

Ngẩng mặt nhìn theo ngón tay của Tần Bảo. Chữ Đồng nhận ra quả nhiên có cái bọng to như chàng vừa nói.

Chữ Đồng kêu lên:

- Nguy rồi!

Tần Bảo hỏi ngay:

- Có chuyện gì vậy Chữ huynh?

Chữ Đồng buông tiếng thở mạnh:

- Chúng ta lạc vào kỳ trận rồi.

Tần Bảo kinh ngạc:

- Chữ huynh có lẽ nào trong cánh rừng này lại có kỳ trận. Kỳ trận của ai?

Chữ Đồng lắc đầu:

- Ngu huynh không rõ, nhưng chắc chắn trong cánh rừng này có kỳ trận nên chúng ta cứ đi vòng quanh mãi không thoát ra khỏi cái cây cổ thụ có cái bọng to này.

Tần Bảo lo lắng:

- Chữ huynh bây giờ chúng ta phải làm sao? Huynh có biết kỳ trận này không?

Chữ Đồng lắc đầu:

- Ngu huynh có học qua trận đồ nhưng chưa học tới kỳ trận nên không rõ kỳ trận này. Vu Sơn muội có học kỳ trận, có lẽ sư muội biết kỳ trận này.

Tần Bảo ngớ ra:

- Lê nào chủ nhân lập ra kỳ trận này là con quái vật mới lên tiếng vừa rồi.

Chữ Đồng bật cười khanh khách:

- Tần nhị đệ nói đùa thôi, chứ con quái vật làm gì biết lập kỳ trận, chắc chắn trong rừng có một vị kỳ nhân hoặc một đại ma đầu là chủ nhân lập kỳ trận.

Tần Bảo chưa kịp nói thêm lời, thỉnh linh nghetừ đâu đó một giọng trầm lạnh cất lên:

- Phải đấy, hai người lọt vào “Mê Lâm kỳ trận” của ta rồi, hãy ở lại trong cánh rừng này cho tới chết không còn cách nào thoát ra khỏi đây đâu.

- Ha ha ha ... Ha ha ... Ha ha ha ...

Rồi hần rống lên một trận cười quái gỡ làm chấn động hết cánh rừng già, lá cành khua xào xạc.

Tần Bảo nói:

- Người là ai hãy xuất hiện mau.

Giọng trầm lạnh nổi lên:

- Ta là chủ nhân của cánh rừng này và “Mê Lâm kỳ trận” là của ta. Hai người cứ ở đó chết đói ta cần gì phải xuất hiện cho nhọc lòng.

Tần Bảo lại hét:

- Có phải người vừa cất tiếng hú đó không?

- Ta không hú mà có kẻ khác hú. kẻ đó sắp chết đói, rồi sẽ tới lượt hai người.

Tần Bảo hét:

- Ta phá trận cho người coi.

Tần Bảo vỗ một chưởng vào cây cổ thụ to lớn có tới năm người ôm không giáp.

Rầm,

Cây cổ thụ ngang thân đổ xuống “ầm” một tiếng chuyển động cả rừng già.

- Ha ha ha ... Ha ha ... Ha ha ha ...

Đổi lại là một loạt cười quái đản của chủ nhân “Mê Lâm kỳ trận”.

Tần Bảo vỗ luôn tám chưởng hạ luôn tám cây cổ thụ lớn, nhưng lạ hay bóng tối vẫn mịt mờ không thấy ánh sao trên bầu trời.

Tần Bảo ngừng lại bật thốt:

- Quả thật cánh rừng này là một “Mê Lâm kỳ trận” không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng đứng yên ngơ ngẩn cả người.

Chữ Đồng lên tiếng:

- Tần nhị đệ hãy dừng tay, dù nhị đệ có đánh ngã một ngàn cây cổ thụ như thế cũng không thể nào thoát khỏi “Mê Lâm kỳ trận” này đâu.

Nhìn những cây cổ thụ nằm la liệt trên mặt đất. Tần Bảo bàng khuân:

- Chữ huynh bây giờ chúng ta lọt vào “Mê Lâm kỳ trận” làm thế nào bây giờ?

Chữ Đồng trấn an:

- Tình thế này Tần nhị đệ chớ nên hoảng hốt, chúng ta hãy suy nghĩ cách thoát ra khỏi khu rừng này, bằng không đúng như những gì hần ta nói, chúng ta sẽ ở đây mãi và sẽ chết đói trong kỳ trận.

Đảo mắt nhìn qua bốn hướng, Tần Bảo chỉ tay về hướng Tây bảo Chữ Đồng:

- Bây giờ chúng ta đi xem hướng Tây này như thế nào.

Chữ Đồng gật đầu:

- Hướng Tây thuộc cung đoái, cung đoái là cửa sinh, vậy chúng ta đi xem thử.

Tần Bảo và Chữ Đồng cho hai con ngựa đi chậm chậm len lỏi vào trong cánh rừng theo hướng Tây.

Đi mãi độ nửa canh giờ Tần Bảo và Chữ Đồng cũng quay về chỗ cũ, nơi có cây cổ thụ vừa bị Tần Bảo đánh ngã.

Tần Bảo kêu lên:

- Nguy mất, chúng ta trở về chỗ cũ.

Chữ Đồng kêu lên:

- Tần nhị đệ, quả thật chúng ta bị hãm trong kỳ trận rồi.

Tần Bảo chủ động dừng ngựa lại đảo mắt nhìn bốn phía trong rừng quan sát.

Tần Bảo lo sợ:

- Hay chúng ta thử hay đổi đi về hướng Đông xem như thế nào.

Chữ Đồng gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta hãy thử đổi hướng xem như thế nào. Ngu huynh và Tần nhị đệ hãy xuống ngựa để quan sát hơn.

Hai người nhảy xuống đất dắt ngựa đi chậm về hướng hướng Đông.

40. Chương 40: Mê Lâm Kỳ Trận

Tần Bảo, Chữ Đồng dắt ngựa đi được nửa dặm, bỗng nghe tiếng hú đập chát vào tai.

Tiếng hú cận kề hai người.

Tần Bảo, Chữ Đồng giật mình dừng phát hai con tuấn mã lại, phóng mắt nhìn về hướng phát ra tiếng hú quái đản rừng rợn giữa rừng già.

Định vị trí nơi xuất phát tiếng hú, Tần Bảo trở tay về phía trước nói mau:

- Chữ huynh con vật kia rồi.

Chữ Đồng gật đầu:

- Đúng rồi con quái vật đang ở gốc cây lớn trước mặt chúng ta kìa.

Tần Bảo giục:

- Chữ huynh chúng ta hãy tới đó xem con quái vật hình thù ra thế nào.

Tần Bảo và Chữ Đồng dắt hai con tuấn mã chạy thẳng về vị trí xuất phát tiếng hú.

Lọt vào chòm cây um tùm, trước mặt Tần Bảo và Chữ Đồng hiện ra một khoảng đất trống chu vi chừng ba mươi trượng cổ đại mọc đầy.

Giữa khoảng đất trống có một cây cổ thụ độc mộc tàng lá che khuất một vùng rộng lớn có tới khoảng mười trượng.

Tần Bảo kêu khẽ:

- Kia rồi!

Chàng trở tay về phía cây cổ thụ độc mộc ngay giữa khoảng đất trống.

Chữ Đồng nhìn theo ngón tay Tần Bảo, bất giác bật thốt:

- Lão quái vật.

Thật vậy dưới gốc cây cổ thụ một lão quái vật đang ngồi trên bàn thạch.

Lão quái vật đầu tóc bờm xờm, râu ria mọc đầy cằm, mình bận trường xám rách tả tơi, nhưng hai luồng mắt sáng chớp như hai ngọn đèn thần chiếu thẳng về phía Tần Bảo và Chữ Đồng.

Chỉ nhìn ánh mắt lão kẻ kém công lực đã phải bạt vía xiêu hồn.

Dĩ nhiên nội lực của lão thâm hậu ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Tần Bảo và Chữ Đồng dừng ngựa lại cùng nhìn vào ánh mắt của lão quái vật, cả hai rùng mình.

Lão quái vật cất giọng trầm khản:

- Lại đây!

Lão bảo Tần Bảo và Chữ Đồng.

Tần Bảo khẽ giọng bên tai Chữ Đồng:

- Chữ huynh chúng ta hãy tới đó xem lão quái vật muốn nói chuyện gì.

Hai người dắt ngựa tới gần lão quái vật, vận nhãn lực nhìn kỹ.

Vừa rồi cách xa ba mươi trượng lại bóng tối mịt mờ nên Tần Bảo và Chữ Đồng không nhìn rõ.

Bây giờ hai người đã nhận ra lão rất rõ ràng.

Lão không phải là một quái vật mà là một lão quái nhân mình gầy như bộ xương, hai cánh tay khẳng khiu như loài chim, hai bàn tay chân cụt tới quẹo, tĩnh tọa trên bàn thạch màu xanh trơn nhoáng, toàn thân lão quái nhân không có chút sinh khí huyết sắc, ngoài hai luồng mắt sáng rực như hai ngọn đèn đêm thấp giữa bầu trời.

Hai mắt lão hết nhìn Chữ Đồng đến nhìn Tần Bảo như soi sáng con mồi ngon.

Tần Bảo và Chữ Đồng nhìn lão, lão nhìn trả lại hai người. Hai đặng nhìn nhau một lúc rất lâu.

Lát sau nữa lão quái vật khe khẽ gật đầu, nhìn thẳng vào Tần Bảo bật thốt:

- Tốt!

Chẳng ai hiểu lão quái vật nói tốt điều gì và nói ai tốt.

Tần Bảo nhủ thầm:

- Lão quái nhân này chắc là một kỳ nhân tuyệt tích từ lâu trên giang hồ ngồi tĩnh tọa trên bàn thạch này, ta không nên kinh suất.

Bằng một giọng cách đúng lễ độ giang hồ, Tần Bảo chấp tay cao giọng:

- Bọn tiểu bối bái kiến lão tiên bối.

Lão quái nhân gật chiếc đầu bờm xờm:

- Tốt!

Tần Bảo tiếp:

- Tiểu bối xin mạo muội được hỏi đại danh của lão tiên bối là gì để bọn tiểu bối dễ xưng hô.

- Ha ha ha ... Ha ha ha ... Ha ha ha...

Đáp lại câu hỏi của Tần Bảo lão quái nhân giống lên một tràng cười vô cùng quái gỡ khó nghe như tiếng khóc.

Giọng cười của lão quái nhân không to nhưng như hàng ngàn mũi kim sắc bén bắn vào tay, vào mũi mỗi người, khiến cho ai nấy hây đều kinh khiếp, bởi hiện nay lão có một nội lực phi thường.

Tần Bảo nghĩ thầm:

- Ta vừa nghĩ không sai, quả thật lão quái nhân này là một vị đại đại kỳ nhân chứ chẳng còn hoài nghi gì nữa. Ta hãy thận trọng đối với lão.

Chàng đứng yên nhìn lão không để hiện lên một nét khác lạ để lão có thể hiểu lầm chàng cười thầm lão.

Phút chót chấm dứt tràng cười, lão quái nhân bằng một giọng trầm khàn:

- Đại danh? Làm gì có đại danh. Nay lão chỉ là một tên tử tù bị kẻ khác giam hãm trong cánh rừng này, ngay tại trên bàn thạch này còn nói chi đến đại danh.

Tần Bảo thăm dò:

- Lão tiền bối, nhân vật nào có thể giam cầm lão tiền bối trong cánh rừng này?

Lão quái nhân đáp gọn:

- Đông Tà!

Tần Bảo và Chữ Đồng cùng giật mình một lượt, cùng bật “ồ” lên một tiếng.

Đông tà là một nhân vật thần quái công lực cao thâm không thể nào tưởng tượng nổi. nhân vật này thường gây khiếp mặt bọn Hắc Bạch giang hồ cách đây ba mươi năm về trước, trước cả Thiên Tà Đại Ma Tôn. Bỗng nhiên tuyệt tích giang hồ không còn một ai gặp lão nữa. Giờ lại xuất hiện trong cánh rừng này, lại đang giam hãm lão quái nhân ngồi trên bàn thạch kia.

Nhưng dó nguyên nhân nào mà Đông tà lại giam hãm lão quái nhân như thế?

Tần Bảo nghĩ thầm như vậy.

Chàng hết sức chú tâm:

- Thưa lão tiền bối, tiểu bối mạo phạm xin hỏi: Lão Đông Tà có thể làm thế quản thúc được một vị tiền bối công lực cao siêu phạm như tiền bối?

Lão quái nhân hạ thấp giọng xuống:

- Nhị vị thiếu hiệp muốn nghe câu chuyện của lão phu và Đông Tà ư?

Tần Bảo gật đầu:

- Thưa lão tiền bối, tiểu bối thấy đây là một câu chuyện ly kỳ gần như hoang đường khó tin, nên mạo phạm tò mò, muốn được hiểu điều gì đã xảy ra giữa lão tiền bối và Đông Tà năm xưa.

Trở tay xuống đám cỏ trước mặt, lão quái nhân bảo Tần Bảo và Chữ Đồng:

- Câu chuyện của lão phu và lão Đông Tà rất dài dòng, nhị vị thiếu hiệp hãy tạm thời ngồi trên đám cỏ đó, rồi lão phu kể lại chuyện cho nghe.

Không chút khách sáo, Tần Bảo và Chữ Đồng bước tới đám cỏ xanh ngồi xuống.

Cả hai đều bị động tình hiếu kỳ, thần sắc trở nên trang trọng lắng tai nghe lão quái nhân kể chuyện.

Đằng hắng mấy cái lão quái nhân với một giọng trầm ngâm đều đều:

- Cách nay hơn ba mươi năm về trước lão phu và Đông Tà là bằng thủ chi giao, từng ăn chung một mâm, ngủ chung một giường nhưng mỗi người lại có chí hướng khác nhau. Lão phu theo phái phái Tiên Thiên luyện võ công theo dương đạo, lão Đông Tà theo phái Địa Tiên tu luyện theo âm đạo, thần đạo và ma pháp, do hai lối võ công nghịch nhau như nước với lửa, sau đó không còn thân thiện như trước nữa, rồi chia tay mỗi người đi một ngã đường.

Lão phu và Đông Tà đều muốn độc tôn về trường pháp và tranh nhau chức vô địch đó, vì vậy mới nảy ra trận đấu với nhau để phân định tài cao thấp, Tiên Tiên, Địa Tiên bên nào hơn bên nào.

Điều lệ trong trận đấu là đấu đến bên nào có kẻ thắng người thua mới mãn. Nhưng nếu sau một ngày không có kẻ thắng người bại thì kể như hòa và hẹn hai năm sau tái đấu.

Cứ theo điều giao ước thứ tư, người nào thua sẽ tự chặt hai bàn chân và ngồi trên bàn thạch cho đến trọn đời không di chuyển bất cứ nơi nào dù chỉ ra ngoài mười trượng thôi.

Ngừng một lát rồi lão nhân kể tiếp:

- Dù vậy kẻ thua trận có quyền chọn đệ tử truyền lại võ công tái đấu với kẻ thắng trận cứ hai năm một kỳ trong vòng mười lăm năm hết hạn. Nếu đồ đệ đó thắng, nạn nhân sẽ được tự do cùng người đồ đệ đó rời khỏi bàn thạch này ra đi một cách an toàn.

Nghe câu chuyện của lão quái nhân quá ly kỳ, Chữ Đồng không nín được:

- Thưa lão tiền bối, nếu vậy có phải lão Đông Tà đã...

Phất bàn tay khăng khiu về phía Chữ Đồng, lão quái nhân cắt ngang lời nói

- Thiếu hiệp chớ nên nóng tính, hãy nghiêm chỉnh nghe lão phu kể từ từ...

41. Chương 41: Chọn Mặt Gửi Vàng

Im đi phút giây, lão quái nhân vẫn bằng một giọng điệu trầm đều:

- Trong vòng tám năm lão phu và lão Đông Tà đã đấu nhau ba trận, mỗi trận là một ngày một đêm, bắt phân thắng bại, dĩ nhiên, lão sử dụng theo võ công âm đạo, còn lão phu thì dương đạo, vì võ công xung khắc lẫn nhau nên trận đấu kéo dài.

Sang trận thứ tư thì...

Như ghen ngào trào lên cổ, chợt lão quái nhân im đi chưa tiếp được lời. Hai luồng mắt lão chớp chớp như vừa bị làn mây che mờ.

Chữ Đồng nóng nảy không nén nổi hỏi lão quái nhân:

- Thưa lão tiền bối. Trận thứ tư thế nào? Lão tiền bối và lão Đông Tà ai thắng ai bại?

Nuốt trôi ghen ngào trong cổ, giọng nói của lão quái nhân đổi khác:

- Trận thứ tư lão phu và lão Đông Tà đấu nhau trong một ngày một đêm gồm trên ngàn chiêu, cuối cùng lão phu đành cam thất thủ.

Tần Bảo bật thốt:

- Thật đáng tiếc!

Chữ Đồng cũng bật than:

- Lão tiền bối thua trận một cách oan uổng.

Lão quái nhân gật đầu:

- Đúng vậy, giữ lời giao ước, lão phu tự chặt hai bàn chân và ngồi trên bàn thạch này tính đã mười tám năm qua rồi.

Tần Bảo và Chữ Đồng cùng bật “Ồ” lên nhìn hai bàn chân cụt của lão quái nhân, trong lòng cảm khái khôn cùng.

Tần Bảo hỏi:

- Thưa lão tiền bối, cứ như điều giao ước kẻ thua có quyền trọn đệ tử đấu lại với kẻ thắng, chẳng hay vị tiền bối có chọn cao đồ nào tái đấu với lão Đông Tà hay không?

Lão quái nhân khẽ gật đầu:

- Căn cứ theo điều giao ước, sau đó lần lượt lão phu chọn được bốn gã đệ tử tái đấu với gã Đông Tà nhưng tất cả đều thảm bại và vong mạng bởi chiêu thức mới của lão.

Lão quái nhân trở tay sang phía gốc cây đại thụ đằng xa:

- Nhị vị thiếu hiệp hãy xem, bốn bộ hài cốt nằm kia là bốn gã môn đồ của lão phu đó.

Tần Bảo và Chữ Đồng cùng quay lại nhìn dưới gốc cây đại thụ cách khoảng hai mươi trượng, nhận ra có bốn bộ hài cốt phát xanh rờn lấp lánh ánh sáng trong đêm rợn cả người.

Bốn bộ hài cốt theo năm tháng nắng mưa đã biến thành bốn bộ ma hoa.

Cả Tần Bảo và Chữ Đồng cùng rung mình mấy lượt, nghe buốt lạnh xương sống.

Tần Bảo quay lại:

- Thưa lão tiền bối. Sau ngày thua trận, lão tiền bối đã phải ngồi trên thạch bảo này không được xê dịch bước nào, do đâu lão tiền bối lại chọn được bốn vị cao đồ tái đấu với lão Đông Tà và thua trận.

Giọng nói của lão quái nhân vẫn còn trong cơn xúc động mạnh vì chuyện năm xưa:

- Lão phu nhờ vào tiếng hú vừa rồi như lão phu vừa hú cho nhị vị thiếu hiệp từ ngoài quan đạo nghe thấy, động tính hiếu kỳ vào trong cánh rừng này. Chính bốn tên đệ tử của lão phu vì nghe tiếng hú chạy vào đây, nên lão phu mới có người chọn làm đệ tử dạy võ công tái đấu cùng lão Đông Tà.

Tần Bảo bật nói:

- À...thì ra là như vậy...

Tần Bảo thắc mắc

- Thưa lão tiền bối, cứ như câu chuyện lão tiền bối vừa kể, theo thiên ý của tiểu bối, lão tiền bối đã đấu với lão Đông Tà ba trận, mỗi trận một ngày một đêm bất phân thắng bại như vậy chứng tỏ công lực song phương bằng nhau, vậy trận thứ tư sao lão Đông Tà lại thắng tiền bối và bốn vị cao đồ lại chết thảm trong các trận tái đấu với lão Đông Tà?

Lão quái nhân buông tiếng thở dài:

- Bất cứ trong trận đấu nào xưa nay, dù hai bên nội lực lẫn võ công bằng nhau nhưng chuyện thắng bại còn có nhiều điều may rủi, hoặc đang khi giao đấu với đối thủ bị phân tán, hoặc vì một chút sơ hở hay coi thường, đó là chuyện thường, đó là sự thường xảy ra trên chốn giang hồ. Lão phu thua trận chỉ vì lão Đông Tà xuất chiêu cuối cùng lão vừa luyện được, lão phu không ngờ, chống trả không kịp nên bại trận.

- Còn bốn đệ tử bởi do nội lực kém sút, nội lực của lão Đông Tà gồm một trăm hai mươi năm, nội lực của bọn chúng chỉ có sáu mươi năm, dù chiêu thức cao thâm đến đâu cũng phải chết trong tay lão. Thiếu hiệp đã rõ rồi chứ?-

Tần Bảo khẽ gật:

- Tiểu bối hiểu rõ. Tiểu bối lại không ngờ có trường hợp này.

Chợt nhớ lại vừa rồi có một nhân vật thần bí nào dọa dẫm chàng và Chữ Đồng. Tần Bảo hỏi lão quái nhân:

- Thưa lão tiền bối, lão Đông Tà lập trận “Mê lâm kỳ trận” trong cánh rừng này có ý gì?-

- Lão sợ có người vào đây phá phách và có một cao nhân nào đó cứu lão phu, nên lão lập trận để ngăn ngừa, không cho bất cứ ai lọt vào đây cả. Do đó vừa rồi lão phu mới sử dụng thần công cất tiếng hú thỉnh mời nhị vị thiếu hiệp vào đây.

Bỗng lão thở dài:

- Nhưng thiếu hiệp đã vào “Mê lâm kỳ trận” này rồi đừng hòng thoát khỏi, chỉ có một cách duy nhất chờ chết đối mà thôi.

Tần Bảo và Chữ Đồng đều kinh hãi đưa mắt nhìn nhau một cái tỏ sự lo lắng.

Hai người nhìn lão quái nhân chưa nói thêm một lời nào.

Tần Bảo nghĩ thầm:

- Lão Đông Tà quả nhiên độc ác, lão tiên bối đã tự chặt hai bàn chân và tự ngồi trên bàn thạch, lão lại còn lập “Mê lâm kỳ trận” với dụng tâm cô lập lão tiên bối chết đói giữa cánh rừng này khỏi phải mang lấy tai tiếng giết kẻ đối phương của mình, đồng thời cũng giết luôn các đại cao thủ trên giang hồ bằng cách cho tái đấu, bốn bộ hài cốt nằm dưới gốc cây cổ thụ chính là nạn nhân của lão, bây giờ đến lượt ta và Chử huynh cũng phải chết đói trong kỳ trận này.

Bất giác Tần Bảo buông khuâng trong lòng khôn tả.

Tần Bảo còn đang nghĩ ngợi, chợt lão quái nhân nói:

- Nhị vị thiếu hiệp đang nghĩ cách rời khỏi “Mê lâm kỳ trận” của lão Đông Tà phải không?

Chử Đồng đáp mau:

- Thưa lão tiên bối đúng vậy. Chẳng hiểu lão tiên bối có cách nào chỉ giáo bọn tiểu bối thoát khỏi “Mê lâm kỳ trận” của lão Đông Tà không?

- Nếu không có phương cách thoát nạn, lão phu nói với nhị vị thiếu hiệp làm chi vô ích.

Chử Đồng gấp lên:

- Phương cách gì thoát khỏi “Mê lâm kỳ trận” xin lão tiên bối chỉ dạy cho bọn tại hạ?

Lão quái nhân chậm rãi đáp:

- Nhị vị đánh thắng lão Đông Tà theo như điều kiện giao ước trước kia là sẽ giải tỏa ” Mê lâm kỳ trận” cho nhị vị ra đi.

Tần Bảo vội hỏi:

- Thưa lão tiên bối, hiện nay lão Đông Tà đang trú ẩn nơi nào, có gần đây không?-

Lão quái nhân nhìn Tần Bảo:

- Thiếu hiệp có ý định đấu nhau một trận với lão Đông Tà phải không?-

Tần Bảo gật mạnh đầu:

- Phải tiểu bối sẽ đấu với lão Đông Tà một trận một còn một mất. Xin lão tiên bối cho tiểu bối biết hiện nay lão đang ở nơi đâu?

Quét hai luồng mắt sáng rực như hai ngọn đèn thần trên khắp người Tần Bảo như muốn khám phá cái căn cốt, tinh hoa của chàng.

Lão bật thốt:

- Căn cốt phi thường...

Rồi lão quái nhân hỏi Tần Bảo:

- Thiếu hiệp tên gì?

- Tiểu bối tệt danh là Tần Bảo.

Lão quái nhân lại hỏi:

- Lệnh tôn cao nhân là gì?

- Phụ thân của tiểu bối là Thần Châu Kỳ Hiệp Tần Quỳnh, còn mẫu thân là Tuyệt Đại Hằng Nga Đông Thi, còn tổ phụ là Thiên Tả Đại Ma Tôn Tần Tri.

Lão quái nhân “A” lên một tiếng, mở to hai mắt nhìn gấn vào Tần Bảo.

Hai luồng mắt sáng rực lạnh căm chiếu thẳng vào mặt làm Tần Bảo phát rùng mình.

Chàng khẽ than:

- Nguy rồi, chẳng hiểu trước kia phụ thân hay tổ phụ ta có mối oán thù gì với lão, lão lại nhìn ta bằng cặp mắt nghe rợn như thế.

Nhưng lão quái nhân đã gật gù khen:

- Quả là “Hổ phụ sinh hổ tử”. Trông Tần thiếu hiệp chẳng khác nào Tần kỳ hiệp năm xưa.

Tần Bảo buông hơi thở phải nhẹ nhõm.

Chàng quay sang Chữ Đồng:

- Thưa lão tiền bối, còn vị này tên là Chữ Đồng, người huynh đài vừa kết nghĩa với tiểu bối.

Ánh mắt sáng rực như cặp đèn thần của lão quái nhân lướt qua Chữ Đồng khẽ gật gù.

Lão quái nhân nhìn trở lại Tần Bảo, với một giọng thật ôn nhu:

- Lão phu không ngờ thiếu hiệp lại là con trai của Tần kỳ hiệp và Đông Thi nương tử, cháu nội của Đông Tà Đại Ma Tôn danh tiếng lẫy lừng. Quả là một điều may mắn.

Qua câu chuyện đối đáp từ nãy giờ, Tần Bảo hiểu rõ lão quái nhân là một cao thủ thuộc chánh đạo giang hồ, nên muốn biết qua danh hiệu.

Chàng chấp tay:

- Tiểu bối xin mạo muội dám hỏi cao danh quý tánh của lão tiền bối là gì?

Lão quái nhân buông gọn:

- Vô Cực Dị Nhân.

Cả Tần Bảo và Chữ Đồng đều sửng sốt, trở to bốn mắt nhìn lão quái nhân chính là Vô Cực Dị Nhân không hề thấy nháy.

Vô Cực Dị Nhân!

Một nhân vật truyền thuyết trên giang hồ từ bấy lâu nay, chỉ nghe tên mà không thấy người giống như con thần long có đuôi mà không có đầu, không ngờ xuất hiện trong cánh rừng già này lại bị lão Đông Tà câu thúc ngồi trên bàn thạch cho đến trọn đời như vậy.

Quả nhiên đây là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của Tần Bảo và Chữ Đồng.

Trong lòng Tần Bảo càng tăng thêm cảm khái cho số phận của một nhân vật võ lâm đại kỳ tài mắc nạn.

Tần Bảo cung kính:

- Bọn tiểu bối không ngờ đêm nay tới cánh rừng này lại được gặp một cao nhân cao ngất thấu từng mây chẳng hề hay biết quả thật là một điều vinh hạnh cho bọn tiểu bối.-

Vô Cực Dị Nhân phát tay khằng khiu, bằng một giọng ôn tồn:

- Tần thiếu hiệp nói sai rồi chính lão phu được gặp nhị vị thiếu hiệp mới là điều vinh hạnh. Chứ không phải nhị vị đâu.

Lão nhân tiếp lời:

- Lão phu đã chờ đợi mười tám năm qua mới có cơ hội này.

Tần Bảo ngạc nhiên:

- Lão tiền bối muốn nói gì, tiểu bối trí óc thiển cận không hiểu, xin lão tiền bối chỉ dạy cho.

Vô Cực Dị Nhân nói như khằng định:

- Theo ý định của lão phu, thiếu hiệp hãy đấu với lão Đông Tà một trận cuối cùng, vì lần này là lần chót đã đến ngày mãn hạn kỳ.

Tần Bảo hăm hở:

- Chính tiểu bối cũng có ý định đó, tiểu bối đấu một trận tử sinh cùng lão Đông Tà, nhưng chỉ sợ e tiểu bối làm cho lão tiền bối thất vọng đó thôi.

42. Chương 42: Tái Đấu Trận Cuối Cùng

Vô Cực Di Nhân khuyến khích Tần Bảo:

- Lão phu đã xem qua căn cốt, tư chất của Tần thiếu hiệp rồi, hiện nay thiếu hiệp có trên một trăm năm nội lực, vượt xa hơn bốn đệ tử của lão phu thập phần. Bây giờ lão phu sẽ truyền cho thiếu hiệp một chiêu...

Thần thái của lão nhân chỗ nên trang trọng:

- Đây là chiêu mới nhất, lão phu vừa nghĩ ra cách đây vài ngày, nếu Tần thiếu hiệp luyện được chiêu này có thể đối đầu với lão Đông Tà một cách dễ dàng.

Tần Bảo phảng tới:

- Thưa lão tiền bối, chiêu thức đó tên gọi là gì?

Vô Cực Di Nhân đáp:

- Chiêu thức đó tên gọi là Vô Cực Thần Công. Lão phu lấy cái danh từ Vô Cực đặt ra cho nó.

Lão nhân giải bày:

- Ba lần trước đấu với lão Đông Tà, lão phu sử dụng cương chiêu Lôi m Chấn Thiên đối với chiêu m Hàn Huyền Huyền của lão bất phân thắng bại, bởi sức mạnh cương nhu tương khắc bằng nhau. Sang lần đầu thứ hai lão phu cũng sử dụng chiêu Lôi m Chấn Thiên, bất ngờ lão Đông Tà thay đổi chiêu pháp dùng chiêu Thái Dương Chân Hỏa thuộc chân cương như lão phu nhưng mạnh hơn nên lão phu thất bại.

Nay thiếu hiệp bằng lòng, lão phu sẽ truyền khẩu quyết và chỉ cách thức luyện chiêu Vô Cực Thần Công đương đầu với chiêu Thái Dương Chân Hỏa của lão Đông Tà trong trận tái đấu sắp tới chỉ vốn vẹn có bảy hôm, chẳng biết thiếu hiệp có khứng chịu không?

Tần Bảo hăm hở:

- Tiểu bối xin bái lãnh. Tiểu bối sẽ tận tâm tận lực luyện chiêu Vô Cực Thần Công

Lão nhân tiếp:

- Luyện chiêu Vô Cực Thần Công này rất nguy hiểm, nếu không thành tựu sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, võ công sẽ bị phế thải như một kẻ bình thường. Thiếu hiệp hết sức thận trọng kéo không tất cả hy vọng từ lâu sẽ biến thành mây khói. Thiếu hiệp hãy ghi nhớ lời lão phu.

Tần Bảo kiên quyết:

- Tiểu bối nghiêm chỉnh vâng theo những lời chỉ giáo cao minh của tiền bối. Tiểu bối nhất quyết sẽ tận tâm thành tựu Vô Cực Thần Công đánh bại chiêu Thái Dương Chân Hỏa của lão Đông Tà rửa hận năm xưa cho lão tiền bối.

Vô Cực Di Nhân gật đầu tỏ sự hài lòng về chính khí của Tần Bảo.

Lão nhân cười ha hả:

- Quả đây là mệnh trời đã giúp cho lão phu, nên mới xui khiến nhị vị thiếu hiệp tới cánh rừng Mê Lâm Kỳ Trận đêm nay mới có cơ hội này.

Dời ánh mắt rực sáng sang Chữ Đồng, Vô Cực Di Nhân dùng lời khuyên nhủ:

- Còn về phần thiếu hiệp, lão phu xem qua tới nay nội lực chỉ có sáu mươi năm, không đủ sức luyện chiêu Vô Cực Thần Công, nếu liễu lĩnh luyện sẽ bị tẩu hỏa nhập ma tàn phế cả công phu khổ luyện bao năm trời. Vậy nay lão phu sẽ truyền cho thiếu hiệp một chiêu kiếm gọi là Lăng Di Tam kiếm thức. Chiêu này năm xưa lão phu đã từng đánh bại chiêu Đạt Ma kiếm pháp của lão chưởng môn nhân Thiếu Lâm đời trước. Thiếu hiệp hãy cố gắng luyện tập cho thành tựu, chừng trở ra giang hồ sẽ đắc dụng chớ chẳng không đâu.

Chữ Đồng chấp tay cung kính:

- Tại hạ xin chấp nhân lời chỉ giáo của Vô Cực lão tiền bối. Tại hạ sẽ hết sức luyện tập chiêu Lăng Di Tam kiếm thức cho thành tựu.

Nhìn Tần Bảo với Chữ Đồng, Vô Cực Dị Nhân nói tiếp:

- Cứ như truyền thống của võ lâm, luyện chiêu là phải nhập môn với danh nghĩa sư đồ, sư phụ, nhưng lão phu không cần thiết đến chuyện đó. Có điều Tần thiếu hiệp phải mang một danh nghĩa gì mới có thể thay mặt lão phu đấu nhau với Đông Tà được.

Tần Bảo bối rối:

- Tiểu bối không liệu được chuyện này, xin lão tiền bối chỉ giáo cho.

Vô Cực Dị Nhân nghiêm chỉnh nói:

- Cứ như lão phu: Hiện nay Tần thiếu hiệp khi gặp lão Đông Tà cứ mệnh danh là đồ đệ của lão phu, không cần bái lễ sư môn cho có danh xưng, chẳng hay người có khứng chịu không?

Không chút do dự, Tần Bảo chấp tay trước ngực hô:

- Tiểu đệ xin bái mạng.

Vô Cực Dị Nhân phẩy bàn tay khẳng khiu tạo luồng tiềm lực đẩy Tần Bảo ngồi trở xuống:

- Ta miễn lễ cho thiếu hiệp đó. Bao giờ có mặt lão Đông Tà người hãy gọi ta là sư phụ.

- Tiểu đệ xin bái mạng.

Chợt nghĩ ra một chuyện, Vô Cực Dị Nhân bắn khoắn:

- Hiện nay có một điều nan giải là chuyện lương thực cung cấp cho Tần thiếu hiệp và Chữ Đồng thiếu hiệp trong mấy ngày luyện tập các chiêu Vô Cực Thần Công và chiêu Lăng Di Tam Kiếm Thức. Nơi đây trong vòng một trăm trượng đều bị lão Đông Tà phong tỏa bằng Mê Lâm kỳ trận không thể ra khỏi đi tìm bắt thú được, từ bao lâu nay ta chỉ nhờ chim từ trên trời rơi xuống bắt nướng ăn mà thôi. Bây giờ lo liệu cách nào cho sớm đều không còn kịp nữa.

Chữ Đồng trở tay vào con ngựa của mình trấn an Vô Cực Dị Nhân:

- Lão tiền bối khỏi phải lo nghĩ tới chuyện lương thực không có dùng trong những ngày sắp tới. Sáng mai tại hạ sẽ làm thịt con tuần mã đó, bọn tại hạ và tiền bối sẽ đủ dùng bữa trong bảy ngày, sau đó sẽ liệu toan.

Tần Bảo tiếp lời Chữ Đồng:

- Bằng nếu còn thiếu lương thực, tiểu bối sẽ làm luôn con bạch mã kia, một số để ăn tươi, một số để cho lão tiền bối dùng bữa hàng ngày.

Nhìn hai con tuần mã gặm cỏ gần đó, Vô Cực Dị Nhân khẽ gật đầu:

- Một con đủ rồi, không cần tới hai con làm chi.

Ngẩng nhìn sao trên trời, Vô Cực Dị Nhân bảo Tần Bảo và Chữ Đồng:

- Bây giờ đã khuya quá rồi, Tần thiếu hiệp và Chữ Đồng thiếu hiệp hãy nằm trên đám cỏ tạm nghỉ ngơi qua đêm, sáng mai sẽ tìm lá trải làm giường. Còn ta cũng phải dưỡng thần trong chốc lát, trưa mai ta sẽ truyền hai câu khẩu quyết và chỉ cách luyện hai chiêu Vô Cực Thần Công và Lăng Di Tam Kiếm Thức cho nhị vị thiếu hiệp.

Nói dứt câu, Vô Cực Dị Nhân nhắm mắt lại dưỡng thần.

Tần Bảo và Chữ Đồng chẳng chút do dự, nằm ngay trên đám cỏ, phút chốc thiếp vào giấc ngủ...

43. Chương 43: Trận Quyết Đấu Sinh Tử

Đông Tà và Tần Bảo đứng đối diện cách nhau khoảng chừng hai trượng vừa tầm chưởng lực cho những đại tuyệt cao thủ công lực thượng thặng giang hồ.

Tần Bảo lấy danh xưng đệ tử đời thứ năm của Vô Cực Dị Nhân, giao đấu trận cuối cùng. Đông Tà phải chấp nhận không thể từ chối được.

Vô Cực Dị Nhân vẫn ngồi trên thạch bàn chiếu hai luồng mắt sáng ngời như cặp đèn thần nhìn Đông Tà, rồi lại nhìn Tần Bảo như so sánh nội lực lẫn tinh thần hai bên, để dự đoán bên nào thắng bên nào bại.

Chữ Đồng đứng cách đấu trường năm trượng, mắt nhìn Đông Tà lại nhìn Tần Bảo trong lòng hồi hộp lo âu.

Dù Tần Bảo hiện nay đã tột thành chiêu Vô Cực Thần Công nhưng Chữ Đồng vẫn chưa tin chàng có thể thắng nổi Đông Tà trong trận đấu cuối cùng này.

Nếu Tần Bảo thắng Đông Tà là một điều vô cùng hoan hỉ, nhưng nếu chàng bại trận thì cả hai người bị giam nhốt trong Mê Lâm Kỳ Trận cho đến chết.

Đông Tà là một lão nhân tuổi ngoài bảy mươi, thân hình khô vôi, mình vận trường bào, mặt vuông, râu hàm én tới mép tai, cặp mắt sáng như sét giật, song chưởng to bằng hai chiếc quạt, bất cứ là ai nhìn qua hình thù của lão cũng đều phải khiếp vía, đừng nói là đối mặt với lão trong trận giao tranh.

Đông Tà nhìn Tần Bảo, Tần Bảo nhìn đáp lại, trong lòng hơi buâng khuâng.

Chàng nhủ thầm:

- Trên bước giang hồ lâu nay ta chưa từng gặp một cao thủ nào hùng tráng như lão này, thảo nào Vô Cực lão tiên bối không bại dưới tay lão. Ta phải hết sức bình tâm và phải tử đấu mới mong thắng nổi lão.

Tần Bảo còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe Đông Tà cất tiếng vang dội như chuông rền:

- Tiểu tử, ngươi thay cho lão Vô Cực Dị Nhân đấu với lão phu trận cuối cùng này để thay chết cho lão phải không? Lão phu tiếc cho ngươi tuổi còn trẻ lại nhận lấy cái chết vô cùng oan uổng.

Tần Bảo lạnh như băng nhưng vẫn dùng ngôn từ lễ nghĩa đối với một bậc tiền bối:

- Đúng rồi. Tiểu bối là đệ tử đời thứ năm của sư phụ, tất nhiên là phải đấu với lão tiên bối trận cuối cùng này. Từ trước đến nay, trên chốn giang hồ bất cứ một trận giao tranh nào sống chết là chuyện thường tình, có gì phải gọi là oan uổng. Có điều tiểu bối muốn hỏi lại lão tiên bối một lần chót trước khi giao đấu trận này.

Đông Tà thản nhiên:

- Điều gì ngươi cứ hỏi!

Tần Bảo chỉnh sắc:

- Trong trận cuối cùng này, giả như tiểu bối may mắn thắng cuộc, lão tiên bối có giữ đúng lời cam kết cùng sư phụ tiểu bối giải tỏa Mê Lâm Kỳ Trận cánh rừng này cho bọn tiểu bối và sư phụ được thông thả ra đi hay không? Tiểu bối xin tiền bối nói thêm một lời nữa cho tiểu bối được rõ.

Đông Tà gật đầu:

- Từ trước đến nay lời nói của lão phu nặng tựa núi Thái Sơn, như rìu chém vào đá không hề thay đổi, tiểu tử an tâm về chuyện đó.

Lão nói tiếp:

- Nếu như trận đấu cuối cùng này người thắng cuộc, lão phu sẽ giải tỏa Mê Lâm Kỳ Trận trong tức khắc, người và lão Vô Cực Dị Nhân và gã tiểu tử sẽ được tự do ra đi, thông thả rời khỏi cánh rừng này một cách an toàn, không có một hành vi ám muội hãm hại cả ba người. Bằng như người chết, đừng trách ta sao không nói trước. Người nghe rõ rồi chứ.

Tần Bảo khẳng khái:

- Chuyện đó tiền bối phải bản khoản lo nghĩ, những kẻ có chút võ công ra chốn giang hồ, thắng bại, chết sống là chuyện tất nhiên. Tại sao tiểu bối lại trách lão tiền bối một cách hàm hồ như vậy được.

Đông Tà hơi sững sốt, khẽ gật:

- Tốt! Lão phu có lời khen người đúng là một trang thiếu niên chí khí, can trường, quả thật là một đóa kỳ hoa hiếm thấy trong võ lâm đây.

Lão hạ thấp giọng:

- Nhưng lần đầu trước với lão Vô Cực Dị Nhân, lão phu và lão đấu với nhau trên một ngàn chiêu trong một ngày một đêm phân tài cao thấp, bây giờ ta phá lệ cũ, trong trận đấu này ta sẽ đấu với người trong hai chiêu.

Tần Bảo vô cùng kinh ngạc nghĩ thầm:

- Lạ thật, tại sao lão muốn đấu với ta hai chiêu. Dừng quý kẻ gì đây. Ta hãy đề phòng mới được.

Chàng hỏi:

- Chỉ có hai chiêu ư?

Đông Tà gật đầu:

- Đúng, chỉ có hai chiêu thôi. Một chiêu dùng nội lực và một chiêu chưởng pháp cũng đủ phân thắng bại rồi.

Tần Bảo gật đầu:

- Được, lão tiền bối hãy xuất chiêu.

Đông Tà quát:

- Hãy chuẩn bị tiếp một chiêu nội lực của lão phu.

Thân hình khô vĩ của Đông Tà trụ vững như trái núi, hai luồng mắt sáng tựa như chớp nhìn thẳng vào mặt Tần Bảo, ngọn chưởng to lớn cất lên từ từ đưa tới.

Không dám chậm trễ, vì biết nội lực của Đông Tà cao thâm vô lượng. Vô Cực Dị Nhân đã nói qua, Tần Bảo liền đứng vững như một tòa thành, vận đủ mười hai thành công lực, chăm chăm đẩy ngọn hữu chưởng tới như cái thoi, tiếp lấy ngọn chưởng to lớn của lão nhân.

Hai ngọn chưởng song phương xáp lại nhau, rồi dừng lại gấn chặt lấy nhau.

Chỉ Đông nhìn nín thở nhìn ngọn chưởng của Đông Tà, rồi nhìn ngọn chưởng của Tần Bảo lòng lo sợ bồi hồi, trái tim đập loạn như trống trận.

Gã lo sợ cho người nghĩa đệ sẽ phải chết trong trận đấu nội lực cùng Đông Tà.

Thân hình lão to lớn như hộ pháp, thân hình Tần Bảo thấp bé hơn, xem qua chàng chưa phải là đối thủ của lão.

Hai luồng mắt sáng rực của Vô Cực Dị Nhân gấn liền vào trận đấu giữa Đông Tà và Tần Bảo.

Bối Vô Cực Dị Nhân đã từng đấu nhau với Đông Tà, bốn trận trước kia, hiểu rõ nội lực của lão thâm hậu đến không sao đo lường được, lại từng trải trên chốn giang hồ nhiều năm, còn Tần Bảo dù thế nào cũng là kẻ hậu sinh, lại chưa từng trông thấy chàng thi triển võ công lần nào, nên trong lòng không giây phút nào yên.

Trải qua thời gian chùng uống cạn một tuần trà, song phương vẫn chưa thấy thắng bại. Đông Tà và Tần Bảo giống như pho tượng tạc trên đám cỏ xanh.

Chữ Đồng không nén nổi dùng bí pháp Truyền m Nhập Mật hỏi Vô Cực Dị Nhân:

- Lão tiền bối nhận thấy trận đấu nội lực này như thế nào. Tần hiền đệ của tại hạ có thể chống nổi với lão Đông Tà trong trận đấu đầu tiên này không?

Vô Cực Dị Nhân cũng sử dụng Truyền m Nhập Mật đáp lời Chữ Đồng:

- Lão phu nhận thấy nội lực của Đông Tà và Tần thiếu hiệp suýt soát ngang nhau, nếu trận đấu này kéo dài thì e cả hai đều tử nạn. Trừ ra phải có một kẻ thua trận kẻ kia mới bảo toàn tính mạng.

Chữ Đồng sợ hãi:

- Lão tiền bối, hiện nay có cách nào ly khai giữa Tần hiền đệ và lão Đông Tà được không? Bởi cả hai cùng chết lão và tại hạ cũng chẳng còn.

Mắt vẫn nhìn vào trận đấu nội lực quan sát, Vô Cực Dị Nhân lắc đầu:

- Không làm như vậy được.

- Tại sao vậy lão tiền bối?

- Tại vì nếu lão phu ra lệnh cho Tần thiếu hiệp thu chưởng, thì chắc chắn gã sẽ bị hộc máu, xem như đã thua trận đấu nội lực, sẽ không còn đủ sức đấu chiêu thứ hai bằng chưởng pháp với lão Đông Tà, kể như chúng ta bại trận và như vậy lão sẽ giam nhốt cả ba chúng ta trong Mê Lâm Kỳ Trận cho tới chết.

Nhưng lão nhân lại trấn an Chữ Đồng:

- Chữ Đồng thiếu hiệp đừng quá sợ cho Tần thiếu hiệp, trận đấu còn đang ngang ngửa bất phân thắng bại phải chờ thêm một lúc nữa mới biết được hơn thua.

Vô Cực Dị Nhân và Chữ Đồng im lặng, chăm chú bốn mắt vào nhìn trận đấu giữa Đông Tà và Tần Bảo.

44. Chương 44: Cực Kỳ Nguy Hiểm

Một giờ trôi qua.

Trên đỉnh đầu Tần Bảo bốc lên một làn khí trắng như sương, mặt ngọc có phần biến đổi, mồ hôi tháo ra ướt đầm cả bộ võ phục, hơi thở nặng nề.

Chứng tỏ chàng bị hao tổn một số chân khí rất nhiều trong trận đấu.

Bên kia, trên đỉnh đầu Đông Tà cũng xuất hiện một làn khí trắng, mồ hôi đượm trên vầng trán rộng, thần sắc của lão trầm trọng khác thường.

Không cần phải nghĩ ngợi nhiều cũng đủ hiểu giữa Đông Tà và Tần Bảo đấu nội lực đã tới hồi quyết liệt, một mất một còn chẳng ai chịu nhường cho ai.

Và trong tình trạng này dù có bên nào nhường nhịn cho bên nào cũng chẳng song, bởi nếu thu ngọn chưởng trước đối thủ sẽ bị luồng kinh lực bên kia kích tới, trúng ngay tâm huyết ngã ra tức khắc.

Nạn nhân sẽ chết liền tại trận hoặc bị hoàn toàn phế mất võ công.

Do vậy song phương phải tận lực đấu nhau cho đến lúc có một kẻ bại trận.

Chữ Đồng khiếp đảm kêu thảm:

- Nguy rồi! Tần hiền đệ không còn chịu đựng được nữa rồi. Ta phải làm gì cứu nhị đệ.

Tay chân Chữ Đồng tê dại, sắc mặt tái xanh, mắt nhìn vào trận đấu suýt rách cả hai khoé.

Làn khí trắng trên đầu Tần Bảo, Đông Tà càng lúc càng lan rộng trông qua chẳng khác gì vàng trắng tròn. Dĩ nhiên, Đông Tà và Tần Bảo đang dốc hết toàn bộ nội lực trong phút giây cuối cùng hạ lẫn nhau.

Quả đúng như lời Vô Cực Dị Nhân nói, cả Đông Tà và Tần Bảo đều phải vong mạng trong trận đấu nội lực đầu tiên.

Trông thấy tình thế đã nguy ngập, Chử Đồng toát lạnh mồ hôi dùng bí pháp nói với Vô Cực Dị Nhân một lần nữa:

- Lão tiền bối, lão Đông Tà và Tần nhị đệ đã tới lúc tử đấu, lão tiền bối hãy tìm cách ly khai hai người kéo không còn kịp nữa.

Vô Cực Dị Nhân không đáp lời Chử Đồng, mắt vẫn gắn vào trận đấu, cặp lông mày bạc nhú hằn lại, thần thái trầm trọng khác thường. Hình như lão nhân đang tìm một quyết định cho trận đấu song phương.

Lại qua nửa thời thần.

Thân hình Tần Bảo và Đông Tà đã lắc lư, chòng trành như đang đứng trên một con thuyền gặp sóng to, gió lớn, có lúc hai người chực ngã ra.

Vì song phương đã dốc hết nội lực cuối cùng trước lúc gục xuống.

Chử Đồng hoảng hốt không còn dùng bí pháp truyền âm kêu to lên.

- Lão tiền bối tìm cách ly khai mau mau... Tần nhị đệ sắp chết tới nơi.

Chử Đồng chưa kịp dứt lời, Vô Cực Dị Nhân đã lên tiếng nói với Đông Tà:

- Đông Tà lão huynh hãy nghe lão phu nói đây. Tình hình hiện giờ cho thấy trận đấu nội lực giữa lão huynh và đệ tử của lão phu không có bên nào thắng nổi, nếu lão huynh kéo dài thêm chừng uống cạn một chung trà, sẽ lâm vào cái thế “Song phương thọ tử” không còn cách nào cứu vãn nổi đâu. Cứ như lão phu nghĩ, hai bên hãy cùng một lúc thu hồi chân khí, sẽ được an toàn, sau đó hãy đấu bằng chiêu pháp mới rõ tài cao thấp, phân định hơn thua chiêu thức sau cùng, chẳng hiểu lão huynh có chịu như vậy không?

Dù đang chú hết tâm lực đấu nội công với Tần Bảo nhưng bên tai Đông Tà vẫn nghe rõ ràng những lời nói của Vô Cực Dị Nhân.

Đông Tà nghĩ thầm:

- Những lời nói của lão Vô Cực Dị Nhân rất đúng. Ta cũng không ngờ nội lực của gã tiểu tử lại cao thâm đáng sợ như thế. Thực vậy, nếu ta với gã kéo dài thêm một thời gian ngắn nữa, hai bên sẽ chết thảm. Giờ ta hãy nghe theo lời lão, thu hồi nội lực, đấu chiêu pháp với hắn sẽ thắng.

Không đáp được câu nói của Vô Cực Dị Nhân vì đang đấu nội lực, Đông Tà gật đầu, tỏ sự bằng lòng.

Nhìn thấy Đông Tà gật đầu, Tần Bảo cũng gật đầu theo sau lão.

Tức thì Đông Tà và Tần Bảo cùng lượt thu hồi ngọn chưởng liên tháo lui nửa trượng tránh tiềm lực song phương kích tới tâm huyết.

Dù vậy Đông Tà và Tần Bảo vẫn còn bị dư lực chân khí kích nhằm nơi ngực nghe đau nhói.

Vô Cực Dị Nhân buông tiếng thở phào nhẹ nhõm, thần sắc tươi tỉnh trở lại.

Chử Đồng cũng buông tiếng thở mạnh, suýt nữa đã hô to vì quá vui mừng khi trông thấy Tần Bảo thoát hiểm.

Đông Tà và Tần Bảo chuẩn bị đấu nhau bằng chiêu pháp kết thúc trận giao đấu.

Song phương lui lại, đứng cách nhau chừng hai trượng, rồi trụ hình trở lại.

Tần bảo rút một hơi chân khí ngấm vận công điều hoà các huyết đạo trong cơ thể cho thông suốt trước khi đấu chiêu pháp cùng Đông Tà.

Bởi đây là chiêu cuối cùng, quyết định vận mạng của chàng và Chử Đồng, luôn cả Vô Cực Dị Nhân.

Nếu chàng thua chiêu này, ba người cùng chung số phận ở mãi trong cánh rừng “Mê Lâm kỳ trận” từ bây giờ cho tới phút cuối cùng của cuộc đời.

Đông Tà cũng đứng yên điều tức cho huyết khí lưu thông để đấu một chiêu cuối cùng với Tần Bảo.

Điều tức xong, Đông Tà chiếu hai luồng mắt sáng rực vào Tần Bảo.

Lão cất tiếng sang sảng:

- Tiểu tử, nội lực của ngươi chẳng vừa gì. Bây giờ lão phu và ngươi đấu một chưởng sau cùng kết thúc trận đấu hôm nay.

- Hãy chuẩn bị!

Ngọn chưởng to bằng chiếc quạt của Đông Tà từ từ giơ lên ngang ngực rồi dừng lại.

Tức thì đạo bạch quang xuất hiện.

Lão xuất chiêu Thái Dương Chân Hỏa, chiêu thức đã đánh bại Vô Cực Di Nhân trong trận đấu lần thứ tư trước đây.

Vô Cực Di Nhân dùng bí pháp Truyền âm nhập mật, nói vào tai Tần Bảo:

- Tần thiếu hiệp, lão xuất chiêu Thái Dương Chân Hỏa đấy, hãy sử dụng chiêu Vô Cực Thần Công mau!

Tần Bảo hãi thâm. Lập tức thân vững như trái núi, ngọn hữu chưởng vận đủ mười hai thành cất lên.

Liền đó, vùng khí một trắng, một đỏ hiện ra trong bàn tay Tần Bảo.

Chàng xuất chiêu Vô Cực Thần Công của Vô Cực Di Nhân vừa truyền dạy đã tựu thành ngày trước.

Chữ Đồng tron cặp mắt gần rách cả hai khoé nhìn vào hai khí thể chưởng pháp của Đông Tà và Tần Bảo.

Vô Cực Di Nhân phải nhom người lên, tròn to hai mắt nhìn vào trận đấu.

Đông Tà bật thốt:

- Vô Cực Thần Công!

Ngọn chưởng của lão đẩy tới...

Vùng bạch quang bay lên cao chợt to lớn khác thường trùm chụp xuống đầu Tần Bảo nhanh không thể tưởng.

Chẳng chút chậm trễ, Tần Bảo phát ngọn chưởng một cái.

Liền theo cái phát, chưởng hình hai màu xanh đỏ rời khỏi chưởng trung của Tần Bảo, cất lên, nửa chừng nổ một tiếng nhỏ, bùng ra thành một vùng rộng như đám mây đỡ lấy vầng bạch quang thái dương chân hỏa vừa chụp xuống.

Hai vầng chưởng kinh ba sắc nhập vào nhau, lúc lên lúc xuống, giành giật trên không trung.

Chiêu Thái Dương Chân Hỏa thuộc loại dương can sức nóng có thể thiêu đốt vàng chảy đá tan, con người hoá thành tro bụi.

Chiêu Vô Cực Thần Công thuộc loại nhị cực. Màu đỏ chân can nóng rực tựa lửa, màu xanh như dòng suối mát cuộn cuộn chảy ra bất tận.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Khắp cả đấu trường đều rung chuyển, cát bụi bay mù mịt.

Một vùng cỏ xanh cháy rụi, hàng ngàn cành cây chung quanh đấu trường gãy gập đổ xuống ào ào, ngàn vạn chiếc lá xanh tung bóng lên trời như từng đàn chim nhận bay lượn.

Đông Tà bị chưởng kinh chạm nhau đẩy về phía sau ngoài một trượng.

Huych!

Lão nhân gượng gạo đứng lên, sắc mặt tái ngắt, tóc râu phờ phạc, mồm phun ra một vòi máu.

Thương thế của lão nhân xem ra trầm trọng.

Phía bên kia, Tần bảo lão đảo tháo lui năm, sáu bước, mặt ngọc đổi ra màu tái xanh, áo quân xốc xếch, hơi thở hỗn hển, hai khoé miệng đầy máu tươi.

Chàng đã mang nội thương, nhưng không nặng bằng Đông Tà.

Trong lúc sấm chưởng phát nổ, Vô Cực Di Nhân đã phải vận khí thân pháp Vạn Trụ Cân, thân hình nặng tựa trái núi mới khỏi bị sức chấn động kinh lực hất tung ra ngoài thạch bàn, thần sắc lão nhân biến đổi, nhưng liền đó phục hồi lại như cũ khi trông thấy Tần Bảo thắng cuộc.

Chữ Đồng bị phản phong quét trúng vào bên hông, loạng choạng tháo lui cả trượng mới đứng vững trở lại.

Con bạch mã đứng ngoài xa ba mươi trượng vẫn bị sức chấn động hất đi nửa trượng. Nó cất tiếng hí vang lừng, bốn vó chồm lên như muốn phóng chạy vì quá kinh hoàng.

Chữ Đồng hoan hỉ hô to:

- Tần nhị đệ đã thắng.

Quả nhiên chiêu đấu cuối cùng Tần Bảo đã thắng Đông Tà, nhưng thắng chỉ nửa chiêu.

Đông Tà đã đứng vững trở lại, nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt dịu ngầm.

Lão nhân kích động:

- Tiểu tử! Lão phu đã thua rồi! Giang hồ từ đây là của ngươi hãy lo liệu.

Dứt câu Đông Tà phát cánh tay áo rộng một cái. Hình ảnh của lão biến mất đi từ hướng nào không một ai trông thấy...

45. Chương 45: Khí Tiết Đại Kỳ Nhân

- Ha ha ha... Ha ha... Ha ha ha...

Vô Cực Di Nhân ngửa mặt lên trời giống từng loạt cười chấn động bốn bề cánh rừng già, gió hốt rào rào khua động lá cành xào xạc.

Mười tám năm qua ôm lấy hận lòng, lần này chiêu Vô Cực Thần Công đánh thắng Đông Tà, lão nhân cười mãi. Cười như con đười ươi vừa bắt gặp người trong rừng.

Bấy giờ, Chữ Đồng chạy tới nắm lấy tay Tần Bảo rồi rút hỏi mau:

- Tần nhị đệ có sao không? Nhị đệ có bị nội thương nặng lắm hay không?

Tần Bảo đưa tay chùi sạch máu bên khoé miệng, khe khẽ lắc đầu:

- Tiểu đệ không sao cả, vừa rồi chỉ bị chưởng kinh làm chấn động tâm can một chút thôi.

Chàng buông tiếng thở phào nhẹ nhõm, như vừa trút khỏi trên vai một gánh nặng vạn cân.

Tần Bảo nói:

- Chiêu thức Thái Dương Chân Hoả của lão Đông Tà quả thật là khủng khiếp, sức nóng của nó như lò hoả diệm lại nặng như núi Thái sơn, nếu vừa rồi tiểu đệ không luyện được chiêu Vô Cực Thần Công của lão tiên bối, chắc chắn giờ này đã không còn trông thấy mặt Chữ huynh nữa rồi. u cũng là số mạng.

Chữ Đồng cảm khái nói:

- Vừa rồi ngu huynh đứng ngoài nhìn thấy vầng hào quang Thái Dương Chân Hoả của lão Đông Tà chụp xuống đầu Tần nhị đệ, huynh tưởng nhị đệ chết rồi, nào ngờ chiêu Vô Cực Thần Công của lão tiên bối vô cùng kỳ diệu, cứu nhị đệ khỏi chết, lại còn đánh bại lão. Đây chính là trời đã ban đại phúc cho nhị đệ, cho lão tiên bối và cho luôn cả huynh. Thật là một cơn ác mộng.

Tần Bảo gật đầu:

- Chính tiểu đệ khi trông thấy lão Đông Tà xuất chiêu Thái Dương Chân Hoả, đệ chẳng còn một chút hi vọng nào sống sót, nào ngờ đâu...

Bỗng tiếng cười của Vô Cực Di Nhân im đi, tiếp theo là một tiếng “bộp” khô khan, rồi một vật nặng nề ngã “huych” xuống về phía thạch bàn.

Tần Bảo và Chữ Đồng cùng giật mình, quay lại nhìn về phía thạch bàn xem chuyện gì vừa xảy ra.

Hai người trông thấy Vô Cực Di Nhân nằm im trên thạch bàn, tay chân duỗi thẳng, chiếc đầu nghèo sang bên.

Tần Bảo kinh hãi kêu to:

- Lão tiên bối.

Chữ Đồng hốt hoảng:

- Lão tiên bối đã chết.

Cả Tần Bảo lẫn Chữ Đồng cùng hấp tấp chạy tới thạch bàn, đứng lại nhìn Vô Cực Di Nhân.

Tần Bảo nhận thấy trên đỉnh đầu Vô Cực Di Nhân có dấu chưởng võ ngay thiên linh tử, đầu vỡ ra, máu tuôn ướt cả mặt, luôn chiếc trường y.

Tần Bảo hét to:

- Ai giết lão tiên bối?

Chữ Đồng đứng phắt lên nhìn vào trong rừng quất lớn:

- Kẻ nào giết lão tiên bối xuất hiện mau!

Chữ Đồng và Tần Bảo đảo mắt quan sát bốn phía trong rừng tìm hung thủ sát hại lão nhân.

Im bất.

Chữ Đồng nói:

- Tần nhị đệ, hay là lão Đông Tà lên trở lại ám kích lão tiên bối trả thù thua trận vừa rồi.

Tần Bảo lắc đầu:

- Không phải! Tiểu đệ xem qua lão Đông Tà là một nhân vật hào hùng không thể có cái hành vi ám muội đê tiện như vậy được.

Chàng chứng minh:

- Vừa rồi lão thua trận, nhưng vẫn đứng với phong cách của một vị đại kỳ nhân nên đệ quả chắc vụ ám kích này lão không phải là thủ phạm.

Chữ Đồng thắc mắc:

- Ngu huynh xem trong rừng không có một bóng người nào, vậy ai vừa ám toán lão tiên bối?

Tần Bảo giục:

- Chữ huynh, chúng ta hãy tìm xem...

Hai người phóng thẳng vào rừng sục sạo tìm kiếm một lúc thật lâu, chẳng thấy bóng dáng một ai cả.

Cả hai trở lại thạch bàn.

Chợt Tần Bảo nhận ra bên cạnh thi hài Vô Cực Dị Nhân có mấy chữ viết bằng chỉ lực trên thạch bàn.

Tần Bảo cúi xuống thấy mấy chữ viết như sau:

- Tần thiếu hiệp, Đông Tà bại trận lão phu đã toại nguyện. Hãy mai táng ta nơi này.

Tần bảo kêu lên:

- Chữ huynh hãy đọc mấy chữ lão tiền bối viết kia.

Chữ Đồng cúi xuống đọc. Hắn bật thốt:

- Lão tiền bối tự sát.

Tần Bảo khẽ gật:

- Đúng vậy. Trước khi tự sát lão tiền bối viết mấy chữ này để lại cho chúng ta đây.

Chữ Đồng băng khuâng:

- Đúng là lão tiền bối tự sát, nhưng do nguyên nhân nào lại tự sát khi Tần nhị đệ đã đánh thắng lão Đông Tà rửa hận cho lão tiền bối năm xưa?

Ngẫm nghĩ một lúc, Tần Bảo chớp mắt:

- Tiểu đệ đã hiểu ra rồi...

Chàng hỏi Chữ Đồng:

- Do nguyên nhân nào lão tiền bối tự sát Chữ huynh có biết không?

Chữ Đồng lắc đầu:

- Ngu huynh chưa hiểu. Tần nhị đệ đã hiểu hãy nói cho huynh nghe.

Tần Bảo phân giải:

- Nguyên nhân tự sát chỉ vì lão tiền bối đã ôm hận từ mười tám năm qua vì cái nhục thua trận lão Đông Tà. Nay chiêu thức Vô Cực Thần Công truyền dạy cho tiểu đệ đánh thắng chiêu Thái Dương Chân Hoả của lão Đông Tà, xem như tiền bối đã rửa hận ngày trước, nhưng nghĩ mình đã bị tàn phế hai chân không còn di động ra chốn giang hồ hành hiệp như ngày xưa nữa, phải mãi mãi ở đây hoặc đến một tuyệt động nào đó với kiếp sống thừa vô ích, lão tiền bối tự sát từ bỏ cõi đời khỏi phải bị đau khổ, dày vò tấm thân tàn theo năm tháng. Chữ huynh hãy suy nghĩ có đúng như thế không?

Chữ Đồng tán đồng:

- Tần nhị đệ quả thật cao minh, đúng là như vậy rồi, nhưng lão tiền bối chết cách này quả là quá đau thương, lão nhân ra đi anh em chúng ta chưa kịp có một vài lời cảm tạ công ân truyền dạy chiêu thức vừa rồi.

Tần Bảo buồn bã:

- Lão tiền bối là một bậc đại kỳ nhân hào khí ngất trời, tiếc vì không còn sống để anh em chúng ta nghe vài lời chỉ giáo.

Chữ Đồng và Tần Bảo đứng nhìn tử thi Vô Cực Dị Nhân than thở một hồi lâu.

Chữ Đồng nói:

- Tần nhị đệ, chúng ta hãy làm theo lời di thác của lão tiền bối mai táng gần cái thạch bàn này.

Hắn rút thanh trường kiếm ra chọn một nơi cao ráo sạch sẽ đào cái huyệt sâu.

Tần Bảo ôm lấy thi hài Vô Cực Dị Nhân đặt nằm xuống huyệt, lấp đất vun thành ngôi mộ.

Chữ Đồng và Tần Bảo quỳ xuống trước ngôi mộ mới tạ lễ.

Nhớ tới công ân Vô Cực Dị Nhân truyền dạy cho chiêu thức Vô Cực Thần Công đánh thắng Đông Tà, bất giác Tần Bảo phải động tâm rơi nước mắt.

Chàng khẩn khứa:

- Lão tiền bối. Tuy trên danh nghĩa chưa phải là sư môn, nhưng từ nay tiểu bối xem lão tiền bối là vị sư phụ đã có công đức truyền dạy võ công. Lão tiền bối hãy nằm đây an giấc ngàn thu, bao giờ trả xong hai mối huyết thù, tìm được mẫu thân, tiền bối sẽ trở lại đây đưa thánh thể về Tần gia bảo an táng.

Nước mắt Tần Bảo chảy xuống hai má đầm đìa. Hai người lại thở than thật lâu mới chịu rời khỏi ngôi mộ Vô Cực Di Nhân cùng lên lưng con bạch mã rời khỏi cánh rừng già...

46. Chương 46: Tiếp Tục Cuộc Hành Trình

Tới một thị trấn mua một con tuần mã sắc lông đen tuyền với giá hai mươi lạng vàng ròng. Tần Bảo và Chữ Đồng tiếp tục lên đường thiên lý. Hai người đi không một hướng định, cứ thế đi mãi để truy tìm căn cứ địa Đoạn Hồn giáo, tung tích Tuyệt Thế Hằng Nga Đông Thi và Thiên Tà Đại Ma Tôn cùng thanh Mạc Da Hùng Kiếm.

Mặt trời vừa xế bóng.

Người ngựa Tần Bảo và Chữ Đồng đang thong dong đi trên quan đạo bỗng thấy ba thớt ngựa trên lưng chở ba người từ trước mặt phi nhanh tới.

Hai đảng vừa chạm mặt nhau, một trong ba tên đàn ông kỵ mã đảo mắt nhìn Tần Bảo chợt kêu lên:

- Đúng rồi.

Ba thớt ngựa chạy ào qua hai thớt ngựa của Tần Bảo và Chữ Đồng.

Nhưng khi vừa qua khỏi bọn Tần Bảo khoảng mười trượng, ba thớt ngựa kia vụt quay trở lại theo phía sau lưng.

Trong lòng phát sinh nghi hoặc, Tần Bảo lướt ngựa tới nói khẽ vào tai Chữ Đồng:

- Chữ huynh, có ba tên lạ mặt đang rong ngựa theo phía sau lưng chúng ta. Bọn này có cử chỉ rất kỳ lạ, chúng ta hãy đề phòng chúng ám kích bằng ám khí.

Chữ Đồng quay nhìn về phía sau, trông thấy ba thớt ngựa đi cách khoảng mười trượng.

Hắn hừ một tiếng:

- Tần nhị đệ, có lẽ bọn này là kẻ thù của nhị đệ hoặc ngu huynh, chúng ta hãy chặn bọn chúng lại, xem bọn chúng là ai sao lại có cái hành vi mờ ám như thế.

Chữ Đồng định dừng ngựa lại bên đường, nhưng Tần Bảo đã ngăn cản:

- Chữ huynh đừng vội nóng, bọn chúng chưa gây chuyện với chúng ta, không nên vọng động, hãy chờ một lát nữa xem chúng có hành vi nào khả nghi không, chừng đó chúng ta xuất thủ cũng chẳng muộn màng gì.

Chữ Đồng gật đầu:

- Tần nhị đệ chí lý.

Hai người cho hai con tuần mã chạy song song, vừa vận thính lực nghe ngóng phía sau đề phòng ám khí phóng tới kịp thời phản ứng.

Chữ Đồng chỉ nghi ba tên đàn ông đi phía sau lưng là thù nhân nhưng không xác định là ai.

Riêng Tần Bảo hoài nghi ba tên này là bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo nhưng không bites mặt như bọn sát thủ chàng đã gặp từ trước.

Có lẽ bọn này đang theo dõi sát hai chàng để báo tin cho tên tổng lãnh Đoạn Hồn giáo.

Đi khoảng bốn năm dặm, chợt từ phía sau lưng ba thốt ngựa phi nhanh vượt qua người ngựa Tần Bảo, Chữ Đồng ào ào như trận gió lốc.

Chữ Đồng đặt tay vào chuôi thanh trường kiếm toan phát tác, nhưng bị bàn tay Tần Bảo kéo lại.

Chàng nói:

- Chữ huynh khoan vội, hãy chờ xem bọn chúng vượt qua mặt chúng ta định làm gì đã.

Chữ Đồng khẽ gật đầu, đảo mắt nhìn ba thốt ngựa chạy phía trước.

Hình như bọn chúng đang có một chuyện gì đó rất khẩn cấp nên chẳng mấy chốc đã bỏ xa người ngựa Tần Bảo, Chữ Đồng, bỏ lại phía sau đám cát bụi mịt mù.

Chữ Đồng kinh ngạc:

- Tần nhị đệ, ba tên bại hoại kia làm gì phóng ngựa chạy tới, chạy lui, rồi cuối cùng bỏ đi luôn như vậy. Nhị đệ có nghĩ ra làm sao không?

Tần Bảo đáp:

- Theo thiên kiến của tiểu đệ, có lẽ ba tên đàn ông này là bọn do thám báo cho một tên thủ lĩnh nào đó đi tìm đối phương, nay gặp mặt chúng ta rồi, bọn chúng quay trở lại nơi đâu đó báo tin cùng tên cầm đầu không sai.

Chữ Đồng băn khoăn:

- Tần nhị đệ có đoán được ba tên đàn ông này thuộc môn hạ của môn phái nào, hoặc kẻ thù nào của nhị đệ từ trước tới nay hay không?

Tần Bảo lắc đầu:

- Tiểu đệ chưa được rõ, bởi sắc phục của ba tên đàn ông này rất lạ, tiểu đệ chưa từng gặp một lần nào... đệ đang tìm hiểu bọn chúng là ai. Từ phút giây này chúng ta hãy hết sức cẩn thận đề phòng là thượng sách.

Chữ Đồng gật đầu:

- Tần nhị đệ nói đúng.

Hai người thúc ngựa đi nhanh, vừa đảo mắt nhìn hai bên đường đề phòng bất trắc, lo chuyện đối phó với bọn người kia, không một ai nói với ai lời nào nữa.

Cặp tuấn mã song song chạy chừng bảy tám dặm đường, bỗng trước mắt Tần Bảo và Chữ Đồng vừa xuất hiện lồ lộ nhiều bóng người và ngựa.

Chữ Đồng nói mau:

- Tần nhị đệ. Bọn chúng định ngăn đường chúng ta kia. Phải đối phó với chúng như thế nào?

Tần Bảo thản nhiên:

- Chúng ta cứ tiến tới chỗ bóng người ngựa đó xem bọn họ là ai, người quen mặt hay kẻ thù nào, sau đó sẽ liệu toan. Chữ huynh hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Tần Bảo và Chữ Đồng phi ngựa tới...Đoàn kỵ mã từ xa cũng phi ngựa tới đối diện Tần Bảo và Chữ Đồng.

Nhìn đoàn kỵ mã đang lướt tới, Tần Bảo thăm khê:

- Lạ thật! Bọn này là ai, hình như chúng toan chặn đường gây sự gì đây.

Chàng chú mắt nhìn những gã đàn ông trên lưng ngựa.

Khi hai bên còn cách nhau chừng ba mươi trượng. Tần Bảo nói mau:

- Chữ huynh dừng ngựa lại.

Chàng và Chữ Đồng ghì dây cương cho hai con tuấn mã dừng lại bên đường.

Đằng kia, đoàn người ngựa cũng dừng lại.

Tần Bảo nhận ra có tất cả hai mươi tên kỵ mã và một tên thiếu niên áo gấm.

Nhận ra Tần Bảo, gã thiếu niên áo gấm liền nhảy xuống lưng ngựa bước tới.

Tần Bảo cũng nhảy xuống ngựa, đứng bên đường chờ gã thiếu niên áo gấm...

47. Chương 47: Cổ Nhân Tao Ngộ

Gã thiếu niên áo gấm đã tới gần. Nhận rõ gương mặt gã Tần Bảo bật à lên một tiếng và thốt:

- La Hải !

Gã thiếu niên áo gấm chính là La Hải đã gặp chàng lúc ở cánh đồng cỏ bao la nơi biên thùy Trung Thổ và Hôi Thổ lúc nọ. La Hải tới gần Tần Bảo dừng lại, nhìn chàng cất tiếng cười ha hả:

- Tần huynh, tiểu đệ đi tìm huynh mấy ngày rồi, nay bỗng gặp nơi đây quả là vạn hạnh.

Giọng nói của La Hải rất thân tình làm như đã là bằng hữu của Tần Bảo từ bao giờ vậy. Tần Bảo ngạc nhiên:

- Sao La huynh biết tiểu đệ tới đây?

La Hải tươi cười:

- Tiểu đệ không biết. Tiểu đệ cứ đi tìm Tần huynh may sao gặp ở nơi này.

Tần Bảo e dè:

- La huynh đi tìm tiểu đệ có chuyện gì chỉ giáo hay không, xin nói cho đệ biết.

Đưa mắt nhìn Chữ Đồng ngồi trên lưng ngựa đằng kia. La Hải ái ngại:

- Tiểu đệ xin được hỏi? Vị huynh đang ngồi trên lưng ngựa kia là ai?

Thấy La Hải không có gì thù hằn, Tần Bảo nói thật:

- Vị ngồi trên lưng ngựa kia tên là Chữ Đồng, anh em kết nghĩa của tiểu đệ đây.

Chàng nhắc lại:

- La huynh đi tìm tiểu đệ có chuyện gì?

La Hải thông thả đáp:

- Chuyện rất dài dòng, không thể chỉ nói vài lời được. Bây giờ tiểu đệ xin thỉnh mời Tần huynh và vị huynh đài kia tới tệt trang rồi chúng ta se đàm đạo. Đây là hảo ý của tiểu đệ, tần huynh chớ nên chối từ không đợi Tần Bảo kịp đáp lời nào, La Hải thúc giục:

- Tần huynh, hãy lên ngựa đi theo tiểu đệ.

Dứt lời, La Hải quay nhanh trở lại con tuấn mã đang đứng chờ bên vệ đường. Gã leo lên lưng ngựa chờ Tần Bảo và Chữ Đồng. Đã có một lần quen với La Hải và La Yến trong đêm đánh nhau với bốn tên đại hán bịt mặt tại các gian trại chăn nuôi. Tần Bảo không có cách nào từ chối được, hơn nữa chàng cũng muốn biết chuyện gì xem ra gã có vẻ trịnh trọng quan tâm đến như thế.

Tần Bảo trở lại con bạch mã, nói với Chữ Đồng:

- Chữ huynh, chúng ta hãy đi theo vị bằng hữu kia xem gã cần chuyện gì. Gã quen thân với tiểu đệ từ trước.

Tần Bảo nhảy lên con bạch mã giật sợi dây cương chạy tới chỗ La Hải đang chờ đợi. Chữ Đồng không kịp hỏi thêm, cũng phải thúc giục ngựa chạy theo sau Tần Bảo. Chờ Tần Bảo tới, La Hải cho ngựa chạy song

song với ngựa của chàng. Chữ Đồng và hai chục tên kỵ mã lục tục đi phía sau lưng hai người. Được một lúc La Hải lên tiếng:

- Từ ngày chia tay nhau tại cánh đồng cỏ ngoài biên thùy Trung Thổ, Hồi Hồi, tiểu đệ hằng nhớ Tần huynh, bởi trong đêm đó chúng ta có vài kỷ niệm đang ghi. Nhưng muốn đi tìm không hiểu huynh đệ ở phương trời nào. Nay bất ngờ gặp huynh đệ quả thật là tam sinh hữu hạnh.

Tần Bảo nhắc lại:

- Chẳng hay La huynh đi tìm tiểu đệ có chuyện gì dạy bảo hay không?

La Hải đáp:

- Tiểu đệ đi tìm Tần huynh chính là để thỉnh mời huynh tới dự ngày lễ đại hỷ của đệ.

Tần Bảo reo vui:

- Ô, nói như thế có nghĩa là La huynh sắp cưới vợ, tiểu đệ xin mừng cho huynh.

Giọng La Hải chợt buồn:

- Đúng rồi, nhưng chuyện hôn nhân này rắc rối cho tiểu đệ, nên tiểu đệ đi tìm Tần huynh thỉnh tới tộ bảo tìm cách hóa giải dùm.

Tần Bảo ngạc nhiên:

- Đại hỷ là ngày lễ vui nhất của đời người, bất cứ ai cũng đều hoan hỉ. La huynh có điều gì rắc rối phải tìm cách hóa giải. La huynh có thể nói thật rõ ràng cho tiểu đệ nghe được không?

La Hải gật đầu:

- Dĩ nhiên tiểu đệ phải nói rồi.

Gã bằng một giọng chân thành:

- Tiểu đệ không giấu gì Tần huynh, trước kia không lâu đệ có yêu tha thiết một thiếu nữ và nàng cũng thương yêu đệ một cách chân thành. Cả hai từng minh thệ dưới bóng trăng. Nhưng bây giờ, gia gia của đệ lại cưới một cô gái khác cho đệ mà đệ thì không thể nào yêu cô gái này được. Tần huynh là chỗ chí thân nên đệ nhờ huynh.

Tần Bảo nhủ thầm:

- Ta và gã trước đây đâu có tình nghĩa đậm đà gì, bất quá cái đêm đó ta trợ giúp cho ả liễu đầu La Yến đánh đuổi hai tên đại hán bịt mắt cứu nguy ả thôi, nhưng bây giờ gã nói vậy chẳng lẽ ta lại bác bỏ mất đi thiện cảm hay sao.

Nghĩ vậy, Tần Bảo không phản ứng về chuyện tình nghĩa chi thân chỉ hỏi:

- Theo ý của La huynh, huynh muốn tại hạ hóa giải thế nào về chuyện đó.

La Hải thân mật:

- Khi về tộ trang rồi tiểu đệ sẽ đưa Tần huynh yết kiến gia gia, sẵn đó huynh đệ hãy nói với gia gia một vài lời, có thể gia gia sẽ nghe lời huynh đệ đình chỉ cuộc lễ đại hỷ cho đệ.

Tần Bảo lại hỏi:

- Từ trước tới nay tiểu đệ chưa từng tới bảo trang, cũng chưa từng quen biết tiền bối một lần nào đệ sẽ lấy tư cách gì nói với tiền bối cho ổn.

La Hải khẳng định:

- Dù từ trước đến nay Tần huynh chưa gặp gia gia đệ lần nào cũng chưa tới tộ trang, nhưng tiểu đệ biết huynh có thể can gián được chuyện hôn nhân của đệ một cách có hiệu quả.

Gã trịnh trọng:

- Chính gia gia của tiểu đệ cũng đang nóng lòng muốn thấy mặt Tần huynh đó.

Tần Bảo ngơ ngác không hiểu gì cả. Chàng như người từ trên cung trăng vừa rơi xuống. trong lòng chàng hoang mang khôn tả. La Hải giục:

- Tần huynh hãy tạm gác chuyện đó, chúng ta hãy đi mau kẻo gia gia nóng lòng trông đợi. Tệ trang ở chỗ dãy núi xanh xanh trước mặt kia.

La Hải trở tay về phía trước mặt có một dãy núi xa xa, rồi thúc ngựa đi nhanh hơn trước. Quả là một truyện dở khóc dở cười, nhưng mọi sự đã lỡ rồi. Tần Bảo đành thúc ngựa chạy theo La Hải, không hỏi thêm một lời nào nữa.

Chàng định tới gặp phụ thân La Hải xem lão nói những gì rồi sẽ liệu toan. Chử Đồng và hai mươi tên kỵ mã lục tục phi ngựa ở phía sau hai người. Đoàn kỵ mã kẻ trước người sau tới dãy núi vào lúc mặt trời đã về chiều. Đó đây trên đỉnh núi cao còn vương những vệt nắng vàng dịu dịu. La Hải dạy qua Tần Bảo:

- Đây là dãy núi tên Ngũ Nhạc còn gia gia của tiểu đệ tên La Hán, Tần huynh đệ hãy nhớ lấy.

Nghe La Hải nói tới tên “Ngũ Nhạc” Tần Bảo chợt nhớ lại lời nói của La Yến trong đêm chàng đánh nhau với hai tên đại hán bị mất. Á hiểu lầm chàng về chuyện chàng khen hai con tuấn mã tuyệt đẹp sau đó bảo chàng tới núi Ngũ Nhạc cầu hôn và ở tại gia trang chờ đợi chàng tới.

Á đã nói chuyện với phụ thân á, nên La Hán trông đợi chàng tới nói chuyện cầu hôn chẳng? Tần Bảo bâng khuâng trong lòng khôn tả, nhưng chỉ vì đêm đó chàng đâu có nói chuyện cầu hôn với La Yến thì còn lo sợ gì nữa chứ. Tần Bảo bình thần đi theo La Hải tiến vào con đường mòn dẫn hút vào trong...

48. Chương 48: Mọi Sự Hiểu Lầm Tai Hại

Vào sâu trong dãy núi Ngũ Nhạc trùng điệp khoảng chừng hai mươi dặm, trước mặt Tần Bảo xuất hiện một tòa trang viện nguy nga đồ sộ, không kém gì một cung điện của các vương hầu. La Hải nói mau:

- Tần huynh, đã tới tệ trang rồi, chúng ta hãy vào trong bái kiến gia gia.

Gã kẻ con tuấn mã cùng đi song song với con bạch mã tiến vào trang viên. Nháy mắt đã đến cánh cửa cổng to lớn hai người dừng ngựa lại. La Hải và Tần Bảo xuống ngựa.

Một tên gia nhân đứng gác từ phía trong, chạy ra khom lưng cúi chào La Hải và Tần Bảo. Gã dắt hai con tuấn mã vào trong. Sắc mặt La Hải bỗng trở nên căng thẳng:

- Tần huynh đi theo tiểu đệ.

La Hải nắm tay Tần Bảo tiến vào cửa cổng. Phía trong từ cửa cổng tới thềm đại điện, hàng ngàn chiếc đèn hoa đang giăng mắc, hàng trăm chiếc bàn, trên năm trăm quan khách đủ loại đã ngồi sẵn từ bao giờ. Hai tên đại hán vận võ phục chính tề cúi chào La Hải và Tần Bảo rồi hướng dẫn vào trong.

La Hải cùng Tần Bảo đi song song qua các bàn tiến thẳng vào thềm đại điện. Hàng trăm quan khách đang ngồi trò chuyện cười nói xôn xao, chợt trông thấy La Hải và Tần Bảo tiến vào liền ngừng lại hướng mắt nhìn hai người.

Sau đó, tất cả ánh mắt quan khách đổ dồn ngay gương mặt ngọc của Tần Bảo, rồi cùng nhau xầm xì to nhỏ những chuyện gì Tần Bảo nghe không rõ. Dĩ nhiên, bọn họ đang bàn tán chàng về một chuyện gì đó có liên quan đến La gia môn.

Tuy không nghe những lời họ nói, nhưng Tần Bảo rất khó chịu vì hàng trăm ánh mắt nhìn chàng chằm chằm như soi rọi con mồi béo bở. La Hải dắt Tần Bảo tiến lên vào tòa sảnh trang viên.

Tần Bảo đưa mắt trông thấy phía trong có trên ba mươi quan khách trạc tứ tuần và năm lão nhân vận phục trang trọng đang ngồi xung quanh một vị lão nhân ngũ tuần. Dĩ nhiên đó chính là trang chủ La gia trang La Hán.

Thân hình lão nhân vận áo gấm, mặt vuông cằm én, ba chòm râu dài suôn đuột, ánh mắt sáng như hai vì sao chiếu thẳng vào mặt Tần Bảo. Hình như lão nhân đang ngắm nghía tướng diện của chàng để quyết định một chuyện gì quan trọng.

La Hải đưa Tần Bảo tới đứng trước mặt lão nhân vận áo cẩm bào chính là trang chủ La Hán. Gã khom lưng:

- Bẩm gia gia, con đưa Tần huynh đệ vào đây bái kiến gia gia, xin gia gia tham ý.

Trang chủ La Hán nhìn kỹ Tần Bảo giây phút khẽ gật đầu như tỏ sự hài lòng. La Hán trở lui gần Tần Bảo kề miệng nói khẽ vào tai chàng:

- Hiền huynh hãy bái kiến gia gia đi. Gia gia đang chờ huynh đó.

Tần Bảo bước tới một bước, không bái lạy chỉ chấp hai tay trước ngực:

- Tiểu bối xin ra mắt lão tiền bối.

Rồi chàng bước lui về chỗ cũ. Trang chủ La Hán như sững sốt nhìn Tần Bảo. La Hải nói nhỏ:

- Sao Tần huynh đệ lại gọi gia gia là tiền bối. Huynh hãy gọi là Nhạc gia mới đúng hơn.

Tần Bảo quay qua La Hải trố mắt kinh ngạc:

- Sao tiểu đệ lại gọi tiền bối là nhạc phụ. Chuyện gì lạ vậy.

La Hải tròn mắt:

- A! Chứ không phải trong đêm chúng ta đánh nhau với bốn tên bịt mặt tại cánh đồng cỏ hoang vu. Tần huynh đã cầu hôn với La hiền muội hay sao?

Tần Bảo chợt tỉnh ngộ nghĩ nhanh:

- À, thì ra là vậy, thảo nào lúc nãy gã chẳng nói lão trang chủ đang nóng lòng chờ ta.

Chàng lắc đầu:

- Cái đêm đánh nhau với bốn tên bịt mặt. Tiểu đệ chỉ cứu nguy La cô nương rồi trở về trại, đệ có cầu hôn La cô nương bao giờ. La huynh hiểu lầm rồi, không đúng như vậy đâu.

La Hải biến hân sắc mặt, nhìn Tần Bảo lúng túng:

- Nhưng sao La nhị muội nói với tiểu đệ Tần huynh ngỏ lời cầu hôn trong đêm đó.

- Có lẽ La cô nương đã nghe lầm, nên cô nương nói lại với La huynh như thế, sự thực tiểu đệ không có nói gì về chuyện cầu hôn cả.

La Hải sững sốt cả người không biết xử sự cách nào cho đúng nghĩa trong trường hợp quái gở này. La Hải chỉ còn cách đứng nhìn Tần Bảo trân trối. Chợt một đại hán vận võ phục xanh từ ngoài bước vào. Hắn cúi chào La Hán thật sâu tỏ sự cung kính đối với vị trang chủ. rồi hắn nhìn Tần Bảo:

- Thưa công tử, có người bằng hữu của công tử đang ngồi chờ ngoài kia.

Tần Bảo gật đầu:

- Đa tạ huynh đài.

Chàng hướng về trang chủ La Hán xá dài một cái, nhìn La Hải rời khỏi tòa đại điện. Tần bảo cảm thấy như thoát qua một tai nạn ghê ghớm. Nhưng Tần Bảo vẫn cười thầm về sự ngộ nhận của La Yến về chuyện khen hai con tuấn mã tuyệt đẹp. Á tưởng lắm là chàng khen ả, nên đêm đó ả bảo tới núi Ngũ Nhạc cầu hôn.

Vừa bước xuống thềm chợt Tần Bảo nghe có tiếng gọi của Chủ Đồng:

- Tần nhị đệ hãy lại ngồi bàn này, có một vị huynh đài đi tìm nhị đệ.

Tần Bảo hướng mắt sang chiếc bàn chữ đồng, nhận ra Tào Can đang ngồi bên cạnh. Chàng bật thốt:

- À! Tào sư huynh.

Tần Bảo đi nhanh tới bàn nắm lấy tay Tào Can nói hoan hỉ:

- Tào sư huynh cũng tới la gia trang dự đại lễ thành hôn hay sao. Sư huynh tới từ bao giờ?

Tào Can đứng dậy siết mạnh bàn tay Tần Bảo với một giọng thương yêu:

- Ngu huynh trở về gia trang thăm viếng từ mấy ngày, nhớ thương Tần nhị đệ nên vội từ biệt mẹ ra đi tìm kiếm nhị đệ mấy ngày rồi, không thấy nhị đệ ở đâu huynh buồn rầu đi lang thang trên giang hồ, nay tới đây không ngờ được gặp nhị đệ, lòng huynh mừng khôn xiết kể.

Tần Bảo vô cùng xúc động:

- Tào sư huynh đối với đệ thật chí tình, chí nghĩa, tình niệm này trọn đời đệ chẳng dám quên.

Nhìn Chữ Đồng, Tào Can dè dặt hỏi Tần Bảo:

- Tần nhị đệ, vị bằng hữu này cao danh là gì, nhị đệ hãy cho ngu huynh biết.

Tần Bảo nắm tay Chữ Đồng kéo đứng lên, thân mật nói với Tào Can:

- Đây là người bằng hữu kết nghĩa đệ huynh cùng tiểu đệ, đệ gọi là đại huynh tên Chữ Đồng.

Tào Can nắm tay Chữ Đồng reo vui:

- Á nếu nói như vậy là ở đây ba chúng ta đều là bằng hữu cả, quả thật là vận hên.

Rồi hân hoan tay tay Chữ Đồng cung kính:

- Tiểu đệ xin kính chào Chữ huynh.

Chữ Đồng không hiểu Tào Can là một kẻ cực kỳ lợi hại, thân mật ngay:

- Đa tạ Tào huynh, tiểu đệ xin chào huynh. Chúng ta hãy ngồi xuống chuyện trò.

Ba người cùng ngồi xuống ghế. Tào Can nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt thương yêu với giọng lo lắng:

- Ngu huynh rời khỏi gia trang, vừa tới giang hồ đến thị trấn Liêu Trần nghe bọn cao thủ đồn đại Tần nhị đệ lâm nạn tại cứ địa Đoạn Hồn giáo do một ác nhân nào đó bắt cóc đem tới cấm địa, không hiểu chuyện này có đúng không?

Tần Bảo gật đầu:

- Đúng không sai. Tiểu đệ bị một tên bại hoại nào đó đưa tới vùng cấm địa, khi tỉnh mới hay đệ đang trong ngục thất của bọn Đoạn Hồn giáo.

Tào Can vờ vĩnh:

- Tại sao Tần nhị đệ lại bị tên ác nhân kia bắt cóc một cách dễ dàng như vậy?

Tần Bảo thành thật:

- Hôm chia tay, Tào huynh trở về quê thăm viếng bá mẫu, còn lại một mình tiểu đệ tới thị trấn Khai Minh trong lòng buồn bực vì nỗi cô đơn, đệ vào tửu quán gọi rượu thịt ra ăn uống, bất ngờ có bốn tên bại hoại, rượu đã sừng sừng buông lời sỉ vả đệ, đệ toan phát tác bỗng có một vị huynh đài can thiệp cùng đệ đánh cho bọn chúng bỏ chạy. Sau đó đệ cùng vị huynh đài đó uống cho tới say mèm, đệ trở về phòng nằm mê man, chùng tỉnh lại mới hay mình đã lọt vào trong tay Đoạn Hồn giáo, đệ gặp được cơ may thoát chết bất ngờ. Đệ suy nghĩ mãi đến nay vẫn chưa biết tên ác nhân đó là ai, đã oán thù gì với đệ lại có cái hành vi tệ ác độc như vậy.

Tào Can gật gù ra chiều nghĩ ngợi rồi nói:

- Cứ theo ngu huynh nghĩ: Có lẽ bọn sát thủ Đọat Hồn giáo theo rình rập Tần nhị đệ từ lâu, sẵn trong lúc nhị đệ quá say và không có mặt huynh. Bọn chúng bắt cóc đệ đưa về căn cứ địa Đọat Hồn giáo chứ chẳng còn là gì nữa cả.

Tần Bảo khẽ gật:

- Tiểu đệ vẫn nghĩ như vậy, nhưng hãy còn nghi ngờ có thể có một kẻ thù nào đó rắp tâm hãm hại đệ bằng cách đưa đệ tới Đọat Hồn giáo cho họ giết đệ.

Tần Bảo dạy qua Chữ Đồng:

- Đại huynh nghĩ có đúng như vậy không?

Chữ Đồng được dịp xen vào:

- Cứ theo ngu huynh, với công lực cao thâm như Tần nhị đệ hiện nay. Cho dù có say bất tỉnh tới đâu, hôn mê thế nào cũng không thể dễ dàng có đệ đưa tới vùng cấm địa cho bọn Đọat Hồn giáo bắt nhị đệ được. Thủ phạm kia phải là một cao thủ có công lực rất cao cường hơn cả bọn sát thủ, biết sử dụng bí pháp điểm vào “mê huyết” và khinh công rất cao mới có thể thực hiện được chuyện đó. Chẳng hiểu nhị đệ có nghĩ như thế hay không?

49. Chương 49: Miệng Lưỡi Kẻ Ác Nhân

Tần Bảo chợt bừng tỉnh nhớ lại một chuyện khẽ gật:

- Chữ huynh phân tích rất đúng. Tiểu đệ đã quên đi mất một điều này chắc chắn tên bắt cóc đệ không phải là bọn sát thủ Đọat Hồn giáo, nhưng đệ suy nghĩ mãi không tìm ra thủ phạm là ai, trước kia có oán thù gì với đệ lại mưu hãm hại đệ.

Ngẫm nghĩ rồi chàng tiếp:

- Còn một điều quái lạ nữa là: nếu tên ác nhân kia là thù nhân của tiểu đệ tại sao lại không thừa cơ hội lúc đệ say bất tỉnh giết đệ trong căn phòng, lại điểm mê huyết đệ mang tới vất nằm trên con đường vào sào huyết Đọat Hồn giáo cho bọn giáo đồ bắt đệ giam vào ngục thất. Chuyện này thật là quái gỡ đệ không thể nào suy lường nổi rồi.

Chữ Đồng mở to hai mắt:

- A ! Chuyện này Tần nhị đệ chưa nói với ngu huynh. Nếu thế đúng thật tên ác nhân bắt cóc nhị đệ chính là kẻ đã oán thù cùng nhị đệ. Hắn đã dùng quỷ kế “Tả nhân chi thủ” , mượn tay Đọat Hồn giáo giết để khỏi mang tiếng hắn là hung thủ sát nhân. m mưu của hắn quả nhiên vô cùng thâm độc, quỷ quyết, nhị đệ hãy hết sức đề phòng và cố gắng truy tìm xem hắn là ai, lần này hại nhị đệ không được, chắc chắn hắn sẽ òn tìm độc kế gì đó hại nhị đệ nữa chứ chẳng không đâu.

Tần Bảo chớp rục ánh mắt:

- Những lời của Chữ huynh quả thật cao minh, có thể tên ác nhân kia sẽ còn tìm cách hãm hại tiểu đệ. Nhưng “họa trung hữu phúc”, rốt cuộc đệ bị bọn Đọat Hồn giáo đưa ra Cục Hình đường rồi vẫn an toàn, bởi vì mệnh trời chưa nở dứt đệ, nên âm mưu độc ác của hắn đã thất bại hoàn toàn, bây giờ đệ vẫn còn ngồi đây với Chủ huynh và Tào sư huynh.

Chữ Đồng nói:

- Ngu huynh mừng cho Tần nhị đệ. Quả là họa trung hữu phúc. Còn kẻ ác nhân kia sẽ có ngày đền tội theo đạo lý thiên địa bất trung gian.

Tào Can nghiêng thềm:

- Được rồi các ngươi đừng vội huênh hoang khoác lác cái mồm. Lần trước ta tính sai lầm, không giết người lúc người nằm bất tỉnh vì cơn say rượu ở trong căn phòng, lại điểm huyết đưa người tới vùng cấm địa, người gặp dịp may thoát chết, nhưng lần thứ tư này người không thoát khỏi đại họa xảy đến cho ngươi đâu. Người đừng vội mừng là họa trung hữu phúc. Trước sau gì ngươi cũng phải chết - chết tại La gia trang này chứ chẳng nơi đâu xa. Người chết rồi hiền thê Mộ Anh sẽ trở về với ta.

Trong lòng căm hận Tần Bảo, khí quyết sôi lên sùng sục trong trái tim nhưng bề ngoài Tào Can vẫn giữ nguyên nét mặt bình tĩnh như chẳng có chuyện gì, che giấu sự khám phá của Tần Bảo, nhất là Chữ Đồng, một kẻ có rất nhiều kinh nghiệm và từng trải trên chốn giang hồ, chỉ một thoáng sơ suất là sẽ bị bại lộ hành vi trước ngay.

Chỉ vì những lời phân tích sâu xa tỉ mỉ của Chữ Đồng vừa rồi khiến cho Tào Can nhột nhạt, cay đắng trong lòng không ít. Hắn hiểu rõ Chữ Đồng là một tay rất lợi hại, tinh vi chứ chẳng phải một kẻ tầm thường.

Chữ Đồng hỏi Tần Bảo:

- Tần nhị đệ. Sau khi nhị đệ bị tên ác nhân đưa nhị đệ tới vùng cấm địa bọn Đoạn Hồn giáo bắt giam. Do đâu nhị đệ lại thoát nạn?

Tần Bảo thành thật kể:

- Sau khi tiểu đệ bị bắt, bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo đưa đệ tới Cực Hình đường phân xử, gặp vị Thiếu giáo chủ là một nữ lang cực kỳ xinh đẹp, chẳng hiểu sao ả không ra lệnh hành quyết đệ, lại bảo đệ đấu nhau với bốn tên sát thủ. Đệ đấu sáu trận với bốn tên sát thủ và hai tên Tổng lãnh, phó tổng lãnh sát thủ và hai tên. Tổng lãnh, phó tổng lãnh sát thủ. Đệ đấu sáu trận với sáu tên này đều thắng giáo chủ, chỉ vì ả có cây Quỷ Kiếm, lúc ả xuất chiêu đệ không nhận ra nên đành thúc thủ. Dù vậy, ả cũng không giết đệ, lại điểm vào mê huyết, sai hai tên sát thủ đưa tới cánh rừng tùng, ...

Rượu được vài tuần, bỗng La Hải hấp tấp đi tới bàn tiệc.

La Hải ghé miệng vào tai Tần Bảo thì thầm.

- Tần huynh, chuyện của tiểu đệ rắc rối lắm rồi, bên kia sắp đưa cô dâu tới, huynh hãy theo đệ ra ngoài cánh vườn tùng bách cảnh lá rậm rạp.

Chuyện quá bất ngờ, Tần Bảo không có cách nào từ chối được đành phải để cho La Hải dắt đi.

Tào Can nén theo Tần Bảo một nụ cười nham hiểm, đảo mắt nhìn quanh, thấy không có ai chú ý, từ từ đứng lên, rời khỏi bàn tiệc đi về một hướng khác.

Không có một ai hiểu được Tào Can định hành động những gì trong giờ phút sắp tới.

Quan khách ăn uống chuyện trò không một ai trong thấy Tào Can ra đi bất ngờ.

La Hải dắt tay Tần Bảo đi nhanh vào cánh rừng tùng, dừng lại dưới một gốc cây, chung quanh có nhiều tầng lá che kín.

Tần Bảo lên tiếng trước:

- La Huynh, chuyện gì rắc rối, vị tân nương đã tới rồi sao. Huynh nói mau cho tiểu đệ được rõ ?

Gương mặt La Hải hiện lên nét đau khổ trông thấy rõ rệt. Gã thở ra.

- Tân huynh, người yêu của tiểu đệ hiện giờ đã có mặt trong dãy núi Ngũ Nhạc này mà đằng kia lại sắp đưa tân nương tới, gia gia cường bách tiểu đệ phải lẽ từ đường, thành hôn cùng cô gái xa lạ kia.

Tần Bảo hỏi:

- Chỉ có thể thôi ư?

La Hải lắc đầu:

- Chuyện đâu phải đơn giản như thế, còn một chuyện vô cùng quan trọng tiểu đệ hết sức khổ tâm.

Tần Bảo thúc giục:

- Chuyện gì quan trọng La huynh hãy nói ra !

La Hải đáp:

- Người yêu của tiểu đệ nói cho đệ biết nàng có thai, bảo đệ phải tìm cách nào chu toàn cho nàng.

Tần Bảo nhíu mày:

- La huynh hãy nói rõ. Nàng còn nói thêm những gì với huynh nữa không?

La Hải nhăn nhó:

- Nàng nói với tiểu đệ: Nếu đệ làm lễ thành hôn với cô gái kia, nàng sẽ vào đây nói cho gia gia biết chuyện cái bào thai. rồi nàng sẽ tự tử ngay trước mặt gia gia.

Tần Bảo kinh hãi:

- Nguy rồi ! Quả thật chuyện này vô cùng rắc rối cho La huynh.

Chàng hỏi La Hải:

- Nàng tên là gì ?

- Oanh Oanh.

La Hải khổ sở:

- Tần huynh, huynh là người từng trải chốn giang hồ, hiểu biết rất nhiều, huynh hãy tìm phương cách nào giúp tiểu đệ. Bây giờ đệ phải làm sao. Nếu đệ vâng theo lệnh gia làm lễ thành hôn với cô gái kia, Oanh Oanh sẽ tự tử, hài nhi sẽ chết theo mẹ, bằng như đệ cưỡng lại lệnh của gia gia sẽ loại ra khỏi dòng dõi họ La, tần huynh có cao kiến nào hoà giải được không?

Không đáp lời La Hải, Tần Bảo chỉ hỏi:

- Hiện giờ Oanh Oanh đang ở đâu ?

La Hải trở tay ra ngoài dãy núi Ngũ Nhạc:

- Oanh Oanh đang ở trong một hang động trong dãy núi Ngũ Nhạc đó. Nàng chờ tiểu đệ phúc đáp chuyện đệ và nàng.

Tần Bảo chỉnh giọng:

- Oanh Oanh cô nương đã mang thai, cứ theo đạo lý La huynh không thể nào bỏ rơi nàng được, hơn nữa nàng chết, hài nhi trong bụng sẽ chết theo, huynh đệ mặc nàng chết sẽ đắc tội với đạo trời. Thực lòng trong trường hợp lưỡng nan này, tiểu đệ cũng không biết phải giải quyết cách nào cho trọn vẹn cả đôi đường.

La Hải nhìn Tần Bảo chết sững, cổ họng nghẹn cứng, nước mắt chảy ra.

Gã cất giọng run run:

- Tần huynh, ngoài huynh ra tiểu đệ không còn tin cậy được một ai nữa cả. Huynh hãy cố tìm xem có phương cách nào giúp đệ giải quyết được không?

Trông thấy La Hải quá đau khổ trong lòng. Tần Bảo bắt nhãn chợt nói:

- Trước nhất tiểu đệ hỏi La huynh một điều, xin huynh hãy nói thật lòng mình

La Hải chớp sáng ánh mắt:

- Điều gì Tần huynh hãy nói ra, tiểu đệ thực tâm trả lời câu hỏi của huynh.

Tần Bảo chỉnh sắc:

- Tiểu đệ muốn biết: Theo ý của La huynh: Một bên là tình một bên là hiếu, huynh sẽ chọn bên nào?

Suy nghĩ một lúc, La Hải đáp:

- Tiểu đệ không biết, nhưng hiện nay đệ không thể để cho Oanh Oanh tự tử được. Nàng chết đi, đứa con của đệ sẽ phải chết theo nàng.

Tần bảo gật đầu:

- Nói như thế La huynh đã nặng bên tình. Bây giờ, tiểu đệ đã có cách giải quyết chuyện rắc rối của huynh.

La Hán nhìn Tần Bảo:

- Tào huynh có biết cách nào hãy nói cho tiểu đệ được biết.?

Tần Bảo chậm rãi:

- Cách giải quyết đó là: Hiện giờ La huynh hãy mau mau đưa Oanh Oanh cô nương rời khỏi nơi này tránh sự phát giác của La tiên bối. Huynh hãy tìm một nơi nào thật kín đáo ẩn thân chờ đến lúc sinh ra hài nhi, huynh và nàng sẽ bế nó trở về bảo trang tạ tội với La tiên bối, chuyện đã lỡ rồi, chắc chắn La tiên bối sẽ nhìn nó nhất chứ chẳng còn cách nào vẹn toàn hơn nữa.

La Hải hỏi:

- Còn chuyện đằng kia sắp đưa tân nương tới đây, phải giải quyết như thế nào?

Tần Bảo đáp không do dự:

- Trong khi đằng kia đưa tân nương tới đây, La huynh và Oanh Oanh cô nương đi xa rồi, không có mặt huynh làm thế nào bái lễ từ đường, chứng đó bất quá La tiên bối và đằng kia tranh cãi với nhau một lúc rồi cũng phải đưa cô dâu trở về nhà.

La Hải nhíu cặp lông mày nghĩ ngợi, tâm can rối bời, chưa quyết định được một điều nào cả.

Nhìn sắc mặt khổ sở của La Hải, Tần Bảo động lòng, lại hiến kế:

- Nếu La huynh chưa biết phải chọn đằng nào, thì có hai trường hợp cho huynh giải quyết.

La Hải hỏi:

- Hai trường hợp đó như thế nào xin Tần huynh nói rõ cho tiểu đệ nghe.

Tần Bảo tái sắc:

- Trường hợp thứ nhất: Nếu La huynh nặng về chữ hiếu, hãy bỏ mặc Oanh Oanh cô nương và hài nhi trong bụng chết sống ra sao thì ra, huynh cứ vâng theo lệnh của La tiên bối trở về lễ đường tiếp vị tân nương, làm lễ thành hôn, động phòng hoa chúc cho La tiên bối và La phu nhân vui lòng.

Chàng nói tiếp:

- Trường hợp thứ hai: Nếu La huynh nặng bên tình, ngay từ bây giờ hãy cấp tốc đưa Oanh Oanh cô nương rời khỏi núi Ngũ Nhạc, bất chấp chuyện thị phi, đàm tiếu, bất chấp mọi điều xảy ra, làm như lời tiểu đệ vừa nói, ngoài hai cách đó ra chẳng còn cách nào giải quyết được nữa. Huynh hãy tự chọn lấy một trong hai điều đó. Huynh tính lẽ nào?

Trầm ngâm một lúc, La Hải gật mạnh đầu:

- Được rồi, Tiểu đệ sẽ đưa Oanh Oanh ra đi, đệ sẽ đưa Oanh Oanh ra đi, đệ sẽ làm đúng theo lời Tần huynh đã dạy bảo, đệ không thể để hài nhi chết trong bụng mẹ được. Đệ xin đa tạ công ơn của huynh, sau này gặp lại sẽ tìm phương đền thật xứng đáng.

La Hải nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt lưu luyến:

Còn Tần huynh ở lại tề trang này hãy tự lo liệu lấy khi không có mặt tiểu đệ cùng đàm đạo, bàn tính với nhau chuyện sắp tới. Đệ nói cho huynh được biết: Gia gia đã bằng lòng cho La nhị muội làm lễ thành hôn với huynh Gia gia sẽ giữ huynh lại đây, sang tháng sau sẽ cử hành hôn lễ.

Tần Bảo biến sắc chưa kịp nói lời nào, La Hải đã chấp tay nói mau.

- Tiểu đệ xin bái biệt Tần huynh mong sẽ có ngày tái ngộ...

Dứt câu, La Hải quay bước đi nhanh ra khỏi vườn tùng bách.

50. Chương 50: Hoạ Phúc Khôn Lường

Nhìn theo La Hải cho đến khi khuất dạng, Tần Bảo buông tiếng thở dài:

- Tội nghiệp cho gã. Xem ra gã cũng là một kẻ chí thành, vì tình yêu mà phải dời bỏ gia trang.

Sực nhớ lại những lời của La Hải vừa rồi, Tần Bảo lẩm bẩm như tự mình nghe:

- Ta đã có vị hôn thê Mộ Anh rồi, làm sao đáp ứng chuyện thành hôn cùng La Yến được, nhưng ta cũng không nên tranh cãi với La tiên bối làm chi. Giờ ta hãy trở vào bảo Chử huynh gấp rút rời khỏi nơi đây tránh trước điều phiền phức xảy ra là thượng sách.

Tần Bảo cười thầm cho sự ngộ nhận của La Yến, rảo bước vào đại điện để gặp Chử Đồng.

Chợt nghe tiếng động lên lớp lá khô. Tần Bảo dừng lại nhìn sang hướng đó.

Một giọng oanh nổi lên:

- Đi đâu vội vàng vậy Tần ca ca. Hãy dừng lại đó chờ tiểu muội...

Tần Bảo giật mình chú mắt nhìn.

Từ phía sau vòm lá xanh, một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần vận xiêm y lộng lẫy hiện ra.

Tần Bảo khẽ thắm:

- La Yến !

La Yến rẽ lá cây thướt tha bước tới trước mặt Tần Bảo.

Ả nhìn chàng tình tứ:

- Tần ca ca chờ ai mà đứng dưới cây tùng này ? Có phải ca ca đang chờ tiểu muội không ?

Tần Bảo lúng túng:

- Ồ... ồ... không đâu. Tại hạ không chờ ai cả. Tại hạ vừa gặp La huynh.

La Yến nhìn quanh:

- La đại ca đâu rồi sao tiểu muội không trông thấy ?

Tần Bảo trở tay ra phía ngoài:

- La huynh đi về phía đó. La huynh vừa đi là La cô nương tới.

La Yến hỏi:

- Tần ca ca và La đại huynh vừa nói chuyện gì vậy ? Hãy nói lại cho tiểu muội nghe đi.

- Có phải là câu chuyện ca ca và muội không ?

Tần Bảo bối rối:

- Ồ... Tại hạ và La huynh không có nói chuyện gì về La cô nương cả, bọn tại hạ nói chuyện khác.

La Yến phụng phịu:

- Tần ca ca không nói gì về chuyện tiểu muội, vậy hai người nói về chuyện gì ?

Tần Bảo nói dối:

- La huynh kể lại chuyện đấu nhau với bốn tên bịt mặt tại cánh đồng cỏ đêm nọ và chuyện thành hôn của La huynh...

Sợ La Yến nhắc lại chuyện cũ, Tần Bảo xoay qua hướng khác:

- La cô nương đi đâu vào cánh rừng tùng này ?

La Yến chìa cái gói đang cầm trong tay ra trước mặt Tần Bảo đáp:

- Tiểu muội đem cái gói này định sang bên kia lò luyện, chợt trông thấy Tần ca ca đứng dưới cội tùng này nên muội vào đây gặp ca ca.

Nghe La Yến nói lò luyện, trong lòng Tần Bảo nghi hoặc nhìn cái gói trong tay.

Chàng thăm dò:

- La cô nương cầm cái gói gì vậy ?

La Yến cười khúc khích:

- Tiểu muội đồ Tần ca ca đó. Ca ca mà nói trúng muội sẽ bái phục ca ca suốt đời.

Tần Bảo nheo đôi mắt:

- Cái gói kia là món vật của La cô nương. Làm thế nào tạ hạ biết vật gì trong đó. Nhưng tại hạ cũng muốn biết vật gì trong cái gói kia ?

La Yến tươi cười:

- Tần ca ca muốn biết lắm ư ?

Tần Bảo gật đầu:

- Tại hạ muốn biết. La cô nương hãy nói cho tại hạ nghe.

La Yến nhìn quanh rồi đáp khê:

- Trong cái gói này là Đoạn Trường thảo Tần ca ca nghe rõ chứ ?

Tần Bảo giật mình tròn hai mắt:

- Đoạn Trường thảo ư ?

La Yến gật đầu:

- Tần ca ca nghĩ tiểu muội nói dối với ca ca sao chứ, trong gói này đựng Đoạn Trường thảo đấy.

Tần Bảo sững sờ nhìn cái gói Đoạn Trường thảo chăm chăm.

Chàng hỏi:

- La cô nương đem cái gói Đoạn Trường thảo đi đâu vậy ?

- Tiểu muội vâng lệnh đem cái gói Đoạn Trường thảo sang bên kia cho họ luyện ám khí Quỷ Kiến Sầu.

Ả trở tay sang phía đông.

Tần Bảo nghĩ thầm:

- Ta phải hỏi ả xem nhân vật nào trồng Đoạn Trường thảo, lần trước Tào sư huynh đã lầm bảo ta lên núi Kê Sơn suất đã chết trong tay lão Công Tôn Dã Tiên, có lẽ ả này biết rõ.

Chàng hỏi La Yến:

- La cô nương đi lấy Đoạn Trường thảo ở địa phương nào ? Nhân vật nào trồng nó vậy ?

La Yến vẫn nụ cười tình tứ:

- Hiện nay Tần ca ca kể như là người trong nhà rồi, tiểu muội không cần dấu diếm ca ca làm chi cho mất tình nghĩa.

Nhìn một vòng như sợ có kẻ khác nghe lọt vào tai, giọng nói của La Yến nhỏ hơn:

- Có hai nhân vật trồng Đoạn Trường thảo này.

Tần Bảo phăng tới:

- Hai nhân vật nào ?

La Yến đáp khẽ:

- Hai người trồng Đoạn Trường thảo này. Một là Hắc Lợi lão nhân ngoài biên thủy sang đồng cỏ hoang vu hôm nọ lúc Tần ca ca và muội gặp nhau, chính La đại huynh và muội đi lấy trở về bị bốn tên bịt mặt chặn đường toan chiếm đoạt.

Tần Bảo chợt tỉnh:

- À... thì ra là như vậy.

Chàng hỏi tiếp:

- Còn nhân vật thứ hai trồng Đoạn Trường thảo là ai ?

- Nhân vật thứ hai trồng Đoạn Trường thảo là Ô Sào Dục Sư ở tại núi Lao sơn. Cái gói Đoạn Trường thảo tiểu muội đang cầm đây gia gia vừa sai người đi lấy nơi đó mới đem về bảo muội mang tới lò luyện ám khí Quỷ Kiến Sầu.

Tần Bảo hỏi tiếp:

- La tiên bối không còn lấy Đoạn Trường thảo của Hắc Lợi lão nhân nữa sao ?

Trong thâm tâm Tần Bảo muốn biết rõ nơi xuất phát và kẻ trồng Đoạn Trường thảo để sau này chàng tới đó phá hủy, diệt tận gốc căn bệnh ám khí đang hoành hành trên giang hồ.

La Yến thành thật:

- Cánh đây chừng nửa tháng Hắc Lợi lão nhân đã bị người ta ám toán chết rồi, cánh vườn trồng Đoạn Trường thảo, nơi đó cũng bị bọn kia phá hủy không còn một chiếc lá nào. Gia gia phải cho đi lấy Đoạn Trường thảo của Ô Sào Dục Sư, bằng không làm sao luyện được ám khí Quỷ Kiến Sầu.

Tần Bảo kinh ngạc:

- La cô nương bọn người nào đó ám toán Hắc lão nhân và hủy diệt cánh vườn trồng Đoạn Trường thảo của lão, cô nương có biết không ?

La Yến không dấu diếm:

- Tiểu muội vừa nghe gia gia nói, chính lão Ô Sào dục sư sai bọn thuộc hạ tới ám kích Hắc Lợi lão nhân và hủy diệt luôn cánh vườn trồng Đoạn Trường thảo của lão nhân.

Tần Bảo càng thêm kinh ngạc:

- La cô nương lão Ô Sào Dục Sư hành động tàn ác như thế với ý gì ?

51. Chương 51: Chiếc Bóng Bí Mật

La Yến đáp:

- Lão Ô Sào dục sư vì muốn độc quyền về kịch độc Đoạn Trường thảo nên sai thuộc hạ sát hại Hắc Lợi lão nhân và phá hủy khu trồng kịch độc của đối phương.

Tần Bảo mở mắt lớn lên:

- Lão Ô Sào được sư sát hại Hắc Lợi lão nhân và phá huỷ để độc quyền về kịch độc Đoạn Trường thảo để làm gì, hành động như thế có đem lại lợi ích gì cho lão ?

La Yến cười khúc khích:

- Chuyện như vậy mà Tần ca ca chưa hiểu ư ?

Tần Bảo lắc đầu:

- Tại hạ chưa hiểu. La cô nương hãy nói cho tại hạ nghe.

- Lão Ô Sào được sư độc quyền về kịch độc Đoạn Trường thảo để bán với một giá cao hơn, Tần ca ca hiểu chưa ?

Tần Bảo gật gù:

- À... ra là vậy.

Chàng trở gói Đoạn Trường thảo trong tay La Yến:

- La cô nương, một gói kịch độc Đoạn Trường thảo cô nương đang cầm trong tay giá trị là bao nhiêu ?

- Trước kia một cái gói Đoạn Trường thảo này trị giá mười hai hạt Minh châu to bằng mắt rồng, nhưng từ khi Hắc Lợi lão nhân chết rồi, lão Ô Sào Được Sư tăng vọt lên hai mươi bốn hạt Minh châu.

Tần Bảo vô cùng sửng sốt, bởi không ngờ kịch độc Đoạn trường thảo chỉ là một loại lá cây lại quý hơn cả bảo ngọc trên châu như thế. Nó lại là nguồn lợi lớn lao cho kẻ trồng ra nó.

Tần Bảo phăng tới:

- La cô nương, ngoài hai chỗ Hắc Lợi lão nhân và Ô Sào được sư trồng kịch độc Đoạn Trường thảo không còn nơi nào trồng nó nữa phải không ?

La Yến gật đầu:

- Đúng vậy, chỉ vì kịch độc Đoạn Trường thảo không có trái hoặc sinh chồi khiến không thể gieo trồng được, lại nữa nơi trồng nó phải là vùng đất tuyết băng lạnh quanh năm, nó mới sống được, vì vậy ngoài hai nơi đó trên giang hồ chẳng còn nơi nào trồng được.

- La cô nương, có phải Đoạn Hồn giáo cũng lấy kịch độc Đoạn Trường thảo của lão Ô Sào Được Sư không ?

- Đúng vậy, trước kia Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo sai người đi lấy Đoạn Trường thảo từ chỗ Hắc Lợi lão nhân nhưng nay cũng phải tới lấy kịch độc của Ô Sào Được Sư giống như gia gia vậy.

Tần Bảo nhủ thầm:

- Được rồi. Nay mai ta sẽ tới núi Lao sơn phá huỷ cánh vườn trồng kịch độc Đoạn Trường thảo của lão Ô Sào được sư, xem bọn Đoạn Hồn giáo sẽ lấy gì chế tạo ra ám khí Đoạn Hồn giáo sát hại người.

Nhận ra câu chuyện về lai lịch kịch độc Đoạn Trường thảo đã đầy đủ. Tần Bảo trở cái gói trong tay La Yến hỏi:

- La cô nương có thể cho ta hạ xem qua Đoạn Trường thảo trong cái gói kia được không ?

La Yến gật đầu:

- Tần ca ca muốn xem tất nhiên là phải được. Tiểu muội sẽ mở cái gói ra cho ca ca xem.

La Yến bước tới sát trước mặt Tần Bảo, từ từ mở cái gói ra trao cho chàng:

- Tần ca ca hãy xem cho kỹ đi, kịch độc Đoạn Trường thảo là những chiếc lá như thế.

Tần Bảo tiếp lấy cái gói trong tay La Yến, đưa mắt nhìn vào thì thấy đó là những chiếc lá li ti, màu đen như mực, bốc khí lạnh ghê người.

Chàng khê than:

- Quả là một loại kịch độc tối thượng.

La Yến cười khúc khích:

- Lúc nào Tần ca ca muốn giết kẻ thù, ca ca chỉ cần một lá Đoạn Trường thảo là tên đó phải chết ngay.

Tần Bảo lắc đầu:

- Tại hạ không có ý đó bởi vì từ trước tới nay chưa bao giờ tại hạ dùng ám khí. Tần Bảo gói cái gói lại trao cho La Yến:

- Tại hạ xin giao hoàn lại cho La cô nương.

La Yến chìa tay ra nhưng chưa kịp tiếp lấy cái gói, bỗng rú lên một tiếng ngã ra.

Tần Bảo kinh hãi kêu lên:

- Cô nương...

Một tay cầm cái gói Đoạn Trường thảo, tay kia Tần Bảo đỡ lấy thân hình La Yến ôm chặt.

Nhìn đôi mắt La Yến đã nhắm nghiền. Tần Bảo hốt hoảng:

- Cô nương... cô nương tỉnh lại...

Theo Tần Bảo nghĩ La Yến vừa bị trúng nhảm kịch độc Đoạn Trường thảo nên ngã lả ra.

Nhưng bỗng Tần Bảo phát giác ra phía sau lưng La Yến một ngọn tiểu phi đao cắm ngập, máu rỉ rả chảy ra.

Đúng lúc đó, có một chiếc bóng từ phía sau gốc tùng lớn xuất hiện phóng đi nhanh như loài ma quỷ.

Lúc này trời đã hoàng hôn, phần vì đang kinh hoàng vì ngọn tiểu phi đao đang cắm ngập trên lưng La Yến, Tần Bảo không nhận ra chiếc bóng bí mật vừa phóng đi.

52. Chương 52: Tai Hoạ Liên Miên

Hàng ngàn chiếc hoa đăng bật sáng khắp cả trong ngoài toà trang viện La gai trang. Quan khách vẫn tiếp tục ăn uống, nói cười, vừa nhìn ra phía cổng mãi vẫn chưa thấy chiếc kiệu tân nương tới.

Mọi người đều ngạc nhiên, lại tiếp tục ăn uống chờ đợi.

Chỉ Đồng vẫn còn ngồi chiếc bàn bên kia, chén tạc chén thù cùng hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng nên không nhìn trở lại.

Trang chủ La Hán bản khoản đứng ngồi không yên vì đã giờ Sửu vẫn chưa trông thấy chiếc kiệu hoa của tân nương tới.

Ánh mắt của lão nhân luôn hướng ra phía ngoài chờ bon thuộc hạ vào báo tin tân nương.

Theo lời giao ước giữa trang chủ La Hán và Chu tiên sinh. Phụ thân của tân nương Chu Tiểu Tần, đúng giờ Dậu buổi chiều nay chiếc kiệu hoa sẽ tới vào lễ đường bái lễ tổ tông, bái lễ thành hôn, nhưng nay là giờ Sửu chiếc kiệu hao vẫn bật vô âm tín khiến lòng lão nhân nghe như có một trận lửa đốt.

Không cần nghĩ ngợi nhiều, trang chủ La Hán hiểu rõ đã có chuyện gì bất trắc xảy ra cho Chu tiên sinh và tân nương Chu Tiểu Tần rồi.

Trang chủ lo sợ nếu thất bại ngày đại hỷ thành hôn cho La Hải và Chu Tiểu Tần này, lão sẽ bị bạn giang hồ cười chê phỉ báng, đâu còn gì như một danh gia khét tiếng như từ bấy lâu nay nữa.

Nhưng trang chủ La Hán không dám hé môi vì sợ quan khách nghe được tin sẽ bỏ ra về, chừng đó lại càng thêm nhục nhã cho thanh danh của lão.

Đang khi trang chủ La Hán còn thấp thỏm chờ chiếc kiệu hoa tới, bỗng một tên gia nhân bận lễ phục từ ngoài chạy bắn vào.

Gã khom lưng cung kính:

- Bẩm đại nhân ! Chiếc kiệu hoa của tân nương đã tới.

Trang chủ La Hán phát tay:

- Lui !

Tên gia nhân tuân lệnh chạy trở ra ngoài.

Trang chủ La Hán buông tiếng thở phào nhẹ nhõm, sắc diện tươi hẳn lên.

Lão nhìn năm vị lão nhân áo gấm ngồi cạnh mình.

- Chư vị hãy theo lão đệ.

Trang chủ La Hán cùng năm vị lão nhân áo gấm hớn hử bước ra ngoài cổng trang viện chờ chiếc kiệu hoa tới.

Trên năm trăm quan khách cùng hướng tất cả ánh mắt ra ngoài cổng chờ xem tân nương, có tiếng là một trang tuyệt sắc mỹ nhân.

Từ phía ngoài con đường quanh co, bốn gã tráng niên thân hình vạm vỡ khiêng một chiếc kiệu hoa chạy vào như bay.

Sắp tới trước mặt trang chủ La Hán và năm lão nhân áo gấm, bốn tên tráng niên dừng lại, đặt chiếc kiệu hoa xuống đất đứng thở hổn hển.

Điều lạ là ngoài bốn tên tráng niên phụ kiệu không thấy Chu tiên sinh và đoàn người đưa tân nương ở đâu cả. Mọi người thấy đều ngạc nhiên.

Trong lòng phát sinh nghi hoặc đã có chuyện gì bất trắc, trang chủ La Hán và năm lão nhân áo gấm cùng bước tới chiếc kiệu hoa.

Trang chủ La Hán đưa mắt nhìn bốn tên tráng niên khiêng kiệu, nhận ra mặt mày bọn chúng đều tái ngắt, áo quần xộc xệch thở chẳng ra hơi.

Hiểu ngay là có biến cố thật sự cho Chu tiên sinh và Chu Tiểu Tần. Trang chủ La Hán nhìn một trong bốn tên khiêng kiệu hỏi mau:

- Tiểu huynh đệ, Chu tiên sinh và Chu tiểu thư đâu rồi sao không thấy ?

Tên tráng niên khiêng kiệu chỉ tay vào chiếc kiệu hoa thở hổn hển:

- Bẩm đại nhân. Chu tiên sinh và Chu tiểu thư đang ở trong chiếc kiệu.

Tưởng mình nghe lầm câu nói của gã tráng niên khiêng kiệu. Trang chủ La Hán lại hỏi:

- Sao ? Người nói thế nào ? Chu tiên sinh và chu tiểu thư đang ở trong chiếc kiệu phải không ? Hai người bệnh rồi sao ?

Tên tráng niên lắc đầu:

- Bẩm đại nhân. Không phải Chu tiên sinh và Chu tiểu thư...

Trang chủ La Hán gấp lên:

- Nói mau. Chu tiên sinh và Chu tiểu thư thế nào ?

Tên tráng niên bật thốt:

- Chết rồi.

Trang chủ La Hán chụp nắm cánh tay tên tráng niên lắc thật mạnh:

- Người nói sao. Nói lại ta nghe.

Tên tráng niên phụ kiệu nhăn mặt:

- Bẩm đại nhân... Chu tiên sinh và Chu tiểu thư đã chết rồi hiện đang nằm trong chiếc kiệu.

Trang chủ La Hán kinh hoàng:

- Chết rồi.

Lão biến sắc buông cánh tay tên phu kiệu ra.

Năm vị lão nhân áo gấm kinh hãi nhìn chăm chăm vào chiếc kiệu hoa.

Phút giây. Trang chủ La Hán phát tay sang phía một tên đại hán thuộc hạ:

- Người hãy giở màn kiệu lên cho ta xem.

Tên đại hán vâng dạ chạy tới vén màn kiệu hoa lên.

Trang chủ La Hán và năm vị lão nhân áo gấm bước tới gần chiếc kiệu hoa nhìn vào trong.

Hai chiếc tử thi nằm trong chiếc kiệu hoa đúng là Chu tiên sinh và Chu Tiểu Tần. Trang chủ La Hán chết sững, bất động tại chỗ không nói năng được gì nữa.

Quan khách nghe được tin dữ bỏ tiệc chạy ra ngoài đứng chung quanh chiếc kiệu hoa nhìn hai cái tử thi.

Ai nấy đều sợ hãi.

Một lúc sau, trấn tĩnh lại cơn xúc động quá mạnh. Trang chủ La Hán nhìn một tên tráng niên phu kiệu hỏi:

- Tại sao Chu tiên sinh và Chu tiểu thư chết ? Người hãy nói ta nghe.

Tên tráng niên lấy lại sự bình tĩnh thở hắt ra một cái rồi đáp:

- Bẩm đại nhân. Tên bịt mặt đã giết Chu tiên sinh và Chu tiểu thư.

Trang chủ La Hán gấp lên:

- Tên bịt mặt kia nói thế nào mà giết Chu tiên sinh và Chu tiểu thư ?

Tên tráng niên phu kiệu lắc đầu:

- Bẩm đại nhân, tên bịt mặt không nói gì cả. Bọn tiểu nhân đang khiêng chiếc kiệu hoa đến một khoảng rừng cách đây chừng ba mươi dặm, thỉnh linh tên bịt mặt từ trong bụi rậm phóng ra, giết hết hai mươi bốn vị quan khách đưa kiệu. Chu tiên sinh kháng cự bị chết thảm, rồi hất tung chiếc màn kiệu giết luôn Chu tiểu thư. Giết xong hất phóng vào rừng mất dạng.

Trang chủ La Hán trợn mắt:

- Thế bọn người làm gì mà không can thiệp ?

Tên tráng niên phu kiệu đáp:

- Bọn tiểu nhân không có học võ công, hấn lại quá hung dữ nên phải chạy trốn chờ hấn đi xa mới dám quay trở lại khiêng chiếc kiệu tới đây bẩm trình cùng La đại nhân, để cho đại nhân xử lý chuyện này.

Nhìn hai chiếc tử thi Chu tiên sinh và Chu Tiểu Tần nằm trong chiếc kiệu hoa, trang chủ La Hán vẫy tay về phía hai tên cận vệ:

- Hai người hãy vào chiếc kiệu khám hai cái tử thi xem thế nào.

Hai tên cận vệ hô tuân lệnh, bước tới chiếc kiệu hoa leo lên khám hai cái tử thi nhuộm đầy máu của Chu tiên sinh và Chu Tiểu Tần

Một lúc một tên cận vệ kêu kên:

- Bẩm trang chủ, Chu tiên sinh bị ám kích bằng ngọn tiểu phi đao nơi ngực.

Tên cận vệ hai la tiếp:

- Bẩm đại nhân, Chu tiểu thư bị một nhát kiếm đâm vào bụng.

Trang chủ La Hán quát:

- Người hãy nhỏ ngọn tiểu phi đao cho ta xem.

Tên cận vệ nhỏ ngọn tiểu phi đao cắm trên ngực Chu tiên sinh, nhảy xuống đất chạy lại cung kính dâng lên cho trang chủ La Hán.

Trang chủ La Hán nhìn ngọn phi đao hãy còn đầm máu, chợt nhận ra nơi cán có khắc hai chữ ” Tần Bảo” kinh hãi kêu to lên:

- Tần Bảo.

Trang chủ La Hán sửng sốt nhìn hai chữ nơi chuôi phi đao, lảo bầm:

- Chẳng lẽ gã tiểu tử kia là Tần Bảo ? Yển nhi, Hải nhi không nói rõ tên và lai lịch của gã. Ta đã lầm bằng lòng gã Yển nhi.

Có tiếng nói trong số cao thủ đứng ngoài:

- La đại nhân còn hoài nghi gì nữa. Gã tiểu tử đi theo tiểu công tử chính là tên tiểu sát tinh Tần Bảo, con trai của Thần Châu Kỳ Hiệp, cháu nội của Thiên Tà Đại Ma Tôn.

Lại có nhiều tiếng rập nhau:

- Đúng vậy.

- Không sai.

Một vị lão nhân áo gấm lớn tiếng:

- La huynh bắt gã cho mau.

Trang chủ La Hán khấn trương quát:

- Hải nhi đâu ?

Không có tiếng đáp của La Hải.

Một tên gia nhân chạy tới khom lưng.

- Bẩm đại nhân, vừa rồi tiểu nhân trông thấy đại công tử dắt tay tên Tần Bảo đi ra phía rừng tùng.

Trên năm trăm quan khách có ngoài một trăm cao thủ Hắc Bạch liên ồn ào bàn tán dữ dội khi nghe tới cái tên sát tinh Tần Bảo xuất hiện trong lễ đại hỷ.

Từ bấy lâu nay bọn cao thủ chỉ nghe tiếng đồn về Tần Bảo, một tiểu sát tinh đang gây chấn động khắp võ lâm, nhưng chưa từng trông thấy bao giờ, nay lại xuất hiện ở trang viện La gia môn khiến mọi người đều hoảng hốt.

Trang chủ La Hán đứng phất tay sang phía bọn thuộc hạ đứng ngoài xa quát:

- Các người hãy phong tỏa con đường ra vào bản bảo, canh gác thật nghiêm ngặt mau lên.

Hàng trăm tên thuộc hạ ứng thình, tức khắc chia nhau thành nhiều toán tiến ra con đường dẫn vào trang viện và khắp nơi trong cánh rừng.

Trang chủ La Hán quát tiếp:

- Đội xạ thủ ám khí Quỷ Kiến Sầu ở đâu ?

Nhiều tiếng ứng thình:

- Bẩm trang chủ có điều chi sai khiến ?

- Các người hãy mau theo ta bắt tên tiểu sát tinh Tần Bảo.

Bọn xạ thủ hô to:

- Tuân lệnh !

Trang chủ La Hán lại quay sang năm vị áo nhân áo gấm:

- Chư vị hãy theo lão đệ.

Trang chủ La Hán phi thân tới cánh rừng tùng. Năm vị lão nhân áo gấm theo kế. Hai mươi bốn tên xạ thủ ám khí vận phục toàn màu xanh lập tức theo phía sau. Một số cao thủ hiệu kỳ lục tục đi ở sau cùng...

53. Chương 53: Oan Khiên Vô Lượng

Tới cánh vườn tùng bách, Trang chủ Lan Hán phát tay về phía hai mươi tên xạ thủ ám khí Quỷ Kiến Sầu quát:

- Bao vây tất cả, đừng cho tên tiểu sát tinh chạy thoát.

Bọn xạ thủ hô to:

- Tuân lệnh !

Hai mươi bốn tên xạ thủ ám khí Quỷ Kiến Sầu chia làm bốn toán bao vây cánh vườn tùng.

Lúc bấy giờ trời vừa tối, phía trong vườn tùng ánh sáng mập mờ không thể trông thấy xa được.

Trang chủ La Hán và hai tên cận vệ tay lăm lăm đoản đao đi trước.

Năm vị lão nhân áo gấm theo phía sau lưng tiến vào phía trong cánh vườn tùng.

Trang chủ La Hán đảo ánh mắt sáng rực nhìn quanh tìm bóng Tần Bảo.

Vừa lọt qua một bụi cây lá rậm, Trang chủ Lan Hán dừng phát lại, trở mắt nhìn hai bóng người, vừa đứng lúc La Yển ngã ra, Tần Bảo vội ôm gọn ả vào lòng.

Vừa nhận ra Tần Bảo ôm ái nữ La Yển. Trang chủ La Hán giận dữ quát:

- Tiểu sát tinh, ngươi đừng hòng chạy thoát.

Không cần hiểu rõ nguyên nhân, Trang chủ La Hán phóng tới gần, giở ngọn hữu chương vỗ một đạo kinh nặng ngàn cân vào người Tần Bảo.

Đang ôm La Yển trong tay, chợt nghe tiếng quát, Tần Bảo giật mình buông ả ngã lăn xuống đất.

Chàng vừa quay lại xem đó là ai, đạo kinh đã tới trước ngực không còn cách nào né tránh hay chống đỡ kịp nữa.

Bình

Đạo kinh ngàn cân trúng ngay giữa ngực, Tần Bảo ré lên một tiếng, máu miệng trào ra, ngã lăn xuống đất nằm bất tỉnh.

Trang chủ La Hán hừ lạnh một tiếng, phát tay sang hai tên cận vệ:

- Hai người hãy trói tên tiểu sát tinh Tần Bảo lại đưa vào hình đường chờ ta.

Hai tên cận vệ hô lớn:

- Tuân lệnh !

Hai tên cận vệ chạy tới gần Tần Bảo. Một tên rút sợi dây thừng bên lưng ra trói gô chàng lại, rồi cùng đồng bọn khiêng ra khỏi cánh vườn tùng.

Còn lại sáu người, Trang chủ La Hán và năm vị lão nhân áo gấm,

Trong thấy La Yển nằm bất động dưới đất, Trang chủ La Hán kêu lên:

- Ái nữ ...

Lão nhanh chân tới đỡ lấy thân hình mềm oặt, đầy máu me của La Yếu nhìn kỹ.

Nhận ra một ngọn tiểu phi đao cắm ngấp vào lưng La Yến, Trang chủ La Hán kinh hoàng kêu thảm:

- Ái nữ đã chết ... ai giết ái nữ ?

Một vị lão nhân áo gấm nói lớn:

- Tên tiểu sát tinh ám toán tiểu thư bằng ngọn tiểu phi đao chứ chẳng còn ai nữa.

Một lão nhân khác tiếp lời:

- Đúng vậy. Nếu không phải gã thì còn là ai nữa.

Một lão nhân khác thắc mắc:

- Lạ thật. Tại sao tên tiểu sát tinh Tần Bảo lại giết La tiểu thư trong khi La lão huynh đã bằng long chọn gã là rể đông sang sắp cử hành hôn lễ.

Lão nhân áo gấm thứ tư tiếp lời:

- Phải có một nguyên nhân nào tên tiểu sát tinh mới hạ độc thủ, chúng ta hãy tìm xem.

Bỗng, một vị lão nhân áo gấm trở tay:

- Cái gói gì kia.

Trang chủ La Hán nghe vị lão nhân áo gấm nói giật mình nhìn cái gói nằm gần đó.

Bỗng lão à một tiếng, buông thi thể La Yến nằm trở xuống đất.

Lão nhân bước tới nhanh tay nhặt cái gói, mở ra nhìn vào, hốt hoảng:

- Đoạn Trường thảo.

Năm vị lão nhân áo gấm tới gần nhìn cái gói trong tay Trang chủ La Hán, đồng thanh kêu lên:

- Đoạn Trường thảo.

Một vị lão nhân áo gấm nói:

- Tên tiểu sát tinh Tần Bảo giết La tiểu thư để cướp đoạt gói Đoạn Trường thảo này đây.

Bốn vị lão nhân áo gấm tán đồng:

- Lão huynh nói đúng.

- Nguyên nhân gã giết tiểu thư chỉ vì cái gói này.

Sững sờ một lúc, Trang chủ La Hán quay nhìn một tên xạ thủ đứng dưới gốc tùng:

- Người hãy vào trong gọi hai tên tỷ nữ đưa thi hài ái nữ vào nội viện cho ta.

Tên xạ thủ ám khí văng dạ chạy đi liền ...

Trang chủ La Hán buông tiếng thở dài ảo não cùng năm vị lão nhân áo gấm rời khỏi cánh vườn tùng ...

Hai tên cận vệ kẻ trước người sau khiêng Tần Bảo tới cánh cửa hình đường toan tiến lên bậc thềm bỗng có tiếng quát:

- Buông Tần nhị đệ của ta ra.

Ba người cùng theo tiếng quát từ kia phóng tới chỗ hai tên cận vệ.

Đó là Chữ Đồng và hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng. Người anh tên Mao Tọa, người em tên Mao Thử.

Chữ Đồng sang ngồi thù tạc với hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng, chợt thấy hai tên cận vệ khiêng Tần Bảo kinh hãi đứng lên, phi thân tới, Mao Tọai, Mao Thử cùng chạy theo.

Hai tên cận vệ liền dừng lại. Một tên quắc mắt nhìn Chữ Đồng quát:

- Người là ai ?

Chữ Đồng lạnh lùng:

- Người chưa đủ tư cách hỏi danh hiệu ta.

Tên cận vệ trợn mắt:

- Người muốn gì ?

Trở tay Tần Bảo vẫn còn bất tỉnh, Chữ Đồng đồng dục:

- Hai người hãy buông người đệ đệ của ta ra mau.

Hai tên cận vệ đồng quát:

- Bọn ta ...

Bịch ... bịch ...

Huych.. huych ...

Hai tên cận vệ buông thân hình Tần Bảo té nhào xuống đất nằm bất động vì vừa trúng hai lần chỉ sắc bén của Chữ Đồng bắn tới nhanh không kịp thấy.

Hàng trăm quan khách trông thấy bọn Chữ Đồng can dự hiểu ngay sắp có một trận ác chiến diễn ra.

Một số thuộc đại phú gia, hào phú bỏ chạy đi lánh nạn, còn số cao thủ vẫn ở lại đợi chờ trận náo nhiệt giữa bọn Chữ Đồng và Trang chủ La Hán.

Bỗng có tiếng quát như sấm rền:

- Bọn gian tể nào đây ?

Trang chủ La Hán vừa quát vừa phi thân tới đứng trước mặt Chữ Đồng.

Năm vị lão nhân áo gấm phóng mình tới đứng gần bên Trang chủ La Hán.

Kế đó, hai mươi bốn tên xạ thủ ám khí Quỷ Kiến Sầu và trên ba mươi cao thủ cũng vừa tới.

Hiểu rõ tình thế nguy ngập, Chữ Đồng lẹ làng ôm lấy Tần Bảo trao cho Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử:

- Mao nhị huynh hãy canh giữ Tần nhị đệ, Mao đại nhân tiếp với đệ một tay.

Mao Thử tiếp lấy Tần Bảo, tay kia rút thanh trường kiếm bên lưng lui trở lại phía sau phòng thủ.

Chữ Đồng, Mao Tọai cùng đứng song song, mắt nhìn Trang chủ La Hán đợi chờ.

Trang chủ La Hán nhìn Chữ Đồng trợn mắt:

- Người là ai ?

Chữ Đồng cũng trợn mắt:

- Ta là Chữ Đồng, bằng hữu của Tần Bảo.

Trang chủ La Hán hỏi:

- Người can dự vào chuyện của lão phu phải không ?

Chữ Đồng gật đầu:

- Đúng.

Trang chủ La Hán khuyên bảo:

- Tên tiểu sát tinh Tần Bảo vừa sát hại Chu tiên sinh, Chu Tiểu Tần và ái nữ của ta. Gã là một tên tử tội, bọn người chó đẻ nên can thiệp sẽ thiệt lấy bản thân vô ích.

Chữ Đồng khinh giọng:

- Tại sao Tần nhị đệ của ta lại giết La tiểu thư trong khi lão đã bằng lòng gã ái nữ ?

Trang chủ La Hán hừ lạnh:

- Tên tiểu sát tinh Tần Bảo giết ái nữ của lão phu để đoạt lấy một bảo vật.

- Bảo vật gì ?

Trang chủ La Hán lúng túng không trả lời được câu hỏi của Chữ Đồng, vì Đoạn Trường thảo là một vật bí mật trên giang hồ hiện nay ...

54. Chương 54: Ác Chiến

Trang chủ La Hán bí thể quát:

- Nhưng đây là chuyện riêng tư của La môn, các người không được can dự vào.

Lão nhân trở tay vào Tần Bảo:

- Hãy bỏ tên tiểu sát tinh đó xuống, bằng không đừng trách lão phu độc ác.

Chữ Đồng quát trả:

- Bọn ta can dự vào chuyện này rồi lão làm gì chứ. Lão muốn bắt Tần Bảo trước nhất hãy di ngang qua xác chết của bọn anh em chúng ta.

Trang chủ La Hán giận dữ:

- Một lần nữa lão phu hỏi: Các người có chịu tránh ra cho ta bắt tên tiểu sát tinh Tần Bảo hay không ?

Chữ Đồng khẳng khái:

- Không.

Tiếng không của Chữ Đồng vừa dứt. Trang chủ La Hán đã vỗ một đạo kinh nặng tựa chiếc búa đồng nhằm ngay vào tâm huyết hần, kinh khí lốc gió.

Chữ Đồng quát to một tiếng cử ngón hữu chưởng lên, vận mười thành chống đỡ.

Bộp.

Trang chủ La Hán lẫn Chữ Đồng cùng lùi trở về phía sau một bước, bốn mắt nhìn nhau.

Trang chủ La Hán rất ngạc nhiên vì không ngờ công lực của Chữ Đồng lại cao thâm đến thế.

Lão quát to một tiếng xuất luân sáu chưởng liên hoàn nhằm vào sáu tử huyết của Chữ Đồng.

Chữ Đồng không hề chậm trễ liên tiếp xuất chiêu ngăn chặn chưởng kinh của đối thủ.

Qua sáu chiêu, Trang chủ La Hán và Chữ Đồng vẫn bất phân thắng bại.

Trang chủ La Hán thu chưởng lại nhìn Chữ Đồng “hừ” một tiếng.

- Võ công của người khá lắm, bây giờ lão phu muốn xem kiếm pháp của người.

“Soạt” Trang chủ La Hán rút thanh trường kiếm bên lưng ra xuất luân tám chiêu liên hoàn điểm vào các yếu huyết của Chữ Đồng.

Không chút chậm trễ, Chữ Đồng rút trường kiếm xuất chiêu Lăng Di kiếm pháp vừa học được của Vô Cực Dị Nhân, ánh kiếm chói rục cả mắt.

Soảng ... Soảng ...

Hai thanh bảo kiếm chạm nhau tóe lửa bắn xẹt qua bốn phía.

Trang chủ La Hán lẫn Chữ Đồng cùng lui lại một bước.

Trang chủ La Hán thu trường kiếm lại nhìn Chữ Đồng vô cùng sửng sốt:

- Lăng Di kiếm pháp, người là gì của lão Vô Cực Dị Nhân ?

Chữ Đồng ngạo nghễ:

- Không sai. Ta vừa xuất chiêu Lăng Di nhất thức còn hai chiêu Lăng Di nhị thức, Lăng Di tam thức nữa, lão liệu có thắng nổi bọn ta không ?

Trang chủ La Hán nổi giận:

- Người đừng tự phụ nông nghênh, không phải lão phu sợ ba chiêu Lăng Di kiếm pháp của người đâu. Ta chỉ nể vì lão đại kỳ nhân Vô Cực Dị Nhân mà từ lâu ta từng ngưỡng mộ nên chưa muốn giết người đó thôi.

Lão nói:

- Lão phu có một điều kiện với người.

Chữ Đồng lạnh lùng:

- Điều kiện gì ?

Trở tay sang Tần Bảo vẫn bất động trong tay Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thủ, Trang chủ La Hán nghiêm nghị:

- Bây giờ lão phu mở vòng vây cho người và hai vị kia ra đi tự do, còn tên tiểu sát tinh Tần Bảo phải lưu lại đây để ta xử lý.

Chữ Đồng trợn mắt:

- Ta và Tần Bảo là tình nghĩa huynh đệ sinh tử chi giao, sống chết có nhau. Ta đã nói với lão rồi, lão đừng cuồng vọng bắt buộc ta bỏ mặc Tần nhị đệ cho lão sát hại vô ích. ta nhất định sẽ đưa Tần Bảo ra đi.

Trường kiếm trong tay Chữ Đồng vươn tới chuẩn bị tiếp tục xuất chiêu.

Trở tay sang hai mươi bốn tên xạ thủ ám khí Quỷ Kiến Sầu đang đứng dàn trận cách đó năm trượng, Trang chủ La Hán dẫn mệnh từng tiếng:

- Người chớ nên ương ngạnh. Dù người có chiêu Lăng Di kiếm pháp người có thắng nổi lão phu cũng không tài nào thoát khỏi trận ám khí Quỷ Kiến Sầu do hai mươi bốn tên xạ thủ đang chờ người đâu. Tốt hơn người hãy ngoan ngoãn nghe theo lời ta buông tên tiểu sát tinh đó xuống, ra đi an toàn, đừng chờ tới lúc ăn năn là chuyện quá muộn màng.

Chữ Đồng giận dữ quát:

- Lão đừng lải nhải cái mồm, khoe khoang khoác lác. Hãy xem chiêu Lăng Di nhị thức của ta.

Trường kiếm trong tay Chữ Đồng rung một cái ...

Ánh kiếm liên vọt xa tới một trượng. Một hóa mười, mười biến thành trăm kiếm ảnh nhăm vào tất cả tử huyệt trên thân mình Trang chủ La Hán điểm tới.

Đây chính là chiêu kiếm Vô Cực Dị Nhân đã từng đánh thắng hai lão chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm và Võ Đang cách đây trên hai mươi năm về trước.

Trang chủ La Hán vội vàng vùng trường kiếm lên xuất chiêu Phấn thổ tảo vân biến thành một vùng kiếm ảnh rộng lớn chặn kiếm ảnh Lăng Di kiếm pháp nhị thức của Chữ Đồng.

Trường kiếm chạm nhau loảng soảng, tóe rực lửa, bắn xẹt qua bốn phía trông rợn người.

Bỗng có tiếng “soạt” nổi lên.

Một mảnh áo gấm bay la đà theo gió.

Trang chủ La Hán kinh hoàng tháo lui trở lại bốn năm bước nhìn vạt áo gấm vừa bị trường kiếm của Chử Đồng hót phăng đi một mảng lớn.

Cũng may thân pháp của Trang chủ La Hán nhanh lẹ, bằng không đã bị trường kiếm của Chử Đồng chém đứt thân mình ra làm hai đoạn rồi.

Trang chủ La Hán trở mặt khủng khiếp nhìn Chử Đồng bởi không thể nào tưởng tượng nổi chiêu “Lăng Di kiếm pháp nhị thức” ghê gớm dường đó.

Chử Đồng thu trường kiếm lại đứng nhìn Trang chủ La Hán:

- Thế nào, lão đã trông thấy rõ ràng rồi chứ ? Chiêu Lăng Di kiếm pháp nhị thức của ta vừa rồi lão có phá nổi hay không ?

Trang chủ La Hán giật run cả râu tóc, mắt tóe hung quang nhìn Chử Đồng.

Lão nhân áo gấm râu quai hàm bước tới gần Trang chủ La Hán cất tiếng như chuông rền:

- La huynh hãy ra phía ngoài nghỉ ngơi, tên tiểu tử này để mặc lão phu xử trí.

Trang chủ La Hán gật đầu:

- Lão huynh hãy thận trọng, Lăng Di kiếm pháp chẳng phải tầm thường.

Lão nhân áo gấm râu quai hàm cao giọng:

- La huynh khỏi phải lo ngại, lão phu sẽ dùng chiêu Huyền Ảnh đao pháp chống lại chiêu Lăng Di kiếm pháp của tên tiểu tử.

Trang chủ La Hán gật đầu tháo lui ra ngoài đứng nhìn vào trận đấu sắp tái diễn.

Lão nhân râu quai hàm nhìn Chử Đồng bằng ánh mắt chớp rực tinh quang.

Lão cất tiếng sang sảng:

- Tiểu tử chiêu Lăng Di kiếm pháp của ngươi khá đấy, lão phu sẽ lãnh giáo vài chiêu với ngươi ...

55. Chương 55: Lăng Di Kiếm Pháp

Chử Đồng ngạo mạn:

- Bình sinh ta không bao giờ đấu với những kẻ vô danh, đấu với kẻ đó dù có thắng cũng không vinh quang, lão hãy báo danh cho ta biết lão là ai ?

Lão nhân râu quai hàm cất cao giọng sang sảng như tiếng chuông đồng:

- Tư Mã Phòng Tứ Xuyên đệ nhất đao chính là lão phu, chắc ngươi đã nghe danh rồi chứ ?

Chử Đồng khinh khỉnh:

- Tư Mã Phòng Tứ Xuyên đệ nhất đao ư ? Đúng rồi, ta nghe tên lão danh trấn giang hồ, đêm nay ta đổi lại cho lão cái tên là Tế Độ nhất đao, lão bằng lòng chứ ?

Tư Mã Phòng giậm dừ:

- Lão phu xem tuổi tác của người đến nay hãy còn quá trẻ, nhưng tự phụ quá cao, dưới mắt chẳng xem ai là gì cả. Sư phụ người, lão đại kỳ nhân Vô Cực Di Nhân không dạy người về lễ độ, nay ta dạy cho người một bài học giang hồ, tự hậu không còn khoe khoang, khoác lác nữa.

Chữ Đồng vùng vung kiếm:

- Đứng hồ đồ. Hãy xuất chiêu mau, thử xem lão dạy cho ta một bài học hay là ta dạy cho lão.

Tư Mã Phòng rút thanh đoản đao bên lưng ra xuất chiêu Huyền ảnh đao pháp.

Ánh đao điểm tới ngay cổ họng Chữ Đồng nhanh như làn chớp, bề thế khó tránh né.

Không chút chậm trễ, Chữ Đồng rung thanh trường kiếm một cái. Ánh kiếm vọt tới chặn ngay đao ảnh của Tư Mã Phòng, xa ngoài một trượng.

Chữ Đồng xuất chiêu Lăng Di nhất thức để đo lường đao pháp của Tứ Xuyên đệ nhất đao Tư Mã Phòng.

Một tiếng xoảng rợn người nổi lên, hoa kiếm đao sáng rực đầu trường.

Tư Mã Phòng tháo lui về sau một bước, thanh đoản đao cầm nghiêng nghiêng.

Chữ Đồng cũng lùi lại một bước, thanh trường kiếm hướng sang phía trái.

Hai đảng phóng ánh mắt ghìm nhau.

Chữ Đồng nghĩ thầm:

- Chiêu thức Huyền Ảnh đao pháp của lão Tư Mã Phòng này rất lợi hại vượt hơn cả lão La Hán bội phần, nếu ta không xuất chiêu Lăng Di kiếm pháp nhị thức, làm thế nào hạ nổi lão, hơn nữa ta phải còn đối phó với bốn lão già kia và mấy mươi tên xạ thủ ám khí Quỷ Kiến Sầu đang đứng đằng xa chờ lệnh lão La Hán ám kích.

Thăm nghĩ xong, Chữ Đồng quát:

- Tư Mã Phòng ! Hãy xem chiêu Lăng Di kiếm pháp nhị thức của ta.

Thanh trường kiếm trong tay Chữ Đồng rung dài một cái.

Ánh kiếm vọt tới, hóa thành một đóa kiếm quang, không thể nhận rõ kiếm nào thật, kiếm nào hư, chớp tới trước ngực Tư Mã Phòng giống như hàng trăm vì sao xẹt.

Bốn vị lão nhân áo gấm phía ngoài cùng quát.

- Lão huynh coi chừng

Tư Mã Phòng quát:

- Rất lợi hại.

Mồm quát, thanh đoản đao trong tay Tư Mã Phòng vùng lên vạch mấy vòng tạo thành một bức tường đao ảnh che ngay trước mặt ngăn chặn vùng kiếm ảnh thực thực hư hư của Chữ Đồng.

Một loạt đao, kiếm va chạm nhau âm thanh nghe rền rợn, trăm ngàn tia lửa bắn xẹt mọi nơi.

Tư Mã Phòng kêu khẽ một tiếng đau đớn, lão đảo tháo lui về phía sau ba bốn bước.

Nhìn kỹ lại, trên vai trái của lão nhân bị một nhát kiếm của Chữ Đồng chém trúng, máu tuôn lai láng.

Rất may cho lão nhát kiếm chỉ chém phớt qua, bằng không cánh tay đã đứt lìa.

Tư Mã Phòng biến sắc đứng nhìn Chữ Đồng không nháy mắt.

Phía ngoài mọi người dự khán hết thấy đều xôn xao cả lên,

Bây giờ bọn họ hiểu rõ chiêu Lăng Di kiếm pháp nhị thức của lão đại kỳ nhân Vô Cực Di Nhân cao siêu ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Lão nhân áo gấm không râu hiểu ngay một mình Tư Mã Phòng chưa phải là đối thủ của Chữ Đồng, liền nhanh chân bước tới đấu trường.

Lão nói:

- Tư Mã lão huynh, chiêu Lăng Di kiếm pháp nhị thức của gã tiểu tử năm đã từng đánh bại lão chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm vô cùng lợi hại, một mình lão huynh sợ không thể kham nổi, chúng ta hãy hợp đấu mới mong thắng nổi tên tiểu tử ngông cuồng này.

Tư Mã Phòng khê gật:

- Đùng vậy, Thượng Quan lão huynh hãy giúp lão đệ một tay.

Tư Mã Phòng điểm huyết cầm máu bên tay trái, song song đứng với lão nhân áo gấm không râu.

Nhìn lão nhân áo gấm không râu, Chữ Đồng cất tiếng cười ngạo nghễ:

- Thế ra bây giờ hai lão định hợp công đấu sao ?

Lão nhân áo gấm không râu gật đầu:

- Chiêu thức Lăng Di kiếm pháp nhị thức của người quả là kì diệu, lão phu cũng muốn mở rộng kiến thức cùng người đấu vài chiêu.

Chữ Đồng khinh giọng:

- Báo danh !

Lão nhân áo gấm không râu cất giọng ồm ồm:

- Thượng Quan Linh chính là lão phu. Ta và Tư Mã lão huynh sẽ đấu với người.

Chữ Đồng nheo mắt khinh bỉ:

- Được. Hai lão hãy hợp công. Ta sẵn sàng cho hai lão trông thấy màu sắc võ công của đệ tử Vô Cực Di Nhân lợi hại như thế nào, để hai lão không còn tự thị mình là bậc tiền bối nữa.

Tiên hạ thủ vi cường.

Chữ Đồng nghĩ thầm như thế.

Không đợi hai lão nhân động thủ, Chữ Đồng vung nhanh hai cái xuất ngay chiêu Lăng Di kiếm pháp nhị thức.

Trường kiếm chia ra hai phía, kiếm ảnh chớp tới Tư Mã Phòng và Thượng Quan Linh bẻ thế, độc hiểm gấp bội lần các chiêu trước đó bởi Chữ Đồng đã sử dụng mười thành. Tư Mã Phòng và Thượng Quan Linh cũng chia ra hai phía, một sử dụng thanh đoản đao, một dùng trường kiếm tiếp đấu trường kiếm của Chữ Đồng.

Chữ Đồng chủ động nhờ chiêu Lăng Di kiếm pháp nhị thức nhưng Tư Mã Phòng và Thượng Quan Linh nhờ hợp công chi phối lối kiếm pháp kì diệu của chàng.

Qua mười hiệp giao đấu, hai vị lão nhân áo gấm và Chữ Đồng chưa phân thắng bại.

Trận đấu tiếp tục kéo dài giữa song phương ba người.

Nhận thấy Tư Mã Phòng và Thượng Quan Linh đã cầm chân được Chữ Đồng, Trang chủ La Hán buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Lão nhân quay sang ba vị lão nhân áo gấm đứng gần đó, khê giọng:

- Chư vị lão huynh hãy nhân cơ hội này cùng với lão phu hợp công bắt tên tiểu sát tinh Tần Bảo cho rồi.

Ba vị lão nhân áo gấm gật đầu.

Ba vị lão nhân và Trang chủ La Hán cùng lướt phóng sang hai anh em Miêu Sơn nhị hùng.

Trông thấy bốn vị lão nhân lâm trận, Miêu Sơn Nhất Hùng Mao Toại quát:

- Nhị đệ chuẩn bị.

Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử ứng thỉnh:

- Đệ sẵn sàng rồi.

Một tay ôm chặt thân mình bất động của Tần Bảo, tay Mao Thử vươn trường kiếm lên chờ bốn vị lão nhân đang phóng tới tiếp chiến.

Miêu Sơn Nhất Hùng Mao Toại cũng vừa rút thanh trường kiếm, mắt nhìn bốn vị lão nhân.

Trang chủ La Hán và bốn vị lão nhân đã đến nơi.

Lập tức, sáu người chia làm hai toán, trường kiếm, đoản đao vung lên, kiếm ảnh đao ảnh chớp lòa.

Trang chủ La Hán và vị lão nhân áo gấm mặt dài, đấu với Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử.

Lão nhân áo gấm lùn thấp và lão nhân râu cụt đấu với Miêu Sơn Nhất Hùng Mao Toại.

Đao, kiếm va chạm nhau chan chat liên hồi, từng đóa hoa lửa bắn xẹt mọi nơi chẳng khác nào pháo hoa sáng rực khắp cả đấu trường.

Gần một trăm thuộc hạ chia thành nhiều đội ánh ngữ cả bốn phía đông tây nam bắc, đề phòng bọn Chử Đồng mang Tần Bảo thoát chạy đi.

Hàng trăm quan khách, đại hào phú, đại thương gia không biết võ công thấy đều kinh hoàng đưa nhau ùn ùn chạy vào tòa đại sảnh lánh nạn.

Ngoài một trăm cao thủ Hắc Bạch chia làm nhiều tốp đứng chung quanh nhìn vào trận đấu.

Có một số cao thủ Hắc phải định xông vào tiếp trợ cho Trang chủ La Hán nhưng hãy còn phân vân chưa quyết.

Bọn họ phân vân vì nể nang Chử Đồng là đệ tử của Vô Cực Di Nhân. Vị đại kì nhân tiếng tăm lừng lẫy lớp trước của sáu vị đại kì nhân sau này.

Quần hùng Hắc đạo không muốn gây oán thù cùng Vô Cực Di Nhân, bởi sợ kiếm pháp thần diệu của lão, vì bọn họ chưa hay lão nhân đã chết trong cánh rừng Mê Lâm kì trận sau trận đấu giữa Đông Tà và Tần Bảo.

Hơn nữa quần hùng cũng ngại nếu Tần Bảo thoát hiểm, sau này chàng sẽ tìm đến bọn họ báo thù, tất cả đều không phải là đối thủ của chàng, sẽ chết một cách oan uổng.

Do đó trên một trăm cao thủ Hắc Bạch trở thành những kẻ dự khán trận giao đấu, không ngã theo một bên nào cả.

56. Chương 56: Quả Bất Địch Chúng

Bên phía Chử Đồng và hai vị lão nhân áo gấm, trận đấu vẫn quá quân bình.

Nhờ Thượng Quan Linh lâm chiến, Tư Mã Phòng phấn chấn tinh thần, lão sử dụng Huyền ảnh đao pháp càng kinh động hơn trước.

Hai vị lão nhân đấu hai hướng tấn công Chử Đồng càng lúc càng thêm ác liệt.

Phía đấu trường bên phải một mình Miêu Sơn Nhất Hùng Mao Toại đấu với hai vị, lão nhân áo gấm lùn thấp và không râu, kiếm đao qua lại chớp nhoáng.

Không mấy chốc, song phong đã trải qua trên ba mươi hiệp vẫn chưa bên nào thủ thắng.

Trận đấu giữa ba người tạm quân bình.

Chỉ riêng trận đấu bên góc trái giữa Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử và Trang chủ La Hán hợp công với lão nhân áo gấm mặt dài tình hình khác hẳn.

Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử vì vướng Tần Bảo nặng nề trong tay, lại đấu với hai người Trang chủ La Hán và lão nhân áo gấm mặt dài đến hiệp thứ hai mươi đã thấy hần rơi vào cái thế hạ phong.

Kiểm pháp càng lúc càng rối loạn, thân pháp chậm lại, chỉ còn chống đỡ không trả lại được chiêu nào.

Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử lùi dần, vừa thăm tính kế đào tẩu.

Nhưng bốn bề tám hướng đều có bọn thuộc hạ La gia trang phòng thủ nghiêm ngặt Miêu Sơn Nhị Hùng không có cách nào thoát thân được.

Trong lòng hần vô cùng hoang mang sợ hãi.

Bỗng Trang chủ La Hán hét to:

- Buông kiếm !

Lão xuất một chiêu kiếm nhanh như chớp sa xuống đầu Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử.

Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử hốt hoảng vùng trường kiếm lên chống đỡ.

Soảng ...

Trường kiếm của Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử liền rơi ngay xuống đất.

Hần đứng yên trở mắt nhìn Trang chủ La Hán, tâm thần rối loạn cực độ.

- Trường kiếm đã mất kể như thua trận, bây giờ phải làm thế nào để bảo vệ Tần Bảo.

Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử thăm nghĩ.

Trang chủ La Hán nhìn Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử, cất giọng đồng dục:

- Người đã thua rồi, đừng vọng động làm chi vô ích. Bây giờ người hãy buông tên tiểu sát tinh Tần Bảo xuống đó, lão phu sẽ cho người ra đi một cách an toàn bằng trái lại, đợi khi hồi hận là chuyện đã muộn rồi.

Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử trợn mắt:

- Không bao giờ, lão tặc đừng cuồng vọng vô ích, ta thà liều một trận chết sống với hai lão.

Hần giờ ngọn hữu chưởng xòe ra biến thành năm ngọn trảo chờ xuất chiêu.

Trang chủ La Hán quát:

- Đó chỉ tại nơi người ngu ngốc. Tên tiểu sát tinh Tần Bảo là gì của người tại sao người lại muốn chết chung với gã ?

Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử đáp liền:

- Tần Bảo là bằng hữu của ta. Ta thề sống chết với bạn, không thể bỏ mặc gã cho lão sát hại được.

Trang chủ La Hán nổi giận:

- Lão phu đã niệm tình lượng thứ cho người. Nhưng người vẫn ương ngạnh đừng trách sao ta ra tay độc ác.

Trang chủ La Hán vùng trường kiếm phóng tới đâm vào tử huyệt Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử.

Bên kia đấu trường Miêu Sơn Nhất Hùng Mao Toại trông thấy Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử lâm nguy, vô cùng khiếp hãi, toan phóng sang trợ chiến, nhưng hai lão áo gấm lùn thấp và không râu hiểu ý, đánh cản lại không cho Miêu Sơn Nhất Hùng Mao Toại thoát đi.

Bỗng có tiếng thét trong như hạc rêu:

- Dừng lại !

Một chiếc bóng xanh nhỏ thó từ xa bay vút vào đấu trường nhẹ như làn mây.

Chiếc bóng nhỏ thó đáp xuống đứng bên cạnh Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử.

Trong cơn thập phần nguy cấp chợt trông thấy có người tới, Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử hoan hỉ đưa mắt nhìn xem đó là ai.

Chiếc bóng nhỏ thó áo xanh ngưng lại để hiện ra một ả thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần.

Nàng chính là Mộ Anh

Sau khi Tần Bảo ra đi rồi, ngày ngày Mộ Anh thấp thỏm lo sợ cho Tần Bảo trên đường sứ mạng chẳng hiểu có điều gì xảy ra bất tường cho vị hôn phu hay không.

Mấy lần Mộ Anh định nói với Tây Nhạc Mộ Hoằng cho nàng đi tìm chàng nhưng nàng hiểu rõ phụ thân nàng không đồng ý.

Trong lòng cứ mãi hồi hộp, pháp phòng. Nửa đêm nàng lẻn rời khỏi trang viện ra đi tìm Tần Bảo.

Nàng tìm chàng hơn nửa tháng nay không gặp, trong lòng càng lo sợ thêm.

Nàng sực sạo các thị trấn, chiều nay vô tình nàng đi ngang qua dãy núi Ngũ Nhạc trông thấy tốp người lục đục kéo vào con đường nhỏ vào La gia trang.

Trong lòng nàng mới sinh ra mối nghi hoặc. Nàng ẩn mình vào một hang đá chờ trời vừa tối nàng sử dụng khinh công lẻn vào đây đứng lùm Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử rơi kiếm.

Đang sắp đoạt mạng Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử, chợt nghe có tiếng thét. Trang chủ La Hán giật mình, thu gọn thanh trường kiếm lại lui ba bước.

Lão nhân đưa mắt nhìn Mộ Anh thấy đó là một ả thiếu nữ trạc 16, 17 tuổi xinh đẹp tuyệt trần.

Lão ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương là ai ?

Mộ Anh nhìn Trang chủ La Hán lạnh băng:

- Ta là Mộ Anh.

Trang chủ La Hán lại hỏi:

- Cô nương là ái nữ của ai, thuộc môn phái nào, lệnh tôn danh hiệu gì ?

Mộ Anh lạnh băng:

- Phụ thân của ta là Tây Nhạc Mộ Hoằng, chắc lão đã nghe tới tên rồi chứ ?

Nàng cố tình khoe danh hiệu Tây Nhạc Mộ Hoằng để đe dọa Trang chủ La Hán.

Luôn cả lão nhân áo gấm mặt dài đều giật mình một lượt. Hai người trở mắt nhìn Mộ Anh chăm chăm chẳng hề thấy chớp.

Trong lòng Trang chủ La Hán sinh nghi ngờ nàng mượn danh Tây Nhạc Mộ Hoằng can thiệp vào chuyện giữa lão và Tần Bảo.

Lão nhìn thẳng vào mặt Mộ Anh:

- Lời của cô nương có đúng không ?

Mộ Anh ngênh gương mặt ngọc:

- Nếu lão không tin thử qua một vài chiêu chưởng sẽ biết ngay ta có đúng thực là con gái của Tây Nhạc Mộ Hoằng hay không, cần gì phải dài dòng.

Giọng nói của nàng rất quả quyết khiến cho người nghe phải tin theo lời.

Lại nữa nàng là một trang mỹ nhân tuyệt theo lời nói giá đáng ngàn vàng đối với bọn đàn ông.

Trang chủ La Hán gạt gù tỏ sự tự tin lời Mộ Anh nói thật.

Giọng nói của lão dịu lại:

- Cô nương tới đây có chuyện gì không ?

Mộ Anh khinh giọng:

- Nếu không có chuyện gì ta tới trang viện của lão làm chi chứ ?

- Chuyện gì cô nương hãy nói cho lão phu được biết.

Trở tay qua Tần Bảo bất động trong tay Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử, Mộ Anh cất giọng lạnh lùng:

- Ta tới đây đưa Tần Bảo rời khỏi nơi hắc ám này, lão đã nghe rồi chứ ?

Mộ Anh trông thấy Tần Bảo hôn mê đoán biết chuyện gì đã xảy ra nên không còn nể nang Trang chủ La Hán nữa, nàng dùng từ cộc lốc đối với lão.

Trang chủ La Hán nhú cặp lông mày nửa bạc:

- Tên tiểu sát tinh Tần Bảo có liên hệ gì với cô nương mà cô nương lại muốn đưa gã đi ?

Nghe Trang chủ La Hán gọi Tần Bảo là tên tiểu sát tinh, lửa giận trong lòng Mộ Anh cháy bùng bùng:

- Tần Bảo là vị hôn phu của ta, lão đã nghe rõ rồi chứ ?

Trang chủ La Hán lẩn lão nhân áo gấm mặt dài thấy đều sững sốt bởi không ngờ Tần Bảo lại là rể đông sàng của Tây Nhạc Mộ Hoằng, một trong sáu vị đại kỳ nhân đương thời.

Điều này đã gây trở ngại cho Trang chủ La Hán không ít vì nếu lão giết Tần Bảo tất nhiên đã va chạm vào Tây Nhạc Mộ Hoằng, lão chưa phải là đối thủ.

Nhưng vì cái chết thảm của La Yến, lão cứ đinh ninh thủ phạm là Tần Bảo nên không thể nào buông tha được.

Trang chủ La Hán hỏi Mộ Anh:

- Cô nương định cứu tên tiểu sát tinh Tần Bảo phải không ?

Mộ Anh gật đầu:

- Tất nhiên ta phải cứu chàng bởi chàng là vị hôn phu của ta, chẳng lẽ ta để mặc chàng chết trong tay lão hay sao ? Lão đừng lầm nhảm.

Nàng nóng lòng cứu Tần Bảo, nên không còn giữ lễ độ với Trang chủ La Hán.

Trang chủ La Hán đổi giọng:

- Tên tiểu sát tinh Tần Bảo đã đắc tội với lão phu, dù hắn có là rể đông sàng của lão đại kỳ nhân Mộ tiên bối ta cũng không thể nào dung thứ cho gã được.

Mộ Anh nhường cao đôi mày thu nguyệt:

- Chàng đã đắc tội gì với lão mà lão lại quyết không buông tha cho chàng ?

57. Chương 57: Giữa Trùng Vân Ngụy Khốn

Trang chủ La Hán hậm hực:

- Tên tiểu sát tinh Tần Bảo đã giết ái nữ La Yến của lão phu trong cánh rừng tùng kia, gã phải đền lại món nợ máu đã vay, cô nương đừng can dự làm chi vô ích. Ta sẽ dùng một cực hình thảm khốc đối với gã ta mới vừa lòng.

Mộ Anh nén cơn giận dữ:

- Tại sao vị hôn phu ta giết con gái lão ? Do nguyên nhân gì lão hãy nói ta nghe thử ?

Trang chủ La Hán dần mạnh giọng:

- Tên tiểu sát tinh Tần Bảo giết ái nữ của lão phu để cướp đoạt một bảo vật.

Mộ Anh chớp mắt:

- Bảo vật gì ?

Trang chủ La Hán áp ứng:

- Bảo vật ... lão phu không thể nào nói cho cô nương biết món bảo vật đó được.

Mộ Anh thét:

Lão không trả lời được. Lão nói láo. Lão vu khống cho vị hôn phu ta.

Nàng lớn tiếng:

- Ta nói cho lão biết, chàng là một trang thiếu hiệp đường đường chính chính, nghĩa khí ngất trời, danh tiếng lẫy lừng, không bao giờ làm chuyện bại hoại giết người cướp của, dù đó là một bảo vật có giá trị liên thành.

Nàng thét:

- Có phải lão muốn sát hại vị hôn phu của ta vì chàng đã biết lão có kịch độc Đoạn Trường thảo phải không ?

Trang chủ La Hán biến sắc lúng túng:

- Cô nương đừng nói nhảm. Nhưng tên tiểu sát tinh Tần Bảo giết ái nữ lão phu đã có chứng cứ rõ ràng, ở đây tất cả mọi người thấy đều biết rõ. Cô nương chớ nên lộng ngữ.

Nàng hỏi:

- Ai là người làm chứng cho lão đâu ?

Lão nhân áo gấm mặt dài lên tiếng:

- Chính lão phu đã tận mắt trông thấy Tần Bảo giết ái nữ của La huynh, tiểu thư chết trong tay gã.

Mộ Anh trừng mắt:

- Lão nói càn, Lão chỉ là đồng bọn của lão La Hán âm mưu hãm hại vị hôn phu ta, bằng chứng lão vừa trợ chiến đánh vị hiền huynh này.

Trang chủ La Hán không còn nhẫn nại nổi nữa, trợn mắt nhìn Mộ Anh:

- Tên tiểu sát tinh Tần Bảo đã vay nợ máu thì phải trả bằng máu theo luật lệ của giang hồ từ trước đến nay. Nhất định lão phu phải giết gã báo thù cho ái nữ.

Lão bảo Mộ Anh:

- Cô nương hãy trở về núi Tây Nhạc nói rõ với Mộ tiên bối chuyện xảy ra.

Mộ Anh thét:

- Ta không đi đâu cả. Ta ở lại đây cùng sống chết với vị hôn phu của ta.

Nàng thách:

- Bọn lão có dám giết đứa con gái của Tây Nhạc Mộ Hoàng hay không ?

Mộ Anh quay sang Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử nói thật mau:

- Hiền huynh hãy trao chàng cho tiểu muội, rảnh tay đối phó với bọn lão nhân bại hoại kia.

Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử lập tức trao Tần Bảo cho Mộ Anh.

Chàng nói:

- Tiểu thư hãy mau mau tình cách rời khỏi long đàm hổ huyết này, bọn lão đã có tại hạ ngăn chặn.

Mộ Anh tiếp lấy ôm chặt Tần Bảo vào lòng, tay kia rút thanh trường kiếm với quyết tâm một trận sống chết cùng bọn Trang chủ La Hán.

Trang chủ La Hán cười lớn:

- Các người đừng hòng chạy khỏi nơi này, cô nương đừng vọng động sẽ mất mạng ngay.

Hướng về phía hai mươi bốn tên xạ thủ ám khí Quỷ kiến sầu, Trang chủ La Hán ra lệnh:

- Các người hãy nghe đây: kể từ giờ phút này bất cứ ai dám cả gan bỏ chạy, các người hãy giết hết cho ta.

Hai mươi bốn tên xạ thủ Quỷ Kiến Sầu rạp nhau:

- Tuân lệnh.

Bọn chúng hướng tất cả những chiếc cổ đồng phóng ám khí về phía Mộ Anh và Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử.

Mộ Anh trừng mắt nhìn Trang chủ La Hán:

- Nếu lão dám giết ta và chàng, gia gia ta sẽ tới đây chặt lão ra làm muôn đoạn.

Trang chủ La Hán hừ nhạt:

- Lão phu nề tình lão Mộ Hoàng là chỗ quen biết lâu nay, chứ ta có sợ gì lão đâu mà cô nương dọa dẫm. Nhược bằng lão bất ngờ tới đây cũng phải táng mạng bởi ám khí Quỷ Kiến Sầu này.

La Hán nhìn lão nhân áo gấm mặt dài:

- Hiền huynh hãy đối phó với tên tiểu tử kia, lão phu sẽ bắt tên tiểu sát tinh Tần Bảo.

Lão nhân áo gấm ứng thình vung trường kiếm tấn công Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử.

Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử quát to một tiếng vung trường kiếm tiếp nghênh.

Trang chủ La Hán nhìn Mộ Anh:

- Một lần nữa lão phu hỏi cô nương có buông tên tiểu sát tinh ra hay chờ ta động thủ ?

Mộ Anh thét:

- Lão đừng hòng dọa nạt ta vô ích, hãy xem trường kiếm của ta đoạt mạng lão.

Tay trái ôm chặt lấy thân mình Tần Bảo. Mộ Anh vươn trường kiếm xuất chiêu. Ánh kiếm vừa vọt ra đã biến thành tám ánh kiếm điểm vào các yếu huyệt trên khắp thân hình Trang chủ La Hán.

Trang chủ La Hán giận dữ:

- Chỉ tại cô nương quá ngu ngốc, đừng trách sao lão phu hạ thủ chẳng lưu tình.

Lão vung trường kiếm lên biến ra đóa hoa kiếm chống đỡ tám làn kiếm ảnh của Mộ Anh vừa tới.

Tức thì trận ác chiến giữa một già một trẻ diễn ra.

Bên này Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử cũng vừa đấu qua năm chiêu với lão nhân áo gấm bất phân thắng bại. Trận chiến lại tiếp diễn.

Quần hùng Hắc, Bạch đứng ngoài đôn tất cả ánh mắt vào trận đấu của Trang chủ La Hán và Mộ Anh. Vừa nhìn vào trận đấu họ vừa bàn tán xôn xao.

Một cao thủ Hắc phái nóng nảy:

- Lão Trang chủ La Hán còn nhân nhượng ả làm chi. Sao không sớm kết thúc trận đấu bắt gã tiểu sát tinh Tần Bảo trừ đi đại họa cho rồi.

Một cao thủ Bạch đạo gắt to:

- La Hán là một lão quái vật, lâu nay sử dụng ám khí Quỷ Kiến Sầu sát hại không biết bao nhiêu người, tại sao lại bênh vực cho một phần tử bại hoại như lão.

Gã thiếu niên cao thủ bắn khoăn:

- Nàng là một trang tuyệt thế mỹ nhân, vũ vật của giang hồ, nếu chết đi sẽ vô cùng uổng phí.

Qua hai mươi hiệp tình hình trận đấu đã có biến cố.

Vốn phải cấp thân hình của Tần Bảo, Mộ Anh không thể nào thi thố hết tài năng kiếm pháp.

Chỉ trong phút chót nàng đã bị Trang chủ La Hán áp đảo dữ dội, lùi xa Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử.

Trang chủ La Hán dùng chiến pháp ly khai Mộ Anh ra khỏi Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử để đánh rơi trường kiếm của nàng, bắt sống Tần Bảo.

Dù cách nào lão cũng không dám giết Mộ Anh, bởi sợ phải gây oán thù cùng Tây Nhạc Mộ Hoàng, một đại kỳ nhân công lực nhập thần xuất quỷ.

Nếu lão ta oán thù hậu quả sẽ không biết sao đo lường trước được. Vừa rồi lão nói với Mộ Anh để thị uy cho nàng bỏ Tần bảo ra thôi.

Hồi 58: Tình hình biến chuyển

Ở bên kia trận, Miêu Sơn Nhất Hùng Mao Toại đã đấu với hai lão Tư Mã Phòng và Thượng Quan Linh ngoài một trăm chiêu vẫn ở cái thế quân bình.

Vừa đấu, Miêu Sơn Nhất Hùng Mao Toại vừa thỉnh thoảng nhìn sang bên trận đấu của Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử và Mộ Anh.

Trông thấy Mộ Anh đã lâm nguy Miêu Sơn Nhất Hùng Mao Toại toan phóng sang nhưng mấy lần đều bị Tư Mã Phòng và Thượng Quan Linh đánh chặn lại.

Hai lão hiểu rõ thâm tâm của Chủ Đồng, một đao, một kiếm tấn công hấn tới tấp không ngừng, cầm chân cho Trang chủ La Hán bắt Tần Bảo.

Bỗng Trang chủ La Hán quát:

- Buông kiếm !

Lão xuất một chiêu với nội lực mười thành, quyết đánh bay trường kiếm của Mộ Anh.

Chát !

Soảng !

Trường kiếm của Mộ Anh rơi ngay xuống đất.

Bàn tay phải của nàng như vừa có một luồng sét giật nhảm, trong khi bàn tay trái bủn rũ, suýt phải buông Tần Bảo rơi xuống đất.

Mộ Anh tái hân mặt ngọc, lui lại liền mấy bước mới dừng lại.

Nàng nhìn Trang chủ La Hán thảm nhũ:

- Nguy rồi ! Ta không thể bảo vệ được chàng. Ta sẽ cùng chàng chết.

Trang chủ La Hán lướt tới quát:

- Buông tên tiểu sát tinh ra !

Mộ Anh lùi hai bước trừng mắt nhìn Trang chủ La Hán thét:

- Lão đừng cuồng vọng, ta liều chết với lão một trận này.

Nàng bắn hai đạo chỉ sắc bén bắt buộc Trang chủ La Hán phải dừng bước.

Trang chủ La Hán quát:

- Cô nương đã quá cường ngạnh, lão phu không thể nào dung thứ được nữa.

Trường kiếm lão vung lên toan xuất một chiêu quyết định ...

Thình lình có tiếng hét lạnh lùng:

- Ngưng lại, xem đây !

Tiếng hét xé mây khiến cho Chữ Đồng, hai vị lão nhân Tư Mã Phòng, Thượng Quan Linh và bọn Miêu Sơn Nhị Hùng đang đấu nhau thấy đều ngưng lại tức khắc.

Quần hùng hắc bạch đều giật mình hướng tất cả ánh mắt về phía có tiếng hét.

Trang chủ La Hán lẫn Mộ Anh ngưng lại đưa mắt nhìn qua.

Một ả thiếu nữ áo đỏ đẹp mê hồn xuất hiện, tay cầm ngọn trủy thủ sáng ngời chĩa vào lưng một ả trung phụ xinh đẹp từ trong tòa đại sảnh bước ra.

Nhận ra mặt trung phụ xinh đẹp, Trang chủ La Hán kinh hoàng kêu lên:

- Phu nhân ...

Sắc mặt Trang chủ La Hán tái xanh, tay cầm trường kiếm run run, chôn chân tại chỗ.

Nhiều cao thủ hô to:

- La phu nhân !

Trung phụ xinh đẹp chính là La phu nhân, vị hiền thê của Trang chủ La Hán. Trung phụ không biết vô công lại bị ả thiếu nữ đẹp mê hồn kia điểm bễ á huyết, nên chỉ giương hai mắt nhìn Trang chủ La Hán trừng trừng như cầu cứu mà không nói được lời nào.

Quần hùng xôn xao dữ dội chung quanh đấu trường. Các cao thủ thấy đều sững sốt trước biến cố bất ngờ ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Ả thiếu nữ áo đỏ đẹp mê hồn đưa La phu nhân bước ra ngoài cách Trang chủ La Hán khoảng năm trượng.

Ả hỏi:

- Lão biết vị phu nhân này là ai không ?

Trang chủ La Hán quá đỗi kinh hoàng, nhất thời chưa đáp được lời nào.

Trông thấy thiếu nữ áo đỏ, Chữ Đồng mừng rỡ kêu lên:

- Sư muội ...

Xôn xao phút giây, quần hùng Hắc Bạch im lặng trở lại dồn tất cả ánh mắt về phía thiếu nữ áo đỏ đẹp mê hồn.

Trang chủ La Hán run rẩy cả thân mình, nhìn thiếu nữ áo đỏ hẩn học:

- Cô nương là ai ?

Thiếu nữ áo đỏ đáp gọn:

- Vu Sơn Ma Nữ !

Lại một phen ồn ào trong đám quần hùng Hắc Bạch đứng phía ngoài khi nghe tới bốn tiếng Vu Sơn Ma Nữ.

Trang chủ La Hán giật mình trở to hai mắt nhìn Vu Sơn Ma Nữ.

- Lão không ngờ một nữ ma đầu giết người như góc đêm nay lại xuất hiện ở nơi này và còn không chế vị phu nhân của lão. Và lão cũng không thể nào ngờ nổi một ả thiếu nữ tuổi hãy còn trẻ đẹp như nàng tiên giáng phàm lại giết người ghê gớm như vậy.

Quần hùng đứng chung quanh đấu trường xông xáo lên dữ dội khi nghe tới cái tên Vu Sơn Ma Nữ.

Một nữ ma đầu đã từng giết hàng trăm cao thủ hảo sắc tới gần ve vãn nàng từ lâu nay đã có mặt ở nơi này.

Đấu trường im lặng trở lại, mọi người chờ xem phản ứng của Trang chủ La Hán.

Một lúc sau Trang chủ La Hán định thần trở lại, nhìn gần vào mặt Vu Sơn Ma Nữ.

Giọng lão vẫn còn hơi run:

- Tại sao cô nương lại bắt cóc hiền thê của lão phu ? Cô nương hành động như thế có ý nghĩa gì ?

Vu Sơn Ma Nữ cười khinh:

- Lão chưa biết ư ?

Trang chủ La Hán lắc đầu:

- Lão phu chưa biết, cô nương hãy nói cho ta nghe.

Giọng nói của Vu Sơn Ma Nữ lạnh buốt như một luồng băng tuyết:

- Ta bắt cóc La phu nhân để trao đổi với lão. Lão đã nghe rõ rồi chứ.

Trang chủ La Hán hỏi:

- Cô nương muốn trao đổi cái gì ?

Trở tay sang Tần Bảo nằm trong tay Mộ Anh, Vu Sơn Ma Nữ vẫn với giọng lạnh băng:

- Ta trao đổi La phu nhân với gã Tần Bảo ...

Nàng tiếp lời:

- Lão hãy buông tha Tần Bảo, ta sẽ phóng thích La phu nhân. Lão bằng lòng chứ?

Trang chủ La Hán trợn mắt:

- Tên tiểu sát tinh Tần Bảo đắc tội với lão phu, làm như thế nào ta buông tha gã được.

Vu Sơn Ma Nữ hỏi:

- Gã Tần Bảo đắc tội gì với lão, nói cho ta nghe.

Tên tiểu sát tinh Tần Bảo giết ái nữ của lão phu, lão phải giết gã để báo thù.

Vu Sơn Ma Nữ bĩu môi:

- Lão ngu ngốc không hiểu gì cả. Tần Bảo không giết ái nữ của lão mà có một kẻ khác giết.

Trang chủ La Hán dựng cặp long mày nửa bạc:

- Ai giết ái nữ của lão phu ?

- Một tên bị mặt ám toán La Yến rồi chạy về hướng Đông, lão nghe rõ rồi chứ.

Quần hùng lại ồn ào cả lên vì sự phát giác của Vu Sơn Ma Nữ.

Bọn họ chưa rõ đầu là sự thật, bởi hành vi vừa rồi Chu tiên sinh và Chu Tiểu Tần cũng bị tên bị mặt ám toán cách La gia trang ba mươi dặm, bây giờ cũng tên bị mặt ám toán La Yến trong khi Tần bảo vẫn luôn hiện diện ở nơi này.

Chẳng lẽ có hai tên Tần Bảo. Một Tần Bảo nằm trong tay Mộ Anh và một Tần Bảo trong bóng tối.

Quần hùng hoan mang cả lên.

Trang chủ La Hán hừ lạnh:

- Lão phu không thể tin theo lời cô nương được, lúc này rõ ràng lão phu trông thấy tận mắt tên tiểu sát tinh giết ái nữ chiếm đoạt bảo vật.

Vu Sơn Ma Nữ trừng mắt:

- Nói thế lão không bằng lòng buông tha Tần Bảo đổi lấy phu nhân phải không ?

Trang chủ La Hán gật đầu:

- Lão phu không bằng lòng thì sao ?

Vu Sơn Ma Nữ chậm rãi nói:

- Rất dễ. Nếu lão chối từ không chịu trao đổi, ta sẽ chọc mũi trủy thủ vào tử huyệt La phu nhân là xong.

Nàng hét:

- Nói mau. Lão có bằng lòng hay chờ ta đâm một nhát.

Trang chủ La Hán quát mắt:

- Tên tiểu sát tinh Tần Bảo là gì của cô nương ?

Vu Sơn Ma Nữ lắc đầu:

- Không là gì cả.

Trang chủ La Hán ngạc nhiên:

- Gã không là gì của cô nương, vậy tại sao cô nương can dự vào chuyện này ?

Vu Sơn Ma Nữ bĩu môi:

- Ta thích thì ta làm, không thích thì thôi, lão đâu có ngăn cản ta được.

Nàng nói thêm:

- Như chuyện này là ta thích. Ta bắt cóc mụ này để đổi lấy Tần Bảo.

Trang chủ La Hán sững sờ vì không ngờ Vu Sơn Ma Nữ ngang ngược đến thế. Từ hành động đến lời nói của nàng không xem ai là gì đối với nàng cả.

Quả đúng là một nữ ma đầu, nhưng trở trêu thay nàng là trang tuyệt thế mỹ nhân, bất cứ ai nhìn nàng cũng phải đắm say, mê mết.

58. Chương 59: Thắng Bại Chỉ Đường Tơ

Chỉ vì sự xuất hiện bất ngờ của Vu Sơn Ma Nữ đảo lộn cả tình thế, đấu trường trở nên im bật.

Bọn Chử Đồng và năm vị lão nhân áo gấm thấy điều thu hồi đao, kiếm, hướng mắt nhìn Vu Sơn Ma Nữ và Trang chủ La Hán, chờ nghe cuộc đối thoại gay go giữa hai người.

Quần hùng bên ngoài cũng im bật.

Đội mãi cũng không nghe Trang chủ La Hán trả lời câu hỏi. Vu Sơn Ma Nữ nổi giận:

- Lão có nghe chưa? Sao lão không nói. Lão có buông tha Tần Bảo đổi lấy mụ này không? Lão nói mau.

Nàng nói như ra lệnh cho Trang chủ La Hán.

Nhưng Trang chủ La Hán vẫn đứng bất động, thần sắc trầm mặt khác thường. Lão nghĩ thầm:

- Nếu ta buông tha tên tiểu sát tinh Tần Bảo, chắc chắn sự bí mật của Đoạn Trường thảo sẽ bị bại lộ trên chốn giang hồ, ta sẽ không còn mua được kịch độc đó nữa, vì theo lời giao kèo giữa ta và Ô Sào Dược Sư, ta không được làm bại lộ trong chuyện mua bán này, tất nhiên lão sẽ không bán cho ta nữa, nếu thế ta sẽ không có Đoạn Trường thảo chế tạo ám khí Quỷ kiến sầu. La môn không có ám khí làm thế nào tranh hùng

cùng Đoạn Hồn giáo chiếm lấy ngôi vị võ lâm chí vương. Bằng nếu ta cự tuyệt, ả sẽ sát hại hiền thê, giang hồ sẽ phỉ báng ta là kẻ bất nhân, bất nghĩa, còn gì là danh dự của La môn

Vẫn chưa nghe Trang chủ La Hán đáp lời. Vu Sơn Ma Nữ cười lạnh:

- Được rồi! Lão không trả lời tức là lão muốn cho mụ này chết, ta sẵn sàng giúp lão toại nguyện.

Nàng vẩy ngọc chỉ vào hai huyệt bất động trên lưng La phu nhân.

Lập tức La phu nhân trở thành bất động, toàn thân không cử động được nữa, chỉ còn đôi mắt nhìn Trang chủ La Hán, giọt lệ trào ra như suối.

Điểm huyệt xong, Vu Sơn Ma Nữ bước tới đứng trước mặt La phu nhân.

Nàng ngoái nhìn Trang chủ La Hán bằng một giọng lạnh băng:

- Ta vừa nghĩ ra một cách làm cho mụ này chết từ từ mới thú vị. Trước nhất ta xẻo hai cái lỗ tai mụ, kể đến ta xẻo luôn cái lỗ mũi, móc hai mắt, chặt hai bàn tay sau cùng ta thọc hai mũi trủy thủ ngay trái tim cho mụ chết hẳn.

Vu Sơn Ma Nữ thét:

- Lão xem ta xẻo hai cái lỗ tai mụ vợ lão đây!

Nàng nắm vành tai La phu nhân kéo giãn ra, kề lưỡi trủy thủ sắc bén định rọc một cái.

Trang chủ La Hán kinh hoàng kêu lớn:

- Dừng tay !

Vu Sơn Ma Nữ ngừng ngọn trủy thủ lại, quay nhìn Trang chủ La Hán hỏi:

- Lão chịu buông tha gã Tần Bảo đổi lấy mụ vợ hẳn phải không?

Sắc mặt Trang chủ La Hán còn tái xanh:

- Cô nương chờ lão phu suy nghĩ một lúc rồi sẽ trả lời được không?

Vu Sơn Ma Nữ gật đầu:

- Được rồi! Lão phải ra lệnh cho đồng bọn đứng im tại chỗ, bằng nếu có tên nào động đậy, ta sẽ cho mũi trủy thủ chui ngay vào trái tim mụ vợ của lão.

Vu Sơn Ma Nữ chỉ mũi trủy thủ ngay trái tim La phu nhân, Vừa đảo mắt quan sát.

Trang chủ La Hán đang trong cảnh ngộ khó xử. Lão đứng im, cau đôi lông mày nửa bạc, nghĩ cách triệt hạ Vu Sơn Ma Nữ cho bằng được.

Mộ Anh trong thấy cứu tinh, lòng mừng khắp khởi vì đã qua tai qua nạn khỏi.

Nhưng nàng cũng vô cùng kinh ngạc không biết Vu Sơn Ma Nữ là ai, cứu Tần Bảo và bọn Chữ Đồng.

Mộ Anh nhìn Vu Sơn Ma Nữ nghĩ thầm:

- ả này rất xinh đẹp. Không thua kém bất cứ một trang tuyệt sắc mỹ nhân, giọng nói của ả nghe thật dịu dàng, nhưng ai nhìn gương mặt của ả cũng phải cảm mến.

Vèo... Vèo...

Chữ Đồng và Mu Sơn Nhất Hùng Miêu Toại thừa cơ nắm vị lão nhân bị Vu Sơn Ma Nữ khống chế, lao vút sang đứng cạnh nàng.

Chữ Đồng nhìn Tần Bảo trong tay Mộ Anh, rồi dạy lại Vu Sơn Ma Nữ nói thầm:

- Sư muội! Chúng ta phải tìm cách mau mau rời khỏi nơi hắc ám này, chỉ sợ lão tặc La Hán tìm kế hãm hại chúng ta chứ chẳng không đâu.

Vu Sơn Ma Nữ khẽ gật đầu:

- Đại sư huynh nói đúng lão đang tính kế đó, nhưng tiểu muội đã có cách rồi, bây giờ hãy chờ lão xem lão đáp ứng thế nào rồi chúng ta hãy hành động.

Chữ Đồng bàn giải pháp:

- Theo ý của ngu huynh muội hãy dọa cho lão một trận, bắt buộc lão phải tháo bỏ vòng vây cho chúng ta ra đi tới phía xa cánh cổng rồi mới phóng thích muội vợ lão, sư muội thấy thế nào?

- Đúng vậy ! Đại sư huynh hãy nói với nhị vị hiền huynh và Mộ tiểu thư hãy chuẩn bị sẵn sàng, muội sẽ dọa lão tặc rồi đưa muội này đi trước, sư huynh và mọi người yểm trợ phía sau, như vậy là rất an toàn

Nàng quay lại nhìn Trang chủ La Hán.

- Thế nào? Lão có chịu mở vòng vây cho bọn ta ra đi hay chờ ta đâm một nhát trủy thủ vào trái tim muội vợ lão?

Trang chủ La Hán nổi giận:

- Cô nương đừng hòng dọa dẫm lão phu. Cô nương hãy nhớ La mỗ là kịch độc chi vương, bất cứ ai vào đây rồi cũng đừng hòng mong thoát khỏi cái chết.

Vu Sơn Ma Nữ trừng đôi mắt:

- Lão muốn làm gì chúng ta nói mau?

Trang chủ La Hán quát đôi mắt:

- Lão phu sẽ vì đại cuộc hủy diệt tất cả các người bằng ám khí Quỷ Kiến Sầu, bất chấp hậu quả ra sao thì ra.

Lão trở tay sang hai mươi bốn tên xạ thủ quỷ kiến sầu đang chờ lệnh nói:

- Chỉ cần một cái vỗ tay của ta là hàng ngàn mũi ám khí bắn vào các người, liệu bọn người của cô nương có chống nổi hay không?

Vu Sơn Ma Nữ hỏi:

- Lão để mặt muội vợ lão chết cùng chết ư ?

Trang chủ La Hán gật đầu:

- Chỉ vì đại cuộc cho nên lão phu đành phải hy sinh một mạng để cứu vãn tình hình, và diệt trừ những kẻ bại hoại tới đây quấy phá La môn.

Giọng nói của Vu Sơn Ma Nữ lạnh băng:

- Lão tưởng lão có ám khí Quỷ Kiến Sầu giết người, rồi không có ám khí nào giết được lão hay sao?

Trang chủ La Hán hỏi:

- Ai có ám khí, ám khí gì ?

Vu Sơn Ma Nữ nói cộc lốc:

- Ta chứ còn ai !

Trang chủ La Hán dựng cặp lông mày:

- Cô nương có ám khí gì?

Không đáp lời Trang chủ La Hán, Vu Sơn Ma Nữ quay qua Chữ Đồng hỏi:

- Đại sư huynh hãy khống chế muội này, nhị vị hiền huynh hãy chuẩn bị tiếp chiến, muội sẽ có cách đối phó với lão.

Chữ Đồng ứng thình nhanh lẹ chìa mũi trường kiếm vào ngực La phu nhân.

La phu nhân bị Vu Sơn Ma Nữ điểm tất cả huyết đạo từ á huyết cho đến toàn thân không cử động được, chỉ còn cách trừng trừng hai mắt đầy giọt lệ nhìn mũi kiếm của Chữ Đồng chia ngay ngực, vừa khiếp sợ vừa cảm hận trong lòng.

Trung phụ cầm hờn luôn cả Trang chủ La Hán vì lão đã bỏ mặc bà cho bọn Vu Sơn Ma Nữ hành hạ, sỉ nhục trước mặt hàng trăm cao thủ Hắc Bạch đứng xung quanh.

Miêu Sơn Nhị Hùng Mao Thử lăm lăm trường kiếm dừng hai bên đề phòng bất trắc.

Đấu trường im bất. Im bất trong bầu không khí khổng bố, chết chóc máu tanh.

Vu Sơn Ma Nữ thò tay vào lòng lấy bộ da thú trút một mũi Đoạn Trường châm xòe trước mặt Trang chủ La Hán lạnh lùng hỏi:

- Lão có biết vật này không ?

Đưa mắt nhìn kỹ ám khí Đoạn Trường châm trong lòng bàn tay Vu Sơn Ma Nữ, Trang chủ La Hán sửng sốt.

Lão bất kêu:

- Đoạn Trường châm !

Năm vị lão nhân áo gấm nghe Trang chủ La Hán nói Đoạn Trường châm thấy đều kinh hãi, từ từ tháo lui ra ngoài đứng.

Ba mươi bốn cao thủ Hắc Bạch đứng gần đấu trường từ nãy nghe tới tên Đoạn Trường châm chạy nhanh ra phía ngoài xa, nhìn lại đấu trường theo dõi tình hình diễn biến sắp tới.

Hàng trăm cao thủ đứng xung quanh điều giạt mình, trở mắt nhìn bàn tay ngọc của Vu Sơn Ma Nữ.

Bọn họ hoài nghi Vu Sơn Ma Nữ là sát thủ của Đoạn Hồn giáo, điều này còn khiến họ kinh hãi thêm.

Vu Sơn Ma Nữ gạt đầu:

- Đúng không sai. Mũi ám khí kia chính là Đoạn Trường châm lão đã biết rồi.

Nàng dọa dẫm Trang chủ La Hán luôn cả năm lão nhân áo gấm và bọn xạ thủ ám khí

- Ta có tất cả bốn mươi ám khí Đoạn Trường châm nếu lão cứ chống lại lệnh của ta, trước hết ta cho mũi ám khí này chui vô ngực của lão, liền đó ta giết năm lão áo gấm kia, sau cùng ta giết luôn hai mươi bốn tên quý quái sử dụng ám khí Quỷ Kiến Sâu của lão. Sau đó ta đốt cháy luôn tòa trang viện của lão, lão nghe rõ rồi chứ.

Trang chủ La Hán kinh hãi trở mắt:

- Cô nương là sát thủ Đoạn hồn giáo?

Vu Sơn Ma Nữ trừng mắt:

- Lão không cần phải biết chuyện đó làm chi. Có điều trong tay ta đã có bốn mươi tám mũi ám khí Đoạn Trường châm. Ta sẽ sử dụng Thiên Ma thần công bắn mũi ám khí này vào ngực lão. Lão liệu có tránh nổi không.

Quần hùng hắc bạch phía ngoài ồn ào lên, mọi người đều đỉnh ninh Vu Sơn Ma Nữ là sát thủ Đoạn Hồn giáo, lòng càng khùng khiếp.

59. Chương 60: Phút Cuối Cùng

Không nghe Trang chủ La Hán đáp lời, Vu Sơn Ma Nữ nổi giận tròn xoe đôi mắt.

Nàng giơ bàn tay ngọc cầm ám khí Đoạn Trường châm lên hết:

- Tránh ra, ta phóng ám khí Đoạn Trường châm này vào ngực lão trước.

Nàng động dậy bàn tay ngọc phóng đi.

Trang chủ La Hán kinh hãi:

- Dừng lại !

Vu Sơn Ma Nữ trợn mắt:

- Sao ? Bây giờ lão chịu mở vòng vây cho bọn ta đi không? Nói mau.

Trang chủ La Hán nghĩ thầm:

- Bây giờ ta giả vờ chấp nhận theo ả ma đầu này cho ả ra đi, đợi khi bọn ả vừa qua khỏi đội ám khí Quỷ Kiến Sầu bất thành linh ta ra lệnh phóng ám khí giết bọn ả là kế lưỡng toàn chứ chẳng còn kế nào hay hơn được nữa.

Nghĩ vậy. Trang chủ La Hán nhìn Vu Sơn Ma Nữ bằng một giọng nói ôn hòa:

- Lão phu đã bằng lòng theo điều kiện của cô nương. Vậy cô nương hãy bảo vị hảo hán áo xanh kia buông tha phu nhân của ta ra, rồi ta truyền lệnh cho bọn thuộc hạ tháo mở vòng vây, chừ vậy sẽ ra đi một cách an toàn.

Vu Sơn Ma Nữ thét:

- Lão đừng giả trò con nít. Lão không thể nào qua mắt được ta đâu. Lão định giả vờ chấp nhận điều kiện của ta, buông tha mụ này, đợi lúc ta vừa ra tới cổng, lão sẽ ra lệnh cho hai mươi bốn tên xạ thủ kia phóng ám khí Quỷ Kiến Sầu giết cả bọn ta.

Nàng mạnh giọng:

- Ta thấy lão nói có đúng không ?

Trang chủ La Hán thấy khiếp sợ vì sự thông minh lịch lãm của Vu Sơn Ma Nữ.

Ả nhìn thấy tận tâm can của lão, biết rõ cơ mưu của lão quả là một chuyện không thể tưởng tượng cho lão.

Trang chủ La Hán đứng bất động nhìn Vu Sơn Ma Nữ chưa có một phản ứng nào.

Vu Sơn Ma Nữ hét:

- Lão đừng ương ngạnh, ta giết mụ vợ lão trước, sau đó sẽ đối phó với bọn lão.

Nàng quay qua Chữ Đồng nói lớn:

- Đại sư huynh hãy đâm một kiếm vào trái tim mụ vợ lão tặc kia cho rồi đi.

Oai khí của Vu Sơn Ma Nữ chẳng khác nào một viên nữ tướng đang cầm quân nơi bãi sa trường. Khiến cho quân hùng Hắc Bạch phía ngoài phải thềm phục trong lòng.

Chữ Đồng đồng dạc:

- Được. Ngu huynh sẽ đâm một kiếm vào ngực mụ vợ lão tặc đây.

Hắn vùng thanh trường kiếm lên, hướng mũi kiếm đâm thẳng vào ngực La phu nhân.

Trang chủ La Hán ngó thấy, khiếp đảm hét to:

- Ngừng tay !

Chữ Đồng liền thu hồi thanh trường kiếm lại, nhìn Vu Sơn Ma Nữ ra hiệu cho biết thừa lúc trong Trang chủ La Hán hốt hoảng, rút lui ngay kéo lão đối ý.

Vu Sơn Ma Nữ hiểu ngay ám hiệu của Chữ Đồng.

Nàng nhìn Trang chủ La Hán bằng ánh mắt dữ tợn hét lớn:

- Lão hãy ra lệnh cho hai mươi bốn tên xạ thủ quý quái biến mất nơi này mau, chậm trễ ta sẽ bảo sư huynh đâm một kiếm vào trái tim mẹ vợ lão.

Không còn cách nào hơn được nữa Trang chủ La Hán quay lại hai mươi bốn tên xạ thủ Quý Kiến Sầu, lão cất giọng đồng dục:

- Các người hãy rút ra khỏi nơi này mau.

Hai mươi bốn tên xạ thủ ám khí đồng thanh hô to:

- Tuân lệnh !

Liền đó bọn chúng trở vào trang viện, nháy mắt chẳng còn một tên nào.

Vu Sơn Ma Nữ trở tay về phía gần một trăm tên môn đồ La gia trang hét:

- Còn cái bọn quý quái kia cũng phải rời khỏi nơi này.

Trang chủ La Hán cảm hận thấu xương, nhưng vẫn làm theo ý của Vu Sơn Ma Nữ.

Lão vẫy tay về phía chúng môn đồ:

- Các người hãy lui mau.

Chúng môn đồ ứng thỉnh lập tức chạy trở vào phía trong trang viện.

Đảo mắt nhìn quanh không còn thấy một chiếc bóng môn đồ La gia trang thấp thoáng. Vu Sơn Ma Nữ nhìn Chữ Đồng, nói thật nhanh:

- Đại sư huynh hãy dùng mẹ đó làm cái mộc đi trước, bọn muội sẽ hỗ trợ phía sau.

Lại nhìn Mộ Anh. Vu Sơn Ma Nữ nói

- Tiểu thư hãy chuẩn bị bé Tần Bảo theo bọn muội.

Rồi lại quay sang hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng. Vu Sơn Ma Nữ gấp lên:

- Nhị vị hiền huynh hãy đi kiểm hỗ trợ cho đại sư huynh của muội.

Hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng gật đầu bước tới gần Chữ Đồng, dàn ra hai phía cách khoảng một trượng, tay lăm lăm trường kiếm.

Mộ Anh ôm chặt Tần Bảo trong tay trái, bước lại nhặt lấy trường kiếm tới đứng gần Vu Sơn Ma Nữ.

Chữ Đồng vương chỉ giải huyệt cho La phu nhân, đẩy trung phụ đi tới phía trước.

Dĩ nhiên La phu nhân là tấm bia cho bọn người của Trang chủ La Hán.

Mộ Anh đi theo sau lưng Chữ Đồng, cách năm thước.

Sau cùng. Vu Sơn Ma Nữ lấy trong cái bọc da ra mười mũi ám khí Đoạn Trường châm, chìa ngay trước mặt Trang chủ La Hán.

Nàng trợn mắt:

- Tất cả bọn lão hãy đứng yên tại chỗ, bất cứ có kẻ nào động dậy, ta sẽ ném mười mũi ám khí Đoạn trường châm vào các người. Nên nhớ ta ném một lần trúng hai mươi mục tiêu, đừng ngu xuẩn sẽ chết thảm.

Trang chủ La Hán cùng năm vị lão nhân áo gấm điều khiếp đảm, cứ nghĩ rằng Vu Sơn Ma Nữ là một sát thủ của Đoạn Hồn giáo nên không còn một ai dám động tịnh.

Quần hùng Hắc Bạch cũng kinh tâm, đứng im phăng phắc nhìn ám khí Đoạn hồn châm trong bàn tay ngọc của Vu Sơn Ma Nữ.

Quét mắt nhìn một lượt. Vu Sơn Ma Nữ hừ lạnh một tiếng lùi ngược theo Mộ Anh.

Trông thấy cách thức điều động cực kỳ cẩn thận của Vu Sơn Ma Nữ, Trang chủ La Hán cùng năm vị lão nhân muốn động thủ cũng cam đồng thúc thủ.

Sáu người chỉ biết lấy mắt nhìn theo bọn Vu Sơn Ma Nữ rời khỏi đầu tràng.

Anh mắt của Trang Chủ La Hán rực lửa, máu căm thù sôi sục trong tim.

Ra tới cổng La môn, trông thấy bốn tên môn đồ đứng phía ngoài, Chữ Đồng hét lớn:

- Cút nhanh, chậm trễ ta giết mụ này

Bốn tên môn đồ nhìn thấy La phu nhân bị bọn Chữ Đồng khống chế, hốt hoảng bỏ chạy tán loạn.

Nhìn hai con tuần mã của Chữ Đồng và Tần Bảo, Vu Sơn Ma Nữ quay về phía trước:

- Nhị vị hiền huynh hãy dắt hai con tuần mã kia ra ngoài cửa nhanh lên.

Hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng quay trở lại dắt hai con tuần mã ra ngoài cổng La môn.

Bọn người Vu Sơn Ma Nữ, Chữ Đồng tới bầy tuần mã cách đó hai mươi trượng.

Chữ Đồng trở tay sang con bạch mã của Tần Bảo thúc hối Mộ Anh:

- Tiểu thư hãy lên con bạch mã chở Tần nhị đệ đi trước.

Mộ Anh đặt thân hình Tần Bảo nằm vách ngang lưng con bạch mã rồi leo lên ngõ phía sau.

Vu Sơn Ma Nữ nhìn hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng:

- Nhị vị hiền huynh hãy dẫn đường đi trước, coi chừng bọn La Hán tập kích.

Hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng nhảy lên lưng ngựa phóng đi.

Mộ Anh giục con bạch mã đi kể hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng.

Chữ Đồng buông La phu nhân nằm xuống đất nói:

- Hãy nằm đó rồi lão đưa vào.

Chữ Đồng thúc ngựa chạy chậm chậm. Cuối cùng là Vu Sơn Ma Nữ cản hậu ở phía sau.

60. Chương 61: Trên Đường Đào Tẩu

Chẳng bao lâu đoàn người kỵ mã Vu Sơn Ma Nữ, Chữ đồng đã rời khỏi La gia trong khoảng gần ba mươi dặm, tới một quan đạo ngã ba.

Một đường thẳng tới thị trấn Sơn Đầu, một đường sang cánh rừng già dài năm mươi dặm.

Nơi đây vẫn còn trùng điệp trong dãy núi Ngũ Nhạc, đồi núi điệp trùng như bất tận.

Bọn Vu Sơn Ma Nữ, Chữ Đồng, hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng và Mộ Anh cùng dừng ngựa lại.

Chữ Đồng hỏi Vu Sơn Ma Nữ:

- Sư muội đi đâu lại tới La gia môn gặp huynh lúc gặp nạn mà giải cứu vậy?

Vu Sơn Ma Nữ cất mười mũi ám khí Đoạn Trường châm vào chiếc bọc da Nàng buông tiếng thở phào nhẹ nhõm như vừa chút được một gánh nặng trên vai.

Nàng đáp:

- Tiểu muội đi tìm đại sư huynh đấy. Muội cứ tưởng không gặp được sư huynh

Nhìn sắc diện Vu Sơn Ma Nữ hiểu ngay là có chuyện gì quan trọng.

Chữ Đồng hỏi mau:

- Sư muội tìm sư huynh có chuyện gì không?

Vu Sơn Ma Nữ đáp:

- Sư phụ bảo muội đi tìm đại sư huynh. gọi huynh quay về núi thật gấp, sư phụ có chuyện rất quan trọng cần nói với huynh
- Sư muội biết chuyện gì không?
- Sư phụ bảo muội đừng nói trước với đại sư huynh, chừng chờ về sư huynh sẽ rõ.

Chữ Đồng hỏi:

- Sao sư muội biết sư huynh tới La gia trang mà tới đây tìm huynh như vậy?

Vu Sơn Ma Nữ lắc đầu:

- Tiểu muội không biết đại sư huynh tới đây. Muội đi tìm đại sư huynh mấy ngày rồi không gặp sư huynh muội đang thất vọng, muội đi không định hướng, bất ngờ buổi trưa nay muội đi ngang qua dãy núi Ngũ Nhạc này, muội trông thấy có nhiều người mặc lễ phục lũ lượt kéo nhau đi, trong số đó lại có nhiều cao thủ Hắc Bạch trong long sinh nghi hoặc, muội hoá trang ra một nam cao thủ trà trộn theo đám quần hùng ngồi tại cái bàn bên phía trái sân cố tìm kiếm xem có đại sư huynh trong đám người đó hay không. Không bao lâu sau, muội thấy đại sư huynh và Tần công tử theo gã La Hải đi vào, muội định gọi đại sư huynh nhưng lại thôi vì không muốn lộ diện và cũng muốn chờ xem sư huynh và Tần công tử tới La môn làm gì.

Ngưng lại rồi Vu Sơn Ma Nữ nói tiếp:

- Đến khi gã La Hải kia dắt Tần công tử đi ra vườn tùng phía trái La gia trang, muội không hiểu hai người có chuyện gì quan trọng trông có vẻ hấp tấp, muội liền đi theo phía sau. Muội mục kích rõ ràng lúc La Yến trao cái gói cho Tần công tử. Công tử mở ra xem. La Yến nói cho công tử biết cái gói đó là Đoạn Trường thảo, thỉnh linh lúc đó có một tên bịt mặt ẩn náu ngay sau gốc cây tùng cách hai người không xa. Hắn phóng một ngọn tiểu phi đao bay đi thật nhanh cắm ngập vào lưng La Yến ...

Chữ Đồng và hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng cùng bật lên tiếng kêu kinh ngạc.

Chữ Đồng mắng lớn:

- Cái lão tặc La Hán thật hồ đồ, tên bịt mặt ám toán con gái lão, lão cứ nặng nề cho Tần nhị đệ là kẻ sát nhân, gây ra trận ác chiến vừa rồi.

Mộ Anh chớp nhanh đôi mắt tỏ sự vui mừng, vì hiểu ra vị hôn phu của mình không phải là kẻ bại hoại giết người cướp của như Trang chủ La Hán đã quả quyết kết tội chàng.

Nhưng nàng không nói gì để chờ nghe Vu Sơn Ma Nữ nói tiếp câu chuyện.

Vu Sơn Ma Nữ tiếp:

- Trông thấy La Yến ngã ra, Tần công tử chụp ôm lấy ả vừa khám phá ra một ngọn tiểu lý phi đao cắm sau lưng, bất ngờ lão tặc La Hán phóng vào cánh vườn tùng, không hỏi một lời hư thật, vỗ ngay một chưởng trúng ngực công tử, máu miệng trào ra ngã xuống nằm bất tỉnh, sai bọn thuộc hạ trối công tử lại đưa tới cánh cửa Hình đường, gặp đại sư huynh và nhị vị hiền huynh cùng Mộ tiểu thư đánh nhau với bọn lão tặc. Muội định nhảy vào vòng chiến nhưng thấy chúng ta trong cái thế quả bất địch chúng, bọn chúng quá đông, lại có đội xạ thủ ám khí Quỷ Kiến Sầu đã dàn sẵn, muội liền trút bỏ bộ y phục nam trang thừa lúc lộn xộn, lẫn lộn vào bọn nữ tỳ lọt vào nội điện bắt cóc mẹ vợ của lão như vừa rồi đại sư huynh đã thấy.

Hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng cũng “Ồ” lên một lượt, thăm phục tài trí của Vu Sơn Ma Nữ.

Mộ Anh nghĩ thầm:

- Ồ này tài trí phi thường, nếu không có ả ta và Tần đại ca đã chết trong tay lão tặc kia rồi.

Chữ Đồng bật khen:

- Sư muội thật là diệu kế, nếu không có sư muội, bọn ngu huynh đã bị lão tặc bắt cả rồi.

Chữ Đồng chỉ tay sang Tần Bảo:

- Sư muội, gã đó là Tần Bảo, vị hiền đệ mới kết nghĩa của ngu huynh đây.

Vu Sơn Ma Nữ gật đầu:

- Tiểu muội đã biết rồi. Muội gặp Tần công tử hai lần. Một lần ở trên đại tửu lầu Hoàng Hạc, lần sau công tử bị bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo đưa tới cánh rừng toan giết, muội phóng hai ngọn tiểu lý phi đao giết bọn chúng cứu công tử, đúng lúc đại sư huynh bị năm sát thủ đuổi tới, muội nói với công tử rượt theo bọn chúng cứu huynh đó, không hiểu công tử có nói lại với đại sư huynh không.

- Tần nhị đệ đã nói chuyện này với ngu huynh, do đó huynh kết tình nghĩa huynh đệ cùng nhị đệ.

Chữ Đồng nhắc lại chuyện cũ vừa rồi:

- Sư muội, sư phụ gọi ngu huynh trở về núi ngay bây giờ phải không?

Vu Sơn Ma Nữ gật đầu:

- Phải, sư phụ dặn tiểu muội gặp đại sư huynh phải trở về ngay lập tức, không được diên trì vì sư phụ có việc cần tới đại sư huynh.

- Bây giờ chúng ta hãy đi ngay kéo sư phụ nóng lòng trông đợi.

Nhìn Tần bảo còn hôn mê trầm tọng trong tay Mộ Anh. Chữ Đồng lo lắng:

- Ngu huynh đi theo sư muội, còn Tần nhị đệ không biết phải làm thế nào chu toàn đây.

Trở tay sang Mộ Anh, Vu Sơn Ma Nữ nói:

- Tần công tử hiện giờ đã có Mộ Anh tiểu thư, đại sư huynh khỏi lo nghĩ tới chuyện đó.

Chữ Đồng bắn khoăn:

- Ngu huynh chỉ sợ e một mình Mộ Anh tiểu thư không đủ sức bảo vệ Tần nhị đệ. Huynh nghĩ lão tặc La Hán sẽ truy đuổi theo nhị đệ chứ không đâu.

Vu Sơn Ma Nữ góp ý:

- Đại sư huynh nói đúng. Bây giờ hãy nói với Mộ Anh tiểu thư đưa Tần công tử đi thật gấp, rời khỏi dãy núi Tây Nhạc là sẽ an toàn, lão tặc La Hán dè có đuổi theo cũng chỉ tới đó là phải quay trở về vì lão sợ bị bại lộ cơ mưu quần hùng sẽ đàm tiếu. Còn đại sư huynh phải theo muội trở về, chúng ta không nên làm trái lời sư phụ.

Chữ Đồng gắng gượng gật đầu:

- Được rồi, sư huynh sẽ theo sư muội trở về ngay từ bây giờ.

Vu Sơn Ma Nữ lo chuyện an toàn:

- Trông qua Tần công tử mang nội thương rất nặng, không thể diên trì được, tiểu muội sẽ lấy hộp linh đan, đại sư huynh hãy trao cho Mộ Anh tiểu thư, dọc đường cho công tử uống.

Vu Sơn Ma Nữ thò tay vào áo lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu xanh trao cho Chữ Đồng:

- Trong chiếc hộp này có tất cả hai mươi viên linh đan, đại sư huynh bảo tiểu thư cho Tần công tử uống mỗi lần một viên, uống chừng ba viên nội thương sẽ lành.

Chữ Đồng xuống ngựa tiếp lấy hộp linh đan bước tới gần Mộ Anh trao lại.

Hắn băng khuâng:

- Mộ Anh tiểu thư, hiện giờ tại hạ có chuyện gấp đi cùng với vị sư muội trở về núi không thể theo tiểu thư bảo vệ Tần nhị đệ được. Tiểu thư hãy cầm lấy lọ linh đan này lập tức lên đường ngay, sau khi rời khỏi dãy núi Ngũ Nhạc này tìm một thị trấn thuê phòng cho nhị đệ tĩnh dưỡng và uống linh đan, vận chân khí sang nhị đệ sẽ tỉnh lại.

Chữ Đồng giục:

- Tiểu thư hãy đi nhanh lên.

Mộ Anh tiếp lấy hộp linh đan, nhìn Chữ Đồng:

- Đa tạ Chữ huynh.

Lại nhìn Vu Sơn Ma Nữ, Mộ Anh bằng một giọng cảm kích:

- Công đức của Chữ huynh và Vu Sơn cô nương muội xin ghi tạc tới tròn đời, hén sẽ có ngày đền đáp một cách xứng đáng.

Nhìn hai anh em Miêu sơn nhị hùng, Mộ Anh tiếp:

- Thâm ân của hai vị hiền huynh tiểu muội không bao giờ quên được, ngày sau gặp lại sẽ hậu tạ.

Nhìn Vu Sơn Ma Nữ một cái thật dài, Mộ Anh quay con bạch mã phóng người đi nhanh.

Ngồi trên lưng ngựa, Vu Sơn Ma Nữ nhìn theo bóng người ngựa của Mộ Anh rồi bất giác buông tiếng thở dài.

Nàng cảm khái nói với Chữ Đồng:

- Nàng ta quá ngây thơ, chân thật, chưa lịch lãm chuyện man trá quỷ quyệt của bọn giang hồ, nếu lão tặc La Hán cùng bọn quỷ quái kia đuổi theo, không hiểu nàng có bảo vệ nổi Tần công tử không ? u thực lòng muội rất băn khoăn, muốn để đại sư huynh đi theo hộ vệ, nhưng mệnh lệnh của sư phụ đã ra rồi, chúng ta phải trở về chứ không lăm sao hơn được.

Chữ Đồng lo lắng:

- Sư muội nói không sai, chỉ trong chốc lát nữa đây lão tặc họ La sẽ kéo theo thuộc hạ đuổi theo Mộ Anh tiểu thư, nàng sẽ khó mà đối phó với lão, nếu nàng bị lão bắt, tính mạng nhị đệ khó thể bảo toàn.

Miêu sơn nhất hùng Mao Toại cảm khái:

- Quả thật là một chuyện khó xử sao cho được lưỡng toàn, Chữ huynh cũng đành phó thác cho số mạng thôi.

Chữ Đồng thở dài nhìn hai anh em Miêu sơn nhị hùng:

- Nhị vị hiền huynh cũng đi chung đường với tiểu đệ và sư muội phải không?

Miêu sơn nhất hùng Mao Toại gật đầu:

- Phải ! Bọn tiểu đệ trở về Miêu sơn phải đi con đường này, tới ngã ba trước sẽ chia tay Chữ huynh và Vu Sơn cô nương.

Vu Sơn Ma Nữ giục:

- Chúng ta hãy đi cho mau !

Nàng thúc ngựa chạy trước.

Chữ Đồng và hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng giục ngựa chạy theo sau Vu Sơn Ma Nữ.

Trong lòng mọi người đều băn khoăn lo sợ cho số phận của Tần Bảo và Mộ Anh.

61. Chương 62: Họa Vô Đơn Chí

Nhận lấy chiếc hộp linh đan của Chữ Đồng tử trao cho cất vào lòng, Mộ Anh đặt Tần Bảo nằm ngang trong lòng, giật sợi dây cương, con bạch mã cất bốn vó phi nhanh như gió lốc.

Vừa đi, trong lòng Mộ Anh vô cùng hồi hộp, lo sợ trang chủ La Hán cùng bọn xạ thủ ám khí quỷ kiến sầu đuổi theo.

Cứ một khoảng đường, Mộ Anh ngoảnh lại nhìn chừng xem bọn La Hán có xuất hiện hay không để kịp thời đối với phó.

Mộ Anh tự hiểu một mình nàng không thể nào chống nổi trang chủ La Hán và bọn thuộc hạ đông đảo kia, lại còn có hai mươi tên xạ thủ ám khí.

Tất nhiên nàng và Tần Bảo sẽ chết trong dãy núi Ngũ Nhạc này mà không một ai hay biết.

Mộ Anh nhớ lại phụ thân nàng Tây Nhạc Mộ Hoàng thường dặn dò nàng khi ra chốn giang hồ hãy luôn luôn đề phòng ám khí Đoạn Trường châm của bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo và ám khí Quỷ Kiến Sầu của La môn, hai loại ám khí này khi phóng ra không có một cao thủ nào tránh khỏi một cái chết thảm khốc. Lòng nàng càng sợ hãi thêm hơn.

Nhìn Tần Bảo vẫn còn mê man trầm trầm trong lòng. Mộ Anh càng thêm phập phồng lo sợ không một phút giây nào được yên.

Mộ Anh kèm chặt hai bên hông con bạch mã chạy càng lúc càng nhanh hơn trước.

Nàng hy vọng vượt khỏi dãy núi Ngũ Nhạc dài hàng trăm dặm thì tới thị trấn sơn đầu theo lời dặn dò của Chữ Đồng, có thể sẽ thoát khỏi bàn tay ác độc của La Hán.

Hành động tàn bạo của La Hán vừa qua đã cho nàng thấy rõ.

Lão đúng là lão đại ma đầu, khoát lớp áo nhân vật chánh đạo vô lâm.

Lọt vào tay lão chắc chắn thánh mạng sẽ chẳng còn.

Càng nghĩ Mộ Anh càng thúc ngựa chạy nhanh hơn, cố vượt khỏi dãy núi Ngũ nhạc.

Nhưng dãy núi Ngũ Nhạc có rất nhiều trái núi nối tiếp nhau thuộc loại thần mã nhưng cũng không thu ngắn quãng đường dài như vậy cho nhanh được.

Lại nữa, nơi đây chỉ duy nhất có con độc đạo, nếu trong giờ phút này lão La Hán và bọn xạ thủ ám khí Quỷ Kiến Sầu đuổi tới quả là tuyệt lộ.

Trong lòng Mộ Anh như một trận hỏa hoạn, nàng cho ngựa chạy nhanh không hề ngừng nghỉ.

Vầng trăng từ đằng Đông nhô lên soi ánh sáng rạng rỡ trên khắp núi rừng.

Cảnh vật vắng lặng như tờ ngoại trừ từng cơn gió thổi qua tạt vào vách núi vi vu.

Người ngựa Mộ Anh đi được chừng bốn mươi dặm, thỉnh thoảng nghe có tiếng vó ngựa từ phía sau lưng.

Vó ngựa dập dồn, cấp bách, hình như có một đoàn kỵ mã hàng chục con.

Mộ Anh kinh hãi kêu thầm:

- Nguy rồi ! Tiếng vó ngựa đông đảo này, có lẽ lão quỷ La Hán và bọn xạ thủ ám khí đang đuổi theo ta chứ chẳng không.

Nàng giật mạnh sợi giây cương mấy cái, con bạch mã hí lên cất bốn vó chạy như tên bắn.

Giờ nàng chỉ còn một cách duy nhất là đào tẩu may ra thoát khỏi bàn tay ác độc của Lão La Hán chứ chẳng còn cách nào nữa.

Hai bên vách núi đứng sừng sững không có một con đường nhỏ nào để lẩn trốn, quả thật vạn phần nguy cấp.

Chạy được khoảng hơn mười dặm, phía sau lưng Mộ Anh tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, nghe ào ào như từng trận gió mạnh thổi ào tới.

Mộ Anh ngoảnh lại nhìn, nhận ra có nhiều bóng ngựa phi như gió lốc dưới ánh trăng soi sáng.

Không còn hoài nghi gì nữa, chính lão La Hán cùng bọn thuộc hạ rất đông đảo đang đuổi theo nàng.

Mộ Anh nghĩ thầm như thế.

Lòng càng khiếp đảm, Mộ Anh giật sợi cương liên liền với ý định cho con bạch mã chạy nhanh hơn.

Nhưng con bạch mã đã chạy hết tốc lực bên vách núi xem có con sơn đạo nào rẽ vào chạy trốn không?

Nàng tuyệt vọng, vì cũng như phía sau hai bên vách núi đứng thẳng, gộp đá chập chùng không có một lối nào vượt qua chạy trốn được.

Vừa phi ngựa, Mộ Anh đảo mắt nhìn hai bên vách núi xem có con sơn đạo nào rẽ vào chạy trốn không ?

Nàng tuyệt vọng, vì cũng như phía sau hai bên vách núi đứng thẳng, gộp đá chập chùng không có một lối nào vượt qua chạy trốn được.

Vó ngựa đã tới gần nghe như trận cuồng phong thổi tới.

Chỉ trong nháy mắt Mộ Anh nghe có tiếng quát lồng lộng ở phía sau:

- Dừng lại, cô nương chạy không khỏi đâu !

Mộ Anh nghe kỹ rõ là tiếng quát của La Hán.

Phía sau đoàn ngựa chạy rần rần tới...

Hình như đó là một đoàn tuần mã loại thiên lý câu, tốc lực ngang hàng với con bạch mã.

Mộ Anh cắn răng:

- Ta phải chạy tới con bạch mã chạy nhanh như biển, bất kể hăm hố dưới chân, đá ghềnh bên nhón nhe ra ngoài vách núi, bất kể đến sự sống chết, miễn sao thoát khỏi bàn tay của trang chủ La Hán và bọn thuộc hạ.

Tâm niệm của nàng thà cùng chết với Tần Bảo dưới vực sâu, còn hơn để lão La Hán bắt được sẽ chết một cách nhục nhã.

Từ phía sau lưng Mộ Anh, tiếng như quát của trang chủ La Hán đã gần kề:

- Dừng lại, cái lệnh bắt buộc lão phu phải hạ độc thủ.

Mộ Anh làm như không nghe thấy tiếng quát của La Hán, vẫn tiếp tục giật sợi dây cương liên liền.

Con bạch mã vốn là loại lính mã, hình như biết được tình hình nguy cấp của chủ nhân, hí lên một tiếng lồng lộng, cất bốn vó chạy nhanh hơn, cơ hồ không chạm tới mặt đất.

Trang chủ La Hán lại quát:

- Dừng lại, không dừng lão phu hạ độc thủ !

Mộ Anh đã có quyết tâm liều chết, vẫn giục con bạch mã chạy không ngừng.

La Hán quát:

- Động thủ !

Một loạt tiếng hô vang ...

Vèo... Vèo... Vèo...

Lập tức từ phía sau lưng Mộ Anh có nhiều tiếng xé gió vút tới.

Hiểu rõ trang chủ La Hán truyền lệnh cho bọn xạ thủ phòng ám khí Quỷ Kiến Sầu , Mộ Anh hốt hoảng ôm lấy Tần Bảo nhảy xuống lưng ngựa.

Nàng té lăn trên mặt đất.

Con bạch mã mất chủ hí vang chạy tới phía trước ngoài một trượng dừng lại.

Lạ thay không nghe tiếng ám khí bay qua chỗ Mộ Anh và Tần Bảo đang nằm.

Trang chủ La Hán lại quát:

- Động thủ !

Nhưng có tiếng quát tợ sấm rền:

- Không được động thủ !

Tiếng quát trấn động khắp cả núi đồi khiến cho hai mươi bốn tên xạ thủ ám khí Quỷ Kiến Sầu thầy đều kinh hãi dừng tay lại.

Trang chủ La Hán giật mình, phóng mắt nhìn tới phía trước xem đó là ai.

Dù vậy, lão cũng hiểu ngay nhân vật đó công lực cao thâm trên cả mức thượng thừa.

Một người thân hình to lớn như vị hộ pháp mình vận trường bào, mắt sáng như đèn thần chẳng hiểu từ đâu tới đứng cản ngang trước đầu ngựa trang chủ La Hán.

Nhìn kỹ người đó, trang chủ La Hán bật khẽ:

- Đô Thiên Dị Tẩu !

Đô Thiên Dị Tẩu xuất hiện trong lúc Mộ Anh vạn phần nguy cấp quả là chuyện không ngờ.

Trang chủ La Hán nhảy xuống lưng con tuấn mã bước tới gần Đô Thiên Dị Tẩu, một vị đại kỳ nhân trong lục đại kỳ nhân tiếng tăm lừng lẫy đương thời.

Lão hỏi:

- Chẳng hay Đô Thiên tôn giá giáng lâm tới đây có chuyện gì chỉ giáo?

Trang chủ La Hán nể nang Đô Thiên Dị Tẩu vì hiểu rõ đối phương là một nhân vật như thế nào rồi.

Chiếu hai ánh mắt như hai ngọn đèn thần nhìn trang chủ La Hán, Đô Thiên Dị Tẩu cất giọng trầm lạnh:

- Lão phu tới đây vì chuyện đôi nam nữ đằng kia.

Trang chủ La Hán giật mình thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ lão Đô Thiên Dị Tẩu này lại muốn can dự vào chuyện của ta hay sao?

Lão hỏi:

- Mộ cô nương và tên tiểu sát tinh Tần Bảo có liên hệ gì với Đô Thiên tôn giá này sao?

Đô Thiên Dị Tẩu vẫn với giọng trầm lạnh:

- Tất nhiên là như vậy rồi. Mộ Anh là cháu gái của lão phu, còn Tần Bảo là con trai của bằng hữu Thần Châu Kỳ Hiệp Tần Quỳnh nên ta phải can dự.

Trang chủ La Hán cau mày:

- Ý định của Đô Thiên Tôn giá là...

Không đợi cho trang chủ La Hán dứt câu, Đô Thiên Dị Tẩu cất ngang:

- Lão phu muốn các hạ hãy buông tha Mộ Anh và Tần Bảo ra đi một cách an toàn, đây là mệnh lệnh chứ không phải là lời khẩn cầu của ta.

Trang chủ La Hán nổi giận, nhưng tự lượng sức mình không dám phát tác.

Lão nói:

- Tên tiểu sát tinh Tần Bảo vừa giết hai cha con Chu tiên sinh và ái nữ La Yến, làm thế nào bản mõ buông tha gã được, xin Đồ Thiên tôn giá hãy hiểu cho:

Đô Thiên Dị Tẩu hừ một tiếng:

- Các hạ là một nhân vật có chút ít tiếng tăm trên giang hồ, không nên nói ra những điều sàm sỡ bợn vô lâm sẽ cho các hạ là một kẻ hồ đồ mất cả thanh danh.

Trang chủ La Hán nén cơn giận dữ:

- Xin Đồ Thiên tôn giá nói rõ hơn, tại hạ hồ đồ như thế nào?

Đồ Thiên Dị Tẩu nói:

- Tần Bảo không giết hai cha con Chu tiên sinh, cũng không giết ái nữ của các hạ, các hạ đổ oan cho gã không phải là hồ đồ hay sao?

Lão nhân nói thêm:

- Có kẻ giết hai cha con Chu tiên sinh và ái nữ của các hạ, với âm mưu mượn tay các hạ trả thù Tần Bảo.

Trang chủ La Hán trợn mắt:

- Tên tặc tử nào Đồ Thiên tôn giá có biết không?

- Một tên bịt mặt đã gây ra tội ác đó.

- Tên bịt mặt đó là ai?

- Lão phu đang truy tìm chân tướng của tên bịt mặt xem gã là ai, có oán thù gì với Tần Bảo mà lại hành động như vậy?

Trong lòng trang chủ La Hán phát sinh mỗi nghi ngờ:

- Lời nói của Đồ Thiên tôn giá có đúng hay không?

Đồ Thiên Dị Tẩu trợn cặp mắt bắn hào quang, ai trông qua cũng phải khiếp đảm:

- Lão phu là nhân vật như thế nào chắc từ lâu các hạ cũng biết rồi. Địa vị của ta không bao giờ nói ngoa, nói dối được. Các hạ đã nghe rõ rồi chứ?

Biết rõ công lực của Đồ Thiên Dị Tẩu cao thâm vô lượng, không thể sử dụng võ công với lão được, trang chủ La Hán cất giọng ôn hòa:

- Tại hạ đã tin Đồ Thiên Dị Tẩu nói thật, nhưng bản mỗ sẽ đưa gã Tần Bảo về La gia trang xem xét. Lão phu cấm tuyệt không cho bất cứ ai chạm vào đôi nam nữ đó.

Lão nhân gằn giọng:

- Đó là lệnh của lão phu, không được chối từ. Nếu các hạ vọng động bắt buộc ta phải can thiệp, kẻ khác sợ đội xạ thủ ám khí Quỷ Kiến Sầu của các hạ nhưng đối với ta đó chỉ là một trò trẻ con thôi.

Trang chủ La Hán nén cơn thịnh nộ ngấm nghi phút giây rồi nói với Đồ Thiên Dị Tẩu.

- Được rồi. Đồ Thiên tôn giá hãy chờ một lát, tại hạ trở lại bàn bạc chuyện này với năm vị lão huynh, rồi sẽ trở lại đáp ứng với tôn giá.

Dứt tiếng, trang chủ La Hán quay trở lại chỗ năm vị lão nhân áo gấm. Sáu người thì thâm to nhỏ...

Nhìn thấy trang chủ La Hán đang bàn tính với đồng bọn. Đồ Thiên Dị Tẩu trở lại chỗ Mộ Anh và Tần Bảo.

Mộ Anh cũng vừa đứng dậy, chấp tay:

- Sư bá...

Đồ Thiên Dị Tẩu nói mau:

- Hiền diệt nữ hãy đưa Tần Bảo chạy mau, lão phu đứng đây ngăn cản bọn La Hán.

Mộ Anh hỏi:

- Sư bá, bây giờ...

Đồ Thiên Dị Tẩu gắt:

- Đừng nói nữa, hiền diệt nữ hãy chạy cho mau, chậm trễ sẽ có biến cố.

Mộ Anh hoảng sợ, ôm lấy Tần Bảo chạy tới đặt nằm trên lưng bạch mã. Nàng lao lên ngồi trên giật một cái.

Con bạch mã liền lồng lên cất bốn vó phi nhanh, nháy mắt đã biến dạng.

62. Chương 63: Tình Nghĩa Phu Thê

Nhờ lão đại kỳ nhân Đô Thiên Dị Tẩu xuất hiện cứu nguy, thoát khỏi trận ám khí Quỷ Kiến Sầu, Mộ Anh thúc ngựa đi nhanh không dám ngừng nghỉ.

Nàng đi cho đến khi vầng trăng lên cao ra khỏi dãy núi Ngũ Nhạc, đến một cánh rừng trầm mặc.

Nơi đây đã cách xa La gia trang trên một trăm dặm.

Mộ Anh buông tiếng thở phào như vừa trút đi gánh nặng.

Tai nạn đã qua, giờ nàng còn phải lo chuyện cứu tính Tần Bảo mới an tâm.

Có Tần Bảo mới đối phó nổi trang chơ La Hán nếu lão vẫn còn truy đuổi nàng.

Nhìn Tần Bảo mãi hôn mê nằm trong lòng, Mộ Anh lẩm bẩm:

- Ta hãy đi tìm một nơi nào thật kín đáo, cho chàng uống một viên linh đan của Vu Sơn Ma Nữ vừa trao, không nên trì hoãn sẽ có biến cố.

Thầm tính xong, Mộ Anh thúc con bạch mã chạy nhanh trên con quan đạo dưới ánh trăng khuya.

Đi được khoảng hai mươi dặm đường rừng, trông thấy phía trước có một con đường nhỏ cỏ dại mọc lan tràn, ít người qua lại, Mộ Anh mừng rỡ:

- Ta hãy vào phía trong con đường này, dù cho lão tặc La Hán có đuổi theo cũng không biết ta ở đâu mà tìm.

Mộ Anh rẽ ngựa vào con đường nhỏ, không để lại dấu chân ngựa chạy vào.

Vào trong khoảng năm sáu dặm, trước mặt là một cánh rừng dày đặc cây cối, Mộ Anh đưa mắt nhìn.

Trước mắt nàng một ngôi chùa cổ không có ánh đèn. Mộ Anh thầm mừng cho ngựa chạy tới.

Tới trước cửa chùa, nàng đưa mắt nhìn qua một lượt.

Ngôi chùa cổ hoang phế từ lâu, rong rêu bám đầy tường, cánh cửa chùa đã sụp đổ mục nát theo năm tháng gió mưa. Phía trong bóng tối âm thầm lạnh lẽo.

Mộ Anh xuống ngựa bế Tần Bảo đi vào trong chùa, mập mờ ánh sáng do ánh trăng dội vào.

Bục thờ đã đổ gục xuống, bụi cát bám đầy, nhện tơ giăng mắc khắp nơi, không có một món gì khác, khí lạnh hắt ra nghe giá buốt tận xương.

Mộ Anh phủi sạch bụi trên nền gạch, đặt Tần Bảo nằm xuống.

Nàng lấy chiếc hộp trút một viên linh đan, nhai nhỏ vạch miệng chàng từ từ mớm vào.

Phút chốc mớm thuốc xong, Mộ Anh dung một đạo khẩu phong bắn linh đan chạy thẳng xuống vạt đàn điền của Tần Bảo, rồi điểm vào huyệt linh toàn.

Mộ Anh đặt hai bàn tay ngọc lên hai huyệt mạch môn và tâm huyệt trên cơ thể Tần Bảo, vận khí chân người từ từ tổng sang.

Nàng hành động thật khẩn cấp cho Tần Bảo sớm tỉnh lại trước khi có biến cố xảy ra.

Dù hiện giờ đã cách xa dãy núi Ngũ Nhạc có trên năm mươi dặm và La gia trang trên một trăm dặm, nhưng trong lòng Mộ Anh vẫn còn lo ngại phập phồng.

Nàng không hiểu Đô Thiên Di Tẩu có ngăn nổi lão trang chủ La Hán, năm lão nhân áo gấm và hai mươi tên xạ thủ ám khí Quỷ Kiến Sầu hay không?

Đối với La Hán và năm lão kia chẳng có ngại, chỉ sợ đội ám khí Quỷ Kiến Sầu lão nhân không chống nổi.

Mộ Anh vận toàn bộ chân khí chân ngưng đưa sang hai huyết đạo của Tần Bảo rất khẩn trương.

Trải qua một thời thần, trong bầu không khí căng thẳng.

Sắc mặt tái xanh của Tần Bảo dần dần hồi phục, đổi qua màu trắng ngọc, trái tim đập mạnh hơn, cuối cùng chàng thở phào một tiếng, mở bừng hai mắt.

Chợt tiên Tần Bảo bắt gặp gương mặt Mộ Anh có vẻ kinh ngạc.

Mộ Anh thu hồi song ngọc chưởng, hoan hỉ reo lên:

- Tần ca ca tỉnh lại rồi !

Tần Bảo ngồi lên, nhận rõ mặt nàng, chàng mừng rỡ kêu lên:

- Anh muội !

Tần Bảo ôm chặt lấy Mộ Anh vào lòng, vui mừng không kể xiết chưa nói được lời nào.

Nằm trong vòng tay Tần Bảo, Mộ Anh xúc động giọt lệ tuôn dài xuống hai má anh đào.

Cũng như chàng, nàng không thốt được một lời nào.

Nàng tưởng chừng như vừa trải qua một cơn ác mộng, như vừa chết đi được sống lại.

Mãi thật lâu dịu lại cơn xúc động, Tần Bảo mới chịu buông Mộ Anh ra.

Chàng nhìn nàng nói như hầy còn trong cơn mê:

- Anh muội, huynh tưởng đã chết đi rồi, nào ngờ còn sống gặp lại muội đây.

Mộ Anh lau giọt lệ:

- Muội cũng tưởng đã cùng chết với Tần ca ca. Thật là một cơn ác mộng.

Tần Bảo đưa mắt nhìn chung quanh ngôi chùa cổ, ngạc nhiên hỏi Mộ Anh:

- Anh muội, đây là nơi nào?

Mộ Anh đáp:

- Đây là ngôi chùa cổ hoang tàn, không có người ở, cách xa dãy núi Ngũ Nhạc chừng năm mươi dặm.

Chợt nhớ lại chuyện đã qua, Tần Bảo hỏi:

- Anh muội đưa huynh tới ngôi chùa cổ này phải không?

Mộ Anh gật đầu:

- Phải ! Muội đưa Tần ca ca từ La gia trang của lão tặc La Hán tới nơi này.

Tần Bảo còn như mơ hồ:

- Câu chuyện xảy ra tại La gia trang như thế nào. Anh muội hãy kể lại cho huynh nghe. Huynh chỉ nhớ lúc La cô nương bị ám toán, huynh đỡ lấy nàng, liền bị lão già La Hán từ phía ngoài cánh vườn tùng phóng vào, đánh huynh một chưởng, bất ngờ huynh không tránh kịp hôn mê luôn.

Mộ Anh lần lượt thuật lại chuyện đã xảy ra trong đêm lễ đại hỷ thành hôn của La Hán.

Nàng kể rõ từ lúc chàng bị La Hán đánh bất tỉnh, cho chàng là hung thủ giết La Yến, sai hai tên cận vệ khiêng chàng tới cánh cửa hình đường định hành quyết, Chữ Đồng và hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng ngăn cản lão trang chủ La Hán cùng năm vị lão nhân áo gấm bao vây đánh bọn Chữ Đồng, nàng tới kịp bế lấy chàng, bị La Hán đánh rơi kiếm toan bắt chàng, đang lúc nguy ngập, Vu Sơn Ma Nữ xuất hiện. Á bắt cóc La phu nhân bắt buộc La Hán phải tháo bỏ vòng vây, lão vì sợ hiền thê chết bởi ngọn trủy thủ của Vu Sơn

Ma Nữ, đành phải để cho nàng đưa chàng rời khỏi La gia trang, chờ chàng trên con bạch mã bên tầu, nhưng đi chưa được bao lâu, lão La Hán cùng bọn xạ thủ ám khí Quỷ Kiến Sầu đuổi theo kịp, phóng ám khí toan giết nàng, may nhờ Đô Thiên Dị Tẩu xuất hiện cứu nguy, nàng thoát nạn chờ chàng chạy tới ngôi chùa cổ này, nhất nhất nàng thuật lại rõ ràng cho Tần Bảo nghe.

Tần Bảo cảm hận:

- Lão tặc La Hán bày điều vu khống cho huynh, huynh không hề hãm hại La cô nương, có một kẻ bí mật phóng ngọn tiểu phi đao vào lưng nàng.

Mộ Anh hỏi:

- Muội nghe Vu Sơn Ma Nữ và sư bá Đô Thiên Dị Tẩu nói có một tên bịt mặt ám kích La cô nương, luôn cả bên tân nương Chu tiên sinh và Chu Tiểu Tần, ngọn tiểu phi đao giết Chu tiên sinh có khắc tên Tần ca ca.

Tần Bảo giật mình mở to hai mắt:

- Anh muội, có chuyện đó nữa sao?

Mộ Anh gật đầu:

- Muội nói dối Tần ca ca làm gì, chính vì ngọn tiểu phi đao cắm trên ngực Chu tiên sinh, nên lão tặc La Hán nhất quyết cho rằng Tần ca ca chính là thủ phạm.

Tần Bảo lẩm bẩm một mình:

- Một tên bịt mặt. Tại sao phải bịt mặt? Hắn là ai? Tại sao giết Chu tiên sinh lại khắc tên ta trên ngọn tiểu phi đao?

Không có câu giải đáp nào cho thỏa đáng, Tần Bảo hết sức hoang mang.

Chợt nhớ tới bọn Chữ Đồng, Tần Bảo hỏi:

- Anh muội, còn Chữ huynh và Vu Sơn Ma Nữ đâu rồi?

Mộ Anh vẫn còn xúc động:

- Sau khi thoát khỏi vòng vây của lão tặc La Hán chạy tới ngã ba quan đạo. Chữ huynh, Vu Sơn Ma Nữ và nhị vị hiền huynh Miêu Sơn Nhị Hùng chia tay muội, bọn họ đi về hướng Bắc, còn muội trở lại hướng Nam, kể bị lão tặc đuổi theo như muội vừa nói với ca ca. Chữ huynh bảo có chuyện khẩn cấp phải trở về núi gặp sư phụ nên không thể theo bảo vệ cho ca ca được.

Nàng thở nhẹ:

- Trong lúc bọn muội sắp bị lão tặc La Hán bắt, nếu không có Vu Sơn Ma Nữ dung diệu kế, chắc chắn giờ này bọn muội, luôn cả Tần ca ca đã nằm trong ngục thất của lão rồi.

Tần Bảo cảm khái:

- Vu Sơn Ma Nữ rất thông minh, lịch lãm chuyện giang hồ, võ công cao cường lại có nhiều xảo kế hơn cả bậc mày râu, đúng là một trang nữ trung hào kiệt đệ nhất đương thời, nhưng chỉ vì nàng giết quá nhiều người nên bọn giang hồ tặng cho nàng cái tên Vu Sơn Ma Nữ, thật đáng tiếc.

Mộ Anh kinh ngạc:

- Tần ca ca, tiểu muội trông qua từ hình dáng tới gương mặt và hành động của Vu Sơn Ma Nữ chẳng thấy gì độc ác, trái lại rất dễ cảm tình, nhưng do nguyên nhân nào nàng lại giết người ghê tởm như thế?

Tần Bảo thành thật:

- Vu Sơn Ma Nữ nói với huynh chỉ vì ả thù hận bọn đàn ông nên phải giết.

Mộ Anh mở tròn đôi mắt:

- Tần ca ca, Vu Sơn Ma Nữ có nói với ca ca tại sao nàng lại thù hận đàn ông hay không?

Tần Bảo đáp:

- Nàng nói với huynh, tại vì mẫu thân nàng bị một gã đàn ông nào đó phụ bạc, lừa phỉnh, buồn rầu, sinh bệnh nặng rồi chết, nên ả trả thù cho mẹ, cứ gặp đàn ông là giết, thấy mặt là giết bất luận kẻ đó là ai. ả bảo từ mấy tháng nay đã giết hết chính mười tên đàn ông bại hoại, tới gần ve vãn ả. ả còn nói với huynh sẽ giết hết bọn đàn ông trên thế gian này để trả thù cho mẹ.

Đôi lông mày thanh tú của Mộ Anh nhíu lại:

- Là thật !

Tần Bảo nhìn Mộ Anh:

- Chuyện gì vậy Anh muội ?

- Vu Sơn Ma Nữ nói với Tần ca ca, bất cứ gặp một gã đàn ông nào là giết, bất luận kẻ đó là ai, nhưng sao nàng không giết ca ca ? Muội lấy làm ngạc nhiên về chuyện này.

Tần Bảo bối rối:

- Huynh không hiểu..

Giọng nói của Mộ Anh chợt đổi khác:

- Muội xem ra Vu Sơn Ma Nữ rất quan tâm đến Tần ca ca. Muội nghe nàng nói với Chử huynh nàng đã giết chết hai tên sát thủ Đoạn Hồn giáo trong cánh rừng tùng cứu ca ca khỏi chết, có đúng như vậy không ?

Tần Bảo gật đầu:

- Đúng, chính trong lúc huynh bị Thiệu giáo chủ điểm huyết mê sai hai tên sát thủ đưa huynh tới cánh rừng tùng. Hai tên này toan giết huynh, Vu Sơn Ma Nữ đã phóng ám khí giết bọn chúng.

Sắc mặt Mộ Anh biến đổi:

- Còn một chuyện nữa, trước khi chia tay cùng Chử huynh và hai anh em Miêu Sơn Nhị Hùng, Vu Sơn Ma Nữ trông thấy Tần ca ca bất tỉnh nàng tỏ ra rất lo lắng, trao hộp linh đan cho muội, bảo muội chạy nhanh tìm chỗ cho ca ca uống một viên, chính viên thuốc ca ca vừa uống là của nàng đó.

Tần Bảo giật mình, bật “à” một tiếng lúng túng không biết phải nói lời gì.

Nhưng Tần Bảo dùng lời khéo léo chữa ngay:

- Theo huynh nghĩ Vu Sơn Ma Nữ là vị sư muội của Chử huynh, mà Chử huynh lại là vị đại huynh kết nghĩa bằng hữu sinh tử chi giao với huynh, có lẽ vì vậy ả quan tâm tới huynh, trao linh đan cho Anh muội.

Mộ Anh lắc đầu:

- Không phải thế đâu. Muội nhận thấy, từ lúc bọn muội sắp thúc thủ, Vu Sơn Ma Nữ xuất hiện cứu nguy, vừa đối phó với lão tặc La Hán, nàng vừa hết sức lưu tâm đến Tần ca ca, hết lòng bênh vực ca ca, chống lại những lời vu khống của lão tặc, cứ theo muội nghĩ nàng đã yêu ca ca.

Tần Bảo kêu thảm:

- Huynh không biết chuyện Vu Sơn Ma Nữ có yêu huynh hay không, có điều, hiện nay huynh đã có Anh muội kể như tình phu phụ rồi, huynh đâu còn nghĩ tới một cô gái nào khác ngoài muội nữa.

Muội hãy an tâm về chuyện này.

Mộ Anh lo lắng:

- Muội trông Vu Sơn Ma Nữ đẹp chẳng khác nào một nàng tiên, nàng lại có đôi mắt hút hồn người, muội chỉ sợ e có lúc Tần ca ca cũng phải xiêu lòng.

Tần Bảo vội vã lắc đầu:

- Không thể có chuyện đó đâu. Đối với Vu Sơn Ma Nữ, huynh chỉ xem nàng là một vị ân nhân, đã có cái công cứu huynh khỏi chết về tay hai tên sát thủ tại cánh rừng tùng và lần này, huynh chưa hề yêu thương ả bao giờ, huynh đã từng minh thệ với muội không bao giờ thay đổi được. Muội hãy tin nơi huynh.

Mộ Anh thở nhẹ:

- Muội tin rồi, thôi hãy bỏ qua.

Sợ Mộ Anh lại nhắc tới chuyện Vu Sơn Ma Nữ sẽ khó lòng, Tần Bảo xoay sang chuyện khác:

- Anh muội, nhạc phụ bảo muội đi tìm huynh phải không ?

Mộ Anh lắc đầu:

- Gia gia không bảo muội đi tìm Tần ca ca. Từ lúc ca ca ra đi rồi trong lòng muội chẳng hiểu sao cứ phập phồng lo sợ không giây phút nào yên. Muội không hiểu trên đường sứ mạng ca ca có chuyện gì bất trắc xảy ra hay không, nên muội lén gia gia đi tìm ca ca, tính đến nay hơn nửa tháng rồi, mới gặp ca ca trong La gia trang của lão tặc La Hán.

Tần Bảo xúc động:

- Huynh xin cảm tạ tấm lòng yêu thương, lo lắng của Anh muội đối với huynh, huynh hứa với muội sẽ đền đáp lại ân tình của muội một cách xứng đáng.

Nhìn ra ngoài ngôi chùa cổ trông thấy ánh trăng đã xế bóng, Tần Bảo nói tiếp:

- Anh muội, bây giờ trời đã qua khuya, trên đường vắng vẻ rất nguy hiểm, chúng tay hãy tạm nghỉ trong ngôi chùa này đợi sang mai sẽ lên đường.

Đôi nam nữ nằm xuống nền gạch sát bên nhau, vì quá mỗi một phút chốc thiếp đi vào giấc mộng ...

63. Chương 64: Tiếng Kêu Cứu Trong Rừng

Sáng ra Tần Bảo và Mộ Anh thức dậy thật sớm.

Hai người ra ngoài cánh rừng tìm nước suối để tắm rửa, rồi lên ngựa rời khỏi ngôi chùa cổ.

Ra ngoài quan đạo, Tần Bảo hỏi Mộ Anh:

- Anh muội có định trở về núi Tây Nhạc thăm nhạc phụ hay không ?

Mộ Anh lắc đầu:

- Muội không trở về Tây Nhạc. Muội đi theo Tần ca ca tìm thù rửa hận. Ca ca có bằng lòng không ?

Tần Bảo khẽ gật:

- Tất nhiên là phải bằng lòng. Anh muội là vị hôn thê, làm sao huynh từ chối được.

Chàng sợ nàng nhắc lại chuyện Vu Sơn Ma Nữ nên phải chiều theo ý nàng. Sự thực chàng hiểu nàng đi theo chàng là một điều trở ngại rất lớn lao cho việc tìm thù rửa hận.

Hai người giục ngựa lên đường.

Đi mãi đến trưa tới một thị trấn ít người qua lại trên đường. Tần Bảo, Mộ Anh tìm một thực quán vào ăn uống nghỉ ngơi trong chốc lát rồi tiếp tục cuộc hành trình.

Hai con tuấn mã chở đôi thiếu niên nam nữ chạy song song trên quan lộ, trông chẳng khác nào tiên đồng, ngọc nữ giáng phàm khiến cho những người đi đường nhìn ngơ ngẩn.

Mặt trời vừa ngả bóng, người ngựa Tần Bảo, Mộ Anh đã lọt vào một cánh rừng già u tịch, hai bên đường có nhiều cây cổ thụ ngàn năm táng lá rườm rà che khuất ánh nắng trên cao.

Tần Bảo nghiêng qua Mộ Anh:

- Anh muội hãy cẩn thận đề phòng, cánh rừng này có loài quái thú sống ngàn năm thường đón khách giang hồ qua lại ăn thịt và bọn dân tộc bắt cóc đàn bà, con gái cường hiếp.

Mộ Anh gật đầu:

- Muội đã chuẩn bị rồi, Tần ca ca hãy an tâm.

Chợt Mộ Anh và Tần Bảo im bặt vì nghe có tiếng kêu thất thanh ở phía trước mặt.

Tiếng kêu thất thanh của một người con gái.

Mộ Anh giật mình:

- Tần ca ca, có tiếng kêu cứu của người con gái, không hiểu ả kêu cứu chuyện gì.

Lẳng tai nghe kĩ tiếng kêu cứu, Tần Bảo nói:

- Đúng rồi, tiếng kêu cứu của một nàng con gái đang bị lâm nạn, có lẽ ả bị quái thú bắt về hay là bị tên cường tặc nào đó bắt cóc đem vào rừng cường hiếp.

Mộ Anh giục:

- Tần ca ca, chúng ta hãy tới đó mau.

Tần Bảo gật đầu:

- Anh muội hãy theo huynh.

Chàng phóng ngựa chạy nhanh như gió lốc.

Mộ Anh giục ngựa theo phía sau, vừa đảo mắt quan sát hai bên rừng.

Vừa tới chỗ có tiếng kêu cứu, Tần Bảo bắt chợt thấy một con ngựa trắng đứng đằng xa.

Tần Bảo ngoái lại phía sau:

- Anh muội, có lẽ con ngựa trắng kia là của nàng con gái đó.

Mộ Anh thúc ngựa chạy tới.

Hai người cưỡi dừng ngựa lại. Tiếng kêu cứu phát ra ở cánh rừng bên phải.

Mộ Anh trở tay:

- Tần ca ca, người con gái đang kêu cứu trong cánh rừng này.

Tần Bảo nói mau:

- Chúng ta hãy vào đó xem chuyện gì.

Tần Bảo và Mộ Anh cùng nhảy xuống lưng ngựa, phi thân vào cánh rừng hướng về phía có tiếng người con gái đang kêu cứu.

Vào cánh rừng khoảng ba mươi trượng, trước mắt Tần Bảo và Mộ Anh một cảnh tượng dâm ô hiện ra.

Một thiếu nữ thân thể lồ lộ, làn da trắng như bạch ngọc vẫy vùng dữ dội trên lớp lá khô.

Mô gã đầu sư tử thân hình to lớn, mình trần như nhộng, lông lá xù xì đang hùng hục trên thân ngọc của cô gái.

Cách đó khoảng một trượng lại có một gã đầu sư tử, thân hình hộ pháp đứng trở cặp mắt đỏ ngầu nhìn gã kia và cô gái.

Mộ Anh trông thấy cảnh tượng dâm ô, hổ thẹn bưng cả hai má, vội nhìn đi nơi khác.

Tần Bảo hét:

- Dân tộc, buông nàng ra !

Vừa hét chàng vừa phóng tới gần chỗ tên đầu sư tử đang cưỡng hiếp cô gái.

Đang tận hưởng thú thần tiên, nghe tiếng thét xé tai, gã mình trần giật mình ngưng lại, ngẩng mặt nhìn lên.

Tần Bảo nhìn kỹ thấy đó là một quái nhân trạc ngũ tuần đầu tóc như con sư tử, khắp thân mình lông lá như loài thú, mắt đỏ như hai hạt huyết châu.

Chàng hiểu ngay công lực của lão quái vật kia cao thâm tột đỉnh.

Quái nhân đầu sư tử quát:

- Người là ai, tại sao lại cả gan vào đây phá phách cuộc vui của lão phu ?

Tần Bảo lạnh băng:

- Ta là ai lão không cần biết làm chi. Hãy mau buông cô gái kia ra.

Lão quái vật gầm lên:

- Nếu lão phu không buông nàng ra thì sao ?

Tần Bảo gằn giọng:

- Ta sẽ giết lão ngay tức khắc.

- Lão phu...

Tần Bảo hét:

- Buông ra.

Tần Bảo giở ngọc chuông, bắn một đạo chỉ phong nhắm vào đầu sư tử của lão quái nhân. Lão liền rú lên một tiếng quái gở buông cô gái, nhảy vọt ra ngoài tránh đạo chỉ nhanh như chớp đó.

Tần Bảo nhìn cô gái:

- Cô nương hãy chạy nhanh đi, lão quái vật này đã có tại hạ ngăn cản.

Cô gái vội vàng đứng lên, vớ lấy xiêm y mặc vào, chắp tay trước mặt Tần Bảo:

- Công ơn cứu mạng của công tử sẽ có ngày tiện nữ đền đáp.

Tần Bảo phất tay:

- Cô nương hãy chạy mau, đừng nói nữa.

Cô gái nhìn Tần Bảo một cái, chạy ra ngoài, leo lên con ngựa trắng chạy như ma đuổi.

Mắt miếng môi ngon, lão quái vật giận dữ trợn mắt nhìn Tần Bảo quát:

- Tiểu tử, ngươi phải chết rồi...

Tần Bảo ngạo mạn:

- Lão dâm tặc không làm gì được ta đâu. Trái lại, ta sẽ trừng trị tội dâm ô của lão một cách xứng đáng.

Lão quái nhân quát:

- Tiểu tử, ngươi biết hai anh em lão phu là ai không ?

- Dù hai lão là ai đi nữa thì ta cũng không để cho hai lão làm những điều xằng bậy.

Quái nhân hừ giọng mũi:

- Lão phu là Sư Đầu Nhất Thánh, ngươi đã nghe danh hiệu của lão phu rồi chứ.

Sư Đầu Nhất Thánh trở tay sang lão quái nhân kia:

- Còn kia là sư đệ của ta Sư Đầu Nhị Thánh. Người cả gan dám phá cuộc vui của anh em lão phu thì đừng hòng ra khỏi cánh rừng này.

Tần Bảo nghênh mặt:

- Không ra khỏi thì sao ?

Sư Đầu Nhất Thánh gầm lên:

- Lão phu sẽ giết ngươi...

Quái nhân lao tới cắt ngọn chưởng to lớn xù xì lên toan vỗ một đạo kinh.

Vèo...

Nhanh như ánh chớp, Tần Bảo đã bắn một đạo chỉ phong nhằm vào tâm huyết của Sư Đầu Nhất Thánh.

Sư Đầu Nhất Thánh hoảng hốt lạng người ra một trượng tránh đạo chỉ phong vừa chớp tới.

Sư Đầu Nhất Thánh trở mặt:

- Tiểu tử. Ngươi vừa xuất chiêu Trầm Mạch chỉ phái không ?

Tần Bảo gật đầu:

- Phải Trầm Mạch chỉ thì sao ?

Sư Đầu Nhất Thánh hỏi:

- Ngươi là ai ?

Tần Bảo đáp gọn:

- Ta là Tần Bảo

- Tần Bảo nào. Có phải ngươi là Tiểu sát tinh hay không ?

Tần Bảo gật đầu:

- Không sai. Chính ta là tiểu sát tinh Tần Bảo, con trai của Thần Châu Kỳ Hiệp đây. Lão đã biết ta rồi, chắc hẳn lão phải chết.

64. Chương 65: Ngộ Biến

Sư Đầu Nhất Thánh qua sang hướng Sư Đầu Nhị Thánh, trở Mộ Anh bảo:

- Nhị đệ hãy mau bắt ả kia thay vào ả con gái vừa bỏ chạy, lát nữa tiếp tục hưởng lạc, phần gã tiểu tử này lão huynh sẽ giết gã trừ hậu họa.

Sư Đầu Nhị Thánh gật đầu, sầm sầm bước tới gần Mộ Anh rồi dừng lại.

Lão nhìn nàng cười khằng khặc:

- Cô nương hãy đi theo lão phu vào trong kia, chúng ta cùng tận hưởng lạc thú thần tiên.

Một tiếng xoẹt khô khan, Mộ Anh rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Nàng thét:

- Lão dâm tặc dừng lại.

Trường kiếm trong tay Mộ Anh rung một cái.

Ánh kiếm vọt tới trước ngực Sư Đầu Nhị Thánh nhanh như tia chớp.

Sư Đầu Nhị Thánh kêu lên:

- Lợi hại !

Lão quái vật dịch sang trái ba thước tránh khỏi nhát kiếm của Mộ Anh.

Mộ Anh thét:

- Lão dâm tặc trốn đâu cho thoát.

Nàng xuất sáu chiêu liên hoàn quyết giết Sư Đầu Nhị Thánh cho bằng được.

Sau lần kiếm ảnh chớp tới Sư Đầu Nhị Thánh điểm vào sáu nơi tử huyệt trên ngực lão.

Giống như loài quỷ mị Sư Đầu Nhị Thánh chợt ẩn luôn trong ánh kiếm nháy mắt đã thoát khỏi sáu chiêu kiếm liên hoàn của Mộ Anh.

Mộ Anh thu trường kiếm đứng nhìn Sư Đầu Nhị Thánh sửng sốt.

Nàng không ngờ thân pháp của lão quái vật kì dị nhanh nhẹn đến thế.

Sư Đầu Nhị Thánh nhìn Mộ Anh, cất tiếng cười khằng khặc:

- Cô bé đừng hung dữ. Cô bé không thoát khỏi tay của lão phu đâu, hãy ngoan ngoãn theo ta vào trong kia hưởng lạc.

Lão nói:

- Cô bé hãy xem đây.

Soạt...soạt.

Hai tiếng động khô khan, lập tức Sư Đầu Nhị Thánh đã trần như nhộng.

Lão chìa tới:

- Nào, cô bé hãy xem đi.

Mộ Anh thét:

- Lão dâm tặc, ta giết ngươi...

Vừa thét Mộ Anh vừa hổ thẹn qua mặt đi nơi khác vì sự trần truồng của Sư Đầu Nhị Thánh.

Liền đó Mộ Anh kêu “hự” lên một tiếng đứng trơ như một pho tượng.

Thừa lúc Mộ Anh hổ thẹn quay mặt đi, Sư Đầu Nhị Thánh lướt tới điểm huyệt nàng.

Chừng Mộ Anh phát giác lão đã tới gần không còn cách nào tránh né kịp nữa nên đành thúc thủ.

Hơn nữa thân pháp của Sư Đầu Nhị Thánh nhanh không thể tưởng, chỉ lóá một cái đã tới điểm huyệt nàng rồi.

Trông thấy Mộ Anh bị Sư Đầu Nhị Thánh không chế, Tần Bảo vô cùng kinh hãi.

Chàng hét:

- Lão dâm tặc hãy buông Anh muội của ta a.

Tần Bảo toan phóng sang phía Mộ Anh cứu nguy nàng.

Nhưng một đạo kinh đã ào tới chặn ngang trước mặt khiến Tần Bảo phải thu hồi thân thủ.

Sư Đầu Nhất Thánh vừa xuất chiêu ngăn chàng lại.

Lão cười khà:

- Ngươi chạy đi đâu. Bây giờ lão phu giết ngươi trước, rồi sau đó sẽ hành lạc cô bé kia.

Tần Bảo giận căm gan, không nói nữa lời, vỗ một đạo kinh nặng ngàn cân vào ngực Sư Đầu Nhất Thánh.

Đạo kinh ào ào như gió lốc.

Sư Đầu Nhất Thánh hừ một tiếng bằng một giọng mũi nghe như tiếng còi ma.

Lão cất ngọn chưởng to lớn, lông lá xù xì lên nghênh đón đạo kinh của Tần Bảo.

Bốp !

Chưởng âm nổ khô khan, âm khí bắn đi vùn vụt.

Tần Bảo đứng yên tại chỗ thu hồi ngọn chưởng sắp xuất chiêu.

Thân hình như nhộng của Sư Đầu Nhất Thánh lắc lư mấy cái rồi đứng yên.

Lão quát:

- Công lực của ngươi không vừa, hãy xem chưởng lực của lão phu đoạt mạng ngươi đây !

Lão vỗ một chưởng nặng tựa chiếc búa thiên lôi nhắm tâm huyết Tần Bảo.

Tần Bảo cất ngọn hữu chưởng xuất tám thành nghênh tiếp bóng chưởng của Sư Đầu Nhất Thánh.

Một tiếng nổ chấn động trên đấu trường, bụi cát tung bay mù mịt.

Liền đó, một trận ác chiến diễn ra giữa lão quái vật và Tần Bảo.

Trải qua hai mươi hiệp song phương vẫn bất phân thắng bại. Công lực của Sư Đầu Nhất Thánh quả cao thâm tột bậc.

Trong lòng Tần Bảo khẩn trương cực độ vì không thắng nổi lão quái vật và Mộ Anh đang bị Sư Đầu Nhị Thánh không chế vô cùng nguy hiểm.

Chàng nghĩ nhanh:

- Vô công lão quái vật này không vừa, nếu ta không hạ độc thủ làm sao thắng nổi lão.

Chàng hét:

- Lão dâm tặc, hãy xem chiêu Vô Cực Thần Công của ta.

Tần Bảo vận tám thành xuất ngọn chưởng ra.

Một luồng khí thể hai màu, một đỏ, một xanh ào ào tới Sư Đầu Nhất Thánh.

Sư Đầu Nhất Thánh kinh hãi quát:

- Tiểu tử đừng tự phụ, hãy xem chiêu Di Lạc Thọ Phật của lão phu.

Ngọn chưởng to lớn của lão quái vật xòe ra, một bóng chưởng to lớn liền xuất hiện, đón lấy luồng khí thể hai màu một xanh, một đỏ của chiêu Vô Cực Thần Công vừa áp tới.

Một tiếng nổ long trời nổ đất, khắp cả đấu trường đều rung chuyển như địa chấn.

Nhiều cành cây cổ thụ gần đó gãy gập, đổ xuống ầm ầm, ngàn vạn chiếc lá tung bay.

Sư Đầu Nhất Thánh rú lên một tiếng như quỷ tru, thân hình bị hất ra phía sau bảy tám thước.

Lão gượng gạo đứng trở lại, sắc mặt xám ngắt, mồm phun một vòi máu.

Lão đã mang nội thương trầm trọng.

Tần Bảo hét:

- Nằm xuống !

Mồm hét, chàng vừa phóng tới vươn tay chỉ điểm vào ba nơi huyết đạo trên ngực Sư Đầu Nhất Thánh.

Hự...hự...

Sư Đầu Nhất Thánh kêu lên hai tiếng ngã lăn nằm trên đồng lá bất động, chỉ còn mở to đôi mắt đỏ ngầu khủng khiếp nhìn Tần Bảo.

Lão không thể nào tưởng nổi võ công của Tần Bảo cao thâm, siêu việt đến thế.

Tần Bảo bước tới gần Sư Đầu Nhất Thánh gần giọng:

- Bây giờ ta giết lão dâm tặc trước, rồi giết luôn lão quỷ kia cứu Anh muội.

Chàng giơ ngọn chưởng lên.

Sư Đầu Nhị Thánh kinh hoàng hét to:

- Tiểu tử dừng tay lại. Nếu ngươi giết vị đại huynh của lão phu, cô bé này phải chết.

Tần Bảo dừng ngọn chưởng lại, quay sang Sư Đầu Nhị Thánh cất giọng lạnh băng:

- Lão dâm tặc đã thấy rồi. Giờ lão giải quyết như thế nào hãy nói mau.

Sư Đầu Nhị Thánh hậm hực:

- Lão phu có cách giải quyết ổn thỏa.

- Lão giải quyết cách nào ?

- Một cuộc trao đổi công bằng.

- Trao đổi công bằng thế nào?

Trỏ tay vào Mộ Anh, Sư Đầu Nhị Thánh nói:

- Ngươi buông tha vị đại huynh của lão phu ra, ta sẽ trả tự do cho cô bé này.

Tần Bảo trợn mắt:

- Lão quỷ đừng hòng phỉnh gạt ta vô ích. Ta buông tha lão dâm tặc này, ngươi vẫn giữ Anh muội của ta. Ngươi là loài quái vật ta không tin ngươi được.

Sư Đầu Nhị Thánh trố mắt:

- Ngươi tính lẽ nào ?

Hướng mắt về phái Mộ Anh, Tần Bảo đồng dạng:

- Ngươi hãy buông tha Anh muội của ta trước, đứng ra phía ngoài một trượng, không được cử động, kể đó ta sẽ rời khỏi lão dâm tặc này một trượng, trao đổi một cách rất công bằng. Ngươi có ưng chịu không?

Sư Đầu Nhị Thánh cau cặp lông mày nửa đỏ nửa xanh ra chiều nghĩ ngợi chưa quyết.

Lão còn tiếc Mộ Anh. Một trang sắc nước hương trời đang nằm trong tay lão giờ lại sống đi.

Không nghe Sư Đầu Nhị Thánh đáp ứng, Tần Bảo nổi giận hét lớn:

- Ta giết lão dâm tặc này trước.

Ngọn chưởng chàng cất lên toan vỗ xuống đỉnh đầu Sư Đầu Nhất Thánh.

Sư Đầu Nhị Thánh hoảng hốt quát:

- Dừng tay !

Tần Bảo hạ ngọn chưởng xuống, quát mắt:

- Lão bằng lòng theo điều kiện đó phải không ?

Sư Đầu Nhị Thánh gật đầu:

- Được...

Sư Đầu Nhị Thánh buông Mộ Anh, bước ra phía ngoài cách xa nàng một trượng.

Lão nhìn Tần Bảo:

- Lão phu đã làm đúng theo lời cam kết, ngươi hãy buông tha vị đại huynh của ta.

Tần Bảo gật gật đầu:

- Tất nhiên là như vậy rồi.

Ánh mắt Tần Bảo dán chặt vào mặt Sư Đầu Nhị Thánh xem lão có gỡ thủ đoạn độc hiểm gì hay không để kịp thời ứng phó.

Không thấy dấu hiệu gì đáng nghi, Tần Bảo lui ra ngoài.

Vèo !

Sư Đầu Nhị Thánh lao thẳng sang phía Sư Đầu Nhất Thánh nhanh như chớp.

Lão vẩy tay giải tỏa huyết đạo cho Sư Đầu Nhất Thánh.

Sư Đầu Nhất Thánh kêu “hự” một tiếng, lão đảo đứng lên bởi lão vẫn còn mang nội thương vì chiêu Vô Cực Thần Công vừa rồi.

Tần Bảo nhanh chân bước tới Mộ Anh.

Chàng nhìn kĩ lại thấy Mộ Anh đã nhắm nghiền hai mắt lại. Nàng đã hôn mê.

65. Chương 66: Nhất Sinh Vạn Tử

Hiểu ngay Sư Đầu Nhị Thánh hạ độc từ trước khi phóng thích Mộ Anh, Tần Bảo nổi giận thét:

- Lão quỷ, ngươi vừa bày trò dê tiện đây? Ngươi ám toán Anh muội của ta phải không?

Sư Đầu Nhị Thánh nhét vội một viên linh đan vào miệng Sư Đầu Nhất Thánh.

Lão quay lại Tần Bảo cười khằng khặc:

- Ngốc tử! Ngươi chưa biết lão phu làm gì ư?

Tần Bảo trợn mắt:

- Ngươi làm gì?

Lão phu cho cô bé kia uống một viên Hóa Cốt Tán Thần Hoàn, chỉ trong vòng ba ngày xương cốt của ả sẽ rã ra tiêu tan, chết chẳng toàn thây.

Tần Bảo sửng sốt không ngờ Sư Đầu Nhị Thánh lại quỷ quyết ti tiện đến thế.

Chàng nhìn lại khuôn mặt ngọc của Mộ Anh đã đổi sang màu tái xanh, có chỗ tím bầm, triệu chứng đã chứng kịch độc rõ rệt.

Sư Đầu Nhị Thánh cười khà:

- Tiểu tử. Ngươi đã thấy rõ rồi chứ? Bây giờ dù bậc thần tiên cũng không cứu nổi cô bé đó, đừng chạy tìm thần đan, linh đan làm chi vô ích.

Tần Bảo vẫn còn nhìn gương mặt Mộ Anh sửng sốt chưa nói lời nào.

Sư Đầu Nhị Thánh lại cười khằng khặc:

- Ngươi đã sợ rồi. Ngươi sợ con bé đó chết. Lão phu có một giải pháp công bằng với ngươi.

Tần Bảo quát mắt:

- Giải pháp gì?

Sư Đầu Nhị Thánh đắc chí:

- Người hãy trao cô bé đó cho lão phu. Bọn ta sẽ dùng linh dược giải hóa cốt tẩn thần hoàn cho ả, hưởng lạc thú thần tiên trong ba ngày, rồi trao lại cho người, bằng như người ương ngạnh không chịu tuân theo lời ta, chắc chắn ả sẽ chết một cách thảm khốc.

Tần Bảo giận dữ hét:

- Hãy cầm cái mồm thối tha của loài dân tộc lại. Ta thề sẽ giết người trả lại mối hận này ...

Sư Đầu Nhị Thánh cười khà:

- Đó chỉ tại nơi người quá ngu xuẩn nên số mạng con bé đã hết rồi, đừng trách sao lão phu không nói.

Tần Bảo toan phóng tới xuất chiêu.

Sư Đầu Nhị Thánh ngó thấy, một tay kẹp lấy Sư Đầu Nhất Thánh bằng vào rừng sâu mất dạng.

Nhìn lại Mộ Anh hôn mê trầm trầm trong tay, Tần Bảo lo sợ bồi hồi.

Chàng bế nàng bước tới gốc cây cổ thụ, đặt nàng trên lớp lá khô.

Tần Bảo lẩm bẩm:

- Ta không có linh đan, biết phải làm thế nào...

Chợt nhớ lại Mộ Anh có hộp linh đan của Vu Sơn Ma Nữ trao cho chàng uống đêm rồi, Tần Bảo sờ vào lòng nàng lấy chiếc hộp ra.

Chàng trút lấy hai viên linh đan, nhét vào miệng Mộ Anh, điểm nơi huyệt linh toàn cho thuốc trôi qua, Mộ Anh vẫn nằm bất động, gương mặt từ tái chuyển sang tím bầm.

Tần Bảo lo sợ:

- Bệnh tình của Anh muội xem quả ...

[thiếu hai trang]

...tiếng gió thổi qua làm khua động cành lá chung quanh rì rào.

Sau một thời thần.

Sắc mặt của Mộ Anh có phần biến đổi từ màu tím bầm nhạt dần, chuyển sang màu xanh nhạt, triệu chứng cho thấy đã có hiệu quả.

Tần Bảo mừng thầm trong lòng, tiếp tục vận chân khí chân ngươn tống sang người Mộ Anh.

Đây là thời gian cực kỳ quan trọng trong lúc chữa thương.

Giờ phút này nếu hai lão quái vật Sư Đầu Nhị Thánh quay trở lại, hậu quả không sao đo lường được.

Gặp trường hợp đó, nếu chàng giữ nguyên tình trạng vận chân khí chân ngươn truyền sang Mộ Anh, hai lão Sư đầu Nhị Thánh tới ám kích bằng độc hoặc tấn kích bằng chưởng chỉ, sanh mạng của chàng luôn của nàng không thể bảo tồn.

Bằng ngược lại, trong khi bị hai lão Sư Đầu Nhị Thánh xuất chưởng tấn công, chàng thu hồi song chưởng để đối phó với hai lão, chân khí đang truyền vào cơ thể nàng bị gián đoạn, nàng sẽ chết liền tức khắc.

Vừa vận chân khí truyền sang cơ thể Mộ Anh, trong lòng Tần Bảo phập phồng không yên.

Hai mắt chàng đảo nhìn sang hai phía, vừa vận thính lực nghe ngóng động tĩnh.

Một điều khó xử vô cùng cho Tần Bảo là nếu quả thật hai lão Sư Đầu Nhị Thánh xuất hiện tấn kích chàng phải hành động như thế nào.

Chàng giữ nguyên tình trạng sẽ chết cả hai, hoặc là thu hồi song chưởng, đánh nhau với hai lão báo thù cho Mộ Anh.

Bầu không khí cực kì căng thẳng.

Thời khắc trôi qua nặng nề, thời gian như ngừng lại.

Nửa giờ sau.

Sắc mặt của Mộ Anh từ màu xanh nhạt dần dần đổi thành màu trắng xanh, rồi như đóa hoa anh đào.

Cuối cùng nàng buông tiếng thở phài, đôi mắt từ từ mở rộng ra.

Tần Bảo mừng rỡ:

- Anh muội tỉnh lại rồi.

Chàng thu hồi song chưởng lại.

Mộ Anh ngồi lên, mắt nhìn quanh hỏi Tần Bảo:

- Tần ca ca, hai lão dâm tặc đâu rồi?

Tần Bảo đáp:

- Hai lão quỷ Sư Đầu Nhị Thánh bỏ chạy vào trong rừng từ lâu rồi, lúc Anh muội còn bất tỉnh.

- Tần ca ca trao đổi buồng tha tên dâm tặc kia giải thoát cho muội phải không?

Tần Bảo gật đầu:

- Đúng vậy, huynh khổng chế lão quỷ Sư Đầu Nhất Thánh trao đổi với Anh muội.

Chợt nhìn trên thân ngọc không còn một mảnh vải che thân, Mộ Anh sững sốt:

- Tần ca ca, sao muội lại thế này?

Tần Bảo bối rối:

- Huynh vừa chữa bệnh cho Anh muội, bất buộc huynh phải làm như vậy, muội hãy tha thứ cho huynh.

Mộ Anh ngạc nhiên:

- Muội bệnh gì Tần ca ca phải làm thế này?

Tần Bảo nhăn nhó:

- Lúc trao đổi Anh muội và lão quỷ Sư Đầu Nhất Thánh, lão Sư Đầu Nhị Thánh cho muội uống viên Hóa Cốt Tán Thần Hoàn, khiến cho muội hôn mê, huynh cho muội uống một viên linh đan của Vu Sơn Ma Nữ, muội không tỉnh lại nên huynh phải truyền chân khí chân người cho muội.

Nàng hỏi:

- Tần ca ca, Hóa Cốt Tán Thần Hoàn như thế nào, nó là kịch độc phải không?

- Phải.

- Tần ca ca có biết kịch độc Hóa Cốt Tán Thần Hoàn tai hại thế nào không?

Tần Bảo đáp:

- Lão quỷ Sư Đầu Nhị Thánh cho biết người uống Hóa Cốt Tán Thần Hoàn chỉ trong vòng ba ngày xương cốt rã rời chết một cách thảm khốc.

Mộ Anh kinh hãi:

- Tần ca ca... Bây giờ phải làm thế nào, có linh đan nào chữa trị được không?

Không đáp lời Mộ Anh, Tần Bảo bảo nàng:

- Anh muội hãy thử vận chân khí xem tình trạng như thế nào rồi sẽ liệu toan.

Mộ Anh ngậm vận chân khí nghe các huyết đạo, không thể qui tụ chân khí được.

Nàng hốt hoảng:

- Hồng rồi.

Tần Bảo hồi hã:

- Anh muội nghe thế nào.

Mộ Anh nói như khóc:

- Chân khí của muội không còn qui tụ được nữa, chắc công lực đã bị phế thải rồi.

Giọt lệ trong đôi mắt nàng thánh thót chảy ra.

- Người có võ công bị phế thải xem như đã bỏ đi rồi.

Tần Bảo trợn mắt, nghiêng răng:

- Huynh sẽ giết hai lão quỷ Sư Đầu Nhị Thánh trả thù cho Anh muội.

Mộ Anh sụt sịt khóc:

- Tần ca ca, muội chết mất. Muội đã mất hết võ công đâu còn xứng đáng với ca ca nữa.

Tần Bảo trấn an:

- Anh muội đừng nói vậy. Dù muội có võ công hay võ công bị phế thải vẫn là vị hôn thê của huynh. Muội hãy an tâm, đừng lo nghĩ tới chuyện đó.

Với lấy bộ xiêm y. Tần Bảo trao cho Mộ Anh:

- Anh muội hãy mặc y phục vào mau đi, huynh sẽ đưa muội đi tìm thần y chữa trị Hóa Cốt Tán Thần Hoàn.

Mộ Anh tiếp lấy xiêm y mặc vào, gương mặt hoa hiện lên nét buồn thê thảm.

Nàng nói với một giọng buồn buồn:

- Tần ca ca...

Nàng nghẹn ngào, không nói được rồi bỗng khóc òa lên.

Tần Bảo ôm nàng vào lòng vỗ về:

- Anh muội đừng khóc nữa, mọi sự đã có huynh muội. Huynh sẽ chạy chữa kịch độc Hóa Cốt Tán Thần Hoàn cho muội, công lực muội sẽ hồi phục như xưa.

Mộ Anh nức nở trong lòng Tần Bảo:

- Tần ca ca, nếu chẳng may chữa trị không khỏi, muội có chết đi rồi...

Tần Bảo hốt hoảng la lớn:

- Anh muội không thể chết. Muội đừng quá bi quan. Huynh đi tìm thần y chữa trị cho muội ngay bây giờ.

Không đợi Mộ Anh nói thêm, Tần Bảo đứng phắt lên, bế lấy Mộ Anh đi ra ngoài.

Tần Bảo đặt Mộ Anh ngồi lên lưng con bạch mã, chàng ngồi phía sau cầm cương.

Chàng giật mạnh sợi dây cương một cái. Con bạch mã lồng lên, cất cương bốn vó phi nhanh...

66. Chương 67: Như Lửa Cháy Mây

Đã hai ngày một đêm trôi qua rồi, Tần Bảo đi khắp nơi, từ thị trấn này tới núi rừng khác vẫn chưa tìm được thần y nào chữa nổi chứng Hóa Cốt Tán Thần Hoàn cho Mộ Anh.

Trong lòng Tần Bảo dường như có một trận lửa thiêu đốt vì chỉ còn có nửa ngày nữa là Mộ Anh sẽ lìa bỏ cuộc đời.

Chàng giục ngựa chạy nhanh, nhưng không có một định hướng, vì chàng đã tới vị thần y Tiểu Tân Sanh nổi tiếng trong vùng Liêu Khâu vẫn không trị nổi chứng bệnh của nàng.

Còn các vị lương y danh tiếng khác chỉ chữa các chứng bệnh trầm kha, không chữa bệnh kịch độc.

Mộ Anh tuyệt vọng:

- Tần ca ca... Đừng đi tìm thần y chi nữa vô ích, muội thấy không còn vị nào chữa trị nổi chứng kịch độc Hóa Cốt Tán Thần Hoàn nữa rồi. Hay là ca ca hãy đưa muội tới một ngọn núi cao sơn vắng vẻ, chúng ta hãy chuyện trò với nhau trong giờ phút cuối cùng trước khi muội chết.

Tần Bảo hốt hoảng hét:

- Không...không...Anh muội đừng nói nhảm! Huynh nhất định phải cứu muội cho bằng được. Muội không thể chết, nếu muội chết huynh sẽ tự sát. Huynh không thể sống một mình trên cõi đời này được. Muội hãy hiểu cho huynh.

Giọng nói của Tần Bảo rất khảng khái, cương quyết không có một chút gì giả dối, xảo trá.

Những lời nói của Tần Bảo khiến cho Mộ Anh xúc động bồi hồi trước chân tình của chàng đối với nàng trong phút giây vạn tử nhất sinh này.

Nàng nghĩ thầm:

- Ta không ngờ tình nghĩa của chàng đối với ta cao thâm đến thế, được chàng thương yêu chăm sóc, dù ta có chết đi cũng mãn nguyện lắm rồi.

Mộ Anh thoáng nở nụ cười héo hắt. Nụ cười của một kẻ sắp vĩnh biệt ra đi.

Chỉ còn một thời gian nữa là nàng lìa bỏ cõi đời.

Nàng hiểu chàng nói thực lòng. Nàng chết đi chàng sẽ tự sát như lời chàng vừa nói.

Nhưng nàng hiểu rõ nàng không thể nào ngăn cản chàng được, nên im lặng không nói nữa.

Tần Bảo vẫn thúc ngựa chạy nhanh trên quan đạo không một định hướng.

Thỉnh thoảng chàng dừng ngựa lại, hỏi thăm người bản xứ để tìm thần y, nhưng khắp vùng không có một vị thần y nào chữa được chứng Hóa Cốt Tán Thần Hoàn của Mộ Anh.

Trong lòng Tần Bảo luôn luôn hốt hoảng nhưng không dám nói ra vì sợ Mộ Anh tuyệt vọng càng gây đau khổ cho nàng trong giờ phút cuối cùng.

Sự thực Tần Bảo không còn một chút hy vọng nào nữa, chỉ mong gặp cơ may thôi.

Mặt trời nghiêng nghiêng qua tàng cây cổ thụ bên đường.

Thời gian dường như đi nhanh như chớp, đang khi thần chết lại nhanh chóng tới với Mộ Anh.

Thần chết đã gần kề với nàng, Tần Bảo nghe buốt lạnh cả toàn thân.

Nửa giờ sau, người ngựa tới một cây cổ thụ ngàn năm ở bên đường, phía trong là cánh rừng già kỳ mật.

Chợt Tần Bảo trông thấy có một vị lão nhân ngồi dưới gốc cây cổ thụ.

Tần Bảo nhìn kỹ nhận ra vị lão nhân tóc bạc như sương, nhưng gương mặt hồng hào như một đứa bé.

Lão nhân mình vận trường bào, ngồi tĩnh tọa theo lối kiết đà, trên thân cây treo một tấm bảng màu xanh, viết mấy chữ đỏ nguệch ngoạc: Cõi tướng đoán bệnh như thần.

Tần Bảo vô cùng kinh dị nhủ thầm:

- Lão này trông có vẻ thật là kỳ quái. Cõi tướng lại đoán bệnh như thần là sao?

Trong lòng nghi hoặc, Tần Bảo liền dừng ngựa lại trước mặt vị lão nhân.

Chàng day lại khê thâm vào tai Mộ Anh:

- Anh muội hãy xem vị lão nhân ngồi dưới gốc cây cổ thụ kia tóc đã bạc như sương, nhưng gương mặt lão trẻ giống như một đứa bé trạc mười bốn, mười năm tuổi, lại còn treo tấm bảng trên thân cây viết sáu chữ coi tướng đoán bệnh như thần. Muội thấy có lạ hay không?

Mộ Anh nhìn lão nhân tóc bạc, lại nhìn sáu chữ viết trên thân cây cổ thụ. Nàng cười khúc khích:

- Tần ca ca, có lẽ lão nhân tóc bạc kia đã nổi cơn điên lên rồi, nên ngồi dưới gốc cây cổ thụ một mình lại viết mấy chữ kỳ quái, lâu nay muội chưa từng nghe thấy chuyện này. Chúng ta hãy đi thôi.

Tần Bảo lắc đầu:

- Anh muội không phải như vậy đâu, lão nhân kia không có điên đâu.

- Tần ca ca nghĩ thế nào?

- Huynh nhớ cổ nhân có câu: Dị lương tắc hữu kỳ tài, huynh trông qua diện mạo vị lão nhân tóc bạc này giống như một vị tiên ông, chúng ta không nên coi thường lão sẽ mang lấy cái tội bất kính đối với bậc kỳ nhân.

Mộ Anh hỏi:

- Tần ca ca định...

Tần Bảo gật đầu:

- Đúng vậy, huynh và Anh muội hãy xuống ngựa tới gốc cây cổ thụ, huynh sẽ bái kiến lão nhân kia hỏi một vài câu xem lão ứng đáp thế nào, sẽ biết ngay lão là nhân vật gì trông có vẻ quái lạ như thế.

Tần Bảo liền xuống ngựa, đỡ Mộ Anh cùng đi với chàng tới trước mặt lão nhân tóc bạc.

Hai mắt lão nhân tóc bạc nhắm lại, hình như lão đang tham thiền nhập định. Tần Bảo chấp tay trước ngực nói lớn:

- Tiểu bối xin được bái kiến lão tiên bối.

Lão nhân tóc bạc từ từ mở mắt ra. Ánh mắt sáng rực như hai ngọn đèn.

Lão nhìn Tần Bảo rồi nhìn Mộ Anh.

Tần Bảo cung kính:

- Tiểu bối xin mạo muội được hỏi: Cao danh của lão tiên bối là gì để tiểu bối được dễ dàng xưng hô.

Lão nhân cất tiếng trong ngần như một đứa bé:

- Lão phu là Bạch Phát Thần Đồng. Tiểu huynh đệ muốn coi tướng phải không?

Tần Bảo gật đầu:

- Tiểu bối xin lão tiên bối coi cho một quẻ đoán về quá khứ vị lai.

Bạch Phát Thần Đồng gật gù:

- Lão phu xem quẻ có định giá, tiểu huynh đệ có ứng chịu hay không?

- Tiểu bối bằng lòng đáp ứng, chẳng hay một quẻ là bao nhiêu, xin lão tiên bối cho tiểu bối biết!

Bằng ánh mắt sáng rực như tia chớp, Bạch Phát Thần Đồng hết nhìn Tần Bảo lại nhìn tới Mộ Anh.

Lão nói:

- Lão phu sẽ coi quẻ đầu tiên cho tiểu huynh đệ. Quẻ này không nhận tiền công lao, sau đó lão phu sẽ coi cho vị tiểu thư.

Tần Bảo nghiêm chỉnh:

- Đa tạ lão tiên bối, xin lão tiên bối xem giúp cho tiểu bối một quẻ.

Nhìn gương mặt ngọc của Tần Bảo khá lâu, Bạch Phát Thần Đồng gật đầu.

Lão đoán quẻ:

- Quẻ Ma Y Tượng Pháp ứng nghiệm cho thấy: Tiểu huynh đệ là một bậc kỳ tài trên chốn võ lâm đương thời, chân mạng sau này sẽ là đệ nhất võ lâm chi vương, nhưng lương quyền của tiểu huynh đệ quá cao, phạm vào cung ly tử, lệnh đại nhân đã chết cách đây hơn một năm.

Bạch Phát Thần Đồng ngừng lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ thấy quẻ Ma Y Tượng Pháp ứng như vậy có đúng không?

Tần Bảo gật đầu:

- Lão tiên bối đoán quẻ không sai. Phụ thân của tiểu bối đã chết cách đây hơn một năm.

Nhìn vào gương mặt ngọc của Tần Bảo trong giây phút, Bạch Phát Thần Đồng tiếp:

- Quẻ Ma Y Tượng Pháp linh ứng cho biết người mẹ của tiểu huynh đệ hiện nay đang thất lạc phương trời, tiểu huynh đệ đang đi tìm mẹ.

Lão hỏi:

- Quẻ này tiểu huynh đệ thấy có đúng không?

Tần Bảo giật mình:

- Lão tiên bối đoán quẻ như thần, quả thật tiểu bối đang trên đường đi tìm mẫu thân đã bị thất lạc, đến nay vẫn chưa tìm ra tung tích. Xin lão tiên bối xem tiếp cho tiểu bối có hiểm họa gì không?

Hai ánh mắt lão sáng rực nhìn trên gương mặt Tần Bảo một lúc, Bạch Phát Thần Đồng lên quẻ:

- Trong đôi mắt của tiểu huynh đệ hiện lên sát khí đằng đằng. Quẻ Ma Y Tượng Pháp ứng nghiệm cho thấy: Hiện nay tiểu huynh đệ có hai mối huyết thù phải trả, một là phụ tử chi cừu, hai là thân nhân bị kẻ thù sát hại cách đây chừng nửa năm. Tiểu huynh đệ thấy có đúng không?

Tần Bảo khiếp thảm vì tài bói toán linh nghiệm của lão nhân Bạch Phát Thần Đồng.

Chàng gật đầu:

- Lão tiên bối ứng quẻ không sai, đúng vậy, tiểu bối hiện có hai mối huyết thù phải trả.

Bạch Phát Thần Đồng tiếp:

- Gò má bên trái của tiểu huynh đệ có một cái ấn song, tiểu huynh đệ có số đào hoa, có nhiều mỹ nhân theo đuổi. Hiện đã có một hồng nhan tri kỷ và hai ý mỹ nhân đang vương vít bên mình, đúng không?

Tần Bảo giật mình kinh hãi không đáp được lời vì sự có mặt của Mộ Anh.

Chàng càng khiếp thảm về tài đoán số của Bạch Phát Thần Đồng không sai một mảy may.

Mộ Anh tròn đôi mắt nhìn Tần Bảo chăm chăm. Gương mặt nàng thoáng nét buồn.

Bạch Phát Thần Đồng lại thêm:

- Trên vầng trán tiểu huynh đệ xuất hiện một áng mây mờ, quẻ Ma Y Tượng Pháp ứng cho thấy chẳng bao lâu nữa tiểu huynh đệ sẽ chết trong tay một ả mỹ nhân, vì đao kiếm hoặc kịch độc. Tiểu huynh đệ hãy coi chừng phải hết sức đề phòng khi gặp mỹ nhân.

Tần Bảo biến sắc, Mộ Anh cũng biến sắc. Cả hai đưa mắt nhìn nhau một cái.

67. Chương 68: Thần Y Trại Biển Thước

Bạch Phát Thần Đồng thấy bàn tay trắng nõn sang Tần Bảo trình trọng:

- Quê Ma Y tướng pháp ứng nghiệm cho tiểu huynh đệ là như vậy. Lão phu thấy cũng cần nhắc lại với tiểu huynh đệ thêm một lần nữa: Kể từ phút giây này tiểu huynh đệ hãy cẩn mật đề phòng đối với các trang tuyệt thế mỹ nhân, bằng không chắc chắn tiểu huynh đệ không khỏi mang lấy đại họa vào thân.

Lão nhìn Mộ Anh:

- Bây giờ lão phu coi tiếp cho vị tiểu thư này.

Tần Bảo định thần trở lại vì vừa xúc động quá mạnh khi Bạch Phát Thần Đồng tiết lộ thiên cơ với chàng.

Chàng nhìn Bạch Phát Thần Đồng:

- Xinh lão tiền bối xem một quẻ cho vị hiền muội của tiểu bối coi thế nào.

Bạch Phát Thần Đồng ra điều kiện:

- Vừa rồi lão phu xem Ma Y tướng pháp cho tiểu huynh đệ không nhận tiền, để tiểu huynh đệ coi có đúng hay không. Bây giờ lão phu xem cho tiểu thư, phải đặt tiền quẻ mới ứng nghiệm được. Vậy tiểu thư hãy đặt tiền quẻ cho lão phu.

Tần Bảo hỏi:

- Thưa lão tiền bối, xem một quẻ cho vị hiền muội của tiểu bối hết bao nhiêu?

Bạch Phát Thần Đồng khẳng định:

- Lão phu xem một quẻ cho tiểu thư trị giá một ngàn lạng vàng ròng, hoặc một hạt minh châu to bằng mắt rồng, không thể thiếu một lạng nào được.

Lão phân bua:

- Đối với tiểu thư, xem ra là ái nữ của một bậc kỳ nhân nào đó lão phu mới tính giá rẻ, bằng nếu là ái nữ của một đại phú gia hay bậc vương tôn, công tử phải trả đúng năm hạt minh châu không thiếu một hạt nào. Tiểu huynh đệ có khứng chịu hay không?

Tần Bảo gật mạnh đầu:

- Tiểu bối xin bái nhận. Lão tiền bối hãy xem một quẻ cho vị hiền muội của tiểu bối.

Tần Bảo trở ra ngoài con bạch mã mở túi lấy viên ngọc minh châu to bằng mắt rồng trở vào.

Chàng cung kính hai tay cầm hạt minh châu trao cho Bạch Phát Thần Đồng:

- Xin lão tiền bối nhận lễ.

Bạch Phát Thần Đồng tiếp lấy hạt minh châu đưa mắt nhìn qua một cái, rồi bỏ vào cái túi da bên cạnh.

Lão nói:

- Bây giờ lão phu xem cho vị tiểu thư một quẻ. Tiểu thư hãy nhìn ngay mặt lão phu.

Mộ Anh vâng dạ nhìn thẳng vào mặt Bạch Phát Thần Đồng, trong lòng vô cùng hồi hộp.

Nàng đã hiểu rõ Bạch Phát Thần Đồng là một vị tướng số kỳ tài chứ không phải như nàng đã lầm tưởng.

Bạch Phát Thần Đồng nhìn vào gương mặt hoa của Mộ Anh một lúc khá lâu.

Bỗng lão kêu lên:

- Hồng rồi! Hồng rồi!

Tần Bảo kinh hãi:

- Lão tiền bối, quả ứng cho vị hiền muội của tiểu bối như thế nào?

Bạch Phát Thần Đồng thở mạnh:

- Lão phu không coi tướng, quả cho tiểu thư, lão phu chỉ nhìn tướng mạo đoán bệnh căn.

Tần Bảo hấp tấp:

- Thừa lão tiền bối, chứng bệnh của hiền muội của tiểu bối như thế nào?

Gương mặt hồng hào của Bạch Phát Thần Đồng hiện lên nét lo âu:

- Tiểu thư đã trúng nhằm kịch độc Hoá Cốt Tán Thần Hoàn cách đây gần ba ngày rồi, chỉ còn nửa ngày độc chất phát tác xương cốt của tiểu thư sẽ rã rời, thân xác sẽ hoá thành một khối huyết nhục mà chết.

Dù đã biết rõ căn bệnh của mình nhưng Mộ Anh vẫn phải kinh hoàng. Thân hình run rẩy, bởi Bạch Phát Thần Đồng đoán không hề sai.

Tần Bảo sửng sốt cả người, không ngờ Bạch Phát Thần Đồng lại hiểu rõ chứng bệnh của Mộ Anh như vậy.

Giọng chàng hơi run:

- Lão tiền bối, chẳng hiểu có vị thần y nào chữa được chứng kịch độc Hoá Cốt Tán Thần Hoàn cho vị hiền muội của tiểu bối hay không?

Bạch Phát Thần Đồng khẽ gật đầu:

- Tất nhiên là phải có rồi. Có thần y trị được chứng Hoá Cốt Tán Thần Hoàn của tiểu thư, nhưng trên giang hồ này duy nhất chỉ có một mình lão mà thôi, ngoài lão ra chẳng còn một vị thần y nào trị được chứng bệnh này nữa.

Tần Bảo hỏi hã:

- Lão tiền bối! Vị thần y đó danh hiệu là gì, ở địa phương nào xin lão tiền bối chỉ giáo cho?

Bạch Phát Thần Đồng nghiêm chỉnh:

- Dĩ nhiên lão phu phải nói cho tiểu huynh đệ biết rồi. Tiểu huynh đệ muốn biết tên và chỗ ở của vị thần y đó phải trao cho lão phu một hạt minh châu nữa theo đúng giá cả của lão phu đã hành nghề từ trước đến nay.

Lão phân bua:

- Một hạt minh châu là đối với tiểu huynh đệ và tiểu thư, nếu vị nào khác phải trao cho lão phu năm hạt minh châu theo thường lệ.

Tần Bảo mừng thầm:

- Được, tiểu bối sẽ trao cho lão tiền bối thêm hai hạt minh châu, gọi là tấm lòng thành kính của tiểu bối đối với lão tiền bối.

Tần Bảo lấy hai hạt minh châu cung kính trao cho Bạch Phát Thần Đồng.

Cầm lấy hai hạt minh châu, ánh mắt Bạch Phát Thần Đồng chớp chớp hình như xúc động.

Lão nhìn Tần Bảo:

- Tiểu huynh đệ thật là hào phóng, độ lượng, từ trước đến nay lão phu chưa từng gặp một vị khách nào rộng rãi hào hoa như tiểu huynh đệ.

Bạch Phát Thần Đồng nghiêm sắc mặt:

- Vị thần y kia là Thần Y Trại Biển Thước, có tên là Ngô Mục Sanh. Lão ở trong chiếc cổ tháp trên một ngọn núi cao, phía trước có một cái thác nước che khuất, đứng bên ngoài không trông thấy được, phải là một cao thủ khinh công cao cường mới vượt qua nổi cái thác này. Khi vượt qua khỏi màn nước phải chui qua một hang động sâu chừng vài dặm, bên ngoài một vùng đất rộng bao la, có con đường đi vào, gặp hai

tấm bảng đề chữ lớn Cấm địa và Tử môn thần nơi đây có hai vị đồ đệ của lão trấn giữ, ngăn chặn không cho người vào.

Tần Bảo ngạc nhiên:

- Lão tiền bối, tại sao lão thần y Trại Biển Thước lại cho đồ đệ ngăn chặn không cho khách vào như vậy?
- Tại vì cách đây hơn nửa năm bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo tới hăm dọa sẽ san bằng ngôi cổ tháp này nếu lão thần y Trại Biển Thước không chịu quy thuận Đoạn Hồn giáo, nên lão sai hai tên cao đồ đứng trấn hai cửa đó, đề phòng bọn chúng đột nhập.

Bạch Phát Thần Đồng trở tay sang con đường bên trái:

- Bây giờ tiểu huynh đệ và tiểu thư hãy đi theo con đường đó, cứ thẳng một đường quẹo sang ngã khác, cách đây chừng năm mươi dặm sẽ trông thấy ngọn núi có thác nước. Tiểu huynh đệ hãy lên núi rồi vượt qua làn nước.
- Lão tiền bối, làn nước đó gần xa như thế nào?

Bạch Phát Thần Đồng lắc đầu:

- Điều này lão phu không được biết, từ trước tới nay lão phu cũng chưa từng qua làn nước một lần nào.

Tần Bảo chấp tay:

- Tiểu bối xin đa tạ lão tiền bối, tiểu bối xin cáo biệt.

Chàng toan bế Mộ Anh lên ra ngoài đường. Bạch Phát Thần Đồng gọi giật:

- Khoan đã.

Tần Bảo liền dừng lại:

- Lão tiền bối còn có điều gì chỉ giáo thêm cho tiểu bối nữa không?

Bạch Phát Thần Đồng nói:

- Lão phu thấy cũng cần nói trước cho tiểu huynh đệ biết: Thần y Trại Biển Thước đã ngưng tiếp khách từ hơn sáu tháng qua, lão phu ngồi đây không thấy một ai lai vãng tới ngọn núi đó nữa. Chưa hiểu tiểu huynh đệ vào ngôi cổ tháp có khẩn cầu lão trị được cho vị tiểu thư này hay không? Thực lòng lão phu rất ái ngại cho tiểu huynh đệ, chỉ sợ lên đó không xong rồi phải xuống núi.

Tần Bảo cương quyết:

- Đa tạ lão tiền bối, tiểu bối nhất định lên núi vượt qua cái thác đó, cầu khẩn Thần y Trại Biển Thước cho bằng được, cứu mạng vị hiền muội của tiểu bối.

Chàng chấp tay:

- Tiểu bối xin cáo biệt lão tiền bối.

Tần Bảo bế lấy Mộ Anh quay trở ra ngoài đặt vào ngồi trên lưng ngựa. Chàng lên ngồi ở phía sau, rẽ con đường sang trái, thúc con ngựa phi nhanh.

Nhìn theo bóng người ngựa của Tần Bảo đã xa, Bạch Phát Thần Đồng thở dài:

- Gã tiểu tử này thật là lễ độ, không hiểu lão quái vật Thần y Trại Biển Thước có chịu cứu vị tiểu thư kia hay không? Nếu lão từ chối quả là số mạng...

68. Chương 69: Thác Nước Kinh Hồn

Thời gian đã quá khẩn bách. Tần Bảo thúc ngựa chạy nhanh như gió cuốn.

Mặt trời đã xế bóng qua tàng cây, sắp trở về chiều, chỉ còn một vài giờ nữa chừng Hoá Cốt Tán Thần phát tác trong người Mộ Anh.

Người ngựa của Tần Bảo, Mộ Anh đi tới khi nắng vàng vừa tắt đã trông thấy một ngọn núi ở trước mặt.

Tần Bảo vui mừng phi ngựa chạy nhanh tới ngọn núi, nháy mắt đã đến nơi.

Tần Bảo, Mộ Anh đưa mắt nhìn lên ngọn núi. Đúng như lời Bạch Phát Thần Đồng nói, trên lưng chừng núi một vùng trắng xoá che khuất phía sau.

Tần Bảo hoan hỉ:

- Anh muối, đúng rồi. Lão thần y Trại Biển Thước đang ở phía sau làn nước đó.

Chàng trở tay lên vùng nước trắng xoá, Mộ Anh bắn khoả:

- Tần ca ca, vùng nước che khuất không thấy cái hang động như lão Bạch Phát Thần Đồng nói, làm thế nào phóng sang bên kia được.

Nhìn vùng nước một lúc, Tần Bảo thấy băng khuâng trong lòng không ít.

Chàng bảo nàng:

- Bây giờ hãy bỏ ngựa lại đây, huynh sẽ đưa Anh muối lên núi, tới đó sẽ xem cái thác nước thế nào, huynh sẽ tìm cách đưa muối sang bên kia.

Tần Bảo xuống lưng ngựa kẻ lưng công Mộ Anh lên, phi thân lên từng gộp đá, hướng thẳng lên vùng nước trắng xoá đổ ào ào.

Chẳng bao lâu Tần Bảo đã công Mộ Anh lên tới nơi. Chàng vọt lên đứng trên mỏm đá cao đưa mắt nhìn làn nước phía trên chảy ầm ầm xuống bất tuyệt.

Bây giờ Tần Bảo mới nhận rõ phía trên là một bình đài bằng phẳng chiều dài có tới ba trăm trượng, nước từ trên cao đổ xuống một dòng như cái suối lớn, chảy ào ào qua một hang đá to sâu thăm thẳm, không biết về đâu, có lẽ ăn thông qua một dòng sông nào đó.

Chiều ngang của màn nước không thể nào đoán được bao nhiêu trượng, chỉ thấy một vùng trắng xoá che kín chẳng hiểu phía sau có những gì.

Quả nơi đây là một tuyệt lộ. Thần y Trại Biển Thước chọn nơi vô cùng hiểm trở.

Nhìn thác nước phía trên cao đổ xuống bất tuyệt, Tần Bảo bắn khoả chưa biết phải sử dụng cách gì để vượt qua.

Mộ Anh lắc đầu:

- Tần ca ca, muối thấy chẳng còn hi vọng gì nữa. Cái thác nước đổ ầm ầm như thế kia dù khinh công siêu việt tới đâu cũng không thể nào nhảy qua được. Chúng ta hãy trở xuống núi, ca ca hãy đi tìm một nơi nào thanh tịnh vắng vẻ, muối chết rồi ca ca hãy mai táng...

Tần Bảo la lớn:

- Anh muối đừng tuyệt vọng, muối chết huynh còn sống được hay sao.. Muội hãy nhẫn nại chờ huynh nghĩ cách vượt qua bên kia vào gặp thần y Trại Biển Thước giải độc cho muội. Huynh thề nếu không qua được ngọn thác này sẽ không bao giờ trở xuống núi. Muội hãy nghe lời huynh.

Mộ Anh xúc động:

- Tần ca ca ...

Tần Bảo cắt ngang:

- Huynh đã quyết định rồi, chẳng hiểu Anh muối có khứng chịu hay không ?

Mộ Anh gắng gượng:

- Tần ca ca quyết định như thế nào hãy nói cho muội nghe.

Tần Bảo táo bạo:

- Bây giờ huynh công muội nhảy ngang qua thác này nếu lỡ chẳng may không vượt qua khỏi, đôi ta cũng chết dưới dòng nước, muội bằng lòng không ?

Mộ Anh xúc động đến rơi lệ trước sự chung tình quả cảm của hôn phu.

Nàng gật đầu:

- Muội bằng lòng, chẳng thà cả hai chúng ta cùng chết còn hơn phải tử biệt sinh ly.

Tần Bảo xúc Mộ Anh lên lưng.

Chàng bước tới gần dòng thác nước nói:

- Muội hãy ôm lấy huynh cho chặt, đừng sợ hãi gì cả, con người sinh ra trên cõi đời đều có số mạng, sống chết do trời. Huynh và muội hãy đánh cuộc với số mạng phen này.

Hai tay ôm cứng lấy Tần Bảo, Mộ Anh nói lớn:

- Muội sẵn sàng rồi. Tần ca ca nhảy đi.

Vận dụng mười hai thành công lực, Tần Bảo thi triển kinh pháp Thần Long Thăng Thiên cất bổng lên cao, bay vút qua vùng nước trắng xoá.

Mộ Anh kêu thảm:

- Chết mất !

Nàng nhắm nghiền hai mắt lại không dám nhìn cái chết sắp xảy ra cho chàng và nàng.

Tần Bảo đặt chân xuống mặt đất, buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm, tưởng chừng như trút gánh nặng vạn cân trên.

Nhìn kỹ lại chàng đã đứng trong một cái hang động rất lớn, cao chừng bảy tám trượng đúng như lời nói của lão nhân tướng số Bạch Phát Thần Đồng.

Cho đến bây giờ Mộ Anh mới dám mở bừng hai mắt ra, đưa mắt nhìn qua một cái.

Nàng vui mừng reo lên:

- Tần ca ca, muội tưởng chúng ta chết rồi.

Tần Bảo thở nhẹ:

- Thật là khùng khiếp, huynh cũng tưởng chúng ta rơi xuống dòng thác rồi, nào ngờ còn sống đây, có lẽ mệnh trời chưa nỡ dứt chúng ta.

Tần Bảo đặt Mộ Anh đứng trở xuống đất. Hai người vẫn còn hồi hộp, bàng hoàng tưởng chừng như qua cơn ác mộng hãi hùng.

Phút giây định thần trở lại. Tần Bảo đưa mắt nhìn vào phía trong hang động.

Phía trong bóng tối mập mờ chỉ đủ cho những người có công lực nhìn thấy.

Tần Bảo quay sang Mộ Anh:

- Anh muội, chúng ta hãy vào trong cái hang động này xem thế nào.

Hai người bước vào hang động ánh sáng lơ mờ, khí lạnh từ hai bên vách đá tiết ra buốt tận xương tủy khiến cho Mộ Anh phải rùng mình.

Đi khoảng chừng vài dặm, trước mắt Tần Bảo và Mộ Anh một vùng ánh sáng buổi hoàng hôn hiện ra. Tần Bảo hoan hỉ:

- Anh muội, mau lên.

Chàng dắt tay Mộ Anh chạy ra ngoài hang động. Phía trên không một vùng trời xanh biếc rộng bao la, chung quanh núi non chồm chở, chập chùng.

Phía dưới một khoảng đất rộng, ước khoảng mấy trăm mẫu, cỏ hoa lá xanh tươi.

Cách xa xa ngay trước mặt một cái tháp năm tầng màu xám đứng giữa trời. Tàn Bảo trở tay sang tháp:

- Anh muội hãy nhìn kia, một cái tháp đúng như lời Bạch Phát Thần Đồng đã nói.

Nhìn cái cổ tháp năm tầng, Mộ Anh vui mừng reo lên:

-Ồ cái tháp, muội đã có hi vọng rồi. Tàn ca ca, chúng ta hãy chạy tới đó mau.

Tàn Bảo dắt tay Mộ Anh chạy tới cái cổ tháp.

Cổ tháp cách xa khoảng chừng hai dặm có con đường sỏi đá dẫn tới.

Hai bên đường đầy hoa dị thảo thoảng mùi hương ngây ngất, một hàng tùng bách xanh rì đẹp như cảnh thần tiên hay địa đàng nào vậy.

Cảnh sắc hữu tình nhưng Tàn Bảo và Mộ Anh đang có chuyện khẩn cấp đâu còn lòng dạ nào thưởng thức ngoạn cảnh thiên nhiên tạo hoá vẽ vời.

Tàn Bảo và Mộ Anh đi khoảng một dặm trông thấy phía trước có một cửa cổng xây toàn bằng gạch xám to tướng. Phía trên cổng treo một tấm bảng lớn viết to đỏ như màu huyết: Cấm địa

Tàn Bảo cùng Mộ Anh dừng lại đưa mắt nhìn tấm bảng.

Mộ Anh lo âu:

- Tàn ca ca, lão Bạch Phát Thần Đồng nói không sai, lão thần y Trại Biển Thước không tiếp khách nữa nên mới treo tấm bảng kia ngăn chặn không cho người vào. Bây giờ chúng ta phải làm thế nào vào toà cổ tháp ?

Tàn Bảo mạnh dạn:

- Mộ Anh đừng lo nghĩ, chúng ta cứ tiến tới cánh cổng đó gặp gã đồ đệ của lão Thần y Trại Biển Thước.

Hai người đi chậm chậm bước tới cửa cổng cấm địa, hai người dừng lại quan sát.

Mộ Anh nói:

- Sao không thấy tên đệ tử của lão thần y Trại Biển Thước đứng gác ?

Tàn Bảo nhìn quanh:

- Lạ thật, chẳng lẽ lão Bạch Phát Thần Đồng nói sai về chuyện này.

Mộ Anh lo ngại:

- Tàn ca ca, không có tên đệ tử của lão Thần y Trại Biển Thước chúng ta phải làm sao vào cổ tháp ?

Tàn Bảo hăm hở:

- Chúng ta cứ tiến vào.

Hai người bước tới cánh cửa cổng cấm địa. Thành linh có tiếng quát:

- Dừng lại.

Tiếng quát như sấm nổ làm cho Tàn Bảo và Mộ Anh giật mình dừng lại tức khắc.

Từ phía sau cột đá to tướng, một quái nhân băng ra ngoài chắn ngay con đường vào cổ tháp.

Nhìn kỹ lại đó là quái nhân thân hình to lớn mặt đen như trung táo, mình vận y phục màu tro, cặp mắt lộ hung tính chiếu thẳng.

Tàn Bảo vòng tay:

- Thưa tiền bối. Tiểu bối mạo muội xin được hỏi cao danh tiền bối là gì ?

Quái nhân cất tiếng như chuông rền:

- Ta là Mãnh Thần, trấn giữ vũng đất cấm địa này, không cho bất cứ ai qua đây cả.

Tần Bảo nói:

- Tiền bối.

Mãnh thần cướp lời:

- Đừng lải nhải, ta hỏi ngươi tới ngôi cổ tháp này định làm gì ?

- Tiểu bối xin được vào trong cổ tháp bái kiến thần y Trại Biển Thước đại tiền bối.

- Ngươi muốn gặp sư phụ ta có chuyện gì ?

Trở tay sang Mộ Anh, Tần Bảo cất giọng nhẹ nhàng:

- Tiểu bối muốn gặp lão Thần y Trại Biển Thước khẩn cầu lão đại tiền bối chữa trị cho vị hiền muội.

Mãnh thần trợn mắt:

- Sư phụ của ta không tiếp khách đã hơn nửa năm rồi, ngươi không khẩn cầu được đâu.

Tần Bảo năn nỉ:

- Hiền muội của tiểu bối trúng nhảm cực độc, chỉ còn vài giờ nữa là sẽ chết, xin tiền bối lượng tình cho tiểu bối được vào trong gặp thần y.

Mãnh thần quát:

- Lui ngay !

69. Chương 70: Tử Thần Môn

Tần Bảo vẫn khẩn khoản:

- Xin tiền bối rủ lòng thương cho tiểu bối được vào trong, trọn đời tiểu bối xin ghi tạc công đức của tiền bối.

Mãnh thần quát:

- Cút đi ngay, chậm trễ sẽ mất mạng, ta không muốn nghe ngươi nói một lời nào cả.

Mãnh thần quát to hơn:

- Ngươi phải chết!

Lão quái nhân chop cây thiết trượng nặng ngót một trăm cân vung lên.

Trận gió ù ù lốc tới phía trước, lão thị uy dọa Tần Bảo chưa xuất chiêu.

Mộ Anh kinh hãi:

- Không xong rồi! Tần ca ca, chúng ta hãy trở xuống núi cho mau, lão này quá hung dữ.

Tần Bảo khễ thâm vào tai Mộ Anh:

- Hiện nay bệnh tình của Anh muội rất nguy ngập, chỉ còn vài giờ nữa kịch độc Hóa Cốt Tán Thần phát tác, huynh nhất định không bao giờ xuống núi khi chưa gặp Thần y Trại Biển Thước. Muội hãy lùi ra xa, huynh sẽ có cách đối phó với lão quái vật này, lão không làm gì nổi huynh đâu.

Chàng đẩy Mộ Anh trở về cách ba trượng vì sợ nàng bị thương trong lúc giao tranh.

Tần Bảo bước tới ba bộ, nhìn thẳng vào mặt Mãnh thần lạnh như băng:

- Từ này tiểu bối đã hết lời cầu khẩn tiên bối xin được vào cổ tháp bái kiến Thần y Trại Biển Thước, đó là lễ của kẻ hậu sinh đối với bậc cao niên, nhưng tiên bối chẳng có một chút từ tâm, cứu mạng người sắp chết, bắt buộc tiểu bối phải bắt kính qua vùng cấm địa này.

Mãnh thần động cây thiết trượng:

- Bắt kính rồi làm sao?

Tần Bảo khảng khái:

- Tiểu bối nhất quyết vượt qua cấm địa này vào trong ngôi cổ tháp bái kiến Thần y Trại Biển Thước đại tiên bối. Cây thiết trượng của tiên bối không ngăn cản nổi tiểu bối đâu.

Mãnh thần giận dữ:

- Người dám to gan bước tới một bước ta sẽ cho người tan xác tại chỗ này.

Tần Bảo thản nhiên:

- Được, tiểu bối sẽ bước tới xem tiên bối làm gì được tiểu bối cho biết.

Tần Bảo từ từ bước tới cổng.

Mãnh thần quát to:

- Người chết rồi.

Mồm quát, Mãnh thần vừa vung cây thiết trượng nặng ngót trăm cân xuất chiêu.

Kình phong liên gió ào ào. Bóng trượng giáng ngay đỉnh đầu Tần Bảo.

Tần Bảo lui lại một bộ tránh ngay cây thiết trượng nặng nề của Mãnh thần.

Bộp.

Một vùng đất cát bắn lên tung tóe. Một cái hố nhỏ hiện ra ngay trước mặt Tần Bảo.

Hụt chiêu đầu, Mãnh thần nổi cơn hung tợn xuất luôn hai chiêu bề thế mãnh liệt hơn trước.

Tần Bảo sử dụng thân pháp Hành Vân Lưu Thủy như nước chảy mây trôi, nháy mắt tránh khỏi cây thiết trượng của Mãnh thần một cách ung dung nhẹ nhàng.

Mãnh thần càng thêm hung dữ, mắt tóe hung quang, xuất luôn mười chiêu liên hoàn.

Bóng trượng mịt mù, kình phong vụt vụt tới vị trí Tần Bảo đang đứng.

Trông thấy Mãnh thần quyết tâm giết chàng, lần này Tần Bảo không tháo lui nữa. Chợt cái chàng phóng mình vào, bóng trắng ẩn hiện như chiếc bóng u linh từ từ tiến gần Mãnh thần chờ cơ hội hạ lão.

Khi còn cách Mãnh thần chừng một trượng, Tần Bảo vươn tay bắn hai đạo chỉ vào hai huyệt đạo trên ngực lão.

Mãnh Thần vừa xuất chiêu thứ mười bỗng kêu “hự” một tiếng, cây thiết trượng rơi ngay xuống đất.

Mãnh Thần đứng trơ ra như một pho tượng, trợn cặp mắt vừa hãi hùng, vừa phẫn nộ nhìn Tần Bảo.

Lão vừa bị Tần Bảo xuất chiêu Trầm Mạch chỉ điểm vào hai nơi huyệt đạo trên ngực

Chiêu Trầm Mạch chỉ thuộc loại vô hình nên lão không trông thấy đành phải thúc thủ.

Tần Bảo nhìn Mãnh thần cười khinh:

- Chỉ vì chuyện quá khẩn cấp, tiểu bối muốn cứu mạng vị hiền muội nên cam đành đắc tội với tiên bối, xin tiên bối niệm tình thứ lỗi cho.

Mãnh Thần cảm giận đến sôi máu trái tim, nhưng huyệt đạo đã bị điểm bể luôn cả khẩu huyệt, chỉ còn cách trợn mắt suýt rách cả khóe nhìn Tần Bảo. Tần Bảo quay lại vẫy tay về phía Mộ Anh:

- Anh muội mau lên.

Mộ Anh vui mừng chạy tới.

Tần Bảo nắm lấy tay Mộ Anh dắt chạy ngang Mãnh Thần trước ánh mắt dữ tợn của lão.

Hai người theo con đường sỏi đá thẳng tắp chạy nhanh vào.

Qua khỏi cửa cấm địa chừng một trăm trượng, trước mắt Tần Bảo và Mộ Anh xuất hiện một cánh cổng xây bằng đá xanh cao hơn cổng trước.

Trên cổng treo một tấm bảng lớn đề bằng ba chữ máu trông rợn người:

- Tử thần môn.

Không cần nghĩ ngợi cũng đã biết nơi đây là đất chết cấm tuyệt mọi người bước qua cánh cổng theo lệnh của Thần y Trại Biển Thước.

Tần Bảo và Mộ Anh dừng lại trước cửa cổng Tử thần môn chừng hai trượng.

Hai người đưa mắt lên nhìn tấm bảng đề Tử thần môn.

Mộ Anh lo lắng:

- Tần ca ca. Nhân vật giữ cửa Tử thần môn này chắc chắn võ công cao hơn cả lão Mãnh Thần. Tần ca ca hãy nên cẩn trọng, đừng khinh suất.

Tần Bảo gật đầu:

- Lời Anh muội nói đúng, người giữ cửa Tử thần môn phải là một cao thủ công lực cao cường, chứ không phải tầm thường như lão Mãnh Thần.

Chàng bảo nàng:

- Anh muội hãy lui trở lại phía sau đứng chờ huynh tới cửa Tử thần môn xem nhân vật này thế nào.

Tần Bảo chậm chậm bước tới cửa cổng Tử thần môn khoảng một trượng, chợt bên tai Tần Bảo có tiếng quát tởm rợn:

- Đứng lại đó.

Tiếp theo tiếng quát, từ phía sau cây cột khổng lồ một quái nhân xuất hiện.

Tần Bảo dừng bước lại, chú mắt nhìn kỹ.

Chàng thấy đó là một lão quái nhân mặt đỏ, râu xanh, thân hình cao lớn như vị thiên tướng, mình cao hai trượng, cặp mắt lộ hào quang.

Lão quái nhân hỏi:

- Ngươi là ai?

Tần Bảo chấp tay:

- Tiểu bối tệt danh là Tần Bảo.

Chàng hỏi:

- Tiểu bối xin được hỏi cao danh của tiền bối.

Lão quái nhân mặt đỏ râu xanh nói như găm:

- Ta là Tử môn thần. Ta trấn giữ cửa cổng này không cho bất cứ ai tới đây.

Lão hỏi:

- Ngươi vừa sát hại sư đệ ta là Mãnh thần phải không?

Tần Bảo ôn tồn:

- Tiểu bối không hề giết Mãnh Thần tiền bối, tiểu bối chỉ điểm huyết bất động. Tiền bối vẫn còn sống, đứng ngoài kia.

- Hừ, người vào đây có chuyện gì?

- Tiểu bối đang có chuyện khẩn cấp muốn gặp Thần y Trại Biển Thước cứu mạng cho vị hiền muội, xin tiền bối cho bọn tiểu bối qua khỏi cửa này.

- Sư phụ ta đã ra lệnh cấm từ hơn sáu tháng nay rồi. Ta không thể nào cho người qua khỏi cửa này được. Người đừng lải nhải vô ích. Hãy lui mau.

Tần Bảo khẩn thiết:

- Vị hiền muội của tiểu bối trúng kịch độc chỉ còn vài giờ nữa là phải chết, tiểu bối xin tiền bối vì chút đức hiếu sinh, cho tiểu bối đưa nàng vào cổ tháp bái kiến Thần y Trại Biển Thước đại tiền bối.

Tử môn thần gầm lên:

- Tiểu tử phải chết.

Bàn tay to lớn của Tử môn thần nhằm này tâm huyết của Tần Bảo vỗ một đạo kinh nặng nghìn cân.

Không muốn tiếp chiêu sợ gây tổn thương cho Tử môn thần sẽ gặp khó khăn trong chuyện khẩn cầu Thần y Trại Biển Thước cứu mạng Mộ Anh, Tần Bảo nhượng bộ, dịch thân mình sang phía trái nửa trượng tránh một đạo kinh vừa tới.

Ào.

Đạo kinh trượt qua Tần Bảo đánh vào mặt đất, cát bụi tung bay mù mịt.

Tử môn thần gầm to:

- Khá lắm, nhưng người không khỏi chết đâu.

Lão quái nhân xuất luôn sáu chiêu.

Bóng chưởng to lớn, chưởng kinh như trận cuồng phong ào tới Tần Bảo.

Tần Bảo sử dụng thân pháp Hành Vân Lưu Thủy phiêu phiêu hiện ẩn tránh luôn sáu chiêu của Tử môn thần.

Không hạ nổi Tần Bảo, Tử môn thần càng thêm sôi giận, xuất luôn mười hai chiêu.

Bóng chưởng bao trùm khắp một vòng. Chưởng kinh nặng như thác đổ áp tới Tần Bảo.

Tần Bảo nổi giận toan xuất tuyệt chiêu chống lại Tử môn thần nhưng kịp nghĩ nhanh:

- Ta là người đi cầu khẩn lão Thần y Trại Biển Thước chữa bệnh cho Anh muội, không nên xuất tuyệt chiêu sẽ gây thương tích nặng nề cho lão quái vật này, lão thần y sẽ nổi giận chẳng còn hy vọng gì nữa. Nay ta hãy sử dụng thân pháp né tránh chưởng kinh của lão chờ khi lão sơ suất sẽ ra tay hạ lão bằng chỉ lực Trầm Mạch chỉ là thượng sách.

Thầm tính xong, Tần Bảo thi triển ngay thân pháp Hành Vân Lưu Thủy, thân ảnh giống như là mây trôi, nước chảy, thực thực, hư hư chẳng hiểu bóng thật của chàng là đâu giữa vùng vây bóng chưởng của Tử môn thần.

Vừa tránh chưởng kinh, Tần Bảo vừa tiến tới gần Tử môn thần.

Khi còn cách Tử môn thần chừng gần một trượng, lập tức Tần Bảo giở ngón hữu chưởng bắn ra một đạo Trầm Mạch chỉ ngay huyết Khúc Trì của đối phương.

70. Chương 71: Thần Y Trại Biển Thước

Trầm Mạch chỉ vốn là ngón võ công tuyệt kỹ của Thiên Tà Đại Ma Tôn, nội tổ chàng, từng gây chấn động trên chốn giang hồ gần hai mươi năm về trước đã đánh bại hàng trăm cao thủ võ lâm. Mỗi khi xuất chiêu không có một cao thủ nào tránh né kịp, vì nó thuộc loại chỉ vô hình, vô sắc.

Chiêu thức này Tần Bảo đã được phụ thân truyền dạy từ lúc chàng còn tuổi ấu thơ, luyện tập đến mức tinh vi, nên khi chàng xuất chiêu Tử môn thần không trông thấy, đến khi lão phát giác ra chỉ lực đã đến trước ngực điểm vào huyết khúc trì không có cách nào tránh né kịp.

Bịch.

Tử môn thần kêu hự một tiếng, đứng bất động rồi từ từ ngã lún xuống đất, bất tỉnh.

Tần Bảo nhìn Tử môn thần:

- Lão hãy nằm đó, chỉ trong vòng nửa ngày lão sẽ tỉnh lại.

Chàng quay lại Mộ Anh:

- Anh muội, theo huynh.

Mộ Anh bước tới nhìn Tử môn thần lo lắng:

- Tần ca ca giết lão chết rồi sao?

Tần Bảo lắc đầu:

- Lão không chết đâu, huynh chỉ điểm huyết lão, trong vòng nửa ngày sẽ tỉnh lại.

Chàng giục:

- Anh muội đi mau.

Chàng dắt tay Mộ Anh chạy nhanh tới tòa cổ tháp.

Bấy giờ hoàng hôn đã tắt, bóng tối từ ngàn phương kéo về, cảnh vật mập mờ.

Nhìn kỹ lại tòa cổ tháp xây bằng loại đá xám vô cùng kiên cố đứng sừng sững giữa một vùng trời riêng biệt, chung quanh núi rừng bao la xanh mịt.

Nháy mắt Tần Bảo và Mộ Anh đã chạy tới tòa cổ tháp.

Hai người dừng lại đưa mắt nhìn vào cánh cửa tòa cổ tháp đang mở rộng.

Phía trong cổ tháp ánh sáng kỳ diệu đủ soi trông thấy mọi sự vật.

Ánh sáng kỳ diệu đó là do nhiều hạt dạ minh châu gắn trên trần chiếu xuống.

Tần Bảo nói:

- Anh muội, chúng ta cứ tiến vào.

Chàng dắt tay nàng từng bước lên từng bậc thêm tới đứng trước cánh cửa tòa cổ tháp.

Bỗng một giọng nói già dặn từ phía trong tòa cổ tháp đưa ra:

- Vào đây.

Giọng nói tuy nhỏ nhưng như lưỡi kiếm bén nhọn xoáy lốc vào tai người nghe, đinh tai nhức óc.

Tần Bảo lẫn Mộ Anh cùng giật mình phóng mắt nhìn vào tận phía trong toàn cổ tháp.

Quả thật phía trong tòa cổ tháp có nhiều hạt dạ minh châu gắn trên trần chiếu ánh sáng kỳ diệu, trông qua chẳng khác một động tiên nào vậy.

Tần Bảo do dự trước giọng nói già dặn kia, hình như người đó đang phần nộ.

Giọng nói già dặn lại vọng ra ngoài:

- Hãy vào đây.

Tần Bảo khẽ thăm:

- Anh muội, chúng ta cứ vào.

Chàng nắm tay Mộ Anh chậm chậm bước vào trong tòa cổ tháp vừa vận chân khí đề phòng. Người cất lên giọng nói kia có thể ám kích chàng bất ngờ.

Phía trong tòa cổ tháp rộng mênh mông, trống trải không thấy một món nào cả.

Dù vậy Tần Bảo vẫn đảo mắt quan sát và vận thính lực nghe ngóng động tĩnh.

Đã có một lần bị kẻ bịt mắt bí mật hãm hại suýt phải chết trong tay Đoạn Hồn giáo, bây giờ Tần Bảo thận trọng hơn trước.

Vào sau trong cổ tháp chừng năm trượng, trước mặt Tần Bảo và Mộ Anh có một vách đá chắn ngang.

Bên phải vách đá có một cánh cửa nhỏ đủ cho hai người đi vào.

Tần Bảo giữ tay Mộ Anh đứng lại trước cánh cửa đá đưa mắt nhìn vào phía trong.

Dưới ánh sáng huyền ảo của những hạt minh châu gắn trên trần, một vị lão nhân tuổi trạc thượng tuần, tóc râu bạc phều, thân hình gầy như hạc, vận trường y màu xám tro, ánh mắt sáng như chớp giật, đang ngồi tịnh tọa trên chiếc bồ đoàn.

Lão nhân nhìn Tần Bảo rồi nhìn Mộ Anh.

Bước tới một bước, Tần Bảo chấp tay trước ngực, bằng một giọng hết sức cung kính:

- Tiểu bối xin bái kiến lão tiền bối.

Lão nhân tóc bạc phều chỉ nhìn gấn vào mặt Tần Bảo chưa đáp lời.

Tần Bảo hỏi:

- Tiểu bối mạo phạm xin được hỏi: Lão tiền bối có phải là Thần y Trại Biển Thước không?

Lão nhân râu tóc bạc phơ hừ lạnh:

- Ngươi đã vào tới đây, tất nhiên ngươi đã biết lão phu là ai rồi.

Lão gật đầu:

- Đúng vậy, Thần y Trại Biển Thước chính là lão phu.

Tần Bảo tươi sắc diện:

- Thưa lão tiền bối...

Nhưng Thần y Trại Biển Thước đã cắt ngang:

- Hừ, bước qua hai cửa ải của lão phu Cẩm địa và Tử môn thần, chúng tổ công lực của ngươi chẳng phải bậc tầm thường, nhưng ngươi đã vào tòa cổ tháp này rồi, đừng hy vọng gì còn được trở xuống chân núi.

Nếu là trong trường hợp khác Tần Bảo đã phát tác, nhưng chàng vẫn một mực cung kính:

- Thưa lão tiền bối, chỉ vì muốn cứu mạng vị hiền muội này nên tiểu bối buộc lòng phải mạo phạm với nhị vị tiền bối nơi hai cửa Cẩm địa vào Tử thần môn, xin lão tiền bối niệm tình dung thứ. Thực lòng tiểu bối không hề có ý định gây thương tổn cho hai người.

Thần y Trại Biển Thước cất cao giọng:

- Lão phu đã viết hai tấm bằng, cầm chỉ tất cả không được vào cổ tháp từ hơn nửa năm rồi, chắc ngươi cũng trông thấy trước khi vào đây chứ.

Người đã vi phạm luật lệ lại còn đánh hai tên đệ tử của ta trọng thương, làm thế nào dung thứ cho người được, đừng nói làm nhảm nữa vô ích.

Tần Bảo hiểu ngay chẳng còn cách nào nói cho Thần y Trại Biển Thước xiêu lòng, cứu nguy cho Mộ Anh, vì xem qua sắc diện của lão rất cương quyết.

Nhưng chàng vẫn kiên trì:

- Thưa lão đại tiền bối...

Thần Y Trại Biển Thước phát cánh tay áo rộng ngăn Tần Bảo lại không cho nói tiếp.

Lão nhân trầm lặng:

- Im ngay, lời của lão phu khi nói ra như phá thạch không có cách nào thay đổi được, cho dù người có mọc ngàn lưỡi ta cũng chẳng cần nghe.

Lão dần mạnh giọng:

- Hãy chuẩn bị nhận tội.

Tần Bảo sững sờ không ngờ Thần y Trại Biển Thước lâu nay có tiếng là một vị thần y cứu nhân độ thế, tiếng tăm vang dội trên chốn giang hồ, bây giờ lại vô tâm với kẻ sắp chết cầu khẩn như thế.

Nhất thời chàng đứng nhìn Thần y Trại Biển Thước chưa nói thêm một lời nào.

Chú hai ánh mắt sáng tựa sét giật nhìn gương mặt ngọc và khắp thân mình Tần Bảo một lúc, khẽ gật, hạ thấp giọng nói xuống:

- Lão phu trong người tuổi tác hãy còn quá trẻ, lại cực kỳ tuần mỹ, tư phong, cốt cách phi thường giết đi rất uống, vì niệm tình đó ta sẽ ban cho người một ân huệ cuối cùng.

Tần Bảo hấp tấp:

- Lão đại tiền bối ban cho tiểu bối ân huệ thế nào xin chỉ giáo cho tiểu bối được rõ.

Thần y Trại Biển Thước bằng một giọng trầm:

- Cái tội người đánh trọng thương hai tên sư đệ của lão phu, ta sẽ bỏ qua cho người. Còn cái tội người xâm nhập vào tòa cổ tháp này ta cần phải trừng phạt các người để làm gương cho mọi kẻ khác.

Tần Bảo thềm mừng trong lòng, Thần y Trại Biển Thước đã dịu bớt cơn nóng giận.

Chàng chấp hai tay:

- Lão đại tiểu bối trừng phạt tiểu bối như thế nào xin chỉ dạy cho tiểu bối được biết.

Thần y Trại Biển Thước nói rõ ràng từng tiếng:

- Lão phu đánh người ba chưởng, nếu như người còn sống hãy mau cùng vị cô nương kia rời nơi này lập tức, không được van nài, đòi hỏi một điều gì nữa, nhược bằng trái lại người chết đi ta sẽ vất thi thể người xuống cái vực sâu phía ngoài tòa cổ tháp này.

Người đã nghe ta nói trước rồi chứ.

Không chờ Tần Bảo nói thêm lời nào, Thần y Trại Biển Thước rời chiếc bồ đoàn, đứng lên bước ra đứng bên ngoài khoảng trống trong thạch thất.

Thạch thất rộng lớn chu vi có trên năm trăm trượng.

Không còn cách nào hơn được, Tần Bảo quay lại Mộ Anh:

- Anh muội hãy bước ra ngoài chờ huynh...

71. Chương 72: Ba Chiêu Quyết Định

Mộ Anh lo sợ:

- Tần ca ca hãy cẩn trọng, muội xem Thần Y Trại Biển Thước công lực siêu phàm không hiểu ca ca có chống nổi ba chiêu của lão hay không?

Tần Bảo trấn an:

- Anh muội, tình thế này không còn cách nào hơn được. Huynh sẽ tùy thời ứng biến, có điều huynh không thể nào gây thương tích cho lão tiên bối được, vì chúng ta là kẻ đi cầu khẩn thần y và huynh cũng đã vi phạm luật lệ của lão nhân. Huynh đành phải chịu cho lão đánh ba chiêu.

Tần Bảo bước qua cửa, tới đứng trước mặt Thần Y Trại Biển Thước.

Cung cách của chàng trước sau vẫn một mực lễ độ đối với lão nhân.

Hai người đứng cách nhau hai trượng rất vừa tầm chưởng lực của các đại cao thủ trước nay.

Nhìn Tần Bảo bằng hai ánh mắt sáng rực, Thần Y Trại Biển Thước trầm giọng:

- Chuẩn bị tiếp chưởng thứ nhất.

Ngọn chưởng của Thần Y Trại Biển Thước từ từ cất lên.

Kình lực nặng ngoài ngàn cân từ chưởng trung lão nhân áp tới trước ngực Tần Bảo.

Kình lực có thể đánh nát một tảng đá lớn.

Tần Bảo vội vàng giở ngón hữu chưởng lên vận tám thành phát qua chống đỡ.

Bộp!

Chưởng âm nổ một tiếng khô khan. Áp khí ào ào sang bốn phía trong thạch thất.

Tần Bảo lùi lại một bước, cánh tay tê chồn, khí huyết trong cơ thể xáo trộn.

Chàng nhủ thầm:

- Nội lực của Thần Y Trại Biển Thước trên một trăm năm, ta không thể coi thường được.

Bên kia Thần Y Trại Biển Thước cũng lùi lại một bước, vạt áo trường y bay phấp phới.

Lão nhân nhìn Tần Bảo với cặp mắt kinh dị về nội lực thâm hậu của chàng.

Thần Y Trại Biển Thước gật gù:

- Công lực của ngươi cũng chẳng vừa gì, thảo nào hai tên đệ tử của lão phu đã thảm bại.

Lão quát:

- Nhận chiêu thứ hai.

Tiếng quát vừa dứt, ngọn chưởng phải của Thần Y Trại Biển Thước phất qua một cái.

Đạo kình gia tăng hơn trước hai thành mạnh tựa thác đổ đầu ghềnh.

Tần Bảo khẩn trương vận đủ mười thành nội lực giở ngón hữu chưởng chống đỡ.

Nhưng chàng chỉ sử dụng chiêu thường chống trả, không dám dùng tuyệt chiêu.

Chàng sợ gây thương tích cho Thần Y Trại Biển Thước. Lão cảm hận chẳng còn hy vọng gì khẩn cầu lão chữa trị kịch độc Hóa Cốt Tán Thần cho Mộ Anh được nữa.

Một tiếng nổ vang dội khắp cả trong tòa cổ tháp, ngàn ngàn ám khí đánh bật vào vách đá ào ào, nhiều hạt Dạ Minh châu gắn trên trần chớp tắt vì sức chấn động chưởng kình của song phương quá mạnh.

Tần Bảo lui lại hai bước, khí huyết trong cơ thể sôi trào, hơi thở ngọt ngào. Ngọn chưởng như vừa bị sét giật nhảm, sắc mặt có phần biến đổi.

Chàng ngậm vận chân khí điều hòa vài huyết đạo trong cơ thể bị bế tắc.

Đổi lại Thần Y Trại Biển Thước cũng tháo lui hai bước, thần sắc trên gương mặt biến đổi, trố hai con mắt to nhìn Tần Bảo hết sức lạ lùng.

Lão nhân lạ lùng chỉ vì tuổi tác của Tần Bảo hãy còn quá trẻ nhưng nội lực trên một trăm năm thuộc hàng đại kỳ nhân đương thời trên giang hồ.

Có lẽ trước giờ Thần Y Trại Biển Thước chưa từng gặp một đối phương trẻ tuổi công lực cao thâm khủng khiếp như gã thiếu niên này.

Thần Y Trại Biển Thước đâu có biết Tần Bảo nhờ nuốt mười viên Bồi Ngươn Chân Dương của Đô Thiên Dị Tẩu, ăn ba trái đào tiên của lão Công Tôn Dã Tiên gia tăng thêm ba mươi năm nội lực, nên giờ đây đã trở thành một đại tuyệt thủ khi chàng còn trong tuổi thiếu niên.

Thần Y Trại Biển Thước gật gù:

- Công lực của ngươi quả nhiên cao thâm tốt bậc, nhưng lão phu cũng can nói cho ngươi biết rõ vừa rồi ta chỉ dùng nội lực với hai chiêu, bây giờ ta sắp xuất chiêu Kinh Thiên Chấn Địa cho chiêu cuối cùng này. Ngươi hãy coi chừng kéo phải nát tan thành cát bụi.

Ngọn chưởng của Thần Y Trại Biển Thước từ từ cất lên rồi dừng ngang trước ngực.

Bóng chưởng âm u lạnh lẽo liền hiện ra trong chưởng trung của lão nhân, trông đến khiếp người.

Đây chính là tuyệt chiêu sở trường của Thần Y Trại Biển Thước năm xưa đã từng đánh bại không biết bao nhiêu đại cao thủ, đại ma đầu trên chốn giang hồ tới nay hãy còn dư âm không một cao thủ nào không biết tới.

Từ hơn mười năm qua lão nhân không sử dụng chiêu này, nhưng nay trông thấy công lực của Tần Bảo quá cao siêu bất buộc lão phải dùng tới.

Trông thấy bóng chưởng âm u khổng lồ của Thần Y Trại Biển Thước, trong lòng Tần Bảo kinh hãi.

Chàng khê thầm:

- Chiêu thức Kinh Thiên Chấn Địa của lão Thần Y Trại Biển Thước xem qua vô cùng lợi hại, lão đã xuất độc thủ quyết tâm đánh ngã ta ở chiêu cuối cùng này, nếu ta cứ mãi nhân nhượng, không chịu xuất chiêu Vô Cực Thần Công chỉ e tính mạng lần này khó có thể bảo tồn.

Thầm tính như vậy, ngọn hữu chưởng của Tần Bảo nhanh lẹ cất lên ngang ngực.

Chàng vận nội lực mười hai thành xuất chiêu Vô Cực Thần Công.

Một vùng khí thể to lớn khoảng nội tượng hai màu đỏ, xanh xuất hiện chậm chậm xấp tới nhập vào bóng chưởng khổng lồ âm u vừa áp tới.

Ba loại khí thể đỏ, xanh và âm u xoắn chặt lấy nhau quần quật trên cao.

Một tiếng nổ tựa trời gầm.

Khắp tòa thạch thất trong ngôi cổ tháp rung chuyển lên. Mặt đất lung lay cơ hồ sập xuống, kinh phong vụt tạt qua bốn bề vách đá ào ào như đang hồi bão tố, bụi cát, đá nhỏ trên trần tuôn xuống mịt mù, các hạt dạ minh châu gắn trên trần tất chớp liên hồi.

Mộ Anh kinh hoàng rú lên:

- Tần ca ca chết mất!

Nàng nhắm hai mắt lại không dám nhìn thăm cảnh diễn ra.

Mộ Anh đành nhìn Tần Bảo phải chết thảm vì chưởng kinh khủng khiếp của Thần Y Trại Biển Thước.

Chừng xem kỹ lại, Thần Y Trại Biển Thước bị kinh lực Vô Cực Thần Công đẩy lùi năm sáu bước, tóc râu bạc phơ đều dựng đứng, sắc mặt tái xanh.

Tần Bảo tháo lui về phía sau ba bước, khí huyết trong cơ thể sôi lên sùng sục, hơi thở ngọt ngào, cặp mắt hoa lên, thần sắc trên gương mặt biến đổi nhanh chóng.

Tình hình cho thấy chiêu thứ ba Thần Y Trại Biển Thước đã thua Tần Bảo rõ rệt.

Lão nhân trở to hai mắt sáng rực nhìn Tần Bảo chẳng hề thấy chớp.

Tần Bảo đứng yên trở lại, ngằm vận chân khí chân ngưng điều hoà lại các huyết đạo vừa bị ngưng trệ bởi sức chấn động quá mạnh của chưởng kinh.

72. Chương 73: Cơ Duyên Kỳ Diệu

Một lúc sau, Thần Y Trại Biển Thước cất giọng trầm trầm:

- Tiểu tử, ngươi vừa xuất chiêu Vô Cực Thần Công có phải không?

Tần Bảo gật đầu:

- Thưa lão đại tiền bối đúng vậy.

Thần Y Trại Biển Thước lại hỏi:

- Vô Cực Dịch Nhân là gì của ngươi?

Tần Bảo thành thật:

- Thưa lão đại tiền bối, Vô Cực Dịch Nhân là sư phụ của tiểu bối.

Thần Y Trại Biển Thước gật gù.

Trở tay ra phía ngoài Mộ Anh đang đứng thập thò, Thần Y Trại Biển Thước hỏi tiếp:

- Còn vị cô nương kia là gì của ngươi?

Tần Bảo thành thật:

- Thưa lão tiền bối, nàng là vị hôn thê của tiểu bối.

- Vị cô nương đó là con gái của ai?

- Vị hôn thê của tiểu bối là ái nữ của Tây Nhạc Mộ Hoàng.

Thần Y Trại Biển Thước bật “ồ” lên một tiếng nhưng không nói gì.

Lão nhân vẫy tay về phía Mộ Anh:

- Vào đây!

Tần Bảo quay lại Mộ Anh:

- Anh muội, hãy vào trong này bái kiến lão tiền bối nhanh lên.

Mộ Anh ứng thính bước vào trong thạch thất, tới đứng trước mặt Thần Y Trại Biển Thước.

Nàng chấp hai tay cung kính:

- Tiểu nữ xin kính chào lão tiền bối.

Chú mắt nhìn gương mặt của Mộ Anh một lúc khá lâu, Thần Y Trại Biển Thước với giọng trầm trầm:

- Cô nương đã trúng nhằm kịch độc Hóa Cốt Tán Thần chỉ trong vài giờ nữa chất độc trong người cô nương sẽ phát động, khiến cho xương cốt rã rời, thân thể sẽ hóa thành một vũng máu mà chết.

Mặt của Mộ Anh tái ngắt, trong cổ họng nghẹn cứng không nói được lời.

Thần Y Trại Biển Thước hỏi:

- Kẻ nào đã đánh độc Hóa Cốt Tán Thần cho cô nương?

Tần Bảo vội vã đáp thay cho Mộ Anh:

- Thưa lão tiền bối, chính lão quái vật Sư Đầu Nhị Thánh đã cho hiền muội uống viên kịch độc đó.
- Thưa lão tiền bối, chỉ vì tiểu bối và vị hôn thê đã can thiệp vào chuyện hai lão Sư Đầu Nhị Thánh cưỡng hiếp một cô gái tại cánh rừng già, tiểu bối đã đánh trọng thương một lão nên lão kia cho vị hôn thê của tiểu bối uống kịch độc để báo thù.

Thần Y Trại Biển Thước lại bật “à” một tiếng.

Chợt lão nhân phát tay:

- Cô nương hãy theo lão phu vào mật thất.

Lại nhìn Tần Bảo:

- Tiểu tử hãy chờ ngoài này không được vọng động, không được bước vào trong.

Dứt câu, Thần Y Trại Biển Thước thông thả tiến về phía tòa mật thất.

Mộ Anh băn khoăn:

- Tần ca ca, tại sao lão Thần Y Trại Biển Thước lại thay đổi lạ lùng như vậy, bây giờ muội có nên đi theo lão vào tòa mật thất kia hay không?

Tần Bảo cau mày:

- Huynh rất ái ngại trường hợp này. Nhưng hiện nay bệnh tình của Anh muội sắp tới thời kỳ phát tác đau còn cách gì hơn được, vả lại chúng ta tới đây là để khẩn cầu Thần y chữa chứng bệnh của muội, nay lão đã bảo như vậy, muội cứ theo lão, ở ngoài này huynh sẽ tùy cơ ứng biến.

Mộ Anh gật đầu đi theo Thần Y Trại Biển Thước bước vào tòa mật thất. Mộ Anh vừa lọt vào trong, cánh cửa tòa mật thất liền đóng kín lại im lìm không nghe một tiếng động.

Tần Bảo bước lại vách đá ngồi xuống đợi chờ, trong lòng nao nao khôn tả.

Chàng không hiểu Thần Y Trại Biển Thước có thật lòng chữa trị chứng kịch độc Hóa Cốt Tán Thần cho Mộ Anh hay không.

Hay là ở trong mật thất lão sẽ giở trò quỷ quái tồi bại gì đối với nàng.

Lão nhân hận thù thua chàng một chuồng vừa rồi lòng còn căm hận tìm lời dẫn dụ nàng vào mật thất giết nàng, rồi sau đó sẽ trở ra ngoài đối phó với chàng.

Hoặc lão trông thấy Mộ Anh xinh đẹp như nàng tiên nữ nên nảy sinh ý định cưỡng bức nàng.

Hai điều này đều có thể xảy ra nếu Thần Y Trại Biển Thước có tâm tà.

Giả nếu Thần Y Trại Biển Thước dám hành động bại hoại như thế, chàng sẽ giết lão, sao đó sẽ phá tan ngôi cổ tháp này báo thù cho nàng.

Nhưng Tần Bảo lại tự nhủ:

- Một vị thần y danh tiếng lẫy lừng như lão tiền bối này lại có thể nào làm một chuyện đồi bại, dè tiện như thế hay sao.

Trong lòng chàng nửa tin, nửa ngờ về lão nhân mãi băng khuâng không giây phút nào yên.

Trời đã tối hẳn từ lâu, phía ngoài cảnh vật đắm chìm trong bóng tối, phía trong cổ tháp vắng lặng, cánh cửa mật thất vẫn im lìm.

Đêm dần dần vào khuya. Đêm dài như thế kỷ.

Phần mệt nhọc trên cuộc hành trình dài gần ngàn dặm, phần lại mỏi mòn, Tần Bảo nhắm hai mắt lại, thiu... thiu ngủ

73. Chương 74: Qua Cơn Ác Mộng

- Tần ca ca...

Một giọng nói của nàng con gái trong như tiếng ngọc chạm lọt vào tai Tần Bảo

Đang mơ màng, Tần Bảo giật mình mở choàng hai mắt, nhìn kỹ lại Mộ Anh đã đứng trước mặt tươi cười.

Tần Bảo đứng phắt dậy reo lên:

- Anh muội!

Mộ Anh nhảy tuốt vào lòng Tần Bảo:

- Tần ca ca!

Giọt lệ trong hai khóe mắt nàng thánh thót trào ra vì quá xúc động.

Tần Bảo ôm Mộ Anh:

- Anh muội, Thần Y Trại Biển Thước đã chữa trị hết chứng kịch độc Hóa Cốt Tán Thần cho muội rồi phải không?

Mộ Anh gật đầu:

- Thần y cho muội uống một viên thần đan, chốc lát, muội ới ra một vũng nước đen sì, Thần y lại dùng Hồn ngươn chân khí trục tất cả chất kịch độc còn lại trong người muội. Ba lần như vậy mới hoàn toàn khôi phục công lực của muội.

- Thần y đâu rồi?

- Thần y còn ngồi điều tức trong mật thất, bởi Thần y đã hao tổn chân khí quá nhiều.

Tần Bảo cười cười:

- Anh muội khỏi bệnh huynh vui mừng khôn xiết. Lúc tối, huynh hoài nghi Thần Y Trại Biển Thước phỉnh lừa đưa muội vào mật thất, giết đi, hoặc giả trở nham nhử để trả thù, huynh chuẩn bị nếu đúng như vậy huynh sẽ giết chết Thần y ngay.

Mộ Anh ngóc đầu lên:

- Tần ca ca đừng nghĩ quấy cho Thần y. Sự thực Thần y là một nhân vật chánh đạo, rộng lượng bao dung, không hề có một chút tà tâm lúc chữa trị cho muội.

Mộ Anh ngồi thẳng người lên thở thê:

- Tần ca ca, thật là một cơn ác mộng, rất đổi kinh hoàng, muội tưởng đã chết đi rồi, nhờ Thần y lão tiên bố muội mới còn được trông thấy mặt ca ca đây.

Tần Bảo thở phào:

- Anh muội, quả đây là một cơn ác mộng, quả nhiên trời chưa nỡ dứt chúng ta.

Chợt nghe có tiếng động trong tòa mật thất.

Tần Bảo buông Mộ Anh ra, đưa mắt nhìn vào.

Từ phía trong tòa mật thất, Thần Y Trại Biển Thước bước ra thẳng tới thạch bàn.

Thần sắc của Thần Y Trại Biển Thước đã khác hẳn vì hao tổn quá nhiều chân nguyên lúc chữa trị cho Mộ Anh.

Cả Tần Bảo lẫn Mộ Anh đều nhận ra như thế.

Hai người cùng đứng dậy chờ Thần Y Trại Biển Thước tới thạch bàn.

Tần Bảo vòng tay hết sức cung kính:

- Công ân tái tạo của Thần y lão tiền bối cứu mạng vị hôn thê của tiểu bối, trọn đời này chẳng dám quên, nguyện có phen được đáp đền.

Thần Y Trại Biển Thước chưa vội đáp lời Tần Bảo, ung dung ngồi xuống chiếc bồ đoàn.

Lão nhân nhìn Tần Bảo, cất giọng chậm rãi:

- Tiểu tử không cần phải nói chuyện đền ơn đáp nghĩa chi cho nhọc lòng.

Lão nói tiếp:

- Sự thực lão phu cứu mạng cô nương chỉ vì muốn trả một món nợ đã vay từ lâu rồi.

Tần Bảo lạ lùng:

- Tiểu bối tri óc thiên cặn, chưa hiểu chuyện gì, xin Thần y lão tiền bối chỉ dạy cho.

Thần Y Trại Biển Thước trầm ngâm giọng:

- Tiểu tử hãy nghe đây. Mười lăm năm trước lão phu có vay món nợ cùng sư phụ người lão Vô Cực Dị Nhân. Lão đã cứu ta trong một trận kịch chiến cùng bọn Hoang Sơn bát quái tại dãy núi Cửu Sơn, lúc đó ta hứa với sư phụ người sẽ đáp đền lại một cách xứng đáng nhưng cách đó không lâu ta vì chán ngán chuyện giang hồ tranh danh đoạt lợi tàn sát lẫn nhau, để kiếm miếng đỉnh chung ta vào ngọn núi này ẩn dật, với nghề chữa bệnh cho đời, nhưng cách đây không lâu, tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo phái sứ giả tới đây, buột ta phải tới sào huyệt Đoạn Hồn giáo giữ chức Thần y, ta cự tuyệt không chịu làm tay sai cho loài ác đạo, nên bế môn dựng lên hai cửa Cấm Địa và Tử Thần môn, ngưng tiếp khách để phòng bọn chúng trà trộn vào đây ám kích. Nay được biết người là đệ tử của lão, cô ái nữ của đại kỳ nhân Tây Nhạc Mộ Hoàng cũng là chỗ quen biết năm xưa, ta cứu cô nương để trừ món nợ cũ đã vay. Từ nay giữa ta và lão Vô Cực Dị Nhân chẳng còn ai thiếu nợ ai nữa cả. Người trở về hãy nói lại với lão câu chuyện hôm nay. Như vậy ta mới yên lòng, bởi từ bấy lâu nay ta cứ canh cánh bên lòng.

Không đợi Tần Bảo và Mộ Anh kịp nói một lời nào, Thần Y Trại Biển Thước phát tay:

- Chuyện đã xong rồi, nhị vị hãy trở xuống núi và từ đây đừng trở lên nữa. Lão phu cần phải giữ luật lệ của bản phái, chẳng còn thiên vị một ai nữa. Nhị vị hãy ghi nhớ lời ta nói.

Dứt tiếng, Thần Y Trại Biển Thước nhắm hai mắt lại tịnh thiên im như pho tượng.

Dù vậy, nghĩ đến công ơn cứu tử của Thần Y Trại Biển Thước. Mộ Anh quỳ xuông trước mặt lão nhân lạy ba lạy theo đại lễ rồi mới đứng lên.

Tần Bảo chấp tay xá ba xá trước mặt Thần Y Trại Biển Thước để tỏ sự tri ân cùng vị ân nhân đã cứu mạng Mộ Anh, và cũng để thay lời cáo biệt.

Nhìn Thần Y Trại Biển Thước lần sau cùng, Tần Bảo dặt tay Mộ Anh rời khỏi thạch thất, ra ngoài tòa cổ tháp.

Lúc này, vang trống đã xê tà, sắp lặn xuống đồi tây.

Tần Bảo và Mộ Anh trở ra ngoài.

Đi ngang qua hai cửa cổng Tử Thần môn và Cấm địa, chàng và nàng trông thấy Tử môn thần và Mãnh thần đã tĩnh lại đứng im như hai pho tượng.

Khi Tần Bảo và Mộ Anh đi ngang qua, hai lão chỉ nhìn chẳng truy cản cũng chẳng nói năng gì.

Hình như luật lệ tòa cổ tháp lâu nay chỉ ngăn ngừa người đi vào chứ không cản trở người đi ra.

Tần Bảo dắt tay Mộ Anh đi nhanh tới hang động.

Tiếng thác nước đổ ào ào trên cao về đêm nghe kỳ bí hãi hùng.

Tần Bảo và Mộ Anh tiến vào hang động.

Qua hang động, tới màn nước. Như lần trước, Tần Bảo cõng Mộ Anh trên lưng, sử dụng thân pháp Thần Long Thăng Thiên vượt ngang qua thác nước đáp xuống đứng trên mỏm đá lúc trước.

Lại một phen làm cho Mộ Anh bở vía khi Tần Bảo dùng khinh pháp bay bổng lên vút cao ngang qua vùng thác đó.

Tần Bảo đặt Mộ Anh đứng trở xuống đất, buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Chính chàng cũng vô cùng hồi hộp trước khi dùng khinh pháp bay ngang qua vùng thác nước.

Hai người phi thân xuống núi.

Con bạch mã hãy còn đứng yên chỗ cũ, trông thấy Tần Bảo và Mộ Anh, nó cất tiếng hí vang lừng.

Nó mừng chủ cũ đã trở lại.

Nhìn vàng trắng sắp lặn xuống ngọn núi xa xa, Mộ Anh dạy qua Tần Bảo:

- Tần ca ca, bây giờ trời sắp sáng rồi, chúng ta phải đi đâu?

Nghe Mộ Anh hỏi, Tần Bảo chợt nhớ tới Nhạc Phụng Giao.

Nay là tháng chạp, cũng gần tới tết Nguyên Đán chàng hẹn với nàng sẽ trở về Tần gia bảo thăm nàng.

Tần Bảo lại băng khuâng, không hiểu từ ngày chia tay nhau lại cánh rừng già sau khi mai táng đại kỳ nhân Nhạc Vô Xa, nàng tới Tần gia bảo chuyện gì bất trắc xảy ra hay không, hoặc trên đường có gặp biến cố gì không.

Trên gương mặt của Tần Bảo hiện lên nét băng khuâng. Chàng nói:

- Anh muội, huynh rời khỏi Tần gia bảo đã lâu rồi, tính đến nay cũng gần một năm, không biết Tần gia có chuyện gì bất hạnh xảy đến không. Bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo có tới phá phách hay không. Bọn chúng có giết Dương quản gia và bọn gia nhân hay không. Lòng huynh đang nghi hoặc, giờ huynh muốn trở về thăm xem thế nào. Anh muội cùng đi với huynh chứ?

Mộ Anh vui mừng cười khúc khích:

- Muội không theo Tần ca ca thì còn theo ai nữa chứ. Ca ca hãy cho muội đi theo cùng.

Hai người cùng vui vẻ.

Tần Bảo và Mộ Anh lên lưng ngựa rời khỏi ngọn núi Sư Tử Đầu, ra ngã ba quan lộ, trời đã sáng tỏ.

Chàng và nàng nhìn sang cây cổ thụ không thấy Bạch Phát Thần Đồng đâu cả.

Tần Bảo thúc ngựa nhằm hướng thị trấn Khai Sơn đi thẳng.

74. Chương 75: Tần Bảo Cử Hành Hôn Lễ

Người ngựa tới một thị trấn nhỏ, Tần Bảo quay lại Mộ Anh:

- Anh muội, chúng ta hãy vào thực quán phía trước ăn uống rồi sẽ tiếp tục lên đường.

Mộ Anh gật đầu:

- Tần ca ca nói đúng lúc. Chúng ta đã đi trọn một ngày muối thấy đói rồi.

Tần Bảo giục ngựa tới thực quán dừng lại trước cửa.

Tần Bảo và Mộ Anh nhảy xuống đất. Hai người đi vào trong thực quán.

Khách trong thực quán thưa thớt chỉ vồn vện có năm người. Tần Bảo chọn một cái bàn nhỏ cùng Mộ Anh ngồi xuống ghế.

Tần Bảo gọi tên tửu bảo dọn một mâm cơm, ba món rượu thịt rừng và một vò rượu.

Tên tửu bảo vâng dạ chạy vào trong, lát sau bưng ra một mâm cơm đặt lên bàn.

Trọn một ngày hành trình, trải qua trên ba trăm dặm đường, không ngừng nghỉ. Tần Bảo và Mộ Anh không có món gì trong bụng, hai người ngồi ăn uống thật ngon.

Đang ăn uống, chợt bên tai Tần Bảo nghe một giọng nói ồm ồm từ bên kia bàn nổi lên:

- Hồ huynh, đêm nay là ngày đại lễ thành hôn của gã Tần Bảo, huynh có nhận được thiệp mời hay không.

Tần Bảo và Mộ Anh cùng giật mình, cùng đảo mắt nhìn qua cái bàn cách đó một trượng.

Chàng và nàng trông thấy hai gã đại hán tuổi trạc tam tuần mình vạm vỡ phục màu xám, lưng đeo trường kiếm, trên bàn có ba vò rượu lớn và mấy món thức ăn.

Hai người buông đĩa lẳng lặng nghe tiếp.

Một giọng khàn khàn đáp:

- Gã Tần Bảo chỉ phát thiệp mời các danh gia vọng tộc, các đại hào phú trong vùng, các cao thủ thuộc hàng thượng thặng, võ công xoàng xoàng như đệ làm gì có được thiệp mời tới dự ngày lễ đại hỷ của gã.

Hắn hỏi người kia:

- Còn Vương huynh có được thiệp mời của gã họ Tần không? Đêm nay huynh có tới Tần gia bảo dự lễ đại hỷ không?

Họ Vương hừ một tiếng:

- Đệ cũng như Hồ huynh. Đệ chưa phải là cao thủ hàng thượng đẳng cũng không phải vọng tộc hay đại phú gia, gã đâu cần phải mời làm chi vô ích.

Một chuyện quả là phi thường.

Tần Bảo và Mộ Anh đưa mắt nhìn nhau sau khi nghe hai tên đại hán họ Vương và họ Hồ bảo Tần Bảo đi cưới vợ.

Chàng và nàng vô cùng kinh ngạc, vì hai người là đôi hôn phối đang ngồi ăn uống tại thực quán này, sao lại có tên Tần Bảo nào đêm nay làm lễ đại hỷ thành hôn tại Tần gia bảo.

Đây là chuyện gì? Mộ Anh day qua toan hỏi Tần Bảo nhưng vụt ngưng lại.

Giọng họ Hồ lại nổi lên:

- Phụ thân của gã Tần Bảo là lão đại kỳ nhân Tần Quỳnh, năm xưa là một nhân vật tánh tình đôn hậu, khiêm nhường, bất cứ ai ai cũng kính nể, nay lại sanh ra một đứa con tự cao, tự đại, hành vi tàn ác, gian xảo chẳng khác nào lũ ma đầu, có lẽ trời xui dòng họ Tần đã tới ngày tận diệt.

Họ Vương phản ứng:

- Hồ huynh đã lầm rồi. Họ Tần không tận diệt đâu. Đệ nghe bọn giang hồ đồn đại, gã Tần Bảo có cái mưu đồ rất lớn, chỉ có mấy tháng mà thế lực của gã rất mạnh, dưới tay gã có hàng trăm môn đồ, một số cao thủ võ công cao cường. Gã sắp thành lập một giáo phái lớn, có thể ngang hàng với Thất đại môn phái.

Họ Hồ hỏi:

- Gã Tần Bảo thành lập giáo phái tên gì, mưu đồ lớn lao gì, Vương huynh có biết không?

Họ Vương đáp:

- Đệ nghe một cao thủ nói: trong buổi lễ đại hỷ thành hôn này, gã Tần Bảo sẽ bố cáo trước mặt quan khách, quần hùng cho ra đời một giáo phái lấy tên là m Thần Giáo...

Họ Hồ bật ồ một tiếng như kinh ngạc, trong khi họ Vương nói tiếp:

- Theo ý đồ của gã Tần Bảo, giáo phái m Thần Giáo sẽ bành trướng thế lực khắp hai miền Trung thổ, luôn cả ngoài quan ngoại tranh hùng với Đoạn Hồn giáo của Thái Quân giáo chủ, Quỷ Kiếm Môn của lão La Hán, giành chức vị Vô Lâm Chi Vương, bá quyền hai đạo Hắc Bạch.

Họ Hồ lại bật “ồ” một tiếng.

Hắn hỏi họ Vương:

- Vương huynh, cái tin này có đáng tin hay không? Hay chỉ là cái tin phóng đại của bọn cao thủ vô lâm có ác ý với gã Tần Bảo lâu nay?

Họ Vương khẳng định:

- Đúng không sai. Hiện nay đã có bằng cứ Tần Bảo sắp thành lập m Thần Giáo, bọn giang hồ Hắc Bạch được tin này đang bàn tán xôn xao, Hồ huynh vì ở xa nên chưa rõ chuyện này.

Họ Hồ vẫn nghi hoặc:

- Vương huynh, bằng cứ nào cho biết rõ gã Tần Bảo sắp lập ra m Thần Giáo?

Họ Vương đáp:

- Bằng cứ là gã Tần Bảo đã sai bọn thuộc hạ dán bố cáo khắp nơi, khắp các thị trấn trong vùng này, về ngày lễ thành hôn và trong đó kèm theo tuyên cáo ngày thành lập m Thần Giáo nữa.

- Vương huynh nghe tin đồn hay chính mắt huynh đã trông thấy bố cáo đó?

- Chính mắt đệ trông thấy tại Từ Hải lâu tại thị trấn Khai Sơn này, thị trấn Liễu Châu và một số thị trấn lân cận nữa, hơn nửa tháng nay bọn môn đồ m Thần Giáo xuất hiện nhiều nơi đã ám kích trên hai mươi cao xạ thủ có hạng bằng loại ám khí có tẩm kịch độc.

Họ Hồ hỏi mau:

- Ám khí đó tên là gì vậy Vương huynh?

- Ám khí đó tên gọi là m Thần châm.

-m Thần châm so sánh với ám khí Đoạn Trường châm món nào lợi hại hơn?

- Ám khí m Thần châm cũng lợi hại như ám khí Đoạn Trường châm và Quỷ Kiếm Sâu, bởi ba loại này đều dùng kịch độc Đoạn Trường thảo chế tạo ra.

Họ Hồ than thở:

- Nguy rồi. Nếu thế hàng ngũ Bạch đạo của chúng ta sắp tới ngày tận diệt.

Hắn thở khi nói tiếp:

- Từ bấy lâu nay hai môn phái Đoạn Hồn giáo của tên Thái Quân giáo chủ và Quỷ Kiếm Môn của lão La Hán đã từng làm điều đứng giang hồ, nay lại xuất hiện thêm m Thần Giáo, chắc là đệ phải giải nghệ vào núi sâu rừng thẳm ẩn tích mai danh không còn dám lộ diện trên chốn giang hồ nữa.

Họ Hồ hỏi:

- Còn Vương huynh tính lẽ nào, vẫn hành hiệp trên giang hồ như từ trước nữa hay không?

Họ Vương thở dài:

- Đệ cũng như Hồ huynh. Đệ đã dự định sẵn, sau khi nghe gã Tần Bảo tuyên cáo thành lập giáo phái m Thần Giáo đệ sẽ bỏ nghề võ công trở về rừng làm một gã tiểu phu đồn củi đem ra chợ bán độ nhật, còn hơn là cứ mãi bôn ba trên chốn giang hồ như bấy lâu nay, rủi gặp bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo phóng ám khí Đoạn Trường châm hay thuộc hạ của gã Tần Bảo ám kích bằng m Thần châm chết rất oan uổng.

Họ Vương nói thêm:

- Đệ nghe nói hai loại ám khí này cũng như ám khí Quỷ Kiến Sầu vốn là kịch độc chi vương, chỉ cần thấy máu dù cho bậc thần tiên cũng không cứu nổi đừng nói là thần y, lương y, võ công của đệ chẳng bằng ai, lại không biết về y thuật tà rằng tránh trước mà thọ còn hơn là chường mặt ra giang hồ sẽ có ngày mang đại họa vào thân. Hồ huynh nghĩ có đúng vậy không?

Họ Hồ tặc lưỡi:

- Thật là khùng khiếp. Lịch sử võ lâm từ xưa nay chưa có thời kỳ nào điên đảo, đại loạn như bây giờ. Chúng ta rút lui đi là vừa, còn ở lại tranh danh lợi làm chi cho chết thảm.

Tới đây họ Hồ, họ Vương ngưng câu chuyện của Tần Bảo và chuyện an nguy trên giang hồ. Hai người bàn qua truyện khác.

Bấy giờ Mộ Anh mới lên tiếng:

- Từ nãy giờ Tần ca ca có nghe họ Vương và họ Hồ nói không?

Tần Bảo gật đầu:

- Huynh nghe rất rõ.

- Hai vị họ Hồ, họ Vương nói đêm nay Tần ca ca làm lễ thành hôn tại Tần gia bảo và thành lập m Thần Giáo với mưu đồ tranh giành cùng Đoạn Hồn giáo của tên Thái Quân giáo chủ và Quỷ Kiến Môn của lão tặc La Hán tranh chức vị Võ Lâm Chi Vương. Cái tin này rất nguy hiểm cho ca ca, vì nó sẽ tạo oán thù giữa ca ca và hàng ngũ bạch đạo, chẳng hiểu ca ca có nghĩ thế không?

Tần Bảo nhú màu:

- Huynh cũng nghĩ như Anh muội. Huynh vô cùng kỳ quái về chuyện họ Hồ và họ Vương vừa nói. Tại sao lại có cái tin huynh làm lễ thành hôn tại Tần gia bảo, và nhân đó tuyên cáo thành lập giáo phái m Thần Giáo. Huynh đang suy nghĩ tìm hiểu nguyên nhân.

Chàng hỏi Mộ Anh:

- Anh muội có cao kiến gì không?

75. Chương 76: Trù Tính Kế Hoạch

Mộ Anh góp ý:

- Tần ca ca, cứ như thiện kiến của muội: Có lẽ, có một tên bại hoại nào đó giả mạo ca ca, dùng uy tín lớn lao của Thần Châu tiền bối, lôi cuốn các cao thủ hữu danh trên giang hồ, lập giáo phái m thần giáo, bánh trưởng thế lực khắp cả hai vùng Trung thổ để độc bá võ lâm đúng như họ Vương vừa nói, ca ca thấy có đúng vậy không?

Tần Bảo gật đầu:

- Anh muội nói đúng, những lời họ Vương, họ Hồ xem qua là sự thật, nhưng huynh đang phân vân, có một điều huynh chưa nghĩ ra được.

Mộ Anh hỏi:

- Tần ca ca đang phân vân điều gì hãy nói cho muội được rõ, có thể muội sẽ giúp ý với ca ca.

Trầm giọng xuống vì sợ hai tên đại hán họ Hồ và họ Vương nghe lọt vào tai biết chàng là đích thực, mọi chuyện toan tính sắp tới sẽ hỏng:

- Huynh đang phân vân về chuyện. Nếu như có một tên bại hoại nào đó giả mạo huynh, lợi dụng danh nghĩa của phụ thân, lôi cuốn quần hùng, mưu đồ chiếm ngôi Võ lâm chi vương về danh nghĩa thì được, nhưng còn về diện mục hẳn làm thế nào giống tạc huynh chường mặt ra trước đám đông đảo quần hùng, tuyên cáo thành lập giáo phái m thần giáo trong đêm nay như lời họ Vương vừa nói, vả lại, hẳn phải nghĩ nếu huynh tới đó, hẳn sẽ phải ứng phó thế nào về sự giả mạo của hẳn. Họa là hẳn đã điên nên mới hành động như thế.

Mộ Anh khen:

- Tần ca ca quả thật thông minh, trí tuệ, chuyện vừa xảy ra đã hiểu ngay. Theo muội nghĩ, ca ca hãy gấp rút lột bộ mặt giả hiệu của tên bại hoại kia, chần chờ sẽ có điều bất lợi cho ca ca không ít. Biết đâu sẽ có một số cao thủ khờ khạo nghe theo lời hẳn gia nhập vào m thần giáo, tạo cho hẳn có một thế lực hùng mạnh, vững chắc, chừng đó ca ca có muốn đối phó với hẳn không phải là chuyện dễ dàng đâu.

Tần Bảo tán đồng:

- Anh muội nghĩ rất đúng, không sai một chút nào. Huynh cũng vừa nghĩ ra một phương cách đối phó với tên bại hoại đó.

Mộ Anh chăm chú:

- Tần ca ca vừa nghĩ ra phương cách gì đối phó với hẳn?

Tần Bảo khẽ thâm vào tai Mộ Anh:

- Huynh dùng phương kế này: Bây giờ huynh sẽ hóa trang ra một lão đại phú gia, tuổi trạc ngũ tuần, còn Anh muội cải dạng một thiếu phụ tam tuần xinh đẹp, vận xiêm y lộng lẫy, châu ngọc đeo đầy mình, khi sắp tới Tần gia trang chúng ta trà trộn trong số đông quan khách làm cho bọn canh gác không để ý, vào tham dự buổi lễ thành hôn của tên bại hoại kia trước khi trời tối, huynh sẽ quan sát tình hình xem thế nào, tên bại hoại kia là ai, rồi sau đó tùy cơ ứng biến, muội thấy có được không?

Mộ Anh bật khen:

- Tần ca ca tính như vậy là diệu kế, không còn kế nào hơn được nữa đâu.

Nàng giục:

- Tần ca ca hãy gọi tên tửu bảo trả tiền, chúng ta đi mau lên kéo trời tối.

Tần Bảo gọi tên tửu bảo trả tiền, dắt tay Mộ Anh bước ra ngoài thực quán.

Chàng và nàng leo lên lưng ngựa, nhằm hướng Tần gia bảo phi hành...

76. Chương 77: Đêm Lễ Đại Hỉ Tương Bùng

Một lão đại phú gia vận áo gấm sang trọng, cùng đi với một ả thiếu phụ cực kì xinh đẹp xiêm y lộng lẫy, châu ngọc đeo lấp lánh đầy mình len vào đám đông quan khách và quần hùng tiến vào con trái đá vào Tần gia bảo.

Lão đại phú gia chính là Tần Bảo hóa trang, còn ả thiếu phụ cực kì xinh đẹp kia là Mộ Anh cải dạng. Theo kế hoạch đã định sẵn từ buổi trưa tại thực quán.

Chàng và nàng chen chúc trong đám đông để vượt qua khỏi các trạm canh gác.

Tần Bảo và Mộ Anh không có thiệp mời dự tiệc, nhưng nhờ có tài hóa trang rất khéo, y phục trang trọng lại theo đám người cuồn cuộn như nước thủy triều, khiến cho bọn canh gác không kịp khám xét thiệp mời, chỉ nhìn thoáng qua rồi phất tay cho vào.

Lát sau Tần Bảo và Mộ Anh sắp vào tới cửa cổng Tần gia bảo.

Tới cửa cổng Mộ Anh nhìn lên, khẽ thầm bên tai Tần Bảo:

- Tần ca ca hãy trông tấm bảng kia.

Tần Bảo nhìn lên cửa cổng, thấy có một bảng xanh đề ba chữ màu hồng: Ngày đại hỷ.

Tần Bảo nhìn cái cảnh đổi chủ bất ngờ, trong lòng vô cùng cảm giận tên giả mạo chàng.

Chàng ra đi cách chẳng bao lâu, bỗng nhiên Tần gia bảo xảy ra biến cố lớn lao.

Quả thật ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Tần Bảo thầm tính:

- Trước nhất, ta hãy tìm gặp lão Dương quản gia, hoặc hai nữ tỳ dò xem tên nào giả mạo ra ta, hấn thành hôn với ái nữ môn phái bang hội nào.

Chàng lại nghĩ thêm:

- Kế đó, ta dò hỏi xem người nghĩa muội Nhạc Phụng Giao có tới đây không, nếu nàng không tới chắc chắn nàng đã gặp tai họa dọc đường trước khi tới Tần gia bảo, sau đó ta sẽ tính đi tìm nàng.

Mộ Anh trong lớp hóa trang ra một thiếu phụ cực kì xinh đẹp cùng Tần Bảo theo đám quan khách bước qua cổng Ngày đại hỷ trong lòng cảm thấy nao nao.

Nàng đưa mắt quan sát trong đám cao thủ, tai lắng nghe bọn họ trò chuyện xem có điều gì lạ không.

Bấy giờ trời đã hoàng hôn.

Hàng ngàn chiếc hoa đăng giăng mắc khắp nơi từ trong tòa đại sảnh dẫn ra ngoài sân tiệc, chung quanh các vườn tùng bách rực rỡ từng bừng.

Quan khách đại phú gia, vọng tộc và quần hùng có tới hơn một ngàn người lần lượt kéo vào.

Trên sân cỏ rộng thênh thang đã đặt sẵn trên hai trăm chiếc bàn tiệc.

Quan khách cùng quần hùng lần lượt tới bàn an tọa.

Tần Bảo và Mộ Anh ngồi chung một bàn với bọn lão nhân đại hào phú.

Tần Bảo đảo mắt quan sát buổi lễ thành hôn.

Lễ đàn ca một trượng, dựng ngay dưới bậc thềm trước cửa tòa đại sảnh Tần gia bảo.

Cuối sân lễ đàn đặt một cái bàn treo một bài vị phụng thờ lão đại kỳ nhân Thần Châu Kỳ Hiệp Tần Quỳnh.

Trước bàn hương án, đặt hai chiếc ghế trạm chỗ thật tinh vi dát vàng, cấn ngọc chiếu lấp lánh qua các ánh hoa đăng từ trên phản chiếu.

Dưới đất hai bên lễ hai mươi bốn tên võ sĩ vận phục chỉnh tề, lưng giắt đoản đao đứng giàn thành hai hàng nghiêm chỉnh.

Gần đó, có ba lão nhân vận phục màu xanh, hình dung cổ quái mắt chớp màu xanh rờn đứng im như ba pho tượng.

Tiếng nhạc bổng trầm nổi lên.

Bọn gia nhân liền dọn đại tiệc ra trên hai trăm bàn.

Quan khách cùng quần hùng nhập tiệc, vừa ăn uống vừa trò chuyện vui vẻ. Tạo ra một quang cảnh vô cùng náo nhiệt.

Ngồi ăn uống cùng Mộ Anh và bốn đại lão phú gia. Tần Bảo ăn lấy lệ, hai mắt vẫn luôn nhìn lên lễ đàn chờ đón bóng tân lang và tân nương xuất hiện.

Tiệc nửa chừng, tiếng nhạc từ du dương, trầm bổng đổi lại âm thanh hào hùng, báo hiệu đã đến giờ tân lang và tân nương lên lễ đàn.

Liền đó một vị lão nhân trạc ngũ tuần râu dài, mặc áo chủ hôn từ các bậc thang bước lên lễ đàn.

Lão chủ hôn nhướng mắt ra phía ngoài quan khách.

Nhìn lão nhân chủ hôn, Tần Bảo kinh hãi bật khê:

- Dương quản gia.

Dương quản gia đứng làm chủ hôn cho tên bại hoại giả mạo chàng quả là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của Tần Bảo.

Bởi vì trước đây Dương quản gia vốn là người thuộc hạ thân tín nhất của phụ thân chàng, Thần Châu Kỳ Hiệp và mẫu thân Tuyệt thế Hằng Nga Đông Thi.

Lão coi sóc mọi việc trong ngoài, có một quyền hạn rất lớn trong Tần gia bảo từ lúc phụ thân chàng sinh tiền cho đến lúc chàng thay thế cai quản.

Chính lão đã chăm sóc chàng từ buổi ấu thơ, vừa mới lớn lên luyện tập võ công cho chàng, hiểu thấu tâm can chàng. Bây giờ lão làm chủ hôn cho kẻ khác là tại làm sao.

Một cuộc biến đổi vô cùng trọng đại.

Tần Bảo sửng sờ nhìn lão Dương quản gia chăm chăm không hề chớp mắt.

Nhìn cử chỉ lạ lùng của Tần Bảo, Mộ Anh hiểu ngay đã có chuyện gì xảy ra cho chàng rồi.

Nàng dùng bí pháp truyền âm mật nhập khê vọng vào tai Tần Bảo:

- Tần ca ca, đã có chuyện gì khác thường xảy ra rồi sao? Muội trong ca ca có vẻ sững sốt.

Ánh mắt vẫn gắn vào mặt Dương quản gia đứng trên lễ đàn. Tần Bảo cũng sử dụng cách truyền âm mật nhập đáp lời Mộ Anh:

- Anh muội, người đứng làm chủ hôn cho tên bại hoại kia chính là lão Dương quản gia, thân tín nhất của phụ thân và mẫu thân huynh năm xưa. Huynh đang hết sức lạ lùng về việc này, huynh suy nghĩ mãi vẫn chưa ra lẽ.

Mộ Anh bàn góp:

- Nếu vậy, đúng là Tần gia bảo đã có biến cố trọng đại, nên khiến cho lão Dương quản gia theo tên bại hoại kia. Tần ca ca tính lẽ nào?

Tần Bảo đáp:

- Huynh định trong chốc lát nữa đây huynh sẽ bí mật gặp lão Dương quản gia, hỏi rõ sự xảy ra trong Tần gia bảo trong thời gian vắng mặt huynh, xem lão trả lời lão thế nào, sau đó sẽ đối phó với tên giả mạo huynh.

Mộ Anh bàn tiếp:

- Tần ca ca nghĩ như vậy là đúng. Ca ca cần phải tìm cách gặp lão Dương quản gia hỏi xem chuyện gì xảy ra trong thời gian qua và tên giả mạo ca ca kia là ai, rồi sẽ tùy theo tình hình mà đối phó, ca ca không nên quá nóng nảy sẽ hỏng cả mọi dự tính từ trước.

Tần Bảo chưa kịp nói thêm lời, trên lễ đàn Dương quản gia đã chào quan khách, quần hùng ngổ lời cảm tạ, cho biết đôi tân lang sắp xuất hiện.

Lão đứng sang một bên.

Giàn nhạc nổi lên hùng hồn, báo hiệu tân lang, tân nương sắp lên lễ đàn trình chào quan khách.

Quan khách quần hùng ngừng ăn uống, tất cả đều hướng mắt lên lễ đàn chờ đợi.

Ánh mắt của Tần Bảo gắn chặt lên lễ đàn nóng lòng trông thấy mặt tân lang.

Mộ Anh nghe trong lòng hồi hộp, mắt nhìn lên lễ đàn không chớp.

Nàng muốn biết tên giả mạo vị hôn phu Tần Bảo là ai hơn là nhận diện tân nương.

Từ dưới thang, đôi tân lang, tân nương chậm chậm bước từng nấc thang tiến lên sàn đài.

Tân lang mặc áo đỏ thắm, đầu đội mũ triều thiên, dáng bộ hiên ngang, uy vũ.

Tân nương mặc chiếc áo hồng, tóc búi cao, châu ngọc lấp lánh, hình dáng thướt tha, kiều diễm.

Vừa nhận ra gương mặt của tân nương bước lên tới sàn đài. Tần Bảo kinh hãi bật khẽ:

- Nhạc Phụng Giao.

Tân nương là Nhạc Phụng Giao, người nghĩa muội kết nghĩa với chàng trong cánh rừng già lúc nọ.

Mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm mình Tần Bảo.

Chàng không thể ngờ được tân nương trong buổi lễ đại hỷ hôm nay lại là Nhạc Phụng Giao.

Lại nhìn gương mặt tân lang bên cạnh Nhạc Phụng Giao, Tần Bảo kinh ngạc bật khẽ suýt thành tiếng:

- Sao lại thế này? Sao lại giống tạc ta như vậy được.

Tần Bảo suýt phải hôn mê luôn vì sự xuất hiện của tân lang trên lễ đàn.

Hai mắt chàng tròn xoe nhìn tân lang, trái tim đập loạn, cơ thể nóng bừng bừng.

Tân lang đẹp như vị thiên thần, gương mặt lẫn hình dạng giống tạc Tần Bảo không sai một chút nào.

Giá nếu hiện giờ Tần Bảo lên lễ đàn đứng bên cạnh gã, không một người nào có thể phân biệt được ai thật ai giả.

Mộ Anh sửng sốt bật “ồ” một tiếng quái gở.

Nàng nhìn tân lang rồi nhìn gương mặt ngọc của Tần Bảo so sánh.

Nếu nàng gặp gỡ ở một nơi nào đó chỉ giả danh Tần Bảo, lợi dụng uy tín của Thần Châu kỳ hiệp mưu đồ đại sự thế thôi. Nào ngờ gã lại có gương mặt giống chàng như hai giọt nước.

Cũng may lúc đó Mộ Anh bật kêu, bọn lão đại phú gia mãi chú tâm vào đôi tân nhân xuất hiện trên lễ đàn nên không nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Mộ Anh.

Tình hình trong buổi lễ thành hôn hiện nay đã có tới hai tên Tần Bảo.

Một Tần Bảo hóa trang ra lão đại phú gia ngồi bên cạnh Mộ Anh.

Một Tần Bảo đang đứng bên cạnh Nhạc Phụng Giao trên lễ đàn.

Tần Bảo nghiêng rằng:

- Tên nào hóa trang ra ta, phỉnh gạt Nhạc Phụng Giao, làm lễ thành hôn đây.

Tần Bảo sôi máu, mấy lần toan đứng dậy phóng lên lễ đàn chop bắt tên tân lang lột chiếc mặt nạ của hắn, nhưng kịp dần nén xuống, để chờ thêm tình hình diễn biến sắp tới, rồi động thủ cũng chẳng muộn gì.

Mộ Anh ngơ ngẩn. Nàng không thể tưởng tượng nổi có kẻ hóa trang ra Tần Bảo siêu việt đến thế.

Nàng hoang mang trong lòng khôn tả, mắt cứ nhìn tân lang, rồi nhìn Tần Bảo.

Tần Bảo trợn trừng cả hai mắt suýt rách cả khóe nhìn tân lang đứng bên cạnh Nhạc Phụng Giao.

Tại sao tên giả mạo ra chàng lại giống chàng như đúc không có một điểm nào khác.

Dù cho hắn có thuật hóa trang tinh vi tới đâu cũng không thể kỳ diệu như thế.

Hắn đã học được bí pháp thiên tiên dịch dung rồi chăng?

Tần Bảo rơi vào khoảng mê mông, chưa hiểu tân lang đã sử dụng một bí pháp nào tài tình như vậy.

Nhưng chàng vẫn cố nhẫn nại chờ xem tên tân lang tuyên cáo thành lập giáo phái m thần giáo rồi sẽ ra tay.

Tân lang và Nhạc Phụng Giao bước tới bàn thờ bái lễ tổ tông.

Kế đó Dương quản gia làm lễ tơ hồng cho gã và Nhạc Phụng Giao.

Sau hết lão Dương quản gia hướng mắt ra quan khách trịnh trọng tuyên bố lễ thành hôn cho đôi tân nhân.

Lão lui trở ra ngoài.

Tân lang bước tới hướng mặt ra phía quan khách quần hùng nhìn qua bốn phía.

Hắn cất tiếng đồng dục:

- Chư vị anh hùng, hào kiệt hải, nội. Tại hạ là Tần Bảo thừa lệnh theo lời di chúc của phụ thân Thần Châu Kỳ Hiệp long trọng tuyên cáo đêm nay làm lễ đại hỷ thành hôn cùng ái thê Nhạc Phụng Giao, sinh hậu tử nối dòng họ Tần ở sau này...

Quan khách lẫn quần hùng vỗ tay như sấm nổ kéo dài một lúc thật lâu.

Tần Bảo nghe máu nóng sôi sùng sục trong tim vì tân lang đã cải trang ra chàng tuyên cáo thành hôn, lại còn mạo nhận di chúc của phụ thân chàng phỉnh lừa quan khách quần hùng có mặt đêm nay.

77. Chương 78: Dung Mạo Nan Phân

Tân lang tiếp:

- Nhân dịp này, tại hạ tuyên cáo trước chư vị anh hùng, hào kiệt hải, nội, tại hạ thành lập một đại giáo phái lấy tên là m thần giáo...

Hàng ngàn quan khách lẫn quần hùng vỗ tay như sấm nổ vang dội khắp cả trong ngoài Tần gia bảo.

Chờ một lúc khá lâu cho từng loạt pháo tay chấm dứt. Tân lang vẫn với một giọng đồng dục:

- Đại bản doanh m thần giáo đặt tại bản bảo này, tôn chỉ của bản giáo là phò nguy, cứu khốn hắc bạch giang hồ, phò trợ cho những người nghèo khổ, với mục đích nhất thống võ lâm thiên hạ.

Tân lang dứt lời một số đông quan khách, quần hùng hoan hô vang dội khắp cả lễ đường, nhưng cũng có một số quần hùng im lặng không phản ứng.

Có lẽ bọn họ nghi ngờ về lời tuyên cáo của tân lang.

Tân lang vẫn với giọng hùng hồn:

- Mục đích đầu tiên của bản giáo là: Tiêu diệt bọn ác ma, những tên bại hoại trên giang hồ, lập lại trật tự, an lành cho võ lâm thời kỳ nhiễu nhương, hỗn loạn.

Ngừng lại, hắn dần mạnh từng tiếng.

- Ba lão quỷ nhân phải diệt trừ. Đó là Nam Nhạc Lăng Di, Đô Thiên Đô Dị Tẩu và lão Tây Nhạc Mộ Hoảng. Mộ Anh suất phải hét lớn, liền đứng phắt lên toan phi thân lên lễ đàn đánh nhau với tân lang.

Bởi vì vừa rồi hắn đã xúc phạm tới gia gia của nàng không nhẫn nại nổi nữa.

Tần Bảo trông thấy nhanh lẹ nằm bàn tay Mộ Anh giữ lại, thầm khê:

- Anh muội đừng nóng nảy, hãy chờ xem hắn nói những gì nữa, chính huynh sẽ đối phó với hắn.

Mộ Anh run rẩy cả thân mình vì nghe tân lang đòi giết chết ba vị đại kỳ nhân đương thời trên giang hồ.

Bỗng có tiếng quát trong đám quần hùng giữa các bàn tiệc gần bên cạnh Tần Bảo.

- Tần Bảo người phải chết.

Một bóng xám to lớn lao vút lên lễ đàn đứng ngay trước mặt tân lang.

Chiếc bóng ngưng đi cho thấy đó là một tên đại hán vận võ phục màu xám, thân hình vạm vỡ nhìn tân lang bằng ánh mắt tóe hung quang.

Tân lang hắt mặt:

- Người là ai, sao dám lên đây phá phách đêm đại hỷ. Người có diên chưa?

Đại hán áo xám cất giọng rỗ rảng như đồng la bể:

- Ta là Uy Vũ, đệ tử của Nam Nhạc Lăng Di. Ta sẽ giết người vì người đã phạm thượng.

Tân lang quắc mắt:

- Đêm nay là ngày đại hỷ của ta và vị hiền thê Nhạc Phụng Giao và ngày trọng đại tuyên cáo thành lập m thần giáo không muốn thấy máu đổ nơi nào, ta chưa muốn giết người, đừng hồ đồ vô lễ.

Hắn phẩy tay:

- Cút nhanh, đừng đứng đó bần mắt ta.

Uy Vũ nổi giận quát to một tiếng giở ngọn hữu chưởng, vỗ một đạo kinh nặng tựa chiếc búa đồng nhằm ngay vào giữa ngực tân lang.

Tân lang cười khinh, vẩy tay một cái.

Một vật đen xì từ trong lòng bàn tay tân lang vút tới ngực Uy Vũ.

Một tiếng rú thảm khóc vang cả lễ đường.

Uy Vũ nhào lộn xuống lễ đàn giãy giụa vài cái rồi im đi.

Một mũi ám khí đen xì cắm ngập trên ngực hắn.

Dĩ nhiên tân lang vừa phóng ra ám khí tẩm kịch độc giết Uy Vũ trong nháy mắt.

Tân lang quát:

- Các người đâu? Mang xác hắn ném xuống vực sâu ngoài kia.

Hai tên võ sĩ ứng thính, chạy tới khiêng tử thi nhanh lẹ ra ngoài cửa cổng.

Quan khách quần hùng xôn xao cả lên.

Bầu không khí trong buổi đại tiệc đang tưng bừng, vui vẻ bỗng chốc trở nên căng thẳng trầm lặng.

Im lặng.

Một sự im lặng trong hồi hộp.

Phần đông các quan khách là các đại phú gia, các danh tộc, thấy đều khiếp đảm.

Quần hùng lao xao lên vì cái chết của Uy Vũ, đệ tử của đại kỳ nhân Lăng Di.

Đương nhiên bọn họ biết tân lang vừa phóng ám khí kịch độc giết khách tới dự hôn lễ.

Ngày đại lễ thành hôn lại giết người là một đại kỵ trên chốn giang hồ xưa nay.

Tân lang mang cái tên Tần Bảo dùng ám khí giết khách quả là một chuyện chưa từng có bao giờ.

Từ nãy, từ khi bước lên lễ đàn, tân nương Nhạc Phụng Giao không nói một lời nào.

Bây giờ, trông thấy vị hôn phu của nàng quá tàn ác khiến cho nàng kinh ngạc.

Nàng nhìn tân lang trân trối, nhưng chẳng có một lời nào bởi nàng là tân nương. Và nàng cũng không ngờ vị hôn quân chỉ là tên Tần Bảo giả mạo.

Trong ánh mắt của Nhạc Phụng Giao ánh lên tia sáng nghi ngờ.

Tân lang đồng dạng tuyên cáo tiếp:

- Sau khi giết được ba lão quỷ Nam Nhạc Lăng Di, Đô Thiên Đô Dị Tẩu và Tây Nhạc Mộ Hoàng rồi, bản giáo sẽ phát hiệp quy tụ thất đại môn phái và các bang hội lớn. Lập một liên minh tranh hùng cùng hai giáo phái Đoạn Hồn giáo và Quỷ Kiếm môn, nhất thống Hắc Bạch vô lâm về một mối, bốn giáo sẽ đứng ra thay mặt quần hùng lo chuyện an nguy thiên hạ.

Tân lang dứt tiếng, lần này quần hùng không vỗ tay cũng chẳng phản ứng gì cả.

Trong lòng mọi người đều phát sinh mối nghi ngờ, bởi hắc đòi giết chết Lăng Di, Đô Thiên Đô Dị Tẩu và Tây Nhạc Mộ Hoàng vốn là ba bậc kỳ nhân giang hồ đang nể trọng đương thời.

Mộ Anh không còn chịu nổi sự nhục nhã nữa, toan đứng lên phóng mình về phía lễ đàn.

Nhưng bàn tay của Tần Bảo kịp thời giữ nài lại.

Chàng nói nhỏ:

- Anh muội chưa phải là đối thủ của tên ác ma kia đâu. Muội lên đó hắc sẽ ám kích muội bằng kịch độc như tên đại hán Uy Vũ vừa rồi.

Mộ Anh hắc học:

- Tần ca ca, lẽ nào ca ca để mặc hắc đội lột ca ca xỉ vả gia gia thậm tệ và gây tội ác đối với mọi người. Hắc mang tên ca ca, hậu quả là ca ca phải nhận chịu.

Tần Bảo thì thầm:

- Anh muội yên tâm, huynh sẽ có cách đối phó với tên ác ma quỷ quyết này.

Mộ Anh thúc giục:

- Tần ca ca hãy hành động nhanh lên, hành động ngay từ bây giờ, chậm trễ sẽ vô cùng bất lợi cho ca ca đó.

Tân lang đảo mắt xảo quyết nhìn quanh quần hùng, thách thức:

- Các vị nào càn rỡ hãy lên đây đàm đạo cùng bản giáo cho minh bạch.

Vèo.

Lời nói của tân lang chưa kịp chấm dứt, chợt thấy một bóng lòa qua.

Không hiểu từ phương hướng nào một người đã tới đáp xuống đất, đứng phía dưới lễ đại, đối mặt cùng tân lang.

Người đó vận trang phục sang trọng như một vị đại phú gia tuổi trạc ngũ tuần chính là Tần Bảo.

Chàng vừa mới sử dụng thân pháp Hành Vân Lưu Thủy tới lễ đàn.

Quan khách, quần hùng đồng thanh “ồ” lên một lượt.

Bọn người vô cùng kinh ngạc trước sự xuất hiện của một đại phú gia to gan lớn mật, dám lên lễ đàn đối đầu cùng tân lang vừa giống một cao thủ hữu hạng.

Bọn họ ồn ào cả lên, tất cả đều nghĩ rằng vị đại phú gia kia đã nổi cơn điên loạn.

Bọn họ đâu có thể ngờ rằng vị đại phú gia kia chính là Tần Bảo cải trang.

Riêng Mộ Anh vô cùng phấn khởi khi thấy Tần Bảo đã xuất đầu lộ diện.

Nhưng nàng không khỏi lo lắng cho chàng, nếu chàng sơ suất sẽ bị tân lang ám kích bằng ám khí tẩm kịch độc.

78. Chương 79: Ai Thật, Ai Giả

Chiếu ánh mắt sắc nhìn Tần Bảo một lúc, tân lang cất tiếng cười khanh khách.

Hắn ngạo mạn:

- Lão đại phú gia định lên đây bán châu báu ngọc ngà cho ta đó phải không?

Tần Bảo lạnh lùng:

- Nói nhảm! Ta lên đây để vạch bộ mặt giả hiệu của người coi người chính thật là ai, dám cả gan mạo nhận phỉnh gạt quần hùng và vị cô nương kia.

Ánh mắt tân lang chớp nhanh:

- Lão đại phú gia nói gì? Lão có nổi cơn điên lên chưa. Ta giả mạo ai?

Tần Bảo trợn mắt:

- Người giả mạo Tần Bảo. Ta nói người có nghe chưa?

Tân lang hơi giật mình:

- Người nói sao? Giả mạo Tần Bảo?

Tần Bảo gật mạnh đầu:

- Đúng! Người chính là một tên Tần Bảo giả mạo. Người không lừa phỉnh nổi ai đâu.

Phía dưới lễ đàn quần hùng xôn xao lên, hướng tất cả cặp mắt về Tần Bảo và tân lang.

Tân nương Nhạc Phụng Giao biến hẳn sắc mặt, thân hình khe khẽ run run.

Nàng gắn chặt ánh mắt vào mặt Tần Bảo như muốn khám phá chân tướng của chàng.

Bởi nàng nghe giọng nói của Tần Bảo rất quen thuộc dù chàng đã hoá trang thành một vị đại phú gia.

Lão Dương quản gia cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Tần Bảo chẳng hề nháy mắt.

Tân lang quát:

- Người là một tên điên cuồng. Ta là Tần Bảo, sao người nói ta là kẻ giả mạo?

Tần Bảo hét trả:

- Người không phải là Tần Bảo. Tần Bảo không phải là người. Người là một tên bại hoại nào, hãy mau lột bộ mặt giả trang Tần Bảo ra cho ta xem người chính thật là ai?

Tân nương Nhạc Phụng Giao giật mình, tròn xoe đôi mắt nhìn tân lang.

Trong lòng nàng vô cùng nghi hoặc về sự chân giả của vị phu quân.

Quần hùng nín thở lắng nghe cuộc đối đáp cực kỳ quái gở giữa tân lang và Tần Bảo.

Trong lòng Mộ Anh hồi hộp, pháp phỏng, không biết kết quả sẽ ra sao. Tần Bảo có lột được bộ mặt giả hiệu của tân lang kia hay không?

Thoáng nghĩ ra một kế, tân lang không quát tháo, chỉ cười gằn:

- Tên điên cuồng kia. Người nói ta giả mạo Tần Bảo, còn Tần Bảo thật ở đâu?

Hắn ngênh mặt hiu hiu tự đắc vì hắn nghĩ Tần Bảo sẽ phải cứng họng không trả lời được.

Hắn nghĩ có lẽ Tần Bảo cũng là một tên nào đó hoá trang ra đại phú gia.

Tần Bảo lạnh băng:

- Tần Bảo thật hiện nay đang có mặt tại Tần gia bảo. Gã sẽ xuất hiện ngay trước mặt người.

Tân lang như giật mình, thâm nghĩ trong giây phút trầm tĩnh trở lại.

Hắn khinh giọng:

- Người nói láo. Ta chính là Tần Bảo đích thực, ngoài ra, đều là kẻ giả mạo hoá trang ra ta để phỉnh gạt mọi người, âm mưu bất chánh.

Tân lang doạ tiếp:

- Nếu tên Tần Bảo giả mạo kia dám xuất hiện nơi đây sẽ chết ngay tức khắc.

Tần Bảo giận cầm gan, nhưng vẫn nén xuống:

- Nếu Tần Bảo đích thực xuất hiện tại nơi đây, người sẽ trả lời thế nào? Người chạy trốn phải không?

Tân lang quát:

- Người là một tên điên cuồng, bày trò quỷ quyết, phỉnh gạt quần hùng. Có đủ gan mật người hãy gọi tên giả mạo kia tới đây nhận lấy ám khí m thần châm của bản giáo.

Tần Bảo cười gằn:

- Người đã muốn thế, ta sẽ lột bộ mặt giả mạo của người ngay trên lễ đài này.

Chàng hét:

- Hãy coi đây!

Bàn tay Tần Bảo đưa lên mặt phất nhẹ qua một cái.

Chiếc mặt nạ hoá trang ra đại phú gia liền rơi ngay xuống sàn đài.

Một gương mặt ngọc cực kỳ tuấn mỹ hiện ra trước mắt mọi người.

Nhiều tiếng la to trong đám quần hùng:

- Tần Bảo!

- Tiểu sát tinh Tần Bảo.

- Tần Bảo, con trai lão Thần Châu Kỳ Hiệp.

Khắp cả lễ đường náo loạn cả lên. Có nhiều cao thủ la hét cãi vã lẫn nhau.

Tân nương Nhạc Phụng Giao tròn xoe đôi mắt hết nhìn Tần Bảo đến nhìn tân lang.

Nàng quá kinh ngạc, thân hình run rẩy, gương mặt hoa tái xanh.

Bấy giờ có hai Tần Bảo.

Một Tần Bảo đứng trên lễ đài bên cạnh nàng.

Một Tần Bảo đứng dưới đất đối diện cùng vị phu quân nàng.

Ai thật? Ai giả?

Tân nương Nhạc Phụng Giao như muốn hôn mê vì tình trạng dị thường diễn ra trước mắt.

Tân lang đứng sững, trở to hai mắt nhìn Tần Bảo chưa có một lời nào.

Tần Bảo cười khinh:

- Thế nào? Hãy lột chiếc mặt nạ kia ra để ta xem người là ai, dám cả gan giả mạo ta lừa mọi người, phỉnh gạt Nhạc Phụng Giao, và còn láo khoét dựng lên chiêu bài lợi dụng danh nghĩa của phụ thân ta đánh lừa anh hùng, hào kiệt gia nhập vào cái giáo phái quỷ quái của người.

Tân lang sững sờ, tâm can rung động, không ngờ Tần Bảo lại xuất hiện trong đêm đại hỷ này.

Có lẽ hắn đã sai lầm trong kế hoạch trù tính trước khi bày ra cuộc diện.

Tân lang nhìn Tần Bảo diên trì thời gian để nghĩ ra diệu kế hoá giải tình hình bế tắc hiện thời.

Nếu bộ mặt giả hiệu của hắn bị Tần Bảo bóc trần, mưu đồ đại sự của hắn sẽ tan thành mây khói.

Đột nhiên, tân lang trở tay vào mặt Tần Bảo quát to:

- Tên tiểu tặc! Hãy mau lột cái bộ mặt hoá trang của ngươi ra. Trò quỷ quái, xảo quyệt của ngươi dừng hòng qua mắt bản giáo vô ích.

Vừa im lặng chú tất cả ánh mắt nhìn hai gã Tần Bảo, quần hùng lại náo loạn lên vì lời nói của tân lang.

Quần hùng bàn tán ầm ĩ. Kể cho Tần Bảo đứng dưới đất là Tần Bảo thật.

Người lại bảo tân lang đứng trên lễ đàn mới đích thực là Tần Bảo, còn tên đứng dưới đất là kẻ giả mạo.

Bốn cao thủ tranh cãi dữ dội, nhưng chưa có một ai dám quyết đoán. Tần Bảo nào thật, Tần Bảo nào giả.

Một cao thủ lớn tiếng:

- Chúng ta hãy thỉnh mời lão chủ hôn nhận diện xem hai gã Tần Bảo kia ai đích thực, ai hoá trang là phương cách tuyệt diệu.

Một cao thủ bác bỏ:

- Đây là chuyện riêng tư của Tần gia bảo, để mặc họ xử trí với nhau, chúng ta chỉ là quan khách được mời đến dự, đừng can thiệp vào chuyện này.

Lại có một cao thủ khác cất giọng oang oang:

- Tại sao lại không được can dự, chúng ta là khách, nhưng chuyện này vẫn có ảnh hưởng tới giới võ lâm, về việc thành lập giáo phái m thần giáo, tiêu diệt ba vị đại kỳ nhân. Bây giờ, chúng ta hãy chọn một vị cao thủ thượng đẳng, liền đó bắt buộc hai gã Tần Bảo đứng yên để nhị vị đó sờ vào mặt hai người sẽ biết ai thật, ai giả.

Chợt một giọng nói của vị lão nhân trầm khàn nổi lên ngăn cản:

- Chư vị anh hùng, hào kiệt chớ nên vọng động rất nguy hiểm tới tính mạng. Chư vị không thấy vừa rồi gã Tần Bảo đứng trên lễ đài phóng ám khí m thần châm có tẩm chất kịch độc giết gã Uy Vũ, đồ đệ của Nam Nhạc Lăng Di hay sao? Chư vị lên đó gặp ám kích là toi mạng. Tốt nhất chúng ta hãy đứng yên tại chỗ chờ xem, rốt cuộc sẽ biết Tần Bảo nào thật, Tần Bảo nào giả, can dự làm chi sẽ bị thiệt mạng.

Bàn bạc tới đây quần hùng yên lặng trở lại, dồn tất cả ánh mắt về hướng hai gã Tần Bảo.

Lúc bấy giờ Tần Bảo không còn có thể nhẫn nại nổi nữa, máu từ trong tim sôi lên sùng sục.

Chàng gầm to một tiếng, toan thi triển thân pháp Thần Long Thăng Thiên bay vọt lên lễ đài, xuất chưởng đánh ngã tân lang.

Nhưng một bàn tay dịu mềm đã nắm chặt cánh tay Tần Bảo giữ lại.

Bàn tay của Mộ Anh vừa phi thân tới đứng bên Tần Bảo.

Giọng oanh của nàng thổi thẽ bên tai Tần Bảo:

- Tần ca ca đừng vọng động. Tên gian ác kia có ám khí m thần châm tẩm kịch độc Đoạn Trường thảo, dù ca ca có khinh pháp cao siêu tới đâu, trong khi ca ca phóng người lên lưng chừng không gian, hắn bắn từng loạt ám khí làm sao ca ca tránh khỏi...

79. Chương 80: Kịch Chiến

Tần Bảo dừng lại, trợn mắt nhìn tân lang, trong óc toan tính diệu kế lột cho bằng được chiếc mặt nạ trên gương mặt tân lang xem hấn là ai, để làm sáng tỏ chân giả dối với quần hùng đang hoang mang.

Bỗng, tân lang phát tay sang phía dưới lễ đàn, chỗ ba vị lão nhân hình dung cổ quái đang đứng:

- Chư vị Hoang sơn tam quái hãy nã tróc tên Tần Bảo giả hiệu kia cho bản giáo.

Ba lão nhân Hoang sơn tam quái gật gật cùng bước tới đứng cách Tần Bảo hai trượng.

Tần Bảo đưa mắt nhìn, thấy ba lão nhân hình thù giống hệt nhau, có lẽ cùng một bào thai sinh ra.

Ba lão nhân mình vận trường y, mặt như dã thú, nửa trắng nửa xanh, tay thông tới gối, mắt hườm cương thi, bất cứ ai trông qua cũng phải khiếp đảm.

Tần Bảo quay lại Mộ Anh:

- Anh muội hãy ra ngoài mau, để mặc huynh đối phó với ba lão nhân quái vật này.

Chàng đẩy Mộ Anh ra ngoài xa.

Tần Bảo nhìn ba lão Hoang sơn tam quái:

- Ba lão danh hiệu là gì?

Lão nhân đứng giữa cất giọng trầm âm như quỷ mị:

- Lão phu là Hoang sơn nhất quái, hai vị hiền đệ là Hoang sơn nhị quái, Hoang sơn tam quái. Bỏn lão phu được sự thỉnh cầu của giáo chủ m thần giáo bắt ngươi.

Tần Bảo lạnh lùng:

- Ba lão lặn lội từ ngàn dặm tới đây thay chết cho tên gian tặc đó phải không?

Hoang sơn nhất quái nổi giận gầm lên:

- Tiểu tử chó điên cuồng, bọn lão phu sẽ bắt ngươi, lột da ngươi, phân thân tán cốt ngươi ra.

Lão phẩy cánh tay dài sang trái:

- Tam huynh đệ hãy bắt tên Tần Bảo giả mạo cho huynh.

Hoang sơn tam quái ứng thính, sầm sầm bước tới gần Tần Bảo.

Không nói một lời nào, Hoang sơn tam quái cất ngọn chưởng cương thi, khê quào vào không khí một cái.

Bóng chưởng màu tang ma hiện ra, một đạo kinh pha mùi xú khí ngất người cùng bóng chưởng ào ào tới Tần Bảo.

Trong đám quần hùng, một vị lão nhân quát to như muốn báo nguy với Tần Bảo:

- Hủ thi ma công!

Nghe tiếng quát của lão nhân, Tần Bảo giật mình, nhất thời không phát chưởng chống trả, vận khí bế cửu khiếu không cho tà khí đột nhập vào cơ thể. Đồng thời dịch ngang nửa chưởng, tránh bóng chưởng tang ma kèm xú khí áp tới.

Bóng chưởng tang ma kèm xú khí ào qua. Mùi hôi thúi như thây ma chết lâu ngày.

Thật là khủng khiếp!

Hoang sơn tam quái nhìn Tần Bảo cười khặc khặc:

- Tiểu tử! Ngươi đã sợ rồi phải không? Ngươi không chạy khỏi đâu.

Lão phất ngọn chưởng một cái.

Chưởng hình màu tang ma kèm xú khí như tử thi lâu ngày ào tới Tần Bảo.

Bóng chưởng to lớn gấp đôi chiêu trước.

Trước đó Tần Bảo nghĩ nhanh:

- Nếu ta cứ mãi tránh né, bọn lão quỷ này sẽ cho là ta khiếp nhược, thừa thắng tấn công, sẽ vô cùng bất lợi cho ta. Bây giờ ta hãy thử qua chiêu thức Càn Khôn m Dương Nhị Cực của phụ thân đã truyền cho từ lâu chưa từng sử dụng, xem kết quả thế nào, sau đó sẽ liệu toan.

Thầm tính xong, Tần Bảo thét lên một tiếng xé mây thị uy, ngọn hữu chưởng liền cất lên.

Bóng chưởng to lớn màu vàng xanh nhạt xuất hiện mang theo đạo kinh nặng như trái đồi tiếp lấy chưởng hình quỷ dị của Hoang sơn tam quái.

Bốp!

Một tiếng nổ khô khan. Kinh phong ào ào bốn phía, xú khí bắn tràn lan.

Song phương vẫn còn đứng nguyên vị trí.

Tần Bảo rung mình mấy cái vì bị xú khí vừa trương qua.

Chàng vội vã vận khí chân nguyên tổng khứ tà khí ra ngoài cơ thể chuẩn bị tiếp chiêu.

Hoang sơn tam quái cười khằng khặc.

- Khá lắm, nhưng ngươi hãy nằm xuống đó.

Lão xuất luôn ba chiêu Hủ thi ma công.

Bóng chưởng màu tang ma kèm xú khí gấp ba lần trước, chu vi một trượng chộp lấy Tần Bảo.

Tần Bảo khẩn cấp xuất ba chiêu Càn Khôn m Dương Nhị Cực chống đỡ.

Chưởng âm lại nổ liên tiếp. Một vùng xú khí rộng lớn lang tràn.

Một số cao thủ ngồi gần đấu trường hoảng hốt đứng phắt lên, xô ghế chạy ra ngoài xa tránh né xú khí cương thi.

Nhận ra chiêu Càn Khôn m Dương Nhị Cực không thắng nổi Hoang sơn tam quái, lại còn hai lão đứng phía ngoài nếu tiếp tục sẽ lâm nguy. Tần Bảo thốt lên một tiếng xuất ngay chiêu Vô Cực Thần Công với tám thành.

Bóng chưởng khổng lồ hai màu đỏ, xanh đỏ ập xuống đầu Hoang sơn tam quái kêu lên quái gở, xuất chiêu Hủ thi ma công chống trả.

Một tiếng nổ chấn động khắp đấu trường, áp khí lẫn xú khí bắn qua bốn phía vùn vụt.

Hoang sơn tam quái tháo lui ba, bốn bước, bộ mặt nửa trắng, nửa xanh càng thêm cổ quái.

Trông thấy nhị đệ bại trận, Hoang sơn nhất quái quát to:

- Nhị đệ lâm chiến.

Lão phóng mình vào trận.

Ba lão quái chia ra ba mặt vây đánh Tần Bảo.

Nhận ra chiêu Vô Cực Thần Công đã có hiệu quả, Tần Bảo liên tiếp xuất ba chiêu chia ra ba mặt chống lại chưởng hình tang ma kèm xú khí của bọn Hoang sơn tam quái.

Bóng chưởng tang ma lẫn chưởng kinh hai màu đỏ xanh chất cao như núi, kinh phong vùn vụt, xú khí ào ào bao trùm một chu vi ba trượng.

Qua hơn năm mươi hiệp, song phương hãy còn trong cái thế quân bình bởi bọn Hoang sơn tam quái khôn quỷ, hiểu rõ chiêu Vô Cực Thần Công vô cùng lợi hại, luôn luôn né tránh không dám trực diện đối kháng, thân ảnh của ba lão như ba chiếc bóng quỷ, thoát ẩn thoát hiện nhanh như chớp, không biết thực hư để đo lường, vì vậy chưởng kinh Vô Cực Thần Công chỉ đánh vào khoảng trống không.

Trận đấu càng thêm khốc liệt, tất cả quần hùng đều đứng dậy, trở mắt nhìn từng bóng chưởng khổng lồ cất lên không trung.

Đây là một trận đấu hiếm thấy trên chốn giang hồ từ mười năm qua, kể từ khi Thiên tà Đại Ma Tôn tuyệt tích.

Trên lễ đàn, tân lang nhận ra ba lão Hoang sơn tam quái đã cầm chân Tần Bảo, cất tiếng cười đắc chí:

- Tiểu tặc! Ta sẽ bắt sống ngươi, lột bộ mặt hóa trang của ngươi xem ngươi còn dám tự xưng là Tần Bảo nữa không.

Mộ Anh nghe giận sôi gan nhưng không biết phải làm sao với tân lang, vì sợ ám khí m thần châm của hắn.

Bỗng tân lang trở tay về phía Mộ Anh:

- Lão đại hộ pháp! Hãy mau bắt lấy ả liễu đầu kia cho bản giáo.

Có tiếng hô to:

- Tuân lệnh.

Từ phía sau lễ đàn, một tên đại hán vận phục xám, thân hình to lớn, mắt tóe hung quang hiện ra, chậm chậm bước tới chỗ Mộ Anh đang đứng.

Trông thấy hình dạng Lâm đại hộ pháp, Mộ Anh biết ngay công lực của hắn rất cao cường.

Tiên hạ thủ vi cường, Mộ Anh rút thanh trường kiếm xuất luôn sáu chiêu liên hoàn.

Sáu làn kiếm ảnh vọt tới ngoài một trượng.

Lâm hộ pháp cười lớn:

- Nàng đừng hung dữ, ta sẽ bắt nàng nạp cho giáo chủ hưởng lạc.

Hắn luôn vào kiếm ảnh, phóng chưởng tấn công Mộ Anh như vũ bão.

Chỉ trong nháy mắt Mộ Anh đã rơi vào cái thế hạ phong, kiếm pháp rối loạn, luôn luôn lùi về phía sau.

Nàng chỉ còn sử dụng thân pháp né tránh chưởng kinh của Lâm đại hộ pháp không trả lại một chiêu nào nữa.

Bên kia đấu trường, Tần Bảo nhận ra tình hình nguy ngập của Mộ Anh toan sang cứu nguy, nhưng bị ba lão Hoang sơn tam quái chặn lại.

Đang lúc tình thế vô cùng nguy ngập, thỉnh linh nghe trên lễ đàn có tiếng “soạt” vang lên.

Tiếp đó tiếng quát của tân lang:

- Nàng dám phản ta sao?

Quần hùng giật mình, hướng lên lễ đàn, trông thấy tân nương Nhạc Phụng Giao đang cầm một chiếc mặt nạ trong tay...

80. Chương 81: Bộ Mặt Gian Ác Xuất Hiện

Tân lang hiện ra một bộ mặt khác không phải là Tần Bảo. Bộ mặt gian ác, nham nhở.

Một cao thủ hô to:

- Tào Can!

Một cao thủ khác hô tiếp:

- Tào Can! Tên đệ tử của Tây Nhạc Mộ Hoàng!

Tất cả mọi người đều sửng sốt, không ngờ kẻ giả mạo Tần Bảo là Tào Can.

Mộ Anh đã nhận rõ tân lang là Tào Can, thét:

- Ngưng tay!

Nàng phóng trở ngược trở về phía sau một trượng rời khỏi vòng chiến.

Bên kia đấu tràng, Tần Bảo cũng hét:

- Ngưng lại.

Tiếng hét xé mây của Tần Bảo khiến cho ba lão Hoang Sơn Tam Quái phải ngưng đấu.

Hoang Sơn nhất quái trở mắt:

- Chuyện gì, người đã sợ chết rồi sao?

Tần Bảo nổi giận:

- Tại sao ta lại sợ chết. Ba lão hãy tạm ngưng chiến, chờ ta hỏi tên giả mạo đứng trên lễ đàn vài câu rồi sẽ tiếp tục giao tranh.

Ba lão Hoang Sơn Tam Quái nhìn lên lễ đàn. Cả ba đều giật mình khi thấy tân lang đã biến ra một bộ mặt khác.

Hoang Sơn nhất quái gạt đầu:

- Được, người cứ hỏi...

Quần hùng náo loạn lên dữ dội, nhiều tiếng la hét vang dội khắp lễ đường.

Bọn họ cho Tào Can đã sỉ nhục họ, phỉnh lừa họ tới dự lễ thành hôn làm chuyện bất chánh.

Mộ Anh tròn xoe đôi mắt, thét:

- Tào Can, người là một tên phản sư.

Diễn biến xảy ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người trong buổi đại lễ.

Nhất là Tần Bảo kinh ngạc đến ngơ ngẩn cả người.

Bởi chàng đâu có thể ngờ được kẻ giả mạo chàng là Tào Can. Người chàng gọi là đại sư huynh, chàng hằng nể trọng từ bấy lâu nay.

Hắn phản bội sư môn, thoả mạ sư phụ Tây Nhạc Mộ Hoàng, lại còn hoá trang ra chàng chiếm đoạt Tần gia bảo làm đại bản doanh m thần giáo, phỉnh gạt Nhạc Phụng Giao, phỉnh gạt luôn cả anh hùng hào kiệt.

Tội ác của hắn không thể nào dung thứ được.

Tần Bảo sôi máu trái tim trợn mắt nhìn Tào Can, cười gằn:

- Tào Can. Ta tưởng một tên bại hoại nào giả trang ra ta, không ngờ giờ rõ lại là người.

Tào Can khinh khỉnh:

- Ta giả dạng ra người rồi sao?

Tần Bảo nén giận:

- Người là đồ đệ của nhạc phụ ta. Ta gọi người là đại sư huynh, tại sao người lại phản sư phụ, thoả mạ nhạc phụ ta, phỉnh gạt Nhạc Phụng Giao, lừa đảo quần hùng. Hãy trả lời mau.

Tào Can khinh giọng:

- Người chưa hiểu tại sao ư?

Tần Bảo muốn biết chuyện đã qua nên vẫn trầm tĩnh:

- Ta chưa biết. Người hãy nói cho ta nghe.

Tào Can dần mạnh giọng:

- Chỉ vì người chiếm đoạt người yêu của ta, lão sư phụ kia bất công nên ta phải trả thù.

Tần Bảo giật mình:

- Người yêu của người là ai?

Tào Can buông gọn:

- Mộ Anh chứ còn là ai nữa.

Tần Bảo sửng sốt quay lại nhìn Mộ Anh chờ xem phản ứng của vị hôn thê.

Mộ Anh trừng mắt thét:

- Câm cái mồm thối tha, dê tiện của người lại. Ai là người yêu của người. Từ trước đã bao lần người tỏ lời cầu hôn với ta, nhưng ta đã từ chối, bác bỏ, vì ta nhận thấy người là một tên ty tiện thấp hèn, không xứng đáng là rể đông sàng của gia gia ta. Người hiểu chưa?

Tào Can giận xung tóc trán, nhưng không thể nào trả lời được Mộ Anh.

Hắn hiểu giờ này đã biết rõ về hành vi của hắn dù có biện minh cũng chỉ vô ích.

Tần Bảo muốn biết mọi chuyện đã qua, dần cơn phẫn nộ chàng nhìn Tào Can:

- Tào Can, trước khi ta bắt người giải về cho nhạc phụ trị tội phản sư phụ, ta muốn hỏi người vài điều, người có dám nói thật hay không?

Tào Can gật đầu:

- Tại sao lại không dám. Trước sau gì người cũng phải chết, ta sẽ ban cho người cái ân huệ cuối cùng để khi người xuống địa ngục không còn thắc mắc.

Tần Bảo trầm tĩnh:

- Lần thứ nhất ta uống lầm mười viên Bồi Ngươn Chân Dương của lão Đô Thiên Đô Dị Tẩu nóng cháy tâm can, người dùng kịch độc bỏ vào bình trà cho ta uống với ý định giết ta, nhưng chẳng ngờ kịch độc đó đã hoá giải sức nóng khiến ta khỏi chết, có đúng không?

Tào Can gật đầu:

- Đúng. Chính ta đã bỏ một ít Đoạn Trường thảo vào bình trà cho người uống đấy.

Tần Bảo hỏi tiếp:

- Lần thứ hai người bịa chuyện trên núi Kê sơn có trồng Đoạn Trường thảo và chủ nhân biết rõ lai lịch của tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, lừa gạt ta lên đó mượn tay lão Công Tôn Dã Tiên sát hại ta phải không?

- Không sai. Chính ta đã bịa chuyện cho người lên núi chết bởi tay lão Công Tôn Dã Tiên, nhưng số người chưa chết.

Tần Bảo hậm hực:

- Lần thứ ba, đang lúc ta sau nằm trong căn phòng, người lên vào điểm huyệt mê ta rồi đưa tới vùng cấm địa Đoạn Hồn giáo, mượn tay tên Thái Quân giết ta cho người khỏi mang tai tiếng có đúng không?

Tào Can thản nhiên:

- Đúng không sai. Chính ta đã điểm vào mê huyệt của người mang tới đó.

Tần Bảo càng căm hận:

- Lần thứ tư. Tại La gia trang, người cải dạng làm tên bịt mặt sát hại cha con Chu tiên sinh, lại còn phóng ám khí giết luôn La Yên, trút oán cho ta, có đúng không?

Tào Can gật mạnh đầu:

- Người rất thông minh. Nay người đã hiểu rõ mọi việc rồi, ta đi là vừa.

Tần Bảo hét:

- Tào Can mau nộp mạng.

Nhưng Hoang Sơn Tam Quái đã quát:

- Người chạy đi đâu.

Lập tức, ba lão Hoang Sơn Tam Quái vây đánh Tần Bảo như trước.

Đồng thời, Lâm đại hộ pháp cũng lướt tới xuất chiêu tấn công Mộ Anh.

Phía ngoài đấu trường, quần hùng la hét quát tháo chấn động trong lễ đường.

Trải qua hai mươi hiệp, Tần Bảo không thắng nổi ba lão Hoang Sơn Tam Quái, trong lòng chàng như có lửa đốt.

Chợt nghĩ ra một cách, Tần Bảo hét:

- Các người phải chết.

Ngọn hữu chưởng Tần Bảo xuất ra hai chiêu Vô Cực Thần Công đánh qua hai phía Hoang Sơn nhất quái và Hoang Sơn nhị quái.

Trong khi tả chưởng bất ngờ xuất chiêu Trầm Mạch chỉ nhằm vào Hoang Sơn tam quái.

Hai tiếng nổ long trời lở đất, áp khí xé gió tạt qua bốn phía.

Liền đó có tiếng “hự” nổi lên. Hoang Sơn tam quái ngã lún xuống đất chết liền tại trận.

Lão trúng nhằm chỉ lực Trầm Mạch chỉ xuyên thủng trái tim.

Hoang Sơn nhất quái, Hoang Sơn nhị quái ngó thấy kinh hoàng, tháo lui liền liền.

Tần Bảo trợn mắt:

- Hai người đã thấy rồi, hãy rút xéo đi nhanh, chậm trễ sẽ chết thảm.

Chàng giở cả song chưởng lên như toan xuất chiêu.

Hoang Sơn nhất quái, Hoang Sơn nhị quái hốt hoảng lui ra ngoài.

Tần Bảo trở tay sang tử thi Hoang Sơn tam quái:

- Hai người hãy mau mang lão quỷ kia trở về Hoang Sơn mau.

Chàng lui ba bộ nhường chỗ cho hai anh em Hoang Sơn Tam Quái.

Vốn đã khiếp sợ Tần Bảo, hai lão Hoang Sơn nhất quái và Hoang Sơn nhị quái không dám diên trì.

Hai lão đưa mắt nhìn nhau ra hiệu.

Hoang Sơn nhị quái bước tới bế xác tử thi Hoang Sơn tam quái lên vai, rồi cùng Hoang Sơn nhất quái như hai chiếc pháo thăng thiên vọt bổng lên cao, nháy mắt biến dạng.

Loại trừ bọn Hoang Sơn Tam Quái xong, Tần Bảo đưa mắt nhìn qua Mộ Anh đang muôn phần nguy ngập.

Không chút chậm trễ, Tần Bảo phóng sang đấu trường hét to:

- Người phải chết.

Chân vừa chạm đất Tần Bảo đã xuất chiêu Vô Cực Thần Công tám thành đánh vào hông Lâm đại hộ pháp.

Lâm đại hộ pháp kinh hãi dịch ngang nửa trượng tránh đạo kinh hùng mạnh đó.

Nhưng khi thân hình Lâm đại hộ pháp vừa đứng vững, một đạo kinh nặng ngàn vạn cân áp tới...

Hắn hốt hoảng giở cả song chưởng lên chống đỡ.

Một tiếng nổ như sét đánh.

Thân thể Lâm đại hộ pháp trúng nhằm chưởng kinh nát nát bét vung vãi khắp nơi.

Hắn chết không kịp kêu một tiếng.

Mộ Anh thoát hiểm trong một đường tơ. Nàng đứng chống trường kiếm thở hổn hển.

Tần Bảo nhìn Tào Can hét:

- Tào Can, nạp mạng cho mau.

Bằng một thân pháp phi phàm, thân hình Tần Bảo nhẹ như làn mây bay vút lên lễ đàn.

Chàng định khi còn cách Tào Can chừng một trượng sẽ sử dụng chiêu Trầm Mạch chỉ bắn vào huyết cho hắn ngã ra, bắt sống mang trở về núi Tây Nhạc cho Tây Nhạc Mộ Hoàng trị tội phản sư của hắn.

Nhưng trước đó ánh chớp Tào Can rõ ý định của Tần Bảo.

Hắn quát:

- Động thủ.

Cùng trong tiếng quát, Tào Can vẩy bàn tay ra...

Nhiều vật đen xì cực nhỏ từ bàn tay Tào Can bắn tới Tần Bảo lúc chàng còn trên cao.

Đồng thời phía dưới lễ đàn, bốn tên võ sĩ trong hai mươi bốn tên, là đội xạ thủ, giở bốn chiếc ống đồng, bắn hàng loạt ám khí m thần châm vào người Mộ Anh.

Loạt ám khí bay vút nhanh hơn tên bắn.

Quần hùng ngó thấy vô cùng kinh hãi, trở mắt nhìn cái chết của Mộ Anh.

Có một số cao thủ bạch đạo toan phóng tới cứu nguy nàng nhưng chẳng còn kịp nữa.

Một cao thủ quát to:

- Tránh mau.

Nhưng loạt ám khí m thần châm chỉ còn cách Mộ Anh chừng năm thước, lại trong lúc bất phòng không có một thân pháp nào tránh né kịp.

Mộ Anh rú lên chờ chết.

Thình lình một chiếc bóng từ đâu không rõ lao tới.

Chiếc bóng phẩy cánh tay áo rộng, tạo luồng kinh đánh bật loạt ám khí m thần châm bay vút trở về vị trí xuất phát.

Hai tiếng rú thê thảm.

Hai tên võ sĩ xạ thủ vừa bắn ám khí, bị ám khí bắn ngược trở lại ghim vào ngực ngã ra.

Bọn chúng giãy giụa vài cái rồi im đi.

Hai mươi tên võ sĩ còn lại rất đổi kinh hoàng, trở mắt nhìn tử thi đồng bọn rồi nhìn nhân vật vừa xuất hiện đánh bật ám khí m thần châm

Chiếc bóng đó ngưng lại.

Một vị lão nhân gương mặt như vàng trắng xưa tiên phong đạo cốt hiện ra.

Lão nhân kia chẳng ai khác hơn là đại kỳ nhân Tây Nhạc Mộ Hoàng.

Tây Nhạc Mộ Hoàng tới đúng lúc Mộ Anh trong cơn vạ tử nhất sinh.

Nhiều tiếng hô to trong quần hùng:

- Tây Nhạc tiền bối.
- Tây Nhạc Mộ Hoàng tiền bối.
- Đại kỳ nhân Mộ Hoàng.

81. Chương 82: Tử Mệnh Do Thiên Mệnh

Trên lễ đàn, Tần Bảo thi triển khinh pháp phóng lên lưng chừng chợt nhận ra một vùng ám khí đen sì cực nhỏ từ trong lòng bàn tay Tào Can bắn tới nhanh như chớp không tài nào tránh né cho kịp nữa.

Chàng hú lên một tiếng, thi triển thân pháp Thần Long Thăng Thiên vọt lên cao hai trượng, ngự trên cao như một vị thiên tiên giáng hạ.

Loạt ám khí m thần châm lao vút qua ngang phía dưới chân Tần Bảo.

Cái chết đối với chàng trong một kẻ tóc, đường tơ.

Nếu Tần Bảo không có chiêu khinh công Thần Long Thăng Thiên chắc chắn sẽ bị tán mạng bởi ám khí tẩm kịch độc của Tào Can phóng đi.

Tần Bảo từ từ hạ xuống mặt đất nhẹ nhàng đến một hạt bụi cũng không bay.

Chàng đưa mắt nhìn qua Tây Nhạc Mộ Hoàng, trong lòng mừng rỡ vì thấy Mộ Anh đã thoát nạn.

Nhận ra người cứu mạng mình chính là Tây Nhạc Mộ Hoàng, Mộ Anh mừng rỡ phóng tới.

Nàng reo lên:

- Gia gia.

Tây Nhạc Mộ Hoàng nhìn Mộ Anh hỏi:

- Ái nữ có sao không ?

Mộ Anh lắc đầu:

- Con không sao cả, nhưng nếu không có gia gia tới kịp, con đã chết vì ám khí m thần châm của tên phản sư đứng trên kia rồi.

Trở tay vào mặt Tào Can đứng trên lễ đàn, Mộ Anh nói với Tây Nhạc Mộ Hoàng:

- Gia gia, tên phản sư đó vừa rồi đã thoá mạ gia gia, đòi giết gia gia luôn cả sư bá Đô đệ tẩu. Gia gia hãy bắt tên đó trừng trị đi.

Tây Nhạc Mộ Hoàng quay nhìn Tào Can trên lễ đàn nổi giận quát:

- Tên phản đồ. Người phải chết ?

Từ nãy Tào Can đã trông thấy Tây Nhạc Mộ Hoàng mặt hấn tái xanh, toan tìm đường tẩu thoát. Nay nghe Tây Nhạc Mộ Hoàng quát hấn hốt hoảng vẩy tay sang hai mươi tên võ sĩ hô to:

- Các người lui...

Tiếng lui vừa dứt, Tào Can đã vươn tay điểm huyết Nhạc Phụng Giao, kẹp vào mình, phóng ngược vào trong toà đại sảnh biến dạng.

Hai mươi tên võ sĩ thấy chủ tướng bỏ trốn kinh hoàng he nhau một lượt, phóng rào rào sang bên cánh vườn tùng bạch, nháy mắt chẳng còn tên nào.

Tần Bảo định đuổi theo Tào Can, nhưng vì có mặt Tây Nhạc Mộ Hoàng chưa kịp chào hỏi nên dừng lại.

Chàng bước tới trước mặt Tây Nhạc Mộ Hoàng vòng tay cung kính:

- Tiểu tế kính mừng nhạc phụ.

Tây Nhạc Mộ Hoàng phát tay:

- Ta miễn lễ cho con đó.

Lão nhân bảo:

- Câu chuyện tên phản đồ Tào Can diễn ra như thế nào hiền tế hãy kể lại ta nghe.

Tần Bảo nghiêm chỉnh thuật lại câu chuyện đã trải qua. Từ khi rời khỏi núi Tây Nhạc đi cùng Tào Can, hắn đã mưu hại chàng bốn lần, vừa rồi hắn hoá trang thành chàng tới chiếm đoạt Tần gia bảo, lập lại bản doanh m thần giáo đòi giết chết ba vị đại kỳ nhân, chàng xuất hiện lột da mặt hắn, sau đó hắn cho phóng ám khí vào người Mộ Anh nhất nhất thuật lại cho Tây Nhạc Mộ Hoàng nghe.

Chàng kết luận:

- Thừa nhạc phụ, tên Tào Can đang nuôi mộng lớn, mưu đồ của hắn sát hại tất cả các đại kỳ nhân đương thời, tiêu diệt các môn phái kể luôn Thất đại môn phái, tranh hùng cùng Đoạn Hồn giáo và Quỷ Kiếm môn giành chức vô lâm chi vương, xin nhạc phụ hãy trừng trị hắn để trừ đi một mối họa cho giang hồ.

Tây Nhạc Mộ Hoàng buông tiếng thở dài:

- Trước đây ta đã lầm hắn, mới thu nhận hắn làm đồ đệ truyền dạy võ công thay mặt ta ra giang hồ trừ khử ma đạo. Ta không ngờ hắn là một tên quỷ quyệt, gian ác, bội phụ, phản bội. Hiền tế hãy yên tâm, trước sau gì ta cũng trừng trị hắn một cách thích đáng.

Lão nhân nói luôn:

- Còn hiền tế từ nay trên bước đường tìm thù tiết hận con phải hết sức đề phòng, chẳng những bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo rình rập ám hại con ở khắp mọi nơi, còn có bọn môn đồ Quỷ Kiếm môn của lão La Hán cũng truy tìm con ráo riết, bọn chúng sử dụng ám khí Quỷ Kiếm Sâu ám kích con đó. Về câu chuyện xảy ra trong đêm đại hỷ ta đã biết rồi, con nhớ ghi lời ta dặn.

Tần Bảo cung kính:

- Tiểu tế xin nhớ ghi lời của nhạc phụ.

Tây Nhạc Mộ Hoàng tác sắc:

- Còn một chuyện hết sức quan trọng. Tên Thái Quân Đoạn Hồn giáo đang dự định phát thiệp bắt buộc các lão chủ môn nhân Thất đại môn phái, các đại kỳ nhân như Đông Nhạc Lữ Tấn, Đô Thiên Dị Tẩu, Nam Nhạc Lăng Di và ta tranh tài cao thấp để hắn có danh chánh ngôn thuận chiếm lấy cái ngôi vị vô lâm chi vương, tha hồ tác oai tác quái với quần hùng hắc bạch.

Tần Bảo cau mày:

- Thừa nhạc phụ. Nếu tên Thái Quân Đoạn Hồn giáo phát thiệp nhạc phụ có đến tranh hùng hay không?

- Tất nhiên là ta phải tới tham dự, vì đây là vận mệnh còn mất của bạch đạo vô lâm. Nếu ta không tham dự sau đó sẽ hoàn toàn bị cô lập.

Lão nhân thở nhẹ lo âu:

- Chỉ có một điều ta hết sức lo ngại...

Tần Bảo chú tâm:

- Thừa nhạc phụ điều gì ?

- Điều ta lo ngại là tên Thái Quân Đoạn Hồn giáo sử dụng thanh Quỷ Kiếm trong các trận đấu, năm xưa phụ thân ngươi đã chết vì nó. Ta chỉ sợ không có một ai trong các đại kỳ nhân cũng như các chủ môn nhân chống nổi, bởi nó là một loại kiếm thần quái khi xuất hiện không trông thấy.

Lão nhân nhìn thẳng vào mặt Tần Bảo:

- Chính vì vậy, trên con đường tìm thù tiết hận con phải tìm cho được thanh Mạc Da Hùng Kiếm, một là con mới có thể ứng phó với tên Thái Quân Đoạn Hồn giáo, hai là chống lại thanh Quỷ Kiếm cực kì lợi hại kia. bằng không bạch đạo vô lâm đã đến ngày cùng tận. Con nghe rõ rồi đó.

Tần Bảo cung kính:

- Thưa nhạc phụ con đã nghe rõ rồi.

Chàng hỏi:

- Cho đến bao giờ tên Thái Quân Đoạn Hồn giáo phát thiệp nhạc phụ biết không?

- Cứ như lời đồn đại mới đây, tên Thái Quân Đoạn Hồn giáo sẽ phát thiệp đi trước ngày tết trung thu năm nay nhưng ngày tranh tài chưa định rõ ngày nào, ta tìm hiểu sẽ nói cho hiền tế biết sau.

Tần Bảo nôn nao:

- Thưa nhạc phụ địa điểm tranh tài cao thấp là ở nơi nào ?

Tây Nhạc Mộ Hoàng lắc đầu:

- Điều này ta cũng chưa được rõ, ta cần gặp Đô Thiên Dị Tẩu lão huynh nói lại.

Lão nhân khẩn cấp:

- Tất cả những điều ta nói hiền tế phải hết sức quan tâm. Bây giờ ta phải cùng ái nữ Mộ Anh trở về trang viện thật gấp.

Tây Nhạc Mộ Hoàng quay sang Mộ Anh:

- Ái nữ hãy theo ta.

Mộ Anh chớp mắt:

- Gia gia ...

Tây Nhạc Mộ Hoàng biến sắc mặt:

- Ái nữ theo ta trở về, hiện đang có chuyện rất quan trọng, khi về tới ta sẽ nói với con.

Mộ Anh không dám cãi lời Tây Nhạc Mộ Hoàng, nhìn Tần Bảo bằng đôi mắt ngấn lệ:

- Tần ca ca hãy cẩn trọng muội theo gia gia trở về trang viện. Muội luôn chờ đợi ca ca.

Nhìn Tần Bảo một lần chót, Mộ Anh phi thân ra đầu cổng theo Tây Nhạc Mộ Hoàng.

Quần hùng thấy chuyện tới đây đã kết thúc, cáo từ Tần Bảo lần lượt ra về.

Quần hùng đi rồi, trước sau vắng lặng không còn một bóng người thấp thoáng. Bọn võ sĩ và bọn môn đồ đều là môn đồ của Tào Can, thấy đều chạy theo chủ.

Tần Bảo buông tiếng thở phào, vừa trải qua một biến cố khủng khiếp. Nếu chàng trở về chậm trễ Tào Can đã làm nên lịch sử Tần gia trang.

Chàng đảo mắt nhìn quanh xem có một tên nào ẩn nấp đâu đó không. Không thấy có gì khả nghi, Tần Bảo phóng lên lễ đàn tiền vào trong toà đại sảnh...

82. Chương 83: Diễn Biến Vừa Qua

Tần Bảo vừa vào toà đại sảnh. Dương quần gia từ trong nội thất bước ra.

Lão đi nhanh tới đứng trước mặt Tần Bảo, khom mình:

- Xin thiếu chủ tha thứ cho tội ngu xuẩn của lão nô đã làm tên quý quyết.

Tần Bảo vẫy tay tạo luồng tiềm lực đỡ Dương quản gia đứng thẳng người lên.

Chàng cất giọng nhẹ nhàng:

- Dương quản gia chớ nên đa lễ, hãy đứng dậy nghe ta hỏi mấy lời.

Dương quản gia đứng thẳng người lên, hai tay chấp trước ngực tỏ sự cung kính đối với vị tiểu chủ.

Tần Bảo nhìn Dương quản gia:

- Từ lúc ta đi đến nay chuyện Tần gia bảo xảy ra như thế nào? Dương quản gia hãy kể cho ta nghe.

Dương quản gia chậm rãi kể:

- Thừa tiểu chủ, sau khi tiểu chủ ra đi rồi, lão nô đóng chặt cửa cổng, luôn cả các cánh cửa trong Tần gia bảo không hề tiếp xúc với bất cứ một ai. Nhưng chẳng bao lâu, một hôm Nhạc tiểu thư trao lá thư và viên ngọc tín vật của tiểu chủ rồi kể lại chuyện gặp tiểu chủ, luôn cả chuyện kết làm tình nghĩa muội huynh của tiểu chủ, đã có tín vật, lão nô dọn một căn phòng cho tiểu thư nghỉ ngơi và cho một ả nữ tì hầu hạ. Chờ tới Tết Nguyên Đán tiểu chủ sẽ trở về thăm viếng.

Cách đây gần hai tháng, tên tặc tử kia hoá trang tiểu chủ tới đây, từ dung mạo đến giọng nói giống hệt như tiểu chủ không sai một chút nào. Tưởng lầm hẳn là tiểu chủ thật, lão nô cho hẳn vào gia bảo. Chỉ mấy ngày sau hẳn giết tất cả những người trong gia bảo trừ lão nô và Nhạc tiểu thư. Giết xong, hẳn đưa gần bảy mươi tên thuộc hạ vào đây, mặc tình làm mưa làm gió, hành hạ khắc nghiệt với lão nô. Lão nô kinh ngạc không hiểu tại sao tiểu chủ bỗng nhiên lại thay đổi tánh tình hung hăng như vậy, nhưng sợ mang tội bất kính và nghĩ đó là tiểu chủ nên can rằng chịu đựng qua tháng ngày. Vừa rồi hẳn bắt buộc lão nô phải đứng ra làm chủ hôn cho hẳn thành thân với Nhạc tiểu thư, nếu lão nô trái lời hẳn sẽ giết ngay lập tức. Lão đâu dám cãi vì đình ninh đó là tiểu chủ. Nào ngờ đêm nay tiểu chủ trở về lộ mặt nạ hẳn, chừng đó lão nô mới biết ra hẳn chỉ là một tên giả mạo tiểu chủ. Xin tiểu chủ dung thứ cho cái tội bất cẩn của lão nô.

Tần Bảo cảm giận nghiêng rằng:

- Quả thật là một tên đại gian đại ác, trước sau gì ta cũng phải giết hẳn để báo thù cho bọn gia nhân.

Chàng hỏi:

- Dương quản gia, Nhạc Phụng Giao không biết hẳn giả mạo ta hay sao?

Dương quản gia gật đầu:

- Tên tặc tử đó hoá trang ra tiểu chủ rất khéo léo, từ khuôn mặt đến giọng nói y chang, đi đứng giống hệt tiểu chủ chẳng có một chút nào sơ hở, nên tiểu thư cũng lầm như lão nô, vì vậy nàng mới thuận tình làm tân nương trong buổi lễ đại hỉ vừa rồi.

Dương quản gia lại cúi mình:

- Một lần nữa xin tiểu chủ tha thứ cho cái tội ngu xuẩn bất trí của lão nô.

Tần Bảo khoát tay:

- Dương quản gia không có tội gì cả chỉ như ta vừa lúc trông thấy hẳn cũng phải hoảng hốt, bởi không ngờ có kẻ giả mạo giống hệt như hai giọt nước đến thế, nếu ta là lão quản gia, chắc hẳn ta cũng phải lầm.

Ngưng lại suy nghĩ một lúc lâu. Tần Bảo buông tiếng thở dài vì cảnh hoang tàn của Tần gia bảo.

Chàng nói:

- Ta ở lại gia bảo để chu tất mọi việc trong bảo rồi sẽ ra đi. Sau khi ta đi rồi Dương quản gia hãy đóng chặt bản bảo, kể từ nay không tiếp bất cứ một ai nữa cả.

Dương quản gia khom lưng:

- Lão nô xin tuân lệnh tiểu chủ.

- Lão quản gia hãy đề phòng bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo, nếu bọn chúng tới lão hãy tìm phương ẩu mình, đừng giao đấu với bọn chúng sẽ mất mạng.

- Tuân lệnh tiểu chủ.

83. Chương 84: Mỹ Nhân Lâm Nạn

Tần Bảo cho bạch mã đi chậm chậm, mắt ngắm cảnh tươi đẹp trời chiều.

Trước mắt chàng là sông Hoàng Hà nước cuộn cuộn chảy, sóng vỗ trùng trùng, xa xa dãy núi xanh lơ nối tiếp nhau với một cánh rừng già trùng điệp.

Trên bầu trời xanh thẳm, từng đàn chim bay qua xuôi về một phương vô định.

Cảnh sắc sơn thủy hữu tình, lòng cảm khái, Tần Bảo cất tiếng ngân nga:

” Giang san cảnh sắc hữu tình

Nào ai biết được anh hùng là ai...”

Tần Bảo vừa ngâm dứt tiếng chợt nghe phía trái trong rừng nơi đám lá rậm rạp có một vật gì khua động sột soạt.

Chàng thúc ngựa chạy tới đó, dừng lại đưa mắt nhìn vào chỗ có tiếng động.

Nhìn đám lá động dậy gây ra tiếng động, hình như có một vật gì to lớn cựa quậy.

Tần Bảo lảo bảo:

- Vật gì động dậy trong đám lá kia, làm như con thú hay một người nào bị thương.

Chàng nghĩ thầm:

- Ta hãy vào đó xem vật gì, biết đâu có người đang lâm nạn chờ kẻ cứu nguy.

Nghĩ vậy, Tần Bảo nhảy xuống lưng ngựa chậm chậm tiến vào chỗ đám lá cử động.

Chợt bên tai Tần Bảo nghe có tiếng rên rỉ, đau đớn. Rõ lại, đó là tiếng rên rỉ của một cô gái.

Tần Bảo khẽ thăm:

- Đúng rồi! Một người bị thương.

Chàng bước tới gần đám lá đưa mắt nhìn vào mấy khe hở thấy bên trong.

Tần Bảo dừng lại bật “ồ” lên một tiếng.

Quả đúng là một người bị thương nằm trên lớp lá khô. Một nữ nhân.

Ả quay mặt sang phía bên kia nên chàng không nhận ra dung diện.

Tần Bảo bước vào đám lá, tới gần nữ nhân.

Nhìn kỹ lại chàng trông thấy đó là một ả thiếu nữ áo xanh, vóc dáng có vẻ quen thuộc, hình như chàng đã gặp ở đâu một vài lần rồi.

Áo quần của ả thiếu nữ đầy máu chứng tỏ đã bị thương khá trầm trọng.

Tần Bảo tới gần ả thiếu nữ áo xanh lên tiếng gọi:

- Cô nương... Cô nương...

Gọi đến mấy lần, ả thiếu nữ áo xanh mới quay mặt lại.

Gương mặt đầy máu, trông thật ghê tởm không nhận ra dung mạo.

Ả thiếu nữ nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt sợ hãi, dường như muốn lồm cồm ngồi dậy chạy trốn.

Tần Bảo lại hỏi:

- Cô nương là ai? Sao lại bị thương nằm đây?

Ả thiếu nữ áo xanh vẫn với ánh mắt sợ hãi nhìn Tần Bảo chăm chăm không đáp.

Tần Bảo lặp lại:

- Cô nương là ai? Sao lại bị thương nằm đây? Cô nương nói đi, tại hạ không có ác ý gì đâu. Cô nương đừng sợ.

Ả thiếu nữ áo xanh chỉ gương to đôi mắt nhìn Tần Bảo, vẫn không đáp lời.

Tần Bảo nhủ thầm:

- Có lẽ nàng bị thương quá nặng, không còn hơi sức nên không thể há miệng được. Giờ ta hãy cho nàng uống một viên linh đan, vận chân khí giúp sức nàng rồi sẽ hỏi xem nàng bị tên nào đánh trọng thương.

Tần Bảo thò tay vào lòng lấy chiếc hộp linh đan của Vu Sơn Ma Nữ trao cho Mộ Anh.

Chàng trút lấy một viên linh đan, ngồi xuống vạch miệng ả thiếu nữ áo xanh nhét vào, dùng một đạo khẩu phong tống thẳng xuống vực đan điền.

Tần Bảo đặt một chưởng lên đỉnh thiên linh tử của ả thiếu nữ áo xanh vận chân khí thấu vào.

Chỉ trong chốc lát, ả thiếu nữ áo xanh đã hồi tỉnh, lồm cồm ngồi lên nhìn Tần Bảo với ánh mắt xúc động.

Tần Bảo nhẹ nhàng:

- Cô nương là ai? Tại sao lại bị thương nằm đây? Kẻ thù nào đánh cô nương trọng thương như vậy? Cô nương đừng sợ tại hạ, hãy nói đi!

Ả thiếu nữ áo xanh ấp úng đáp:

- Tiệp nữ là Phụng Nghi, vừa là tỳ nữ vừa là cận vệ cho Thiếu giáo chủ.

Ả đưa tay lên lau sạch máu me trên gương mặt, một gương mặt mỹ miều, xinh đẹp hiện ra.

Tần Bảo nhìn gương mặt ả thiếu nữ áo xanh, bất giác ồ lên một tiếng, nhìn ả thiếu nữ tên Phụng Nghi không hề nháy mắt.

Chợt nhớ lại lúc chàng bị một tên bịt mặt điểm huyết mê đem bỏ trong vùng cấm địa Đoạn Hồn giáo cho bọn giáo đồ bắt chàng đưa ra Cực Hình đường, đấu với bốn tên sát thủ, hai tên tổng lãnh, phó tổng lãnh sát thủ, nữ lang Thiếu giáo chủ bảo ả thiếu nữ Phụng Nghi này trao cho chàng thanh trường kiếm, nhưng lúc đó ả che mặt bằng một mảnh lụa xanh không rõ dung mạo thực sự.

Bây giờ Phụng Nghi lộ diện, trông qua xinh đẹp yêu kiều không kém một vị tiểu thư đài các.

Tần Bảo hỏi:

- Phụng Nghi cô nương vừa giao đấu với tên nào bị hấn đánh trọng thương như vậy?

Giọng nói của Tần Bảo rất ngọt ngào, như muốn cho ả Phụng Nghi thấy chàng không có ác ý gì với ả.

Phụng Nghi đáp:

- Tiệp nữ vừa bị một lão nhân đánh trọng thương chạy ra ngoài này, nằm bất tỉnh từ lâu lắm rồi.

Tần Bảo hỏi tiếp:

- Tên lão nhân nào đánh Phụng Nghi cô nương trọng thương? Tên lão là gì?

Phụng Nghi lắc đầu:

- Tiểu nữ không biết, chỉ thấy lão vận áo tía tuổi trạc ngũ tuần.

Tần Bảo hỏi mau:

- Lão áo tía đó đang ở đâu? Phụng Nghi cô nương hãy chỉ tại hạ giết lão báo thù cho cô nương.

Phụng Nghi trở tay vô cánh rừng:

- Lão ác ma đang ở trong cánh rừng cách đây chừng năm mươi trượng.

- Lão đang làm gì trong đó?

- Lão ác ma đang đánh nhau với Thiếu giáo chủ. Có lẽ hiện giờ...

Ả ngưng lại không nói tiếp.

Tần Bảo gấp rút:

- Thiếu giáo chủ thế nào?

Gương mặt Phụng Nghi lộ vẻ lo sợ:

- Thiếu giáo chủ đã bị thương, chỉ sợ...

- Sợ e thế nào?

- Thiếu giáo chủ bị thương rất nặng, chỉ sợ... Thiếu giáo chủ đã chết...

Vút!

Không đợi Phụng Nghi nói dứt lời, Tần Bảo phóng thẳng vào rừng nhanh như tên bắn.

Nháy mắt đã tới một khoảng trống giữa rừng, Tần Bảo đáp trở xuống đất nhẹ nhàng tợ làn mây không hề gây một tiếng động nhỏ.

Chàng nhìn qua cảnh tượng trước mắt đã phải giật mình kinh hãi.

Nữ lang Thiếu giáo chủ Đoạn Hồn giáo đứng hết muồn vũng, thân hình đầy vết máu, lão đảo, mặt hoa tái ngắt, xiêm y xốc xếch, miệng ứa máu đào.

Đối diện nữ lang, một lão nhân vận áo tía, tuổi trạc ngũ tuần, thân hình to lớn, dềnh dảnh, mắt chớp ma quang sáng rực gắn vào mặt nữ lang.

Lão nhân áo tía cất tiếng cười sằng sặc, giọng cười đắc chí của kẻ thắng trận.

Lão cất giọng như ma hú:

- Bản lạc ma đã nói với nàng rồi, chỉ tại nàng ương ngạnh chống lại ta nên tẩm thân ngọc ngà bây giờ mới ra như thế. Bây giờ ta bắt nàng đưa về Tây Vực cùng hưởng lạc thú thần tiên.

Lão nhân áo tía sầm sầm bước tới gần nữ lang.

Nàng loạng choạng tháo lui trở lại muốn té quỵ.

Lão nhân áo tía lại cười khằng khặc:

- Nàng đừng chạy vô ích, không khỏi tay bản lạc ma đâu.

Lão vươn năm ngón quỷ trảo bén nhọn tợ gươm toan chop vào người nữ lang...

84. Chương 85: Đại Ác Đầu

Tần Bảo kinh hãi thét:

- Ngưng tay!

Tiếng hét của chàng xé tét không gian, khiến cho lão nhân áo tía đã phải giật mình thu hồi năm ngón qui trao lại.

Lão quay mặt lại nhìn.

Vào !

Một cơn gió lốc mạnh, Tần Bảo đã đứng sừng sững trước mặt lão nhân áo tía che chở nữ lang phía sau.

Nữ lang Thiếu giáo chủ đưa mắt nhìn gương mặt cực kỳ tuấn mỹ của Tần Bảo, khe khẽ sửng sốt.

Nàng bật thốt:

- Tần Bảo!

Tần Bảo nghe nữ lang gọi, quay mặt lại khe khẽ gật đầu bảo nàng:

- Tiểu thư hãy lui về phía sau ba bốn trượng, uống linh đan vận công chữa thương, phần lão quỷ này đã có tại hạ xử trí rồi.

Tần Bảo không gọi nữ lang bằng ngôn từ nương tử như lần trước, lại gọi là tiểu thư, bởi dù sao trước đây nàng cũng là vị ân nhân của chàng, đã hai phen dùng kế cứu thoát chàng thoát chết trong tay lão chấp pháp Cực hình đường của Đoạn Hồn giáo.

Chàng là một trang thiếu niên đầy đủ tiết khí, làm thế nào quên ơn nàng được, cho dù nàng đang đứng trong hàng ngũ kẻ tử thù.

Nữ lang vô cùng xúc động trước sự can thiệp của Tần Bảo giữa phút giây thập tử nhất sinh.

Nàng lắp bắp:

- Tần Bảo...ngươi...không...Tần ca ca chưa phải là đối thủ của lão quỷ đó đâu. Ca ca đừng can dự vào sẽ phải chết thảm.

Nữ lang cũng thay đổi cách xưng hô giống như Tần Bảo, bởi nàng đã hiểu tâm trạng của chàng.

Tần Bảo thản nhiên:

- Tiểu thư hãy an tâm. Tại hạ không chết đâu. Tại hạ đã tự lượng sức mình rồi. Trái lại tại hạ sẽ dạy cho lão quỷ một bài học thật đích đáng.

Quay lại nhìn lão nhân áo tía, giọng nói của Tần Bảo lạnh băng:

- Lão là ai? Từ đâu tới đây? Tại sao dám vô lễ gây thương tích cho vị tiểu thư kia?

Lão nhân áo tía cất giọng như ma hú:

- Bản lạt ma là Cáp Nhĩ lạt ma, đệ nhất cao thủ từ bên xứ Tây Vực sang đây.

Tần Bảo khinh giọng:

- Cáp Nhĩ lạt ma ư? Hừ, lão từ bên xứ Tây Vực tới đây, nguyên do nào lại gây thương tích cho vị tiểu thư kia?

Cáp Nhĩ lạt ma vẫn với giọng quỷ dị:

- Bản lạt ma vào miền Trung thổ tìm gái đẹp đem về xứ để hưởng thụ. Á kia ương ngạnh không chịu tuân theo lời ta, nên ta phải động thủ bắt nàng về xứ.

Tần Bảo sôi giận:

- Hóa ra lão là một tên dân tộc từ bên xứ Tây Vực sang Trung thổ này tìm bắt gái đẹp cưỡng hiếp đó sao?

Chàng trợn mắt:

- Bình sinh ta rất ghét các lão hòa thượng thói tha, đội lốt nhà Phật làm chuyện tồi bại, quỷ ma như lão. Ta sẽ dạy cho lão một bài học sám hối trọn đời.

Cáp Nhĩ lật ma nổi cơn thịnh nộ, trợn cặp mắt tóe hung quang, nhìn Tần Bảo.

Lão gầm lên:

- Tiểu quỷ, ngươi tên gì, hãy khai ra cho mau. Ngươi không sợ bản lật ma vò xác ngươi ra hay sao?

Tần Bảo đồng dục:

- Ta là tiểu sát tinh Tần Bảo. Lão quỷ đã nghe rõ rồi chứ. Nghe tới tên ta, lão sắp chạy trốn rồi đó ư?

Tần Bảo trêu gan Cáp Nhĩ lật ma.

Cáp Nhĩ lật ma giận quá bồng bột cười lên khắc khắc nghe như ma khóc.

Tần Bảo quát mắt:

- Lão quỷ cười cái gì đó? Lão có cảm mồm lại chưa hay chờ ta khóa mồm.

Cáp Nhĩ lật ma thôi cười, nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt tóe rực ma quang.

Lão nói:

- Bản lật ma cười ngươi, đến nay trông qua tuổi tác chỉ là một tên oắt con, mà lại nói chuyện bẻ nang chống trời, tát cạn biển đông.

Cáp Nhĩ lật ma gầm to:

- Được rồi, ta sẽ tể độ cho ngươi thành quỷ.

Lão vỗ ra một chưởng.

Kinh lực nặng vạn cân ào tới Tần Bảo như từng lớp sóng biển tràn bờ.

Tần Bảo giật mình kinh hãi, không ngờ nội lực của Cáp Nhĩ lật ma hùng hậu đến thế.

Nội lực của lão hơn cả nội lực của Đông Tà, chàng đã đấu ba chiêu với lão nhân trong cánh rừng Mê Lâm kỳ trận đạo nọ và chàng đã thắng nhờ chiêu Vô Cực Thần Công của Vô Cực Di Nhân ở phút cuối cùng.

Không chút chậm trễ, Tần Bảo cất ngọn hữu chưởng lên, vạn mưới thành xuất ngay chiêu thức Càn Khôn m Dương Nhị Cực chống đỡ.

Bộp một tiếng vang dội.

Tần Bảo lui lại một bước, ngọn hữu chưởng tê chồn, thân hình lắc lư vài cái mới đứng yên.

Cáp Nhĩ lật ma lui về sau một bước, khí huyết trong cơ thể nhộn nhạo, vạt áo bay phấp phật.

Hai bên đều kinh ngạc trước nội lực khiếp người của đối phương mình.

Nhất là Cáp Nhĩ lật ma đâu có thể nào ngờ nổi Tần Bảo tuổi chỉ trạc 18,19 mà nội lực lại thâm hậu đến thế. Nội lực so sánh với đệ nhất cao thủ bên xứ Tây Vực.

Tần Bảo nhủ thầm:

- Công lực lão quỷ này thật là ghê gớm, thảo nào nàng bị mang nội thương trầm trọng. Có lẽ vừa rồi nàng đấu nội lực với lão nên phải thua. Ta cần hết sức cẩn trọng, nếu cần hãy xuất chiêu Vô Cực Thần Công mới mong hạ nổi lão.

Cáp Nhĩ lật ma gật gù:

- Tiểu tử, nội lực của ngươi không vừa gì đâu, bây giờ ngươi hãy nhận một chiêu nữa của bản lật ma!

Lão vỗ một đạo kinh, gia tăng thêm hai thành công lực cho chiêu thứ nhì.

Kinh lực ào ào như biển đông cuộn cuộn áp tới Tần Bảo bề thế khó tránh nổi.

Cáp Nhĩ lật ma đã xuất toàn công lực cho chiêu này nhất quyết đánh ngã cho bằng được Tần Bảo trước mặt mỹ nhân để nàng khiếp sợ mà khuất phục, đi theo lão về xứ Tây Vực hưởng thụ lạc thú thần tiên.

Qua chiêu đầu đã biết rõ nội lực của Cáp Nhĩ lạt ma, Tần Bảo không dám coi thường, thân hình trụ vững như trái núi, cốt ngọan hữu chưởng vận đủ mười thành, xuất chiêu Càn Khôn m Dương Nhị Cực tiếp nghênh.

Bộp!

Một tiếng chưởng âm nổ tuy nhỏ, nhưng chấn động đầu trường, áp khí tạt qua bốn phía nghe ù ù, cành lá chung quanh lao xao, cát bụi tung mù.

Tần Bảo lùi hai bước, ngọan hữu chưởng như bị luồng sét giạt nhằm nghe tê dại.

Đổi lại, bên kia Cáp Nhĩ lạt ma cũng lùi về phía sau hai bước, hai chân cày xuống mặt đất, thân hình to lớn dềnh dàng rung động mấy cái.

Cáp Nhĩ lạt ma trở lại đứng yên vị trí, trở cặp mắt tức ánh ma quang nhìn Tần Bảo.

Lão không hiểu do đâu một đấu thủ trẻ tuổi lại có nội lực khủng khiếp đến thế?

Có lẽ đây là lần đầu tiên vào miền Trung thổ, Cáp Nhĩ lạt ma gặp một đối thủ đáng sợ như chàng.

Lão đâu có thể ngờ nổi, Tần Bảo đã nuốt mười viên Bồi Nguyên Chân Dương của Đô Thiên Đô Dị Tẩu, tăng được hai mươi năm nội lực và sau đó ăn ba quả đào tiên của Công Tôn Dã Tiên lại gia tăng được ba mươi năm nội lực nữa, cộng tất cả là hơn một trăm năm thành lực, ngang hàng với các bậc đại kỳ nhân đương thời.

Tần Bảo nghĩ thầm:

- Ta đã sử dụng toàn lực không thắng nổi lão quỷ lạt ma này, giờ dù có đấu với lão một trăm chiêu kết quả chỉ lâm vào cái cảnh song phương thọ tử, chi bằng ta hãy dùng tuyệt chiêu Vô Cực Thần Công hạ lão là thượng sách.

Chàng chuẩn bị xuất chiêu Vô Cực Thần Công.

Cáp Nhĩ lạt ma bật khen:

- Khá lắm! Bản lạt ma không ngờ bên xứ Trung thổ này lại có một kỳ tài như ngươi. Bây giờ ngươi hãy nhận một chiêu nữa xem ngươi còn đứng đó hay không?

Tần Bảo ngạo nghễ:

- Cho dù lão có xuất một ngàn chiêu ta vẫn tiếp nghênh, hôm nay ta muốn biết màu sắc võ công của xứ Tây Vực như thế nào mà lão lại khoe khoang mồm mép, rốt cuộc cũng phải bỏ chạy.

Cáp Nhĩ lạt ma giận dữ:

- Tiểu tử đừng tự phụ tài cao. Hai chiêu vừa rồi bản lạt ma chỉ sử dụng chiêu bình thường, chiêu thứ ba này là tuyệt học Liên Hoa Bái Phật, đã từng vô địch vô lâm xứ Tây Vực. Ngươi sắp chết tới nơi rồi.

Cáp Nhĩ lạt ma chấp song chưởng lại, rồi xòe rộng ra hướng tới trước mặt.

Lập tức chưởng kinh giống như đóa hoa sen khổng lồ xuất hiện cát bồng lên cao hai trượng, lao tới Tần Bảo từ từ chụp xuống đầu chàng, nặng như núi Thái sơn.

Tần Bảo hãi thán, khẩn cấp gỡ ngọan hữu chưởng, vận đủ mười thành, xuất chiêu Vô Cực Thần Công như đã dự tính từ trước.

Chưởng kinh to lớn như vầng mây, hai màu một đỏ một xanh kì dị bay vút lên không đón lấy đóa hoa sen khổng lồ vừa ập xuống đầu chàng.

Một tiếng nổ tựa trời gầm.

Mặt đất rung chuyển, áp khí tạt sang bốn phía ào ào, cát bay, đá chạy.

Hàng trăm cành cây chung quanh gãy ngang đổ xuống rào rào, hàng chục cây cổ thụ to lớn rung chuyển như đứng trước một trận cuồng phong.

Cáp Nhĩ lật ma bị kinh lực Vô Cực Thần Công hất về phía sau ba bước, thân hình to lớn lắc động không ngừng, thần sắc biến đổi nhanh chóng.

Tần Bảo tháo lui liên liên về phía sau hai bước, khí huyết trong cơ thể trào sôi, sắc mặt tái xanh, hai mắt đỏ hào quang, mồ hôi rịn ướt cả vầng trán rộng.

Tần Bảo vội vàng đứng trở lại ngằm vận chân khí chân nguyên điều hòa lại các huyết đạo vừa bị bế tắc.

Nháy mắt Tần Bảo đã điều hòa lại các huyết đạo, chuẩn bị chiêu thứ ba.

Chàng dần lên ba bộ:

- Trả chiêu.

Song chưởng của Tần Bảo cất lên ngang ngực, vận đủ mười thành xuất chiêu Vô Cực Thần Công.

Hai vùng khí thể đỏ xanh cất lên cao chu vi hai trượng, chụp ngay xuống đầu Cáp Nhĩ lật ma...

85. Chương 86: Một Chiêu Sấm Sét

Cáp Nhĩ lật ma hãi hùng gầm to:

- Tiểu quỷ quá ác độc.

Song chưởng của lão giở lên xòe xuống.

Hai đóa hoa sen khổng lồ từ chưởng trung của Cáp Nhĩ lật ma bay lên đón lấy hai vùng khí thể đỏ, xanh vừa ập xuống, hai tiếng nổ long trời lở đất.

Đấu trường rung chuyển như đang bị địa chấn.

Hàng chục cây cổ thụ gãy đổ ầm ầm, khắp một vùng chu vi mười trượng mịt mù.

Cáp Nhĩ lật ma gầm lên một tiếng, thân hình to lớn bay ngược trở về phía sau hơn một trượng rơi xuống đánh huych lăn nhào.

Lão lồm cồm đứng dậy, thân hình run rẩy, mồm phun ra một cục máu, xem qua nội thương rất trầm trọng.

Bên này Tần Bảo bị chưởng kinh hất về sau năm sáu bước lão đảo một lúc mới đứng vững trở lại, mép miệng ứa máu, sắc mặt tái xanh.

Tần Bảo khẩn cấp vận chân khí chân nguyên điều hòa lại vài huyết đạo bị bế tắc.

Chàng quyết hạ cho được Cáp Nhĩ lật ma trừ đi mối đại họa cho võ lâm Trung thổ.

Tần Bảo hét:

- Lão quỷ, nằm xuống đó.

Chàng phóng tới vượn ngọn chưởng bắn ra hai đạo Trầm Mạch chỉ nhắm vào yếu huyết của Cáp Nhĩ lật ma.

Nhưng thân thủ của Cáp Nhĩ lật ma quả phi thường.

Lão hú lên như tiếng còi ma, lao vút vào phía trong cánh rừng già nháy mắt mất dạng.

Tần Bảo có muốn đuổi theo lão cũng chẳng còn kịp nữa.

Chàng vội lấy một viên linh đan của Vu Sơn Ma Nữ bỏ vào miệng nuốt vào, ngồi xuống điều tức.

Chẳng mấy chốc, nội thể của Tần Bảo đã bình phục lại như xưa.

Tần Bảo đứng lên chợt nghe có tiếng rên ở phía sau lưng.

Chàng lệ làng quay phắt lại trông thấy nữ lang ngồi phệt xuống đám cỏ hai tay ôm lấy ngực, miệng trào máu ra.

Nàng vừa bị sức chấn động quá mãnh liệt của chiêu Vô Cực Thần Công và chiêu Liên Hoa Bái Phật của Tần Bảo và Cáp Nhĩ lạt ma.

Tần Bảo kinh hãi vừa biết nội thương của nữ lang rất trầm trọng, chạy lại nàng hỏi mau:

- Tiểu thư nghe trong mình thế nào? Nội thương có nặng lắm không?

Nữ lang ói ra một búng máu tươi, hỗn hển:

- Nội thương rất nặng...chỉ sợ...

Huych!

Rồi nàng ngã lăn xuống đất, hai mắt nhắm lại, hôn mê trầm trầm.

Tần Bảo kinh hãi tay chân tê dại, đứng nhìn nữ lang không biết có nên sử dụng chân khí cứu nàng hay không?

Nữ lang là Thiếu chủ Đoạn Hồn giáo, đứng trong hàng ngũ kẻ tử thù của chàng, nhưng là vị ân nhân của chàng đã cứu mạng chàng lúc trước.

Vả lại, trái tim chàng đã từng rung động khi vừa gặp nàng tại Cực Hình đường Đoạn Hồn giáo lúc chàng giao đấu quyết định sinh tử.

Giá nếu nữ lang không phải là người của Đoạn Hồn giáo và chàng không có vị hôn phu Mộ Anh chắc chắn chàng đã yêu nàng từ lâu.

n tình, thù hận dường nào nặng hơn?

Mím chặt vành môi dưới ngẫm nghĩ trong phút giây, Tần Bảo lẩm bẩm:

- Mặc cho những gì bất trắc xảy ra ở sau này, bây giờ bổn phận của ta là phải cứu nàng trước đã. Ta không thể nào để nàng chết trong cảnh ngộ này.

Thầm tính như vậy, Tần Bảo lấy hai viên linh đan trong chiếc hộp nhỏ, rồi ngồi xuống vạch đôi môi anh đào của nữ lang mớm vào.

Mớm thuốc xong, Tần Bảo dùng một đạo khẩu phong đẩy linh đan chạy thẳng xuống vực đan điền.

Nội thương của nữ lang quá trầm trọng, không thể nào chữa phía ngoài lớp lụa được.

Cần phải tiếp xúc da thịt của nàng mới chóng bình phục được.

Đắn đo một lúc, Tần Bảo mạnh dạn luồn vào áo, đặt một chưởng lên gò ngực của nữ lang, ngọn chưởng kia đặt nơi huyệt đạo mạng môn phía hạ bàn.

Hai bàn tay vừa đặt vào hai nơi huyệt đạo, Tần Bảo nghe rim rim mát, trơn tru khiến chàng run rẩy cả người. Trái tim đập hỗn loạn, cơ thể nóng rùng rục.

Lần trước chữa thương cho Mộ Anh trúng nhảm kịch độc Hóa Cốt Thần Tán của Sư Đầu Nhị Thánh, Tần Bảo đã từng bị kích động cơn dục tình nóng sốt nhưng không rục lửa, dữ dội như lần này.

Chẳng hiểu vì tình yêu hay vì thân hình tuyệt diễm trào căng của nữ lang, khiến cho chàng suýt nữa không chịu đựng nổi cơn dục vọng nữa.

Tần Bảo cố hết sức dùng toàn nghị lực trấn áp trận lửa dục tình đang đốt cháy tâm can, lấy lại sự bình tâm vận chân khí chân nguyên tống vào hai nơi yếu huyệt của nữ lang.

Hai luồng khí chân nguyên từ hai bàn tay trơn ướt của Tần Bảo cuộn cuộn đẩy sang hai huyệt đạo của nàng bất tuyệt.

Tần Bảo đốc toàn bộ chân người chữa trị nhanh chóng cho nữ lang, vì chàng lo sợ Cáp Nhĩ lật ma quay trở lại, hoặc bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo tới bất ngờ. Bọn chúng mà trông thấy cảnh này, e rằng nữ lang sẽ gặp rắc rối với tên Thái Quân Giáo chủ.

Trải qua nửa thời thần, dần dần sắc mặt của nữ lang thay đổi, từ tái xanh chuyển sang màu hoa anh đào, hai đôi ngực phập phồng, hơi thở điều hòa.

Trông thấy đã có hiệu quả, Tần Bảo vận hết chân người tống vào hai nơi yếu huyệt trước khi rút tay khỏi thân thể nàng.

Đột nhiên, nữ lang buông tiếng thở phào mở bừng đôi mắt ra một cách bất ngờ.

Nàng nhận ra đôi bàn tay của Tần Bảo hãy còn nằm hai nơi yếu huyệt của nàng.

Tần Bảo hốt hoảng thu hồi song chưởng, đứng lên, sượng sùng mặt đỏ như gấc chín.

Nữ lang đứng lên, đôi mắt trong như thu thủy long lanh chứa cả một trời tình.

Nàng nhìn chàng cất giọng trong như ngọc rót:

- Tại sao Tần ca ca làm như vậy?

Tần Bảo bối rối:

- Tại vì tiểu thư mang nội thương quá nặng không thể thẩu chân khí phía ngoài lớp áo chữa trị được, bắt buộc tại hạ phải cam đành vô lễ với tiểu thư, xin tiểu thư hiểu cho!

Nữ lang chớp nhanh đôi mắt:

- Tần ca ca có biết hai nơi huyệt đạo đó là như thế nào không?

Tần Bảo đã hiểu một cách rõ ràng nhưng không đáp lời được chỉ nhìn nữ lang.

Nữ lang vẫn với giọng trong như rót ngọc:

- Đó là hai nơi huyệt đạo nguyên thủy của người con gái còn là xử nữ trong suốt như ngọc lưu ly, nếu có người đàn ông mó vào là đã có vết tì, bây giờ Tần ca ca tính làm sao đối với ta đây?

Tần Bảo kinh hoàng than thầm:

- Chết rồi! Nàng muốn bắt vợ ta đây. Lúc trước chỉ vì đang buồn, ta hôn Vu Sơn Ma Nữ hai nụ hôn cầu vui bị nàng bắt ta phải cưới nàng bằng không nàng sẽ cạo trọc đầu ta, chuyện đó chưa yên tâm, bây giờ ta lại vì muốn cứu nàng khỏi chết, chạm vào hai nơi huyệt đạo trinh nguyên của nàng. Nàng định bắt buộc ta phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về tội mạo phạm trinh tiết. Quả thật là làm ơn mắc oán.

Tần Bảo toát cả mồ hôi lạnh ướt đầm mình, vẫn chưa đáp lời được.

Nữ lang nhắc lại:

- Sao Tần ca ca không chịu trả lời? Bây giờ ca ca tính phải làm sao cho ổn đây?

Không thể yên lặng mãi được, Tần Bảo đáp liền:

- Tại hạ không nói được.

Nữ lang ngạc nhiên:

- Tại sao Tần ca ca không nói được?

Tần Bảo cắn môi rồi bật nói:

- n tình của tiểu thư cứu mạng tại hạ lúc trước trọn đời không bao giờ quên được, nhưng giữa tiểu thư và tại hạ đã có cái hố ngăn cách.

Đôi lông mày xuân sơn của nữ lang cau lại:

- Có phải Tần ca ca muốn nói đến mối thù của Thần Châu và Đoạn Hồn giáo hay không?

Tần Bảo gật đầu:

- Tiểu thư nói rất đúng, gia thù phải trả đó là đạo nghĩa làm con, tại hạ không thể nào làm khác hơn được.

Nữ lang buồn bã:

- Tần ca ca không thể lấy tình yêu hóa giải hận thù được hay sao?

Tần Bảo gật đầu:

- Đúng vậy, tại hạ đã nhất quyết rồi chẳng có cách nào thay đổi được. Tại hạ đã lập thệ trước linh hồn của phụ thân từ lâu.

Nữ lang ngửa mặt:

- Hỡi ơi!...

Rồi nàng im bặt, thân hình kiều diễm khe khẽ run run, ánh mắt long lanh ngấn lệ.

Tần Bảo run cả trái tim. Chàng hiểu rõ nữ lang đã yêu chàng một cách chân thành, tha thiết. Và trước đây chàng cũng yêu nàng.

Tình không thể tránh, thù không thể không trả, Mộ Anh là vị hôn thê. Nữ lang lại là hồng nhan tri kỷ, rồi ngày sau sẽ biết ra sao?...!

Bất giác Tần Bảo buông tiếng thở dài, cúi mặt xuống trầm tư nghĩ ngợi.

Bỗng có tiếng vó ngựa từ đằng xa dồn dập phi tới. Vó ngựa cho biết có một số đông người.

Nữ lang giật mình nói mau:

- Bọn thuộc hạ của ta sắp tới đây. Bây giờ Tần ca ca hãy đi ngay kẻo có điều phiền phức...

Nàng hấp tấp:

- Tần ca ca hãy nhớ ta tên thật là Lữ Trường Thanh.

Tần Bảo nhìn sâu vào đôi mắt nữ lang:

- Tạm biệt Lữ tiểu thư...

Chàng phi thân ra cánh rừng nhìn thấy Phụng Nghi hãy còn ngồi nhắm mắt vận chân khí điều trị nội thương.

Ra ngoài quan đạo, Tần Bảo thấy từ phía trước một đoàn kỵ mã ào ào phi tới, bụi cát mịt mù.

Tần Bảo lên lưng con bạch mã, nhắm hướng nam chạy thẳng mà trong lòng rối như tơ vò...

86. Chương 87: Động Tam Yêu

- Tần Bảo... Tần Bảo...

Đang cho con bạch mã đi chậm chậm, mắt nhìn cảnh sắc núi về chiều. Những vệt nắng vàng đáp trên tầng cây cổ thụ, mấy con chim đo trời, lòng cảm khái Tần Bảo toan cất tiếng ngâm nga vài câu thơ cổ, chợt nghe có tiếng gọi của người con gái ở phía sau lưng, chàng giật mình ngoảnh lại nhìn.

Từ xa khoảng trăm trượng, một thời ngựa hồng trên lưng chở một ả nữ nhân áo đỏ chạy tới như bay.

Trông nữ nhân kia rất quen thuộc, Tần Bảo nghĩ thầm:

- Ta chờ ả tới coi là ai mà có vẻ khẩn cấp như vậy. Tần Bảo từ từ cho Bạch Mã dừng lại bên đường, chờ thốt ngựa chở nữ nhân áo đỏ tới.

Nháy mắt người ngựa đã tới gần, Tần Bảo nhận ra nữ nhân áo đỏ chính là Vu Sơn Ma Nữ.

Chàng kêu khổ:

- Chết rồi nợ tình tới đòi nữa đây. Có lẽ nàng đòi cạo đầu ta để trừ nợ hai cái hôn.

Vu Sơn Ma Nữ thúc ngựa tới gần Tần Bảo, ghim sợi dây cương dừng lại, buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nhìn chàng trách:

- Ta đi tìm kiếm người đã hơn ba ngày rồi! Người đi đâu biến biệt không thấy.

Trông thấy dáng điệu duyên dáng của Vu Sơn Ma Nữ, Tần Bảo nheo mắt trêu chọc:

- Cô nương đi tìm kiếm ta có chuyện gì? Đòi món nợ tình chưa trả có phải không?

Vu Sơn Ma Nữ trừng mắt:

- Nói nhảm. Ta đi tìm người có một chuyện rất quan trọng, còn món nợ người thiếu ta chùng nào cạo đầu người lại không được.

Tần Bảo thè dài lưỡi:

- Chuyện gì thế?

Gương mặt hoa của Vu Sơn Ma Nữ hiện vẻ lo âu:

- Người huynh của người Chữ Đổng đại sư huynh đã bị bọn họ bắt rồi.

Tần Bảo giật mình:

- Kẻ nào bắt Chữ huynh? Có phải lão tặc Trang chủ La Hán hay không?

Vu Sơn Ma Nữ lắc đầu:

- Không phải lão tặc La Hán... Ba con yêu trong động Tam Yêu bắt Chữ đại sư huynh.

Tần Bảo nóng nảy:

- Ba con yêu đó tên gì?

Vu Sơn Ma Nữ đáp:

- Ba chị em yêu phụ đó tên là: Phấn Diện Hồ, Mỹ Diện Hồ và Nguyệt Yêu Hồ.

Bỗng Tần Bảo cất tiếng cười khanh khách.

Vu Sơn Ma Nữ nổi giận:

- Người cười cái gì? Chữ đại sư huynh bị ba con yêu phụ bắt, người thích lắm sao lại cười.

Tần Bảo nói:

- Ta cười là mừng cho Chữ huynh đã có phúc lớn, tại sao nàng trách ta?

Vu Sơn Ma Nữ nói như hét:

- Cái gì phúc lớn? Chữ đại sư huynh bị ba con yêu phụ bắt mà phúc lớn cái gì?

Tần Bảo thông thả:

- Bây giờ Chữ huynh đã có ba ả mỹ nhân hầu hạ đêm ngày vô cùng sung sướng, ta không được điếm phúc như Chữ huynh, luôn luôn có người theo đòi cạo đầu làm hoà thượng.

Vu Sơn Ma Nữ giận dữ:

- Nói nhảm! Người không biết gì cả, ba con yêu phụ đó bắt người hưởng thụ rồi làm thịt ăn, chỉ mới vài tháng nay mà xương đã chất thành gò, người hiểu chưa?

Tần Bảo thất sắc:

- Cô nương nói thật hay đùa?

Vu Sơn Ma Nữ nghiêm chỉnh:

- Ta nói dối người làm chi chứ? Đại sư huynh của ta bị ba con yêu phụ bắt ta lo sợ từng khắc mới khẩn cấp đi tìm người, nói cho người hay để cùng đi cứu mạng đại sư huynh, chậm trễ sẽ bị bọn chúng giết.

Tần Bảo kinh hãi thực sự, không còn trêu chọc Vu Sơn Ma Nữ như trước nữa.

Chàng biết Vu Sơn Ma Nữ không hề nói dối bao giờ.

Tần Bảo gấp lên:

- Động Tam Yêu của ba con yêu phụ ấy ở chỗ nào, cô nương có biết không?

Vu Sơn Ma Nữ đáp mau:

- Động Tam Yêu của ba con yêu phụ đó ở trong cánh rừng già cách đây chừng một trăm năm mươi dặm, đi khoảng hai thời thần sẽ tới.

Ngước mắt lên thấy mặt trời đã ngả bóng dài, Tần Bảo thúc hối Vu Sơn Ma Nữ:

- Cô nương, chúng ta đi từ bây giờ đến cánh rừng đó trước lúc trời tối mới có thể tìm ra động Tam Yêu được.

Vu Sơn Ma Nữ gật đầu:

- Đi mau, ta dẫn đường cho người.

Nàng thúc ngựa chạy nhanh phía trước, Tần Bảo phóng ngựa theo cách hai trượng.

87. Chương 88: Vào Động Tam Yêu

Hoàng hôn vừa xuống!

Người ngựa Vu Sơn Ma Nữ và Tần Bảo đã tới cánh rừng già cây cối và lá mờ mờ, âm u, lạnh lẽo.

Vu Sơn Ma Nữ báo hiệu

- Tới rồi động Tam Yêu của ba con yêu phụ ở trong cánh rừng già này.

Vu Sơn Ma Nữ gò cương cho ngựa đứng lại. Con bạch mã chạy tới gần ngừng vó.

Tần Bảo đưa mắt quan sát vào cánh rừng âm u mịt mờ bóng tối trong lòng lo ngại.

Chàng nói:

- Trong cánh rừng già này cây cối rậm rạp, có nhiều dây thân thông chằng chịt không thể nào đi ngựa được đâu, hơn nữa chúng ta đi bộ không gây tiếng động, ba con yêu phụ sẽ bất ngờ không hay chúng ta tới.

Vu Sơn Ma Nữ đảo mắt nhìn quanh phía bên kia cánh rừng tìm chỗ giấu hai con tuấn mã.

Nàng trở tay sang đám cây lá sum suê:

- Trong lùm cây kia rất kín đáo, chúng ta giấu hai con ngựa nơi đó rất an toàn.

Vu Sơn Ma Nữ và Tần Bảo nhảy xuống đất, dắt hai con tuấn mã vào rừng, cột vào một gốc cây đại thụ.

Vu Sơn Ma Nữ và Tần Bảo trở ra ngoài kẻ trước người sau tiến vào cánh rừng kỹ mật.

Trong rừng âm u như bóng hoàng hôn xuống đậm. Lá cành rậm rạp dây leo chằng chịt giăng mắc khắp nơi không thể nào sử dụng binh công được.

Vu Sơn Ma Nữ, Tần Bảo đi thật chậm tiến vào vừa vặn thính lực nghe ngóng động tĩnh đề phòng kẻ địch ám kích bằng tiểu phi đao hoặc độc châm.

Vào sâu trong cánh rừng già 10 dặm, màn đêm cũng vừa buông xuống. Trong rừng bóng tối dày đặc, ngửa bàn tay cũng không trông thấy. Vu Sơn Ma Nữ, Tần bảo nhờ nhờ lực tinh vi vẫn nhìn được những vật mờ mờ cách không hơn 20 trượng. Hai người tiếp tục dò dẫm từng bước tiến vào rừng già. Đi khoảng nửa thời thần, hai người đã rời khỏi cánh rừng già đầy bóng tối. Dưới ánh sáng le lói của hàng vạn ánh sao từ trên bầu trời thăm soi xuống. Trước mắt Tần Bảo và Vu Sơn Ma Nữ một vùng đất rộng lớn hoang vu, cỏ dại mọc đầy, lại còn nhiều hòn đá nhấp nhô rải rác đó đây trông khác những ngôi mộ vô chủ âm thầm lạnh lẽo thảng năm không khói không hương.

Vu Sơn Ma Nữ khẽ thào:

- Chúng ta hãy đứng đây xem tình hình ra sao rồi hãy đi

Hai người đứng lại đưa mắt quan sát vùng đất rộng hoang vu chính giữa cánh rừng già. Nhìn quanh khắp một lúc. Tần bảo quanh sang hỏi Vu Sơn Ma Nữ:

- Cô nương, động Tam Yêu của ba ả yêu phụ ở nơi nào? Có phải ở vùng đất hoang vu đầy đầy những hòn đá lởm chởm kia không?

Vu Sơn Ma Nữ khẽ gật

- Đúng rồi, vùng đất hoang vu này chính là lãnh địa của ba con yêu phụ.

Tần Bảo hỏi:

- Cô nương có tới vùng hoang vu hoang dại này một lần nào chưa ?

Mắt nhìn hòn đá nhấp nhô phía trước, Vu Sơn Ma Nữ đáp:

- Cách đây 7 hôm ta có tới vùng hoang địa này nhưng ta vào ngã ba bên kia.

Tần Bảo hỏi tiếp:

- Cô nương tìm ra chỗ Chữ huynh bị ba con yêu phụ giam giữ hay không?

Vu Sơn Ma Nữ lắc đầu:

- Ta đi tìm chưa được đại huynh, bất ngờ một con yêu phụ xuất hiện ta nhanh chân phóng chạy ra ngoài bằng không chậm trễ đã bị hại rồi. Ta nghĩ một mình không thể nào kham nổi nên đi tìm người cùng đi với ta đây.

Tần Bảo tiếp:

- Động Tam yêu ở chỗ nào trong hoang địa này, cô nương có phát giác ra không

Trở tay về phía có ánh sáng mập mờ lạnh lẽo như ánh ma đăng. Vu Sơn Ma Nữ đáp:

- Động Tam Yêu của ba con yêu phụ ở chỗ có ánh sáng chập chờn trước mặt chúng ta kia.

Tần Bảo nhìn theo ngón tay của Vu Sơn Ma Nữ, trông thấy cách vài dặm có ánh sáng như ma trời, những kẻ yếu bóng vía nhìn qua đều khiếp mặt bay hồn. Tần Bảo nói với Vu Sơn Ma Nữ:

- Bây giờ chúng ta tới chỗ đó hay phải ở đây chờ tới đầu canh ba sẽ đến động Tam Yêu đó?

Vu Sơn Ma Nữ gắt:

- Chúng ta phải đi liền ngay từ bây giờ, đừng đây làm chi chỉ tổ phí thời gian vô ích

Nàng giục:

- Người hãy theo ta!

Nơi đây không có cây cối rậm rạp, không có vô số bụi thần thông chằng chịt cản trở như trong cánh rừng già. Vu Sơn Ma Nữ và Tần Bảo sử dụng khinh công lướt đi trên ngọn cỏ dại nhẹ nhàng như hai làn khói, nhắm chỗ có ánh sáng le lói, chập chờn mờ mờ thẳng tới.

Cả hai canh phòng cẩn mật, mắt đảo nhìn phía trước tai cận thính lực tinh vi nghe ngóng từ xa để kịp thời ứng phó nếu bị ba ả yêu phụ ám kích, hoặc tấn công bất ngờ.

Chỉ trong chớp lát, Vu Sơn Ma Nữ và Tần Bảo chỉ còn cách ánh sáng 50 trượng. Tần Bảo nhận ra một động thiên nhiên khá rộng, hình thù kì dị đơn độc đứng giữa vùng đất hoang vu âm thầm. Phía trong hang đã chiếu thứ ánh sáng kì ảo không thấy bóng người. Chợt Vu Sơn Ma Nữ đứng lại:

- Đứng lại!

Tần Bảo trở tới đứng sát bên Vu Sơn Ma Nữ...

Vu Sơn Ma Nữ thì thầm bên tai Tần Bảo:

- Tới rồi ba con yêu phụ ở trong cái động đã có ánh sáng trước mặt chúng ta đó:

Nàng bảo:

- Chúng ta hãy tìm một chỗ nào thật kín đáo, ở đây trống trải sẽ bị bại lộ.

Nàng chỉ tay về một hòn đá cao khỏi đầu người gần đó:

- Hãy ẩn phía sau hòn đá đó.

Vu Sơn Ma Nữ nắm tay Tần Bảo chạy tới hòn đá. Cả hai nấp vào chỗ kín. Hai người sát mặt nhau, da thịt chạm vào nhau mắt nhìn về hang đá. Một mùi hương kì diệu từ hơi thở và da thịt của Vu Sơn Ma Nữ phát qua mũi Tần Bảo làm chàng ngây ngất mê mẩn. Chàng hiểu mùi hương đó không phát ra là do nước hoa mà nó phát ra từ thân ngọc và hơi thở của Vu Sơn Ma Nữ. Mùi hương trinh nữ mùi hương nguyên thủy quý phái hơn cả bảo ngọc chân châu. Vừa ngửi hương Tần Bảo vừa nghĩ thầm:

- Mùi hương của nàng quả thật còn nguyên trinh thảo nào ta hôn nàng hai nụ nàng buộc ta phải cưới nàng bằng không nàng sẽ cạo đầu ta. Thì ra người con gái ở chỗ còn trinh, khi mất rồi xem như đã hỏng cả cuộc đời. Chẳng còn giá trị gì nữa.

Tần Bảo còn đang nghĩ ngợi vẩn vơ, chợt nghe giọng nói khe khẽ của Vu Sơn Ma Nữ vào tai:

- Người hãy nhìn kia ba con yêu nữ ăn thịt người bỏ xương bên cạnh hòn đá ước lượng ngoài một trăm bộ.

Nàng trở tay sang một hòn đá trở trọi cách đó bốn năm trượng.

Tần Bảo nhìn theo ngón tay của Vu Sơn Ma Nữ nhận ra bên cạnh hòn đá chất một đống xương người trắng hếu bất cứ một ai trông thấy cũng phải khiếp. Chàng hãi thâm vì không ngờ trên chốn giang hồ hiện lại có người ăn thịt người như vậy.

Tần Bảo nói:

- Cô nương chẳng lẽ ba con yêu nữ Phấn Diệp Hồ, Nguyệt Yêu Hồ, Mỹ Diệp Hồ là loại hồ ly tinh tu luyện thành người giống như Tô Đắc Kỉ thời nhà Thương hay không. Ta chỉ nghe bọn cao thủ giang hồ đồn đại bả ăn thịt người để luyện pháp trường sinh ăn càng nhiều sống càng lâu và lại trẻ đẹp mãi mãi.

Tần Bảo nói:

- Cứ như ta chỉ có loại chồn tinh mới ăn được thịt người, chứ thịt người tanh làm thế nào nuốt cho trôi được chứ.

Vu Sơn Ma Nữ gắt:

- Người đã lầm rồi. Cứ theo cổ sử trong thời chiến quốc Đông Chu ở nước Tề. Tên nô thần, tên Dịch Nha nấu thịt người cho lão Tề Hoàn Công ăn. Lão khen ngon bảo rằng trong các thứ không có thứ nào ngon hơn thịt người đó sao. Chỉ có điều ta chưa biết ba con yêu phụ này ăn sống hay ăn chín như Tề Hoàn Công

Tần Bảo không nhịn được nói đùa:

- Nay cô nương, ba ả yêu phụ đó có ăn thịt đàn bà con gái không:

Vu Sơn Ma Nữ lắc đầu-

- Không, đồng xương người một trăm bộ kia toàn là đàn ông chứ chưa có xương của đàn bà con gái. . . .

Tần Bảo trêu chọc:

- Ồ. . . sao lạ vậy ?tại sao ả yêu phụ kia chỉ ăn thịt đàn ông mà không ăn thịt đàn bà con gái. Thịt đàn bà con gái mềm để ăn hơn thịt đàn ông. Bọn chúng quả là gốc nữ.

88. Chương 89: Ánh Ma Quang Trên Đồi

Vu Sơn Ma Nữ nói:

- Ta không nghe bọn giang hồ nói tới chuyện này. Theo ta nghĩ có lẽ ba con yêu phụ phần hận bọn đàn ông bội bạc, gian ác nên giết thịt ăn cho hả giận, luôn rèn luyện bí pháp trường sinh sống lâu, trẻ đẹp mãi.

Nàng nghiêng rằng:

- Người có biết không. Có nhiều lúc ta giận người, ta muốn ăn tươi nuốt sống người cho rồi, nhưng tiếc vì ta không thích thịt người nên chưa ăn người được đó chứ.

Tần Bảo khê thăm:

- Nữ nhân ghê thật!

Vu Sơn Ma Nữ hậm hực:

- Người hãy coi chừng, sẽ có một lúc nào đó ta mổ bụng người moi lấy trái tim người coi đen hay đỏ, rồi ta ăn sống luôn.

Tần Bảo rùng mình:

- Cô nương nói thật?

Vu Sơn Ma Nữ quả quyết:

- Ta không nói đùa với người đâu. Ta sẽ ăn trái tim người. Ta chôn cất người rồi ta tự sát chết luôn theo người, xem còn ả liễu đầu nào đi theo người nữa không.

Tần Bảo kêu thăm:

- Nguy rồi! Nàng đã ghen với Anh muội. Nàng nói bóng gió cho ta phải cưới nàng chứ chẳng có gì nữa. Bây giờ ta phải làm sao cho ổn đây.

Tới đây, dường như đã thoả cơn giận, Vu Sơn Ma Nữ không nói tiếp thêm nữa.

Hai người nhìn vào trong hang đá.

Nhìn trong hang đá thấy huyền bí, Tần Bảo ngạc nhiên:

- Cô nương, ở trong hang đã có thấp đèn, sao từ nãy tới giờ không thấy ba ả yêu phụ?

Vu Sơn Ma Nữ lắc đầu:

- Ta không biết. Có lẽ bọn chúng đi đâu rồi, còn ánh sáng kia không phải đèn đâu, đó là những hạt minh châu bọn chúng gắn trên trần động đá chiếu xuống.

Trong lòng Tần Bảo phát sinh ra nghi hoặc:

- Cô nương, hay là ba ả yêu phụ giam cầm Chử huynh ở trong cái hang đá này.

- Không phải đâu. Ba con yêu phụ giam nhốt đại sư huynh ở một nơi nào khác, bọn chúng ở trong cái hang đá này. Chính mắt ta đã trông thấy chúng ở trong đó.

Tần Bảo nóng nảy:

- Cô nương, chúng ra hãy tới gần hang đá nghe ngóng xem trong đó có động tĩnh gì không?

Vu Sơn Ma Nữ bác bỏ:

- Không được. Chúng ta tới gần hang đá, lỡ ba con yêu đang ẩn nấp đâu đó phía ngoài, bọn chúng ám kích bất ngờ làm sao tránh kịp. Hãy đứng đây chờ thêm một lúc nữa rồi sẽ liệu toan.

Hai người im lặng.

Bồng Vu Sơn Ma Nữ trở tay về phía đốm sáng xanh rờn xuất hiện cách vài mươi trượng.

- Ta thấy rồi, chỗ đó. . .

Tần Bảo nhìn theo đốm sáng xanh rờn tắt chớp, ngạc nhiên hỏi Vu Sơn Ma Nữ:

- Cô nương, đốm sáng xanh rờn kia là cái gì? Cô nương vừa phát giác ra chuyện gì?

Hai ánh mắt vẫn nhìn ánh sáng xanh rờn. Vu Sơn Ma Nữ đáp:

- Ánh sáng xanh rờn kia là ám hiệu của đại sư huynh ta. Sư huynh cho biết nơi này là chỗ giam nhốt sư huynh, nhưng chưa rõ đích thực ở nơi nào.

Tần Bảo ngạc nhiên:

- Sao cô nương lại biết ánh sáng xanh rờn kia là ám hiệu của Chử huynh cho biết ba ả yêu phụ giam nhốt Chử huynh trong vùng này.

Vu Sơn Ma Nữ giải bày:

- Trong thời gian mấy năm học với sư phụ chúng ta. Ngoài võ công, thân pháp, sư phụ còn dạy cách sử dụng mắt hiệu bằng mọi thứ nếu chẳng may bị kẻ thù bắt hãy làm ám hiệu để chúng ra biết được tới giải nguy cho nhau. Chử Đồng đại sư huynh đã học qua loại ám hiệu này, nên khi ta nhìn đốm sáng kia hiểu ngay đó là ám hiệu của ai rồi. Người đã hiểu rõ rồi chứ.

Tần Bảo bật thốt:

- À ra là như vậy thảo nào vừa nhìn đốm sáng xanh rờn kia cô nương đã biết ngay ám hiệu của Chử huynh. Thuật pháp này quả là kì diệu, tôn sư của cô nương quả là một bậc đại tiên bối rất cao minh.

Vu Sơn Ma Nữ bĩu môi:

- Không kì diệu sao được. Nếu sư phụ ta không cao minh, làm sao Chử huynh học được cái ám hiệu báo nguy cho ta biết mà chính người cũng chưa hiểu nổi.

Nóng lòng giải cứu người anh em kết nghĩa tử sinh. Tần Bảo hỏi Vu Sơn Ma Nữ:

- Cô nương, bây giờ chúng ta đã thấy ám hiệu của Chử huynh rồi, chúng ta tới chỗ ánh sáng xanh rờn kia tìm dấu vết nơi giam giữ Chử huynh coi ở nơi nào phải không?

Vu Sơn Ma Nữ gật đầu:

- Tất nhiên là như vậy rồi, chứ chúng ta ẩn nấp ở đây làm chi nữa.

Nàng bảo chàng:

- Ta đi trước, người theo cách nhau hai trượng hỗ trợ lẫn nhau. Hãy hết sức cẩn trọng đề phòng bị ám kích. Ba con yêu phụ đó độc thâm lắm.

Tần Bảo gật đầu:

- Ta biết rồi.

Vu Sơn Ma Nữ dời khỏi hòn đá dè dặt bước ra.

Chàng và nàng cách hai trượng. Tần Bảo theo phía sau, mắt nhìn xung quanh quan sát, tai vận thính lực nghe ngóng, đề phòng bất trắc xảy ra.

Đang đi phía trước, bồng Vu Sơn Ma Nữ quay lại phất tay ra hiệu cho Tần Bảo.

Nàng nằm phục xuống đất. Hiện ngay đã có chuyện lạ xảy ra nên Vu Sơn Ma Nữ ám hiệu Tần Bảo lệ làng nằm xuống đám cỏ che khuất thân mình.

Chàng phóng mắt quan sát khắp nơi xem chuyện gì vừa xảy ra mà Vu Sơn Ma Nữ ra ám hiệu như vậy.

Lòng chàng hồi hộp bởi nơi đây là lãnh địa của ba yêu phụ, dĩ nhiên bọn chúng đã nắm cái thế thượng phong, khó mà đối phó.

Bỗng từ trên ngọn đồi cách đó vài trăm trượng, đoá lửa nửa đỏ, nửa xanh bay vọt lên không trung rồi đập chồm trên đó.

Ánh sáng từ đoá lửa nửa đỏ nửa xanh dội xuống ngọn đồi nhận rõ mọi sự vật.

Liền đó trên ngọn đồi hai chiếc bóng xuất hiện chẳng khác nào ma quỷ hiện hình.

Tần Bảo khê thầm:

- Hai chiếc bóng trên đồi kia là ai? Có phải bọn yêu phụ hay không?

Chàng không tìm ra câu giải đáp, bởi đây là lần thứ nhất chàng vào hoang địa này chưa từng gặp mặt ba ả yêu phụ một lần nào.

Chợt Vu Sơn Ma Nữ phi thân tới chỗ Tần Bảo.

Tần Bảo đứng dậy hỏi:

- Cô nương, hai chiếc bóng đứng trên ngọn đồi kia có phải là yêu hồ hay không?

Đưa mắt nhìn hai chiếc bóng đập chồm trên ngọn đồi giây phút, Vu Sơn Ma Nữ gật đầu:

- Người nói đúng. Hai chiếc bóng trên đồi kia chính là bọn Tam Yêu đấy.

- Cô nương có nhận ra hai chiếc bóng kia là ai trong bọn Tam Yêu hay không?

Vu Sơn Ma Nữ lắc đầu:

- Ta chưa biết. Bọn chúng đứng trên ngọn đồi quá xa, lại ban đêm không thể nào nhận diện được.

Tần Bảo băn khoăn:

- Cô nương, bây giờ chúng ta phải làm gì? Chúng ta có lên ngọn đồi gặp hai ả yêu phụ kia không?

Dĩ nhiên là phải gặp ả yêu phụ. Nhưng chỉ một mình ta lên ngọn đồi dò xem có đúng là bọn chúng hay không.

Nàng bảo:

- Bây giờ người hãy đứng dậy, chờ ta trong một lúc ta sẽ trở xuống cho người biết hai chiếc bóng kia là ai.

Trước khi lên đồi nàng dặn dò chàng:

- Người đứng đây một mình hãy hết sức thận trọng. Người nên nhớ võ công ba con yêu phụ này rất cao cường không kém người bao nhiêu, lại rất quỷ quyệt, đa trá, đa mưu, người coi thường sẽ trúng nhảm quỷ kế của bọn chúng, còn lại một mình ta không cứu nổi người và đại sư huynh đâu.

Dứt câu, Vu Sơn Ma Nữ sử dụng thân pháp lướt đi về phía ngọn đồi thoáng cái mất dạng. . .

89. Chương 90: Mỹ Nhân Thần Bí

Còn lại một mình trong động Tam Yêu, trong lòng Tần Bảo vô cùng hồi hộp.

Chàng không sợ những kẻ thù ở trước mặt, không sợ đấu võ công với bất cứ là ai dù là đại tuyệt thủ, đại ma đầu công lực cao thâm vô lượng mà chàng lại sợ kẻ thù trong bóng tối ám kích bất ngờ bằng độc châm.

Càng lo ngại hơn vùng hoang địa này của ba ả yêu phụ ăn thịt người, lại quỷ kế đa mưu như lời Vu Sơn Ma Nữ đã dặn dò vừa rồi. Tần Bảo trong lòng thấy bất an.

Ba lần chàng trúng kế của Tào Càn. Ba lần suýt chết, chàng đã có một số kinh nghiệm giang hồ nên càng thận trọng hơn ngày trước.

Dù vậy, linh giác như báo trước cho chàng biết sắp có chuyện bất thường xảy ra không thể tránh khỏi.

Tần Bảo đứng yên mắt nhìn quanh, vận thính lực nghe ngóng đợi chờ Vu Sơn Ma Nữ quay trở xuống ngọn đồi.

Đóa lửa trên không trung đã tắt ngấm, vùng hoang địa trở lại bóng tối âm thâm. Một trận gió lạnh thốc qua khiến Tần Bảo rùng mình ghê sợ.

Chờ một lúc khá lâu không thấy tăm hơi của Vu Sơn Ma Nữ ở nơi đâu cả.

Tần Bảo lo sợ nhủ thầm:

- Nguy mất, có lẽ Vu Sơn Ma Nữ đã bị hai ả yêu phụ trên ngọn đồi dùng quỷ kế lừa nàng bắt đi rồi nên không thấy nàng trở lại.

Tần Bảo rùng mình toan phóng tới ngọn đồi, nhưng nhớ lại lời Vu Sơn Ma Nữ dặn dò nên ngừng lại.

Chàng vận nhãn lực tinh vi nhìn quanh ngọn đồi tìm chiếc bóng của Vu Sơn Ma Nữ. Không phát giác ra bóng nàng ở nơi đâu, Tần Bảo nghe trái tim đập mạnh.

Một lúc, đột nhiên nghe từ trên ngọn đồi một giọng lạnh lạnh của nữ nhân vọng tới:

- Vị bằng hữu nam, nữ nào ẩn nấp dưới chân đồi hãy xuất hiện ngay. Chị em chúng ta không thích có kẻ rình rập trong đêm tăm tối.

Giọng nói khác lạ không phải giọng nói của Vu Sơn Ma Nữ.

Tần Bảo giật mình lăm bắm:

- Hai chiếc bóng trên đồi đó đúng là của bọn yêu phụ. Bọn chúng đã phát giác Vu Sơn Ma Nữ ẩn nấp dưới chân đồi nên dọa cho nàng lộ diện. Nếu bọn chúng bao vây chắc chắn nàng sẽ bị bắt.

Chàng quyết định:

- Bây giờ ta hãy khẩn cấp tới chân đồi giải nguy cho nàng kéo chẳng còn kịp nữa.

Tần Bảo đình phi thân tới chân đồi gặp Vu Sơn Ma Nữ, thỉnh linh nghe có tiếng nói từ phía sau lưng. Tiếp đó là giọng cười khúc khích trong ngân tiếng ngọc rót.

Tần Bảo giật mình thu hồi thân thủ quay về hướng có giọng cười. Chàng định thần coi lại xem người vừa cười là ai, sao lại tới vùng đất hoang vu vào lúc này. Với nhãn lực tinh vi thượng thừa và qua ánh sáng vằng vặc của vì sao từ trên bầu trời xanh thẳm rọi xuống. Tần Bảo nhận ra ả thiếu nữ y phục lộng lẫy đẹp mê hồn đã đứng cách chàng hơn hai trượng từ bao giờ.

Ả nhìn chàng bằng đôi mắt long lanh huyền bí. Đôi mắt như bầu trời đêm gom lại đẹp thần bí, lại pha chút ánh sáng ma quái hút hồn người, bất cứ ai nhìn qua cũng thấy tâm thần bấn loạn, mất đi cả hứng thú cho mình và có thể ngoan ngoãn làm theo lời ả.

Gương mặt mỹ nhân xinh đẹp chẳng kém gì tiên nữ giáng trần.

Bất giác trái tim của Tần Bảo đã rung động, bồi hồi không yên. Chàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đẹp mê hồn, huyền hoặc của mỹ nhân tuyệt sắc.

Tần Bảo thầm nhủ:

- Ả thiếu nữ tuyệt sắc này là ai? Nàng là kẻ tà hay chánh, từ đâu tới, sao lại xuất hiện vào giữa ban đêm ở vùng hoang địa đầy nguy hiểm này? Nàng không sợ ba yêu phụ kia hãm hại hay sao. Ta hãy hỏi xem là vị phu nhân của một đại danh vọng tộc nào cho biết.

Tần Bảo cất tiếng hỏi mỹ nhân:

- Nương tử là ai? Từ đâu lại vùng nguy hiểm này.

Mỹ nhân tuyệt sắc vẫy bàn tay ngọc:

- Đừng nói lớn, bọn yêu phụ kia nghe được rất nguy hiểm cho chúng ta...ư

Nàng tiếp-

- Hãy đứng đó, ta có một chuyện quan trọng cần nói với tiểu huynh đệ.

Tần Bảo nghĩ:

- À...thì ra không phải là bọn yêu phụ. Nàng sợ bọn chúng phát giác sẽ hãm hại ta và nàng. Nhưng nàng là ai sao lại dám đến vùng hoang địa này.

Tần Bảo nghĩ vậy. Tần Bảo đứng yên một chỗ nhìn mỹ nhân tuyệt sắc chờ nàng tới xem nàng nói điều gì quan trọng.

Mỹ nhân tuyệt sắc thước tha từ từ bước tới gần Tần Bảo, trong khi ánh mắt thu hồn của nàng gắn chặt vào ánh mắt chàng không hề rời xa. Ánh mắt mê hồn huyền hoặc khiến đối phương phải mê mẩn cả tâm thần.

Mỹ nhân tuyệt sắc còn cách Tần Bảo năm thước, một mùi dị hương lạ lùng thoảng theo gió phảng phất vào mũi chàng khiến chàng bàng hoàng ngây ngất.

Tần Bảo tưởng chừng như không còn tự chủ được mình nữa. Mùi dị hương đã làm mờ mịt cả tâm trí chàng.

Mỹ nhân tuyệt sắc bước tới cách Tần Bảo hai thước liền dừng lại. Nàng nhìn chàng bằng đôi mắt thu hồn.

Tần Bảo giật mình, nhưng chưa biết trong trường hợp này phải nên ứng phó như thế nào đối với mỹ nhân tuyệt sắc cho ổn.

Nàng không phải là một trong ba yêu phụ của động Tam Yêu, chàng không thể hành động như kẻ thù được. Nếu giờ này chàng động thủ thì e giết lầm một vị phụ nhân, hay một trang nữ hiệp giang hồ nào đó, sẽ sinh thù oán với chàng. Chàng lùi lại né tránh mỹ nhân tuyệt sắc, sẽ mất đi cốt khí của một trang thiếu hiệp giang hồ và chàng sẽ là trò chơi của nàng mãi mãi.

Thầm nghĩ như vậy nên Tần Bảo bất động, chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp mê hồn của mỹ nhân tuyệt sắc.

Mỹ nhân tuyệt sắc hé đôi môi anh đào:

- Tiểu huynh đệ là ai?

Tần Bảo đáp gọn:

- Tại hạ là Tần Bảo, còn nương tử?

Đột nhiên Tần Bảo im bật vì vừa nghe một luồng buốt lạnh chạy thấu vào người chàng. Liền đó các huyết đạo trong cơ thể bế tắc, hai chân tê liệt không còn cử động được nữa.

Chàng đứng trơ như pho tượng.

Tần Bảo kinh hãi kêu thâm:

- Ta đã bị ả điểm huyết rồi!

Mồ hôi lạnh toát khắp thân mình. Tần Bảo mở to đôi mắt nhìn mỹ nhân tuyệt sắc.

Mỹ nhân tuyệt sắc nhìn Tần Bảo cất giọng thanh cao, yêu mỹ:

- Tiểu tình lang chưa biết ta là ai ư?

Tần Bảo chỉ nhìn ả chẳng có lời nào.

Mỹ nhân tuyệt sắc nói:

- Ta chính là Nguyệt Yêu Hồ, một trong nữ chủ nhân của động Tam Yêu đây.

Tần Bảo kinh hoàng kêu thâm:

- Ngươi rồi! Ta không nghe lời Vu Sơn Ma Nữ nói nên trúng vào quỷ kế của yêu phụ.

Nhưng liền đó màu huyết trong cơ thể chàng sôi trào, khí giận tràn hông. Tần Bảo muốn thét lên xé tan bầu không khí, nhưng khẩu huyết của chàng cũng bị ả Nguyệt Yêu Hồ điểm bết đi rồi.

Tần Bảo tức giận trợn trừng cặp mắt suýt rách cả khóe nhìn Nguyệt Yêu Hồ. Chàng giận cho mình chỉ vì từ trước đến nay không biết mặt Nguyệt Yêu Hồ một lần nào, nên mới tưởng ả là một vị phu nhân nào đó để ả tới quá gần, bị ả điểm huyết chàng một cách dễ dàng như thế.

Chàng đã từng dự vào một trận đấu ác liệt cùng các cao thủ thượng đẳng như Đông Tà, Các Chỉ Lạp Ma, Tổng lãnh sát thủ, nào ngờ lọt vào tay Nguyệt Yêu Hồ trong khi chưa đấu một trận nào. Thật là một điều nhục nhã cho chàng nếu cái tin này bị đồn đại ra chốn giang hồ.

Cho tới bây giờ Tần Bảo mới hiểu rõ hai chiếc bóng như loài ma quỷ chập chờn trên ngọn đồi kia chính là Phần Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ.

Hai ả yêu phụ kia xuất hiện để dụ Vu Sơn Ma Nữ ly khai chàng cho Nguyệt Yêu Hồ tới gần chàng trong khi chàng không biết ả là ai mà sử dụng chiêu pháp Vô Ảnh chỉ không tiếng động không màu sắc điểm huyết chàng từ bao giờ không hề hay biết, cũng chẳng khác nào nữ lang Lữ Trường Thanh dùng Quỷ Kiếm không chế chàng lúc giao đấu trong cực hình đường Đoạn Hồn giáo.

Nguyệt Yêu Hồ cười khúc khích:

- Bây giờ tiểu tình lang hãy theo ta trở về biệt động, đôi ta cùng hưởng thụ lạc thú thần tiên trọn đêm nay...

Nguyệt Yêu Hồ cắp lấy Tần Bảo phi thân về một hướng khác.

90. Chương 91: Rơi Vào Tay Yêu Phụ

Chẳng bao lâu Nguyệt Hồ đưa Tần Bảo tới một cái động đá có ánh lửa chập chờn bên trong.

Nguyệt Hồ lướt tới hang đá, thân ảnh của ả như một chiếc bóng ma. Từ phía trong hang đá, một gã thiếu niên vận bộ võ phục màu xanh mặt mày xấu xí chạy ra.

Gã khom lưng trước mặt Nguyệt Hồ:

- Cung nghinh nữ chủ.

Nguyệt Hồ nhìn gã thiếu niên mặt mày xấu xí cất giọng yêu mỹ:

- Từ buổi chiều đến giờ ở đây có biến cố gì lạ xảy ra hay không?

Gã thiếu niên lắc đầu:

- Bẩm nữ chủ, từ lúc nữ chủ ra đi đến giờ chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Nhìn Tần Bảo trong vòng tay ngọc của Nguyệt Hồ, gã thiếu niên hỏi:

- Bẩm nữ chủ, gã thiếu niên này là ai vậy? Gã ở đâu tới đây bị nữ chủ bắt vậy.

Nguyệt Hồ cất tiếng lạnh lùng:

- Gã tên là tiểu sát tinh Tần Bảo. Ta vừa bắt gã nơi Tam Yêu động đấy. Bọn chị em ta dùng kế li thân dẫn dụ ả Vu Sơn Ma Nữ lên đồi, gã không biết mặt ta, nên ta bắt gã một cách hết sức dễ dàng.

Nhìn gương mặt ngọc của Tần Bảo, trong lòng hoài nghi, gã thiếu niên hỏi:

- Bẩm nữ chủ, nữ chủ bắt gã Tần Bảo này đem về hang động làm gì vậy?

Nguyệt Hồ cười hích hích:

- Ngốc tử, người không biết ta đem gã Tần Bảo về đây làm chi à?

Gã thiếu niên lắc đầu:

- Bẩm nữ chủ, đây là chuyện của nữ chủ, tiểu nhân làm sao biết được?

Đưa bàn tay ngọc sờ sẫm vào lưng ngọc của Tần Bảo, Nguyệt Hồ nói như say mê:

- Ta bắt gã Tần Bảo đem về đây để hưởng lạc, ta sẽ phế bỏ võ công như đã phế bỏ võ công của ngươi. Gã sẽ thay thế ngươi làm, bổn phận lúc người vắng mặt vài ngày. Người đã hiểu chưa.

Gã thiếu niên biến sắc, thân hình run run, trở hai mắt ra nhìn Tần Bảo trong tay Nguyệt Yêu Hồ, miệng mấp máy định nói gì nhưng chẳng dám hé môi.

Nguyệt Yêu Hồ nhìn gã thiếu niên run rẩy, khẽ “hừ” một tiếng.

Ả cười nhạt:

- Chu Kiệt! ngươi nổi máu ghen lên phải không?

Nguyệt Yêu Hồ lại hừ một tiếng rồi nói:

- Người hãy nhớ cho kỹ, mấy tháng nay không có đêm nào người làm cho ta tận hưởng lạc thú thần tiên, nay ta mang gã Tần Bảo về đây giúp thêm một tay cho ngươi cho ta được toại ý đó, người hiểu chưa?

Gã thiếu niên tên Chu Kiệt sợ hãi cúi rạp mình trước mặt Nguyệt Yêu Hồ.

Gã run run:

- Bẩm nữ chủ, tiểu nhân đã hiểu. Xin nữ chủ lượng thứ cho, chỉ vì... chỉ vì...

Gã nín bật không dám tiếp lời.

Gã nhìn gương mặt cực kỳ tuấn mỹ của Tần Bảo, máu ghen trong tim sôi sục.

Mãi nhìn gương mặt ngọc của Tần Bảo, Nguyệt Yêu Hồ không thấy cử chỉ của Chu Kiệt.

Ả hạ giọng:

- Ngoan ngoãn như vậy mới được chứ. Người đừng làm ta nổi giận. Người đã thấy trên một trăm bộ xương trong động Tam Yêu rồi chứ.

Tần Bảo nghĩ thầm:

- Quả đúng như Vu Sơn Ma Nữ nói, bọn yêu hồ này bắt người đem về đây hành lạc cho thỏa thích, rồi làm thịt chứ chẳng còn gì nữa. Chàng nghe lạnh buốt cả xương sống.

Nguyệt Yêu Hồ bảo Chu Kiệt:

- Người đưa chàng vào trong cho ta.

Chu Kiệt giang tay sốc lấy Tần Bảo bước vào trong hang động đặt nằm xuống đất.

Nguyệt Yêu Hồ đi theo phía sau lưng Chu Kiệt vào phía trong, ngồi lên chiếc giường đá bằng phẳng, bóng loáng.

Ả vươn vai buông một hơi thở dài khoan khoái. Chu Kiệt đứng khúm núm trước mặt Nguyệt Yêu Hồ chờ lệnh chủ nhân ban ra.

Nguyệt Yêu Hồ nhìn Chu Kiệt bằng ánh mắt lạ thường. Ánh mắt lạnh lẽo rợn người.

Ả hỏi:

- Bây giờ ta đã đói rồi, người có biết không?

Chu Kiệt cúi rạp đầu:

- Bẩm nữ chủ, tiểu nhân biết.

Trọn một ngày qua, chị em chúng ta mai lo chuyện đối phó với ả tiểu đầu Vu Sơn Ma Nữ không có món gì trong bụng, người đã làm xong chưa?

Bầm nữ chủ, tiểu nhân vừa mới giết một tên chưa ra thịt, vì còn phải chờ nữ chủ về nấu ăn mới ngon miệng.

- Ba tên chị em chúng ta bắt được người đã làm thịt tên nào?

- Bầm nữ chủ, tiểu nhân làm thịt tên Chữ Đồng vì hắn quá hung hăng, luôn miệng chửi mắng ba vị chủ nhân.

Tần Bảo kinh hoàng, toan mở miệng hét lên, nhưng khẩu huyết đang bị điểm bế không làm sao được.

Chàng trừng mắt tóe lửa hận thù dường như muốn ăn tươi nuốt sống Nguyệt Yêu Hồ.

Lời nói của Chu Kiệt như sét đánh bên tai chàng:

- Chữ Đồng đã bị gã Chu Kiệt làm thịt để nấu mấy món ăn cho ba gã yêu phụ. Quả thật là man rợ.

Nhìn thấy ánh mắt tóe lửa hận thù của Tần Bảo, Nguyệt Yêu Hồ nói:

- Tiểu tình lang làm sao the? Sao chàng nhìn ta bằng cặp mắt hận thù.

Nguyệt Yêu Hồ bước xuống chiếc giường đá, tiến lại gần Tần Bảo.

Ả đưa bàn tay ngọc sờ vào gương mặt Tần Bảo giây phút bật khen:

- Tiểu tình lang xinh đẹp mê người. Ta chưa từng trông thấy gã thiếu niên nào cực kỳ tuấn mỹ như chàng. Nội lực của chàng xem ra rất hùng hậu. Đêm nay, đôi ta sẽ tha hồ tận hưởng lạc thú thần tiên.

Bàn tay ngọc của Nguyệt Yêu Hồ lần mò xuống ngực của Tần Bảo, rồi xuống nữa mà mờ mờ. Đôi mắt ả lim dim như mê như mộng, như lạc vào cõi nào thoát tục.

Tần Bảo giận sôi máu trái tim. căm hận tột cùng, nhưng thân thể bất động không có cách nào phản ứng lại được trước sự dâm ô trắng trợn của Nguyệt Yêu Hồ.

Chàng chỉ còn một cách duy nhất trốn cặp mắt gần rách cả hai khóe nhìn ả.

Chu Kiệt đứng gần đó nhận ra cảnh hoan lạc này, gã run bắn cả người.

Gã nói lắp bắp:

- Bầm nữ chủ...tiểu nhân.

Bàn tay ngọc vẫn còn miệt mài, Nguyệt Yêu Hồ quay qua Chu Kiệt:

- Chu Kiệt người làm sao vậy? Làm gì người run lên như mắc chứng thương hàn vậy?

Chu Kiệt run lập cập:

- Bầm nữ chủ, tiểu nhân không còn chịu đựng được nữa rồi. Tiểu nhân...

Bàn tay vẫn không rời khỏi yếu huyết của Tần Bảo, Nguyệt Yêu Hồ quát mắt:

- Chu Kiệt, mới có bấy nhiêu mà người đã không chịu đựng nổi rồi sao? Người hãy nói đi, ta sẽ có cách.

Chu Kiệt rơi nước mắt:

- Bầm nữ chủ, nữ chủ làm vậy thà tiểu nhân chết sướng hơn, tiểu nhân không sống nổi. Nhưng tiểu nhân sẽ...

Nguyệt Yêu Hồ trừng mắt:

- Người sẽ làm gì? Nói mau?

Chu Kiệt run rẩy:

- Bầm nữ chủ, tiểu nhân sẽ làm thịt gã Tần Bảo nấu mấy món thật ngon cho tam vị chủ nhân ăn. Nhất định tiểu nhân không thể để mắt nữ chủ nhân trong tay gã.

Nguyệt Yêu Hồ giận dữ, rút phắc bàn tay ngọc ra khỏi yếu huyết Tần Bảo, đứng lên.

Ả gần giọng:

- Nhất định ngươi phải giết tiểu tình lang của ta phải không?Hãy nói mau...

91. Chương 92: Chết Thảm Vì Tình

Chu Kiệt gạt mạnh đầu:

- Tiểu nhân sẽ giết gã. Tiêu nhân thà chết thì thôi chứ không cho bất cứ ai sờ mó vào tấm thân ngọc ngà của nữ chủ nhân.

Nguyệt Yêu Hồ cười lạnh:

- Máu ghen của ngươi quả thật là kinh khủng. Ngươi hay nghe ta hỏi đây?

Chu Kiệt cúi đầu:

- Xin nữ chủ chỉ bảo.

Nguyệt Yêu Hồ vịn vai Chu Kiệt lắng lơ:

Thiếu mất từ trang 129 đến trang 132

Ả cười thích thú:

- Chỉ tại máu ghen của ngươi quá tốt, ta nói chẳng chịu nghe chia phần lạc thú với tiểu tình lang, nên mới ra nông nổi đó, đừng trách ta sao độc ác.

Tần Bảo rợn cả tóc gáy. Chàng không thể nào ngờ nổi Nguyệt Yêu Hồ giết tên thuộc hạ từng nấu thịt người cho ả ăn một cách tàn ác đến như thế.

Chàng sinh ra lo sợ trong lòng không lúc nào yên, vì không biết rồi đây Nguyệt Yêu Hồ sẽ đối xử với chàng ra sao. Ả bắt buộc chàng hành lạc đến lúc toại nguyện sẽ giết chàng như Chu Kiệt hay không.

Nguyệt Yêu Hồ vẫn để nguyên thân ngọc lồ lộ bước xuống đất, chộp xách thi thể đẫm máu của Chu Kiệt đi ra ngoài hang động.

Ả dùng sợi dây da cột hai chân gã treo ngược lên cành cây gần đó rồi trở vào.

Tần Bảo kinh hãi kêu thảm:

- Chết rồi! Bây giờ đến lượt ta. Ả sẽ đầu độc để ta nổi lửa dục miệt mài hoan lạc với ả rồi sau đó ả sẽ giết ta làm thịt.

Nguyệt Yêu Hồ lại gần Tần Bảo, ngồi trước mặt chàng khoe tròn hai vùng rực lửa sát vào mặt chàng.

Ả nhìn chàng cười khúc khích:

- Tiểu tình lang, chàng với ta quả là thiên duyên tiền định, vừa trông thấy mặt chàng lòng ta trỗi dậy xuân tình như hồi còn là thiếu nữ. Bây giờ gã đã chết rồi, ta và chàng tự do hưởng lạc thú thần tiên.

Tần Bảo không mở miệng được uất hận tràn hông, trợn mắt tóe lửa nhìn Nguyệt Yêu Hồ.

Nhìn ánh mắt căm thù của Tần Bảo, Nguyệt Yêu Hồ cất tiếng cười khúc khích:

- Này, sao chàng nhìn ta bằng đôi mắt đó? Chàng thù hận ta lắm phải không?

Thiếu mất trang 135 và 136.

92. Chương 93: Sóng Tình Cuồn Cuộn

Trên chốn giang hồ xưa nay bọn nữ ma đầu, bọn hồ ly mặt ngọc thường sử dụng chất kỳ dâm, các loại dâm dược bằng độc hoàn đầu độc nam nhân để tận hưởng lạc thú tận cùng ái ân. Chẳng hiểu Nguyệt Yêu Hồ đã tìm được pho bí kíp kỳ dâm nào. không cần cho đối tượng uống dâm hoàn, lại dùng thủ pháp điểm huyết, kích động xuân tình, đây là việc chưa từng có trong lịch sử võ lâm kim cổ bấy giờ.

Hoặc ả là loài chồn tinh tu luyện ngàn năm tu luyện thành người mới có cái bí pháp lạ lùng, kỳ diệu như thế.

Nhìn cặp mắt rực lửa dục hau háu của Tần Bảo dán chặt vào vùng thiên thai của mình, biết điểm vào xuân tình huyết đã có hiệu quả, Nguyệt Yêu Hồ vô cùng đắc chí.

Ả cười khúc khích:

- Thế nào? Bấy giờ tiểu tình lang không còn hận thù, chán ghét ta nữa phải không?

Đưa bàn tay ngọc sờ mó khắp thân người nóng như lò lửa của Tần Bảo, Nguyệt Yêu Hồ khẽ gật:

- Đúng rồi, tiểu tình lang đang thêm khát khoái lạc không còn chịu đựng nổi nữa, chàng muốn vào lấy thân ngọc ngà của ta lỏng lẻo như con thú đói mỗi cần ăn. Được rồi. Chàng không phải đợi nữa, ta sẽ giải huyết đạo cho chàng để chàng vùng vẫy miệt mài trên thân ngọc của ta.

Thiếu mất 5 trang từ 139 đến 144.

Thêm khát hoan lạc. Tần Bảo toan ôm chặt lấy Nguyệt Yêu Hồ. bám chặt vào một nơi mềm mại.

Chàng làm chuyện con ong hút mật trước khi diễn ra một trận tình bão tố trên thân hình của Nguyệt Yêu Hồ, sau đó ra sao thì ra.

Bỗng gương mặt hoa âu sầu của Mộ Anh xuất hiện. Nàng trừng trừng đôi mắt nhìn chàng. Ánh mắt căm tức giận hờn như muốn nói rằng: Tần ca ca!Ca ca đã có muội là vị hôn thê rồi. Ca ca có thể làm chuyện dâm ô cùng ả yêu phụ kia được sao?.

Ngọn lửa dục trong cơ thể Tần Bảo liền hạ nhanh trong nháy mắt.

Một ý niệm chợt thoáng nhanh qua đầu óc Tần Bảo trong giây phút của trận đấu tình thù bất phân thắng bại.

Chàng nghĩ thầm:

- Ta hãy vận chân khí Càn Khôn m Dương Đại Pháp xem kết quả thế nào.

Tần Bảo lập tức vận chân khí Càn Khôn m Dương Đại Pháp với ý định giải tỏa huyết xuân tình bị Nguyệt Yêu Hồ điểm bế.

93. Chương 94: Chết Trong Trận Tình

Vận mãi không thấy có một chút hiệu quả, lò lửa dục vẫn còn nguyên trong cơ thể, Tần Bảo than thầm:

- Chết rồi! Từ nãy ta đã tận tâm tận lực rồi nhưng không có kết quả, bây giờ đành phải giao hoan với ả thôi, bằng không chốc lát nữa đây thân thể ta sẽ nổ tung ra từng mảnh cát bụi.

Thân thể vừa chồm lên toan bám chặt lấy vực ái ân của Nguyệt Yêu Hồ, chợt một ý niệm khác thoáng vụt qua đầu óc Tần Bảo. Chàng liền dừng lại.

Tần Bảo nghĩ nhanh:

- Giờ ta thử vận chân khí Vô Cực Thần Công đại pháp xem kết quả thế nào nếu không hiệu quả đành cam phận vâng theo số mệnh đã an bài.

Tần Bảo hết sức trấn áp lửa dục, vận chân khí Vô Cực Thần Công đại pháp với hy vọng rất mong manh, chỉ mong có sự huyền diệu nào đó giúp chàng giải thoát cơn khát vọng cùng cực sức người không làm nổi.

Tần Bảo vẫn hiểu đây là một lần chót, nếu sử dụng chân khí Vô Cực Thần Công đại pháp không giải nổi huyết xuân tình, chàng đành phải vồ lấy thân ngọc của Nguyệt Yêu Hồ, ngụp lặn, vẫy vùng giữa bể ái ân.

Dĩ nhiên, chàng sẽ trở thành một gã tình nhân của ả yêu phụ vừa dâm ác lại vừa là chồn tình ăn thịt người không biết hồi tanh.

Những ngày sắp tới, tin này đồn ra chốn giang hồ, chàng sẽ bị phỉ báng, chê cười, từ đó không còn là một trang thiếu hiệp chánh đạo nữa.

Lúc ấy, chàng chỉ còn một cách là tự sát lia bỏ cõi đời chứ không thể nào sống sót chịu đựng sự nhục nhã do chàng gây ra, dù là ngoài ý muốn của chàng.

Cổ nhiên, tình nghĩa phu thê giữa chàng và Mộ Anh sẽ đổ vỡ chẳng có phương pháp nào hàn gắn lại được.

Vừa vận chân khí Vô Cực Thần Công đại pháp, Tần Bảo chợt nghe có sự khác thường.

Từ nơi vực mạng môn chân thủy, một dòng mát lạnh như dòng suối trào lên. Dòng suối mạng môn chân thủy cuộn cuộn tràn sang vực xuân tình huyết. Lò lửa đang cháy rực của xuân tình huyết bị dòng suối mát lạnh dập tắt dần dần.

Thân thể nóng tợ lửa thiêu của Tần Bảo theo đó dịu lại, lần lần biến mất.

Cơ thể của Tần Bảo trở lại bình thường như xưa.

Tần Bảo reo thầm:

- Ta thoát nạn rồi.

Bây giờ Tần Bảo đã hoàn toàn bình tâm trở lại. Chàng đưa ánh mắt nhìn vào hai trái đồi tuyết và vực ái ân của Nguyệt Yêu Hồ không một chút động tâm. Hai mắt ả vẫn nhắm trong tư thế đợi chờ hoan lạc vô biên. Đây là cơ hội ngàn năm của Tần Bảo.

Bình nhật, không bao giờ Tần Bảo chịu ám kích lén địch thủ của mình, nhất là với nữ nhân. Nhưng chỉ vì hận thù do cái chết thảm của Chủ Đổng, người nghĩa huynh kết nghĩa bằng hữu sinh tử chi giao và hiểu rõ công lực của Nguyệt Yêu Hồ đạt tới thượng thừa, lại là loài chồn tình ăn thịt người, chàng không cần phải giữ đúng theo chính đạo, miễn giết ả là được.

Tần Bảo hét:

- Yêu phụ! Người phải chết.

Chàng vỗ một đạo kinh nặng tựa chiếc búa thiên lôi ngay trái đồi tuyết của Nguyệt Yêu Hồ với ý định chỉ một chiêu sẽ giết ả ngay lập tức.

Đang nằm mê mên đợi chờ tận hưởng cực lạc, chợt nghe tiếng hét của Tần Bảo, Nguyệt Yêu Hồ giật mình mở bừng hai mắt ra nhìn.

Trông thấy ngọn chướng của Tần Bảo sắp vỗ vào người, Nguyệt Yêu Hồ kinh hoàng phóng người ngồi lên.

Chướng kinh của Tần Bảo chỉ còn cách đôi ngực của Nguyệt Yêu Hồ chừng hai tấc, bề thế không thể nào né tránh kịp nữa.

Ả thét lên:

- Cho người cùng chết.

Vừa thét, Nguyệt Yêu Hồ vừa cất ngọc chướng vỗ một luồng kinh nặng tựa ngàn cân vào ngực Tần Bảo.

Phản ứng của ả nhanh như chớp.

Trong cơn nguy cấp, Nguyệt Yêu Hồ sử dụng chiến pháp song phương thọ tử.

Ả liền cùng chết với Tần Bảo chứ chẳng còn phương pháp nào khác hơn nữa.

Nhận ra sự liều lĩnh táo bạo của Nguyệt Yêu Hồ, trong lòng Tần Bảo không khỏi kinh hãi.

Giờ chàng có muốn thu hồi chưởng kinh hoặc né tránh cũng chẳng còn kịp nữa rồi.

Tần Bảo gia tăng thêm hai thành

Bình... bình...

Chưởng, thật va chạm nhau phát ra hai tiếng nghe khô khan, ghê rợn. Nguyệt Yêu Hồ trúng nhằm chưởng kinh sấm sét của Tần Bảo, bay vào vách đá đánh huych một tiếng.

Ả lồm cồm đứng lên sắc mặt tái xanh, từ hai khoeo anh đào ứa máu.

Phía này, Tần Bảo bay ra ngoài một trượng rơi trở xuống đất vang lên một tiếng. Chàng gượng gạo đứng lên, sắc mặt tái ngắt, mồm phun ra một vòi máu tươi.

Chỉ vì bất phòng, không ngờ Nguyệt Yêu Hồ dám sử dụng phương cách song phương thọ tử và vừa mới giải huyết xuân tình, nội lực chỉ quy nguyên có năm thành nên Tần Bảo không giết nổi Nguyệt Yêu Hồ.

Tần Bảo không thể nào ngờ công lực lẫn thân pháp của Nguyệt Yêu Hồ lại cao thâm đến thế. Nếu là một cao thủ khác, trúng chưởng kinh vừa rồi, chắc chắn phải tan thân nát cốt vì khoảng cách quá gần nhau.

Trải lại, Nguyệt Yêu Hồ chỉ mang thương tích nhẹ, chưa thấy hề hấn gì cả. Hình như ả đã luyện được thân hình Kim Cang Bất Hoại nên mới chịu nổi đạo kinh vừa rồi của Tần Bảo.

Tần Bảo chưa phát động tấn công, đứng yên vận chân khí Càn Khôn m Dương Đại Pháp điều hòa các huyết đạo trong cơ thể đang bị bế tắc.

Càn Khôn m Dương đại pháp là một loại chiêu thức vừa tấn công vừa chữa trị được nội thương vô cùng huyền diệu. Chiêu thức này chính phụ thân Thần Châu kỳ hiệp đã truyền dạy cho chàng khi còn ấu thơ, sức hiệu quả của nó còn hơn cả chân khí chân người bội phần, từ trước tới nay ít khi chàng sử dụng tới.

Nay trong tình thế quá khẩn cấp,

Thiếu trang 155 và 156.

- Ta làm sao biết được. Người hãy nói ta nghe, người hận thù ta chuyện gì?

Ánh mắt của Tần Bảo chớp rục sát khí:

- Ta hận thù người vì người đã sai tên Chu Kiệt giết người nghĩa huynh của ta.

Nguyệt Yêu Hồ hỏi:

- Người nghĩa huynh của người tên gì?

Tần Bảo buông thông:

- Chữ Đồng.

Nguyệt Yêu Hồ mở tròn đôi mắt:

- Chữ Đồng là nghĩa huynh của người sao?

Tần Bảo gật mạnh đầu:

- Đúng vậy.

Chợt Nguyệt Yêu Hồ thở nhẹ:

- Tại sao người không nói cho ta biết trước Chữ Đồng là nghĩa huynh của người, nay ta đã sai Chu Kiệt lỡ giết rồi biết phải làm sao?

Tần Bảo hừ lạnh:

- Người không biết phải làm sao hả?

Nguyệt Yêu Hồ gật đầu:

- Ta không biết.

Tần Bảo rít cằm thù:

- Người hãy lấy cái mạng của người đền lại cho vị nghĩa huynh của ta chứ còn làm sao nữa.

Nguyệt Yêu Hồ giật mình:

- Người nhất định giết ta ?

94. Chương 95: Bằng Hữu Chi Cừu

Tần Bảo khẳng khái:

- Phải rồi. Bây giờ người hãy mau chuẩn bị trả lại món nợ máu cho vị nghĩa huynh của ta.

Chàng vỗ một chưởng vào trái đồi tuyết phía bên trái của Nguyệt Yêu Hồ.

Nguyệt Yêu Hồ thét:

- Đó chỉ là tại người...

Nhanh như chiếc bóng quỷ, Nguyệt Yêu Hồ luồn vào bóng chưởng của Tần Bảo, vươn ngọc trảo cầu vào ngực chàng.

Tần Bảo kinh hãi, không ngờ thân pháp của Nguyệt Yêu Hồ lại quỷ dị như vậy. cánh nhau quá gần không còn có thể né tránh, chàng giữ nguyên tình trạng gia tăng thêm hai thành. .

Soạt...

Bình...

Trên vai Tần Bảo bị quỷ trảo cầu hai lỗ thật sâu, máu tuôn ra lênh láng.

Đổi lại Nguyệt Yêu Hồ trúng nhằm chưởng kinh nặng tựa ngàn cân của Tần Bảo bay ngược trở về phía sau, rơi ngay chiếc giường đá đánh huych một tiếng.

Ả phóng người trở xuống đất, tóc tai đã dụi, máu miệng trào ra.

Chiêu này xem ra song phương lưỡng bại chưa có ai nắm lấy cái thế thượng phong.

Tần Bảo và Nguyệt Yêu Hồ mang thương tích nặng như nhau nhưng hình thức có khác nhau.

Tần Bảo khiếp thảm cho sự liều lĩnh táo tợn của Nguyệt Yêu Hồ. Ả dám lấy cái chết của mình đổi lấy cái chết của đối phương.

Xem ra Nguyệt Yêu Hồ còn liều lĩnh hơn cả Vu Sơn Ma Nữ như mấy lần chàng đã gặp.

Chỉ vì trong hang đá quá hẹp, chỉ rộng có khoảng hơn một trượng, không có chỗ né tránh, phải trực diện đối đầu, Tần Bảo lẫn Nguyệt Yêu Hồ không sao thi thố hết khả năng tuyệt học của mình để đánh ngã đối thủ.

Lúc bấy giờ, Nguyệt Yêu Hồ vẫn trần truồng, mặt hoa và thân ngọc nhuộm đầy máu me trông chẳng khác một nữ huyết tinh thật khủng khiếp.

Tần Bảo vận chân khí Càn Khôn m Dương Đại Pháp khẩn cấp điều trị nội thương khá nặng.

Trận đấu sinh tử sắp tái diễn giữa một trang thiếu hiệp kỳ tài và một ả yêu phụ kiêu diễm võ công vô cùng quỷ dị.

Vừa ngằm vận chân khí Càn Khôn m Dương Đại Pháp, Tần Bảo vừa nghĩ thầm:

- Ả yêu phụ Nguyệt Yêu Hồ này công lực quả cao thâm, nếu ta không chịu sử dụng tuyệt chiêu Vô Cực Thân Công, làm thế nào hạ nổi ả, và nếu để trận đấu kéo dài, hai ả yêu phụ Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ tới hang động này, hậu quả khó nổi đo lường, một mình ta đang lúc bị thương làm sao chống nổi ba ả yêu phụ được.

Chữa nội thương chỉ được nửa phần, Tần Bảo sầm sầm bước tới trước mặt Nguyệt Yêu Hồ.

Nguyệt Yêu Hồ đang vận chân khí chữa trị nội thương, trông thấy Tần Bảo bước tới liền dừng lại ngay.

Ả đứng yên nhìn Tần Bảo, ánh mắt lộ hung quang, chứng tỏ ả đã quyết tâm tử đấu với chàng.

Còn cách Nguyệt Yêu Hồ chưa đầy một trượng, Tần Bảo nhìn thẳng vào mặt ả.

Chàng thét:

- Yêu phụ, mau nộp mạng.

Ngọn hữu chưởng giở lên, Tần Bảo vận toàn thành còn lại, xuất ngay chiêu Vô Cực Thân Công nhằm ngay giữa ngực Nguyệt Yêu Hồ. Chưởng kinh khổng lồ hai màu đỏ, xanh xuất hiện mang theo kinh lực vạn cân ào tới.

Nguyệt Yêu Hồ ngó thấy bóng chưởng hai màu sắc kinh hoàng thét lên:

- Vô Cực Thân Công.

Ngọc chưởng của ả xòe rộng ra biến thành năm ngọn quỷ trảo bén tợ gươm cẩu vào ngực Tần Bảo nhanh không kịp thấy.

Nguyệt Yêu Hồ không né tránh, không chống đỡ mà dùng cái thể tấn công chống cái tấn công đối thủ.

Ả đã hiểu rõ không thể nào chống nổi chiêu Vô Cực Thân Công của Tần Bảo nên đánh ra chiêu quỷ chỉ với ý định hai bên cùng chết.

Bởi vì chưởng hình hai màu đỏ xanh to lớn, bao trùm cả hang động nhỏ hẹp không thể nào sử dụng thân pháp tránh đi đâu được. Nguyệt Yêu Hồ chỉ còn một cách duy nhất là lấy mạng mình đổi lấy mạng người.

Soạt...

Bình...

Nguyệt Yêu Hồ rú lên một tiếng thảm khóc, toàn thân bắn thẳng vào vách động biến thành một khối thịt bầy nhầy chẳng còn trông thấy hình thù gì nữa.

Ả chết thảm liền tại trận.

Tần Bảo loạn choạng thối lui trở về phía sau gần một trượng, hai tay ôm lấy hai lỗ thủng trên ngực vừa bị quỷ trảo cẩu nhằm, kinh lực xuyên thấu tới nội tạng.

Huych...

Tần Bảo ngã lăn đùng trên mặt đất, ngực nhuốm đầy máu, hai mắt nhắm lại trong tình trạng nửa mê, nửa tỉnh.

Thân hình bất động, tay chân rã rời, tâm thần mê loạn, Tần Bảo không thể nào thò tay vào bộ y phục gần đó lấy linh đan ra uống, hay vận chân khí Càn Khôn m Dương Đại Pháp chữa trị nội thương quá nặng được.

Dần dần Tần Bảo hôn mê luôn chẳng còn hay biết chuyện gì cả.

Thật là nguy hiểm nếu lúc này hai ả yêu phụ Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ tới, sinh mạng của Tần Bảo không thể bao toàn.

Thời gian trôi qua chậm chậm.

Trong hang động khí lạnh từ hai bên vách đã tiết ra lạnh buốt tận xương tủy.

Một người nằm bất động, một khối thịt bầy nhầy mùi máu thịt hôi tanh tràn ngập, khắp nơi trong hang động âm thầm.

Trời bình minh.

Nhờ nội lực trăm năm, nguyên khí tràn trề như biển cả, trải qua vài trống canh, Tần Bảo dần dần tỉnh lại.

Tần Bảo mở mắt ra đảo nhìn trong hang động, nhớ lại mình hãy còn sống.

Chàng nhìn khối thịt bầy nhầy bên vách động, khẽ rùng mình kinh khiếp.

Chàng không ngờ chiêu Vô Cực Thần Công lại lợi hại đến dường đó.

Tần Bảo ngồi dậy, vớ lấy bộ võ phục mặc vào. Dĩ nhiên, chàng đã trở thành một con người máu tươi như một huyết thần.

Tần Bảo toan gượng gạo đứng lên, chợt nghe co tiếng động phía ngoài hang động.

Chàng giật mình khẽ thẳm:

- Nguy rồi! Có lẽ hai ả yêu phụ Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ tới đây chứ chẳng còn là ai nữa.

Tần Bảo vội vàng nằm trở xuống đất, hé mắt nhìn ra phía ngoài hang động.

Đúng lúc đó hai ả nữ nhân vận y phục lòe loẹt tới đứng phía ngoài hang động.

Tần Bảo nhắm hai mắt lại, ngừng hơi thở vờ như một người đã chết.

Chàng hiểu ngay hai ả nữ nhân kia chính là Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ.

Hai ả nữ nhân vận y phục lòe loẹt đã tới đứng ngay trước cửa hang động.

Tần Bảo hé hé mắt nhìn hai ả xem có đúng là Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ như chàng đã nghĩ hay không.

Nhìn kỹ lại thì đó là hai ả thiếu phụ xinh đẹp tuyệt vời đang đưa bốn mắt nhìn vào phía trong. Bốn ánh mắt đẹp mê hồn pha trộn ánh sáng ma quái của loài hồ ly. Ánh mắt giống hệt ánh mắt của Nguyệt Yêu Hồ, không sai một chút nào.

95. Chương 96: Một Trời Sát Khí

Tần Bảo kinh hãi:

- Đúng rồi. Hai ả kia chính là Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ chứ chẳng còn là ai nữa. Hai ả sắp vào đây. Tánh mạng của ta đã hỏng rồi.

Chàng nhắm hai mắt lại, ngừng hơi thở giả như người chết nhưng tai vẫn lắng nghe.

Một ả nói:

- Phấn tỷ, Nguyệt muội muội đã trở về đây từ đêm hôm qua rồi sao không thấy Nguyệt muội muội trong hang động này?

- Ngu tỷ chưa rõ. Hình như đêm qua Nguyệt muội đã bắt được gã Tần Bảo, chẳng hiểu Nguyệt muội đưa gã đi đâu mà nơi đây cũng không thấy gã Chu Kiệt.

Ả kia nói:

- Phấn tỷ. Nghe nói gã Tần Bảo xinh đẹp như Phan An tái thế, hay là Nguyệt muội đã si mê gã, mang tới một chỗ nào hành lạc giấu chị em chúng ta.

Phấn Diện Hồ đáp:

- Không đâu. Nếu Nguyệt muội có bắt được gã Tần Bảo đem về đây hưởng lạc một vài lần, sau đó cũng mang cho chị em chúng ta hưởng lạc chứ.

Mỹ Diện Hồ bảo:

- Phần tử, chúng ta hãy đi tìm xem Nguyệt muội ở đâu, đêm qua có bắt được gã Tần Bảo hay không.

Phần Diện Hồ gật đầu:

- Đúng rồi, chị em chúng ta hãy mau đi tìm Nguyệt muội hỏi coi đêm qua như thế nào.

Phần Diện Hồ cùng Mỹ Diện Hồ rời khỏi cửa hàng động bước đi về phía trái.

Tần Bảo mừng thầm:

- Ta thoát nạn rồi. Ta phải gấp rút rời khỏi hang động này ngay kéo hai ả yêu phụ tìm Nguyệt Yêu Hồ không gặp sẽ quay trở lại.

Chàng ngồi lên lắng tai nghe động tĩnh trước khi đứng dậy ra khỏi hang động.

Bỗng nghe Phần Diện Hồ kêu lên:

- Mỹ muội, tên Chu Kiệt làm sao thế này, gã vừa bị ai giết treo lên cành cây thế kia.

Mỹ Diện Hồ bật ồ lên một tiếng.

Hai ả yêu phụ nhanh chân tới gần tử thi của Chu Kiệt treo trên cành cây phía trái hang động. Phần Diện Hồ nhìn kỹ dấu chường vỡ trên đầu Chu Kiệt, kinh hãi nói:

- Mỹ muội, dấu chường trên đầu gã Chu Kiệt là của Nguyệt muội. Tại sao Nguyệt muội lại giết gã?

Mỹ Diện Hồ nói:

- Phần tử, nếu vậy Nguyệt muội đang ở đâu đây không có đi xa đâu dấu chường này còn mới, Nguyệt muội mới giết gã Chu Kiệt chứ không lâu.

Phần Diện Hồ dục:

- Chúng ta hãy trở vào hang động tìm Nguyệt muội xem có phía sau hay không.

Phần Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ quay trở lại cửa hang động.

Tần Bảo rất đổi kinh hoàng, thầm nghĩ lần này hai ả yêu phụ vào hang động sẽ khám phá ra chàng.

Vốn là một trang thiếu niên thông minh. Tần Bảo nhanh lẹ lấy tay nhúng máu trên ngực tó vào gương mặt ngọc của mình, để hai ả yêu phụ không nhận ra chân diện mục của chàng, rồi nhắm hai mắt lại vận khí bế hơi thở.

Phần Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ bước vào trong hang động, mùi dị hương hòa trộn với mùi máu thịt hóa ra một mùi lạ lùng.

Nhận ra Tần Bảo thân hình đầy máu me, Phần Diện Hồ kêu lên:

- Mỹ muội, xác chết ai nằm kia?

Mỹ Diện Hồ nhìn Tần Bảo như cái tử thi, bật ồ lên một tiếng:

- Phần tử, chị em chúng ta tới gần xem xác chết nằm kia là ai.

Tần Bảo than thầm:

- Nguy mất! Nếu hai ả yêu phụ phát giác ta hãy còn sống chắc chắn ta sẽ bị giết ngay.

Tần Bảo vội vận chân khí Càn Khôn m Dương ngưng hẳn hơi thở luôn cả cửu khiêu, chỉ có trái tim là hãy còn đập.

Phần Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ tới gần bên Tần Bảo, cũng chú mắt nhìn qua.

Bỗng Mỹ Diện Hồ bật thốt:

- Gã Tần Bảo đây rồi. Mặt gã đầy máu. Phần tử xem lại có phải là giả hay không?

Tần Bảo toát lạnh mồ hôi:

- Mạng ta hỏng thật rồi sao?

Phấn Diện Hồ cúi sát xuống xem mặt Tần Bảo, gật đầu nói lớn:

- Đúng là gã Tần Bảo chứ còn ai nữa, nhưng ai giết gã đây?

Mỹ Diện Hồ nói:

- Có lẽ Nguyệt muội giết gã chứ còn là ai, chẳng lẽ có kẻ nào tới đây giết gã. ?

Phấn Diện Hồ kinh ngạc:

- Là thật. Tại sao Nguyệt muội giết gã Chu Kiệt rồi giết gã Tần Bảo? Hôm qua ngu tử đã dẫn Nguyệt muội dùng giết gã, chỉ bắt sống cho chị em chúng ta hưởng khoái lạc.

Ả tắc lưỡi:

- Gã xinh đẹp thế kia giết đi thật là uổng.

Mỹ Diện Hồ bảo:

- Phần tử, hãy sờ ngực gã Tần Bảo xem trái tim gã còn đập hay không, nếu còn đập, chị em chúng ta vận chân khí trợ giúp cho gã tỉnh lại, cứu gã sống, gã phục dịch cho chị em chúng ta hưởng khoái lạc.

Tần Bảo than thầm:

- Chết rồi! Đâu còn hy vọng gì nữa.

Phấn Diện Hồ nhìn kỹ hai dấu máu trên ngực Tần Bảo, bật kêu:

- Hả? Gã Tần Bảo đã trúng phải ngọc trảo của Nguyệt muội làm thế nào sống được. Gã chết thật rồi, sờ vào ngực đầy máu của gã bắn tay ngu tử.

Bịch...

Phấn Diện Hồ đá vào hông Tần Bảo, chú mắt xem chàng có phản ứng gì không.

Tần Bảo bị cái đá của Phấn Diện Hồ, đau thấu tim, cắn chặt hai hàm răng chịu đựng.

Bịch...

Phấn Diện Hồ lại đá thêm một cái, đưa thân hình Tần Bảo bay sang vách động.

Ả nói:

- Gã Tần Bảo đã chết thật rồi, ngu tử đá hai cái không thấy động tĩnh, chị em chúng ta hãy trở ra ngoài kia tìm Nguyệt muội hỏi rõ chuyện này.

Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ quay lại bước đi.

Tần Bảo thầm mừng vô kể, nghĩ lần này chắc chắn sẽ thoát khỏi đại họa.

Đang đi bỗng Phấn Diện Hồ dừng lại, hít hít mũi mấy cái, nói với Mỹ Diện Hồ:

- Mỹ muội, hình như trong hang động có mùi máu thịt tanh tươi, chắc phải có tử thi.

Mỹ Diện Hồ cũng hít mấy cái gật:

- Đúng rồi, mùi tử thi hôi thối. Phần tử, chúng ta tìm xem tử thi ở đâu.

Hai ả yêu phụ liền quay trở lại, đứng gần Tần Bảo, đảo mắt nhìn quanh.

Mỹ Diện Hồ bật thốt:

- Phần tử, khối thịt của ai nằm bên vách động thế kia?

Ả trở tay sang khối thịt bầy nhầy của Nguyệt Yêu Hồ.

Phấn Diện Hồ nhìn theo tay chỉ của Mỹ Diện Hồ, nhận ra y phục của Nguyệt Yêu Hồ la hoảng:

- Mỹ muội, bộ y phục của Nguyệt muội.

Hai ả yêu phụ phóng mình tới khối thịt nhầy nhụa.

Mỹ Diện Hồ khiếp đảm:

- Phần tử, khối thịt này đúng là Nguyệt muội.

Ả tiếp:

- Nguyệt muội trúng nhằm chiêu Vô Cực Thần Công, tỷ tỷ xem có đúng không?

Phấn Diện Hồ nhìn kỹ la lớn:

- Vô Cực Thần Công? Đây là chiêu thức của ai?

Mỹ Diện Hồ lắc đầu:

- Muội chưa được rõ. Muội chỉ nghe bọn giang hồ bàn tán với nhau chiêu Vô Cực Thần Công là của lão Vô Cực Dị Nhân vừa sáng chế đánh thắng lão Đông Tà trong cánh rừng Mê Lâm kỳ trận cách đây mấy tháng.

Phấn Diện Hồ nghiêng rằng:

- Chẳng lẽ, lão Vô Cực Dị Nhân tới đây giết Nguyệt muội. Từ xưa nay chị em chúng ta đâu có biết lão, cũng chẳng có oán thù, tại sao lại có chuyện này.

- Cứ theo muội nghĩ có thể kẻ giết Nguyệt muội là đồ đệ của lão Vô Cực Dị Nhân, kẻ này đã có oán thù gì với Nguyệt muội.

Ả nói:

- Phần tử, chúng ta hãy đi lùng soát coi tên hung thủ đó ở đâu, nếu bắt được gã ta sẽ moi lấy tim gan ăn sống, báo thù cho Nguyệt muội.

Phấn Diện Hồ gật đầu:

- Chúng ta đi mau.

Hai ả yêu phụ băng mình ra ngoài cửa hang động liên hút dạng.

96. Chương 97: Giây Phút Cực Kỳ Căng Thẳng

Hai ả yêu phụ Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ chưa biết Vô Cực Dị Nhân đã chết trong cánh rừng Mê Lâm kỳ trận của lão Đông Tà sau khi Tần Bảo đánh thắng lão.

Và hai ả cũng không biết Tần Bảo chính là đệ tử của Vô Cực Dị Nhân vừa giết Nguyệt Yêu Hồ trong hang động.

Quả thật là do nơi thiên mệnh.

Giá thật, Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ khám phá Tần Bảo là đệ tử của Vô Cực Dị Nhân, chắc chắn hai ả sẽ đánh tan xác chàng báo thù cho Nguyệt Yêu Hồ.

Lẳng tai nghe tiếng chân của Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ đã đi xa rồi. Tần Bảo mở mắt ra, buông tiếng thở phào như vừa trút đi gánh nặng vạn cân.

Chàng vừa thoát qua một tai nạn khủng khiếp trong chỉ một đường tơ.

Tần Bảo nén một cơn đau xé gan xé ruột, chống hai tay ngồi thẳng người lên.

Đưa mắt nhìn qua khối thịt nhầy nhụa của Nguyệt Yêu Hồ, Tần Bảo rùng mình ghê sợ.

Chiêu thức Vô Cực Thần Công quả thật là khủng khiếp. Ngày mai cái tin này ra chốn giang hồ chàng đúng là một tiểu sát tinh như từ lâu bọn cao thủ hắc bạch đã tặng.

Đại nạn giờ đã tạm đi qua nhưng nguy hiểm vẫn còn trong lãnh địa của hai yêu hồ, vẫn còn trong vòng nguy hiểm, chẳng hiểu hai ả sẽ quay trở lại lúc nào.

Tần Bảo phập phồng lo sợ.

Già nếu lúc bình thường không mang thương tích. Tần Bảo chẳng ngại gì đối đầu cùng Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ. Nhưng nay trong người đang mang nội thương trầm trọng, lỡ gặp lại hai ả yêu phụ chắc chắn sinh mạng của chàng sẽ chẳng còn.

Tình trạng hiện giờ chàng không thể nào rời khỏi hang động này được, vì nếu ra ngoài lỡ gặp hai ả yêu phụ làm sao thoát khỏi tay hai ả.

Bây giờ chàng cần phải khẩn cấp chữa trị nội thương rồi gấp rút rời khỏi nơi này là thượng sách.

Sau đó chàng còn phải đi tìm Vu Sơn Ma Nữ. Chàng không thể nào đoán biết hiện giờ nàng đã ra sao.

Đêm qua sau khi ly khai chàng tại đông Tam Yêu, nàng lên đồi bị hai ả yêu phụ phát giác. Vu Sơn Ma Nữ có chạy thoát khỏi tay hai ả hay không?

Tần Bảo lo sợ cho số phận của Vu Sơn Ma Nữ không phút giây nào yên.

Chàng lẩm bẩm:

- Bây giờ, ta hãy gấp rút chữa trị nội thương, mọi chuyện rồi hãy tính sau.

Tần Bảo thò tay vào lòng lấy chiếc hộp nhỏ trút hai viên linh đan.

Một viên chàng vò nát thoa vào mấy chỗ bị quỷ thảo của Nguyệt Yêu Hồ vò nhảm.

Một viên chàng bỏ vào miệng nuốt chửng, điểm vào huyệt linh toàn cho thuốc chạy xuống.

Sau đó Tần Bảo bước tới ngồi bên vách động, nhắm mắt vận chân khí Càn Khôn m Dương Đại Pháp, sáu vòng đi sáu vòng lại tiếp trợ linh đan chạy đều trong cơ thể chữa trị nội thương.

Thời gian đi qua một thế kỷ...

Mất trang....

97. Chương 98: Kịch Chiến

Tần Bảo gật đầu:

- Đồ ngốc! Nếu không phải ta giết ả yêu phụ đó thì còn là ai nữa chứ?

Phấn Diện Hồ lẫn Mỹ Diện Hồ đều trở to mắt nhìn Tần Bảo.

Phấn Diện Hồ hỏi:

- Người là đệ tử của lão Vô Cực Di Nhân phải không?

Tần Bảo ngạo nghễ:

- Phải thì sao?

Phấn Diện Hồ nổi giận thét:

- Chị em chúng ta sẽ bắt người, cho người uống một viên Cải Hồn hoàn trở thành một con thú mất trí, phục dịch cho chị em ta khoái lạc trong vòng một tháng, rồi sẽ làm thịt người nấu mấy món ăn.

Trong lòng tuy rất lo lắng, nhưng Tần Bảo vẫn thản nhiên:

- Hãy cầm cái mềm thối của người lại. Ta sẽ chặt hai người ra làm vạn đoạn báo thù cho vị sư huynh của ta.

Phấn Diện Hồ dựng đôi mày thu nguyệt thét:

- Hãy xem ta bắt người đây.

Ả phất ngọn ngọc chưởng. Một đạo kinh nặng ngàn cân ào tới ngực Tần Bảo.

Đồng thời Mỹ Diện Hồ cũng dịch ngang ba bước, phất ngọc chưởng.

Chưởng kinh kỳ dị như con quái xà uốn lượn tới quần lấy Tần Bảo.

Không dám chậm trễ, Tần Bảo cất song chưởng lên, chia làm hai phía: một Phấn Diện Hồ, một Mỹ Diện Hồ xuất chiêu Vô Cực Thần Công.

Hai bóng chưởng hai màu xanh đỏ như vầng mây đón lấy chưởng kinh kỳ dị của hai ả yêu phụ.

Tần Bảo hiểu rõ võ công của hai ả Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ rất cao thâm và quỷ dị, nên xuất Vô Cực Thần Công ứng phó.

Hai tiếng nổ tợ sét đánh.

Mặt đất rung chuyển cả một vùng rộng lớn, áp khí xết gió ào ào.

Tần Bảo loạng choạng lùi về phía sau, sắc mặt biến đổi, hơi thở nặng nề.

Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ cũng lùi về phía sau hai ba bước, ngọc chưởng tê chồn, mặt hoa nhợt nhạt, máu huyết nhộn nhào trong cơ thể.

Hai ả yêu phụ đứng vững trở lại, trở bốn mắt tinh quái nhìn Tần Bảo không nháy mắt.

Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ không ngờ nội lực của Tần Bảo lại thâm hậu ngoài sức tưởng tượng đến thế.

Một mình chàng chống lại hai tuyệt thủ lãnh chúa của vùng hoang địa quả là một chuyện chưa từng xảy ra nơi đây bao giờ.

Có lẽ đây là lần đầu tiên từ ngày lập ra Tam Yêu động. Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ phải đương đầu với một đối thủ trẻ tuổi cực kỳ lợi hại.

Hai ả yêu phụ đứng nhìn chằm chằm vào mặt Tần Bảo một lúc khá lâu.

Tần Bảo vẫn đứng bất động, nhìn trả lại Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ.

Trong lòng chàng nghĩ thật nhanh:

- Nay ta chỉ còn có sáu thành nội lực. nếu chỉ sử dụng nội lực để đối phó với hai ả yêu phụ này chỉ e sẽ thảm bại, chi bằng ta dùng chiêu Vô Cực Thần Công làm chuẩn, nhờ sự kỳ diệu của chiêu này mới duy trì nổi.

Chàng vận hành chân khí Càn Khôn Am Dương đại pháp điều hòa các huyết đạo trong cơ thể cho thông suốt trước khi tái đấu cùng hai ả yêu phụ.

Phấn Diện Hồ cất giọng lãnh lút:

- Tiểu tử, công lực của ngươi khá lắm nhưng rồi cũng phải bị bắt thôi, tốt hơn ngươi hãy bó tay chịu tró cho sớm, may ra chị em chúng ta niệm chút tình giảm tội cho ngươi, sẽ biến ngươi thành nô lệ cho chị em ta hưởng lạc cho tới khi ngươi kiệt quệ sẽ giết ngươi như ta vừa nói.

Tần Bảo trợn mắt:

- Yêu phụ đừng khua môi múa mép, có bao nhiêu chiêu quỷ quái, yêu mỵ hãy mang ra thi thố rồi chịu chết.

Phấn Diện Hồ thét:

- Hãy xem đây!

Phấn Diện Hồ gương ngọc chường thành năm quỹ thảo đỏ dài một thước và vô cung quỹ dị.

Cùng lúc, Mỹ Diện Hồ cũng gương năm quỹ thảo màu đỏ kỳ dị sắp xuất chiêu.

Tần Bảo giật mình;

- Hai ả yêu phụ hạ độc thủ, nhưng mình chẳng hiểu chúng xuất chiêu gì trông quái gở, nhìn qua giống như đầu quỷ. Bây giờ ta xuất chiêu Vô Cực Thần Công chống đỡ luôn cả hai phía, hay là dùng thân pháp Thần Long Thăng Thiên, bắn mình lên cao né tránh quỹ chỉ kia, sau đó sẽ tùy tình thế ứng phó.

Đang lúc Tần Bảo hãy còn nghĩ ngợi, chớp cái hàng ngàn quỹ thảo màu đỏ từ nhiều hướng vỗ tới chỗ chàng.

Hai ả yêu phụ vừa xuất chiêu quỹ chỉ Đoạt Hồn vốn là món võ công sở trường của hai ả.

Tần Bảo vô cùng kinh hãi bất giác thì triển ngay thân pháp Thần Long Thăng Thiên bốc bổng thân mình lên cao ba trượng tránh vung quỹ thảo Đoạt Hồn của hai ả.

Soạt.

Thân pháp của Tần Bảo nhanh như chớp vẫn còn trúng một quỹ thảo của Phấn Diện Hồ cấu rách vạt áo phía trước bay là theo gió.

Quỹ thảo của Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ quỹ dị chưa từng trông thấy trên chốn giang hồ.

Vồ hụt Tần Bảo chiêu đầu, Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ càng thêm giận dữ. Hai ả chia hướng giở ngọc chường xèo ra chờ Tần Bảo đáp xuống. Từ trên cao ba trượng, Tần Bảo đáp nhẹ nhàng xuống đất.

Phấn Diện Hồ thét:

- Lần này người đừng hòng thoát khỏi chị em ta.

Mười ngọn thảo màu đỏ của Phấn Diện Hồ vươn ra dài hơn một thước bùng tới.

Đồng thời Mỹ Diện Hồ cũng lướt vươn mười ngọn quỹ thảo bắn ra.

Hàng ngàn quỹ thảo màu đỏ chụp lấy Tần Bảo chu vi một trượng.

Hai ả yêu phụ xuất chiêu quỹ thảo Đoạt Hồn gia tăng thêm hai thành công lực.

Tình trạng quá khẩn cấp không thể sử dụng thân pháp Thần Long Thăng Thiên. Tần Bảo hét lên một tiếng thị uy, cất tả hữu chưởng chia làm hai phía, xuất chiêu Vô Cực Thần Công với sáu thành công lực, hóa thành hai bóng chưởng to lớn màu xanh, đỡ ngăn chặn quỹ thảo của hai ả yêu phụ vừa chụp tới.

Hai bóng chưởng đỏ xanh tiếp lấy vô số quỹ thảo phát ra hàng loạt tiếng nổ lộp bộp, sau cùng là tiếng nổ chấn động cả đầu trường.

Tần Bảo lùi lại hai ba bước, đưa tay ôm lấy ngực máu tuôn ra vì vừa trúng nhằm một quỹ thảo của Mỹ Diện Hồ.

Đằng này, Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ tháo lui liên tục, tay ôm lấy ngực, mặt hoa biến đổi, khóe miệng ứa máu đào, thân hình lắc lư mấy cái.

Hai ả yêu phụ đã mang nội thương khá nặng vì sự chấn động của chiêu Vô Cực Thần Công, đổi lại nội thương của Tần Bảo càng trầm trọng hơn.

Đưa tay chùi sách máu trên khóe miệng, Phấn Diện Hồ bước lên hai bộ hét:

- Người không khỏi chết đâu!

Hai ả yêu phụ cùng lướt giở ngọc chường vươn hai mươi quỹ thảo màu đỏ sắc xuất chiêu quỹ thảo Đoạt Hồn với quyết tâm hạ ngay đối thủ ở chiêu này.

Tần Bảo nuốt trôi một cuộn máu trở xuống cổ, cắn chặt vành môi dưới, cất song chưởng lên vận toàn thành còn lại, chuẩn bị xuất chiêu Vô Cực Thần Công một mất một còn với hai ả yêu phụ.

Bởi chàng nghĩ cứ mãi nhượng bộ hai ả yêu phụ, rốt cuộc chàng vẫn bị bắt, thà rằng đánh một chiêu sinh tử ra sao thì ra.

Phấn Diện Hồ hét:

- Nằm xuống đó cho ta!

98. Chương 99: Nhân Vật Thần Quái

Thình lình có một giọng nói già giận trầm trầm chẳng hiểu từ đâu vọng tới đầu trường:

- Hai tiểu yêu kia hãy dừng tay lại không được giết gã tiểu tử kia.

m thanh già giận trầm trầm như xa như gần nhưng chẳng rõ xuất phát từ đâu.

Phấn Diện Hồ luôn cả Tần Bảo cùng giật mình một lượt thu hồi quỷ thảo.

Hai ả yêu phụ bốn mắt nhìn quanh khắp tìm kiếm nữ chủ thần quái vừa phát âm.

Không thấy một chiếc bóng nào thấp thoáng nơi đâu cả, hai ả càng thêm kinh hãi.

Tần Bảo thu song chưởng lại, rảo mắt nhìn quanh xem nhân vật thần quái kia ở nơi nào.

Chàng không nhận thấy nhân vật thần quái ở đâu cả.

Tần Bảo nhủ thầm:

- Nhân vật thần bí này là ai, sao lại đến đây cứu ta vào giờ phút nguy khốn này. Ta cần phải biết để sau này có dịp sẽ đền đáp công ơn.

Tứ bề im lặng!

Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ Phấn ngỡ ngác chẳng hiểu ra làm sao cả. Nhân vật thần quái kia ở đâu? Nhân vật kia là ma quỷ sao tìm kiếm mãi không thấy.

Ở đây là vùng lãnh địa của hai ả người nào lọt vô đây một cách dễ dàng như vậy.

Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ băng khuâng.

Chợt lại nghe giọng nói già giận trầm trầm kia vọng tới đầu trường:

- Hai con tiểu yêu kia sao còn đứng trơ ra đó?

Hình như đã nhận ra giọng nói đó là ai, Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ liền biến sắc.

Phấn Diện Hồ hỏi lớn:

- Các hạ là...

Giọng trầm trầm cắt ngang:

- Người đã biết lão phu là ai rồi, sao còn đứng đó chưa chịu chạy cho rồi. Hai người chán sống rồi sao?

Phấn Diện Hồ cố nén sợ hãi:

- Nhưng tại sao tôn giá lại định giết hai chị em chúng ta. Tên tiểu sát tinh Tần Bảo là gì của tôn giá.

Người thần quái vẫn với giọng già giận trầm trầm như gần như xa:

- Gã chẳng là ai cả.

Phấn Diện Hồ hỏi:

- Tiểu sát tinh Tần Bảo chẳng là gì, tại sao tôn giá lại can dự vào chuyện riêng của chị em chúng ta?

Người thần quái hừ lạnh:

- Bây giờ lão phu hỏi hai con tiểu yêu có chịu rút đi nhanh hay chờ ta xuất hiện.

Lần này âm thanh của người thần quái như sát bên tai của Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ.

Dĩ nhiên nhân vật đó tới đứng gần hai ả yêu phụ cách vài bước.

Phấn Diện Hồ khiếp đảm quay qua Mỹ Diện Hồ:

- Mỹ muội...

Vào!

Ả cắt mình phóng đi nhanh như tiên bắn.

Mỹ Diện Hồ hoảng hốt phi thân theo phía sau Phấn Diện Hồ, nháy mắt chỉ còn là hai chiếc bóng mờ.

Chờ cho bóng của Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ khuất bóng sau lùm cây, Tần Bảo đảo mắt nhìn quanh khắp tìm nhân vật thần quái.

Im bật! Bốn bề vắng lặng như tờ.

Tần Bảo nhủ thầm:

- Vị cao nhân này là ai? Tại sao hai ả yêu phụ Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ chỉ nghe tiếng nói chưa thấy mặt đã hốt hoảng bỏ chạy rồi.

Chàng nghĩ tiếp:

- Ta thử lên tiếng xem lão có xuất hiện cho ta trông thấy mặt hay không?

Tần Bảo lớn tiếng:

- Lão tiền bối là cao nhân phương nào, xin lão tiền bối giáng lâm cho tiểu bối được bái kiến tôn nhan.

Giọng nói trầm trầm như xa như gần vọng vào tai Tần Bảo:

- Lão phu cũng không cần phải xuất hiện đâu cũng không cần người phải đa lễ. Tiểu tử hãy mau rời khỏi vùng hoang địa này, nếu không sẽ gánh lấy hậu quả một lần nữa. Lần này đừng hòng sống sót. Hai con tiểu yêu vô công vô cùng quái dị, nội lực không kém gì người bao nhiêu, lại vô cùng quỷ quyệt, đa trá, đa mưu. Hai ả hiện còn ẩn nấp nơi đâu đó không xa, lão phu đi rồi, hai ả sẽ quay lại hãm hại người, hiện người đang nội thương rất nặng không thể nào chống nổi hai ả.

Tần Bảo chấp tay xá vào không gian:

- Đa tạ công ơn cứu mạng và lời chỉ giáo của tiền bối, nhưng tiểu bối còn đi tìm một vị bằng hữu không biết hiện nay đang ở đâu.

Giọng cười thần quái hỏi:

- Có phải người định đi tìm Vu Sơn Ma Nữ không?

Tần Bảo giật mình, vì chẳng hiểu do nơi đâu người thần quái lại rõ về chàng như vậy.

Lão đã theo dõi chàng và Vu Sơn Ma Nữ lúc chàng và nàng vừa lọt vào cánh rừng già tới vùng hoang địa của hai ả yêu phụ Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ.

Tần Bảo thành thật:

- Lão tiền bối đoán không sai. Tại hạ và Vu Sơn Ma Nữ bị bọn yêu phụ phỉnh lừa ly khai trong đêm qua tại động Tam Yêu, đến giờ không được gặp mặt nàng tại hạ không hiểu nàng có bị sa vào cạm bẫy của bọn yêu phụ hay không, nên tại hạ định đi tìm nàng.

Người thần quái nói:

- Đêm qua Vu Sơn Ma Nữ trúng nhảm một chiêu của Mỹ Diện Hồ thọ thương rất nặng, bọn chúng định bắt nàng nhưng lão phu đã kịp thời giải thoát. Lão phu đã đưa nàng ra khỏi vùng hoang địa này từ lâu rồi. Người hãy an tâm đi.

Tần Bảo thầm mừng:

- Lão tiên bối, Vu Sơn Ma Nữ đi hướng nào, lão tiên bối có biết không?

- Vu Sơn Ma Nữ đã lên ngựa chạy xa rồi, người đừng đi tìm nàng chỉ vô ích. Ở trong cánh rừng phía bên kia có con bạch mã của người.

Giọng người thần quái tiếp:

- Tiểu tử người hãy mau rời bỏ vùng hoang vu này, chậm trễ không còn kịp nữa, hai con tiểu yêu thù hận người giết ả Nguyệt Yêu Hồ sẽ không bao giờ dung thứ cho người đâu. Bây giờ lão phu phải đi rồi.

Sau đó, giọng người thần bí im bật.

Hoang địa vắng lặng đến hải hùng.

Người thần quái đã đi xa rồi, Tần Bảo không thể duy trì một phút giây nào nữa, chàng liền phi thân nhắm hướng cánh rừng già, trở ra ngoài quan đạo.

Chẳng bao lâu ra tới quan đạo. Tần Bảo phóng sang cánh rừng phía bên kia chỗ chàng và Vua Sơn Ma Nữ giấu hai con tuần mã trong rừng lá cây rậm.

Đúng như lời thần quái đó nói. Con hồng mã của Vu Sơn Ma Nữ đã biến mất chỉ còn lại con bạch mã đang gặm cỏ. Trông thấy chàng nó cất tiếng hí vang lừng.

Nghĩ trong mình còn mang nội thương khá nặng. Tần Bảo leo lên lưng con bạch mã phi nhanh về phía dãy núi đồi trùng điệp trước mắt...

99. Chương 100: Đột Nhập Cẩm Địa Đoạn Hồn Giáo

Người ngựa tới một khu rừng già rậm rạp, Tần Bảo ghìm cương dừng con bạch mã lại.

Đưa mắt quan sát cánh rừng già một lúc, Tần Bảo lẩm bẩm:

- Cứ địa của bọn Đoạn Hồn giáo đây rồi. Ta hãy xâm nhập trong rừng xem sao.

Tìm một hàng đá thật kín đáo trong dãy núi đồi bên phải, Tần Bảo dắt ngựa vào phía trong.

Chàng mở túi hành trang hóa trang thành một gã thiếu niên mặt xám, y phục xám khác hẳn lần trước chàng cải dạng ra một gã thiếu niên mặt mũi đen xì, gặp Vu Sơn Ma Nữ trên đại tửu lâu Hoàng Hạc lâu và đấu nhau với bọn sát thủ bịt mặt Đoạn Hồn giáo.

Tần Bảo không hóa trang gã thiếu niên mặt đen xì như trước, vì sợ bọn sát thủ Đoạn Hồn giáo phát hiện ra chân tướng của chàng làm trở ngại sứ mạng của chàng.

Hóa trang xong, Tần Bảo cài lại thanh bảo kiếm vào bên lưng.

Chàng vừa mua thanh bảo kiếm tại thị trấn sơn đầu cách khoảng bốn mươi dặm với giá ba mươi lạng vàng ròng.

Từ ngày đặt chân ra ngoài chốn giang hồ, ngoài trận đấu kiếm với bốn người Đoạn Hồn giáo, đây là lần thứ hai Tần Bảo sử dụng kiếm vì vừa rồi trong khi còn ở trong cánh rừng Mê Lâm kỳ trận lúc Vô Cực Di Nhân luyện chiêu kiếm Lăng Di Kiếm Pháp cho Chử Đồng, chàng đã học được chiêu thức đó.

Trong khi ngồi ăn uống tại một thực quán ở thị trấn Sơn Đầu, Tần Bảo nghe hai tên cao thủ ngồi chiếc bàn gần đó nói với nhau trong sao huyết Đoạn Hồn giáo ở tại cánh rừng này, nên sau khi trả tiền rượu thịt, chàng cấp tốc chạy đến đây.

Tần Bảo rời khỏi hang động trở lại cánh rừng cây sẫm uất.

Phút chốc đã đến nơi, Tần Bảo dừng lại đảo mắt nhìn địa thổ hai bên sơn đạo.

Phía trái là dãy núi trùng điệp, có ngọn cao chót tâng mây, hàng ngàn gộp đá cheo leo, cực kỳ nguy hiểm.

Bên trái là cánh rừng già có nhiều cây cổ thụ ngàn năm kỳ bí khác thường.

Trông xa cây cối là cảnh cây leo chằng chịt, bóng ảnh mờ mờ âm u.

Tần Bảo quan sát mãi vẫn không thể nào xác định được vị trí nơi đâu là đại bản doanh của Đoàn Hồn giáo.

Chàng lẩm bẩm:

- Ta thử đi vào cánh rừng xem địa thế nào rồi tìm đại bản doanh của Đoàn Hồn giáo.

Tần Bảo liền búng thân mình lên cao, chọn một nơi có chỗ trống nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất tợ chiếc lá vàng rơi rụng.

Từng bước, từng bước Tần Bảo từ từ tiến vô rừng, vừa đảo mắt dò xét, vừa vận thính lực tột độ nghe ngóng đó đây, đề phòng bọn sát thủ ẩn nấp nơi chỗ kín đáo bất ngờ ám kích chàng bằng Đoàn Trường châm.

Len lỏi trong rừng đi được vài dặm, vừa lọt qua đám lá chột bên tai Tần Bảo nghe có tiếng quát tợ tiếng chuông rền:

- Đứng lại.

Tần Bảo giật mình dừng lại, đưa mắt nhìn về phía có tiếng quát...

Sột...soạt...

Liên theo tiếng động, một đại hán áo đen bịt mặt, thân hình dềnh dàng, lưng đeo đoản đao từ phía sau thân cây cổ thụ năm sáu người ôm hiện ra.

Hắn tiến tới chỗ Tần Bảo.

Nhìn kỹ tên đại hán áo đen bịt mặt, Tần Bảo khẽ thào:

- Phó tổng lãnh sát thủ?

Dù tên phó Tổng Lãnh sát thủ đã bịt mặt nhưng Tần Bảo vẫn nhận ra, bởi lúc trước chàng có đấu với hắn một trận tại Đoàn Hồn giáo và đã đánh bại hắn sau năm mươi chiêu kiếm pháp.

Tới gần Tần Bảo, phó Tổng lãnh sát thủ dừng lại.

Hắn nhìn chàng bằng hai mắt sáng rực xuyên qua lỗ thủng vuông vải bịt mặt một lúc.

Hắn cất giọng rền rền:

- Xú tử! Ngươi là ai sao dám to gan xâm nhập vào vùng cứ địa của bản giáo?

Dĩ nhiên phó Tổng lãnh sát thủ không nhận ra Tần Bảo với lớp hóa trang.

Tần Bảo đổi giọng khàn khàn:

- Ta là Huyết Kiếm Thư Sinh.

Phó Tổng sát thủ hừm một tiếng:

- Huyết Thủ Thư Sinh hả? Ta chưa nghe tên ngươi một lần nào. Ngươi là một kẻ vô danh tiểu tốt.

Tần Bảo gật đầu:

- Đúng. Ta là một kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng nay đã gặp ngươi rồi sẽ lưu danh.

Phó Tổng quản sát thủ hỏi:

- Huyết Thủ Thư Sinh ngươi tới đây làm gì?

Tần Bảo vẫn với giọng khàn khàn:

- Ngươi chưa biết ta tới đây làm gì ư? Ta đang tìm ngươi đấy.

Phó tổng lãnh sát thủ lớn tiếng:

- Ngươi biết ta là ai không?

Tần Bảo thản nhiên:

- Người là Phó Tổng Lãnh sát thủ của Đoạn Hồn giáo, đúng không?

Phó tổng lãnh sát thủ giật mình, nhìn Tần Bảo một cái rồi ngạo nghễ:

- Không sai. Ta chính là phó tổng lãnh sát thủ của bản giáo. Người đi tìm ta có chuyện gì.

Tần Bảo dần mạnh:

- Giết người.

Phó tổng lãnh sát thủ lại giật mình trở hai con mắt cú vọ nhìn Tần Bảo không chớp mắt.

Bỗng hắn cười khàn khặc:

- Xú tử! Người đã nổi cơn điên rồi phải không? Võ công của người có bao nhiêu mà nói chuyện đội đá vá trời. Người sắp chết tới nơi rồi.

Tần Bảo lạnh lùng:

- Người không tin ta giết người hay sao. Hãy tuốt đao ra rồi nộp mạng.

Phó tổng lãnh sát thủ nổi giận:

- Xú tử! Điên cuồng, người sẽ chết.

Hắn thò tay vào lưng. Một tiếng soạt khô khan, thanh đoản đao sáng ngời đã nằm chặt trong tay hắn.

Phó tổng lãnh sát thủ quát:

- Xú tử, nằm xuống!

Hắn vung thanh đoản đao lên. Làn đao ánh sáng lòa điểm tới yết hầu của Tần Bảo.

Ánh đao nhanh như làn chớp.

Chẳng chút chậm trễ, Tần Bảo rút bảo đao khoa một vòng ở trước mặt.

Hoa kiếm chớp màu xanh biếc vẽ thành một vòng tròn, trông vừa ghê rợn vừa ngoạn mục.

Soảng...

Chùm hoa lửa tóe rực...

Tần Bảo cùng phó tổng lãnh sát thủ cùng lướt thu vũ khí gườm nhau.

Phó tổng lãnh sát thủ quát to một tiếng rồi xuất ba chiêu đao liên tiếp.

Đao ảnh chớp tới Tần Bảo, đao sau nhanh hơn đao trước như cùng một lượt điểm vào các tử huyệt của Tần Bảo.

Tần Bảo rung thanh bảo kiếm ba cái. Ba ánh kiếm vọt tới biến ra một chùm đao đón chặn ba làn đao ảnh của phó tổng lãnh sát thủ.

Một tiếng soảng vang lên nghe ghê rợn, vùng tia lửa bắn đi khắp nơi.

Hai bên cùng thu hồi vũ khí.

Phó tổng lãnh sát thủ kinh ngạc nhìn bộ mặt xám xanh của Tần Bảo, không ngờ một kẻ vô danh, kiếm pháp lẫn nội lực lại lợi hại như vậy.

Hắn gật gù:

- Kiếm pháp của người khá đấy, nhưng không khỏi chết đâu.

Hắn quát:

- Hãy xem phi đao của ta đây!

Phó tổng lãnh sát thủ vạch thanh đoản đao một vòng rồi phóng tới.

Đạo ngân quang chớp tới Tần Bảo nhanh như sét giạt.

Tần bảo hét lên một tiếng trợ oai, rung thanh bảo kiếm biến thành đóa kiếm màu xanh biếc ngăn chặn phi đao lao tới trước mặt chàng.

Đao kiếm chạm nhau nổ một tiếng chát chúa.

Hàng ngàn tia lửa bắn xẹt qua tám hướng. Tần Bảo lùi lại một bước. Phó tổng lãnh sát thủ cũng lùi lại một bước.

Tần Bảo chợt nghe thấy cánh tay trái mát rượi. Chàng nhìn lại thấy máu từ trên vai chảy xuống.

Vừa rồi Tần Bảo đã trúng nhằm phi đao của phó tổng lãnh sát thủ, nhưng thương tích chẳng có gì đáng ngại.

Tần Bảo nghĩ thầm:

- Ta đã đấu với hãn một trận tại Cực Hình đường của Đoạn Hồn giáo, lúc đó hãn sử dụng kiếm rất tài tình, nay hãn dùng đao pháp lợi hại hơn nhiều, nếu ta không xuất chiêu Lăng Di kiếm pháp làm thế nào hạ hãn trong một thời gian ngắn.

Chàng thét lên:

- Ác ma, xem chiêu Lăng Di kiếm pháp nhất thức đoạt mạng ngươi đây.

Tần Bảo rung thanh kiếm một cái.

Một chùm ánh kiếm xanh biếc rợn người lờ lên chụp tới phó tổng lãnh sát thủ.

Phó tổng lãnh sát thủ ngó thấy chùm ánh kiếm, kinh hoàng quát:

- Lợi hại!

Vừa quát, phó tổng lãnh sát thủ vừa xuất chiêu liên hoàn đao chống đỡ.

Soảng, oái...

Một tiếng rú thảm. Phó tổng lãnh sát thủ buông thanh đoản đao rơi xuống đứng run run, trừng trừng ánh mắt nhìn Tần Bảo.

Thanh bảo kiếm của Tần Bảo đã đâm suốt ngực phó tổng lãnh sát thủ thấu tới sau lưng.

Tần Bảo rút thanh bảo kiếm ra lạng lẽ dịch thân mình sang bên trái.

Một vòi máu tươi từ phó tổng lãnh sát thủ vọt ra như tên bắn.

Huych!

Thần hình dềnh dàng của hãn ngã lăn xuống đất, giãy vài cái rồi im bất.

Tần Bảo thanh bảo kiếm tra vào vỏ, đứng nhìn thi thể của sát thủ.

Chàng lẩm bẩm:

- Chiêu thức Lăng Di kiếm pháp của Vô Cực Dị Nhân thực là kỳ diệu, thảo nào năm xưa lão chương môn nhân phái Vô Đang không thảm bại.

Giờ chỉ xuất một chiêu đã đâm chết phó tổng lãnh sát thủ vốn là kiếm thủ nhất nhì trong Đoạn Hồn giáo, Tần Bảo vui mừng không xiết.

Kể từ nay chàng có thể sử dụng kiếm đối phó với những kẻ thù dùng kiếm hay đao một cách dễ dàng hơn là chương chỉ như từ trước tới nay.

Đột nhiên, Tần Bảo nghe có nhiều tiếng chân chạy sột soạt trên lớp lá khô, ước lượng có mấy mươi người hoặc hơn thế nữa...

100. Chương 101: Quái Nhân Trong Động

Hiểu ngay đó là bọn giáo đồ Đoạn Hồn giáo nghe thấy tiếng quát tháo, la hét giữa chàng và phó tổng lãnh sát thủ, bọn chúng chạy tới trợ chiến.

Tần Bảo không muốn lộ diện ra sớm liền phi thân sang phía cánh trái của rừng.

Chàng đi khoảng chừng một thời gian thì tới một khoảng đất trống giữa một cánh rừng già.

Sát bên cánh rừng già là một ngọn núi trọc đầu hình thù kỳ dị.

Hòn núi trông như một con rùa khổng lồ có đầu nhô ra nằm phục sát đất.

Bên cạnh hòn núi có một dòng suối trong xanh chảy róc rách êm đềm.

Tần Bảo thu hồi thân pháp đáp xuống giữa khoảng đất trống đó.

Chàng đảo mắt nhìn quanh xem có tên sát thủ nào ẩn nấp đâu đó chờ đợi cơ hội ám kích chàng hay không.

Im bất!

Chỉ có tiếng gió thổi rì rào khua động cành lá xung quanh cánh rừng và tiếng suối reo, ngoài ra chẳng còn có tiếng động tĩnh gì nữa cả.

Tần Bảo nhìn ngọn núi hình con rùa lẩm bẩm:

- Hòn núi gì trông thật quái gỡ, ta hãy đến đó xem.

Chàng đi chậm chậm tới ngọn núi hình con rùa, mắt không ngừng quan sát.

Lần trước chàng bị Tào Can nhân lúc chàng say rượu điểm huyết đưa tới vùng cấm địa Đoạn Hồn giáo, khi mở mắt ra mới hay mình nằm trong ngục thất. Sau trận đấu với bọn sát thủ, chàng lại bị thiếu giáo chủ Lữ Trường Thanh điểm vào mê huyết cho hai tên sát thủ đưa tới cánh rừng tùm để giết chàng, nhưng may nhờ Vu Sơn Ma Nữ cứu thoát, nên trước sau gì chàng cũng chưa biết rõ địa thế của Đoạn Hồn giáo.

Giờ chàng chỉ tự mình định hướng đi tìm bản doanh của Đoạn Hồn giáo nên cứ luẩn quẩn chưa khám phá ra vị trí chính ở nơi nào.

Ngoài chuyện khám phá bản doanh của Đoạn Hồn giáo, chàng còn tìm chân tướng của tên Thái Quân Giáo chủ.

Tần Bảo có ý định gặp lại Lữ Trường Thanh hỏi về chuyện Thái Quân Giáo chủ sát hại phụ thân chàng ở nơi nào để chàng tìm lại hài cốt đem về Tần Gia Bảo an táng.

Chàng nghĩ Lữ Trường Thanh đã yêu chàng một cách chân thành, tha thiết, có lẽ chàng sẽ cho nàng biết rõ mọi sự việc.

Nàng là một hồng nhan tri kỷ, chính chàng cũng đã yêu nàng trong lúc gặp mặt trong Cực Hình đường của Đoạn Hồn giáo, nhưng vì có vị hôn thê Mộ Anh chàng không thể yêu nàng được.

Tần Bảo vừa đi vừa quan sát lại, vừa nghĩ mông lung, phút chốc đã tới gần ngọn núi hình con rùa.

Chàng đứng lại nhìn hòn núi.

Hòn núi cao khoảng hai trăm trượng, dài chừng một dặm trơ trọi một mình giữa cánh rừng già.

Tần Bảo nhủ thầm:

- Ta tới gần coi có gì lạ không?

Chàng bước tới gần hòn núi hình con rùa.

Chợt từ đâu có một giọng trầm khàn của một lão nhân đưa tới tai Tần Bảo:

- Tiểu tử vào đây.

Tần Bảo giật mình, đứng lại, đảo mắt nhìn quanh tìm bóng người vừa gọi chàng.

Không thấy một ai thấp thoáng trong cánh rừng.

Tần Bảo lẩm bẩm:

- Ai gọi ta sao không tìm thấy?

Giọng trầm khàn của lão nhân gọi chàng to hơn trước.

- Tiểu tử, ngươi có nghe chưa? Sao còn đứng đó, hãy vào trong động cốc này.

Tần Bảo đưa mắt nhìn qua, bất chợt thấy cái động cốc giữa hòn núi con rùa có cánh cửa tò vò thiên nhiên.

Tần Bảo tự hỏi:

- Rõ ràng người gọi ta đang ở trong động cốc đó, không lẽ người đó là Thái Quân Giáo chủ của Đoạn Hồn giáo.

Rồi chàng tự đáp:

- Không đúng. Nếu là tên Thái Quân Giáo chủ đâu có thể ở trong cái động cốc âm u, tối tăm như thế.

Trong lòng nghi hoặc, Tần Bảo tiến tới cánh cửa tò vò dừng lại

Chàng cất tiếng hỏi:

- Lão tiên bối là ai?

Lão nhân trong động cốc vẫn với giọng trầm khàn:

- Đừng lải nhải, hãy vào đây mau.

Lòng càng thêm nghi hoặc, Tần Bảo nghĩ có thể lão nhân trong động cốc là một kẻ thù, hoặc bọn sát thủ gọi chàng tới gần ám kích bằng Đoạn Trường châm hết phương tránh né? Tần Bảo hỏi lớn:

- Lão tiên bối là ai, xin cho biết tính danh, lão tiên bối gọi tiểu bối vào cốc có chuyện gì?

Giọng nói của lão nhân trong động cốc như nổi giận:

- Lão phu bảo ngươi vào đây, ngươi cứ vào. Đừng có hỏi nhiều. Vào đi.

Tần Bảo định thần nhìn vào trong động cốc âm u, lạnh lẽo như cái ngục đá.

Chàng nhủ thầm:

- Có lẽ lão nhân trong động cốc này là một nạn nhân chứ không phải là bọn sát thủ hay kẻ thù như ta nghĩ.

Chàng quyết định:

- Ta thử vào đó coi thử lão là ai, gọi ta có chuyện gì? Ta đề phòng ám kích là được.

Thầm tính xong, Tần Bảo chậm chậm bước vào cánh cửa tò vò động cốc.

Lọt vào trong nữa trượng, Tần Bảo dừng lại, chú mắt nhìn vào.

Phía trong động cốc ánh sáng mờ mờ như buổi hoàng hôn xuống. Không trông thấy rõ mọi sự vật.

Nhưng nhãn lực của Tần Bảo đã đạt tới cảnh giới siêu phàm nên trông thấy dễ dàng.

Không trông thấy lão nhân gọi chàng ở đâu.

Tần Bảo phân vân đứng yên tại chỗ chưa vội tiến vào phía trong.

Đã mấy lần bị Tào Can lừa phỉnh, suýt chết tại núi Sơn Khê, La Gia trang và một lần bị yêu phụ Nguyệt Yêu Hồ điểm huyết do sự bất phòng nơi động Tam Yêu, Tần Bảo càng thêm đề dặt thận trọng hơn xưa nhiều.

Giọng nói trầm khàn của lão nhân từ phía trong vọng ra như tiếng sét bên tai Tần Bảo:

- Tiểu tử? Người sợ vào trong này lão phu giết chết người phải không? Người có sợ cũng không khỏi chết!

Tần Bảo khám phá ra giọng nói trầm khàn từ phía trong một tảng đá lớn đưa ra.

Lão nhân đang ngồi ở trong đó.

Tần Bảo hỏi:

- Tại sao tiểu bối có sợ chết cũng không thoát khỏi chết? Xin lão tiền bối chỉ giáo cho.

Lão nhân đáp:

- Vì hiện nay người đã lọt vào một tuyệt trận rồi. Người chưa biết hay sao?

Tần Bảo giật mình:

- Lão tiền bối nói tiểu bối rơi vào tuyệt trận gì, lão tiền bối có biết không?

Lão nhân đáp gọn:

- Thất Cung Khổn Trận.

Tần Bảo kinh hãi, chợt nhớ lúc trước chàng và Chữ Đồng lọt và Mê lâm ký trận của Đông Tà, nếu không nhờ Vô Cực Di Nhân chàng đã chết đuối trong cánh rừng mê lâm rồi, bây giờ lại lọt vô Thất Cung khổn trận nhưng nhân vật nào đã lập ra trận này.

Tần Bảo hỏi lão nhân:

- Tiền bối có biết nhân vật nào lập ra Thất Cung khổn trận này không?

Lão nhân gắt:

- Đừng rườm rà, người hãy vào trong này lão phu sẽ nói cho người biết kẻ nào lập ra Thất Cung khổn trận này. Vào đi!

Tần Bảo vốn đã có ý định muốn biết mặt lão nhân nên mạnh dạn bước vào.

Vào trong động cốc chừng hai trượng, tới tảng đá che khuất chàng dừng lại, cẩn thận đề phòng.

Dù sao chàng cũng phải cẩn trọng là hơn.

Tần Bảo ghé mắt nhìn vào phía trong.

Bất giác, Tần Bảo phải sửng sốt trở to hai con mắt.

Một vị lão nhân trạc tuổi ngũ tuần tóc râu nửa bạc, gương mặt đầy xương, thân thể gầy gò, mình vạm vỡ trường xám củ kỹ theo nhiều năm tháng không thay đổi, đang ngồi trên phiến đá bằng phẳng nhìn Tần Bảo bằng hai ánh mắt chớp tinh quang.

101. Chương 102: Một Đại Kỳ Nhân

Chỉ nhìn vào ánh mắt của lão nhân tóc râu bạc cũng đủ biết công lực của lão cao thâm quỷ thần vô lượng.

Tần Bảo chạm vào ánh mắt của lão nhân tóc râu nửa bạc đã phải rùng mình mấy cái.

Chàng biết lão là một vị cao nhân danh tiếng lẫy lừng, nhưng chưa rõ tà hay chánh.

Định thân trở lại, Tần Bảo định tay trước ngực theo cung cách lễ nghi đối với các lão tiền bối:

- Tiểu bối mạo muội xin hỏi cao danh của lão tiền bối là gì?

Lão nhân tóc râu nửa bạc chưa đáp, chỉ nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt sáng rực tình quang. Như muốn soi rọi tâm can của chàng.

Tần Bảo lập lại:

- Thưa lão tiền bối, tiểu bối mạo muội xin hỏi cao danh của lão tiền bối là gì.

Tần Bảo vừa chấm dứt câu, đột nhiên lão nhân tóc râu nửa bạc đứng phắt lên.

Lão vỗ một đạo kinh nặng tựa ngàn cân nhằm ngay giữa ngực Tần Bảo.

Tần Bảo kinh hãi, nhanh lẹ cất ngọn hữu chưởng lên, vận tám thành công lực xuất chiêu chống đỡ.

Đạo kinh như thác đổ tiếp lấy đạo kinh của lão nhân.

Sầm một tiếng!

Khắp cả trong động cốc đều rung chuyển, kinh khí đánh tạt vào vách đá ù ù, cát bụi trên trần động cốc bay mù mịt.

Tần Bảo lão đảo lùi lại hai bước mới đứng vững trở lại.

Chàng nhìn lão nhân râu tóc nửa bạc vô cùng sửng sốt.

Lão là ai mà vừa trông thấy mặt chàng, chẳng cần hỏi rõ lai lịch, căn cơ, đã phát chưởng đánh liền như vậy.

Tần Bảo nổi giận nhưng chưa phát tác sợ có điều lầm lẫn, vì xem ra lão nhân tóc râu nửa bạc không có gì là tà phái.

Lão nhân tóc râu nửa bạc nhìn Tần Bảo khê gật.

Lão quát:

- Nhận thêm một chưởng nữa.

Lão nhân tóc râu nửa bạc cất cánh tay áo rộng một cái.

Đạo kinh nặng tựa ngàn cân lại ao tới tâm huyết của Tần Bảo như lần trước.

Đạo kinh gia tăng thêm hai thành công lực.

Tần Bảo sôi giận thét:

- Lão bức người thái quá!

Ngọn chưởng của Tần Bảo cất lên vận công lực mười thành xuất chiêu Càn Khôn m Dương Nhị Cực chiêu thức tuyệt truyền.

Chưởng kinh to lớn, kèm theo đạo kinh mạnh như thác đổ tiếp lấy đạo kinh nặng ngót ngàn cân của lão nhân tóc râu nửa bạc.

Lại “rầm” một tiếng chấn động.

Động cốc cơ hồ sụp đổ, vách đá vỡ ra nhiều mảng bắn đi tứ tung, cát bụi trên trần tuôn xuống rào rào. Che lấp cả một vùng.

Tần Bảo bị kinh lực quá mạnh hất về phía sau bốn năm thước. Khí huyết lộn nhào.

Chàng phóng người lên, sắc mặt tái xanh, áo quần sộc xệch.

Lão nhân tóc râu nửa bạc loạng choạng lui lại hai bước mới đứng vững trở lại.

Tần Bảo giận cầm gan nghi nhanh:

- Công lực của lão nhân này thật ghê gớm, ta hay sử dụng chiêu Vô Cực Thần Công mới chống lại được.

Chàng hét:

- Hãy xem đây!

Ngọn hữu chưởng giờ lên vận đủ mười thành, Tần Bảo toàn xuất chiêu Vô Cực Thần Công với ý định đánh ngã lão nhân tóc râu nửa bạc.

- Dừng tay!

Cùng theo tiếng quát đó. Tần Bảo nghe một luồng buốt lạnh chạy thấu vào cơ thể.

Tần Bảo bị lão nhân tóc râu nửa bạc nhìn chàng bằng ánh mắt chớp rực tình quang.

Lão hỏi:

- Tiểu tử, người vừa xuất chiêu Càn Khôn m Dương Nhị Cực phải không?

Tần Bảo giận căm gan nhưng không làm sao được, khẽ gật đầu:

- Đúng vậy!

Lão nhân tóc râu nửa bạc lại hỏi:

- Người là gì của Thần Châu Kỳ Hiệp?

- Tiểu bối là con trai của phụ thân.

Lão nhân tóc râu nửa bạc “ồ” một tiếng như rất kinh ngạc.

Chợt lão buông mạch đạo của Tần Bảo ra bật thốt:

- Thật không ngờ!

Lão phát tay:

- Tiểu tử lại đây!

Giọng nói của lão nhân tóc râu nửa bạc dịu lại.

Lão quay trở ra phiến đá bằng phẳng phía trong ngồi xuống.

Tần Bảo nhủ thầm:

- Xem qua lão này chẳng có gì ác ý, lúc lão nghe ta nói là con trai của phụ thân lão liền buông mạch đạo của ta ra. Chẳng hiểu trước kia lão có liên hệ gì với phụ thân ta không. Ta cũng nên vào đó xem sao.

Nghĩ vậy, Tần Bảo không do dự bước trở lại vào trong cốc, tới đứng trước lão nhân tóc râu nửa bạc.

Trở tay sang phiến đá nhỏ bằng phẳng, lão nhân tóc râu nửa bạc bảo Tần Bảo:

- Người hãy ngồi xuống đó!

Giọng nói của lão nhân tóc râu nửa bạc có phần thân mật không giống như lúc mới gặp Tần Bảo.

Nhận ra điều này. Tần Bảo bước lại ngồi xuống phiến đá bằng phẳng.

Chàng nhìn lão nhân tóc râu nửa bạc chờ đợi xem lão nói gì.

Lão nhân tóc râu nửa bạc nhìn Tần Bảo một lúc như xem xét thực hư về chàng:

Chợt lão nhân hỏi:

- Tiểu tử, người biết lão phu là ai không?

À thì ra lão muốn cho chàng biết danh tánh trước khi nói chuyện với chàng đây.

Tần Bảo nghĩ thầm như vậy!

Chàng lắc đầu:

- Tiểu bối là kẻ hậu sinh vừa ra chốn giang hồ chưa đầy một năm, chưa hiểu hết các cao nhân, xin tiên bối nói cho biết cao danh.

Ánh tinh quang chớp lên một cái, lão nhân tóc râu nửa bạc giọng trầm trầm:

- Lão phu chính là Nam Nhạc Lăng Di, người có nghe phụ thân của người nói qua lần nào chưa.

Bất giác Tần Bảo đứng phắt lên, chấp hai tay trước ngực, bằng một giọng cung kính:

- Tiểu bối có mắt không trông, trước mặt cao nhân mà không hề hay biết, thật là đắc tội. Thế ra lão tiền bối là Nam Nhạc Lăng Di lão tiền bối đây sao.

Lão nhân tóc râu nửa bạc chính là đại kỳ nhân Nam Nhạc Lăng Di mất tích trên chốn giang hồ bấy lâu.

Nam Nhạc Lăng Di phát tay:

- Chính là lão phu. Tiểu tử hãy ngồi trở xuống, chúng ta hãy đàm đạo...

Lão nói hai chữ “đàm đạo” Tần Bảo hiểu ngay có chuyện quan trọng lão muốn nói với chàng.

Tần Bảo xá một xá theo nghi lễ rồi lẳng lặng ngồi trở xuống phiến đá.

Chàng nhìn Nam Nhạc Lăng Di chằm chằm, bởi không thể ngờ được một trong sáu đại kỳ nhân đương thời lại ở trong một cái động cốc âm u này.

Chắc hẳn đã có kẻ thù nào đó giam hãm lão đại kỳ nhân nơi đây chứ chẳng còn gì nữa.

Tần Bảo nghĩ thầm như vậy.

Rồi hai luồng tinh nhân nhìn thẳng vào gương mặt hóa trang của chàng một lúc.

Bỗng Nam Nhạc Lăng Di quát:

- Tháo gỡ chiếc mặt nạ quỷ quái của người ra cho lão phu xem người chính thật là ai.

Tần Bảo sợ hãi không ngờ nhân lực của Nam Nhạc Lăng Di lại tình vi đến như vậy.

Lúc trong hang động chàng đã hóa trang ra một thiếu niên mặt xám rất khéo léo, chẳng có một chút sơ hở nào vậy mà lão nhìn ra.

Không chút do dự. Tần Bảo đưa tay lên tháo bỏ chiếc mặt nạ thiếu niên mặt xám.

Lập tức một gương mặt cực kỳ tuấn mỹ hiện ra trước mặt Nam Nhạc Lăng Di,

Nam Nhạc Lăng Di nhìn kỹ bật ồ lên một tiếng tỏ vẻ hài lòng.

Lão nói:

- Đúng rồi! Người là con trai của Tần huynh chứ không phải là một tên nào đó giả mạo.

Nam Nhạc Lăng Di khen:

- Người khôi ngô, tuấn mỹ, gương mặt giống tạc Tần huynh không khác mấy may chút nào...

102. Chương 103: Kẻ Thù Chính

Nam Nhạc Lăng Di với giọng thân mật. :

- Tiểu tử, người tên gì?

Tần Bảo thành thật:

- Thừa tiền bối, tiểu bối tệt danh là Tần Bảo, gần đây bọn giang hồ gán cho cái tên quái gỡ là Tiểu Sát Tinh Tần Bảo chỉ vì tiểu bối giết bọn hắc đạo, ma đạo quá nhiều.

Nam Nhạc Lăng Di gật gật cái đầu:

- Lão phu xa rời chốn giang hồ đã lâu rồi nên không biết chuyện võ lâm hiện nay như thế nào. Nhưng bọn hắc đạo tặng cho người cái tên tiểu sát tinh cũng hay hay đấy.

Lão nhân nói:

- Người có biết tại sao vừa rồi lão phu xuất chưởng đánh người hai lần không?

Tần Bảo lắc đầu:

- Tiểu bối không được rõ điều này.

Nam Nhạc Lăng Di giải bày:

- Vừa rồi lão phu tưởng người là bọn thủ hạ của Đoạn Hồn giáo vâng mệnh giáo chủ hóa trang tới đây, rình mò ám kích lão phu bằng kịch độc Đoạn Trường Chân nên lúc này ta gọi người vào trong động cốc này để tìm hiểu về người, nếu người là người của bọn Đoạn Hồn giáo thì ta đã giết người rồi.

Tần Bảo rùng mình mấy cái như vừa thoát qua một kiếp nạn khủng khiếp, bởi chàng hiểu rõ công lực của Nam Nhạc Lăng Di cao thâm vô lường, trong lúc chàng bất phòng có thể giết chàng một cách dễ dàng.

Tần Bảo nhìn Nam Nhạc Lăng Di:

- Lão tiền bối, tiểu bối vô lễ muốn biết. Lão tiền bối vốn là một đại kỳ nhân trong lục đại kỳ nhân tiếng tăm lẫy lừng trên chốn giang hồ, nay tại sao tiền bối lại chịu mai một trong cái động cốc âm u này?

Xin tiền bối chỉ giáo cho tiểu bối được rõ.

Gương mặt khắc khe của Nam Nhạc Lăng Di chợt thấy tối sầm lại.

Giọng nói của lão như cảm thán:

- Lão phu bị người ta giam giữ trong cái động cốc quỷ quái này.

Tần Bảo hai tròn mắt:

Khi nghe Nam Nhạc Lăng Di nói có người giam hãm lão nhân trong cái động cốc tối tăm này.

Chàng nhẹ nhàng:

- Thưa tiền bối, cứ như tiểu bối hiểu rõ, công lực của tiền bối cao thâm vô lường, đến cả quỷ thần đều tránh xa, nhân vật nào lại làm được chuyện bằng trời giam hãm tiền bối trong cái động cốc này? Tiểu bối vô cùng kinh ngạc.

Bất giác, Nam Nhạc Lăng Di buông tiếng thở dài, gương mặt nào sâu của kẻ thua trận.

Lão nói trong xúc động:

- Chính tên Thái Quân Giáo chủ Đoạn Hồn giáo đã giam giữ lão phu trong cái động cốc tối tăm này.

Tần Bảo càng thêm sửng sốt bởi không ngờ một vị đại kỳ nhân như Nam Nhạc Lăng Di lại bị tên Thái Quân Giáo chủ Đoạn Hồn giáo câu thúc.

Chàng nhủ thầm:

- Thảo nào, phụ thân ta lại chết vì tay ả đại ma đầu Thái Quân Giáo chủ đó, chí như, Nam Nhạc Lăng Di tiền bối đây vốn là một đại kỳ nhân trong lục đại kỳ nhân, công lực siêu phàm còn bị ả giam cầm trong động cốc này, ta làm thế nào đương đầu nổi ả đại ma đầu đó.

Tần Bảo nghĩ tiếp:

- Ngoài ra tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo còn có cây Quỷ Kiếm vô cùng lợi hại, khi xuất chiêu không biết đầu mà chống đỡ né tránh. Trận đấu giữa ta và Lữ Trường Thanh ta không thua về nội lực, không thua về thân pháp mà lại bại về cây Quỷ Kiếm đó.

Bây giờ tốt nhất ta không đi tìm bản doanh của Đoạn Hồn giáo, cũng chưa cần gặp Lữ Trường Thanh làm gì, ta hãy tạm thời rời khỏi khu rừng này đi tìm cho được thanh Mạc Da Hùng Kiếm của nội tổ rồi tìm tới sào huyệt gặp tên Thái Quân giáo chủ giết hắn để báo thù cho phụ thân cũng chẳng muộn màng gì.

Tần Bảo thưa tiếp:

- Thưa lão tiền bối, có phải tên Thái Quân giáo chủ của Đoạn Hồn giáo sử dụng cây Quỷ Kiếm đánh với lão tiền bối hay không?

Nam Nhạc Lăng Di gật đầu:

- Không sai, nhưng không phải tên Thái Quân giáo chủ của Đoạn Hồn giáo đấu với lão phu.

- Tên ma đầu nào đấu với lão tiền bối?

- Một lão nhân bịt mặt đấu với lão phu vì cây Quỷ Kiếm nên ta bại trận.

Tần Bảo phăng lời:

- Lão tiền bối, tên áo xám danh hiệu là gì lão tiền bối có biết mặt không?

Nam Nhạc Lăng Di lắc đầu:

- Lão phu không biết danh hiệu của lão, chỉ thấy lão có một thân hình to như hộ pháp, ánh mắt như hai ngọn đèn thần, công lực cao hơn ta nửa phân, thân thủ nhanh không thể tưởng tượng, nhưng nếu lão không có cây Quỷ Kiếm thì không bị bại trận một cách nhục nhã như vậy.

Tần Bảo hỏi tiếp:

- Thưa lão tiền bối, Thái Quân Giáo chủ cầm giữ lão tiền bối trong động này rồi lão tiền bối dùng món vật chi để sống qua ngày.

Nam Nhạc Lăng Di chưa chút:

- Thái Quân giáo chủ cầm giữ lão phu trong động cốc này kể như giam lỏng mỗi ngày cho hai bữa cơm, tới giờ ăn bọn giáo đồ đem cơm nước tới chỗ người đứng phía ngoài lúc này, bọn chúng đặt thức ăn đó rồi bỏ đi, ta ra đó lấy thức ăn vào dùng đỡ qua ngày, tính đến nay đã hơn tám năm qua.

Tần Bảo kinh ngạc:

- Thưa lão tiền bối, tiểu bối mang tội bất kính xin được hỏi một điều?

- Điều gì người cứ hỏi, lão phu sẵn sàng tra lời người được biết mọi việc.

- Tiểu bối có điểm thắc mắc: công lực cao thâm nhập thần xuất quỷ như lão tiền bối, động cốc này luôn cả ngoài cánh rừng không có tên giáo đồ Đoạn Hồn giáo nào canh gác mà lão tiền bối không thoát khỏi nơi đây sao?

Nam Nhạc Lăng Di buông tiếng thở dài, như chán nản cho sự bất lực của mình.

Lão nhân buồn bã:

- Tiểu tử chưa rõ, nếu lão phu rời khỏi cánh rừng này ra đi, thoát khỏi bàn tay độc ác của tên Thái Quân Giáo chủ Đoạn Hồn giáo là một chuyện hết sức dễ dàng, nhưng từ lâu rồi ta không thể làm như vậy được.

Tần Bảo trở mặt ngạc nhiên:

- Lão tiền bối sao lại có chuyện lạ lùng như vậy? Lão tiền bối muốn thoát ra khỏi chỗ này rất dễ dàng, nhưng tại sao lão tiền bối không thể làm như vậy?

Nam Nhạc Lăng Di thở nhẹ:

- Tại vì lão phu đã trúng kịch độc Đoạn Trường thảo nên không thể ra đi được.

Tần Bảo bật ồ lên một tiếng nhìn Nam Nhạc Lăng Di chăm chăm không nháy mắt.

Phút giây chàng hỏi tiếp:

- Lão tiền bối, tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo sai bọn sát thủ bịt mắt ám kích lão tiền bối phải không?

Nam Nhạc Lăng Di lắc đầu:

- Không phải, do lão phu bị giam lỏng trong động cốc này, bọn sát thủ bịt mắt không dễ dàng gì ám kích được lão phu.

- Chữ thế nào, xin lão tiền bối nói cho tiểu bối được rõ, để tìm cách đề phòng sau này.

Giọng nói của Nam Nhạc Lăng Di trở nên ảo não:

- Tên Thái Quân giáo chủ của Đoạn Hồn giáo đầu độc lão phu bằng cách sau khi ta bại trận vì gãy kiếm do cây Quỷ kiếm, lão già áo đen bịt mắt điểm huyết ta, đem bỏ vào trong động cốc này, lão cho ta uống một viên kịch độc Đoạn Trường Thảo, nói cho ngươi biết mỗi ngày ta phải uống một viên thuốc giải, bằng không nội tạng sẽ tan thành máu huyết mà chết. Sau đó bọn giáo đồ liên tiếp đầu độc ta bằng cách bỏ Đoạn Trường thảo trong cơm nước, tính tới nay đã là tám năm rồi. Kịch độc đã thẩm nhập vào máu huyết trong cơ thể ta, có sống như đã chết nên ta cam đành ở trong động cốc này chờ cơ hội...Xem có duyên may gì hay không.

103. Chương 104: Mai Hận Thiên Thu

Chợt nhớ lại một chuyện, Tần Bảo hỏi Nam Nhạc Lăng Di:

- Thưa lão tiền bối, câu chuyện của phụ thân trước đây bị tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo sát hại ở nơi nào, lão tiền bối có biết không?

Nam Nhạc Lăng Di hỏi lại:

- Người muốn hỏi về tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo giết Tần huynh bằng thanh Quỷ Kiếm phải không?

Tần Bảo gật đầu:

- Đúng vậy, tiểu bối muốn biết chuyện năm xưa và muốn rõ trận đấu ở nơi nào để tiểu bối tới đó tìm hài cốt phụ thân đem về Tần Gia Bảo an táng.

- Thủ phạm giết Tần huynh không phải là tên Thái Quân giáo chủ và là tên áo đen bịt mặt, lão đánh gãy kiếm của Tần huynh rồi giết luôn, còn chuyện giao đấu ở nơi nào lão phu không nghe nói tới. Nếu người muốn đi tìm hài cốt của phụ thân người hãy gặp Đồ Thiên Đồ Di Tẩu có lẽ lão biết rõ.

Tần Bảo kinh ngạc:

- Tiền bối, thế ra hung thủ chính sát hại phụ thân tiểu bối là cái lão áo đen bịt mặt có thân hình hộ pháp kia.

- Không sai, lão áo đen bịt mặt là một cánh tay đất lực của tên Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, mỗi lần lâm đại trận đấu với các cao thủ có công lực thượng thừa đều do lão giao đấu, còn Thái Quân giáo chủ lão phu chưa từng nghe nói đấu với ai trận nào.

- Thưa lão tiền bối: Tên Thái Quân giáo chủ là nam hay nữ nhân?

- Ắ là nữ nhân chứ không phải nam nhân, nhưng hầu hết trên giang hồ không biết ắ là nam hay nữ cứ gọi là tên Thái Quân. . .

Tần Bảo sáng rực ánh mắt bởi đây là điều chàng cần biết từ trước tới nay.

Chàng dồn tới:

- Tiền bối có biết tên thật của tên Thái Quân giáo chủ hay không?

Nam Nhạc Lăng Di lắc đầu:

- Điều này lão phu không được rõ, từ trước tới nay ta chưa từng gặp ắ Thái Quân giáo chủ một lần nào và bọn giang hồ năm xưa cũng như ta không ai biết lai lịch của ắ.

Tần Bảo thất vọng:

- Lão tiền bối, không biết Đô Thiên lão bá có biết chân tướng của ả Thái Quân giáo chủ hay không?
- Có lẽ Đô Thiên lão huynh không hay biết chuyện này đâu, nhưng người hãy gặp lão hỏi thử xem sao.

Lão nhân nói tiếp:

- Nay người đã lọt vào trận Thất Cung khốn trận của ả Thái Quân giáo chủ, nếu người không biết cách phá trận có lẽ bị bọn Đoạn Hồn giáo sanh cầm như lão phu, bằng không cũng phải chết đói trong cánh rừng già này.

Tần Bảo lạnh cả xương sống, hiểu rõ ràng Nam Nhạc Lăng Di không nói dối bao giờ

Chàng băng khuâng:

- Lão tiền bối có biết cách phá trận Thất Cung khốn trận hay không?

Nam Nhạc Lăng Di gật đầu:

- Nếu lão phu không biết cách thứ phá trận này thì ta không gọi người vào trong động cốc này làm chi cho vô ích. Lúc này ta gọi người để tìm hiểu hai việc.

Một nếu người là người của ả Thái Quân giáo chủ vâng theo lệnh ả tới đây hành thích ta sẽ giết người ngay. Hai là khi biết người là nạn nhân ta sẽ chỉ cách thức cho người thoát ra Thất Cung khốn trận này.

Lão ngập ngừng:

- Nay lão phu đã biết người là con trai của Tần huynh, vốn là bằng hữu trong lục đại kỳ nhân, ta muốn nhờ người một chuyên chẳng hay người có giúp ta hay không?

Tần Bảo khăng khái:

- Chuyện gì xin lão tiền bối chỉ giáo, dù cho khó khăn nguy hiểm đến mấy tiểu bối cũng chẳng từ nan.

Nam Nhạc Lăng Di gật gù:

- Người bằng lòng đi tìm ái nữ của lão phu, ta sẽ chỉ cách cho người thoát khỏi Thất Cung khốn trận này.

Tần Bảo hỏi:

- Vị tiểu thư đó tên gì?

Nam Nhạc Lăng Di đáp:

- Ái nữ lão phu tên gọi là Lăng Xảo Nhi, nhưng người có hứa đi tìm ái nữ ta không?

Tần Bảo gật đầu:

- Tiểu bối xin nhận lãnh sứ mạng của lão tiền bối, bảo trang của lão tiền bối ở nơi nào?

Nam Nhạc Lăng Di đáp:

- Gia trang của lão phu ở sâu trong núi Vu Sơn có con đường nhỏ sâu chừng mười lăm dặm, trước gia trang có cụm tùng, bách bên cạnh là một dòng suối, phía sau là một cánh rừng già.

- Nữ tiền bối danh hiệu là gì?

- Nội thê của lão phu tên gọi là Phần Liễu. Người tới gia trang gọi đúng tên là nàng sẽ tiếp người ngay.

- Tiểu bối xin vâng theo lệnh của lão tiền bối, khi tiểu bối tới bảo trang gặp nữ tiền bối hay Lăng tiểu thư, tiểu bối dùng tín vật gì để làm tin.

Nam Nhạc Lăng Di nói:

- Lão phu sẽ viết một lá thư gửi cho nội thê và ái nữ Lăng Xảo Nhi với một mảnh ngọc di truyền trong dòng họ Lăng, nhận được hai mảnh ngọc này nội thê và ái nữ sẽ tin ngay.

Nam Nhạc Lăng Di thò tay vào cái hộc đá, lấy giấy bút ra viết một lá thư, vẽ một bản đồ phá Thất Cung khốn trận, lấy một mảnh ngọc xanh biếc trao cho Tần Bảo.

Tần Bảo nhận lấy ba món vật cất vào lòng, nhìn Nam Nhạc Lăng Di xem lão còn cần dặn gì nữa không.

Nam Nhạc Lăng Di căn dặn:

- Sau khi ra tới cánh rừng trước cửa động, ngươi hãy căn cứ những lời lão phu dặn trong tấm bản đồ đi cho đúng phương hướng và những bước chân, tự nhiên sẽ thoát khỏi Thất Cung khốn trận một cách dễ dàng.

Tần Bảo chấp tay cung kính:

- Đa tạ lão tiên bối.

Nam Nhạc Lăng Di nhìn thẳng vào mắt Tần Bảo:

- Trong bức thư lão phu có đề cập đến ngươi và Lăng Xảo Nhi, ngươi hãy chu toàn cho ái nữ.

Tần Bảo kinh ngạc trở mắt:

- Lão tiên bối đề cập tiểu bối và Lăng tiểu thư có chuyện gì?

- Lão phu chọn ngươi làm rể đông sàng sáng duyên với ái nữ Lăng Xảo Nhi, ta đã dặn dò ái thê làm lễ thành hôn cho ngươi và ái thê tại gia trang.

Tần Bảo kinh hoàng:

- Lão tiên bối, tiểu bối đã có...

Phất cánh tay áo rộng không cho Tần Bảo nói tiếp, Nam Nhạc Lăng Di trình trọc:

- Tiểu tử, hãy nghe lão phu nói đây. Ta trông thấy ngươi là một trang thiếu hiệp kỳ tài, can trường nên ta mới chọn làm rể đông sàng hầu phục hận cho ta sau này, ngươi chớ nên phụ tấm lòng ưu ái của ta đối với ngươi, vả lại phụ thân ngươi Thần Châu Kỳ Hiệp Tần huynh cũng là bằng hữu của ta, vậy không xứng đáng sao?

Lão nhân gấp rút:

- Chuyện cấp bách không còn thời gian đàm luận nữa.

Vì bọn giáo đồ Đoạn Hồn giáo sắp mang cơm tới đây, ngươi phải khẩn cấp rời khỏi động cốc này tránh được tai họa xảy ra cho ngươi.

Lão nhân thở dài:

- Lão phu còn có một chuyện quan trọng muốn nhờ ngươi, nhưng lão phu thấy sẽ làm khổ cực cho ngươi, không hiểu có nên chăng, ta rất ái ngại.

Tần Bảo muốn phân trần rằng chàng đã có vị hôn thê là Mộ Anh và từ chối Nam Nhạc Lăng Di về việc chọn chàng làm rể đông sàng, sánh duyên cùng ái nữ Lăng Xảo Nhi của lão, nhưng nghe lão bảo bọn giáo đồ Đoạn Hồn giáo sắp tới đây, chàng không còn đủ thời gian để biện bạch nữa.

Tần Bảo hỏi mau:

- Chuyện gì xin lão tiên bối chỉ giáo cho. Tiểu bối sẽ làm tất cả những điều gì làm được với khả năng của mình, để gọi là đền đáp một chút công ơn.

Nam Nhạc Lăng Di cất giọng buồn rầu:

- Lão phu nhờ ngươi khi lão phu chết rồi, lão phu nhờ ngươi mang lão phu ra khỏi nơi hắc ám này tới một cánh rừng nào đó tạm chôn cất ta, chừng gặp ái nữ hoặc ái thê hãy nói ta chết rồi và chỉ nơi chôn cất cho ái thê, ái nữ để mà tìm.

Hiểu rõ Nam Nhạc Lăng Di sắp làm chuyện gì rồi. Tần Bảo la hoảng:

- Lão tiên bối, chẳng lẽ...

Lại phát cánh tay áo ngăn Tần Bảo lại, giọng nói của Nam Nhạc Lăng Di như ai oán:

- Mạng con người tuy lớn bằng trời, nhưng tới lúc định mệnh đã an bài không cản lại được. Hiện nay lão phu như một kẻ vô dụng, mang tiếng xấu xa trên chốn giang hồ vì đã bại trận trước một ả ma đầu dê tiện, thì có lẽ nào còn ham sống trên cõi đời này nữa sao? Ta không thể nào kéo dài mãi cái cánh nhục nhã phải bị giam cầm trong cốc này, không có hy vọng có ngày được giải thoát vì bị đầu độc bằng chất độc Đoạn Trường Thảo của ả Thái Quân giáo chủ của Đoạn Hồn giáo. Vì một lẽ khác ái thiê, ái nữ khi hay tin ta chết sẽ không còn tìm kiếm để tránh rơi vào tay độc ác của ả Thái Quân giáo chủ, tánh mạng của hai người sẽ không còn. Cùng với lý do đó, ta hy vọng người sẽ chu toàn cho ái nữ của ta sau này. Người đã hiểu rồi chứ.

Nam Nhạc Lăng Di thở dài:

- Thôi ta đi đây...

104. Chương 105: Mai Hận Thiên Thu

Tần Bảo khiếp đảm:

- Lão tiên bối đừng tay!

Nam Nhạc Lăng Di nhìn Tần Bảo:

- Người có chuyện gì muốn hỏi nữa không? Bọn giáo đồ Đoạn Hồn giáo sắp tới đây, đừng diên trì nữa.

Tần Bảo khẩn khoản:

- Lão tiên bối, hay là lão tiên bối cùng thoát khỏi vùng hắc ám này, trở về núi Vu Sơn, sau đó tìm cách giải chất kịch độc Đoạn Trường thảo trong người lão tiên bối.

Chàng tiết lộ:

- Tiểu bối được biết có một vị thần y Trại Biển Thước có thể chữa lành chứng bệnh này, lão tiên bối không nên tuyệt vọng.

Nam Nhạc Lăng Di cười khỏ:

- Lão phu cảm tạ lòng tốt của người. Nhưng dù có Thần Y Trại Biển Thước chữa trị hết kịch độc Đoạn Trường thảo thì lão phu cũng không thể sống thêm được nữa vì sự nhục nhã thua trận đàn bà và cả bị giam cầm trong động cốc tối tăm suốt cả tám năm.

Lão nhân nói mau:

- Tiểu tử, người hãy nhớ những lời lão phu dặn. Người không nên phụ tấm lòng ưu ái của ta. Hãy chu toàn cho ái nữ Lăng Xảo Nhi, ta đi đây...

Liền đó thân hình gầy gò của lão nhân lặn xuống đất.

Tần Bảo kinh hoàng hét:

- Lão tiên bối...

Chàng phóng tới cúi xuống nhìn Nam Nhạc Lăng Di, chiếc đầu ngoẹo qua hai mắt nhắm nghiền.

Tần Bảo vạch áo Nam Nhạc Lăng Di trông thấy có dấu ấn chỉ lực sâu hoắm.

Lão nhân đã tự sát bằng chỉ lực thượng thặng.

Tần Bảo chết lặng cả người thẩn thờ nhìn thi hài của Nam Nhạc Lăng Di nghe ngẹn ngào trào lên cổ họng.

Chàng không thể tưởng tượng lão nhân hủy hoại mình trong cảnh ngộ này.

Nam Nhạc Lăng Di chỉ vì khí tiết không chịu đựng nổi sự nhục nhã bởi thất trận trong tay ả Thái Quân giáo chủ của Đoạn Hồn giáo nên tự quyết tránh sự phỉ báng, dèm pha của bọn giang hồ.

Lại thêm một vị kỳ nhân lừng lẫy tiếng tăm không còn trên chốn giang hồ nữa.

Võ lâm bạch đạo lại mất đi một kỳ tài từng chống đỡ an nguy.

Ba vị đại kỳ nhân phụ thân chàng Thần châu kỳ hiệp Tần Quỳnh, hai vị lão nhân Nhạc Vô Xa và Nam Nhạc Lăng Di chết trong tay ả Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, chuyện chưa từng có trong lịch sử võ lâm cổ kim.

Giờ chỉ còn lại ba vị đại kỳ nhân nhạc phụ chàng Tây Nhạc Mộ Hoàng, Đô Thiên Đồ Dị Tẩu và Đông Nhạc Lữ Tấn chẳng hiểu trong những tháng ngày sắp tới sẽ thế nào, họ có còn được tồn tại nữa hay không.

Ả Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo mưu đồ thâm độc, sai rất nhiều bọn sát thủ bịt mắt rình rập đêm ngày ám kích cho bằng được các bậc kỳ tài, các chưởng môn nhân trong thất đại môn phái, các hội chủ, bang chủ trong các bang hội trên toàn hai miền trung thổ để chiếm lấy vị trí võ lâm chi vương, bá quyền thiên hạ tha hồ tác oai tác quái khủng bố các cao thủ bạch đạo giang hồ.

Hai cái chết của hai đại kỳ nhân Nhạc Vô Xa và Nam Nhạc Lăng Di đã thấy rõ.

Cái chết của lão nhân Nhạc Vô Xa là do hai tên sát thủ bịt mắt Đoạn Hồn giáo ẩn nấp trong rừng bất ngờ ám kích lão nhân bằng ám khí Đoạn Trường châm. Cái chết của Nam Nhạc Lăng Di vì phần hận không chịu nổi sự nhục nhã nên tự quyết.

Còn cái chết của phụ thân chàng Thần Châu Kỳ Hiệp Tần Quỳnh hãy còn trong vòng nghi vấn, dù vừa rồi Nam Nhạc Lăng Di vừa cho chàng biết phụ thân chàng chết do lão áo đen bịt mắt sử dụng thanh Quỷ Kiếm đánh gãy trường kiếm của phụ thân chàng rồi giết luôn.

Hung thủ chính là lão chứ không phải là ả Thái Quân giáo chủ của Đoạn Hồn giáo như từ trước chàng đã nghe lời đồn đãi của bọn võ lâm. Chàng sẽ đi tìm Đô Thiên Đồ Dị Tẩu để hỏi lại cho phân minh.

Nếu đúng như lời của Nam Nhạc Lăng Di nói, chàng sẽ tìm tung tích của lão già áo đen bịt mặt giết gã báo thù cho phụ thân, cho Nhạc Vô Xa và Nam Nhạc Lăng Di.

Nhưng dù thế nào ả Thái Quân giáo chủ cũng là một kẻ thù bởi vì ả có cây Quỷ Kiếm, ba đại kỳ nhân đã chết do quái khí này và ả là chủ mưu cho gã áo đen bịt mặt kia.

Trong những ngày sắp tới nếu có gặp lại thiếu giáo chủ Lữ Trường Thanh chàng sẽ hỏi nàng về chuyện này.

Thời gian đã quá cấp bách, Tần Bảo không còn đủ thời gian suy nghĩ thêm về cái chết của phụ thân chàng nữa.

Chàng cần phải rời khỏi động cốc âm u này ngay tức khắc, đến cánh rừng phía trước mặt, căn cứ theo bản đồ của Nam Nhạc Lăng Di thoát ra khỏi Thất Cung khổn trận tránh được một trận ác chiến cùng bọn sát thủ và cao thủ Đoạn Hồn giáo.

Vừa rồi chàng giết tên phó tổng lãnh sát thủ, chắc chắn đã làm kinh động đến ả Thái Quân giáo chủ của Đoạn Hồn giáo, ả nổi giận sẽ phái thêm nhiều cao thủ đi tìm chàng rửa hận.

Tâm niệm dứt, Tần Bảo bước tới nhặt chiếc mặt nạ đang nằm trên mặt đất.

Chàng nhanh chóng hóa trang thành một gã thiếu niên mặt xám áo xám như trước.

Chợt nghe từ phía ngoài cánh rừng xa xa có tiếng gió ào ào.

Tiếng gió của hàng trăm người đang tiếng về động cốc.

Tần Bảo kinh hãi:

- Nguy rồi! Có lẽ ả Thái Quân giáo chủ cùng bọn thuộc hạ kéo tới đây? Quả không sai.

Xốc lấy thi thể của Nam Nhạc Lăng Di lên vai, lại mang túi hành trang một bên, Tần Bảo nhanh nhẹn rời khỏi động cốc.

Tiếng gió khinh công sắp tới nơi. Có vài chiếc bóng trên nền trời xanh thẳm.

Tần Bảo kinh hãi:

- Nguy mất, có lẽ ả Thái Quân giáo chủ cùng một số cao thủ tới đây vây đánh ta. Ta hãy mau thoát khỏi cánh rừng này kẻo không kịp nữa.

Tiếng gió khinh công ào ào sắp đến nơi.

Chẳng chút chậm trễ, Tần Bảo thi triển thân pháp Thần Long Thăng Thiên nhất bổng thân mình lên cao bay khỏi cánh rừng già trước mắt. Theo lời dặn của Nam Nhạc Lăng Di vừa trong động cốc.

Căn cứ theo bản đồ, Tần Bảo phóng theo cánh rừng già hướng Đông thẳng tới.

Chàng đi theo đúng cách thức trong bản đồ, chỉ nửa giờ sau đã thoát khỏi Thất Cung khổn trận của Thái Quân giáo chủ của Đoạn Hồn giáo không gặp sự cản trở nào.

Tần Bảo ra khỏi cánh rừng già phi thân ra ngoài con sơn đạo.

Chàng đáp xuống mặt đất đưa mắt nhìn hai phía, chẳng thấy một tên giáo đồ nào của Đoạn Hồn giáo thấp thoáng.

Tần Bảo buông tiếng thở phào thềm mừng trong lòng, cất tẩm bản đồ phá Thất Cung khổn trận phòng có khi nào chàng quay trở lại nơi đây không gặp sự rắc rối khi tiến vào trong đó.

Chàng sử dụng khinh công thân tốc trở lại hang động giấu con bạch mã trước khi xâm nhập vào vùng cấm địa của Đoạn Hồn giáo.

Bây giờ trời đã về chiều. Những vệt nắng vàng nhuộm thao thao trên các tầng cao lá tủa những cây cổ thụ đứng hai bên đường.

Đó đây chim chóc từng đàn kêu riu rít bay về tổ ấm.

Không bao lâu Tần Bảo đã quay trở về hang động thu hồi kinh công đáp trở xuống đất.

Nhìn quanh không thấy một dấu vết nào khả nghi có kẻ tới đây, Tần Bảo an tâm tiến vào trong hang động.

Chàng trông thấy con bạch mã đứng chỗ cũ trước lúc chàng ra đi.

Ngó thấy Tần Bảo con bạch mã hí lên, bốn chân giậm xuống đất tỏ sự vui mừng khi gặp lại chủ nhân.

Tần Bảo lẩm bẩm:

- Trong hang động này rất kín đáo không sợ bọn giáo đồ của Đoạn Hồn giáo tới phá phách, ta hãy tạm thời chôn cất lão tiền bối ở nơi đây, nay mai ta tới núi Vu Sơn nói cho ái thiếp và Lăng tiểu thư biết tới đây đưa linh thể của lão tiền bối trở về núi an táng.

Chàng băng khoản:

- Còn chuyện lão tiền bối chọn ta làm rể đông sàng khó mà chấp nhận được, bởi ta đã có vị hôn thê Mộ Anh rồi. Chẳng lẽ còn cưới thêm Lăng tiểu thư làm thứ thiếp, bằng như chối từ lời di ngôn thì sẽ phụ lòng Nam Nhạc Lăng Di lão tiền bối đã có cái ân cứu ta thoát khỏi Thất Cung khổn trận của ả Thái Quân giáo chủ của Đoạn Hồn giáo. Nếu không gặp lão thì ta sẽ bị chết đói trong cánh rừng già hoặc bị ả nữ ma đầu bắt sống, lần này chưa chắc Lữ Trường Thanh cứu nổi.

Rồi Tần Bảo nói cho mình nghe:

- Mặc chuyện sau này ra sao, bây giờ ta hãy chôn cất cho lão tiền bối rồi hãy tính sau...

105. Chương 106: Tái Ngộ Mỹ Nhân

Đưa mắt nhìn qua trông thấy bên gần vách hang động có một nơi cao ráo Tần Bảo gật đầu:

- Được rồi, ta chôn cất lão tiền bối ở chỗ đó là an toàn nhất.

Tần Bảo rút thanh bảo kiếm trên lưng tới vách hang động đào một cái huyệt thật sâu.

Chàng bế lấy thi hài của Nam Nhạc Lăng Di nằm xuống huyệt, lấp đất xung quanh thành một ngôi mộ.

Tần Bảo không kịp dựng bia vì thời giờ quá cấp bách, nơi đây vẫn còn gần bản doanh của Đoạn Hồn giáo, bọn chúng tới bất ngờ sẽ diễn ra trận ác chiến.

Đứng trước ngôi mộ của Nam Nhạc Lăng Di, Tần Bảo thành tâm khấn khứa:

- Lão tiền bối hãy an tâm an nghỉ giấc ngàn thu trong hang động này, tiểu bối sẽ tới núi Vu Sơn trao lá thư và mảnh ngọc bội cho Phàn nữ tiền bối và Lăng tiểu thư, cho biết linh thể tiền bối ở nơi đây và hứa sẽ hướng dẫn hai người tới đưa linh thể về mai táng. Còn chuyện giữa tiểu bối và lệnh tiểu thư quả là khó khăn trở ngại, vì tiểu bối đã có vị hôn thê Mộ Anh rồi.

Tần Bảo cúi xuống lại theo lễ của một tiểu bối đối với một đại tiền bối.

Chàng đứng lên nhìn ngôi mộ mới bồi ngùi một lúc, rồi dắt con bạch mã trở ra ngoài hang động, tới một cây cổ thụ táng lá sum suê Tần Bảo dừng lại.

Nhìn những ánh nắng chiếu thoi lóp trên những táng lá cao, Tần Bảo lẩm bẩm:

- Ta hãy đi mau trời sắp tối rồi!

Thình lình bên tai chàng có tiếng hét trong như hạc reo:

- Dừng lại!

Tần Bảo giật mình nhảy xuống lưng ngựa, đưa mắt nhìn về phía có tiếng thét.

Con bạch mã cũng giật mình phóng tới trước mấy bước rồi dừng lại chỗ chủ nhân.

Chợt một chiếc bóng vàng trên cành cây cổ thụ từ từ rơi xuống.

Chiếc bóng vàng như một tiên nữ trên trời giáng lâm.

Thân pháp của chiếc bóng vàng vô cùng ảo diệu, quả thật là một đại cao thủ võ lâm.

Tần Bảo nhìn chiếc bóng đó là ai xuất hiện nơi đây vào lúc này.

Chiếc bóng ngừng đi. Tần Bảo nhận ra đó là một nữ lang bận xiêm y màu vàng bịt mặt bằng một mảnh lụa xanh chỉ che hai mắt da trắng như ngọc, đôi môi anh đào như he hé, ánh mắt long lanh như chứa cả một trời tình.

Tần Bảo khẽ thăm:

- Lữ Trường Thanh.

Nữ lang Lữ Trường Thanh, thiếu giáo chủ của Đoạn Hồn giáo nhìn Tần Bảo như dò xét tung tích của chàng.

Một lúc, nàng cất giọng trong ngần như ngọc rót vào chén lưu ly:

- Người là Huyết Thủ thư sinh phải không?

Chỉ vì Tần Bảo hóa trang thành gã thiếu niên mặt xám, y phục xám nên nhất thời Lữ Trường Thanh không thể nào nhận ra chân tướng chàng.

Chàng cất tiếng khàn khàn:

- Chính ta là Huyết Thủ thư sinh đây. Nàng là ai, từ đâu tới? Nàng hỏi ta có chuyện gì hay không?

Tần Bảo giả vờ như chưa biết Lữ Trường Thanh nên hỏi ra câu đó.

Nhìn gần vào mặt Tần Bảo, Lữ Trường Thanh vẫn với giọng trong ngần như ngọc:

- Ta là thiếu giáo chủ của Đoạn Hồn giáo. Ta đi tìm người để hỏi một chuyện.

Nàng nhìn chàng dò xét.

Tần Bảo vẫn với một giọng khà xa lạ hỏi Lữ Trường Thanh:

- Ô thế ra nàng là thiếu giáo chủ của quý giáo đây sao. Nàng đi tìm ta có chuyện gì?
- Vừa rồi có một tên giáo đồ chạy vào báo với ta là người đã giết chết phó tổng lãnh sát thủ của bản giáo tại cánh rừng trong vùng bản địa, xưng tên là Huyết Thủ thư sinh, ta e là có điều hiểu lầm, nên đi tìm người hỏi lại cho mình bạch.

Nàng nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Ta hỏi người hãy thành thật mà trả lời: Có đúng người là người đã giết chết phó tổng lãnh sát thủ của bản giáo hay không?

Tần Bảo gật đầu:

- Không sai, chính ta đã giết tên phó tổng lãnh sát thủ bại hoại đó, vì hắn đã to gan ngăn chặn đường ta, không cho ta vào cánh rừng.

Lữ Trường Thanh trừng mắt:

- Người to gan thật. Người dám nhận mình giết chết phó tổng lãnh sát thủ của bản giáo.

Tần Bảo khẳng khái:

- Ta giết hắn thì ta cứ nói giết, có gì mà không dám nhận với nàng chứ.

Lữ Trường Thanh nổi giận:

- Người đã xâm phạm vùng cấm địa của bản giáo, cái tội đó chưa trừng phạt còn giết chết phó tổng lãnh sát thủ của bản giáo. Người biết người sẽ chết bằng cách nào không?

Tần Bảo lắc đầu:

- Chưa biết!

Lữ Trường Thanh dần giọng:

- Người sẽ bị cực hình chết một cách thảm khốc.
- Người hiểu chưa?

Tần Bảo trêu:

- Cực hình thảm khốc ư? Cực hình đó như thế nào nàng nói ta nghe xem có gì thú vị không?

Lữ Trường Thanh giận giữ thét:

- Ta sẽ giết người. Trước nhất chặt hai tay người, lột da người, mổ bụng người xem lá gan của người to đến đâu mà dám xâm nhập vào bản địa của bản giáo rồi còn dám giết người.

Tần Bảo thè dài lưỡi ra cổ tình trêu chọc Lữ Trường Thanh:

- Ghê thật. Nữ nhân mà hùng dữ táo bạo như nàng, ai dám cầu hôn.

Lữ Trường Thanh giận run người trở tay vào Tần Bảo thét:

- Hãy cầm ngay cái mồm thối tha của người lại. Người sắp chết rồi!

Soạt một tiếng! Lữ Trường Thanh rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ. Tần Bảo nhìn kỹ đó là trường kiếm, không phải Quỷ Kiếm lúc nàng đấu với chàng tại Cực Hình đường Đoạn Hồn giáo lúc trước.

Chàng cảm thấy an tâm.

Lữ Trường Thanh vung kiếm tới xuất một chiêu.

Ánh kiếm vọt ra ngoài một trượng tới ngay trước mặt Tần Bảo.

Tần Bảo không rút trường kiếm giao đấu, chỉ dịch thân sang trái ba thước tránh khỏi làn kiếm như ánh chớp của Lữ Trường Thanh.

Lữ Trường Thanh “A” một tiếng rất ngạc nhiên về thần thủ của Tần Bảo.

Nàng gần giọng:

- Xú tử! Thần pháp của ngươi quả thật hiếm thấy, nhưng ngươi hãy xem thanh kiếm của ta lấy mạng ngươi đây.

Dứt câu, Lữ Trường Thanh xuất mười hai chiêu liên hoàn kiếm pháp.

Hàng trăm kiếm ảnh bổ vào, một tấm lưới kiếm trùm chụp vào vị trí của Tần Bảo.

106. Chương 107: Bí Mật Tiết Lộ

Thâm tâm của Tần Bảo không bao giờ muốn giao đấu với Lữ Trường Thanh một lần nào nữa bởi vì nàng là một vị đại ân nhân của chàng, đã từng tha chết cho chàng hai lần tại Cực Hình đường của Đoạn Hồn giáo và nàng đã tiết lộ tình yêu tha thiết đối với chàng, riêng chàng cũng yêu nàng từ lúc mới thấy mặt, xem nàng là một bậc hồng nhan tri kỷ.

Giá không có vị hôn thê Mộ Anh chắc chắn chàng đã đáp lại nhu tình của nàng bởi nàng không phải là kẻ thù chính giết chết phụ thân chàng.

Do đó chàng không muốn trực diện giao đấu với nàng bằng kiếm pháp. Tần Bảo liền sử dụng ngay thân pháp Hành Vân Lưu Thủy thân ảnh như nước chảy mây trôi phiêu phiêu phồn phồn, chập chờn giữa vùng kiếm ảnh như tấm lưới tử thần của Lữ Trường Thanh tránh hết mười hai chiêu một cách an toàn.

Lữ Trường Thanh thu trường kiếm đứng yên sững sờ nhìn Tần Bảo một lúc.

Nàng hét:

- Hay lắm, nhưng ngươi không thể nào thoát khỏi lưới kiếm của ta đâu, đừng chạy trốn vô ích.

Lữ Trường Thanh vung thanh trường kiếm một vòng, xuất ra ba mươi sáu chiêu liên hoàn.

Ánh kiếm lập lòe như chiếc lưới tử thần vây chặt lấy Tần Bảo tám phương, bốn hướng chẳng còn một kẻ hở nào chạy thoát ra ngoài vùng tử ảnh.

Tần Bảo khê than:

- Nàng xuất chiêu độc thủ đây.

Vẫn với thân pháp Hành Vân Lưu Thủy như mây trôi nước chảy, thân ảnh của Tần Bảo chột mắt chột hiện chập chờn giữa vùng kiếm ảnh trùng trùng, chẳng mấy chốc tránh hết ba mươi sáu chiêu liên hoàn kiếm của Lữ Trường Thanh một cách chẳng khó khăn gì.

Chàng thu hồi thân pháp đứng nhìn nàng không trả lại một chiêu.

Lữ Trường Thanh thu trường kiếm lại đứng nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt kinh nhân...

Nàng không thể ngờ đối phương lại có cái thân pháp ảo diệu đến thế.

Phút giây, Lữ Trường Thanh càng thêm giận dữ, hét lên:

- Ngươi chạy trốn khá đây, nhưng hãy xem chiêu Quỷ Quỷ Dạ Khấp của ta.

Chiêu này nàng quyết đánh ngã Tần Bảo.

Trước đó Tần Bảo nghĩ thật nhanh:

- Nếu ta cứ mãi kéo dài trận đấu chỉ có lẫn tránh mà không trả chiêu với nàng, rồi ả Thái Quân giáo chủ kéo một số đông cao thủ tới đây bao vây ta, hậu quả không thể nào đo lường được, chỉ bằng ta sử dụng chỉ lực Trầm Mạch chỉ, đánh gãy trường kiếm của nàng rồi lên ngựa thoát thân là thượng sách.

Tần Bảo vừa nghĩ xong, Lữ Trường Thanh cũng vừa xuất chiêu Quỷ Quỷ Dạ Khấp.

Ánh kiếm như lan ma ảnh chớp chồn lướt tới chàng như làn ma ảnh.

Tần Bảo hét lên:

- Nàng hãy xem đây!

Chàng dịch người sang trái ba bước tránh làn kiếm kỳ dị, vừa bắn ra một chỉ Trầm Mạch chỉ ngay làn ma ảnh còn cách chừng một thước.

Kể!

Một đốm hoa lửa chớp sáng, trường kiếm liền gãy đôi, một nửa rơi xuống đất kêu thanh tao, một nửa còn nằm trên tay của Lữ Trường Thanh.

Bởi trường kiếm của Lữ Trường Thanh không phải là Quỷ Kiếm nên trúng phải chỉ lực Trầm Mạch chỉ không chịu nổi nên gãy làm hai khúc.

Lữ Trường Thanh kinh hãi tháo lui liền ba bốn bước nhìn Tần Bảo.

Lòng sinh nghi, Lữ Trường Thanh hỏi:

- Xú tử, người sử dụng chiêu Trầm Mạch chỉ của Thiên Tà Đạt Ma Tôn phải không?

Tần Bảo gật gù:

- Đúng không sai.

Lữ Trường Thanh sửng sốt:

- Người là ai?

Nàng nhìn gần vào mặt nạ hóa trang của Tần Bảo như muốn khám phá ra chân tướng của chàng.

Tần Bảo đáp gọn:

- Ta là Huyết Thủ Thư Sinh. Ta đã đáp nàng rồi.

Lữ Trường Thanh lắc đầu:

- Người không phải là Huyết Thủ Thư Sinh. Huyết Thủ Thư Sinh chỉ là cái tên giả thôi. Người là ai, nói mau?

Tần Bảo trêu chọc:

- Ta đúng là Huyết Thủ Thư Sinh nàng còn hỏi danh hiệu thật hay danh hiệu giả làm chi nữa.

Lữ Trường Thanh khẳng định:

- Nhưng ta khẳng định người là một tên bại hoại nào đó lấy tên Huyết Thủ Thư Sinh để lừa người. Cái tên Huyết Thủ Thư Sinh từ lâu nay chưa từng nghe thấy ai nói trên chốn giang hồ.

Tần Bảo ngênh mặt:

- Nàng không tin ta thì thôi. Ta không cần giải bày với nàng làm chi nữa.

Bỗng Lữ Trường Thanh trở vào chiếc mặt nạ của Tần Bảo nói lớn:

- Người đang mang một chiếc mặt nạ hóa trang, lừa phỉnh ta.

- Người hãy tháo bỏ mặt nạ kia để ta xem diện mục thực của người là ai.

Tần Bảo cười khinh:

- Nàng bắt ta tháo bỏ chiếc mặt nạ ra, tại sao nàng không vứt bỏ mảnh lụa xanh trên mặt nàng, để ta xem nàng có phải là...

Lữ Trường Thanh chớp mắt:

- Người xem ta là ai?

- Ta xem nàng có đúng là Lữ Trường Thanh hay không?

Lữ Trường Thanh giật mình lùi lại hai bước, chú mắt nhìn vào Tần Bảo.

Nàng nghĩ thầm;

- Ô, gã xú tử này là ai, tại sao lại biết rõ tên tộc của ta mà trong bọn giáo đồ Đoạn Hồn giáo không có một ai biết được, kể luôn bọn sát thủ và tổng lãnh, chỉ trừ Thái Quân giáo chủ ra chẳng ai biết rõ lai lịch của ta nữa cả. Tại sao tên này lại gọi ta một cách rõ ràng như vậy, nếu là kẻ thù ta sẽ ra hiệu cho bọn cao thủ bao vây bắt gã đưa về Cực Hình đường tra vấn.

Nàng thăm dò Tần Bảo:

- Người biết tên tộc của ta?

Tần Bảo gật đầu:

- Tất nhiên ta biết tên tộc của nàng. Nàng chính là Lữ Trường Thanh. Nếu không tin nàng hãy lột bỏ vuông lụa xanh kia ra đi.

Lữ Trường Thanh càng thêm kinh ngạc, suy nghĩ không biết tại sao Tần Bảo lại biết rõ lai lịch mình như thế.

Nàng gặng hỏi:

- Ai nói với người ta là Lữ Trường Thanh?

107. Chương 108: Tình Thù Nan Giải

Tần Bảo thản nhiên:

- Nàng nói với ta chứ còn ai nữa.

Lữ Trường Thanh sửng sốt, thầm nghĩ:

- Phải chăng gã là...

Nàng hạ giọng gọi:

- Người là...

Tần Bảo cướp lời:

- Đúng rồi. Hãy xem đây.

Tần Bảo đưa tay từ từ tháo chiếc mặt nạ thiếu niên mặt xám ra. Một gương mặt cực kỳ tuấn mỹ xuất hiện trước mặt Lữ Trường Thanh.

Lữ Trường Thanh tròn xeo đôi mắt, kinh ngạc đến tột cùng.

Nàng không ngờ gã thiếu niên mặt xám chính là Tần Bảo.

Nàng không ngờ Tần Bảo vừa xâm nhập vào vùng cấm địa của Đoạn Hồn giáo giết chết phó tổng lãnh sát thủ thuộc hạ nàng.

Người tình lang nàng chờ đợi đã lâu nay đã được gặp lại, nàng vừa vui mừng vừa kinh sợ.

Lữ Trường Thanh khe khẽ:

- Tần ca ca...

Giọng nói của nàng ngọt ngào như dòng suối mát.

Tần Bảo đổi giọng:

- Chính là tại hạ đây. Tiểu thư hãy trút bỏ mảnh lụa ra đi.

Đưa bàn tay ngọc lên, Lữ Trường Thanh kéo mảnh lụa xanh ra.

Một trang tuyệt thế mỹ nhân khuynh nước khuynh thành, khuynh quốc hiện ra trước mắt Tần Bảo.

Ánh mắt mê hồn của Lữ Trường Thanh khiến cho Tần Bảo rung động cả trái tim.

Ánh mắt đã từng chinh phục chàng khi chàng gặp nàng tại Cực Hình đường của Đoạn Hồn giáo, nhớ mãi đến nay vẫn không quên.

Tần Bảo cũng đã từng gặp nhiều ánh mắt đẹp tuyệt vời như Vu Sơn Ma Nữ, Nhạc Phụng Giao và Mộ Anh vợ chưa cưới của chàng, nhưng chưa từng có ánh mắt nào đẹp mê hồn như ánh mắt của Lữ Trường Thanh.

Ánh mắt của nàng thu gọn cả một trời tình.

Tần Bảo nhìn Lữ Trường Thanh nghe trái tim đập loạn như những hồi trống trận.

Lữ Trường Thanh cũng chẳng hơn gì Tần Bảo. Nàng đắm đuối ngập chìm trước gương mặt cực kỳ tuấn mỹ của chàng, hai má ửng anh đào, đôi môi mọng như mấp máy. Như định nói gì đó rồi lại thốt không ra lời.

Lữ Trường Thanh cũng đã yêu Tần Bảo từ lúc vừa trông thấy mặt chàng tại Cực Hình đường của Đoạn Hồn giáo.

Nàng đã tìm cách giao đấu cùng bọn thuộc hạ cứu chàng khỏi phải chịu cực hình thảm khốc do lão chấp pháp Cực Hình đường chủ trì.

Từ lúc nàng điểm mê huyết của chàng, sai hai tên thuộc hạ đưa chàng tới cánh rừng hình ảnh của chàng đã chiếm ngự trong trái tim nàng không cách nào bôi xóa được.

Nhìn nhau một lúc thật lâu. Lữ Trường Thanh đổi cách xưng hô:

- Ta không ngờ gã thiếu niên mặt xám xương danh là Huyết Thủ Thu Sinh lại là chàng hóa trang.

Nàng dịu dàng:

- Nhưng chàng đi đâu mà lại xâm nhập vào vùng cấm địa, lại còn giết chết phó tổng lãnh sát thủ của bốn giáo. Chàng hãy nói thật cho ta nghe.

Tần Bảo cũng thay ngôn từ:

- Tại hạ đi tìm tiểu thư như lời nàng đã nói trước kia chứ còn tìm ai nữa.

Lữ Trường Thanh ngạc nhiên gương to đôi mắt đẹp mê hồn, vẫn nói với giọng dịu dàng:

- Chàng đi tìm ta có chuyện gì cần thiết hay không?

Tần Bảo nhủ thầm:

- Nhân cơ hội này ta hỏi nàng về câu chuyện năm xưa của phụ thân ta, xem thủ phạm chính có phải là lão nhân áo đen mặt trắng như lời Nam Nhạc Lăng Di lão tiên bối nói với ta hay không?

Tần Bảo nhẹ giọng:

- Ta đi tìm tiểu thư muốn hỏi một câu chuyện năm xưa.

Lữ Trường Thanh không rời ánh mắt khỏi Tần Bảo:

- Chuyện gì quan trọng chàng cứ hỏi. Nếu ta biết ta sẽ nói cho chàng nghe. Ta không giấu chàng đâu.

Tần Bảo nghiêm túc:

- Tại hạ muốn hỏi hung thủ năm xưa sát hại phụ thân tại hạ có đúng là Thái Quân giáo chủ của quý giáo hay không, xin tiểu thư thành thực nói cho biết rõ.

Lữ Trường Thanh lững lờ:

- Đúng nhưng không đúng.

Tần Bảo trở to hai con mắt:

- Tại sao đúng lại không đúng. Tiểu thư muốn nói gì tại hạ không được hiểu.

Như sợ có kẻ rình rập nghe lọt câu chuyện, Lữ Trường Thanh đảo mắt quan sát một vòng.

Nàng hạ thấp giọng:

- Ta vừa tìm hiểu câu chuyện năm xưa thủ phạm sát hại Thần Châu Kỳ Hiệp tiền bối không phải là Thái Quân giáo chủ mà là một nhân vật khác động thủ giết tiền bối.

Tần Bảo phăng lời:

- Hung thủ sát hại phụ thân tại hạ là ai?

Lữ Trường Thanh ngập ngừng:

- Ta không thể nói tên người đó ra được, bởi đây là chuyện cơ mật của bốn giáo, kẻ nào tiết lộ sẽ bị thảm hình.

Tần Bảo cau mày:

- Á Thái Quân giáo chủ cậy nhờ tay hung thủ giết phụ thân tại hạ phải không?

Lữ Trường Thanh khề gật:

- Đúng không sai.

- Hung thủ là một lão nhân bịt mặt phải không?

Lữ Trường Thanh hơi sững sốt nhưng vẫn gật đầu.

- Chẳng nói đúng.

Tần Bảo phăng tới:

- Á Thái Quân giáo chủ có hận thù gì với phụ thân tại hạ nên nhờ tay lão áo đen bịt mặt giết phụ thân của tại hạ, hay là hấn hành động theo kế hoạch của quý giáo sát hại tất cả các bậc đại kỳ nhân, các lão chưởng môn nhân của thất đại môn phái, và những kỳ tài trong thiên hạ nhằm chiếm lấy võ lâm chi vương như lời đồn đãi. ?

Lữ Trường Thanh khề gật đầu:

- Chẳng nghĩ không sai. Kế hoạch của bốn giáo phải giết hết các bậc đại kỳ nhân, các chưởng môn là sự thật, nhưng chuyện Thần Châu Kỳ Hiệp lại là chuyện khác.

- Chuyện khác thế nào tiểu thư có thể nói cho tại hạ nghe được không?

- Đối với chàng tất nhiên là phải được: Thái Quân Giáo chủ nhờ bàn tay kẻ khác giết Thần Châu Kỳ Hiệp để trả mối thù riêng, điều này ta chỉ biết được hơn một tháng nay.

Tần Bảo hấp tấp:

- Mối thù riêng gì?

Hơi do dự một chút, Lữ Trường Thanh đáp:

- Thù tình. Thái Quân giáo chủ không muốn tự tay mình giết Thần Châu Kỳ Hiệp bởi không nỡ ra tay, nên nhờ kẻ khác giết tiền bối trả thù.

Tần Bảo giật mình biến sắc:

- Tiểu thư, câu chuyện đó như thế nào xin tiểu thư nói cho tại hạ được nghe.

Trầm tư một lúc, Lữ Trường Thanh kể lại câu chuyện năm xưa.

- Chàng hãy nghe ta kể đây.

Năm xưa Thái Quân giáo chủ và Thần Châu Kỳ Hiệp là một đôi uyên ương minh thệ đã chung sống với nhau rất hạnh phúc trong một thời gian.

Tần Bảo kinh ngạc ồ lên một tiếng lắng nghe Lữ Trường Thanh kể tiếp.

Bởi đây là một câu chuyện bí mật từ lâu chàng chưa được nghe ai kể tới.

Bằng một giọng trong như ngọc, Lữ Trường Thanh kể tiếp:

- Nhưng sau đó, Thần Châu Kỳ Hiệp lại kết hôn với Tuyệt Thế Hằng Nga Đông Thi, bỏ mặt Thái Quân giáo chủ sống những ngày tháng đau khổ, Thái Quân giáo chủ cho rằng tiền bối là kẻ bạc tình phản bội lời minh thệ, chẳng những căm thù lão tiền bối mà còn căm thù tất cả bọn đàn ông trên đời.

Sẵn có công lực siêu phàm, Thái Quân giáo chủ lập ra giáo phái lấy tên là Đoạn Hồn giáo như chàng đã biết, giáo phái này chiêu mộ các cao thủ thuộc hàng thượng thặng, võ công cao cường, không nhận các cao thủ tầm thường, biến thành những tay sát thủ, tổng lãnh, hộ pháp, chế tạo ám khí Đoạn Trường châm sai khiến đi rình rập đêm ngày giết tất cả các vị đại kỳ nhân, các đại cao thủ, kể luôn cả các đại cao thủ của bảy đại môn phái. Hành động của Thái Quân giáo chủ có hai mục đích.

Tinh thần Tần Bảo căng thẳng:

- Hai mục đích gì ?

Lữ Trường Thanh thông thả:

- Mục đích thứ nhất là giết tất cả bọn đàn ông để trả mối thù tình năm xưa bị Thần Châu Kỳ Hiệp tiền bối phụ bạc. Mục đích thứ hai, sau khi giết sạch các cao thủ trên hai miền trung thổ, Thái Quân giáo chủ sẽ thống nhất giang hồ, lên ngôi vị vô lâm chi vương như lời đồn đãi bấy lâu nay.

Tần Bảo sửng sốt bật thốt:

- À ra là thế. Tại hạ từng nghe bọn giang hồ đồn đãi, bây giờ mới rõ ràng.

Chàng hỏi Lữ Trường Thanh:

- À tên thật là gì tiểu thư có biết không?

Lữ Trường Thanh khẽ gật:

- Dĩ nhiên là ta biết rõ nhưng ta không thể nói cho chàng nghe được.

Cặp lông mày kiếm của Tần Bảo cau lại:

- Tại sao tiểu thư không thể nói cho tại hạ nghe, có điều gì cấm kỵ phải không?

Lữ Trường Thanh gật đầu:

- Chàng đoán không sai. Thái Quân giáo chủ nghiêm cấm bất cứ tên giáo đồ nào, chí như chức vụ thiếu giáo chủ như ta, nếu tiết lộ tên họ thật của Thái Quân giáo chủ sẽ nhận lấy cực hình thảm khốc bằng cách chặt hai tay, móc hai con mắt, lột da, mổ bụng moi tim gan và còn các cực hình ghê gớm, rùng rợn hơn thế nữa.

Nàng thở nhẹ tha thiết:

- Chính vì vậy nên ta không thể nào nói cho chàng biết tên họ thật của giáo chủ được. Chàng không nên trách cứ ta tại sao không thành thật với chàng.

Tần Bảo gật gù:

- Thôi được, tại hạ không hề trách tiểu thư về chuyện này đâu. Tiểu thư hãy an tâm.

Chàng lại hỏi:

- Ta có một điều quan trọng muốn hỏi tiểu thư, chẳng biết tiểu thư có chịu phúc đáp hay không?

Lữ Trường Thanh chớp nhanh đôi mắt:

- Chàng cứ hỏi. Ta sẽ thành thực đáp ứng theo điều muốn biết của chàng, miễn không phải là điều cấm kỵ của Thái Quân giáo chủ là được.

Tần Bảo nhìn thẳng vào gương mặt của Lữ Trường Thanh:

- Tại hạ muốn biết tiểu thư liên hệ với ả Thái Quân giáo chủ như thế nào lại giữ chức vụ thiếu giáo chủ trong Đoạn Hồn giáo.

Lữ Trường Thanh cười khúc khích:

- Chàng lẫn thẩn rồi. Ta chính là con gái của Thái Quân giáo chủ bằng không giữ được chức vị thiếu giáo chủ của bản giáo.

Tần Bảo tròn xoe đôi mắt:

- Thế ư! Quả thật tại hạ không ngờ tiểu thư lại là con gái của Thái Quân giáo chủ.

Chàng không gọi Thái Quân giáo chủ bằng ả nữa chỉ vì kiêng nể Lữ Trường Thanh.

Lữ Trường Thanh chột buồn:

- Thật lòng ta không muốn giữ chức vụ thiếu giáo chủ làm chi, nhưng lệnh của mẫu thân ban ra ta không dám cãi, sẽ có một ngày nào đó ta sẽ bỏ chức vị này.

Tần Bảo bình tâm trở lại vì sự xúc động, bởi không ngờ Lữ Trường Thanh là con gái của Thái Quân giáo chủ.

Chàng lo lắng:

- Tiểu thư rời bỏ chức vị thiếu giáo chủ rồi tiểu thư sẽ đi đâu?

Mặt hoa của Lữ Trường Thanh âu sầu:

- Ta sẽ đi tìm một nơi cao sơn vắng vẻ, hoặc sẽ đi tới một nơi chân trời nào đó, tháng ngày ngao du sơn thủy lánh chốn giang hồ. Ta đã chán ghét chuyện ngày ngày giết nhau, tranh đoạt quyền lợi. Ta không còn muốn trông thấy cảnh máu đổ thịt rơi nữa nên ta phải ra đi.

Tần Bảo xúc động cả tâm can:

- Tiểu thư nói thật chứ.

Lữ Trường Thanh vẫn với một giọng buồn rầu:

- Ta nói dối chàng làm chi. Từ hai tháng nay ta đã có cái ý định đó rồi. Mấy lần ta đã định đi tìm chàng nói cho chàng biết rồi sẽ ra đi.

Tần Bảo rung động cả trái tim. Sau khi nghe Lữ Trường Thanh nói sẽ đi đến một chân trời.

Chàng nhủ thầm:

- Rõ ràng nàng định bỏ chức vụ thiếu giáo chủ ra đi chỉ vì yêu ta. Nàng không hóa giải được mối hận thù giữa ta và mẫu thân nàng nên nàng ra đi để tìm nơi cao sơn cùng thủy cho lãng quên những ngày tháng. Nàng là vị đại ân nhân, lại nữa tình nàng đối với ta lại quá thâm sâu, ta biết phải làm cách nào để ngăn cản nàng đừng bỏ đi mang theo nỗi khổ đau vì mối tuyệt tình.

Tần Bảo nghe trái tim đau nhói nhưng chưa biết dùng lời nào để can gián Lữ Trường Thanh.

Chợt Lữ Trường Thanh buông tiếng thở dài:

- Trước khi ta rời khỏi Đoạn Hồn giáo ta có vài lời khuyên nhủ chàng, chẳng hiểu chàng có chịu lắng nghe không?

Tần Bảo gật đầu:

- Tiểu thư cứ nói, tại hạ sẵn sàng nghe theo những lời vàng ngọc của tiểu thư.

Lữ Trường Thanh buồn bã:

- Ta khuyên chàng từ nay không nên vào vùng cấm địa của Đoạn Hồn giáo, cũng đừng đến tìm mẫu thân ta. Chàng vô vùng cấm địa sẽ vô cùng nguy hiểm cho chàng, có thể thiệt hại tánh mạng, cả hai đều bất lợi cho chàng.

Tần Bảo chủ tâm:

- Hai điều gì, xin tiểu thư nói cho tại hạ được rõ.

Tiếng nói của Lữ Trường Thanh càng nhỏ hơn hình như sợ có ai nghe lén:

- Một là chàng chưa phải đối thủ của mẫu thân ta, công lực của chàng còn kém hơn nửa bậc, trong bản giáo có rất nhiều cao thủ, nhất là nhân vật áo đen bịt mặt mà chàng vừa nói với ta, lại nữa còn cây Quỷ Kiếm vô cùng lợi hại, không có một loại đao kiếm nào chống nổi nó, chàng sẽ rơi vào cái cảnh “Quả bất địch chúng”, tánh mạng của chàng sẽ khó bảo toàn, đừng nói chi trả thù tiết hận.

Tần Bảo gật đầu:

- Còn điều thứ hai như thế nào tiểu thư cứ nói luôn.

Lữ Trường Thanh ra điều bí mật:

- Còn điều thứ hai giả như võ công của chàng đạt tới cõi xuất thần nhập quỷ, cao thâm hơn mẫu thân ta, dù chàng có đánh thắng cũng không bao giờ giết được bà, trái lại bà sẽ giết chàng một cách dễ dàng.

Tần Bảo quái lạ:

- Ô, tại sao lại có chuyện quái lạ lùng như vậy? Nguyên do nào tại hạ không giết được Thái Quân giáo chủ. Thái Quân giáo chủ là tình địch của mẫu thân tại hạ, cũng chính là kẻ thù tại hạ giết đâu có trở ngại gì. Tiểu thư có thể nói cho tại hạ hiểu nguyên nhân hay không?

Lữ Trường Thanh đáp xa vời nửa hư nửa thật:

- Hiện giờ ta không thể cho chàng rõ cái nguyên nhân của nó, có điều trên chốn giang hồ có nhiều chuyện xảy ra ngoài sức tưởng tượng, bất ngờ. Nếu gặp mẫu thân ta, chàng sẽ thấy cái bất ngờ đó, chừng ấy chàng không biết phải xử thế nào cho ổn, bằng như chàng chịu nghe theo lời ta, trước lúc ra đi, ta sẽ gặp chàng nói rõ cho chàng biết...

108. Chương 109: Lời Tâm Huyết Cuối Cùng

Nhưng lời tối nghĩa lơ mơ của Lữ Trường Thanh khiến cho Tần Bảo hoang mang nghi hoặc.

Chỉ vì chàng nhận rõ điều này rất thành thật với chàng chẳng chút giả dối. Những lời nàng tiết lộ với chàng như những lời tâm huyết sau cùng trước lúc biệt ly khiến Tần Bảo nghe nao nao trong lòng, nhìn Lữ Trường Thanh bằng ánh mắt chan chứa tình niệm.

Chàng nghĩ thầm:

- Những lời Lữ Trường Thanh nói có lý, chắc chắn có điều trắc ẩn bên trong chứ chẳng không?

Tần Bảo lại tự hỏi:

- Nhưng Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo là ai, tại sao Lữ Trường Thanh lại giấu giếm tên thật của mẫu thân nàng? Lại bảo ta dù có đánh thắng cũng không phải, biết hành động như thế nào cho ổn. Có nghĩa là ta không giết nổi kẻ thù. Vậy là sao?

Tần Bảo nghĩ mãi vẫn không tìm được giải đáp nào cho đúng nghĩa.

Chàng đứng im bất động như hóa đá.

Nhìn ánh nắng đã tắt từ lâu, Lữ Trường Thanh giật mình trở về thực tế:

Nàng nói mau:

- Bây giờ ta phải trở về bản giáo phục mệnh mẫu thân, kéo mẫu thân nghi ngờ ta có liên hệ với người do lão chấp pháp Cực Hình đường râu rỗ, sẽ gây trở ngại cho ta trong chuyện ra đi ở sau này.

Nàng nhìn chàng:

- Còn chàng hãy rời khỏi hang động này tức khắc, nơi đây rất gần bản doanh của Đoạn Hồn giáo, bọn giáo đồ của ta kéo tới bất ngờ sẽ gây một trận đại ác chiến tại đây, ta khó lòng xử sự.

Lữ Trường Thanh nhìn Tần Bảo thật dài, ánh mắt long lanh những ngấn lệ như không nỡ chia tay.

Sau đó nàng buông hơi thở nhẹ phóng mình đi nhanh như làn khói tỏa.

Tần Bảo nhìn theo chiếc bóng yêu kiều diễm lệ của Lữ Trường Thanh cho tới khi hút dạng, bất giác chàng buông tiếng thở dài buồn bã.

Chàng lẩm bẩm một mình;

- Nàng yêu ta một cách chân thành, tha thiết bất chấp sự sinh tử vì ta, đúng ra ta phải đáp lại ân tình của nàng, nhưng hiện nay ta đã có vị hôn thê Mộ Anh rồi biết phải làm sao đây. Ôi oan nghiệp!

Tần Bảo than thở một hồi, buồn rầu leo lên lưng ngựa rời khỏi hang động ra đi, mãi nghĩ đến Lữ Trường Thanh trong lòng băng khuâng xót xa không tả...

109. Chương 110: Ác Chiến Trên Đồi

Trời thu dịu dịu, cây cỏ xanh tươi, hàng ngàn đoá hoa tím, xanh và đỏ nhón nơ khoe sắc theo từng cơn gió thoảng qua, hàng vạn con bướm vàng chập chờn bay đậu bên vách đá điểm cảnh sắc rừng núi đẹp tuyệt vời.

Tần Bảo buông lời sợi dây cương cho con bạch mã đi thông thả, mắt ngắm xem phong cảnh buổi trời chiều, vừa tìm kiếm sơn đạo vào Lữ gia trang.

Theo lời ký thác của Nam Nhạc Lăng Di hôm nay Tần Bảo tới núi Vụ Sơn gặp Phàn Liễu và Lăng Xảo Nhi trao lá thư và mảnh ngọc tín vật, cho biết lão nhân đã chết tại vùng cấm địa của Đoạn Hồn giáo.

Nhớ lại những lời tâm huyết của Lữ Trường Thanh trước lúc chia tay nhau dưới cây cổ thụ trước hang động, Tần Bảo cứ mãi băng khuâng, bồi hồi trong dạ từ buổi chiều trước cho tới bây giờ.

Tình không thể kháng cự, thù không thể quên, chàng biết phải chọn đường nào?

Nếu để mặc cho Lữ Trường Thanh ra đi trên con đường vô định, nàng có mệnh hệ nào chàng nỡ đành sao?

Bằng nếu vì nàng, một hồng nhan tri kỉ mà không trả mối huyết thù, chàng sẽ mang lấy cái tội bất hiếu đối với phụ thân.

Trong lòng Tần Bảo rối rắm như tơ vò.

Bất giác chàng buông tiếng thở dài ngao ngán cho tình, thù nan giải.

Bỗng có tiếng quát:

- Đứng lại!

Tiếng quát đột ngột xé mây khiến cho Tần Bảo giật mình, gò phắt con bạch mã lại.

Chàng phóng mắt tới trước mặt xem đó là ai lại định ngăn chặn chàng ở nơi này.

Từ trên đỉnh cao một người vận toàn đen rơi là đà xuống đất.

Thân pháp người đó siêu việt như vị Tà Thần từ trên trời giáng hạ.

Nhìn kỹ lại là một lão nhân áo đen bịt mặt thân hình như hộ pháp, lưng đeo trường kiếm đỏ, ánh mắt chớp hào quang cản ngay trước đầu con bạch mã.

Chợt nhớ một điều, Tần Bảo khê thầm:

- Lão đây sao?

Nhưng chàng chưa quyết chắc phải chờ xem lão nhân áo đen bịt mặt này chính là ai.

Lão nhân áo đen bịt mặt nhìn kỹ gương mặt ngọc của Tần Bảo cất giọng âm u như loài quỷ mị:

- Người là Tiểu Sát Tinh Tần Bảo?

Tần Bảo gật mạnh đầu:

- Không sai, tiểu bối chính là Tiểu Sát Tinh Tần Bảo, lão tiền bối là ai?

Tần Bảo chưa biết rõ lão nhân áo đen bịt mặt nên giữ đúng theo cung cách của một kẻ hậu sinh đối với một bậc tiền bối nên xưng hô là tiểu bối gọi là tiền bối.

Chàng sợ sơ suất nếu lão nhân áo đen bịt mặt là cao nhân của võ lâm bạch phái, hoặc một đại kỳ nhân nào sẽ mang tội bất kính ở sau này.

Lão nhân áo đen bịt mặt với giọng âm u:

- Người không cần biết danh tánh của lão phu làm chi. Ta chờ người ở đây đã lâu lắm rồi.

Tần Bảo nhìn thẳng vào vuông vải bịt mặt của lão nhân nghĩ thầm:

- Ồ hay là chính lão nhân này đây?

Chàng nghiêm sắc mặt:

- Lão tiền bối chờ tiểu bối ở nơi đây có chuyện gì không?

Lão nhân áo đen bịt mặt buông thông:

- Bắt người!

Tần Bảo trở mặt:

- Lão tiền bối là ai? Tại sao muốn bắt tiểu bối?

Lão nhân áo đen bịt mặt lạnh băng:

- Lão phu đã bảo người không cần phải biết danh hiệu ta là ai, có điều ta chờ người ở đây để bắt người.

Tần Bảo nén cơn giận dữ nhảy phắc xuống lưng con bạch mã, tới đứng trước mặt lão nhân áo đen bịt mặt.

Chàng đồng dục:

- Từ trước tới nay lão tiền bối và tiểu bối chưa từng quen biết, cũng chưa từng có ân oán giang hồ, tại sao lão tiền bối lại đòi bắt tiểu bối?

Lão nhân áo đen bịt mặt lắc lư chiếc đầu to:

- Chẳng tại sao cả. Có người cậy nhờ ta bắt người nên ta phải bắt.

Tần Bảo hỏi:

- Người đó là ai?

Lão nhân áo đen bịt mặt đáp gọn:

- Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo.

Tần Bảo chợt “A” lên một tiếng, lửa giận cháy phừng cả tâm can.

Linh cơ chợt hoạt động, Tần Bảo trợn mắt:

- Có phải lão là hung thủ năm xưa đã sát hại phụ thân ta Thần Châu Kỳ Hiệp hay không?

Lão nhân áo đen bịt mặt gật gù:

- Không sai. Chính lão phu đã giết lão bằng thanh Quỷ kiếm bởi lão bất tài nên phải giết thôi.

Tần Bảo dần cơn thịnh nộ:

- Lão vâng theo mệnh lệnh của Thái Quân giáo chủ giết phụ thân ta phải không?

Lão nhân áo đen bịt mặt lắc đầu:

- Nói nhảm. Đúng hơn Thái Quân giáo chủ khẩn cầu lão phu giết lão Thần Châu Kỳ Hiệp để trả một mối thù.

- Thù gì?

- Thù tình.

Quả đúng như lời Lữ Trường Thanh nói với chàng hôm nọ, chẳng còn nghi ngờ gì hơn nữa.

Năm xưa phụ thân chàng bị giết vì mối thù tình do nơi Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo chủ mưu. Ấy vậy nhờ lão nhân áo đen này động thủ.

Máu hận trào lên, Tần Bảo hét:

- Lão quỷ hãy mau lột vuông vải đen để ta xem ngươi là ai rồi chịu chết.

Lão nhân áo đen bịt mặt cười khắc khắc:

- Tiểu quỷ, ngươi sắp chết tới nơi lại còn nói chuyện lên trời. Lão phu sẽ bắt ngươi đem về bản doanh Đoạn Hồn giáo cho Thái Quân giáo chủ trị tội.

Lão phất cánh tay áo rộng một cái.

Đạo kinh nặng ngót hai ngàn cân ào tới tâm huyết của Tần Bảo thể mạnh ba đào.

Đạo kinh chưa tới Tần Bảo đã nghe ngọt ngọt hơi thở, nặng nề trái tim.

Hiểu ngay công lực của lão nhân áo đen đạt tới cõi siêu phàm nhập hoá Tần Bảo chẳng chút chậm trễ vận mười thành công lực lên ngọn hữu chưởng xô tới.

Đạo kinh phong mạnh như thác đổ ào tới tiếp lấy đạo kinh phong nặng ngót hai ngàn cân của đối thủ.

Một tiếng nổ rung động khắp cả đấu trường.

Kinh khí tạc vào vách núi ù ù cát bụi tung bay.

Con bạch mã kinh hoàng hí lên một tiếng, bỏ chạy ra ngoài xa.

Nó dừng lại nhìn Tần Bảo như sợ cho chủ nhân không thắng nổi kẻ địch.

Song phương hãy còn đứng nguyên vị trí không chút nào xê dịch.

Lão nhân áo đen nhìn Tần Bảo bằng một ánh mắt sáng rực tinh quang có vẻ kinh dị trước cái nội lực hàng trăm năm của chàng.

Lão nghĩ do đâu Tần Bảo tuổi trẻ lại có cái nội lực khủng khiếp như vậy.

Trong khi Tần Bảo khê thâm:

- Nội lực của lão quỷ này trên một trăm năm, ta phải hết sức cẩn phòng mới được.

Lão nhân áo đen bịt mặt hừ một tiếng như còi ma:

- Tiểu quỷ, nội lực của ngươi khá lắm, bây giờ ngươi hãy thử một chưởng của lão phu xem ngươi còn đỡ được nữa không?

Ngọn chưởng to màu âm u như hình quỷ mang theo đạo kinh vạn cân áp tới Tần Bảo.

Tần Bảo kinh hãi vận mười thành công lực xuất chiêu Càn Khôn m Dương Nhị Cực.

Chưởng hình lớn như vàng mây kèm đạo kinh vạn cân tiếp lấy bóng chưởng của lão nhân áo đen bịt mặt.

Một tiếng nổ tợ trời gầm.

Mắt đất rung chuyển, cát bay đá chạy, kinh khí vụt vụt đánh tạt vào vách núi.

Tần Bảo lùi một bước dài, thần sắc thay đổi, cánh tay phải tê chồn như bị sét giật nhảm.

Lão nhân áo đen bịt mặt lùi nửa bước, vạt áo trường y của lão nhân áo đen bay phát phới, ánh mắt sáng rực tinh quang chớp chớp mấy cái quái gở.

Lão gật gù:

- Quả nhiên Hồ phụ sanh hổ tử nhưng ngươi không khỏi bị bắt đầu, hãy nhận thêm một chiêu nữa.

Lão báo danh:

- Chiêu này tên là Huyền Huyền m Chưởng xem ngươi có chống nổi nữa hay không.

Lão nhân áo đen bịt mặt phát ngọn chưởng qua.

Bóng chưởng khổng lồ màu âm u, kinh lực nặng tợ trái núi áp tới Tần Bảo.

Tần Bảo kinh hoàng hét lên một tiếng, cất ngọn chưởng lên vận mười thành xuất chiêu Vô Cực Thần Công.

Chưởng hình hai màu đỏ xanh như một vàng mây từ chưởng trung chàng bay ra, chặn lấy bóng chưởng quỷ dị của lão nhân áo đen bịt mặt.

Một tiếng nổ kinh thiên. Mặt đất chuyển rung rầm rầm, áp khí tạt vào vách núi ào ào.

Tần Bảo lùi lại hai bước, từ hai bên mép miệng ứa máu ra. Nội thương khá nặng.

Bên kia lão nhân bịt mặt lùi một bước dài, vuông vãi đen bịt mặt rung rinh ánh mắt chớp chớp tinh quang dị kỳ.

Lão sững sốt đứng yên nhìn Tần Bảo.

Phút giây lão nhân bịt mặt hỏi:

- Ngươi là đệ tử của lão Vô Cực Dị Nhân?

Tần Bảo cố gượng gật đầu:

- Phải thì sao?

Lão nhân áo đen bịt mặt cười khắc khắc:

- Tiểu quỷ đừng kiêu hãnh, cho dù lão Vô Cực Dị Nhân có tới đây cũng phải chịu chết đừng nói chi ngươi là một tên đệ tử.

Lão quát:

- Hãy nằm xuống đó cho lão phu.

Mồm quát, lão nhân bịt mặt xuất chiêu Huyền Huyền m Chưởng

Bóng chưởng âm u to bằng trái đồi cát bỗng lên hai trượng rồi chụp xuống đầu Tần Bảo.

Tần Bảo hét:

- Ta liều chết với ngươi.

Ngọn hữu chưởng vận mười hai thành công lực, Tần Bảo xuất chiêu Vô Cực Thần Công tăng gấp bội.

Lại một tiếng nổ long trời lở đất.

Mặt đất cơ hồ sụp xuống, cuồng phong nổi dậy, kinh khí vỡ tung, từng mảnh đá nhỏ rơi xuống rào rào.

Tần Bảo cố nén một tiếng rú, máu họng trào ra, loạng choạng tháo lui bốn năm bước, thân hình lắc lư đứng hết muốn vững.

Dĩ nhiên chàng đã mang nội thương trầm trọng vì kinh lực của chiêu Huyền Huyền m Chưởng đánh nhằm ngực.

Lão nhân áo đen bịt mặt lão đảo về sau hai ba bước, khí huyết cơ thể trào sôi, vuông vải đen che mặt giựt giựt liên hồi.

Lão thọ nội thương khá nặng, đứng yên vận chân khí điều tức trước khi tái đấu.

Tần Bảo nhanh lẹ lấy một viên linh đan của Vu Sơn Ma Nữ bỏ vào miệng nuốt chửng, gượng gạo đứng vững trở lại ngằm vận chân khí Càn Khôn Âm Dương Đại Pháp điều trị nội thương rất nặng nề.

Mấy phút trôi qua trong im lặng, lão nhân bịt mặt chợt dần tới ba bộ.

Lão quát:

- Nằm xuống đó!

Cánh tay áo của lão nhân áo đen bịt mặt phất ra. Chưởng hình kỳ dị cất lên cao ập xuống đầu Tần Bảo bề thế hết phương tránh né.

Tần Bảo khiếp đảm cắn chặt hai hàm răng vận mười hai thành công lực xuất chiêu Vô Cực Thần Công.

Bóng chưởng hai màu như vàng mây dày đặc bay lên đón lấy chưởng hình của lão nhân áo đen bịt mặt.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Núi non rung chuyển, cát đá tung bay, sắc mây biến đổi.

Tần Bảo rú lên một tiếng, thân hình trở về sau mười trượng rơi trở xuống đất, gượng gạo đứng lên, miệng phún ra một vòi máu.

110. Chương 111: Thiên Tà Đại Ma Tôn

Hai chân của lão nhân bịt mặt cày trượt về phía sau bốn năm thước lún sâu xuống ba tấc.

Lão nhân áo đen bịt mặt nhìn thấy Tần Bảo đứng run run, cất tiếng cười khắc khắc:

- Tiểu quỷ, người bị thương nặng lắm rồi không còn sức chống trả nữa đâu, hãy đứng yên cho lão phu bắt người về nạp cho Thái Quân giáo chủ.

Lão sầm sầm bước tới gần Tần Bảo, xòe quỷ trảo bén nhọn vỗ vào người chàng.

Chợt có tiếng trầm âm, tuy nhỏ nhưng như mũi kiếm đâm thọc vào tai người:

- Dừng lại, không được động thủ!

Lão nhân áo đen bịt mặt giật mình tháo lui trở lại, trở mắt hướng về phía người vừa phát âm.

Chẳng hiểu từ đâu, chợt thấy một vị lão nhân vận đạo bào tóc râu bạc phều, gương mặt hồng hào thân hình to lớn ánh mắt sáng rực như hai ngọn đèn thần thênh thang tợ thần tiên từ cõi nào vừa giáng hạ.

Lão nhân áo đen bịt mặt nhìn lão nhân râu tóc bạc phơ tợ như thần tiên hỏi:

- Tôn giá là cao nhân phương nào, hãy nói cho lão phu biết danh tánh?

Lão nhân râu tóc bạc phơ với dáng bộ thanh thản:

- Người chưa đủ tư cách hỏi tới danh hiệu của lão phu. Người chỉ là một kẻ vô danh sợ chết che mặt.

Lão nhân áo đen bịt mặt trợn mắt tóe hung quang:

- Tôn giá tới đây có việc gì?

Lão nhân râu tóc bạc phơ trở Tần Bảo:

- Chuyện của chú bé đứng kia chứ còn việc gì nữa mà người lải nhải cái mồm.

Lão nhân áo đen bịt mặt nén cơn thịnh nộ:

- Tôn giá định can thiệp vào chuyện riêng của lão phu sao?

Lão nhân râu tóc bạc phơ thản nhiên:

- Không phải can thiệp lão nhân tới đây đuổi người đi cho khuất, đừng đứng đó nói lảm nhảm bẩn mắt ta.

Lão nhân áo đen bịt mặt nổi cơn thịnh nộ, lão quát:

- Tôn giá có chắc đuổi được lão phu đi không lại đại ngôn lớn lối như thế.

Lão nhân râu tóc bạc phơ thản nhiên:

- Tất nhiên lão phu đuổi được người một cách dễ dàng, nếu người còn cưỡng lệnh, ta sẽ xé xác người ra thành tro bụi.

Lão nhân áo đen bịt mặt lại quát:

- Lời nói không bằng hành động, lão phu muốn biết võ công của tôn giá.

Lão liền xuất Huyền Huyền m Chưởng với mười thành công lực.

Bóng chưởng âm u khổng lồ chụp tới lão nhân tóc bạc với sức nặng vạn cân.

Bằng một động tác như thần tiên, lão nhân tóc râu bạc phơ vẫy cánh tay áo rộng một cái. . .

Không thấy chưởng hình, không nghe kinh lực chi hết.

Bốp!

Bóng chưởng âm u khổng lồ tan rã chẳng nghe tăm dạng, kinh lực biến mất.

Lão nhân áo đen bịt mặt tháo lui về phía sau ba bốn bước, cánh tay tê dại, trở to cặp mắt quỷ nhìn lão nhân tóc râu bạc phơ kinh hoàng.

Họa hoằn là bậc thần tiên mới có cái công lực huyền diệu thần thông đến thế.

Sững sốt lẫn kinh hoàng một lúc, lão nhân áo đen bịt mặt hạ thấp giọng:

- - Tôn giá đây là. . .

Lão nhân tóc râu bạc phơ vẫy tay:

- Đã biết lão phu là ai rồi còn sao chưa chịu chạy, đợi chết phải không ?

Vút!

Lão nhân áo đen bịt mặt lao vút đi như mũi tên bắn, mất hút dạng sau ngọn đồi.

Thời gian lão nhân tóc râu bạc phơ đối phó với lão nhân áo đen bịt mặt, Tần Bảo lợi dụng cơ hội nuốt thêm một viên linh đan, ngồi vận chân khí Cần Khôn Am Dương Đại Pháp chữa trị nội thương.

Chừng uống cạn một bình trà, nội thương đã giảm đi được bảy tám phần, Tần Bảo mở mắt ra.

Trông thấy lão nhân tóc râu bạc phơ cung tay:

- Tiểu bối xin vạn tạ công ân cứu mạng của lão tiền bối.

Không đáp lời Tần Bảo, lão nhân tóc râu bạc phơ chỉ nhìn chàng bằng hai ánh mắt như cặp đèn thần, phút giây chợt phát cánh tay áo đạo bào:

- Tiểu tử hãy theo lão phu.

Vẫy nhẹ cánh tay áo đạo bào một cái, lão nhân tóc râu bạc phơ đã lên tới lưng chừng ngọn núi.

Tần Bảo không dám chậm trễ vì sợ thất kính, dắt con bạch mã chạy lên núi.

Chàng và ngựa lên tới lưng chừng đã thấy lão nhân tóc râu bạc phơ đứng trên ngọn núi chờ chàng.

Tần Bảo và con bạch mã lên tới đỉnh núi lại thấy lão nhân tóc râu bạc phơ đứng ngọn núi bên kia.

Cứ như thế năm sáu lần đã lên tới một ngọn núi kì dị hình thù giống như một vị nữ thần đang cưỡi ngựa xuất chinh.

Chờ Tần Bảo lên tới, lão nhân tóc râu bạc phơ trở tay sang cái động giống tựa ngôi cổ tháp thiên nhiên:

- Hãy vào đó.

Bây giờ lão nhân râu tóc bạc phơ bước đi chậm rãi, nhưng thấy như làn mây lướt trên trận gió mạnh.

Tần Bảo thấy thân pháp của lão nhân tóc râu bạc phơ đã tám tấc khen thầm:

- Quả là một bậc thần tiên.

Tần Bảo dắt ngựa lên tới đã trông thấy lão nhân tóc râu bạc phơ đang ngồi trên chiếc ghế đá thiên tạo.

Lão vẫy tay:

- Vào đây.

Tần Bảo bỏ ngựa phía ngoài bước vào trong động tháp đứng trước mặt lão nhân râu tóc bạc phơ.

Lão nhân trở tay sang chiếc ghế thiên tạo đối diện:

- Ngươi ngồi xuống đó.

Như có một sự thiêng liêng huyền nhiệm khiến cho Tần Bảo ríu ríu nghe theo ngồi xuống chiếc ghế đá.

Nhìn kĩ gương mặt ngọc của Tần Bảo trong phút giây, lão nhân tóc râu bạc phơ hỏi:

- Ngươi tên gì?

Tần Bảo thành thật:

- Thừa lão tiên bối, tiểu danh của tiểu bối là Tần Bảo.

Lão nhân lẩm nhẩm một mình:

- Tần Bảo. . . Tần Bảo. . .

Lão nhân lại hỏi:

- Phụ thân của ngươi tên gì?

Tần Bảo cung kính:

- Thừa tiên bối, phụ thân của tiểu bối tên gọi Thần Châu Kỳ Hiệp Tần Quỳnh.

Cặp lông mày bạc của lão nhân nhướng cao lên:

- Phụ thân của ngươi hiện đang ở đâu?

- Thừa lão tiên bối, phụ thân của tiểu bối đã quy tiên từ lâu rồi.

Lão nhân tóc bạc phơ như giật mình sững sốt, ngồi trầm ngâm không nói năng gì nữa.

Tần Bảo hồi hộp trong lòng, không hiểu ý tứ của lão nhân như thế nào. Chàng ngồi im lặng đợi chờ không dám khinh suất.

Một lúc thật lâu, chợt lão nhân nói như lời than thở:

- Hải tử! Năm xưa lúc ngươi còn tuổi ấu thơ ta đã đoán trước số mạng của ngươi rồi. Số đào hoa của ngươi ẩn trên cung Ly tử nên sau này ngươi phải chết trong tay một mỹ nhân, lòng ta vô cùng đau xót.

Tần Bảo ngơ ngác, không hiểu lão nhân than thở với ai. Trên gương mặt hiện lên nét thâm sâu.

Nhưng cái câu: Số đào hoa của ngươi ẩn trên cung 'Ly tử' nên phải chết về tay một mỹ nhân, Tần Bảo thoáng hiểu một phần. Lúc trước Bạch Phát Thần Đồng đã nói câu này với chàng. Bây giờ lại nói câu đó với phụ thân chàng.

Lão nhân nói đến chuyện đoán số mạng của phụ thân chàng. Nhưng lão nhân này là ai?

Tần Bảo muốn hỏi cho rõ nhưng không dám lên tiếng vì sợ mang tội bất kính với một bậc đại tiên bối.

Lão nhân lại trầm tư một lúc chợt nhìn Tần Bảo:

- Tiểu tử, ngươi biết ta là ai không?

Được cơ hội, Tần Bảo chấp tay trước ngực:

- Tiểu bối là kẻ hậu sinh không biết các bậc cao nhân, xin lão tiên bối chỉ dạy cho.

Lão nhân trầm giọng:

- Ta chính là Thiên Tà Đại Ma Tôn đây.

Tần Bảo kinh hoàng trở to hai mắt, sửng sốt nhìn lão nhân chính là Thiên Tà Đại Ma Tôn.

111. Chương 112: Giác Mộng Kê Vàng

Chợt Tần Bảo đứng phắt lên, quì thụp xuống tung hô:

- Tiểu diệt xin bái lễ nội tổ.

Thiên Tà Đại Ma Tôn vẫy tay tạo luồng tiềm lực đỡ Tần Bảo đứng thẳng người lên.

Lão nhân nói:

- Tiểu hiền diệt khỏi phải đa lễ, hãy ngồi lại chiếc ghế đá kia.

Tần Bảo vâng dạ ngồi lại chiếc ghế đá kia nhìn Thiên Tà Đại Ma Tôn với lòng tôn kính một cách tâm thành.

Thiên Tà Đại Ma Tôn trầm trầm giọng:

- Tiểu hiền diệt, câu chuyện biến cố Tần gia bảo từ trước đến nay như thế nào con hãy kể rõ cho ta nghe.

Tần Bảo vâng dạ, thuật lại mọi việc biến cố Tần gia bảo từ trước đến giờ.

Tần Bảo kể từ lúc chàng còn ở tuổi ấu thơ học được chút ít võ công của phụ thân Thần Châu Kỳ Hiệp Tần Quỳnh, học văn thơ của mẫu thân Tuyệt Thế Hằng Nga Đông Thi, đến lúc tuổi trưởng thành bỗng một hôm hay tin phụ thân chàng tử nạn, mẫu thân khẩn cấp đi tìm thi thể rồi biệt tích cho luôn tới nay, chàng vì mối huyết thù dẫn thân ra ngoài chốn giang hồ tìm hung thủ, được biết Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo chính là tình nhân của phụ thân năm xưa vì bị phụ tình, ả trao thanh Quỷ Kiếm cho lão nhân áo đen bịt mặt lúc này chặn đường, đánh gãy kiếm phụ thân chàng rồi giết luôn. Chàng được biết chỉ có thanh Mạc Da Hùng Kiếm mới có thể đấu nổi với cây Quỷ Kiếm nên đi tìm nội tổ hỏi xem thanh kiếm còn hay không, nay tới núi Vu Sơn theo lời ký thác của Nam Nhạc Lăng Di, đến đây bị lão áo đen bịt mặt chặn đánh, nhất nhất chàng kể rõ cho Thiên Tà Đại Ma Tôn nghe.

Ngồi lắng nghe Tần Bảo thuật chuyện biến cố Tần gia bảo xong, Thiên Tà Đại Ma Tôn than thở:

- Tiểu hiền diệt, từ sau ngày đại ác chiến cùng trên năm trăm cao thủ Hắc, Bạch, ta giết gần hai trăm tên bại hoại, mang thương tích đầy mình chạy vào núi Thái Hành sơn, chữa trị thương tích rồi ở luôn trong đó, kể đến nay đã mười hai năm qua rồi, không biết chuyện giang hồ biến chuyển ra sao, vì vậy không rõ thăm họa xảy đến cho Tần gia bảo. Nay được biết phụ thân con đã chết, mẫu thân con đã mất tích, một mình con bơ vơ trên chốn giang hồ lòng ta bất nhẫn.

Như xúc động, Thiên Tà Đại Ma Tôn ngừng lại phút giây rồi nói tiếp:

- Nhưng ta đã nhập đạo tu tiên từ lâu, chẳng còn dính dấp tới chuyện hồng trần nữa, nên không thể nào đi phụ trì cho con trên đường tìm thù tiết hận, con hãy hiểu cho lòng ta, đừng trách ta.

Tần Bảo sợ hãi:

- Con không dám. . .

Thiên Tà Đại Ma Tôn với giọng vẫn trầm trầm:

- Cách nay hơn một tháng ta có chuyện chu du miền quan ngoại, khi về gặp tiểu hiền diệt và một thiếu nữ xinh đẹp đi vào vùng lãnh địa hoang vu của ba ả yêu phụ. Ta nhìn thấy con giống Tần nhi như tạc nên lên theo phía sau, để dò xem con là ai, cho đến khi con giết một ả yêu tinh bị hai ả kia chặn lại, ta ẩn mình theo bí pháp ‘Vô ảnh Vô Hình’ đuổi hai con tiểu yêu đó chạy, nhưng vì cấp bách ta chưa hỏi lai lịch con, kể đến hôm gặp con quả đúng như điều ta dự đoán. . .

Tần Bảo chột tỉnh:

- Nội tổ, vị ân nhân cứu con trong vùng hoang địa là nội tổ đó sao?

Thiên Tà Đại Ma Tôn gật đầu:

- Đúng vậy, chẳng những ta cứu con, trước đó ta đánh đuổi cặp tiểu yêu đó cứu ả thiếu nữ đi theo con nữa đó.

Tần Bảo chột “A” lên một tiếng, bây giờ chàng mới rõ người thần quái cứu chàng và Vu Sơn Ma Nữ chính là nội tổ chàng Thiên Tà Đại Ma Tôn, thời gian qua chàng phải tìm tung tích lai lịch nhưng không rõ là ai.

- Tiểu hiền diệt, ta nhìn thấy nội lực của con hãy còn tiềm tàng một phần trong nội thể, có lẽ con đã gặp được kỳ duyên nào, hoặc uống thần đan bồi ngưng chân dương, hoặc ăn nhấm quả đào tiên hay nội đơn long huyết xà, nhưng mãi đến nay chưa phát động toàn bộ nội lực đó. Bây giờ ta sẽ dẫn thông các vực sinh tử huyền quang, vực mạng môn chân hỏa và vực mạng môn chân thủy cho con, tự khắc số nội lực kia sẽ gia tăng cho con chừng hai thành, từ đây con có thể chẳng còn kiêng sợ bất cứ một tên đại ác ma nào nữa.

Tần Bảo kinh hãi, không ngờ cặp mắt Thiên Tà Đại Ma Tôn kỳ diệu đến thế.

Nội tổ chỉ nhìn chàng đã biết chàng gặp hai độ kỳ duyên, nuốt mười viên Bồi Ngưng Chân Dương của Đô Thiên Đô Dị Tẩu và ăn ba quả đào tiên của lão nhân Công Tôn Dã Tiên, quả là ngoài sức tưởng tượng của chàng. Tần Bảo cung kính:

- Con xin tạ ơn nội tổ.

Thiên Tà Đại Ma Tôn bảo:

- Tiểu hiền diệt hãy ngồi thẳng người lên cho ta dẫn thông ba vực đó.

Tần Bảo vâng dạ ngồi thẳng người lên, mắt nhìn Thiên Tà Đại Ma Tôn với niềm tôn kính vô biên.

Thiên Tà Đại Ma Tôn vẫn ngồi yên trên chiếc ghế đá, xòe năm ngón chỉ điểm vào trước ngực Tần Bảo nhanh như chớp.

Lão nhân sử dụng cách không chỉ lực từ xa điểm vào ba huyết đạo.

Đây chính là một loại bí pháp về chỉ công siêu phàm, chỉ có các bậc đại kỳ nhân mới sử dụng nổi.

Tần Bảo nghe từng luồng khí hàn, nhiệt chạy rần rần vào cơ thể chàng theo từng cái điểm nhanh như chớp của Thiên Tà Đại Ma Tôn.

Cứ mỗi cái điểm là một luồng nóng, hay một luồng lạnh thấu vào các huyết sinh tử huyền quang, mạng môn chân hỏa và mạng môn chân thủy của chàng.

Mỗi luồng khí lạnh thấu vào là Tần Bảo bất phải rung mình, mỗi luồng nóng thân thể chàng căng cứng, phải vận chân khí chịu đựng để khỏi phải bật tiếng rên.

Chừng nửa thời thần sau đó, ba vực sinh tử huyền quang, mạng môn chân hỏa và mạng môn chân thủy đã được đả thông hoàn toàn.

Thiên Tà Đại Ma Tôn thu hồi chỉ pháp, buông tiếng thở phào vì đã hao tổn một phần chân nguyên.

Tần Bảo đứng lên toan bước tới bái tạ nội tổ.

Ngờ đâu Tần Bảo vừa đứng dậy, thân hình nhẹ tựa làn mây gặp trận gió lốc bốc bổng lên cao suýt chạm nhâm nóc động tháp.

Tần Bảo kinh hãi vội vàng vận Vạn Trụ Cân cho thân hình nặng như trái núi đáp trở xuống.

Chàng vừa hoan hỉ vừa khiếp đảm trong lòng.

Hoan hỉ bởi chàng hiểu rõ hiện nay, chàng đã có một số nội lực gia tăng vô cùng thâm hậu.

Khiếp đảm vì suýt nữa chàng đã mang trọng thương nếu không kịp sử dụng bí pháp Vạn Trụ Cân hạ thân hình trở xuống đất.

Nhìn Tần Bảo đang kinh tâm, Thiên Tà Đại Ma Tôn cất tiếng cười ha hả:

- Tiểu hiền đệ, hiện giờ ngươi đã có tới một trăm hai mươi năm nội lực, tức là mười hai thành, trên bước đường tìm thù tiết hận, ngươi không phải sợ hãi kẻ thù như trước nữa.

Tần bảo quỳ thụp xuống:

- Con xin tạ ơn nội tổ.

Thiên Tà Đại Ma Tôn phát tay:

- Con hãy ngồi lại chiếc ghế, ta còn một chuyện nói với con.

Tần Bảo ngoan ngoãn trở lại chiếc ghế đá ngồi xuống, nghiêm túc lắng nghe lời nội tổ.

Thiên Tà Đại Ma Tôn cất giọng trầm trầm:

- Hai chiêu Thức Càn Khôn m Dương Nhị Cực của phụ thân con, và chiêu Vô Cực Thần Công của Vô cực dị nhân con vừa sử dụng tạm thời có thể đương đầu cầm cự với bọn đại ma đầu, kể cũng ổn rồi, nhưng ta sẽ truyền cho con chiêu thức Vô Lượng Vô Biên để cho con đủ sức đối phó với bất kỳ kẻ thù nào dù vô công siêu việt tới đâu. Chiêu thức này năm xưa ta đã đánh chết ba lão trưởng môn nhân phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Thanh Thành cùng một lúc ba lão hợp công tấn kích ta giữa vòng vây của trên năm trăm cao thủ Hắc, Bạch. Luyện được chiêu thức này con chẳng lo sợ gì nữa.

Tần Bảo thán mừng chấp tay:

- Con xin đội ơn nội tổ.

Thiên Tà Đại Ma Tôn tiếp:

- Kể về võ công con đã vững vàng rồi, còn về kiếm pháp, kiếm khí con không thể sử dụng loại bảo kiếm nào chống nổi cây Quỷ Kiếm của ả Thái Quân nào đó.

Lão nhân gật gù:

- Muốn chống lại cây Quỷ Kiếm kia chỉ có thanh Mạc Da Hùng Kiếm mới có thể đương đầu nổi. Nay ta đã rửa sạch nợ hồng trần, không cần dùng tới nó làm chi nữa, ta sẽ di truyền bảo vật lại cho con, và truyền luôn cho con hai chiêu thức 'Mạc Da Nhất Thức' và 'Mạc Da Nhị Thức' ta sẽ trao cái cầm nang cho con luyện hai chiêu thức đó.

Tần Bảo vui mừng khôn xiết nhưng chẳng dám mở lời, chỉ nhìn Thiên Tà Đại Ma Tôn với tấm lòng thành khẩn.

Thiên Tà Đại Ma Tôn rút thanh Mạc Da Hùng Kiếm và bức cấm nang ra:

- Tiểu hiền diệt, con hãy nhận lấy thanh Mạc Da Hùng Kiếm và bức cấm nang luyện chiêu.

Tần Bảo đứng lên bước tới gần Thiên Tà Đại Ma Tôn, hai tay cung kính tiếp lấy thanh Mạc Da Hùng Kiếm và bức cấm nang luyện chiêu.

Chàng nhận ra thanh Mạc Da Hùng Kiếm trắng như bạch ngọc lấp lánh ánh sáng, hình thù cong cong kỳ dị không giống bất cứ loại bảo kiếm nào trên giang hồ.

Quả là một loại kiếm chàng chưa từng trông thấy bao giờ.

So với cây Quỷ Kiếm của Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, thanh Mạc Da Hùng Kiếm càng lạ lùng hơn.

Cây Quỷ Kiếm màu đỏ tựa huyết châu trông thật rợn, thanh Mạc Da Hùng Kiếm trắng như bạch ngọc, lấp lánh trong suốt như ngọc lưu ly, sang trọng cao cả.

Tần Bảo hân hoan trong lòng khôn xiết tả. Chàng giắt thanh Mạc Da Hùng Kiếm vào lưng, cất bức cấm nang vào lòng. Thiên Tà Đại Ma Tôn đứng dậy, trở tay xuống ngọn đồi hình thần nữ cưỡi ngựa:

- Phía dưới kia có một hang động kín đáo, trong đó có đủ lương khô dùng trong một tháng, cho con dùng bữa khỏi đi tìm, còn nước trong cái thạch trì nhỏ cho con uống, con hãy vào đó luyện tập các chiêu thức, ta đã ở đó gần một tháng qua rồi.

Tần Bảo chấp tay cung kính:

- Con xin bái mạng.

Thiên Tà Đại Ma Tôn nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt u buồn:

- Tiểu hiền diệt, bây giờ ta phải đi rồi, con hãy vào hang động tập luyện các chiêu, bao giờ thành tựu hãy trở lại chốn giang hồ.

Tần Bảo hốt hoảng:

- Nội tổ đi bao giờ trở lại?

Thiên Tà Đại Ma Tôn buông tiếng thở dài:

- Ta đã là kẻ tu hành không còn vướng bận chuyện hồng trần nữa. Ta đi lần này không bao giờ trở lại. Con hãy cố gắng bảo trọng lấy thân.

Dứt câu, Thiên Tà Đại ma Tôn bước ra ngoài động tháp. Tần Bảo đi theo sau.

Tới triền đỉnh núi hình thần cưỡi ngựa, Thiên Tà Đại Ma Tôn dừng lại.

Nhìn bóng hoàng hôn vừa xuống, nhìn lại Tần Bảo, Thiên Tà Đại Ma Tôn âu sầu:

- Tiểu hiền diệt, ta đi đây.

m thanh vẫn còn đó, hình ảnh Thiên Tà Đại Ma tôn biến mất từ bao giờ.

Tần Bảo khiếp hãi gào to:

- Nội tổ. . . Nội tổ. . .

Đảo mắt tìm không thấy chiếc bóng của Thiên Tà Đại Ma Tôn ở đâu, Tần Bảo nhào xuống gào khóc giống như một đứa bé con.

Bình sinh tới giờ, Tần Bảo là một thiếu niên can trường, hùng khí chưa từng biết khóc kể cả cái chết của phụ thân Thân Châu Kỳ Hiệp Tần Quỳnh, nay chàng khóc vì nội tổ Thiên Tà Đại Ma Tôn ra đi không bao giờ trở lại.

Khóc đã khản cả cổ, Tần Bảo quỳ lên, chấp hai tay nhắm vào không gian, cất giọng nghẹn ngào:

- Nội tổ ơi, phụ thân con đã chết, mẫu thân biệt tích không biết nơi nào, chỉ còn nội tổ mới vừa được gặp mặt, con chưa kịp mừng nội tổ lại bỏ ra đi, con biết tìm ở nơi nào. . -

Nước mắt chảy dài xuống hai má chàng. Tần Bảo ghen ngào, đến khản cả cổ không còn khóc nổi nữa.

Chàng quỳ mãi không nói một lời nào, trong khi tâm can như bị ai xé nát.

Một trận gió lạnh hoành hôn thốc qua, Tần Bảo giật mình đứng lên, lòng cảm thấy cô đơn, trống trải hơn bao giờ.

Người nội tổ kính yêu nhất giờ đã ra đi không bao giờ gặp lại, còn gì đau đớn hơn. Tần Bảo muốn hét lên xé nát cả không gian, vũ trụ, nhưng cổ họng nghẹn cứng không mở miệng được.

Lâu lắm Tần Bảo đưa tay lau sạch nước mắt, dắt con bạch mã lưng thừng xuống ngọn đồi Thần Nữ tới chỗ Thiên Tà Đại Ma Tôn vừa chỉ, đưa mắt nhìn qua.

Quả nhiên có một hang động có một cánh cửa tò vò, phía trong ánh sáng huyền diệu.

Cột con bạch mã vào gốc cây tùng, Tần Bảo bước vào trong hang động.

Hang động quá rộng, sạch sẽ, trên trần gắn hai hạt đại minh châu soi sáng huyền bí như động thiên thai.

Phía trong một chiếc giường đá, một cái bàn, hai cái ghế thiên tạo và có cả lương khô đựng trong một hốc đá vách hang động.

Tần Bảo bước ra phía sau, trông thấy một cái thạch trì nước xanh tận đáy, đúng như lời nội tổ Thiên tà Đại Ma Tôn đã bảo với chàng vừa rồi.

Rõ ràng nội tổ của chàng đã ẩn náu nơi đây từ lâu rồi mà chàng không hề hay biết mãi đi tìm kiếm khắp nơi phương trời.

Tần Bảo vốc nước thạch trì uống nghe mát lạnh tâm hồn. Chàng trở vào lấy lương khô ra ăn, lên nằm chiếc giường đá, quá mỗi mòn giây phút thiếp đi vào giấc mộng. . .

112. Chương 113: Yêu Phụ Gặp Ma Nữ

Vu Sơn Ma Nữ đóng chặt cửa lớn tòa trang viện lại cẩn thận.

Nàng bước xuống thềm ra sân cỏ rộng, mắt nhìn cảnh vật im lìm buổi chiều, lòng cảm thấy cô đơn khôn tả.

Từ cái đêm nàng và Tần Bảo đột nhập vào vùng hoang địa, tới động Tam Yêu bị ba ả yêu phụ dùng quỷ kế li khai chàng và nàng. Nàng tới chân đồi gặp hai ả Diện Hồ và Mĩ Diện Hồ vây đánh trọng thương, may nhờ vị lão nhân râu tóc bạc phơ, tướng mạo tựa thần tiên cứu thoát, đưa ra khỏi cánh rừng già bảo nàng lên lưng ngựa chạy trốn về núi Vu Sơn.

Chỉ vì nội thương rất trầm trọng, Vu Sơn Ma Nữ đã phải chữa trị hơn nửa tháng trời mới được bình phục hẳn.

Chiều nay nhớ đến Tần Bảo và Chữ Đồng, vị đại sư huynh Vu Sơn Ma Nữ không khỏi lo sợ, hồi hộp trong lòng.

Nàng nói rõ như tự để mình nghe:

- Không hiểu cái đêm đó sau khi ta ra đi rồi chàng có mệnh hệ gì không, còn Chữ Đồng đại sư huynh ra sao nữa. Đại sư huynh hãy còn sống hay đã bị ba con yêu phụ kia ăn thịt rồi.

Vu Sơn Ma Nữ quyết định:

- Bây giờ ta hãy quay trở lại động Tam Yêu tìm chàng và đại sư huynh ta mới có thể an tâm được.

Vu Sơn Ma Nữ tới chuồng, dắt con hồng mã ra ngoài, leo lên lưng giắt sợi dây cương một cái.

Con hồng mã lồng lên, cất bốn vó chạy nhanh theo con đường nhỏ ra ngoài sơn đạo quanh chân núi Kỳ Sơn.

Phút chốc người ngựa Vu Sơn Ma Nữ đã ra tới sơn đạo chạy theo chân núi Vu Sơn.

Cảnh trời chiều thu mát mẻ, nền trời xanh thẳm, bên rừng nhiều đóa hoa đỏ ối nhón nhơ khoe sắc, gió thoảng từng cơn, cỏ cây tươi thắm một màu đẹp như bức họa.

Vu Sơn Ma Nữ vô cùng cảm khái trước cảnh sắc hữu tình, nhưng trong lòng nóng nẩy về chuyện an nguy của Tần Bảo và Chữ Đồng, không còn thiết tha gì tới chuyện ngắm cảnh thưởng hoa.

Nàng thúc ngựa chạy nhanh mau theo con đường sơn đạo dẫn quanh co theo dãy núi Vu Sơn.

Lòng nàng nôn nóng tới vùng hoang dại thật nhanh chóng để tìm kiếm Tần Bảo và Chữ Đồng.

Vừa qua một ghềnh đá từ vách núi nhô ra, chợt Ma Sơn Ma Nữ trông thấy từ xa một có hai thớt ngựa xuất hiện.

Nàng lẩm bẩm:

- Đi tới đây vào một buổi chiều này.

Vu Sơn Ma Nữ vẫn thúc ngựa chạy tới...

Không mấy chốc hai thớt ngựa còn cách nàng khoảng vài trăm trượng.

Vu Sơn Ma Nữ vẫn nhón nhơ nhìn trông thấy đó là hai con xích mã trên lưng chở hai ả nữ nhân.

- Hai ả nữ nhân nào đây?

Vu Sơn Ma Nữ nghĩ thầm như thế.

Chỉ trong chốc lát hai thớt ngựa chở hai ả nữ nhân kia đã tới gần.

Vu Sơn Ma Nữ chú mắt nhìn kĩ, thấy đó là hai ả thiếu phụ xinh đẹp, mình mặc y trang màu sắc sặc sỡ, lòn loẹt.

Nàng kinh hãi kêu lên:

- Nguy rồi, có lẽ hai ả kia là hai con yêu phụ Mỹ Diện Hồ và Phấn Diện Hồ từng vây đánh ta tại chân đồi đêm đó chứ chẳng còn là ai nữa.

Nàng tính gấp lên:

- Ta chưa phải là đối thủ của hai ả yêu nữ nên tránh trước là thượng sách.

Con hồng mã đang chạy mau, Vu Sơn Ma Nữ ghì mạnh cương cho nó dừng lại rồi quay phắt trở về con đường cũ phóng nhanh.

Nàng chạy trốn hai ả yêu phụ Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ trước khi hai ả nhận ra nàng.

Hai ả thiếu phụ nhan sắc tuyệt đẹp ngồi trên lưng cặp hùng mã màu đỏ sẫm tía kia chính là Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ đúng như Vu Sơn Ma Nữ vừa nói.

Người ngựa hai ả yêu phụ đang chờ tới, chợt trông thấy một thớt ngựa hồng chở ả thiếu nữ áo đỏ trên lưng quay lại bỏ chạy rất khẩn cấp.

Trong lòng hoài nghi, Phấn Diện Hồ dạy qua Mỹ Diện Hồ:

- Mỹ muội, ả áo đỏ kia là ai, tại sao vừa trông thấy chị em ta liền quay ngựa bỏ chạy.

Mỹ Diện Hồ chú mắt nhìn con ngựa hồng chở một ả thiếu nữ màu đỏ chạy nhanh như muốn trốn tránh ai.

Ả bật thốt:

- Vu Sơn Ma Nữ kia rồi! Phan tỷ, chị em chúng ta hãy rượt theo ả mau đi.

Phấn Diện Hồ cũng bật kêu lên:

- Ô... Vu Sơn Ma Nữ.

Hai thốt ngựa hồng liền phi nhanh rượt theo con ngựa hồng chạy phía trước.

Nháy mắt chỉ còn cách con ngựa hồng chừng mười trượng. Phấn Diện Hồ thét:

- Dừng lại... dừng lại...

Phía trước, Vu Sơn Ma Nữ nghe tiếng thét của Phấn Diện Hồ lòng càng thêm kinh hoảng.

Nàng thúc ngựa chạy nhanh hơn, cố sao tới con đường nhỏ vào trang viện rẽ ngoặt vào tìm lối thoát thân trong rừng.

Nhưng hai con ngựa của Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ vốn là hai con hùng mã, không mất chốc đã bắt kịp người ngựa Vu Sơn Ma Nữ chỉ còn vài trượng.

Phấn Diện Hồ hét lớn:

- Dừng lại... người chạy không khỏi đâu.

Vu Sơn Ma Nữ khiếp đảm mọp sát mình trên lưng con hồng mã phóng chạy như gió cuốn.

Dù vậy hai con hùng mã vẫn đuổi theo kịp còn cách chừng hai trượng.

Phấn Diện Hồ thét:

- Dừng lại, bằng không ta sẽ phóng ám khí.

Nghe Phấn Diện Hồ nói phóng ám khí. Vu Sơn Ma Nữ kinh hoảng liền dừng phất ngựa lại để đối phó.

Hai thốt hùng mã ào ào tới dừng ngay trước con hồng mã của Vu Sơn Ma Nữ.

Tuy trong lòng đã hoảng sợ nhưng Vu Sơn Ma Nữ vẫn giữ nét mặt thản nhiên.

Nàng hỏi:

- Hai người gọi ta có chuyện gì?

Phấn Diện Hồ nhìn Vu Sơn Ma Nữ bằng cặp mắt khinh khỉnh. Ắ lạnh lùng:

- Chị em ta đi tìm người đây.

Vu Sơn Ma Nữ giật mình:

- Hai người tìm ta có chuyện gì?

Phấn Diện Hồ gần giọng:

- Bắt người trở về Tam Yêu động, mổ bụng người lấy tim, gan, thịt người nấu vài món ăn dùng bữa.

Vu Sơn Ma Nữ lâu nay vốn là một thiếu nữ can trường xem cái chết nhẹ như lông hồng, nhưng sau khi nghe Phấn Diện Hồ cũng phải sởn cả tóc lông.

Không phải nàng sợ chết mà khiếp đảm vì hai ả yêu phụ ăn thịt người.

Vu Sơn Ma Nữ quát mắt:

- Ta đắc tội gì với hai người lại đòi bắt ta đem về mổ bụng, moi lấy tim gan?

Phấn Diện Hồ hừ nhạt:

- Tại vì người là kẻ đồng lõa với tên Tiểu Sát Tinh Tần Bảo. Đêm trước gã đã giết tam muội Nguyệt Yêu Hồ tại hang động trong lãnh địa của ta.

Vu Sơn Ma Nữ thầm mừng vì hiểu Tần Bảo đã thoát ra khỏi vùng hoang địa động Tam Yêu từ cái đêm đó rồi.

Nàng nhủ thầm:

- Chàng đã thoát nạn, giờ ta hãy tìm diêu kế bỏ chạy trốn đi là hơn.

Vu Sơn Ma Nữ thò tay vào túi lấy da lấy mười mũi ám khí Đoạn Trường châm.

Nàng xòe bàn tay ngọc ra trước mặt Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ dọa:

- Hai người có biết món vật này không.

Phấn Diện Hồ, Mỹ Diện Hồ cùng nhìn vào bàn tay Vu Sơn Ma Nữ, trông thấy đó là những vật đen sì bằng mũi kim thêu.

Mỹ Diện Hồ bật thốt:

- Đoạn Trường châm!

Phấn Diện Hồ cũng kêu:

- Ám khí Đoạn Trường châm.

Vu Sơn Ma Nữ bủi môi:

- Hai người đã biết trong tay ta có ám khí Đoạn Trường châm rồi, bây giờ hai người làm chi ta được chứ.

Nàng định dọa cho Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ khiếp sợ, lợi dụng lúc hai ả phân tâm sẽ quay ngựa bỏ chạy.

Phấn Diện hồ cười gằn:

- Người đừng cậy có ám khí Đoạn Trường châm. Loại trẻ nít đó không dọa được chị em chúng ta đâu. Hãy xem ta bắt người đây.

Hai ả yêu phụ Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ cùng nhảy xuống thân ngựa phi thân tới.

Hai ả vươn mười ngón quỷ thảo bén tợ gươm cùng bầu tới Vu Sơn Ma Nữ.

Vu Sơn Ma Nữ thét:

- Hai người muốn chết!

Nàng vẫy tay bắn ra hai mũi ám khí Đoạn Trường châm vào Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ.

Hai mũi ám khí cực nhỏ đen sì bay nhanh một nhăm vào Phấn Diện Hồ, một nhăm vào Mỹ Diện Hồ.

Hai mũi ám khí bay nhanh tợ chớp, nhỡn lực cao thủ trung bình không thể nhận ra.

Vu Sơn Ma Nữ quyết chắc Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ không thể nào tránh khỏi ám khí của nàng và phải chết liền tại chỗ.

Xẹt... xẹt...

Trong khi hai mũi ám khí còn cách chừng ba thước, hai thân ảnh bỗng bốc lên cao...

Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ sử dụng thân pháp quỷ dị phi thân lên nhường cho hai mũi ám hai mũi ám khí Đoạn Trường châm bay phớt dưới chân.

Phấn Diện Hồ, Mỹ Diện Hồ là rơi trở xuống đất trông chẳng khác loại quân hồ li vừa hiện về.

Hai ả yêu phụ thoát hiểm một cách hết sức dễ dàng.

Vu Sơn Ma Nữ rất đổi kinh hoàng, trở mắt nhìn Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ.

Nàng không ngờ thân pháp của hai ả yêu phụ nhanh lẹ quỷ dị đến thế.

Hiểu rõ không thể dùng ngựa chạy thoát được, Vu Sơn Ma Nữ nhảy xuống lưng ngựa bước ra ngoài xa.

Trong tay nàng vẫn còn tám mũi ám khí Đoạn Trường châm chuẩn bị phóng ra lần nữa.

Nàng nghĩ sinh mạng của nàng còn hay mất ở nơi ám khí Đoạn Trường châm, bởi võ công của nàng còn kém hơn hai ả yêu phụ một bậc.

113. Chương 114: Nguy Kịch

Vu Sơn Ma Nữ chờ khi Phần Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ lao tới sẽ xuất thủ.

Theo nàng nghĩ, đối phương ở lưng chừng không ám khí sẽ đắc thủ.

Phần Diện Hồ nhìn Vu Sơn Ma Nữ cười đắc chí:

- Nào, người đã thấy rõ ta chưa, ám khí Đoạn Trường châm của người có làm gì nổi chị em ta đâu.

Ả thét:

- Hãy xem chúng ta bắt sống người.

Phần Diện hồ, Mỹ Diện Hồ vươn mười ngón quỷ trảo song song phóng tới Vu Sơn Ma Nữ.

Mười ngón trảo vồ vào người nàng nhanh không kịp thấy.

Vu Sơn Ma Nữ thét lên một tiếng, lập tức vẩy bàn tay ra.

Tám mũi ám khí chia làm hai. Bốn mũi bắn ngay yết hầu Phần Diện Hồ, bốn mũi nhắm vào tâm huyết của Mỹ Diện Hồ.

Như đoán trước biết ý định của Vu Sơn Ma Nữ, trong khi ám khí từ bàn tay nàng vừa phóng ra, cả Phần Diện Hồ Mỹ Diện hồ thu hồi thân thủ, bốc mình lên cao hai trượng, thoát khỏi hiểm một cách dễ dàng.

Chờ ám khí bay ngang dưới chân, hai ả yêu phụ là hạ xuống đất an toàn.

Thân pháp quỷ dị của Phần Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ không kém các bậc đại kì nhân trên giang hồ.

Vu Sơn Ma Nữ càng thêm khiếp đảm khi thấy hai ả yêu phụ đã tránh khỏi tám mũi ám khí của nàng.

Chân vừa chấm đất. Phần Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ đã vọt tới vươn mười ngón quỷ trảo chộp vào người Vu Sơn Ma Nữ.

Mười trảo chớp tới nhanh không kịp thấy.

Vu Sơn Ma Nữ quá đổi kinh hoàng, dịch thân mình sang nửa trượng tránh khỏi mười ngón quỷ trảo.

Soạt.

Nàng rút thanh Thiên Ma Kiếm ra khỏi vỏ vì không kịp lấy ám khí và hiểu rõ ám khí không hạ nổi hai ả yêu phụ Phần Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ.

Thiên Ma Kiếm rời khỏi vỏ phát lên ánh sáng màu xanh biếc vừa đẹp mắt lại vừa rờn rợn.

Vu Sơn Ma Nữ trừng mắt thét:

- Ta liều chết sống với hai người.

Nhìn Vu Sơn Ma Nữ bằng ánh mắt khinh khỉnh. Phần Diện Hồ cất giọng cười lãnh lút:

- Liều chết đừng oang oang cái mồm, chị em chúng ta sẽ bắt sống người, mổ bụng người moi tim gan ăn sống, báo thù cho Nguyệt muội.

Ả nói tiếp:

- Nếu người muốn chết chậm một chút, bây giờ người hãy chỉ nơi trú ẩn của tên tiểu sát tinh Tần Bảo, chị em chúng ta sẽ lấy lượng khoan hồng cho người sống một tháng rồi sẽ mổ bụng. Người tính lẽ nào nói mau!

Vu Sơn Ma Nữ trợn mắt:

- Ta không biết chàng ở đâu, dù ta có biết cũng không bao giờ tiết lộ với hai người, bởi hai người là loại chồn tinh ăn thịt chàng.

Phần Diện Hồ hỏi:

- Tên tiểu sát tinh Tần Bảo là gì của người, xem ra người quan trọng như thế?

Vu Sơn Ma Nữ đáp liêu:

- Chàng là vị hôn phu của ta, làm sao ta không quan trọng đối với chàng được.

Phấn Diện Hồ cười ghê rợn:

- Được rồi, nếu tên tiểu sát tinh Tần Bảo là chồng của người, trước nhất chị em ta bắt người cởi trần truồng, mổ bụng người moi lấy tim gan ăn sống, sau đó sẽ đi tìm tên Tần Bảo mang trở về Tam Yêu động, cho gã uống một viên Cải Hoàn Hồn biến gã trở thành con thú điên đốỉ mồi, ngày đêm cùng hưởng khoái lạc thần tiên với chị em chúng ta, đợi khi gã đã kiệt lực mổ bụng gã lấy tim gan tế lễ Nguyệt muội.

Vu Sơn Ma Nữ giận dữ thét lớn:

- Hãy cầm cái mồi thối tha của người lại. Hai người là loài yêu quái mặt dạn mày dày không biết xấu hổ là phận nữ nhi.

Phấn Diện Hồ nổi giận thét:

- Liễu đầu đừng vô lễ, hãy xem chị em ta bắt sống người rồi sẽ mổ bụng người đây.

Hai ả yêu phụ cùng lướt vươn mười ngón quỷ trảo bén tợ gươm, lao tới vỗ vào các yếu huyệt trên khắp thân mình của Vu Sơn Ma Nữ.

Vu Sơn Ma Nữ thét lên một tiếng, xuất ngay một chiêu Thiên Ma kiếm pháp.

Kiểm ảnh màu xanh biếc tạo thành vùng lưới ảnh che ngay trước mặt ngăn chặn liạt quỷ trảo của Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ đang vỗ tới.

Nàng xuất luôn hai mươi bốn chiêu Thiên Ma kiếm pháp liên hoàn vì hiểu rõ võ công của Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ vừa quỷ dị lại vừa cực kì lợi hại.

Kiểm ảnh trảo ảnh dày đặc, bóng người qua lại, tới lui nhanh như chớp chẳng còn phân biệt ai là ai nữa cả.

Nháy mắt hai mươi bốn chiêu Thiên Ma kiếm pháp liên hoàn.

Nàng không thể ngừng kiếm được bởi quỷ trảo của hai ả yêu phụ Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ vèo vèo bắn vào các tử huyệt của nàng không ngừng.

Tới chiêu thứ hai mươi tám Vu Sơn Ma Nữ đã mệt nhoài, mồ hôi trên trán lấm tấm rịn ra, hơi thở hỗn hển, kiếm pháp có phần rối loạn chậm chạp.

Bỗng nghe thấy Phấn Diện Hồ thét lạnh lạnh:

- Buông kiếm.

Kểng.

Thiên Ma Kiếm rời khỏi bàn tay Vu Sơn Ma Nữ rơi ngay xuống đất kêu một tiếng thanh thao.

Cánh tay phải của nàng vừa trúng nhằm một quỷ trảo của Phấn Diện Hồ máu tuôn lênh láng.

Vu Sơn Ma Nữ kinh khiếp tháo lui trở về phía sau an toàn tìm đường phóng chạy.

Bình.

Vu Sơn Ma Nữ ré lên một tiếng thê thảm, thân hình bay ngược trở về phía sau rơi trở xuống đất.

Huych.

Vu Sơn Ma Nữ nằm im.

Nàng vừa trúng nhằm một chương của Mỹ Diện Hồ ngay tâm huyệt, nội thương cực kì trầm trọng.

Phấn Diện Hồ cất tiếng cười lạnh lóét:

- Liễu đầu, người đã dám chống lại chị em chúng ta nên mới ra thân thế đó.

Ả nói tiếp:

- Bây giờ ta lột trần truồng ngươi, mổ lấy tim gan ngươi, rồi đi.

Phấn Diện Hồ quay sang bảo Mỹ Diện Hồ:

- Mỹ muội hãy lột trần truồng ả liễu đầu, ta không cho ngu tử mổ bụng moi lấy tim gan ngươi.

Mỹ Diện Hồ bước tới gần Vu Sơn Ma Nữ vẫn còn bất động.

Ả cúi xuống vươn tay giật phăng bộ y phục màu đỏ của Vu Sơn Ma Nữ.

Soạt... soạt...

Một pho tượng nữ thần trắng như tuyết đẹp mê người xuất hiện trước mặt Phấn Diện Hồ.

Phấn Diện Hồ trở mắt nhìn thân ngọc của Vu Sơn Ma Nữ đã phải bật khen:

- Quả là một trang tuyệt thế mỹ nhân. Xem ra da thịt nõn nà thơm ngon. Mỹ muội, chị em ta hãy mổ bụng moi lấy tim gan ả, rồi đưa ả trở về Tam Yêu động nấu nướng dùng một bữa thật ngon.

Phấn Diện Hồ bước tới gần Vu Sơn Ma Nữ, rút thanh trủy thủ sáng ngời ra.

Ả nhìn Vu Sơn Ma Nữ cười ghê rợn:

- Bây giờ ta mổ bụng moi gan ngươi như ta đã nói với ngươi vừa rồi.

Phấn Diện Hồ cất ngọn trủy thủ lên cao, toan đâm một nhát ngay bụng Vu Sơn Ma Nữ.

114. Chương 115: Chiếc Lá Treo Cành

Đột nhiên. . .

Có tiếng hét xé cả không gian:

- Dừng tay !

Tiếng hét như một lưỡi kiếm bén nhọn chọc vào màng tai, khiến cho Phấn Diện Hồ giật mình thu hồi ngọn trủy thủ đưa mắt nhìn qua.

Mỹ Diện Hồ cũng đánh thót một cái lui lại ba bốn bước, hướng mắt về phía đó.

Từ trên đỉnh núi, một chiếc bóng trắng phi thân xuống nhanh hơn một vì sao xẹt.

Chiếc bóng đó đáp gần bên Vu Sơn Ma Nữ.

Nhận ra gương mặt ngọc của chiếc bóng trắng, cả Phấn Diện Hồ lẫn Mỹ Diện Hồ cũng bật thốt:

- Tiểu sát tinh Tần Bảo.

Chân vừa chấm đất, Tần bảo chính là chiếc bóng trắng đưa mắt nhìn xuống.

Trông thấy thân thể Vu Sơn Ma Nữ lõa lồ, Tần bảo nội giận hét:

- Tránh ra !

Vừa hét chàng vừa bắn ra hai đạo Trầm Mạch chỉ nhắm vào Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ.

Xẹt. . . Xẹt. . .

Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ kinh hãi phóng ngược ra ngoài xa nhìn trở lại.

Tần Bảo với lấy y phục trùm vào thân thể lõa lồ của Vu Sơn Ma Nữ rồi bước tới trước mặt Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ.

Chàng quắc mắt:

- Hai người định làm gì với Vu Sơn Ma Nữ cô nương ?

Phấn Diện Hồ cất giọng lạnh lót:

- Chị em ta định mổ bụng ả liễu đầu moi lấy tim gan, rồi tìm bắt người đem về Tam Yêu động, nào ngờ ma dất lỏi, quỷ đưa đường người tới đây nạp mạng khỏi phải đi tìm.

Tần Bảo nổi giận trợn mắt:

- Trái lại ta sẽ băm thây hai người ra làm vụn đoạn báo thù cho vị đại ca của ta.

Phấn Diện Hồ cười hắc hắc:

- Tiểu sát tinh, võ công của người có được bao nhiêu lại dám nói chuyện lên trời. Như ta đã nói với người hôm trước:

- Chị em ta sẽ bắt người đem về nhốt vào Tiêu Hồn thất cho người uống một viên Cải Hồn Hoàn, biến người thành một con thú điên thèm khát khoái lạc, người sẽ lăn ngụp, chết đuối trên thân ngọc của chị em ta, miệt mài ngày đêm bất tận, cho tới chết hóa thành một bộ xương khô. Đó là ta thấy người tuấn mỹ nên ta tiếc, bằng không hiện giờ ta sẽ mổ bụng người như mổ bụng ả liễu đầu ki vậy. Hắc hắc. . . hắc hắc. . .

Tần Bảo giận tràn hông, hét lớn -

- Câm mồm ! Hãy nhận chưởng của ta.

Song chưởng của Tần Bảo cất lên vận tám thành công lực, xuất chiêu Càn Khôn m Dương Nhị Cực một hướng về phía Mỹ Diện Hồ.

Kình lực như biển động ào ào áp tới hai ả yêu phụ về thế khó phương tránh né.

Nhìn chưởng của Tần Bảo, Phấn Diện Hồ kinh hãi hét:

- Mỹ muội hiệp công.

Ngọc chưởng của ả yêu phụ phát qua. Chưởng hình giống tợ con ma quái xà quàn quạt cuốn tới. . .

Đồng thời, Mỹ Diện Hồ cũng phát ngọn chưởng ngang, bóng chưởng uốn éo li kỳ tiếp lấy chưởng hình to lớn của Tần Bảo.

Hai tiếng nổ tợ trời gầm. . .

Kình phong vụt vụt, áo khí ù ù, mặt đất lay động khắp cả một vùng.

Phấn Diện Hồ lẫn Mỹ Diện Hồ tháo lui hai bước, thân hình lay động, trở to bốn mắt nhìn Tần bảo.

Hai ả yêu phụ sửng sờ vì mới đây không lâu Tần Bảo xuất chiêu không thắng nổi hai ả, chỉ trong thời gian ngắn công lực đã gia tăng bội phần khiến cho hai ả ngẩn ngơ.

Tần bảo hét:

- Nhận một chiêu nữa.

Chàng cất tả hữu chưởng lên chia hai vận ười thành xuất chiêu Vô Cực Thần Công.

Hai bóng chưởng khổng lồ hai màu sắc đỏ xanh, kèm theo kình lực mạnh như thác đổ đầu ghềnh ào ào tới Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ bề thế khó lòng né tránh, chỉ phải tiếp chiêu.

Phấn Diện Hồ ngó thấy bóng chưởng hai màu kinh hãi hét:

- Mỹ muội nguy hiểm. . .

Hai ả yêu phụ cùng lượt quay ngọc chưởng một vòng, xuất chiêu.

Chưởng hình giống hệt hai con ma quái xà màu xám uốn éo phóng tới, đỡ lấy bóng chưởng hai màu của chiêu Vô Cực Thần Công.

Hai tiếng nổ như sét đánh.

Kinh phong ào ào nổi dậy, hàng ngàn áp khí phóng lên cao mười trượng tạo thành trận gió lốc.

Phấn Diện Hồ luôn cả Mỹ Diện Hồ lão đảo tháo lui ba bước, sắc mặt tái xanh, hơi thở nặng nề, trong lòng khiếp hãi.

Qua hai chiêu Càn Khôn m Dương Nhị Cực và Vô Cực Thần Công chưa đánh ngã Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ, Tần Bảo đã phải khen thầm:

- Công lực của hai ả yêu phụ này quả nhiên cao thâm tột bậc, ta đã xuất hai tuyệt chiêu vẫn chưa hại nổi hai ả, bây giờ ta hãy thử chiêu Vô Lượng Vô Biên của tổ phụ vừa luyện được xem thế nào.

Tần Bảo dẫn lên giả bộ hét:

- Hai ả yêu tinh giờ hãy nhận chiêu này xem người còn ăn thịt người được nữa hay không.

Song chưởng Tần Bảo cất lên, một hướng về phía Phấn Diện Hồ, một Mỹ Diện Hồ vận mười thành, xuất chiêu vô lượng vô biên của Thiên Tà Đại Ma Tôn.

CHưởng kinh khổng lồ màu hồng xinh đẹp mang theo kinh lực ầm ầm như biển đông áp tới Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ.

Hai ả yêu phụ ngó thấy bóng chưởng đồng kinh hoảng hét:

- Tiểu sát tinh ác độc.

Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ cùng lúc giở bốn ngọn ngọc chưởng lên vận đủ mười hai thành công lực xuất chiêu. Bóng chưởng như bốn con quái xà quần quai phóng tới hai chưởng hình màu hồng của chiêu Vô Lượng Vô Biên.

Bốn tiếng nổ kinh thiên động địa.

Mặt đất chuyển rầm rập như đang hồi địa chấn. Cuồng phong nổi dậy như hồi bão tố phong ba. Kinh lực đánh tạt vào vách núi vỡ ra hàng trăm mảnh nhỏ bắn đi vùn vụt qua tám hướng.

Hai tiếng rú thảm nổi lên.

115. Chương 116: Vô Đề

Thiếu mất đoạn đầu của chương 116 (trang 13, 14, 15, 16, 17, 18)

...người đang bắn vào hai mươi yếu huyệt của mình. Vu Sơn Ma Nữ hoảng thét:

- Người là:

Nàng toan vỗ một chưởng nhưng chợt nhìn lại gương mặt ngọc quen thuộc của Tần Bảo liền dừng lại, hất mạnh tay của chàng ra.

Vu Sơn Ma Nữ lồm cồm ngồi dậy, trừng hai mắt nhìn Tần Bảo.

Tần Bảo mở mắt ra thấy Vu Sơn Ma Nữ đã tỉnh lại, kinh hãi rời xa thân ngọc của nàng, nhìn nàng sững sờ, tay chân thấy đều tê dại.

Chợt Vu Sơn Ma Nữ nhìn xuống thân ngọc của mình liền nổi giận thét:

- Tần Bảo. ngươi làm gì ta đây ?

Tần Bảo lúng túng:

- Cô nương chớ hiểu lầm, vừa rồi ta chữa nội thương cho cô nương đấy.

Vu Sơn Ma Nữ lại hét lên:

- Người chữa nội thương cho ta sao lại thế này ? Người cưỡng hiếp ta rồi phải không ?

Tần bảo lắc đầu:

- Ta không làm chuyện bại hoại đó. Lúc cô nương bị hai ả yêu phụ Phấn Diện Hồ và Mỹ Diện Hồ lột trần cô nương định mổ bụng moi lấy tim gan, ta tới kịp thấy như vậy, chỉ vì bộ y phục đã rách nát, ta đưa cô nương về đây chữa trị cấp bách nên cô nương như vậy.

Chàng nói:

- Cô nương hãy nghe xem trong mình có mất mát gì không.

Vu Sơn Ma Nữ ngẫm im lặng nghe trong cơ thể, không thấy có gì khác lạ, liền hừ một tiếng.

Nàng quay qua chuyện khác:

- Hai con yêu phụ đâu rồi?

Tần bảo mừng thầm trong lòng.

- Ta đã giết hai ả yêu phụ đó rồi. Ta đánh tan cả hai ả, nếu không làm sao đưa cô nương vào hang động này chữa trị nội thương.

Vu Sơn Ma Nữ lại hừ một tiếng:

- Người cứu ta thoát chết ta nợ ơn người, nhưng người đã trông thấy tận tường thân ngọc của ta, lại còn sờ mó vào cùng cấm địa của ta. Bây giờ người tính làm sao với ta.

Nàng nói luôn:

- Người phải cưới ta thôi.

Tần Bảo dực hoãn cầu mưu:

- Cô nương hãy bình tâm gác lại chuyện này trong một thời gian, bây giờ cô nương hãy mặc y phục rồi chúng ta sẽ nói chuyện với nha.

Tần Bảo sục sạo trong túi hành trang lấy một bộ y phục màu trắng trao cho Vu Sơn Ma Nữ:

- Cô nương hãy mặc vào đi.

Vu Sơn Ma Nữ “hừ ” một tiếng, với lấy bộ y phục mặc vào.

Vu Sơn Ma Nữ nhắc lại chuyện cũ, Tần Bảo hỏi mau:

- Cô nương đi đâu tới vùng núi Vu Sơn này bị hai ả yêu phụ Phấn Diện hành hung như vậy ?

Vu Sơn Ma Nữ đáp:

- Ta định tới vùng hoang địa Tam Yêu động tìm người và Chữ Đồng đại sư huynh chứ còn đi đâu nữa.

Nàng hỏi chàng:

- Người có gặp đại sư huynh của ta không ?

Giọng nói của Tần Bảo chợt buồn:

- Chữ huynh đã chết trong đêm đó rồi, cô nương chưa biết hay sao ?

Vu Sơn Ma Nữ tròn xoe hai mắt:

- Người nói sao ? Đại sư huynh của ta đã chết rồi sao ?

Tần Bảo gật đầu:

- Chữ huynh bị ả Nguyệt Yêu Hồ sai tên nô dịch Chu Kiệt mổ bụng, treo tử thi trên cành cây, ta đã chôn cất huynh ấy gần cây đại thụ.

Vu Sơn Ma Nữ bất ngờ kêu thảm một tiếng, rồi úo mặt vào lòng bàn tay khóc nức nở.

Nhìn Vu Sơn Ma Nữ khóc, Tần Bảo nhủ thầm:

- Nàng tuy hung dữ nhưng rất chân thành, rất đáng yêu, tiếc vì ta đã có vị hôn thê rồi biết phải làm sao.

Nghĩ vậy, trong lòng Tần Bảo băng khuôn khôn tả.

Khóc một lúc thật lâu, cởi mở bớt thương đau, Vu Sơn Ma Nữ ngẩng mặt lên.

Nàng đưa tay lau giọt lệ trên hai má anh đào, nhìn Tần bảo hỏi:

- Còn người đi đâu tới ngọn núi Vu Sơn này gặp ta đang lúc lâm nguy cứu ta như vậy ?

Tần bảo đáp:

- Ta đi tìm hai người nhưng chưa gặp, kể gặp cô nương lâm nạn ta đưa cô nương tới đây.

Vu Sơn Ma Nữ lại hỏi:

- Người đi tìm hai người nào ?

Tần Bảo không giấu giếm:

- Ta đi tìm Phàn Liễu tiền bối và một vị tiểu thư tên là Lăng Xảo Nhi.

Vu Sơn Ma Nữ tròn xoe hai mắt:

- Người nói sao ? Người đi tìm Phàn Liễu và Lăng Xảo Nhi phải không ?

Tần Bảo gật đầu:

- Đúng vậy.

Chàng hỏi:

- Cô nương có biết Phàn Liễu nữ tiền bối và Lăng tiểu thư ở nơi nào không ?

Không đáp câu hỏi của Tần bảo, Vu Sơn Ma Nữ hỏi lại chàng:

- Người đi tìm Phàn Liễu và Lăng Xảo Nhi có chuyện gì hay không ?

- Một vị tiền bối đại tiền bối kỳ thác cho tại hạ đi tìm Phàn nữ tiền bối và Lăng tiểu thư có chuyện rất quan trọng.

Vu Sơn Ma Nữ phăng tới:

- Chuyện gì quan trọng người hãy nói cho ta nghe.

Tần bảo thối thác:

- Ta gặp Phàn nữ tiền bối và Lăng tiểu thư mới nói được chuyện quan trọng đó, ngoài ra không thể nói với ai. Xin cô nương hiểu cho.

Vu Sơn Ma Nữ không chịu buông ta:

- Người nào ký thác cho người đi tìm Phàn Liễu và Lăng Xảo Nhi ?

Tần Bảo nói:

- Đây là chuyện riêng của đại tiền bối ta không thể nói cho cô nương biết được.

Chàng hỏi:

- Cô nương có biết Phàn Liễu và Lăng tiểu thư ở đâu không ?

Vu Sơn Ma Nữ gật đầu:

- Ta biết rõ ràng về Phàn Liễu và Lăng Xảo Nhi, người hỏi người đó để làm chi.

Tiểu Bảo mừng rỡ:

- Ta có chuyện quan trọng muốn tìm gặp Phàn Liễu nữ tiên bối và Lăng tiểu thư. Cô nương có thể đưa ta tới đó gặp hai người đó được không ?

Vu Sơn Ma Nữ đáp ứng:

- Ts sẽ đưa người tới gặp hai người đó, người hãy an tâm.

Chợt nàng hỏi:

- Còn con ngựa của ta đâu, người có thấy không ?

Tần Bảo trở tay về hướng núi Vu Sơn:

- Con ngựa của cô nương ở ngoài chân núi Vu Sơn. Nó cũng còn đứng ở đó.

Vu Sơn Ma Nữ nhảy xuống giường:

- Người dắt ta với, ta ra ngoài chân núi bắt con ngựa rồi ta cùng đi với người.

Nàng phóng mình ra ngoài cửa hang động.

Tần Bảo nhanh lẹ lấy túi hành trang mang lên vai theo sau Vu Sơn Ma Nữ.

Ra tới ngoài cửa hang động, đã thấy Vu Sơn Ma Nữ lên lưng con bạch mã chạy như bay.

Tần bảo lẩm bẩm

- Quả là một nữ ma đầu không sai.

Chàng phi thân theo sau người ngựa của Vu Sơn Ma Nữ.

Tới chỗ giao đấu vừa rồi, Vu Sơn Ma Nữ nhảy xuống đất, chạy tới lên lưng con hồng mã nhìn Tần bảo:

- Theo ta mau.

Nàng phóng ngựa đi liền.

Tần Bảo muốn bật cười vì sự ngộ nghịch của Vu Sơn Ma Nữ.

Chàng nhảy phốc lên lưng con bạch mã chạy theo phía sau lưng Vu Sơn Ma Nữ.

Quanh co trên con đường nhỏ ngoằn ngoèo một lúc, Vu Sơn Ma Nữ dừng ngựa lại trước một trang viên nguy nga.

Nàng nhảy xuống ngựa phóng lên bậc thềm, loay hoay mở cánh cửa tòa đại sảnh.

Tần Bảo đã tới nhìn thấy Vu Sơn Ma Nữ mở cánh cửa tòa trang viên này.

Mở toàng cánh cửa tòa đại sảnh, Vu Sơn Ma Nữ nhìn Tần Bảo:

- Vào đi.

Tần Bảo càng thêm kinh ngạc xuống ngựa, tiến tới bước lên mấy bậc thềm vào tòa đại sảnh.

Vu Sơn Ma Nữ ngồi xuống chiếc ghế cổ mộc, trở tay sang chiếc ghế đối diện:

- Người hãy ngồi xuống đó, rồi ta mời Phàn Liễu và Lăng Xảo Nhi cho người gặp.

Tần Bảo ngồi xuống ghế nhìn Vu Sơn Ma Nữ đợi chờ.

Chợt Vu Sơn Ma Nữ nói:

- Người đã đi vào trang viên của Phàn Liễu và Lăng Xảo Nhi rồi. Người hãy nói cho ta nghe đi, ai ủy thác cho người đi tìm Phàn Liễu và Lăng Xảo Nhi.

Tần Bảo đảo mắt nhìn quanh, khắp không thấy một bóng người, ngạc nhiên:

- Phàn Liễu tiên bối và Lăng tiểu thư ở đâu, sao từ này giờ ta không thấy ?

Vu Sơn Ma Nữ trở tay vào ngực mình:

- Lăng Xảo Nhi chính là ta, còn mẫu thân của ta đã chết từ lâu lắm rồi.

Bất giác Tần Bảo mở to hai mắt nhìn Vu Sơn Ma Nữ không hề thấy chớp.

Chàng không thể nào tưởng tượng nổi Vu Sơn Ma Nữ lại là Lăng Xảo Nhi, ái nữ của Nam Nhạc Lăng Di.

Nhớ lại lúc còn trong động cốc âm u trong cứ địa của Đoạn Hồn giáo. Nam Nhạc Lăng Di chọn chàng làm rể đông sàng sánh duyên cùng Lăng Xảo Nhi con gái lão chàng tướng là ai. Giờ đã gặp nàng rồi, chàng bối rối chưa mở miệng nói ra được một lời nào.

Vu Sơn Ma Nữ nhắc lại:

- Nay ngươi đã gặp Lăng Xảo Nhi rồi. Ngươi hãy nói đi, ai ủy thác ngươi đi tìm mẫu thân ta và ta.

Tần Bảo giật mình như vừa bừng tỉnh trong cơn mê trở về với thực tế.

Chàng đáp ngay:

- Chính Nam Nhạc lão tiên bối ký thác cho ta đi tìm nữ tiên bối và nàng. Ta không ngờ nàng lại là Lăng Xảo Nhi tiểu thư.

Vu Sơn Ma Nữ tròn xoe đôi mắt:

- Sao ? Ngươi nói gia gia của ta ký thác cho ngươi đi tìm ta và mẫu thân ?

Tần Bảo gật đầu:

- Đúng vậy. Nam Nhạc lão tiên bối ký thác cho ta đi tìm Phàn Liễu nữ tiên bối và cô nương.

Vu Sơn Ma Nữ hoan hỉ:

- Ngươi gặp gia gia ta ở đâu ? Gia gia ta có khỏe mạnh không ?

Tần Bảo đáp:

- Nam Nhạc lão tiên bối ở trong cái động cốc thuộc vùng cấm địa của Đoạn hồn giáo.

Tần Bảo không vội đáp thò tay vào túi lấy lá thư và mảnh ngọc ra.

Chàng trao cho Vu Sơn Ma Nữ:

- Cô nương hãy nhận lại hai món tín vật này, đọc thư cô nương sẽ biết rõ cảnh ngộ của Nam Nhạc lão tiên bối trong tám năm qua.

Vu Sơn Ma Nữ run tay tiếp lấy lá thư và mảnh ngọc đưa mắt nhìn qua, bật thốt:

- Đúng rồi, mảnh ngọc này là bảo vật di truyền của gia gia ta đã trải qua nhiều đời.

Nàng cất mảnh ngọc vào áo, mở lá thư của Nam Nhạc Lăng Di ra đọc.

Thư viết như sau:

- Ái thê !

Đã hơn tám năm qua ta không trở về trang viện, có lẽ phu nhân cho ta là một bội tình lang quên đi tình nghĩa phu thê, vui vầy duyên mới. Phu nhân có biết đâu ta vì thua trận nên bị ả Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo bắt giam trong cái động tối tăm giữa cánh rừng cấm địa. . .

Vu Sơn Ma Nữ bật kêu:

- Gia gia, ...

Nước mắt nàng lưng tròng, vì cơn xúc động quá mạnh.

Lát sau Vu Sơn Ma Nữ đọc tiếp lá thư:

- Ồ yêu phụ Thái Quân giáo chủ lại còn đầu độc ta bằng kịch độc Đoạn Trường thảo, đến nay thâm nhiễm trầm trọng trong tạng phủ không có loại thần đan, linh đan nào chưa trị nổi có sống cũng bằng thừa. . .

Nhiều phen ta định nhắn tin cho phu nhân và ái nữ biết cảnh ngộ bi đát của ta nhưng không có một ai lọt vào vùng cấm địa của Đoạn Hồn giáo. Nay bỗng nhiên Tần thiếu hiệp tới đây, ta vui mừng khôn xiết. Ta viết lá thư này nhờ thiếu hiệp tới trang viên trao lại cho phu nhân hiểu rõ cảnh ngộ bi đát của ta.

Nghĩ vì ta là một danh nhân trong lục đại kỳ nhân bị ả bất sống giam cầm, ta đâu còn mặt mũi nào dám sống trên cõi đời này, ngày ngày phải nghe những tiếng. (thiếu trang 34)

116. Chương 117: Lời Trối Trữ Cuối Cùng

Nàng òa khóc ngất.

Một lúc sau Vu Sơn Ma Nữ ngẩng mặt lên nhìn Tần Bảo, giọt lệ đầm đìa.

Nàng hỏi:

- Tần Bảo, gia gia ta chết thật rồi sao ?

Tần Bảo gật đầu:

- Nam Nhạc lão tiên bối tự sát bằng cách ấn vào tử huyệt trước mắt ta sau khi trao cho ta lá thư và mảnh ngọc.

Vu Sơn Ma Nữ lau giọt lệ, đọc tiếp:

- . . . Để đền đáp lại công ơn của Tần thiếu hiệp, ta chon gã làm rể đông sàng sánh duyên cùng ái nữ Lăng Xảo Nhi. . .

Vu Sơn Ma Nữ đỏ ửng cả gương mặt ngọc.

Vu Sơn Ma Nữ lại tiếp:

- . . . Ta nhờ Tần thiếu hiệp sau khi ta chết rồi đưa thi hài ta ra khỏi vùng cấm địa của Đoạn Hồn giáo chôn cất một nơi nào đó, thiếu hiệp sẽ tới núi Vu Sơn nói cho phu nhân và ái nữ biết tới đó đưa thi hài ta trở về núi mai táng. Về phần phu nhân hãy cử hành hôn lễ cho ái nữ và thiếu hiệp, được vậy là ta đã mãn nguyện rồi. Thôi ta đi đây.

Nam Nhạc Lăng Di

Vu Sơn Ma Nữ hét lên một tiếng, bất tỉnh ngã lăn xuống đất.

Tần Bảo kinh hãi đứng dậy xô chiếc ghế chạy qua ôm lấy Vu Sơn Ma Nữ.

Chàng ôm lấy nàng lau gọi:

- Cô nương. . . Cô nương mau tỉnh lại. . .

Nhưng Vu Sơn Ma Nữ vẫn bần bật trong hôn mê, đôi mắt khép kín lại.

Tần Bảo vội vàng đặt ngọc chuông lên linh đài huyệt của Vu Sơn Ma Nữ vận chân khí Càn Khôn m Dương Đại Pháp thấu vào, chân khí cuộn cuộn, chuyển sang cơ thể nàng.

Chẳng mấy lúc Vu Sơn Ma Nữ buông tiếng thở phào tỉnh lại mở mắt ra.

Trông thấy Tần Bảo đang ôm mình trong tay, Vu Sơn Ma Nữ ôm chặt lấy chàng khóc thê thảm.

Nàng run run nói:

- Tần ca ca. . . muội chết mất. . .

Vu Sơn Ma Nữ thay đổi cách xưng hô trong cảnh ngộ đau thương này, có lẽ nàng quá cô đơn, mẫu thân đã chết nay phụ thân cũng chẳng còn, nàng bầu viu tình yêu ở nơi Tần bảo.

Tần Bảo sững sờ không ngờ Vu Sơn Ma Nữ thay đổi một cách nhanh chóng như thế.

Trước đây nàng thường gọi chàng bằng người, bây giờ lại ca ca xưng là muội.

Tần bảo không nỡ xô Vu Sơn Ma Nữ ra.

Nàng đang đau khổ, chàng không đành làm cho nàng đau khổ thêm nữa.

Chàng để yên cho nàng ôm chặt lấy chàng.

Vu Sơn Ma Nữ dịu cơn sầu thảm rời khỏi lòng Tần Bảo đứng thẳng lên.

Nàng nhìn chàng qua hai hàng thảm lệ:

- Tần ca ca. . . ca ca chôn cất gia gia ở nơi nào ?

Tần Bảo nhẹ giọng:

- Tại hạ chôn cất Nam Nhạc lão tiên bối trong một cái hang động giữa cánh rừng già cách thị trấn Khai Minh chừng bốn năm mươi dặm, gần sào huyệt của Đoạn Hồn giáo.

Vu Sơn Ma Nữ khấn khoản ;

- Tần ca ca đưa muội tới đó để muội đem hài cốt gia gia trở về đây mai táng được không ?

Nhắm tính giây phút, Tần Bảo đáp:

- Hiện nay tại hạ con có một chuyện rất khẩn cấp chưa đưa cô nương đi liền được, chờ một tháng sau tại hạ tới đây hướng dẫn cô nương tới ngôi mộ Nam Nhạc lão tiên bối, được không ?

Do dự phút giây, Vu Sơn Ma Nữ gật đầu:

- Thôi cũng được. Tần ca ca ở lại đây vài ngày bầu bạn với muội, ca ca có ưng chịu không ?

Không thể nào chối từ lời khẩn khoản thiết tha của Vu Sơn Ma Nữ được, Tần bảo gật đầu:

- Tại hạ xin chiều theo ý cô nương. . .

117. Chương 118: Tung Tích Đoạn Trường Thảo

Tần bảo đang thúc con bạch mã chạy nhanh trên quan đạo, chợt trông thấy hai người vận võ phục đen, phóng ngang qua cánh rừng trước mắt chàng.

Thoảng nhận ra y phục của hai người áo đen có vẻ quen thuộc, Tần Bảo khẽ thầm:

- Hình như hai tên vận võ phục đen kia là bọn giáo đồ Đoạn Hồn giáo, ta mau tới đó xem bọn chúng có đúng hay không.

Tần Bảo giật mạnh sợi dây cương, con bạch mã liền cất bốn vó phi nhanh.

Tần Bảo dừng ngựa lại phóng mắt nhìn vào cánh rừng cây lá lưa thưa.

Chàng nhận ra hai người áo đen đang phi thân trên con đường uốn lượn như con quái xà quẫy khúc.

Tần Bảo bật thốt:

- Đúng là hai tên sát thủ của Đoạn Hồn giáo, ta hãy đuổi theo xem chúng đi đâu.

Tần bảo rẽ ngựa chạy nhanh vào con độc đạo uốn lượn quanh co.

Hai người vận phục đen chạy phía trước cách chàng chừng một trăm trượng.

Qua hết con đường quanh co uốn lượn phía trước mặt là một khoảng đất trống rộng lớn, nhiều cây tùng bách xanh u, cuối kia một ngọn núi đơn độc cao ngất.

Hai người vẫn võ phục đen chạy về hướng ngọn núi cao.

Tần Bảo thúc ngựa chạy mau tới ngọn núi.

Hai người vận phục đen tới chân núi cùng phi thân lên ngọn núi.

Phút chốc tới chân núi, Tần Bảo đưa mắt nhìn lên. Hai người kia đã biến mất trong vòm lá xanh rậm.

Tần Bảo nhận ra trên núi thấp thoáng một trang viện trong vùng cây cối to lớn.

Tần bảo lẩm bẩm:

- Trang viện trên kia của ai, hai tên sát thủ của Đoạn Hồn giáo lên đó có chuyện gì.

Chàng quyết định:

- Bây giờ ta hãy tới bụi cây rậm rạp kia chờ xem bọn chúng có xuống hay không.

Tần Bảo cho ngựa tới ẩn phía sau lá cành rậm rạp.

Thật lâu chợt thấy hai người vận y phục đen phóng trở xuống chân núi.

Tần Bảo chú mắt nhìn kỹ hai người đó.

Phút chốc hai người vận y phục đen phóng xuống chân núi.

Nhận ra hai người đó, Tần Bảo bật thốt:

- Hai tên sát thủ Đoạn Hồn giáo, ta hãy chặn bọn chúng lại hỏi xem tới đây có chuyện gì.

Như một làn mây nhẹ, Tần bảo rời khỏi lưng con bạch mã lướt tới ngay trước mặt hai tên sát thủ bịt mặt Đoạn Hồn giáo.

Đang chạy chợt nghe có bóng người từ sau lướt tới cản đường, hai tên sát thủ bịt mặt giật mình cùng lướt thu hồi thân thủ lại.

Tên sát thủ đứng bên phải quát:

- Người là ai ?

Tần Bảo không đáp đứng yên nghênh mặt nhìn hai tên sát thủ Đoạn Hồn giáo. Nhận ra gương mặt ngọc của Tần Bảo, hai tên sát thủ đồng thanh:

- Tiểu sát tinh Tần bảo.

Tần Bảo gục đầu không đáp lời.

Tên sát thủ đứng bên trái cất giọng ồm ồm:

- Tần Bảo, ngươi chặn đường bọn ta có chuyện gì không ?

Tần Bảo lạnh băng:

- Nếu không có chuyện gì ta chặn đường hai người ở đây làm gì ?

Vốn đã hiểu rõ công lực siêu phàm của Tần Bảo, tên sát thủ hạ thấp giọng:

- Chuyện gì ngươi hãy nói ra cho bọn ta được biết !

Tần Bảo hất mặt:

- Ta muốn biết hai người lên ngọn núi làm gì rồi lại trở xuống đây ?

Tên sát thủ bịt mặt từ chối:

- Đây là chuyện riêng của bản giáo, bọn ta không thể nói cho người biết được.

Tần Bảo quát mắt:

- Tại sao hai người không thể nói được, chuyện của hai người bí mật lắm phải không ?

Tên sát thủ bịt mặt lúng túng:

- Tại vì. . . Tại vì. . .

Hắn đáp không tròn câu.

Trong lòng nghi hoặc, Tần Bảo quét ánh mắt sáng rực nhìn hai tên sát thủ Đoạn Hồn giáo.

Chợt chàng nhận ra tên sát thủ bên trái đang cầm cái gói da thú trong tay.

Lòng càng thêm nghi hoặc, Tần Bảo trở cái gói trong tay tên sát thủ bịt mặt hỏi:

- Hai người lên núi lấy cái gói người đang cầm trong tay kia phải không ?

Liệu bề không giấu được, tên sát thủ gật đầu:

- Người nói đúng.

Tần Bảo chú tâm:

- Trong cái gói đó là món vật gì vậy ?

Tên sát thủ bên trái chớp chớp ánh mắt liên hồi, không đáp lời.

Tên sát thủ bên phải lùi lại một bước như chuẩn bị tư thế chạy trốn.

Hiểu rõ hai tên sát thủ bịt mặt toan tìm đường chạy, Tần Bảo cười gằn:

- Hai người không chạy được đâu. Hãy mau nói cho ta biết trong cái bọc đó là vật gì ?

Vèo. . . Vèo. . .

Đột ngột hai tên sát thủ bịt mặt quay lại lao đi vùn vút về phía cánh rừng.

- Hai người muốn chạy.

Liền đó Tần Bảo sử dụng khinh pháp Thần Long Thăng Thiên vọt lên cao ba trượng đuổi theo hai tên sát thủ như sấm chớp mây giăng.

Chàng hiểu ngay trong cái bọc kia có vật gì hệ trọng với võ lâm nên quyết định bắt cho bằng được hai tên sát thủ, tra vấn bọn chúng khai ra coi là gì.

Hai tên sát thủ bịt mặt cách xa Tần Bảo chừng mười trượng. Bọn chúng chạy bất kể sống chết.

Nhờ cánh rừng thưa thớt cây lá nên sử dụng khinh công chẳng mấy khó khăn.

Tần Bảo gia tăng tốc lực hai thành đuổi theo hai tên sát thủ.

Còn cách mười trượng.

Năm trượng, bốn trượng, rồi hai trượng. . .

Còn chừng một trượng, Tần Bảo hét:

- Nằm xuống !

Vừa hét chàng vừa cất ngọn chưởng bắn ra một loạt Trầm Mạch chỉ vào lưng hai tên sát thủ bịt mặt.

Hự. . . Hự. . .

Hai tên sát thủ không tài nào tránh kịp trúng nhằm chỉ lực Trầm Mạch chỉ rơi xuống đất.

Huych. . . Huych. . .

Hai tên sát thủ nằm im lìm. Bọn chúng đã bị bế tắc huyết đạo, chỉ còn khẩu huyết.

Tần Bảo đáp xuống đứng gần hai tên sát thủ bịt mặt.

Bọn chúng trở mắt nhìn chàng sợ hãi, bối hiểu rõ chàng không dung tha bất cứ một tên giáo đồ của Đoạn Hồn giáo nào cả.

Cái gói đã rơi xuống đất từ lâu. Tần Bảo bước lại nhặt cái gói lên.
Chàng mở ra trông thấy là những chiếc lá đen sì chi chít tiết ra chất lạnh hàn âm.
Tần Bảo thốt:
- Đoạn Trường thảo !
Gói cái gói lại. Tần Bảo quay trở về chỗ hai tên sát thủ.
Tần Bảo hỏi tên sát thủ nằm bên phải:
- Hai người lấy Đoạn Trường thảo ở đâu ?
Hai tên sát thủ bịt mặt nín lặng, ánh mắt chớp chớp liên hồi không đáp.
Soạt. . . Soạt. . .
Tần Bảo phát hai luồng kinh lực bốc vuông vải che mặt của hai tên sát thủ bay ra ngoài. . .

118. Chương 119: Vào Hang Cọp

Hai bộ mặt cực kỳ hung ác hiện ra. Chúng trở mắt nhìn Tần Bảo khiếp hãi .
Tần Bảo hét:
- Hai người có chịu khai ra không ? Hai người lấy Đoạn Trường thảo ở đâu ?
Hai tên sát thủ bịt mặt vẫn làm thình, bốn ánh mắt rực sáng căm thù nhìn Tần Bảo.
Tần Bảo lại hét:
- Nếu hai người không chịu khai Đoạn Trường thảo lấy ở đâu, ta sẽ phân thân tán cốt hai người ra xem hai người có còn cảm mềm được nữa không.
Chàng biến chưởng thành trảo như năm cái móng rồng cào vào huyết đạo của tên Đoạn Hồn giáo bên phải.
Hắn gầm lên như con thú bị thương, thân mình căng cứng, gan ruột như có ai cào xé ra từng mảnh nhỏ.
Tần Bảo gia tăng nội lực đẩy mạnh vào huyết đạo của tên sát thủ bịt mặt.
Tên sát thủ bịt mặt buông tiếng thở hồng hộc như lợn bị chọc tiết.
Tên sát thủ kia ngó thấy tái xám cả mặt, hồn bay lên mây không dám nhìn nữa.
Được một lúc tên sát thủ bịt mặt gầm lên:
- Ngừng tay !
Tần Bảo thu chỉ lực về dần mạnh giọng:
- Khai mau ! Hai người lấy kịch độc Đoạn Trường thảo ở nơi đâu.
Tên sát thủ bịt mặt thở hổn hển:
- Bọn ta lấy Đoạn Trường thảo ở trên ngọn núi kia.
Tần Bảo hỏi:
- Hai người đi lấy kịch độc Đoạn Trường thảo đem về cho ả Thái Quân giáo chủ chế luyện ám khí Đoạn Trường châm có phải không ?
Tên sát thủ bịt mặt thở hắt hơi:
- Phải.

- Nhân vật nào bán Đoạn Trường thảo cho hai người ở trên núi.

Tên sát thủ đáp gọn:

- Ô Sào Được Sư.

Chợt nhớ lại lúc nọ khi tới La gia bảo, La Yến có cho chàng biết Hắc Lợi lão nhân và Ô Sào Được Sư trồng Đoạn Trường thảo bán cho Đoạn Hồn giáo và trang chủ La Hán để chế luyện Đoạn Trường châm và Quỷ Kiến Sầu, bây giờ tên sát thủ bịt mặt khai đúng như La Yến không sai.

Tần Bảo hỏi:

- Tên thật của Thái Quân giáo chủ của bọn người là gì ?

- Ta không biết.

- Lão nhân áo đen bịt mặt là ai ?

- Ta không biết.

Tần Bảo cười lạnh:

- Đủ rồi, cho người đi.

Tần Bảo cất song chưởng lên võ xuống linh đài huyệt của hai tên sát thủ bịt mặt...

Bộp... Bộp...

Hai tiếng rú thảm khốc nổi lên.

Hai tên sát thủ bịt mặt vấy vùng ít cái rồi nằm im, hồn du địa phủ.

Tần Bảo cất cái gói Đoạn Trường thảo vào túi hành trang, nhìn lên đỉnh núi nơi trang viện nguy nga thấp thoáng sau đám lá cây.

Chàng lẩm bẩm:

- Ta hãy lên đó phá hủy tất cả Đoạn Trường thảo xem từ nay ả Thái Quân giáo chủ và lão La Hán lấy gì để chế luyện ra Đoạn Trường châm và Quỷ Kiến Sầu ám kích người.

Tần Bảo trở lại phi thân lên ngọn núi.

Sắp tới nơi Tần Bảo nhận ra trên đỉnh núi, nấp sau những tầng cổ thụ một trang viện đồ sộ nguy nga hiện ra.

Chàng hiểu đó là trang viện của lão Ô Sào Được Sư chứ chẳng còn ai nữa.

Tần Bảo nghĩ thêm:

- Ta không nên gây đại sự với lão làm gì, ta hãy đi tìm cánh vườn trồng Đoạn Trường thảo phá hủy đi là thượng sách.

Tần Bảo không đi ngã trước trang viện lại đi vòng phía trái tiến lên đỉnh núi.

Chẳng bao lâu đã đến nơi, Tần Bảo thu hồi khinh công đảo mắt nhìn qua một lượt.

Nhận ra nơi kia có một cánh vườn nhỏ cách trang viện chừng năm mươi trượng, đám lá li ti mọc đầy, Tần Bảo hoan hỉ:

- Kia rồi !

Chàng phóng mình tới cánh vườn đảo mắt nhìn qua.

Hàng ngàn cây lùn thấp lá chỉ chút dày đặc trong cánh vườn.

Không chút ngần ngại, Tần Bảo phóng ngay vào cánh vườn sử dụng chưởng lực đánh bật từng đám cây rụng lá chỉ chút, chỉ nửa thời thần chẳng còn một cây nào.

Tần Bảo dừng lại, nhìn vào trang viện cười khẩy:

- Lão Ô Sào Được Sư ơi ! Cánh vườn Đoạn trường thảo của lão đã tiêu diêu cả rồi, từ nay xem lão còn lấy gì bán được nữa hay không.

Tần Bảo vừa quay mình định trở xuống chân núi thình lình có tiếng quát:

- Đứng lại.

Tần Bảo giật mình dừng lại, đưa mắt nhìn qua trông thấy một lão nhân tuổi lục tuần vận trường bào, mặt như loài quỷ vượn cao lêu nghêu, ánh mắt chớp tinh quang đã đứng cách chàng chừng ba trượng.

Lão nhân vận trường bào nhìn qua cánh vườn kêu lên một tiếng quái gở, sắc mặt lão xám ngắt, tay chân run run, há hốc mồm ra.

Một lúc, lão nhân nhìn Tần Bảo quát hỏi:

- Tiểu tử, ngươi phá hủy cánh vườn trồng Đoạn Trường thảo của lão phu phải không ?

Tần Bảo gật đầu:

- Chính là vãn bối đây.

Lão nhân gầm lên:

- Tại vì Đoạn Trường thảo là kịch độc để chế luyện ra Đoạn Trường châm và Quỷ Kiến Sầu sát hại người nên tiểu bối phá hủy nó đi trừ hậu họa cho giang hồ.

Lão nhân vận trường bào gầm to:

- Tiểu quỷ, ngươi phải chết.

Lão vỗ một chưởng nặng ngót hai ngàn cân vào ngực Tần Bảo, thế mạnh bằng sơn.

Tần Bảo cất chưởng lên vận mười thành chống đỡ.

Chàng chỉ sử dụng chiêu bình thường, bởi chàng không muốn giết Ô Sào Được Sư vì dù sao lão không phải là kẻ tử thù, trọng tâm của chàng chỉ muốn phá hủy cánh vườn trồng Đoạn Trường thảo để Thái Quân giáo chủ và Trang Chủ La Hán không còn kịch độc để chế luyện Đoạn Trường châm và Quỷ Kiến Sầu nữa.

Một tiếng nổ vang rền.

Lão nhân lay động thân mình vài cái đứng yên trở to mắt nhìn Tần Bảo.

Lão không ngờ một gã thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi mà nội lực thâm hậu đến dường đó.

Trong khi Tần Bảo hãy còn đứng nguyên vị trí, vừa rồi chàng đã xuất mười thành công lực không thắng nổi Ô Sào Được Sư.

Tần Bảo nghĩ thầm:

- Nội lực lão này thật khủng khiếp chẳng kém gì lão Đông Tà một chút nào, ta hãy nên thận trọng không nên coi thường lão.

Ta muốn biết lão chính thật là ai, kéo có sự lầm lẫn.

Chàng hỏi lão nhân:

- Lão tiên bối là ai ?

Lão nhân hậm hực:

- Lão phu là Ô Sào Được Sư, chủ nhân mảnh vườn trồng Đoạn Trường thảo này. Lão phu sẽ bắt thấy ngươi ra.

Ô Sào Được Sư vỗ một chưởng.

Bóng chưởng to lớn đen kịt như vầng mây đen áp tới trấn chụp Tần Bảo.

Tần Bảo kinh hãi, hiểu ra Ô Sào Dược Sư xuất độc chiêu, có lẽ chưởng kinh mang theo kịch độc Đoạn Trường thảo vốn là vạn độc chi vương.

Tần Bảo không dám xuất chiêu chống đỡ, thi triển ngay khinh pháp Thần Long Thăng Thiên bốc bổng thân mình lên cao ba trượng tránh văng mây đen kịt qua khỏi là đáp là là trở xuống đất.

Ô Sào Dược Sư gầm gừ:

- Thần Long Thăng Thiên! ngươi là đệ tử của ai ? Nhưng hôm nay không thoát khỏi cái chết đâu. Ngày này năm tối là ngày giỗ của ngươi đấy.

Ô Sào Dược Sư vỗ ra một chưởng.

Bóng chưởng không có chưởng kinh, không có âm thanh mà là một vầng mây đen kịt to lớn hơn trước gấp bội bao trùm chu vi hai trượng cất bổng lên không gian rồi từ từ hại xuống ngay vị trí Tần Bảo....

119. Chương 120: Dĩ Đào Vi Thượng

Ngó thấy bóng chưởng khổng lồ đen kịt, Tần Bảo rung động trong lòng không ít.

Rõ ràng Ô Sào Dược Sư đã xuất độc chiêu tối thượng. Có lẽ độc chiêu này là Đoạt Trường Đoạt Mệnh mà chàng đã nghe đồn đại từ lâu.

Trong trường hợp này nếu chàng thi triển thân pháp Thần Long Thăng Thiên bốc mình lên cao như vừa rồi, chắc chắn không tránh khỏi hít nhầm kịch độc rơi xuống hôn mê, chỉ bằng dùng thân pháp Hành Vân Lưu Thủy luôn áp sát tới lão tránh văng mây đen kịt trên kia chụp xuống là thượng sách.

Tần Bảo nghĩ thầm như thế.

Nhanh như chớp giật, Tần Bảo thi triển thân pháp Hành Vân Lưu Thủy không cất mình lên cao, không lùi trở về phía sau lại như chiếc bóng quỷ mị chợt ẩn hiện áp tới Ô Sào Dược Sư.

Khi còn cách Ô Sào Dược Sư chừng năm thước, Tần Bảo hét một tiếng xé mây:

- Lui.

Trong tiếng hét. Tần Bảo vươn tay bấm ra một đạo Trầm Mạch chỉ nhắm Ô Sào Dược Sư.

Ô Sào Dược Sư kêu lên một tiếng quái gở, khẩn cấp phóng ngược về phía sau cả trượng tránh đạo chỉ Trầm Mạch chỉ vừa bắn tới.

Lão quát to:

- Trầm Mạch chỉ, lão Thiên Tà Đạt Ma Tôn là gì của ngươi ?

Tần Bảo trông thấy sử dụng thân pháp Hành Vân Lưu Thủy đã có hiệu quả liền nghĩ nhanh:

- Lão đã sợ rồi nhưng ta cũng không nên xuất tuyệt chiêu giết lão làm chi, bằng như ta cứ diên trì chỉ sợ e có biến cố, chỉ bằng ta sử dụng Trầm Mạch chỉ liên tiếp đánh lui lão ta rồi thoát khỏi nơi này là thượng sách.

Nghĩ xong, Tần Bảo hét:

- Lão phải chết thôi.

Chàng lao tới, bắn ra một đạo Trầm Mạch chỉ nhắm ngay huyệt kiên tĩnh của Ô Sào Dược Sư.

Ô Sào Dược Sư lại kêu lên một tiếng quái gở, lùi lại phía sau tránh khỏi đạo chỉ kỳ bí đó.

Tần Bảo lại liên tiếp phóng tới xuất chiêu Trầm Mạch chỉ liên hoàn khiến cho Ô Sào Dược Sư như chẳng còn tránh kịp nữa.

Tần Bảo lại hét:

- Lão chạy trốn đi đâu cho khỏi, nhất định hôm nay lão phải chết.

Chàng dọa khiếp Ô Sào Được Sư.

Tần Bảo lại sử dụng thân pháp Hành Vân Lưu Thủy như quỷ mị thoát ẩn thoát hiện theo Ô Sào Được Sư như bóng với hình áp sát Ô Sào Được Sư, khiến cho lão không thể nào xuất chiêu phản công lại được.

Chỉ lực vô hình vô sắc nhưng rít ghê rợn vèo vèo không biết đâu đo lường để né tránh.

Vì vậy Ô Sào Được Sư chỉ còn cách duy nhất là luôn luôn lùi ngược trở về phía sau né tránh chỉ lực Trầm Mạch chỉ của Tần Bảo.

Lão lùi hơn ba mươi trượng vẫn chưa phản công lại được một chiêu nào.

Thân tâm Tần Bảo vốn đã không muốn giết lão Ô Sào Được Sư, chỉ làm cho lão khiếp mật sau đó sử dụng chiêu Tam Thập Lực Kế Di Đào Vi Thượng.

Thời cơ đã đến, Tần Bảo thu hồi thân pháp, nhìn Ô Sào Được Sư trên gan:

- Đa tạ...

Tiếng đa tạ chưa dứt lời, Tần Bảo thi triển ngay khinh công pháp Thần Long Thăng Thiên, bắn bổng thân mình lên cao bốn trượng lướt đi xuống chân núi trông chẳng khác một vị tà thần.

Đến khi Ô Sào Được Sư phát giác thì hình ảnh Tần Bảo đã xóa nhòa trong đám cỏ thụ lá cành rậm rạp.

Lão chỉ còn biết nhìn cánh vườn Đoan Trường thảo tàn phá gào thét, kêu la, nguyên rửa thủ phạm làm cho lão sự nghiệp cơ đồ bấy lâu nay tiêu tan thành mây khói.

Trong lúc đó Tần Bảo đã xuống tới chân núi, dừng lại buông tiếng thở phào.

Chàng cười khinh nói cho tự mình nghe:

- Lão quái vật Ô Sào Được Sư quả là độc ác, toan sử dụng độc khí giết ta, nhưng lão không phải kẻ tử thù ta không thể nào nhẫn tâm sát hại lão được, nay kế hoạch hủy diệt cánh vườn Đoan Trường thảo đã xong ta còn lưu lại nơi đây làm chi nữa chứ.

Tần Bảo nhảy lên lưng con bạch mã giật mạnh dây cương.

Con bạch mã cất bốn vó chạy nhanh như tên bắn...

120. Chương 121: Lọt Vào Trùng Vây

Trăng thanh gió mát, cảnh sắc mơ màng, dãy núi Kỳ Sơn đẹp kỳ bí lạ lùng

Tứ bề dãy núi cây cỏ im lìm say ngủ dưới bóng trăng thanh.

Tần Bảo cho con bạch mã đi chậm chạp, mắt ngắm lên các đỉnh núi cao ngất trời.

Trên đầu chàng những bầy ác điểu ăn đêm bay ngang qua cất tiếng kêu hoạc hoạc ...

Tới một hang đất rộng chừng vài mẫu, vừa lọt qua ghềnh đá từ vách núi, thỉnh linh bên tai Tần Bảo nghe có tiếng quát tợ chuông rền:

- Đứng lại.

Tần Bảo giật mình, dừng phắt con bạch mã lại đưa mắt nhìn về hướng có tiếng quát để xem là ai.

Năm bóng người to lớn từ trên hai gộp đá cao mười trượng rơi là xuống đất.

Thân pháp năm người này quả nhiên cao thâm thông thể tướng.

Năm người này chặn ngang trước đầu con bạch mã

Sau đó một loạt người có tới hàng trăm từ bốn bề xuất hiện.

Dĩ nhiên Tần Bảo đã lọt vào trùng vây của bọn người này.

Tần Bảo phóng mắt nhìn kỹ năm người chặn trước đầu ngựa là một lão hoà thượng mặc áo cà sa tuổi trạc ngũ tuần, bốn người kia là bốn vị lão nhân mặc áo đạo nhân tuổi chừng năm mươi.

Lão hoà thượng đứng giữa mang Phật hiệu của môn phái Thiếu Lâm, còn bốn lão đạo nhân chàng chưa rõ thuộc môn phái nào.

Bốn bề tám hướng có tất thảy bảy mươi tám người vừa là lão nhân vừa là đạo sĩ.

Mỗi người đều cầm thiên tượng bảo kiếm, đoản đao trong tay khí thế cực kỳ hùng liệt.

Tần Bảo khẽ thầm:

- Trận đại ác chiến sắp diễn ra rồi.

Dù vậy Tần Bảo vẫn còn ngồi trên lưng con bạch mã cách chừng năm trượng.

Lão hoà thượng đứng giữa bốn lão đạo nhân niệm câu Phật hiệu:

- A di đà phật!. Tiểu thí chủ là tiểu sát tinh Tần Bảo phải không?-

Tần Bảo lạnh lùng:

- Không sai, tiểu bối chính là tiểu sát tinh Tần Bảo

Danh hiệu Tiểu Sát Tinh Tần Bảo hiện nay e vang rền như sấm trên chốn giang hồ, chẳng còn một cao thủ nào trong hai đạo hắc bạch không biết tên chàng.

Tần Bảo thấy danh từ đó cũng hay nên vẫn tự xưng là tiểu sát tinh Tần Bảo.

Theo chàng ngôn từ chẳng có gì đáng kể, quan trọng hay không là ở nơi hành động thiện ác của con người.

Lão hoà thượng đứng giữa cất giọng từ hoà:

- A di đà phật!. Bần tăng là Bát Độ thiền sư, đại thập pháp của phái Thiếu Lâm...

Quay sang trái Bát Độ thiền sư tiếp:

- Nhị vị đạo hữu này là Mộc Tùng đạo trưởng môn phái Võ Đang, Thiên tâm đạo sĩ phái Côn Luân...

Quay sang phải Bát Độ thiền sư tiếp:

- Còn hai vị đạo hữu này là Vô Trường đạo sư thuộc phái Thanh Thành, Trường Thọ chân nhân phái Điểm Thương...

Nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt chớp rục tinh quang, Bát Độ thiền sư với một giọng hiền từ:

- Tiểu thí chủ, bọn bần tăng chờ thí chủ nơi đây đã ba ngày ba đêm quả là hữu duyên thâm thâm vi diệu..

Hiểu ngay sắp có biến cố, nhưng Tần Bảo vẫn ngồi trên lưng con bạch mã không tỏ một chút sợ hãi.

Chàng cất cao giọng:

- Chư vị cao tăng chờ tiểu bối ở nơi đây có chuyện gì hay không ?

Bát Độ thiền sư nói:

- Bọn bần tăng chờ tiểu thí chủ ở nơi này để thỉnh mời tiểu thí chủ tới tề tự Thiếu Lâm một phen

- Môn phái Thiếu Lâm là nhà Phật, đức cao vọng trọng, đạo hạnh cao siêu, còn tiểu bối là kẻ phạm phụ tục tử, thân hình ô trọc làm sao dám tới Phật đài bái kiến Phật gia, xin đại hoà thượng miễn thứ.

Bát Độ thiền sư ôn tồn:

- Bọn bản tăng là những kẻ thi hành phật lệnh, chỉ có việc thỉnh mời chứ không có quyền xử trí, xin tiểu thí chủ đi theo bọn bản tăng đến tề tự gặp các vị cao minh

Tần Bảo thoái thác:

- Tiểu bối đang có chuyện cấp bách cần phải đi ngay từ bây giờ, không thể vâng theo lời của lão thiền sư được. Xin thiền sư lượng thứ cho.

Mộ Tùng đạo trưởng lên tiếng:

- Bát Độ thiền sư đạo hữu đã hết lời cùng tiểu thí chủ, nếu tiểu thí chủ cứ mãi bất ngộ chỉ sợ e không khỏi tổn hại đến thân. Bản đạo có lời nói trước để sau đó không có gì ân hận nữa

Vèo. Nhanh hơn vì sao xẹt. Tần Bảo rời khỏi lưng ngựa tới đứng trước mặt năm vị lão nhân.

Chàng quắc mắt:

- Lão đạo nhân đừng dọa dẫm vô ích. Giả nếu ta không đi theo chư vị, thì chư vị sẽ hành động như thế nào?

Mộ Tùng đạo trưởng đồng dục:

- Nếu tiểu thí chủ cương ngạnh không chịu nghe theo lời bọn bản đạo, bắt buộc bản đạo phải nhọc công, đưa tiểu thí chủ tới chùa Thiếu Lâm cho chư vị chưông môn nhân xử lý

Tần Bảo nghĩ thầm:

- Ta chớ nên nóng nảy, hãy bình tĩnh xem các lão trọc này muốn gì rồi sẽ hành động cũng chẳng muộn

Chàng hạ thấp giọng:

- Trước khi tiểu bối đến quý tự, chư vị chưông môn có gì chỉ giáo lại sai bảo chư vị khổ cực từ ngàn dặm xa xôi tới đây tìm tiểu bối

Nghĩ rằng Tần Bảo đã nhân nhượng trước thế lực của năm môn phái, Bát Độ thiền sư đổi giọng:

- A di đà phật!. Tiểu thí chủ đã muốn biết bản tăng thấy không cần phải giấu giếm làm gì. Chư vị chưông môn nhân sai bảo bọn bản tăng tìm tiểu thí chủ có hai việc cần biết

Tần Bảo hỏi lại:

- Hai việc gì xin lão thiền sư nói cho tiểu bối được rõ

- A di đà phật. Thứ nhất là chuyện năm xưa tổ phụ của tiểu thí chủ đã sát hại ba vị chưông môn nhân Thiếu Lâm, Côn Luân và Thanh Thành, chư vị chưông môn nhân đời sau này muốn gặp tiểu thí chủ để có vài lời khuyên bảo.

Tần Bảo hỏi:

- Còn chuyện thứ hai thế nào xin thiền sư hãy nói luôn-

Bát Độ thiền sư trầm tĩnh

- A di đà phật. Còn chuyện thứ hai, chư vị chưông môn nhân muốn biết thanh Mạc Da Hùng Kiếm hiện nay đang thất lạc ở nơi nào, nếu tiểu thí chủ có bảo kiếm đó hãy mang tới giao nộp cho Thiếu Lâm cất vào Tàng Kinh các để khỏi rơi vào bọn ác đạo khuấy nhiễu bạch đạo võ lâm

Bỗng Tần Bảo ngửa mặt lên trời cất tiếng cười khanh khách.

Giọng cười vừa ngạo mạn vừa dè bủ những người đang đứng trước mặt chàng.

Bát Độ thiền sư cau cặp lông mày bạc:

- Tiểu thí chủ cười chuyện gì?

Tần Bảo thôi cười, cất giọng lạnh băng:

- Tiểu bối cười cho chư vị đầu đầu lồi đuôi, bề ngoài bảo là thỉnh mời tiểu bối tới quý tự để có vài lời khuyên bảo, lời rất từ hòa, nhưng bên trong chư vị có tham vọng chiếm đoạt bảo vật của nội tổ của tiểu bối năm xưa, lấy cơ nội tổ giết ba vị chương môn nhân Thiếu Lâm, Côn Luân và Thanh Thành để lừa phỉnh tiểu bối đến đó thực hiện tham vọng của mình.

Mộ Tùng đạo trưởng nổi giận:

- Tiểu thí chủ muốn nói bản đạo muốn bảo vật gì của thí chủ?

Tần Bảo lạnh băng:

- Cái tham vọng của ba đại môn phái hiện nay là định chiếm đoạt thanh Mạc Da Hùng Kiếm, có đúng không nào?

Chàng nghiêm mặt nhìn Mộ Tùng đạo trưởng tỏ sự khinh miệt, coi thường.

Bát Độ thiền sư thất sắc:

- A di đà phật. tiểu thí chủ không nên lộng ngôn mà đắc tội với nhà phật. Bây giờ bản tăng hỏi thí chủ một lần cuối cùng: tiểu thí chủ có chịu đi theo bọn bản tăng hay không?

Tần Bảo lắc đầu:

- Tiểu bối đã nói rõ rồi, hiện nay tiểu bối đã có chuyện cấp bách phải đi, không thể nào làm theo lệnh của chư vị được.

Bát Độ thiền sư gật đầu:

- Được

Lão hòa thượng cùng bọn lão nhân lui về phía sau hai mươi trượng.

Bát Độ thiền sư đồng dục. Vừa bao vây Tần Bảo vào chính giữa theo thế bát quái trận đồ.

Bát Độ thiền sư quát:

- Động thủ

Mười tám cây thiền trượng nặng trăm cân vung lên. Hốt gió ào ào từ bốn bề, tám hướng nhằm vị trí Tần Bảo.

Tần Bảo hét lên một tiếng thị uy, song chưởng cất lên xuất chiêu lập tức.

Hàng trăm bóng chưởng kèm theo kinh khí vùn vụt qua tám hướng, ngăn chặn bóng trượng của mười tám tên hòa thượng trung niên.

Kinh phong ào ào đua nhau lên không trung, bóng người tới lui nhanh như chớp.

Nháy mắt đã qua hai mươi hiệp, hai bên giữ thế quân bình chưa phân thắng bại.

Bên phía mười tám tên la hán có lợi vì số đông người, thiền trượng nặng ngót trăm cân chiếm lấy những vị trí Cần, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài bủa chặt như thiên la địa võng. Áp đảo Tần Bảo từ tám hướng.

Tần Bảo có cái lợi thế nội lực thâm hậu như biển cả, thân pháp siêu phàm nên mười tám cây thiền trượng tuy nặng cũng chưa chạm nổi vạt áo của chàng.

121. Chương 122: Đại Ác Chiến

Tần Bảo nghĩ thầm:

- Lão trọc Bát Độ thiền sư đang áp dụng luân xa chiến chờ ta kiệt sức, bọn lão sẽ lâm trận bắt sống ta đây. Bây giờ ta hãy xuất chiêu Càn Khôn m Dương Nhị Cực đánh ngã một vài tên trọc, làm cho bọn quần tăng đứng ngoài mắt đi nhuộm khí, rồi sẽ liệu toan.

Thầm tính xong, Tần Bảo hét:

- Hãy xem chiêu Càn Khôn m Dương Nhị Cực của tiểu gia gia

Mồm hét, chàng vừa cất song chưởng lên xuất chiêu Càn Khôn m Dương Nhị Cực mang theo mười thành.

Hàng trăm bóng chưởng to lớn mang theo loạt chưởng kinh ào ào sang tám hướng nhằm vào tám tên hòa thượng trung niên, một phần ngăn chặn bóng trượng của những tên hòa thượng còn lại.

Bốp ... Bốp ...

Bình ... Bình ...

Hai tiếng rú lồng lộng nổi lên.

Hai tên đại hán trung niên bay vút ra ngoài, rơi xuống đất giã giụa vài cái, hôn lên côi niết bàn.

Quần tăng đứng ngoài trông thấy kinh hoàng, đồng loạt hô lên rồi lại im bất.

Hàng trăm ánh mắt nhìn vào đấu trường gắn chặt vào mặt Tần Bảo.

Trông thấy hai tăng nhân khác đang trở mắt nhìn đồng đạo chết thảm. Tần Bảo hét:

- Còn hai người nữa đứng đó làm chi chứ

Chàng xuất chiêu Càn Khôn m Dương Nhị Cực nhằm vào hai tên hòa thượng trung niên.

Bóng chưởng to lớn kèm theo kinh lực mạnh như thác đổ ập tới hai hòa thượng trung niên.

Chừng hai tên hòa thượng phát giác ra thì không còn kịp nữa.

Bình ... Bình ...

Lại hai tiếng rú thảm khốc, lại hai thân người bay ra huỳnh huych đập vào vách núi chết liền tại trận.

Cái chết quá thảm khốc của bốn đồng đạo khiến cho quần tăng đứng ngoài vừa kinh hãi vừa sôi máu căm thù. Tất cả thiền trượng, giới đao, trường kiếm lay động lấp lánh ánh sáng chờ Bát Độ thiền sư ra lệnh, ào ạt lao vào giết chết Tần Bảo báo thù.

Trận thế bát phương hỗn trận của môn phái Thiếu Lâm xem như đã tan rã.

Hùng khí bốc cao ngàn trượng, Tần Bảo nhìn Bát Độ thiền sư bằng ánh mắt khinh khỉnh:

- Tiếng đồn môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang có nhiều kỳ trận, lão thiền sư còn bao nhiêu trận hãy bày ra tiểu bối xem thử có ngoạn mục hay không

Năm lão đạo nhân nổi giận nhìn Tần Bảo như muốn ăn tươi nuốt sống chàng mới thoả mãn cơn phần nộ.

Bát Độ thiền sư trợn mắt:

- Tiểu tử chớ nên tự thị tài cao, đến lúc thức ngộ sẽ không còn ăn năn kịp nữa. Bần tăng sẽ bày Thập môn la hán trận xem tiểu tử có lòng ngon được nữa hay không.

Lão đạo nhân phất cánh tay áo cà sa sang phía hai mươi bốn vị cao tăng đang hờm sẵn hai mươi bốn cây thiết trượng nặng ngót hai trăm cân chiếu rực màu ánh vàng.

Lão đạo nhân quát:

- Thập môn la hán trận bày khai

Lập tức hai mươi bốn vị cao tăng tuổi ngũ tuần phóng rào rào vào đấu trường, bao vây Tần Bảo vào chính giữa.

Bát Độ thiền sư quát:

- Xuất trận

Lời chưa kịp dứt, hai mươi bốn cây quái tượng vung lên, một vùng kim quang chói rực bốn bề khiến người không mở mắt ra được.

Hàng mấy trăm đạo kim quang từ bốn bề đập vào vị trí Tần Bảo.

Tần Bảo hét:

- Rất lợi hại

Trong tiếng hét Tần Bảo giở song chưởng lên chia làm hai phía quay tròn vòng bán nguyệt, xuất chiêu Càn Khôn m Dương Nhị Cực luân mười tám chiêu liên hoàn.

Hàng mấy trăm bóng chưởng màu bạch quang tuôn qua tám hướng chống lại hàng trăm bóng quái tượng chiếu rực kim quang của hai mươi bốn tên hòa thượng ngũ tuần.

Ba mươi hiệp trôi qua, song phương vẫn bất phân thắng bại, đó là nhờ hai mươi bốn vị cao tăng biết rõ chiêu thức Càn Khôn m Dương Nhị Cực luân luôn tránh né không dám trực tiếp đối đầu nên không bị chưởng đánh nhầm.

Tình trạng này rất bất lợi cho Tần Bảo, bởi nếu kéo dài trận đấu nội lực sẽ hao mòn. Bát Độ thiền sư sẽ tung trên năm mươi tăng nhân đứng phía ngoài tiếp tục trận giao tranh cho tới lúc chàng kiệt lực.

Sau cùng năm lão đạo nhân công lực thượng thừa sẽ lâm chiến bắt chàng dễ như lật bàn tay.

Tần Bảo quan niệm như vậy.

Thâm tâm không muốn bày ra một kiếp sát vận đối với thất đại môn phái nhưng vì Bát Độ thiền sư và quần tăng bức bách quá độ chỉ vì tham vọng chiếm đoạt thanh Mạc Da Hùng Kiếm khiến cho Tần Bảo nghe máu căm thù sôi sục trong trái tim, sát khí bốc ngời trên khuôn mặt ngọc.

Đã đến lúc chàng phải tự vệ, bằng không sẽ vong mạng trong trận Thập bát môn la hán trận này chứ chẳng không.

Tần Bảo hét lên một tiếng xé mây, song chưởng quay tròn một vòng xuất chiêu Vô Cực Thần Công luân cả hai chiêu đệ nhất và đệ nhị.

Hàng loạt bóng chưởng khổng lồ hai sắc đỏ xanh kèm theo loạt chưởng kinh mạnh như biển đông cuộn cuộn tuôn qua tâm chưởng...

Bốp ... Bốp ... Bốp...

Bình ... Bình ... Bình ...

Ba tiếng rú thảm khóc nổi lên. Ba lão cao tăng ngũ tuần thi nhau bay vun vút ra ngoài đập đầu vào vách núi, vỡ sọ ra chết liền tại chỗ.

Quần tăng hô lên thất thanh rồi im bật, trở mắt nhìn ba tử thi đồng đạo, lại nhìn Tần Bảo đứng uy nghi như một vị tiểu thiên thần dưới ánh trăng sáng tỏ.

Bát Độ thiền sư luân cả bốn vị đạo nhân trợn trừng mười con mắt suýt rách cả khóe nhìn Tần Bảo.

Tất cả đều không thể tưởng tượng công lực của Tần Bảo siêu phàm nhập hóa đến như thế.

Trước đây năm lão đạo nhân vẫn tưởng bất quá Tần Bảo là một tiểu sát tinh khát máu, võ công chỉ hàng trung bình đối với cao nhân, nào ngờ công lực của đối phương không kém gì một bậc đại kỳ nhân tiếng tăm chấn động giang hồ.

Dù vậy năm vị lão nhân cũng vẫn tự tin nơi mình võ công đã đạt tới cõi thượng thừa, nếu quần hợp chắc chắn sẽ bắt được Tần Bảo chẳng sai.

Về phần Tần Bảo khi giết chết ba lão cao tăng, đánh rã Thập bát môn la hán trận vốn là kỳ trận danh tiếng lấy lòng của phái Thiếu Lâm xưa nay. Hùng khí bốc cao muôn tượng, sát khí trên gương mặt ngọc lầy lừng hơn.

Chàng thầm nhủ:

- Vốn ta không muốn bày ra sát vận nhưng bốn thầy chùa này vừa tham vọng lại vừa ngu xuẩn muốn đẩy ta tới đường cùng, ta còn kiêng kỵ nữa hay sao chứ

Tần Bảo nhìn Bát Độ thiền sư cười ngạo nghễ:

- Thế nào? Thập bát môn la hán trận của lão thiền sư chỉ có thể thôi ư? Nào, còn trận gì khá hơn nữa hãy bày ra tiểu gia gia thưởng thức.

Năm lão nhân thịnh nộ trợn mắt toé hung quang nhìn gấn vào mặt Tần Bảo.

Sát khí trên gương mặt đạo mạo của năm vị đạo nhân xóa mất nét từ hòa của con nhà Phật.

Bát Độ thiền sư giận dữ quát:

- Tiểu quỷ dùng cây có chiêu Vô Cực Thần Công của lão Vô Cực Dị Nhân từng khuấy nhiễu trên chốn giang hồ, hãy xem Di lạc tróc yêu trận của bản môn.

Phất tay áo cà sa sang phía sáu mươi tám vị trung niên hòa thượng lẫn đạo nhân lăm lăm giới đao, thiền trượng, trường kiếm đợi lệnh. Bát Độ thiền sư quát:

- Di lạc tróc yêu trận bày khai

Loạt tiếng hô trấn động, sau mười tám vị trung niên hòa thượng lẫn đạo nhân ào ạt phóng vào đấu trường chặn tất cả tám hướng.

Tần Bảo trông thấy Bát Độ thiền sư quyết tâm bắt chàng cho bằng được, đẩy quần tăng làm nhưng con cờ thí chốt bắt xe, trong lòng phần nộ.

Chàng nghiêng răng:

- Trận đại sát kiếp không thể nào tránh khỏi rồi, ta không còn nhân nhượng được nữa-

Quét cặp mắt sáng rực như hai ánh tinh cầu quay qua quần tăng, Tần Bảo hét:

- Các người định vào đây thay chết cho lão trọc Bát Độ thiền sư và bốn lão đạo nhân bại hoại kia phải không. Tên nào muốn sống hãy lui ra, tên nào muốn chết cứ đứng đó.

Nhưng Bát Độ thiền sư đã quát:

- Xuất trận

Lập tức sáu mươi tám võ khí, đao giới, thiền trượng, trường kiếm và bốn phương tám hướng chớp loè đổ ập vào Tần Bảo không còn phương né tránh.

Tần Bảo hét lên một tiếng lộng tràng, song chưởng quay một vòng, cuộn cuộn ra bóng chưởng khổng lồ hai màu đỏ xanh, tạo bức tường thành kiên cố chặn đứng sáu mươi tám võ khí của quần tăng.

Chàng xuất chiêu Vô Cực Thần Công liên hoàn đấu.

Đây là chiêu cuối cùng của Vô Cực Dị Nhân đã truyền dạy cho chàng lúc còn trong cánh rừng Mê Lâm kỳ trận của lão Đông Tà.

122. Chương 123: Sát Khí Mờ Trời

Hàng ngàn bóng chưởng khổng lồ hai sắc đỏ, xanh dựng lên cao như trái núi, hàng ngàn bóng trượng, kiếm ảnh, đao ảnh trùng trùng chạm nhau phát ra từng loạt tiếng động rộn người, núi non rung chuyển bụi cát mờ trắng.

Tiếng quát tháo, tiếng hét lẫn lộn tiếng rú thẳm khốc, tiếng kêu la, tạo thành một khung cảnh cực kỳ hỗn loạn trên một vùng bình nguyên trên ba trăm trượng.

Rồi thì từng cây thịt bắn tung ra ngoài, từng bóng người lao đảo, từng vọt máu tươi bắn vọt lên không gian, từng thân người ngã gục.

Trận ác chiến kéo dài từ trăng lên cao cho tới lúc xế bóng vẫn còn tiếp diễn.

Trên đấu trường đã có ba mươi hai tử thi vừa trung niên, vừa hòa thượng, vừa là đạo nhân.

Còn lại ba mươi sáu tên trung niên đại hòa thượng và đạo sĩ vẫn tiếp tục lăn xả vào bóng chưởng khổng lồ hai màu, bất kể sự sống chết vì lệnh tử đấu của Bát Độ thiên sư đã ban thành Phật lệnh từ trước khi gặp Tần Bảo.

Tần Bảo trông thấy quần tăng liều chết xông vào, sát khí trên khuôn mặt ngọc càng bốc lên cao, liên tiếp xuất chiêu Vô Cực Thần Công vừa ngăn chặn vừa tấn công kẻ địch.

Được một lúc lại có hai tiếng rú thẳm khốc, hai chiếc bóng vàng bay ra, rơi xuống đất im lìm.

Bây giờ sáu mươi tám tên trung niên, hòa thượng lẫn đạo sĩ chỉ còn lại ba mươi bốn người, thế trận Di lạc tróc yêu gần như tan vỡ.

Bỗng nghe tiếng quát của Bát Độ thiên sư:

- Lui ra!

Ba mươi bốn tên đạo sĩ lẫn hòa thượng được lệnh tức thì lui ra ngoài.

Năm lão nhân Bát Độ thiên sư, Mộc Tùng đạo trưởng, Thiên Tâm đạo sư và Trường Thọ chân nhân bước tới dàn ngang trước mặt Tần Bảo.

Đến đây vì cơn thịnh nộ, Bát Độ thiên sư không còn niệm câu Phật hiệu như trước nữa, lão nhân nhìn Tần Bảo đặng đặng sát khí.

Lão nghiêng rằng:

- Tiểu quỷ, thủ pháp giết người của ngươi quả vô cùng thẳm khốc, đêm nay bản tăng phá giới, từ bi sẽ phân thân ngươi ra làm vạn đoạn để báo thù cho chư tăng.

Lão phát cánh tay áo cà sa sang bốn phía:

- Tất cả chư vị đạo hữu hãy mau bày khai Như Lai vạn thủ kì trận mau.

Sáu mươi tám người vừa tăng vừa đạo còn lại đồng loạt hô to:

- Tuân lệnh.

Liền đó sáu mươi tám tên trung niên hòa thượng lẫn đạo sĩ phóng trở vào đấu trường bố thành chiếc lưới thiên la địa võng vây chặt Tần Bảo lại.

Bát Độ thiên sư đồng cây Phật trượng nặng 300 cân quát:

- Động thủ.

Dứt tiếng Bát Độ thiên sư vung cây Phật trượng nặng ngót trăm cân, bóng trượng mù mịt, kinh phong ngàn ngạt. Mộc Tùng đạo trưởng vung thanh bảo kiếm, hàm trăm ánh kiếm chói lòa.

Thiên Tâm đạo sĩ huy động bảo đao lập lòe ánh sáng, Vô Trường đạo sư cất thanh bảo đao chớp sáng rợn người, Trường Thọ chân nhân xòe cây thiết phiến hiện ra hàng trăm bóng quạt nhất tề tấn công Tần Bảo bề thế long trời lở đất.

Tăng Bảo rung động cả tâm can, khẩn cấp quay tròn song chưởng xuất luân ba mươi hai chiêu Vô Cực Thần Công liên hoàn, bóng chưởng hai màu hiện ra cao như núi, cuồng phong nổi dậy ào ào tạo thành một bức tường kiên cố chặn tất cả năm võ khí khiếp người của năm lão đạo nhân.

Trong năm lão đạo nhân chỉ có một mình Mộc Tùng đạo trưởng là lợi hại nhất, kiếm pháp của lão xuất ra rất là dị kỳ, lại nữa thanh bảo kiếm của lão thuộc loại kiếm siêu đẳng, chỉ kém hơn cây Quỷ Kiếm của Thái Quân Giáo Chủ Đoạn Hồn giáo một chút mà thôi.

Dù đã sử dụng chiêu Vô Cực Thần Công loại chiêu thức tối thượng, nhưng vì bảo kiếm của Mộc Tùng đạo trưởng quá lợi hại, đôi lúc Tần Bảo phải né tránh nhiều đường kiếm thần tốc của lão, điều này vô cùng bất lợi cho chàng.

Hơn nữa ba trận giao đấu vừa qua, nhất là trận Di Lạc tróc yêu kỳ trận sáu mươi tám tên tăng nhân đã làm cho Tần Bảo hao hết nửa phần chân khí, giờ lại đối đầu với Như Lai vạn thủ kì trận càng khốc liệt hơn các trận kia thập phần khiến cho Tần Bảo rơi vào thế phòng thủ ít tấn công.

Trận kịch chiến giữa Tần Bảo và năm lão đạo nhân diễn ra từ vàng trắng xế bóng đến trắng sắp lặn vẫn ở cái thế quân bình.

Tần Bảo đã mệt nhoài, mồ hôi đượm thấm cả bộ y phục, hơi thở hỗn hển, thân pháp có phần chậm lại.

Soẹt một tiếng khô khan.

Tần Bảo tháo lui ba bốn bước, nhìn xuống ngực trông thấy máu tươi lênh láng.

Chàng vừa trúng một nhát kiếm của Mộc Tùng đạo trưởng.

Mộc Tùng đạo trưởng mừng rỡ quát:

- Tiểu quỷ đã bị thương rồi, chớ vị đạo hữu hãy ra sức tấn công giết gã cho rồi.

Tần Bảo hãi thềm lui lại phía sau bốn năm bộ, nhanh tay điểm huyết cầm máu trên ngực.

Chàng nghĩ thật nhanh:

- Trước đây ta vốn không có lòng sát hại năm lão đạo nhân bại hoại này nhưng trong tình thế này nếu không hạ độc thủ làm sao thoát khỏi vòng vây.

Thầm nghĩ dứt Tần Bảo trở tay vào rút thanh Mạc Da Hùng Kiếm ra.

Thanh kiếm cong cong như nửa đường bạch ngọc rạng ngời chiếu lung linh dưới ánh trăng tàn, hơi lạnh toát ra buốt xương, trông chẳng khác kiếm tiên của các bậc thần tiên trong truyền thuyết.

Tần Bảo cất cao thanh Mạc Da Hùng Kiếm hét:

- Ta đã không có lòng sát hại các người, nhưng các người bức ta thái quá buộc ta phải xuất độc thủ với các người.

Chàng vung thanh trường kiếm bắn vọt xa hơn hai trượng hét:

- Các người có biết món vật này không ?

Năm lão nhân chú mắt vào nhìn thanh Mạc Da Hùng Kiếm trong tay Tần Bảo.

Bất giác năm lão cùng hô to:

- Mạc Da Hùng Kiếm!

Tức thì gương mặt của năm lão đạo nhân biến đổi, trở to mắt nhìn thanh Mạc Da Hùng Kiếm.

Tần Bảo cổ gật gù cười khẩy:

- Đúng rồi! Mạc Da Hùng Kiếm nằm trong tay ta. Lão nào có đủ gan mật thì xông lên, hiện thời ta không còn dung thứ cho các người nữa.

Bốn lão đạo nhân đưa mắt nhìn Bát Độ thiền sư dò hỏi quyết định của chủ tướng.

Bát Độ thiền sư nhìn Tần Bảo đồng dạc:

- Cho dù người có thanh Mạc Da Hùng Kiếm trong tay, đêm nay người có chấp cánh bay lên trời cũng không thoát khỏi Như Lai vạn thủ kì trận đừng vội mừng, vô ích.

Bát Độ thiền sư phát tay áo cà sa quát:

- Như lai vạn thủ kì trần bày khai.

Lập tức sáu mươi tám cao thủ vừa cao tăng, vừa trung tăng, lẫn đạo sĩ phóng trở vào đấu trường, huy động thiền trượng, giới đao, đoản đao, trường kiếm tấn công Tần Bảo từ tám hướng.

Tần Bảo nổi giận hét:

- Các người muốn chết cả hay sao ?

Thanh Mạc Da Hùng Kiếm trong tay Tần Bảo rung một cái.

Hàng trăm thanh kiếm ngọc vọt ra ngoài hai trượng khắp cả bốn bên điểm vào quần tăng.

Tần Bảo xuất chiêu Mạc Da kiếm pháp đệ nhất.

Từ ngày chàng luyện được chiêu Mạc Da Kiếm Pháp Tam Thức, đây là lần đầu tiên chàng sử dụng tới nó bởi trong tình thế cực kì căng thẳng.

Ba cây thiền trượng, bốn thanh trường kiếm, chạm nhằm Mạc Da Hùng Kiếm gây lìa rơi loảng xoảng trên mặt đất.

Đồng thời ba tiếng rú uất nghẹn. Ba chiếc đầu của trung niên hòa thượng bay ra ngoài, thân không đầu máu phụt ra như tên bắn, từ từ ngã xuống.

Một chiêu Mạc Da kiếm pháp đã có ba chiếc đầu trung tăng, ba cây thiền trượng, bốn cây trường kiếm và hai thanh giới đao gãy lìa, chuyện chưa từng xảy ra trên lịch sử võ lâm kim cổ từ ngàn năm nay.

Quần tăng quá đỗi kinh hoảng, tròn chân tại chỗ, mắt trợn suýt lồi cả tròng ra, hết nhìn thanh Mạc Da Hùng Kiếm lại nhìn ba chiếc đầu nhuộm máu của đồng đạo đang nằm trên đất.

Thắng ngay chiêu đầu, hùng khí bốc cao vạn trượng, Tần Bảo vô cùng hoan hỉ, trong lòng chàng vững như bàn thạch, không còn lo sợ như trước nữa.

Chính bản thân chàng cũng không thể nào tưởng tượng nổi thanh Mạc Da Hùng Kiếm dùng xuất chiêu Mạc Da kiếm pháp lại kinh khủng khiếp đến thế.

Bất giác chàng như đang nằm trong cơn ác mộng.

Nam lão đạo nhân trừng mắt nhìn thanh Mạc Da Hùng Kiếm, lại nhìn ba chiếc đầu tăng nhân sắc mặt tái xanh, mồ hôi tháo ướt đầm cả thân hình.

Tần Bảo quét hai mắt tựa tinh cầu nhìn qua một lượt.

Chàng đồng dạ:

- Các người đã trông thấy rõ rồi chứ ? Năm lão nhân bại hoại kia sợ chết xô đẩy các người vào vòng tử địa, nhận lấy cái chết thay cho bọn lão chỉ vì tham vọng toan chiếm đoạt thanh Mạc Da Hùng Kiếm của tiểu gia gia ta ...

Chàng dẫn mệnh từng tiếng một:

- Bây giờ các người, tên nào khôn ngoan hãy mau lui ra ngoài, tên nào ngu ngốc bước tới một bước tự khắc chiếc đầu sẽ bay ra như ba tên hòa thượng kia. Ta sẵn sàng tế độ cho tên đó sớm về cõi Phật.

123. Chương 124: Đại Chiến Tái Diễn

Bát Độ thiền sư quát to:

- Tử chiến !

Sáu mươi lăm tên tăng nhân đạo sĩ ứng thỉnh bước tới một bước một rồi lại thụt lùi, mắt nhìn thanh Mạc Da Hùng Kiếm trắng như ngọc trong tay Tần Bảo.

Quần tăng trong tình trạng tiến thối lưỡng nan.

Xông lên là phải chết vì thanh Mạc Da Hùng Kiếm quá khủng khiếp, lùi lại hoặc không động thủ sẽ bị Bát Độ thiền sư dùng hình phạt, biết phải chọn đường nào cho ổn.

Chưa thấy quần tăng động tĩnh. Bát Độ thiền sư cất tiếng quát to hơn

Nhưng vẫn y nguyên như tình trạng quần tăng đạo sĩ bước tới một bước lại lùi lại một bước, mắt nhìn gấn vào thanh Mạc Da Hùng Kiếm.

Tần Bảo cười khanh khách:

- Các lão đạo nhân bại hoại đã trông thấy rồi chưa ? Chính các lão còn sợ chết rút cổ co đầu không dám đối địch cùng lão gia gia, lại còn xô đẩy quần tăng vào chết thay quả là một lũ dê hèn không biết xấu hổ, từ nay các người còn dám xưng là ngôi sao Bắc Đẩu, thất đại môn phái nữa không ?

Mộc Tùng đạo trưởng nổi giận quát to:

- Tiểu quỷ đừng tự thị có thanh Mạc Da Hùng Kiếm trong tay, bản đạo sẽ đấu với người.

Lão đạo nhân bước tới đối diện với Tần Bảo.

Soạt một tiếng, thanh bảo kiếm kì dị đã nắm chắc trong tay Mộc Tùng đạo trưởng.

Tiên hạ thủ vi cường, Mộc Tùng đạo trưởng liền vung kiếm lên xuất một chiêu.

Kiếm quang vọt tới biến ra một chùm kiếm ảnh điểm vào ba mươi sáu huyệt trên mình Tần Bảo nhanh như một chùm sao xẹt.

Đứng bên ngoài quần tăng nhìn thấy chùm kiếm ảnh xẹt tới Tần Bảo cả thấy đều hoan hỉ.

Bọn họ đều đinh ninh Tần Bảo sẽ không thể nào thoát khỏi cái chết thảm dù có thanh Mạc Da Hùng Kiếm trong tay.

Tần Bảo hét lớn:

- Lão phải chết !

Thanh Mạc Da Hùng Kiếm trong tay Tần Bảo rung một cái.

Ngọc ảnh như chiếc móng trắng vọt ra ngoài ba trượng điểm vào tử huyệt của Mộc Tùng đạo trưởng.

Chàng không chống đỡ chùm kiếm ảnh, lại xuất chiêu Mạc Da kiếm pháp nhất thức. Lấy tấn công đối lại tấn công đúng theo những câu dẫn giải trong bức cấm nang của nội tổ Thiên Tà Đạt Ma Tôn đã dặn dò.

Keng !

m thanh rờn rợn nổi lên, thanh bảo kiếm của Mộc Tùng đạo trưởng gãy làm đôi, đằng lưỡi rơi xuống đất đánh keng một tiếng, đằng chuôi vẫn còn nằm trong tay.

Nhưng Mộc Tùng đạo trưởng chột rú lên thảm thiết, nơi ngực vòi máu phun ra như tên bắn.

Hai mắt đạo nhân trừng trừng nhìn Tần Bảo rồi ngã lắn trên mặt đất.

Mộc Tùng đạo trưởng rùng mình một cái, nằm im hồn qui phạt lộ.

Lão vừa bị thanh Mạc Da Hùng Kiếm đánh gãy bảo kiếm và đâm từ phía trước ngực tới sau lưng.

Quần tăng kinh hoảng náo loạn cả lên rồi im bật, mắt nhìn thanh Mạc Da Hùng Kiếm.

Bọn họ đã siêu hồn lạc phách vì cái chết của Mộc Tùng đạo trưởng, đứng yên tại chỗ không một ai dám cử động.

Bát Độ thiền sư, luôn cả ba đạo nhân Thanh Thành, Côn Luân và Điểm Thương thấy đều biến sắc, mắt trong như lục lạc ngửa nhìn Tần Bảo.

Quả thật là khùng khiếp, chỉ có một chiêu đối phương đã giết chết một tuyệt đại cao thủ của ngũ đại môn phái diễn ra trước mắt bốn lão đạo nhân, như một huyền thoại khó tin nhưng có thật.

Chính Tần Bảo cũng khiếp thẳm về sự lợi hại của thanh kiếm thần quái trong tay chàng.

Tần Bảo nhủ thầm:

- Thảo nào năm xưa gần hai trăm đại cao thủ hắc, bạch đã chết vì thanh Mạc Da tại chân núi Thái Hành Sơn.

Chàng nghĩ thầm:

- Kể từ nay ta không còn kiêng sợ cây Quỷ Kiếm của ả Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo nữa. Ta sẽ giết ả báo thù cho phụ thân được rồi.

Tần Bảo nhìn Bát Độ thiền sư thách thức:

- Còn lão nào to gan lớn mật hãy vào đây, ta sẽ tể độ lên cội niết bàn theo lão kia cho có bằng hữu.

Bát Độ thiền sư dựng cặp lông mày bạc gầm lên:

- Tiểu quỷ, chuyện hôm nay hãy tạm gác, nay mai thất đại môn phái sẽ đi tìm người đòi món nợ máu này.

Lão phất cánh tay áo cà sa:

- Lui !

Quần tăng nhanh lẹ nhặt lấy các tử thi xốc lên vai, rồi cùng bốn lão đạo nhân rào rào phóng đi như bầy ác điểu, nháy mắt mờ mờ giữa bầu trời thẳm, lúc ánh trăng đã xế tà ...

124. Chương 125: Tin Sét Đánh

Tần Bảo bước vào tửu quán, chọn chiếc bàn nhỏ kéo ghế ngồi xuống, đặt túi hành trang trên bàn.

Chàng nhìn tên tửu bảo vâng dạ chạy tới:

- Người hay dọn ra cho ta hai cân thịt nấu chín và một vò rượu nhanh lên.

Tên tửu bảo vâng dạ chạy đi, lát sau chạy ra dọn rượu thịt lên bàn.

Tần Bảo rót rượu ra chén, vừa ăn vừa đối ẩm một mình.

Nhớ lại trận ác chiến trong đêm trăng tại dãy núi cùng bọn đạo nhân Bát Độ thiền sư và gần một trăm tăng nhân vừa qua, bất giác Tần Bảo rùng mình thấy cảnh máu đổ thịt rơi trong đêm trăng đó.

Chàng đã giết sáu mươi tên cao thủ của các môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Thanh Thành và Điểm Thương, tạo ra oán thù cho năm môn phái này dù trong thâm tâm của chàng không bao giờ muốn lạm sát đến thế.

Kể từ đêm đại ác chiến, cái tên Tần Bảo tiểu sát tinh huyết tẩy quần tăng chấn động khắp giang hồ chẳng còn một ai không biết tới.

Chàng đã trở thành một vị hung thần đối với hắc phái, luôn cả bạch đạo võ lâm.

Vềo ...

Đang nghĩ ngợi miên man, chợt nghe tiếng gió rít, Tần bảo giật mình quay về hướng đó.

Ngay lúc một vật trắng lao vút tới mặt chàng nhanh như chớp.

Tần Bảo giơ ngón chưởng lên dùng hai ngón tay kẹp lấy vật trắng đó.

Coi lại đó là một lá thư. Thực khách ngồi chung quanh mắt lo thủ tục nói chuyện ồn ào không nhận ra chuyện vừa xảy ra.

Tần Bảo lẩm nhẩm:

- Ai gửi thư này cho ta, phải chăng ả Thái Quân Giáo Chủ Đoạn Hồn giáo hẹn ngày giao đấu.

Tần Bảo mở lá thư ra đọc:

Thư viết mấy dòng vồn vện như sau: Tần Bảo ! Nếu người có gan mật hãy đến Tào trang viện trong dãy núi Sư Tử Đầu dự buổi thành hôn giữa ta và ái thiếp Mộ Anh. Vào giờ sủu đêm nay, bằng không nếu người vắng mặt ta coi như người là một tên khiếp nhược.

Tần Bảo bật thốt:

- Nguy rồi !

Tần Bảo vò nát lá thư, mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm cả áo.

Chàng khẽ thầm:

- Mộ Anh đã bị tên Tào Can bắt, Nàng đi đâu để rơi vào tay tên phản sư, phản bạn này.

Tần Bảo tự vấn:

- Có phải trước khi tên phản sư này cho người đến thực quán mời ta, hắn đã giương ra nhiều cạm bẫy đưa ta vào hay không?

Chàng lại đáp:

- Cho dù thế nào ta cũng phải tới núi Sư Tử Đầu cứu nàng chứ không thể tọa thị điềm nhiên, để mặc nàng trong cảnh trầm châu, đắm ngọc được.

Nhìn ra ngoài trời trông thấy ánh nắng chiều đã tắt, trong lòng Tần Bảo khẩn trương lên. Chỉ còn vài giờ nữa là hôn lễ sẽ được cử hành, chàng phải đi ngay từ phút giây này mới kịp.

Tần Bảo không biết dãy núi Sư Tử Đầu ở nơi đâu, liền vội gọi tên tửu bảo.

Tửu bảo chạy tới cúi đầu:

- Chẳng hay công tử có điều sai bảo tiểu nhân không ?

Tần Bảo hỏi:

- Người có biết núi Sư Tử Đầu ở đâu không ?

Tên tửu bảo trở tay về phía tây:

- Núi Sư Tử Đầu ở về hướng này cách đây chừng tám mươi dặm, công tử muốn đi hãy ra khỏi thị trấn này có một con đường thẳng tới đó.

Tần Bảo gấp lên:

- Người hãy tính tiền rượu thịt nhanh lên.

Tên tửu bảo nhẩm tính rồi nói:

- Hai cân thịt chín một nén rượu bạc, một vỏ rượu hai nén rượu tính chung là bốn nén.

Tần Bảo thò tay vào túi hành trang lấy bốn nén bạc trao cho tên tửu bảo, đứng lên đi nhanh ra phía ngoài.

Chàng lên lưng con bạch mã, giật mạnh sợi dây cương.

Con bạch mã hí lên một tiếng, cất bốn vó chạy nhanh như khói tỏa.

Đúng giờ sủu Tần Bảo đã tới Tào trang viện.

Chàng nhảy xuống lưng ngựa tới trước cánh cửa phóng mắt nhìn vào.

Phía trong không có lễ đàn, không có quan khách tới dự, chỉ thấy một chiếc đèn to lớn treo trên cao, chung quanh thấp hàng trăm ngọn bạch lập soi sáng một vùng.

Tào Can trong bộ áo tân lang đứng bên cạnh Mộ Anh trong bộ trang phục tân nương, mắt nhìn ra ngoài cửa cổng.

Dưới bậc thềm, tả hữu hai lão nhân đầu sư tử đứng hộ vệ, coi lại đó là hai anh em Sư Đầu Nhị Thánh chàng đã từng gặp tại cánh rừng nọ.

Phía ngoài sân cỏ dẫn vào thềm, hai mươi bốn tên võ sĩ vận phục màu xanh đứng dàn một hàng, tay cầm chiếc ống đồng phóng âm khí. Bọn này chàng đã từng gặp nơi Tần gia bảo trong đêm Tào Can cử hành hôn lễ với Nhạc Phụng Giao lúc trước.

Rõ ràng Tào Can đã bày ra quỷ kế giết chết chàng bằng cách mời chàng tới dự buổi thành hôn của hắn với Mộ Anh chứ chẳng còn hoài nghi gì nữa.

Nhìn quang cảnh, Tần Bảo nghe sôi máu trái tim, ánh mắt rực sát khí.

Chẳng chút do dự, Tần Bảo mạnh dạn bước vào cổng tới trước mặt Tào Can cách chừng năm sáu trượng. Nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt ngạo nghễ, Tào Can cất tiếng cười ha hả:

- Ta khen ngươi có đủ gan mật đấy. nhưng trước khi ta động phòng hoa chúc với Mộ Anh, ta có vài điều kiện với ngươi.

Tần Bảo trầm tĩnh:

- Vài điều kiện gì ?

Tào Can háng giọng:

- Điều kiện rất công bằng, hợp tình hợp lý.

- Hợp tình, hợp lý như thế nào, ngươi nói cho ta nghe.

- Ngươi hãy giao nộp thanh Mạc Da Hùng Kiếm cho ta, rồi ta sẽ giao Mộ Anh lại cho ngươi.

Tần Bảo phẫn nộ nhưng cố dằn nén xuống, đảo mắt quan sát tìm cách giải thoát cho Mộ Anh.

Chàng trông thấy Mộ Anh đứng bất động, hình như bị Tào Can điểm huyết trước khi chàng tới đây. Nàng chỉ còn mấp máy môi như muốn cầu cứu chàng hãy giải thoát cho nàng.

Từ chỗ chàng đứng đến bậc thềm cao có tới ngoài năm trượng, không có loại thân pháp nào phóng lên kịp lúc Tào Can hạ độc thủ với Mộ Anh., bởi chàng hiểu rõ hắn là tên độc ác, hung bạo, có chuyện gì hắn chẳng dám làm.

Tào Can cười ngạo nghễ:

- Ngươi đừng vọng động, nếu ngươi phóng tới ta sẽ giết Mộ Anh ngay tức khắc.

Hắn đặt một ngọn chướng lên đỉnh linh đài huyết của Mộ Anh đề phòng Tần Bảo phóng lên, chứng tỏ hắn sẽ hành động đúng theo hắn nói vừa rồi.

Tần Bảo kinh hãi thét:

- Dừng lại ! Ngươi không được giết Mộ Anh, nếu ngươi giết nàng ta sẽ băm thây ngươi ra làm vạn đoạn.

Tào Can cười ha hả:

- Ngươi đã sợ nàng chết. hãy nói mau, ngươi có chịu theo điều kiện của ta giao nộp thanh Mạc Da Hùng Kiếm hay chờ ta hành lạc với nàng tại đây rồi sẽ bàn bạc sau.

Bỗng Mộ Anh hét:

- Tần ca ca, đừng trao thanh Mạc Da Hùng Kiếm cho hắn. Hắn lập quỷ kế giết ca ca đó. Muội chịu chết thôi ca ca ...

Chợt nghe “hự” một tiếng, Mộ Anh nói tới đấy im bặt.

Tào Can vừa điểm vào á huyết của nàng, không cho nàng nói thêm nữa vì hấn sợ nàng tiết lộ quỹ kế của hấn đã sắp đặt trước khi mời Tần Bảo tới đây.

Tần Bảo hiểu rõ điều này âm thầm giải thoát cho Mộ Anh.

Tào Can nhìn Tần Bảo cười đắc chí:

- Thế nào ? Người có bằng lòng trao thanh Mạc Da Hùng Kiếm hay là đứng đó coi ta hành lạc với Mộ Anh ?

Tần Bảo tròn xoe đôi mắt, lửa giận cháy phừng phừng trong tim gan nhưng không biết phải làm sao cứu nàng vì hai lão Sư Đầu Nhị Thánh cản ngay trước mặt.

Tào Can lớn tiếng:

- Thế nào, người không bằng lòng giao thanh Mạc Da Hùng Kiếm phải không. Hãy xem đây.

Hấn chộp vào bộ y phục tân nương của Mộ Anh ...

Soạt ... soạt ...

Bộ y phục tân nương rơi xuống thềm. Một pho tượng bằng tuyết hiện ra.

Tần Bảo nổi cơn thịnh nộ, hét:

- Tào Can, người phải chết.

Chàng toan phóng lên thềm ...

Hai anh em Sư Đầu Nhị Thánh đồng thanh quát:

- Đứng lại.

Hai lão cất bốn ngọn chưởng lông lá xù xì, sẵn sàng động thủ nếu Tần Bảo phóng lên.

Tần Bảo thu hồi thân thủ, trợn mắt suýt rách cả khóe nhìn Tào Can.

Tào Can cười lớn:

- Bây giờ người có chịu giao nộp thanh Mạc Da Hùng Kiếm hay chờ ta hành lạc?

Tần Bảo đứng bất động, lửa giận cháy phừng phừng, đôi môi giật liên liên, chứng tỏ chàng đã căm hận đến cực độ.

Tào Can gật đầu:

- Được rồi, người hãy xem ta hành lạc.

Hấn nhìn hai anh em Sư Đầu Nhị Thánh

125. Chương 126: Thành Sự Tại Thiên

- Khoan.

Tào Can dừng lại:

- Người bằng lòng giao nộp thanh Mạc Da Hùng Kiếm cho ta rồi phải không?

Tần Bảo gật đầu:

- Ta bằng lòng nhưng người hãy giao Mộ Anh cho ta, rồi ta sẽ giao thanh Mạc Da Hùng Kiếm cho người.

Tào Can cười gằn:

- Người đừng giảo hoạt. Người không thể nào phỉnh lừa được ta đâu.

Hãy giao thanh Mạc Da Hùng Kiếm cho hai vị Sư Đầu Nhị Thánh trước, rồi ta sẽ phóng thích Mộ Anh. Ta cam kết với người ta sẽ giữ đúng theo lời hứa không sai.

Tần Bảo biết rõ Tào Can dùng quỷ kế phỉnh lừa chàng, chứ một tên phản sư phản bạn như hắn làm gì có chuyện giữ đúng theo lời hứa như hắn vừa nói.

Nếu chàng trao thanh Mạc Da Hùng Kiếm Tào Can sẽ ra lệnh cho hai anh em Sư Đầu Nhị Thánh giao đấu với chàng, trong khi đó hắn giao hoan cùng Mộ Anh, rốt lại cũng vẫn y nguyên như tình trạng cũ.

Tần Bảo đứng bất động, vành môi mím chặt, trong lòng tròn lấy một quyết định cuối cùng.

Tào Can cười đắc chí:

- Người hãy coi đây.

Hắn chồm lên thân ngọc của Mộ Anh...

Tần Bảo hét lớn:

- Ta sẽ giết người...

Chàng phóng tới.

Nhưng hai anh em Sư Đầu Nhị Thánh đã hét to:

- Đứng lại!

Vừa quát, hai lão vừa vỗ ra bốn đạo kinh nặng ngót hai ngàn cân chặn Tần Bảo lại.

Tần Bảo thu hồi thân thủ lại, gỡ song chưởng lên xuất chiêu Vô Cực Thần Công chống lại.

Hai tiếng nổ chấn động khắp đấu trường.

Hai anh em Sư Đầu Nhị Thánh tháo lui ba bốn bước mới đứng vững trở lại.

Nhưng hai lão cùng quát to lên, lại xuất chưởng đánh ra bốn đạo kinh nặng ngót hai ngàn cân vào người Tần Bảo.

Tần Bảo giận căm gan, cất song chưởng xuất chiêu Vô Cực Thần Công vận mười thành.

Lại hai tiếng nổ rung chuyển mặt đất, hai anh em Sư Đầu Nhị Thánh lộn ngược về phía sau nửa trượng. Nhưng liền đó phóng người trở lên cản ngay trước mặt Tần Bảo.

Thình lình có tiếng rú nổi lên ngay bậc thềm chỗ Tào Can và Mộ Anh.

Tần Bảo giật mình hướng mắt nhìn lên xem chuyện gì vừa xảy ra trên đó.

Chàng lo sợ Tào Can giết Mộ Anh trong lúc chàng giao đấu với hai anh em Sư Đầu Nhị Thánh.

Trên bậc thềm cao đã thấy Tào Can lão đảo đứng lên, phía sau lưng hắn một ngọn trủy thủ cắm ngập trong khi Nhạc Phụng Giao đứng gần đó.

Tào Can vừa bị Nhạc Phụng Giao đâm một ngọn trủy thủ vào lưng lúc hắn mọp xuống thân ngọc của Mộ Anh.

Chỉ vì trong cơn dục tình đốt cháy thềm khát hoan lạc, hắn không đề phòng có kẻ ám kích. Và kẻ ám kích lại là Nhạc Phụng Giao, người bị hắn cướp đi trinh tiết.

Tào Can quay tay ra sau lưng giật mạnh rút ngọn trủy thủ ra.

Máu từ vết thương trên lưng hắn phun ra xối xả.

Hắn tròn trừng hai mắt nhìn Nhạc Phụng Giao:

- Nàng phản bội ta...

Hắn phóng ngọn trủy thủ vào giữa ngực Nhạc Phụng Giao nhanh như chớp.

Đang lúc bắt phòng lại quá gần Phụng Giao không tài nào tránh kịp.

Phập!

Ngọn trủy thủ ghim vào ngực Nhạc Phụng Giao.

Nàng ré lên một tiếng ngã lăn nằm trên mặt đất.

Diễn biến xảy ra trong chớp nhoáng ngoài sức tưởng tượng của Tần Bảo.

Tần Bảo sôi máu căm thù hết:

- Hai người phải chết.

Song chưởng của Tần Bảo liền xuất chiêu Vô Lượng Vô Biên một nhảm vào Sư Đầu Nhất Thánh. Một hướng sang Sư Đầu Nhị Thánh. Hai bóng chưởng khổng lồ kì diệu xuất hiện, kinh lực nặng ngàn cân áp tới hai Sư Đầu Nhị Thánh.

Hai anh em Sư Đầu Nhị Thánh đồng quát:

- Tiểu quỷ ác độc.

Cùng lúc hai lão đồng cất song chưởng lên đẩy ra bốn đạo kinh chống đỡ luồng chưởng phong của Tần Bảo.

Mấy tiếng nổ chấn động khắp cả đấu trường, mặt đất rung lên rần rật.

Hai anh em Sư Đầu Nhị Thánh cùng gầm lên như hổ bị thương, thân hình bay vút ra ngoài xa, hồn về địa ngục.

Tần Bảo khẩn cấp phóng mình lên bậc thềm đỡ Nhạc Phụng Giao ngồi dậy:

Chàng kêu thảm thiết:

- Nhạc muội...

Nhạc Phụng Giao nhìn Tần Bảo bằng ánh mắt lạc thần, cất giọng thều thào:

- Tần ca ca...Muội chết...

Cặp mắt Nhạc Phụng Giao từ từ khép kín lại, chiếc đầu ngã sang một bên.

Tần Bảo kinh hoàng trở mắt nhìn Nhạc Phụng Giao trong tim gan như có ai cào xé.

Hai giọt nước mắt của Tần Bảo rơi trên gương mặt của Nhạc Phụng Giao.

Người nghĩa muội thân thiết nay không còn nữa.

Một lúc chợt nhớ lại Mộ Anh, Tần Bảo buông Nhạc Phụng Giao tới giải huyệt cho nàng.

Mộ Anh đứng lên ôm chặt lấy Tần Bảo, khóc lớn:

- Tần ca ca, suýt nữa muội đã chết rồi...

Tần Bảo hôn nơi má Mộ Anh, vỗ về:

- Tai nạn đã qua rồi nhưng Anh muội đi đâu lại bị tên Tào Can bắt đưa tới đây.

Mộ Anh sụt sùi:

- Muội ở trang viện với gia gia nhưng nhớ Tần ca ca không chịu nổi, muội lén gia gia ra đi tìm Tần ca ca, dọc đường bị tên Tào Can và hai lão quỷ kia bắt được mang đến đây...

Nàng rời khỏi vòng tay Tần Bảo hỏi:

- Do đâu Tần ca biết muội lâm nạn mà tới đây kịp lúc cứu muội như vậy.

Tần Bảo thở nhẹ:

- Lúc chiều huynh đang ngồi trong một tửu quán cách đây chừng tám mươi dặm thành linh có một lá thư phóng vào. Huynh đọc thấy đó là thư của tên Tào Can, hẳn mời huynh tới đây dự lễ thành hôn giữa hắn và Anh muội, nên huynh mới biết.

Chàng nói tiếp:

- Cũng nhờ Nhạc muội đâm hắn một trủy thủ, bằng không huynh chưa biết làm cách nào cứu Anh muội thoát khỏi tay dâm ô của hắn.

Quay lại nhìn thấy Tào Can đã chết, còn hai mươi bốn tên xạ thủ ám khí đã biến mất từ bao giờ.

Nghĩ tới cái chết của Nhạc Phụng Giao Tần Bảo sôi giận vỗ một chưởng nhằm thi thể Tào Can.

Bình...

Thân hình Tào Can bay ra ngoài bốn trượng rơi xuống đất biến thành một khối thịt vụn.

Tần Bảo kéo tay Mộ Anh trở lại chỗ Nhạc Phụng Giao.

Nhìn Nhạc Phụng Giao, Mộ Anh bùi ngùi:

- Tội nghiệp cho nàng, cũng vì muốn cứu muội nên mới chết thảm thế này.

Nàng rơi giọt lệ trên thân hình Nhạc Phụng Giao.

Tần Bảo buông tiếng thở dài:

- u cũng là do số phận. Anh muội, bây giờ chúng ta hãy tạm chôn cất nàng phía trước kia, sau này sẽ đưa thi hài của nàng trở về Tần gia bảo.

Chàng xốc lấy Nhạc Phụng Giao đi nhanh ra ngoài cổng, Mộ Anh theo phía sau.

Ra khỏi cánh cổng chừng hai mươi trượng tới nơi con bạch mã đang đứng, trông thấy dưới gốc cây tùng có một khoảng đất cao ráo, Tần Bảo nói:

- Anh muội, chúng ta chôn cất nàng dưới gốc cây tùng kia sau này sẽ dễ tìm.

Chàng và Mộ Anh tới cây tùng.

Tần Bảo đặt thi hài Nhạc Phụng Giao xuống đất dùng chưởng lực đào thành cái huyệt, đặt nàng nằm xuống, rồi đắp đất lên.

Đứng trước ngôi mộ Tần Bảo thở than:

- Nhạc muội hãy nằm tạm đây, chờ mọi chuyện giải quyết xong, huynh sẽ đưa thi thể muội về Tần gia bảo.

Chàng rơi nước mắt, dặt tay Mộ Anh trở lại nơi con bạch mã đỡ nàng ngồi lên lưng.

Tần Bảo ngồi phía trước cầm cương quay lại nói:

- Huynh sẽ đưa Anh muội trở về núi Tây Nhạc kéo nhạc phụ trông chờ...

Chàng thúc ngựa chạy nhanh ra quan đạo, nhằm núi Tây Nhạc trực chỉ...

126. Chương 127: Trận Tranh Hùng Võ Lâm Chi Vương

Hôm nay nhằm ngày rằm tiết trung thu.

Trận tranh hùng cao thấp chọn vị Võ Lâm Chi Vương được diễn ra tại bản doanh của Đoạn Hồn giáo. Do Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo chủ trì.

Đài cao ba trượng dựng lên phía trái sân cỏ rộng chu vi có tới ngoài ba trăm trượng.

Trên sân đài trống rỗng chỉ một bức màn làm bằng nhung xanh che khuất đằng sau.

Dưới đài ba phía hàng trăm chiếc bàn với hàng ngàn chiếc ghế đã sắp sẵn theo thứ tự từ lâu.

Từ cánh cửa vào nội điện đặt sẵn ba chiếc ghế nạm trai cẩn ngọc chưa thấy ai ngồi.

Từ trong nội điện dẫn ra tới ngoài cổng, luôn cả con đường đi vào hàng ngàn cây bạch lạp cắm khắp mọi nơi chờ trời tối sẽ soi khắp đầu trường.

Bên trong cánh cửa rộng hai tên bịt mặt sát thủ đứng canh gác người ra kẻ vào, ngoài ra chẳng thấy tên giáo đồ nào được lai vãng tới. Trên cánh cửa cổng một tấm bản to lớn viết tám chữ Trần tranh hùng chọn Võ Lâm Chi Vương.

Cứ theo điều lệ trận giao đấu tranh hùng do Thái Quân giáo chủ soạn ra tất cả các môn phái, các bang, hội tự chọn cho môn phái mình một vị đại diện, và các đại kì nhân, quái khách khắp nơi hai miền trung thổ đều được tới dự. Trong trận giao đấu phải có kẻ thắng người thua mới kết thúc mỗi trận.

Người nào thắng trận sau cùng sẽ lên ngôi vị Võ Lâm Chi Vương.

Cách đây một tháng Thái Quân Giáo Chủ đã sai phái rất nhiều tên giáo đồ dán bố cáo ngày tranh hùng khắp cả mọi nơi trên giang hồ.

Đến giờ thân khi mặt trời ngả về hướng tây, hàng ngàn cao thủ Hắc Bạch từ bốn phương trời lần lượt kéo tới vào sân cỏ...

Một vị cao nhân tuổi trạc ngũ tuần từ trong bước ra thỉnh mời quan khách an tọa.

Quần hùng ngồi xuống ghế, tức thì đại tiệc do hai mươi bốn ả thiếu nữ xinh đẹp dọn lên, mọi người nhập tiệc vừa ăn uống vừa bàn tán xôn xao về chuyện tranh hùng chiếm ngôi vị Võ Lâm Chi Vương đêm nay.

Tiệc nửa chừng đã thấy bảy vị chương môn nhân của Thất đại môn phái từ phía ngoài cổng bước vào.

Đó là:

- Chương môn nhân phái Thiếu Lâm
- Chương môn nhân phái Võ Đang
- Chương môn nhân phái Nga My
- Chương môn nhân phái Côn Luân
- Chương môn nhân phái Thanh Thành
- Chương môn nhân phái Điểm Thương
- Chương môn nhân phái Bạch Hạc

Lão nhân vận trường bào bước tới thỉnh mời bảy vị chương môn nhân an tọa. Tiểu tiệc chạy liền dọn ra.

Sau hết Trang chủ La Hán cùng năm vị nam nữ hội chủ tiến vào.

Đó là:

- Triệu Đăng - Hội chủ Thành Hồ Hội
- Quách Ngạn Xung - Hội chủ Xích Long Hội
- Xú Diện Bà Bà - Hội chủ Triệt Giáo Hội
- Hồng Đào Tiên Tử - Bang chủ Bạch Kỳ Bang

Lão nhân vận trường bào đón tiếp thỉnh mời năm vị nam nữ hội chủ vào bàn an vị.

Hoàng hôn xuống !

Quần hùng Hắc Bạch ăn uống nói chuyện ồn ào, huyên náo sau khi đã có hơi men chạy vào huyết mạch.

Giờ thân đến !

Ba hồi đại hồng chung gióng lên chấn động vang xa mười dặm.

Giờ giao đấu tranh hùng giành chức vị Võ Lâm Chi Vương bắt đầu mở màn.

Giàn nhạc từ phía sau bức màn nhưng trỗi lên, hùng khí bốc cao ngàn trượng.

Quần hùng Hắc Bạch tạm ngưng ăn uống hưởng tất cả những ánh mắt vào nội điện.

Liền đó từ trong nội điện một nữ nhân và hai nam nhân chậm chậm bước ra ngoài.

Dưới ánh sáng bạch lập cho thấy nữ nhân là một thiếu phụ xiêm y cực kỳ lộng lẫy, châu ngọc đeo đầy mình, dù trên gương mặt đã có một vương lụa mỏng nhưng vẫn nhận được nàng là một trang tuyệt thế giai nhân dĩ nhiên nàng chính là Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo, chủ trì trận giao đấu tranh hùng hôm nay.

Bên trái Thái Quân giáo chủ một vị lão nhân vận toàn đen, bịt mặt vương vải đen, thân hình như hộ pháp, đúng là lão nhân đã giao đấu với Tần Bảo tại con đường xuyên sơn.

Bên phải Thái Quân giáo chủ một vị lão nhân trạc ngũ tuần thân hình khôi vĩ, trên mặt che kín một vương vải đỏ, mình vận vải đỏ, trông chẳng khác một huyết thần giáng hạ.

Thái Quân giáo chủ và hai lão nhân bước tới ba chiếc ghế an vị.

Bầu không khí cực kỳ căng thẳng. Sau khi Thái Quân giáo chủ và hai vị lão nhân kia xuất hiện.

Một hồi đại hồng chung lại gióng lên vang dội.

Quần hùng Hắc Bạch đứng lên nín thở đợi chờ trận tranh hùng sắp diễn ra.

Hồi chuông chấm dứt, lão nhân áo đen bịt mặt ngồi bên cạnh Thái Quân giáo chủ đứng lên, tiến tới đài.

Chỉ thấy thân hình hộ pháp của lão lay nhẹ một cái. Lão đã đứng sừng trên sàn đài.

Lão nhân áo đen bịt mặt hướng ánh mắt về quần hùng Hắc Bạch cúi chào ba phía, rồi cất tiếng đồng dục:

- Cùng chư vị anh hùng hải nội: Trận đấu hôm nay có hai phần. Phần thứ nhất đấu chưởng lực, phần thứ hai đấu kiếm pháp.

Bản toạ quyền đài chủ. Vị nào thắng nổi bản toạ sẽ nhường cho vị khác lên thay tuần tự cho tới khi bế mạc. Vị nào thắng trận cuối cùng sẽ giữ chức Võ Lâm Chi Vương.. Hạn đài chỉ có một đêm nay là mãn.

Lão tiếp:

- Bản đài chủ xin mời liệt vị!

Lời lão nhân vừa dứt, một vị trong bàn tiệc đã đứng lên.

Nhìn kỹ chính là Hội chủ Xích Long Hội Quách Ngạn Xung thân hình gầy ốm vận trường xám tới gần sàn.

Hội chủ Quách Ngạn Xung nhún mình một cái thân hình như quả pháo thăng thiên vọt lên đứng trên sàn đài.

Lão nhân áo đen bịt mặt nhìn Quách Ngạn Xung, bằng ánh mắt chớp tinh quang:

- Tiền khách hậu chủ mời các hạ xuất chiêu.

Hội chủ Quách Ngạn Xung dấn lên một bước trụ vững thân hình, cất ngọn hữu chưởng xô tới.

Đạo kinh nặng ngàn cân ào tới lão nhân áo đen bịt mặt.

Lão nhân áo đen bịt mặt “hừ” một tiếng, phát ngọn tả chưởng.

Kình lực mạnh như thác đổ đón lấy chưởng kinh của hội chủ họ Quách.

- Sầm một tiếng, sàn đài rung rinh.

Hội chủ Quách Ngạn Xung lui lại hai bước râu tóc dựng ngược.

Lão nhân áo đen bịt mặt vẫn còn đứng nguyên vị trí. Lão cất ngọn chưởng lên quát:

- Đón chiêu.

Ngọn chưởng theo tiếng quát phát qua.

Đạo kinh vạn cân đem theo bóng chưởng dị kỳ áp tới hội chủ Quách Ngạn Xung.

Phía dưới đài có tiếng hô to:

- Tránh mau!

Hội chủ Quách Ngạn Xung không tránh, gỡ ngọn chưởng chắn một đạo kinh chống đỡ.

Một tiếng nổ tợ sét đánh...

Hội chủ Quách Ngạn Xung rú lên một tiếng, thân hình cất bổng lên cao rơi xuống đất đập đầu vào một tảng đá vỡ sọ chết liền tại trận.

Quần hùng Hắc Bạch xông xáo dữ dội, rồi im bất chờ trận đấu tiếp diễn.

Lão nhân áo đen bịt mặt nhìn xuống đài cất giọng oang oang:

- Còn vị nào có bản lĩnh thỉnh mời lên đây bản đài chủ xin lĩnh giáo.

Hội chủ Thân Hổ Hội Triệu Đằng đứng dậy rời khỏi bàn tiệc bước tới phi thân lên đài.

Lão áo đen bịt mặt lạnh băng:

- Tiền chủ hậu khách, thỉnh mời các hạ xuất chiêu.

Hội chủ Trịnh Bằng không nói nửa lời, ngọn chưởng cất lên phóng tới một đạo kinh nặng trên một ngàn cân.

Chưởng lực lão nhân mạnh hơn chưởng kinh hội chủ Quách Ngạn Xung gấp bội.

Lão nhân áo đen bịt mặt ung dung phát ngọn chưởng một cái.

Chưởng hình to lớn như vàng mây xám bay lên đón lấy chưởng kinh của đối phương.

Sầm một tiếng rung rinh sàn đài, áp khí bắn lên cao vùn vụt.

Hội chủ Triệu Bằng tháo lui ba bốn bước, miệng ứa máu.

Dĩ nhiên lão nhân đã mang nội thương không nhẹ.

Lão nhân áo đen bịt mặt quát:

- Nhận chưởng!

Một đạo kinh mạnh tợ ba đào áp tới hội chủ Triệu Bằng.

Hội chủ Triệu Bằng kinh hãi gỡ cả song chưởng tổng ra hai chưởng kinh chống đỡ.

Một tiếng ầm xé gió, kinh khí bắn vọt lên không trung phát ra tiếng ù ù.

Hội chủ Triệu Bằng rú thẳm, thân hình bay vút lên cao rơi trở xuống đài nằm im.

Quần hùng xông xáo cả lên, mắt nhìn hội chủ Triệu Bằng toàn thân nhuộm đầy máu.

Lão nhân áo đen bịt mặt nhìn xuống đài ngạo mạn:

- Có vị nào công lực cao hơn hãy lên đây, bản đài chủ thỉnh giáo, nhược bằng yếu kém đừng đối đầu kéo toi mạng.

Xú Diện Bà Bà xô ghế đứng lên bước tới chân đài lao vút đứng trên sàn gỗ.

Không đợi lão nhân áo đen bịt mặt nói gì, Xú Diện Bà Bà vươn năm ngọn trảo bén tợ gươm vô tới.

Năm ngọn trảo nữa chùng biến ra hàng trăm quỷ trảo bầu vào ba mươi sáu huyết đạo của lão nhân áo đen bịt mặt.

Sau hai trận đấu vừa qua, Xú Diện Bà Bà trông thấy chiêu pháp của lão nhân áo đen bịt mặt vô cùng lợi hại nên không sử dụng chiêu lực mà dùng trảo pháp tấn công.

Trông thấy Xú Diện Bà Bà xuất chiêu trảo pháp, không thể sử dụng chiêu pháp chống lại, bắt buộc lão nhân áo đen bịt mặt phải vờn năm ngọn trảo hoá thành trăm trảo bắn tới vèo vèo đón nhận quỹ trảo của đối thủ.

Một loạt tiếng lộp bộp nổi lên kéo dài mấy phút, trảo ảnh song phương chợt tắt.

Xú Diện Bà Bà lui một bước dài, lão nhân áo đen bịt mặt lui một bước.

Chiêu này hai bên chưa có ai thắng ai bại.

127. Chương 128: Sát Hận Võ Lâm

Lão nhân áo đen bịt mặt nhìn Xú Diện Bà Bà, khẽ gật đầu tỏ ý khen ngợi.

Lão nói:

- Khá lắm, hãy nhận một chiêu của bản đàn chủ.

Vừa dứt tiếng lão nhân áo đen bịt mặt đã giáng một đạo kinh nặng vạn cân.

Lão quyết thắng trận thứ ba nên đã xuất toàn lực.

Xú Diện Bà Bà kêu lên một tiếng quái gở, không dùng chiêu pháp vẫn sử dụng trảo công. Mười ngón trảo vờn ra chớp cái biến thành hàng trăm quỹ trảo bắn vèo vèo vào người lão nhân áo đen bịt mặt nhanh tựa chớp.

Bình...

Soẹt...

Xú Diện Bà Bà ré lên một tiếng loạng choạng thối lui về phía sau trượt chân rớt xuống đài.

Lão nhân áo đen bịt mặt lui hai ba bước, nhìn xuống ngực thấy máu tuôn ra.

Lão vừa trúng một trảo của Xú Diện Bà Bà rách toạc một mảng áo đục một lỗ sâu hoắm.

Lão nhân áo đen bịt mặt nhanh tay điểm huyết cầm máu, trở về vị trí.

Lão nhìn xuống quần hùng to tiếng:

- Còn vị nào nữa không?

Trường Thọ chân nhân ngồi chung một bàn cùng ngũ đại môn phái xô ghế đứng lên.

Lão đạo nhân đồng dạc:

- Còn bản đạo đây.

Trường Thọ chân nhân tiến tới chân đài phi thân lên đối diện cùng lão nhân áo đen bịt mặt.

Lão nhân áo đen bịt mặt nhìn Trường Thọ chân nhân:

- Phần nghi lễ đã qua, bây giờ tới bản đàn chủ xuất chiêu trước, các hạ hãy lưu ý.

Lời chưa dứt lão đã vờ một đạo kinh nặng vạn cân với ý định chiếm lấy cái thể thượng phong, bởi lão biết lão chiêu môn nhân Điểm Thương công lực thuộc hàng thượng thặng.

Lão chiêu môn nhân Điểm Thương hừ một tiếng liền phát cánh tay áo đạo bào một cái.

Luồng kinh mạnh tựa ba đào ào tới tiếp nghênh chiêu kinh của đối thủ.

Ầm một tiếng, sàn đài rung chuyển.

Lão chưởng môn nhân Điểm Thương lắc lư thân hình vài cái rồi đứng im.

Lão nhân áo đen bịt mặt nghiêng mình sang trái trở lại bình thường.

Nội lực của lão trội hơn lão chưởng môn nhân Điểm Thương nửa bậc.

Liền đó song phương trao đổi nhau trên bốn mươi chiêu bắt phân thắng bại.

Bốn vị chưởng môn nhân ngồi phía dưới trông thấy lão chưởng môn nhân Điểm Thương đấu ngang ngửa với lão nhân áo đen bịt mặt thấy đều hân hoan.

Đến chiêu thứ năm mươi hai vẫn không thắng nổi lão chưởng môn nhân Điểm Thương, lão nhân áo đen bịt mặt quát:

- Hãy nhận chiêu Huyền Huyền m Chưởng của bản đàn chủ:

Mồm quát ngọn hữu chưởng của lão nhân áo đen bịt mặt chậm chậm xô tới.

Bóng chưởng to lớn lơ mờ mang theo khí lạnh rùng người chụp lấy đối phương.

Lão chưởng môn nhân Điểm Thương kinh hãi quát to lên, phát cánh tay áo rộng.

Chưởng hình màu xanh dựng đứng như bức tường năng chưởng kinh của lão nhân áo đen bịt mặt.

Một tiếng nổ tợ sét đánh.

Lão chưởng môn nhân Điểm Thương rú thẳm, thân hình cất bồng lên cao bay xuống đài quát nhằm tăng đá chết không kịp trời trăng.

Quần hùng hắc bạch kinh hãi nhốn nháo cả lên, trở mắt nhìn tử thi của lão chưởng môn nhân phái Điểm Thương.

Không ai ngờ nổi công lực của lão nhân áo đen bịt mặt cao thâm đến quỷ thần phải run sợ.

Một vị chưởng môn nhân dĩ nhiên là một kỳ nhân hay đại tuyệt thủ lại chết thẳm trong tay một lão nhân vô danh, quả là ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Sáu vị chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Nga My Miêu Sơn Nhất Hùng Mao Toại, Thanh Thành, Côn Luân, Võ Đang, Bạch Hạc, mặt đầy sắc giận, nhìn gần vào vương vãi bịt mặt của lão nhân áo đen biểu lộ sự căm thù.

Thắng luôn bốn trận ngạo khí chớp ngời trong ánh mắt, lão nhân áo đen bịt mặt hất hàm xuống dưới đám quần hùng:

- Còn vị nào công lực khá hơn hãy lên đây cho bản đài chủ thỉnh giáo mấy chiêu.

Lão chưởng môn nhân Thanh Thành sôi giận đứng phắt lên, lớn tiếng:

- Hãy chờ đó, bản đạo sẽ lên ngay.

Lão chưởng môn nhân Thanh Thành tới chân đài lao vút lên chẳng khác con chim đại bàng hạ cánh.

Lão nhân áo đen bịt mặt nhìn lão chưởng môn nhân Thanh Thành bằng ánh mắt chớp rực tinh quang.

Lão hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Lão chưởng môn nhân Thanh Thành trầm giọng:

- Bản đạo là chưởng môn nhân phái Thanh Thành.

Lão nhân áo đen bịt mặt cao ngạo:

- Các hạ đã trông thấy cái gương trước mặt rồi chứ? Bản đài chủ khuyên các hạ hãy xuống kia ngồi dự tiệc giữ lấy cái danh của một vị chưởng môn nhân.

Lão nhân áo đen dọa khiếp lão chưởng môn nhân Thanh Thành với ý đồ càng đấu ít càng hay bởi lão nhận thấy còn rất nhiều tuyệt thủ sẵn sàng lâu dài đấu với lão.

Lão chưởng môn nhân Thanh Thành nổi giận trợn mắt:

- Lão đừng tự phụ, hãy nhận chưởng.

Lão chưởng môn nhân phái Thanh Thành vỗ một đạo kinh nặng vạn cân với quyết tâm phải đánh ngã lão nhân mặc áo đen bịt mặt trả thù cho đồng đạo.

Ngó thấy bóng chưởng, lão nhân áo đen bịt mặt kinh hãi, vội vàng phất cánh tay áo qua.

Luồng kinh phong nặng tựa ba đào ào tới tiếp lấy đạo kinh của lão chưởng môn nhân Thanh Thành.

- Âm một tiếng, sần dài rung rinh, kinh khí xé gió vút vào không gian.

Lão chưởng môn nhân Thanh Thành lui lại một bước, cánh tay tê chồn, vạt áo đạo bào bay phần phật.

Bên kia lão nhân áo đen bịt mặt giật lùi một bước, vuông vải bịt mặt lay động.

Xem qua song phương nội lực suýt soát với nhau, chưa nhận rõ cao thấp.

Lão nhân áo đen bịt mặt quát to, xuất ngay chiêu Huyền Huyền m Chưởng bóng chưởng âm u mờ mờ mang theo khí lạnh thấu xương.

Lão chưởng môn nhân Thanh Thành giật mình, xuất ngay chiêu Chân Ngươn Lương Cực. Bóng chưởng hai màu trắng đỏ dựng đứng lên.

Âm một tiếng, kinh khí xé toạc không gian hốt lên từng trận gió ù ù...

Lão chưởng môn nhân Thanh Thành lão đảo lui trôi về sau năm sáu bước, mồm phun một vòi máu.

Lão nhân áo đen bịt mặt loạng choạng tháo lui, vuông vải che mặt giật giật vài cái.

Trông thấy lão chưởng môn nhân Thanh Thành đứng chửa thương, lợi dụng cơ hội lão nhân áo đen bịt mặt bắn ra hai đạo chỉ nhắm vào tử huyệt đối thủ.

Lão chưởng môn nhân Thanh Thành kêu hự hự hai tiếng lão đảo lui về phía sau lộn nhào xuống đất tắt thở.

Phía dưới đài quần hùng la hét náo loạn cả lên vì thủ đoạn tiểu nhân của lão nhân áo đen bịt mặt và cũng vì cái chết của chưởng môn nhân Thanh Thành. Một vị kỳ nhân lại chết bởi lão nhân vô danh.

Công lực siêu tuyệt, thủ đoạn âm thầm của lão nhân áo đen bịt mặt còn ai dám lên đài giao đấu với lão nữa.

Quần hùng Hắc Bạch bàn tán sôi nổi về cái chết của lão chưởng môn nhân Thanh Thành.

Vị chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Nga My Miêu Sơn Nhất Hùng Mao Toại, Côn Luân, Bạch Hạc trông thấy hành vi âm mưu của lão nhân bịt mặt thấy đều phần nộ.

Liên tiếp thắng luôn năm trận ngạo khí bốc mờ, lão nhân áo đen bịt mặt nhìn lão chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm.

Lão khiêu khích:

- Môn phái Thiếu Lâm được gọi là ngôi sao Bắc Đẩu võ lâm tiếng tăm lừng lẫy khắp cả hai miền trung thổ luôn cả vùng quan ngoại, dĩ nhiên vị lãnh đạo phải là một tuyệt thủ công lực cao siêu, bản đài chủ muốn thỉnh giáo một vài chiêu mở rộng kiến văn, chẳng hay quý phái có vị nào lên đây trao đổi vài chiêu cùng bản đài chủ hay không?

Lão nghênh nghênh vuông vải bịt mặt hướng ngay lão chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm.

Lão chưởng môn nhân giận giữ vì bị xúc phạm, liền rời khỏi bàn tiệc tới gần sân đài, phất tay áo cà sa một cái đã sừng sững trên sân đài.

Lão định tâm nhìn thẳng vào mắt lão nhân áo đen bịt mặt, trầm giọng:

- Thí chủ đã thỉnh mời lễ nào bàn tăng không lên đây đáp lễ. Bầy giờ bàn tăng đấu một chiêu nội lực với thí chủ sau đó đấu chưởng pháp được không?

Lão nhân áo đen bịt mặt gật đầu ngạo mạn:

- Tất nhiên là được rồi, lão hoà thượng hãy mau xuất chiêu.

Lão chưởng môn nhân dần lên một bộ, theo thể Phật lập cất cánh tay áo cà sa lên từ từ đưa tới.

Một luồng kinh lực mạnh nặng ngót ngàn cân không nghe tiếng động, cũng không màu sắc lạng lẽ kích tới lão nhân áo đen bịt mặt.

Lão nhân áo đen bịt mặt thân hình như một cột đồng, ngọn chưởng đẩy ra...

Bộp!

Hai ngọn chưởng của song phương dính liền. Nội kinh hai bên ào ào tổng sang đối thủ.

Quần hùng dưới đài mở to mắt nhìn lão chưởng môn nhân Thiếu Lâm và lão nhân áo đen bịt mặt đấu thần công.

Chừng uống cạn bình trà, trên đỉnh đầu lão chưởng môn nhân Thiếu Lâm và lão nhân áo đen bịt mặt bốc lên làn khí trắng mờ mờ như sương như khói sau đó dần dần như đám mây treo lên đỉnh đầu hai người.

Lão chưởng môn nhân Thiếu Lâm luôn cả lão nhân áo đen bịt mặt đều được thấm mồ hôi, ngọn chưởng run run chột lui, chột tới tranh giành nhau quyết liệt trong giây phút cuối cùng trận đấu thần công.

128. Chương 129: Tử Ảnh Trần Lan

Bống “ầm” một tiếng

Lão nhân áo đen bịt mặt lão đảo về phía sau bốn năm bước, máu nhuộm ướt khuôn vải bịt mặt.

Lão chưởng môn nhân kêu lên uất nghẹn, lùi lại bảy tám bước té quỵ xuống.

Lão nhân áo đen bịt mặt cười ghê rợn:

- Bay!

Lão lướt tới vỗ chưởng ngay đỉnh đầu lão chưởng môn nhân Thiếu Lâm.

Bộp...Bình...

Lão chưởng môn nhân bay thẳng xuống đài, hồn quy phật lộ.

Lão chưởng môn nhân không ngờ bị lão nhân áo đen bịt mặt ám kích nên không kịp phản ứng.

Quần hùng Hắc Bạch đứng phắt lên, trợn mắt nhìn lão nhân áo đen bịt mặt, tỏ sự phẫn uất nhưng không biết phải làm sao.

Lão chưởng môn nhân Côn Luân phóng lên đài, đưa lão chưởng môn nhân xuống.

Ồn ào một lúc, đấu trường im bật không một tiếng động, không nghe hơi thở sau cái chết của lão chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm vốn là minh chủ đương kim võ lâm bạch phái.

Cho đến bây giờ Thái Quân giáo chủ mới lên tiếng, cất giọng nghe như hạc rêu:

- Thất đại môn phái thua rồi, vị minh chủ của chư vị đã chết, chư vị hãy lấy đó làm gương, đừng ngu xuẩn lên đài mà mất mạng.

Lão nhân áo đen bịt mặt nuốt vội một viên linh đan, khẩn cấp vận nhanh chân khí chữa thương, nháy mắt đã hồi phục như xưa.

Lão nhìn xuống đài ngạo nghễ:

- Còn vị nào công lực cao hơn lão chưởng môn nhân Thiếu Lâm hãy lên đây cùng bản đài chủ trao đổi ít chiêu.

Lão gọi ba lần, quần hùng im bật.

Lão chưởng môn nhân là đệ nhất cao thủ phải chết bởi tay lão, còn ai dám lên đài đấu nhau với lão nữa.

Lão nhân áo đen bịt mặt đồng dục:

- Đã không còn vị nào lên đây, bản đài chủ tuyên bố bế mạc trận tranh hùng đêm nay, chúc vị võ lâm chí vương thuộc về...

Thìn linh một chiếc bóng từ trên trời đáp xuống, liền theo một giọng vang như tiếng chuông rền:

- Hãy còn lão phụ đây, các hạ đừng vội vui mừng...

Lão nhân áo đen bịt mặt đưa mắt trông thấy đó là một vị lão nhân thân hình khô vỹ, mình vận trường bào, gương mặt như vàng trắng xưa, ánh mắt như tinh cầu.

- Tây Nhạc Mộ Hoàng.

- Tây Nhạc tiền bối

- Tây Nhạc tiền bối đến đây quả là đúng lúc.

Quần hùng hô to một lúc rồi im bật, tất cả cặp mắt đều hướng lên đài.

Lão nhân áo đen bịt mặt nhìn Tây Nhạc Mộ Hoàng:

- Thật là hữu duyên đêm nay mới được gặp các hạ, nhưng chưởng kiếm vốn thật vô tình, xin các hạ miễn thứ.

Giọng nói của lão có phần dịu lại, có lẽ lão đã gặp một đại kinh địch khó trị.

Tây Nhạc Mộ Hoàng trầm tĩnh:

- Các hạ chớ nên khách khí, đã lên đây rồi, điều may rủi chết sống là thường sự.

Lão nhân áo đen bịt mặt gật đầu:

- Phải đó, nhận chiêu.

Lão nhân áo đen bịt mặt liền xuất ngay chiêu Huyền Huyền m Chưởng với mười thành công lực.

Bóng chưởng to lớn dị thường lơ mờ cất lên cao đập xuống đầu Tây Nhạc Mộ Hoàng.

Lão hạ độc thủ ngay ở chiêu đầu.

Bằng một động tác ung dung, khoan thai. Tây Nhạc Mộ Hoàng phát cánh tay áo rộng.

Chưởng kinh màu lam cất lên đỡ lấy bóng chưởng lơ mờ của lão nhân áo đen bịt mặt.

Lão nhân xuất chiêu Vân Phong Biến Sắc với mười thành công lực.

Một tiếng nổ tợ trời gầm.

Sàn đài rung chuyển, âm khí lẫn hàn khí xé nát không gian.

Tây Nhạc Mộ Hoàng quát:

- Trả chiêu.

Lão nhân phát cánh tay áo rộng.

Chưởng hình màu lam to gấp bội bốc lên cao. Lão nhân xuất chiêu Vân Phong Biến Sắc với mười hai thành.

Lão nhân áo đen bịt mặt kinh hãi quát:

- Lợi hại.

Lại vận đủ mười hai thành xuất chiêu Huyền Huyền m Chưởng chống lại.

Lại một tiếng động vang khắp cả một vùng sân cỏ rộng.

Song phương dang ra rồi sáp lại...

Hai người trao đổi qua lại trên năm mươi chiêu chưa thắng bại.

Bổng Tây Nhạc Mộ Hoàng quát:

- Nằm xuống!

Hữu chưởng vừa thu hồi, tả chưởng lão nhân vỗ một đạo kinh nặng ngót vạn cân nhằm vào tám huyết của lão nhân áo đen bịt mặt nhanh như chớp.

Bình!

Lão nhân áo đen bịt mặt gầm như hổ dữ, thân hình bay bổng lên cao ba trượng rồi trở xuống đất im lìm.

Quần hung bạch đạo hô to vang dội.

- Tây Nhạc tiền bối đã thắng.

- Lão đại ma đầu chết rồi.

Lão nhân áo đen bịt mặt liên tiếp thắng luôn sáu trận, cuối cùng chết vì chiêu thức Vân Phong Biến Sắc của Tây Nhạc Mộ Hoàng.

Thái Quân giáo chủ luôn cả lão nhân áo đỏ mặt đỏ cùng đứng phắt lên, kích động tột cùng, nhưng vì hai người đều bịt mặt nên không ai rõ phần nộ hay kinh hãi.

Chợt cái lão nhân áo đỏ che mặt vuông vải đỏ sầm sầm bước tới.

Chỉ thấy thân hình to lớn của lão lay nhẹ một cái đã đứng trên sảnh đài đối diện cùng Tây Nhạc Mộ Hoàng.

Tây Nhạc Mộ Hoàng nhìn thẳng vào ánh mắt xuyên qua hai lỗ thủng vuông vải bịt mặt của lão nhân áo đỏ buông trầm giọng:

- Lão phu trông thấy các hạ rất quen thuộc, các hạ có thể cho thấy tôn nhan trước hi thính giáo được không?

Lão nhân áo đỏ cất giọng như ma hú:

- Đã biết rồi chuyện đó không cần thiết, hãy mau xuất chiêu kéo chẳng còn kịp nữa.

Ngọn chưởng của lão nhân áo đỏ từ từ giơ lên.

Chưởng kinh khổng lồ trắng xoá như tuyết lạnh tợ băng hà

- Hàn Băng Thái m Chưởng các hạ đây là...

Tây Nhạc Mộ Hoàng khẩn cấp xuất chiêu Vân Phong Biến Sắc mang theo sức mạnh mười hai thành, cuộn cuộn tợ sóng biếc vỗ bờ.

Một tiếng nổ như sét đánh.

Tây Nhạc Mộ Hoàng lui lại hai bước, thần sắc biến đổi máu huyết sôi lên.

Lão nhân áo đỏ lui một bước, vuông vải che mặt khe khe lay động.

Phút giây chần chừ, Tây Nhạc Mộ Hoàng bước lên hai bộ, song chưởng giở lên xuất chiêu Vân Phong Biến Sắc mười hai thành.

Bóng chưởng màu lam to gấp bội dựng đứng như bức tường thành trước mặt.

Lão nhân áo đỏ cười gằn:

- Ngươi hạ độc thủ đó ư?

Hai cánh tay áo đỏ của lão phát qua...

Hai luồng chưởng kinh trắng như tuyết, khí lạnh tựa băng hà, bay vút lên trời rồi hạ xuống...

Một tiếng “ầm” vang dội, sàn đài chuyển rung rầm rập, hai làn áp khí phóng cao mười trượng.

Tây Nhạc Mộ Hoàng nén một tiếng rú, loạng choạng tháo lui liền về phía sau rơi xuống đài.

Có tiếng hét thất thanh:

- Gia gia...

Một ả thiếu nữ từ kia phóng tới đỡ lấy Tây Nhạc Mộ Hoàng ngồi lên. Lão nhân phun ra mấy vòi máu, nội thương trầm trọng.

Trên đài, lão nhân cất tiếng như quỷ hú:

- Còn vị nào...

Vèo!

Lão nhân áo đỏ giật mình nhìn qua. Một vị lão nhân thân hình to lớn vận trường bào đứng sững trước mặt lão nhân áo đỏ.

Lão nhân vừa xuất hiện chính là Đô Thiên Đô Dị Tẩu.

Đô Thiên Đô Dị Tẩu nhìn thẳng vào mặt lão nhân áo đỏ, đồng dục:

- Hãy tháo bỏ vuông vải bịt mặt kia ra mới đáng gọi là anh hùng hào kiệt.

Lão nhân áo đỏ cất tiếng như quỷ tru:

- Có lẽ các hạ đã biết lão phu là ai rồi, không cần phải tháo bỏ, hãy lấy võ công nói chuyện có hơn không?

Đô Thiên Đô Dị Tẩu gật đầu:

- Đúng rồi, đã lâu không gặp, công lực của các hạ đã tiến hơn xưa rất nhiều, lão phu sẽ thỉnh giáo mấy chiêu gọi là ngày tái ngộ.

Dứt câu Đô Thiên Đô Dị Tẩu giở chưởng lên.

Chưởng kinh màu vàng kỳ dị to như cụm mây bay vùn vụt tới lão nhân áo đỏ.

Lão nhân áo đỏ cười gằn:

- Hay lắm chiêu thức Huỳnh Đạo Du Phương của các hạ thật lợi hại, lão phu không thể nương tay rồi.

Mồm nói lão nhân áo đỏ vừa phát chưởng.

Bóng chưởng trắng như tuyết kèm theo khí lạnh băng hà bay tới nghênh đón chưởng kinh màu vàng.

Một tiếng nổ rung chuyển cả sân đài.

Hàn khí bắn vụt lên không gian, như mưa tuyết.

Đô Thiên Đô Dị Tẩu lui một bước, khí huyết trong cơ thể nhộn nhạo, khói bốc từ nơi miệng mũi.

Lão nhân áo đỏ thừa thắng quát lớn:

- Xuống mau!

Tả chưởng của lão vỗ một kinh nặng vạn cân...

Bình...

Đô Thiên Đô Dị Tẩu kêu hự một tiếng lão đảo thối lui rơi ngay xuống đất, liền đứng dậy.

Bởi trước đó lão nhân đã vận Kim Cang Thần Công mình rắn như đồng nên chẳng việc gì.

Quần hùng Hắc Bạch khứng khiếp, trở mắt nhìn lão nhân áo đỏ.

Hai lão đại kỳ nhân Tây Nhạc Mộ Hoảng và Đô Thiên Đô Dị Tẩu đã thảm bại còn ai dám đối diện với lão?

Các cao thủ bạch đạo ngần ngại đã đến hồi vô lâm bạch phái mặt vắn.

Tất cả đều buồn rầu im thin thít.

Lão nhân áo đỏ hướng về Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo bằng một giọng tôn kính:

- Thỉnh mời Thái Quân giáo chủ lên nhận chức vị Vô Lâm Chí Vương cho quần hùng bái kiến.

Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo vừa đứng lên, chợt có tiếng hét xé mây:

- Còn tiểu gia gia nữa đây chứ!

Cùng theo tiếng hét một chiếc bóng từ trên cao đáp xuống một hạt bụi không bay.

Chiếc bóng trắng ngừng lại hiện ra gã thiếu niên mặt ngọc cực kì tuấn mĩ...

129. Chương 130: Một Chiêu Thần Quái

Quần hùng đồng thanh hô lớn:

- Tần Bảo!

- Tiểu sát tinh Tần Bảo!

Rồi bọn họ im đi bàn tán xôn xao.

Mộ Anh ngó thấy Tần Bảo vui mừng khôn xiết gọi lớn:

- Tần ca ca...

Tần Bảo nhìn xuống, nhận ra Mộ Anh đang chữa thương cho Tây Nhạc Mộ Hoảng, lo lắng:

- Anh muội, nhạc phụ có sao không?

Mộ Anh đáp:

- Gia gia bị nội thương, muội đã cho uống linh đan. Tần ca hãy giết lão quỷ đó trả thù cho gia gia.

Tần Bảo an tâm, khẽ gật đầu quay lại nhìn lão nhân áo đỏ bịt mặt, khinh giọng:

- Lão hãy xuất hiện chân diện mục đi. Lão trùm trên đầu cái mảnh vải quỷ quái đó khó coi lắm.

Lão nhân áo đỏ nổi giận:

- Ngươi là tiểu sát tinh Tần Bảo?

Tần Bảo gật đầu, trêu chọc:

- Phải rồi, lão đã biết đại danh của tiểu gia gia rồi, nhưng ta chưa biết lão, có đánh thắng lão cũng chẳng thú vị gì.

Lão nhân áo đỏ giận dữ quát:

- Tiểu tử cuồng ngạo, lão phu sẽ xé xác ngươi ra.

Lão vỗ một đạo kinh nặng vạn cân vào ngực Tần Bảo.

Tần Bảo giở chưởng lên chặn, một đạo kinh mười thành.

Bộp!

Một tiếng nổ âm thầm nhưng sàn dài rung chuyển.

Hai bên vừa đấu một chiêu bằng nội lực để thăm dò sức mạnh của đối thủ.

Lão nhân áo đỏ kinh ngạc:

- Nội lực của người không vừa, nhưng đêm nay người phải chết thôi.

Lão phát cánh tay áo đỏ.

Chưởng kinh trắng xóa, kèm theo khí lạnh băng hà áp tới Tần Bảo.

Tần Bảo vận đủ mười thành, chấn ra một luồng kinh mạnh như biển đông.

Một tiếng nổ vang trời.

Sàn đài run lên rầm rập khiến cho song phương đều lắc lư nhưng hãy còn đứng tại chỗ bởi hai người đều vận Thiên Cân Trụ trước lúc xuất thủ.

Tần Bảo nghĩ thầm:

- Lão quỷ này nội lực cao thâm hơn cả lão Đông Tà, ta hãy xuất chiêu Vô Cực Thần Công thăm dò chiêu pháp của lão xem sao.

Tần bảo hét lớn:

- Nhận chưởng của tiểu gia gia.

Đòn chưởng của Tần Bảo giơ lên ngang ngực từ từ dần tới như chiếc thoi đưa.

Bóng chưởng khổng lồ hai màu đỏ xanh với kinh lực mạnh tựa sóng trào áp tới lão nhân áo đỏ.

Lão nhân áo đỏ quát lớn, xuất ngay chiêu Hàn Băng Thái m Chưởng mười thành.

Một trái đồi tuyết vút lên đón lấy bóng chưởng hai màu của Tần Bảo.

Một tiếng nổ long trời.

Hàn khí lẫn áp khí xé gió vụt lên cao hai mươi trượng phát ra tiếng ù ù, khí lạnh lan tràn cả không trung.

Tần Bảo lui một bước dài, rung mình mấy cái vận chân khí Càn Khôn m Dương Đại Pháp tổng khứ hàn tà vừa xâm nhập vào các huyết đạo.

Lão nhân áo đỏ lui nửa bước, thân hình lắc lư như sóng, vuông vãi bịt mặt rung rinh.

Đắc thủ một chiêu lão nhân áo đỏ cười như ma hú:

- Tiểu tử, người phải chết rồi!

Lão xuất chiêu Hàn Băng Thái m Chưởng tăng thêm hai thành, kinh lực ào ào như sấm động.

Tần Bảo kinh hãi, xuất chiêu Vô Cực Thần Công thêm hai thành lực.

Ầm!

Sàn đài chuyển rung như đang hồi địa chấn, áp khí kèm hàn khí vút lên cao ba mươi trượng. Khí lạnh tràn ra trập xuống đầu quần hùng ngồi gần đó.

Quần hùng kinh hãi xô ghế chạy ra ngoài xa tránh vùng tuyết rơi xuống.

Tần Bảo lại lui thêm một bước rung mình nhiều lượt mới đứng yên trở lại.

Lão nhân áo đỏ thu hồi thân thủ nhìn Tần Bảo như đang quyết định đánh một chiêu triệt hạ chàng.

Nhiều tiếng hô to dưới đài:

- Tần Bảo sắp thua rồi!

- Tiểu sát tinh Tần bảo phải thua thôi.

Tần Bảo định tâm hét lớn:

- Nhận chuông?

Song chuông của Tần Bảo cất lên xuất chiêu Vô Lượng Vô Biên của nội tổ Thiên Tà Đại Ma Tôn vừa truyền thụ.

Hai bóng chuông màu hồng trông ngoạn mục, to lớn như hai trái đồi mang theo kinh lực hai vạn cân chụp xuống đầu lão nhân áo đỏ nặng như quả núi.

Trông thấy bóng chuông, lão nhân áo đỏ kinh hoàng quát to một tiếng, song chuông quay vòng tuôn ra hai bóng chuông trắng xoá đỡ lấy hai bóng chuông khổng lồ sắc hồng của Tần Bảo đang đè xuống,

Hai tiếng nổ long trời lở đất.

Sàn đấu cơ hồ sụp xuống, trận cuồng phong nổi dậy ào ào.

Lão nhân áo đỏ gầm như hổ rống, lão đảo lui lại ngoài một trượng, hai cánh tay đã gãy lìa, mồm phun máu vòi máu.

Tần Bảo lui lại ba bốn bước, sắc mặt tái xanh, hơi thở ngột ngạt.

Nhiều tiếng hô to:

- Tần Bảo đã thắng!

Soạt!

Tần Bảo phóng tới vươn trảo chụp vào mặt lão nhân áo đỏ bịt mặt.

Vuông vãi đỏ rơi xuống, một bộ mặt cực kì hung hiểm, xuất hiện trước mặt quần hùng.

Quần hùng đồng thanh la lớn:

- Đông Nhạc Lữ Tấn!

Tất cả đều kinh hồn khi nhận ra lão nhân áo đỏ chính là Đông Nhạc Lữ Tấn, một trong sáu vị đại kỳ nhân bạch đạo vô lâm từ lâu tin đồn lão đã tuyệt tích trên trời giang hồ.

Quả là một truyện ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Tần Bảo sửng sốt nhìn Đông Nhạc Lữ Tấn đang quần quai với hai cánh tay gãy lìa, máu tuôn ra ướt cả bộ y phục.

Chàng hừ lạnh:

- Lão đã tàn phế còn sống làm chi nữa.

Ngọn chuông của Tần Bảo cất lên vận công toan vỗ xuống đầu lão nhân áo đỏ một đạo kinh.

Bỗng có tiếng hét như hạc rêu:

- Tần ca ca hạ thủ lưu tình...

Một thiếu nữ từ dưới phóng lên đài.

Tần bảo thu ngọn chuông nhìn qua ả thiếu nữ bật kêu:

- Lữ Trường Thanh!

Lữ Trường Thanh đôi mắt đầy lệ, cất giọng run run:

- Tần ca ca hãy buông tha cho gia gia muội...

Ngẫm nghĩ giây phút, Tần Bảo khê gật:

- Tiểu thư hãy đưa lão xuống đài chữa trị mau đi.

Lữ Trường Thanh đỡ lấy thân mình Đông Nhạc Lữ Tấn phóng xuống đài.

Quần hùng la ó chấn động. Có kẻ phản đối việc Tần Bảo buông tha cho Đông Nhạc Lữ Tấn.

Tần Bảo buông tiếng thở phào nhẹ nhõm day qua, vì chợt nghe có một mùi hương thoảng nhẹ.

Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo đã đứng trước mặt chàng từ bao giờ rồi.

Thân pháp của nàng quả thật quý không hay thần không biết.

Trông thấy mặt Thái Quân giáo chủ máu hận thù sôi sục trong tim Tần Bảo.

Chàng trừng trừng hai mắt nhìn mỹ phụ.

Thái Quân giáo chủ cất giọng yêu mỹ:

- Người trừng mắt nhìn ta làm chi. Người đã thắng chưởng pháp, bây giờ ta sẽ đấu kiếm pháp với người.

Tần Bảo hậm hực:

- Trước khi đấu kiếm pháp với người, ta có vài điều cần hỏi, người có khứng chịu trả lời không?

Thái Quân giáo chủ gật đầu:

- Người cứ hỏi, ta sẵn sàng đáp ứng.

Tần Bảo cao giọng:

- Ta muốn biết rõ, thủ phạm chính sát hại phụ thân ta là ai?

Vẫn với giọng yêu mỹ, Thái Quân giáo chủ đáp:

- Lão áo đen bịt mặt người giết vừa rồi đã giết phụ thân người.

- Danh hiệu là gì?

- Bang chủ Cái bang hành khất.

Tần Bảo dần giọng:

- Lời của người có đúng không?

Thái Quân giáo chủ khẳng khái:

- Ta là Thái Quân giáo chủ, địa vị của ta nói dối với người làm gì.

Tần Bảo gật đầu tỏ vẻ hài lòng:

- Được rồi, còn một điều nữa, người chính thật là ai?

Thái Quân giáo chủ thản nhiên:

- Bao giờ người giết được ta rồi người sẽ biết ta là ai.

- Tại sao?

- Tại vì người sắp chết. Người chết rồi còn biết nữa làm chi chứ?

Tần Bảo nén giận:

- Còn một điều nữa:

- Có phải người cậy nhờ lão quý bang chủ sát hại phụ thân ta không?

Thái Quân giáo chủ gật đầu:

- Không sai, chính ta trao thanh Quỷ Kiếm cho lão bang chủ Cái bang giết phụ thân người đấy.

Tần Bảo hậm hực:

- Người thù hận với phụ thân ta lại cậy nhờ tay kẻ khác?

- Một mối thù tình, ta phải rửa hận.

- Ai là kẻ tình thù của người?

- Người hỏi lại mẹ người sẽ rõ.

Chợt nhớ lại lời nói của Lữ Trường Thanh lúc trước, Tần Bảo nghĩ thầm:

- Quả thật ả yêu phụ này vì hận thù phụ thân ta bỏ rơi ả nên gây tội ác, nhưng ta bỗng phận là con phải báo thù cho phụ thân, ta phải giết ả thôi.

Tần Bảo quát mắt:

- Nhưng ta muốn biết người chính thật là ai trước khi ta động thủ.

Thái Quân giáo chủ lạnh lùng:

- Ta đã nói với người rồi, chừng nào người giết được ta rồi sẽ biết ta là ai.

Tần Bảo hừ một tiếng:

- Được rồi, người hãy rút kiếm ra mau.

Thái Quân giáo chủ nhìn gần vào mặt Tần Bảo qua mảnh lụa che mặt:

- Ta chưa động thủ với người. Ta có điều kiện trao đổi với người.

- Điều kiện trao đổi gì?

- Mẫu thân của người đang ở trong tay ta, chết sống do nơi ta. Ta muốn trao đổi mẹ người lấy một bảo vật.

Tần Bảo kinh hãi trợn mắt:

- Người bắt giam mẫu thân ta?

Thái Quân giáo chủ khẽ gật:

- Đúng vậy, ta giam giữ mẹ người từ lâu rồi, nếu như người muốn cho mẹ người còn sống thì hãy trao đổi với ta.

- Người muốn tra đổi bảo vật gì?

- Người hãy nộp thanh Mạc Da Hùng Kiếm đổi lấy mạng sống của mẹ người.

Tần Bảo giật mình, thầm kinh hoàng thật sự. Từ lâu chàng đi tìm mẫu thân chàng Tuyệt Thế Hằng Nga Đông Thi trên khắp các phương trời không gặp, nào ngờ ả Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo bắt giam mẹ chàng từ lâu mà chàng chẳng hề hay biết chi cả.

Chàng hỏi:

- Người muốn trao đổi mẫu thân ta với bảo vật gì?

- Mạc Da Hùng Kiếm!

Tần Bảo giật mình, thầm nghĩ:

- Ả toan phỉnh lừa ta chiếm lấy thanh Mạc Da Hùng Kiếm, sau đó giết ta rồi giết luôn mẫu thân ta đây, ta đâu có ngu ngốc rơi vào cái quỷ kế của ả.

Chàng nói:

- Trước khi trao đổi người hãy đưa mẫu thân ta ra đây cho ta trông thấy mặt, xem lời nói của người có đúng hay không.

Thái Quân giáo chủ cười nhạt:

- Người định phỉnh lừa ta đó ư? Không được đâu. Người hãy giao nộp thanh Mạc Da Hùng Kiếm cho ta rồi ta sẽ cho người trông thấy mặt mẹ người.

Tần Bảo cắn vành môi tự vấn:

- Ta có nên làm theo lời ả không? Không được, bây giờ ta hãy giết ả trước, rồi tìm cứu mẫu thân ta là an toàn nhất.

Tần Bảo lắc đầu:

- Người rất xảo hoạt. Ta không thể tin người giữ lời hứa được. Rút kiếm ra mau.

Thái Quân giáo chủ thở nhẹ từ từ rút thanh Quỷ Kiếm ra. Kiếm vừa rời khỏi vỏ phát lên màu huyết châu rờn rợn lạnh căm người.

Tần Bảo rút thanh Mạc Da Hùng Kiếm. Thanh kiếm cong cong, lóng lánh như bạch ngọc.

Phía dưới đài, quần hùng nín thở, mở to mắt nhìn lên đài xem trận đấu kiếm cuối cùng giữa hai thanh quái kiếm. Ai thắng? Ai bại?

Thái Quân giáo chủ hét lạnh:

- Xem đây!

Quỷ Kiếm trong tay mỹ phụ vươn lên. Liền đó Quỷ Kiếm nhạt dần rồi biến mất.

Đã có lần đấu kiếm với Lữ Trường Thanh, Tần bảo hiểu ngay Thái Quân giáo chủ đang xuất chiêu Vô ảnh Kiếm Pháp, chàng hét lên một tiếng lộng tràng, rung thanh Mạc Da Hùng Kiếm một cái.

Thanh kiếm ngọc liền biến ra một vùng ngọc ảnh như một vầng trăng rằm, che ngay trước mắt...

Kểng!

Quỷ Kiếm gãy làm đôi. Thái Quân giáo chủ tháo lui trở lại ba bốn bước.

Soạt!

Tần Bảo thừa cơ lao tới vươn tay chộp vào mảnh lụa che mặt của Thái Quân giáo chủ.

Mảnh lụa trong tay chàng. Gương mặt đẹp tuyệt thể hiện ra. Sắc đẹp nghiêng nước, nghiêng thành bất cứ ai nhìn vào cũng đều tiêu tan hồn phách.

Tần Bảo nhìn Thái Quân giáo chủ sững sốt, trái tim đập loạn lên.

Chàng không ngờ mỹ phụ đẹp đến dường đó, cho dù Dương Quý Phi có sống lại cũng kém xa hơn.

Quần hùng Hắc Bạch mở hết cả mắt suýt rách cả khoé nhìn Thái Quân giáo chủ.

Tần Bảo thét:

- Nằm xuống!

Chàng toan vung thanh Mạc Da Hùng Kiếm chém phăng vào cổ Thái Quân giáo chủ.

Bỗng có tiếng thét thanh tho:

- Tần nhi dừng tay lại!

Tần Bảo ngưng kiếm nhìn qua.

Hai nữ nhân từ dưới đài phóng lên.

Một ả chính là Vu Sơn Ma Nữ. Còn mỹ phụ kia...

Tần Bảo hoan hỉ kêu lên:

- Mẹ ơi...

Chàng phóng tới buông thanh Mạc Da Hùng Kiếm ôm chặt lấy mỹ phụ chính là Tuyệt Thế Hằng Nga Đông Thi.

Vu Sơn Ma Nữ nhặt thanh Mạc Da Hùng Kiếm cầm tay vì sợ có kẻ lợi dụng cơ hội cướp lấy.

Tần Bảo xúc động trước cảnh mẫu tử trùng phùng đến nước mắt trào ra trong niềm vui trào ngập cả tâm hồn.

Đông Thi ôm chặt lấy con, giọt lệ rơi thánh thót, mãi nghẹn ngào không nói thêm được một lời nào nữa.

Một lúc Tần Bảo buông Đông Thi ra hỏi:

- Mẹ ơi! Ai cứu mẹ vậy?

Đông Thi trở Vu Sơn Ma Nữ:

- Lãng Di đã liều chết đánh phá ngục thất cứu mẹ, nói rõ chuyện rồi đưa mẹ ra đây gặp con.

Tần Bảo nhìn Vu Sơn Ma Nữ một cái như tỏ lòng tri ân, rồi nhìn sang phía Thái Quân giáo chủ. Ắ đã biến mất từ bao giờ.

Chàng hỏi Đông Thi:

- Mẹ ơi! Ắ kia là ai, sao mẹ không cho con giết ắ báo thù cho phụ thân?

- Nàng tên Đông Thanh, là em ruột của mẹ, con không nên giết dì con.

Tần Bảo tròn xoe đôi mắt, kinh ngạc đến tột cùng.

Chàng không thể nào tưởng tượng được Thái Quân giáo chủ Đoạn Hồn giáo lại là dì ruột của chàng, thảo nào Lữ Trường Thanh nói chàng không thể nào giết ắ được.

Nắm tay Vu Sơn Ma Nữ kéo lại gần. Đông Thi nói với Tần Bảo:

- Tần nhi, mẹ đã nhận Lãng Di làm con dâu của mẹ. Hai con hãy chào nhau đi.

Tần Bảo kính hãi:

- Mẹ ơi, con đã...

Đông Thi ngắt lời:

- Mẹ biết rồi, Lãng Nhi sẽ là muội muội của Mộ Anh. Lãng Nhi đã gặp Anh nhi rồi, không có gì trở ngại đâu.

Tần Bảo đỏ bừng cả mặt, liếc nhìn Vu Sơn Ma Nữ.

Vu Sơn Ma Nữ nhìn thẳng, rồi cúi đầu e thẹn. Giờ đây trông nàng từ một nữ ma đầu hung dữ biến thành một ả thiếu nữ ngây thơ hiền lành.

Đưa mắt nhìn xuống đài không thấy một bóng người, quần hùng đã ra về từ lâu. Đông Thi dạy qua Tần Bảo và Vu Sơn Ma Nữ:

- Tần nhi, Lãng nhi, chúng ta hãy đi tìm Tây Nhạc Mộ Hoằng huynh xem thương tích thế nào.

Ba người phi thân xuống đài.

Tần Bảo đảo mắt nhìn xung quanh không thấy Tây Nhạc Mộ Hoằng, Đô Thiên Đô Dị Tẩu và Mộ Anh, chàng lo lắng:

- Nhạc phụ, Đô Thiên sư bá và Mộ Anh đâu rồi?

Vu Sơn Ma Nữ nói:

- Muội thấy Tây Nhạc Mộ Hoằng bị thương rất nặng, Đô Thiên Đô Dị Tẩu đưa Tây Nhạc Mộ Hoằng và Mộ Anh đi rồi. Ba người vừa đi rồi, chúng ta chạy theo hãy còn kịp.

Tần Bảo giục:

- Lãng muội đi nhanh.

Chàng dắt tay Vu Sơn Ma Nữ cùng Đông Thi đi nhanh ra ngoài.

Không thấy một chiếc bóng giáo đồ nào thấp thoáng, hàng ngàn cây bạch lạp đã lụi tàn tắt từ lâu, lâu đài Đoạn Hồn giáo âm thầm lạnh lẽo dưới ánh trăng xế tà.

Rời khỏi cổng, Đông Thi, Tần Bảo, Vu Sơn Ma Nữ lên ngựa phi nhanh đuổi theo bọn người phía trước...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-sat-tinh-2>